

Giới thiệu Yêu Em Thật Xui Xẻo

Truyện Yêu Em Thật Xui Xẻo, câu chuyện nói về một cô gái có tướng mạo bình thường, vóc dáng bình thường, học lực bình thường, chỉ duy nhất một thứ không bình thường, đó chính là số mệnh, một số mệnh xui xẻo, vô cùng xui xẻo.

Đường tình duyên của cô đúng thật là xui xẻo, nhân duyên khô cạn, cả đời là bà cô già. Hễ cô thích ai thì người đó sẽ gặp xui xẻo, không bị mất trí nhớ thì cũng bị tai ương khắp mình. Sau đó ba cô đưa cô lên chùa để tịnh tâm nhưng vài năm sau cô cũng quay về nhà và gặp được một người đàn ông nói có thể thay đổi vận mệnh cho cô.

Anh tự nhận mình chính là ngưu lang, nhưng thật sự anh ta có thể thay đổi vận mệnh cho cô không hay cũng chỉ là những trò lừa bịp lừa gạt tình cảm của cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Loài người nguyên thủy

“Bản mệnh của chị mang điềm ác, sao Hồng Loan không dịch chuyển, nhân duyên khô cạn, cả đời là bà cô già!”

***

Trời mưa dầm dề, rả rích...>

Cô ngáp dài một cái, nhìn vào cuốn lịch trên bàn, rõ ràng mình đang sống ở thế kỷ Hai mươi mốt, nhưng quay lại tiệm sách ảnh nhỏ nơi cô đang làm thêm, tại sao lại xuất hiện một sinh vật ngoài hành tinh đang đứng trước quầy tiểu thuyết ngôn tình chăm chú nghiền cứu?

Sinh vật đó, theo đánh giá bên ngoài, nếu tính theo tuổi tác của loài người thì khoảng sáu, bảy tuổi, nó mặc một chiếc áo choàng trắng, rộng thùng thình, sau lưng có đeo một chiếc giỏ gỗ, miệng giỏ được đậy bằng một tấm vải trắng, có thêu phù hiệu thái cực, vừa nhìn đã biết, nó mang tư tưởng không trong sáng, toàn ý niệm tuyên dương “âm dương điều hòa vương đạo”, nghiêm nhiên là hình mẫu một tiểu đạo đồng.

Lúc này, nó đang cầm một cuốn tiểu thuyết ngôn tình vô cùng phù hợp với khái niệm “âm dương điều hòa và nguồn gốc vạn vật”, say mê nghiền ngẫm bất chấp ánh mắt từ mọi người xung quanh, đến những đoạn gay cấn, nó còn đưa ngón tay lên miệng cắn cắn một cách vô thức...

Này này này... không nhầm đây chứ? Tuy cô luôn tin câu nói “khách hàng là Thượng Đế” nhưng với giới tính, tuổi tác, thêm vào đó là cách ăn mặc của “cậu bé Thượng Đế” kia thật không nên chọn loại sách đó rồi xem đến mức hăng say như vậy mới đúng... Hơn nữa, nó không nhìn thấy cái biểu tượng 18+ khiến người ta tuyệt đối không dễ gì bỏ qua ở trên bìa sách sao? A Di Đà Phật...

Thôi chẳng thèm nhìn nữa, vừa quay đầu đi, cô chuyển thẳng ánh nhìn ra ngoài cửa kính, chuẩn bị ôm bầu tâm sự buồn tui, thường thức con mưa phún lất phất ngoài trời, ồ, thời tiết này thật thích hợp biết bao với cảnh trời đất thương cảm, lòng người buồn chán, kêu trời than đất, chỉ là... bên ngoài cửa sổ còn một sinh vật ngoài hành tinh cỡ lớn nữa đang đứng như trời trồng, quay lưng về phía cô.

Chiếc áo trắng rộng thùng thình quen thuộc...

Cái giỏ lớn bằng gỗ đeo ở sau lưng... sao lại quen như vậy nhỉ?

Và cả chiếc phù hiệu thái cực trên tấm vải trắng đậy trên cái giỏ đó nữa... có thể dùng quen thuộc như vậy không?

Sinh vật ngoài hành tinh to lớn dường như cảm thấy sau lưng có ánh mắt kỳ dị đang hướng về phía mình, đôi gầy vải dưới chân chậm chậm di chuyển trong mưa, chiếc ô trong tay nghiêng nghiêng, chắn ánh nhìn của động vật kia, đầu hơi xoay một chút, lộ ra chiếc cằm hình vòng cung đầy đặn, một giọt nước mưa men theo chiếc cằm đó chảy xuống, lướt qua, rồi nhanh chóng trôi tuột xuống mặt đất.

Phi lễ vật thị [1], thấy đẹp thì mờ mắt, cứ coi như mình háo sắc, cũng phải tìm một người bình thường, chứ không phải là loại sinh vật ngoài hành tinh như thế... Đây chính là đạo đức nghề nghiệp cơ bản...

[1]: Câu nói của Không Tử, nghĩa là không nhìn những thứ không hợp lễ.

Cô đứng thẳng cổ, ép đầu mình quay lại phía trước quầy, thẳng nhóc tay cầm cuốn sách chạy đến trước quầy, kiễng đôi chân mang giày vải và ngẩng gương mặt chẳng biết vì sao lại đỏ ửng kia lên, nhovn cười vô cùng thân thiết, cậu ta dùng chất giọng ngọt ngào hoàn toàn chẳng hợp chút nào với vẻ ngoài của mình, nói:

“Chị à, chị có biết nhị hoa rốt cuộc là cái gì không? Tại sao bọn họ đều nói nó rất ngon?”

“...”

“Trên núi chỗ em cũng có rất nhiều hoa, mật hoa rất ngon, nhưng mà trong sách lại nói là nhị hoa ngon hơn cả mật hoa.”

“...”

“Chị à? Chị có khỏe không? Sắc mặt của chị nhìn rất đáng sợ...”

“....”

“Râm, búp.”

“Chị à, chị ngồi xuống đất làm gì thế?”

“Ê, chú bé này...”

“Tên của em là Phan Đoàn [2].”

[2]: com nắm

“...”

“Bố em nói, lần đầu nhìn thấy em là đúng lúc ông thấy trên bàn có hai nắm com, cho nên đặt luôn tên em là Phan Đoàn, phải nói bố em cũng thật thiếu trách nhiệm, đặt tên cho em quá tùy tiện, nếu như lúc đó vừa hay trên bàn của ông bày ba đậu [3], vậy chẳng phải tên em sẽ là Hạ Ba Đậu [4] sao.”

[3]: Một loại đậu ở Việt Nam không có.

[4]: Đậu rụng

“...Tội lỗi...”

“Chị à, chị cũng cảm thấy rất không nên thế phải không? Ý... sắc mặt của chị lại xanh hơn chút nữa rồi ...”

“Chú bé Phan Đoàn này... cậu có nhìn thấy cánh cửa kính bên kia không?&qu

“Vâng, nhìn thấy, trong suốt, vừa rồi em ở bên ngoài có nhìn thấy chị.”

“Người đứng bên ngoài kia là... sư huynh của cậu?”

“Đó là bố em.”

“Chị à, chị vẫn khỏe chứ? Sắc mặt của chị càng lúc càng khó coi đó.”

“... Bố... bố cậu?” Cô đưa ngón tay trở run rẩy chỉ ra ngoài cửa, nếu như tính theo tuổi của loài người thì sinh vật ngoài hành tinh kia không quá hai mươi.

“Đúng vậy, bố em”

“Hơ... hơ hơ... vậy... phiền cậu... đến mở cánh cửa đó, đi ra ngoài, rồi giúp tôi đóng nó vào... Cảm ơn! Làm phiền cậu rồi.”

“Chị à, có phải là chị bảo em cút đi không?”

“... Đó là cậu nói, không phải tôi...”

“Ừ ừ, không được đâu.” Phan Đoàn khom người, giơ ngón trở khua khua trước mặt cô. “Chị là đầu mối quan trọng để bọn em tìm được ‘thằng cha kia’.”

“... Cậu... cậu muốn làm gì? Tôi... tôi biết hai sinh vật ngoài hành tinh các người lù ở đây lâu như vậy cũng chẳng có ý gì tốt... Tôi mặc kệ các người là vậy cánh cửa tổ chức nào trên trái đất, hay là bọn chuyên bắt cóc xử nữ [5] đem đi cúng tế ma quỷ loạn phái, tôi nói cho cậu biết... tôi rất thân với đội trưởng đội bảo vệ của khu phố này... cậu.. cậu chớ tùy tiện đến đây... cái thằng cha gì gì đó mà cậu nói, tôi tuyệt đối không quen!” Cô tiếp tục giãy giụa dưới đất, hai tay thì tạo tư thế che chắn trước ngực.

[5]: Người con gái còn trinh trắng

“Chị à, chuyện chị là xử nữ không nhất thiết phải nói lớn thế đâu.” Thằng nhóc tốt bụng nhắc nhở cô một tiếng, rồi quay người đặt chiếc giỏ xuống, gỡ tấm vải thái cực ra, cho tay vào trong lục tìm.

Cô nuốt nước bọt đánh “ợc” một tiếng, biết đâu thằng bé lại lấy ra một thứ gì đó như “Nhất nhật tang mệnh tán” hay “Thất bộ đoạn hồn”..., cô co cẳng toan bỏ chạy, nhưng bên ngoài cửa kính kia còn có một người cứ đứng bất động như trời trồng, quay lưng về phía cô, khuôn mặt hơi rù xuống, chiếc ô

che mưa chắn gió đó vẫn được giữ nghiêng, chỉ để lộ ra chiếc áo dài đang chảy nước ròng ròng.

Anh ta hoàn toàn không thay đổi tư thế. Trong mắt cô, tư thế này sao mà giống mấy tên sát thủ giết người không ghê tay trong sách thể, cô thì là cô đã nghe thấy những âm thanh của một trận chiến giống như trong một cuốn tiểu thuyết võ hiệp, khi giết tên BOSS cuối cùng, khi cô đang ở cấp LEVEL 0 đụng phải tên cuối cùng và chết chóc! Không phải là trời định hôm nay cô có tai họa đổ máu chứ? Dương thọ đã tận? Không thể nào! Nghĩ lại cả đời cô yên ổn thuận lợi, đường đời thênh thang, sức sống tràn trề, bảy, tám giờ sáng mới mở mắt ra, làm sao có thể quen nhân vật cổ bụi của bọn yêu ma loạn pháp này chứ?

“Chị à, nói dối sẽ bị trời phạt đó.” Vừa nói bàn tay nhỏ như chiếc màn thầu của nó vừa chìa ra trước mặt cô, trong tay nó không phải là bình thuốc Hạc đình hồng, không phải là ám khí giết người vô hình, càng không phải là vũ khí sinh học cỡ lớn, mà là một bức ảnh. ... Trong ảnh là một thằng cha rất thiếu giáo dục, với nụ cười không đáng hoàng... Thằng cha này... cô quen... không những quen... mà còn rất rõ, không, phải nói là... hận đến tận xương t

“Chị à, chị thật sự không quen người này sao?”

“...”

“Ông ta tên Hồ Thước, quán xem tướng số ở đầu đường phía đông là ông ta mở nhưng mà mấy ngày trước có thím họ Lưu nói cho em, vì ông ta bói toán bừa bãi, ghép bừa nhân duyên, khiến người ta lấy nhầm vợ, giờ đang bị người ta truy sát, cho nên cái quán đó đóng cửa lâu lắm rồi.”

“...”

“Nhưng mà ông ta có người con gái tên là Hồ Bất Động, làm thêm trong tiệm sách ảnh ở đầu đường phía tây này, sách trong tiệm đó đều là sách có hại cho sức khỏe và sự trưởng thành của trẻ em nên thím tuyệt đối không bao giờ cho con gái mình vào tiệm sách này...”

“Khôn kiếp! Con gái nhà cô ta hôm qua còn mượn ở chỗ của chị đây một cuốn Tiểu mẫu đơn dâm đẳng, bọc ra ngoài bằng cái bìa Giám định và thưởng thức thơ từ rồi ôm về!”

“Chị à, chuyện đó không quan trọng... quan trọng là... rốt cuộc chị có quen bố chị không?”

“... Xin cậu, đừng dùng thái độ nghiêm túc như vậy để hỏi cái vấn đề mà khiến tôi nghe xong chỉ muốn đánh cho cậu một trận...” Cô hất hàm, vòng tay trước ngực, tận dụng tối đa ưu thế áp đảo rõ ràng về chiều cao để nhìn thẳng nhóc trước mặt. “Tôi nói cho cậu biết, cứ coi như Hồ Thuyết [6] là bố tôi, tôi cũng chẳng thân thiết gì với ông ta. Tôi không biết ông ta đã làm chuyện tôi tệ gì với cha con cậu, đại khái như nói cha cậu khác vợ, nói cậu khác mẹ, sau đó khiến gia đình cậu ly tán. Xong chuyện, ông ta phui mộng bỏ đi, những chuyện thất đức như thế chẳng có gì bất ngờ c nhưng cậu đừng cho rằng có thể tìm được manh mối của ông ta từ chỗ tôi, tôi hoàn toàn không bao che, ông ta trước giờ đến không hình đi không dấu, nếu tóm được ông ta, tôi nhất định sẽ là người đầu tiên xông lên bóp chết kẻ đã hủy hoại cả đời mình!”

[6]: Trong tiếng Trung chữ “Thước” và “Thuyết” đồng âm, tác giả chơi chữ. “Hồ Thuyết” nghĩa là nói linh tinh.

“Chị à, cứ coi như ngay từ đầu chị đã nhìn trộm bố em, nhưng rất xin lỗi phải nói với chị, mẹ em vẫn còn sống rất khỏe mạnh, chị đừng nguyên rủa bà ấy nhé, lần này em xuống núi chính là để tìm người nhà của bà ấy.”

“Tôi... tôi... chỉ là tôi thấy anh ta cứ đứng mãi ở đó rất lâu mà chẳng động đậy gì...”

“Quen rồi mà, nói về đứng bất động thì bố em giỏi nhất đấy, bố thường xuyên đứng trên đỉnh núi, mỗi lần đều đứng đên cả canh giờ, cứ như thể đang trầm tư suy ngẫm vấn đề trọng đại nào đó nhưng mỗi lần hỏi ông ấy đang nghĩ cái gì, ông ấy đều ngẩn ra một lúc lâu rồi mới trả lời ‘không biết’.”

“... Tôi không có hứng thú tìm hiểu đời tư của người đã có vợ, tan làm rồi tôi phải về nhà nấu cơm”

“Vâng, cũng được, em và bố em cũng đói rồi.” Thằng nhóc Phan Đoàn đeo cái giỏ lên, phui phui áo.

“Ai nói sẽ nấu cơm cho hai bố con các cậu ăn chứ, tôi muốn nấu những món ăn ngon cho người làm việc chăm chỉ, lao động nỗ lực là tôi đây này!”

Thằng nhóc Phan Đoàn trầm ngâm một lát, sau đó nghiêm túc đi đến trước mặt cô, làm bộ hết sức thông cảm, ngược đời mắt hấp háy, dễ thương, đáng yêu nhìn cô, nhìn đến mức cô đành nuốt giận, thuận miệng chát v luôn về trình độ học vấn của người đàn ông đang trầm tư đứng trước cửa kia, có lẽ cô đoán được anh ta ngày ngày đứng trên đỉnh núi trầm tư cái gì rồi... có lẽ là đang nghiền cứu đứa trẻ này là con của ai.

“Này, chị à, bố chị nhất định đã nói cho chị biết bản mệnh của chị không tốt, sao Hồng Loan[7] không dịch chuyển nhân duyên khô cạn, cả đời là bà cô già chứ? Hử?” Hồ Bất Động lúc ấy đang ngo nghiêng khắp nơi, toan tìm một chiếc chổi để quét tên khách không mời mà đến kia ra khỏi cửa thì bỗng nghe tiếng “hử” cuối cùng được cô ý kéo dài khiêu khích của cậu bé thì không thể không chú ý.

[7]: sao chủ hôn nhân

Mấy chữ vận mệnh không tốt, sao Hồng Loan không dịch chuyển, nhân duyên khô cạn, thực sự khiến cô phải lưu tâm

“Nếu như em nói, có thể giúp chị phá bỏ cái vận mệnh này thì sao?”

“... Cậu? Miệng còn hôi sữa, vết mũi chưa sạch!” Hồ Bất Động vẻ khinh khỉnh.

“Em miệng còn hôi sữa, vết mũi chưa sạch nhưng bố em đã trưởng thành rồi. Sao nào? Chị có muốn thử không?”

“....”

“Bố! Chị này nói sẽ giữ chúng ta lại!” Chưa kịp để cô phản bác, thằng nhóc đã kéo cửa kính ra, đến trước mặt cái bóng người đang đứng ngoài đường kia, cất giọng nói non nớt.

“Này! Chị này vẫn chưa đồng ý mà!” Cô vội gượng tay định tóm lấy thằng nhóc nhưng nhìn thấy gã người lớn đứng một mình trong mưa gió kia đang từ từ quay người lại. Thằng nhóc chạy lại ôm chầm lấy anh ta, anh ta dựng chiếc ô giấy thng lên để thằng nhóc đứng nép vào. Anh ta nhẹ nhàng ngắt đầu, điem nhiên quan sát cô gái đang chạy đến đuổi theo con mình.

Cô bị ánh mắt của anh ta khiến cho sợ hãi co rúm lại, sau đó tìm bóng đập thành thịch khi đối diện gương mặt này giờ vẫn giấu sau chiếc ô kia, nhất thời cảm thấy mình đuổi theo con trai người ta như vậy thực là vô lễ với mỹ nam, liền lập tức thu tay, đứng im, e ngại nhìn đi chỗ khác. Chợt cô phát hiện cửa hàng bánh mỳ sau lưng anh ta, khách mua chen chúc, người nào người nấy cũng ngắm nhìn mỹ nam còn say đắm hơn cả mình... Bởi thế cô dần lấy lại bình tĩnh...

“Bố, rất nhiều người đang nhìn bố.” Thằng nhóc Phan Đoàn giật giật áo choàng của bố mình chỉ vào đám người ngốc nghếch như Hồ Bất Động, không biết họ đã đứng trong tiệm bánh mỳ này bao lâu rồi.

“Ừ!”, một giọng nói vang lên nhẹ nhàng như bay.

“Nhưng, sao bố cứ nhìn mãi chỗ bánh mỳ đó thế?”

“Ừ!” Này, này, này! Việc làm mất hình tượng như thế có cần thiết phải dừng cảm thừa nhận, như vậy không?

“Con đói rồi, bố đói không?”

“Ừ!” Liệu anh ta có thể nói một câu gì khác để chứng minh với cô, mình vẫn là người bình thường không?

“Chị Hồ nói muốn đưa chúng ta về nhà!”

“....” Lần này anh ta không “ừ” mà chỉ nhưn mày nhìn về phía cô, ánh mắt hồ nghi như đang hỏi: cô là thứ gì, ở đâu chui ra vậy? làm rõ một chút được không, bọn họ mới chính là cái “thứ gì” đột nhiên xuất hiện mới đúng!

“Này, này, này, chớ thấy người sang bắt quàng làm họ, chị Hồ, chị Tiêu gì chứ? Chị đây còn chưa đồng ý đưa hai người về mà, nhìn hai người bộ dạng kỳ quái... hành vi thì mờ ám, ai biết được mang hai người về rồi lại có ma quỷ tà phái nào đến quấy nhiễu tôi cơ chứ!”

Đang bị thằng nhóc ôm lấy, anh ta chỉ khẽ nhếch miệng, không vội trả lời mà tiếp tục nghe cô phát biểu cao kiến.

“Tôi hoàn toàn chẳng liên quan gì đến đám người trên núi, tách biệt xã hội, các người lúc nào cũng bang bang phái phái, tu tiên đường đạo rồi còn sinh con ngoài giá thú nữa chứ.”

Thằng nhóc Phan Đoàn nhìn nụ cười trên môi bố càng lúc càng rõ. Ngoài trời lạnh dần, cậu bé thu người nép vào bố, nuốt nước bọt, chờ bố mình mở miệng nói câu đầu tiên.

“Thật không?”

Chỉ hai chữ vồn vện nhưng âm thanh nhẹ bẫng, êm ru như gió, khiến Hồ Bất Động gần như ngất đại. Nhưng đến câu thứ hai thì hoàn toàn ngược lại:

“Tôi cảm thấy, cô có tóc hay không cũng vẫn giống nhau, rất dễ nhận ra.”

“....”

“...”

Đáp lại anh là hai tiếng nghẹn ứ trong cuống họng... Cái gì gọi là có hay không có tóc đều dễ nhận ra chứ? Ý của anh ta là... anh ta đã gặp cô ở đâu ư? Hay là... anh ta nói cô không có tóc? Không... không thể nào! Lê nào... chuyện quá khứ của cô... đã bị phanh phui rồi sao?

Tội lỗi quá!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Khế ước nhân duyên

“Đêm trăng tròn, mang tờ giấy đỏ đến gặp tôi.”

***

Phải nói, lần đầu tiên Hồ Bất Động mạnh mẽ suy nghĩ sẽ cưới một ai đó sớm hơn những người khác rất nhiều, bởi vì năm cô lên mười một tuổi, bị bố phát hiện ra mình viết thư tình cho lớp trưởng, cô liền bị người bố nhốt tâm tống vào am ni cô quán giáo mấy năm trời. Cô đứng trước mặt Phật tổ, thề rằng sẽ lấy chồng sớm nhất có thể để thoát khỏi người cha mê tín của mình và sẽ không day dứt về những chuyện trong quá khứ.

Cô sai sao, chẳng qua chỉ là viết một bức thư tình thôi còn chưa kịp nhét vào ngăn bàn của người tình trong mộng số tám thì cô đã nghe tin nhà cậu ta bị cháy, cả gia đình phải dọn đi và thế là cậu ta biến mất trước mắt cô ngay khi tình cảm của cô vừa chớm nở, chẳng để cô kịp chuẩn bị tâm lý... Mười tuổi, thư tình cô còn chưa kịp viết xong, người tình trong mộng số bảy đã bị ngã gãy một chiếc răng trong lúc đi bộ, cậu bé khóc đến mức cô cảm thấy con mắt và tiêu chuẩn của mình sao mà thấp đến vậy. Thế là cô thu hồi lại tình cảm quý báu của mình và tiện tay vứt luôn bức thư tình đang dở vào thùng rác... Chín tuổi, người tình trong mộng số sáu của cô bị chận hoa trên ban công rơi trúng đầu phải đi bệnh viện cấp cứu, cậu ta được chẩn đoán là mất đi một phần ký ức, cô chính là phần ký ức đáng chết đó...

Cuộc đời cô, đến cô còn tự cảm thấy rất bị đát... Nhưng thôi, tiếp nhận nền giáo dục tẩy não Sparta mấy năm ở am ni cô, lục căn [1] của cô gần như được làm sạch, tâm tình như nước. Hằng năm những người vì thất tình, muốn đoạn tuyệt với hồng trần, mà tự cạo đầu chạy đến làm sư mười với cô tuy không nhiều, nhưng mỗi người đều là một ví dụ sống. Ý... Ờ, cũng có những người sau khi tìm được người yêu lý tưởng lại hoàn tục, trở về trốn hồng trần.

[1]: Lục căn bao gồm: mắt, mũi, tai, lưỡi, thân và tư tưởng.

Mười ba tuổi, Hồ Bất Động hoàn tục, lý do rất đơn giản...

“Con muốn ăn thịt.”

Sư phụ của cô im lặng, hồi lâu mới quay sang, phát phát cây phát trần, chỉ nói với cô vắn vắn ba tiếng: “Con đi đi.”

Thế là, cô chẳng thèm quan tâm đến thái độ thất vọng như muốn nói “con hết thuốc chữa rồi” của sư phụ, vui vẻ ngẩng cao cái đầu trọc lóc, bóng loáng của mình tung tăng xuống núi, vì ăn uống nên cô quyết định hoàn tục. Thoáng một cái, đã năm mùa xuân kể từ khi cô hoàn tục, quay đi quay lại bỗng chốc cô đã bước sang tuổi mười tám, vậy mà chưa từng một lần được thưởng thức vị ngọt ngào của tình yêu đầu đời.

Nhưng đúng vào lúc cô bế tắc nhất, dự định cả đời này chỉ ân ái với gà, vịt, thịt, cá thì đột nhiên lại mọc ra hai thứ... ý... còn là hai thứ khá đẹp, một cái chớp mắt đủ làm cô ngây ngất, chúng nói với cô, số mệnh của cô cũng không phải không thay đổi được, suốt ba năm giữ lòng trong sạch thoảng cái đã bị hủy trong một ngày, dây thần kinh trong não bị đứt từ lâu nay được nối lại, đầu cô xuất hiện bốn chữ: “Đàn ông! Oh yeah!”.

“Bệnh này thực sự có thể chữa?” Cô nuốt nước bọt, nhìn vào hai người một lớn một bé trước mặt. Bọn họ ăn no rồi, mỗi người cầm một chiếc cốc với dáng vẻ thanh cao.

Hai người dùng chiếc cốc uống chocolate nóng của cô để uống trà, xì, may mà họ nghĩ ra.

“Chị Hồ, đây không phải là bệnh, mà là mệnh.” Thăng nhóc Phan Đoàn liếc nhìn im lặng của mình, nói một câu chí lý...

“Theo như chị thấy thì là bệnh, nhưng không phải bệnh dịch truyền nhiễm!”, Hồ Bất Động khinh khinh nói.

Nếu như có thể “lây nhiễm” cho một ai đó nữa thì chắc chắn sẽ dễ chịu hơn là nhìn người ta có đôi có lứa còn mình chỉ một mình thui thủi.

“Nếu như là bệnh truyền nhiễm, cô muốn truyền cho ai?” Kể từ đầu đến giờ chỉ ngồi im lặng uống trà, cuối cùng cũng chịu mở miệng xen vào câu chuyện hầu như chẳng liên quan gì đến mình.

“Bố tôi!” Cô trả lời không chút do dự, đủ thấy những tháng năm tuổi thơ đen tối đã để lại vết thương quá sâu trong lòng cô...

“...” Nghe vậy, anh ta chỉ cười khẩy, ngón tay mân mê chiếc cốc, chẳng nói thêm gì nữa.

“Này, anh có làm được không? Đừng có làm bộ trầm ngâm trước mặt tôi, tôi không lạ gì kiểu đó. Bố tôi xem bói cho người ta, đến thời khắc quan trọng thì bắt đầu ngập ngừng, ấp úng, vói cho bằng được người ta móc ví ra mới thôi, chiều này quá lỗi thời rồi! Dù gì tôi cũng giữ hai cha con các anh ở lại, ít ra các anh cũng phải nói một câu cho rõ ràng, chữa được hay không? Nói một câu thôi!” Nhìn cái điệu bộ lắc lắc lư lư của anh ta, cô đập bàn, chỉ muốn nhay dựng lên.

“Có, nhưng...” Anh ta từ từ ngước mắt lên nhìn cô, nói tiếp: “Dựa vào cái gì?”.

Bị anh ta nhìn chăm chăm, cô hơi bối rối: “Anh... anh có ý gì chứ?”.

“Ý của bố em là, ông ấy có cách giúp số mệnh bà cô già nhưng dựa vào cái gì mà ông ấy phải giúp chị chứ?” Phan Đoàn giờ tay đảm nhận nhiệm vụ phiên dịch.

“Nói vớ vẩn, vừa rồi ai khóc lóc cầu xin tôi thu nhận hai người đáng thương các cậu lại?”

“Chị Hồ, bố con em đâu có khóc. Hơn nữa, theo như kinh nghiệm của em, nếu lúc ấy chị Hồ không đưa bố con em về đây thì chị không đến một khắc sau sẽ có chị khác đến bắt chuyện với bố con em thôi... Em ăn no rồi liền gọi một tiếng bố, chị kia sẽ thất vọng tràn trề mà tự động rút lui.”

“... Hai cha con cậu làm cái trò dụ dỗ này, đúng là thành thạo nhỉ...” Cô nhếch miệng khinh bỉ, đưa ra một nhận xét vô cùng chuẩn xác. Đột nhiên cô nghĩ ra một chuyện. “Bố cậu tu đạo phải không? Làm chút việc tốt, tích thêm chút đức, cứ coi như tôi giúp ông ấy sớm được thành tiên thôi mà, người tu đạo nên làm việc thiện giúp đỡ người khác, đúng không?”

“Chị Hồ, chị phải biết, thay đổi số mệnh, là điều đại kỵ của tu đạo, sẽ tổn hao dương thọ.” Phan Đoàn khó xử nhìn ông bố đang thản nhiên uống trà của mình, rồi lại quay sang phía Hồ Bất Động đang nghiền răng ken két trước mặt, lý nhí, “Chị cảm thấy... giao tình của chị với bố em, có tốt đến mức đề ông ấy phải giảm dương thọ vì chị không?”

“...” Cô buồn bã nhìn “ông bố trẻ” đang ngồi uống trà đối diện, bất giác thờ dài.

Phan Đoàn ái ngại nhìn cô.

Cô hít sâu một hơi, chẳng buồn đôi co nữa, liền đứng dậy, đưa tay với lấy chiếc đĩa trước mặt anh ta, chuẩn bị dọn dẹp bàn ăn. “Phòng bên trái, chính là phòng bố tôi, hai người tự xéo vào đó nghỉ ngơi, muốn đập, muốn phá hay báo thù gì đó đều được, bên phải là phòng tôi, tôi khóa lại rồi, hai người muốn đợi ông ta thì cứ tự nhiên, tôi cũng chẳng quan tâm đến ‘tiền án tiền sự’ của các người, sau này mọi người gặp nhau cứ như người xa lạ, có thấy nhau trên đường thì cũng đừng nói là quen tôi, bởi chúng ta không có giao tình gì cả!” Câu cuối cùng, cô nghiền răng nghiền lợi nói, rõ ràng là đang oán trách.

“Khuyên cô một câu, số mệnh là do trời định, cô không thay đổi được đâu.” Anh ta đột nhiên thốt ra một câu không đầu không đuôi, mắt vẫn nhìn chăm chăm chiếc cốc, cứ như thể không phải đang nói chuyện với cô vậy.

“Bản thân anh không có bản lĩnh thì đừng có thùng rỗng kêu to, ngồi đó mà ba hoa, khoác lác, nói cái gì mà tôi không thay đổi được chứ!” Cô từ từ nheo nheo mắt lại, vung tay, liệng luôn chiếc đĩa trong tay, nghe đánh “choang” một tiếng.

Anh ta không vội trả lời, chỉ nhìn cánh tay vừa liệng đĩa của cô đang run rẩy. Lát sau, cô bình tĩnh lại liền muốn nhặt chiếc đĩa mới vứt. Lúc ấy, anh ta mới lạnh tanh thốt ra một câu: “Vậy cô có thể thử xem...”

“Nếu tôi mà biết thử thế nào, tôi...”

“Cô chẳng phải là đã rất rõ cách thử rồi sao?” Đường như biết chuyện gì đó, anh ta nhướn nhướn mày lên, nói tiếp: “Từ chỗ của bố cô”.

“...” Cô hơi sững lại, nhìn nụ cười có chút quái dị của anh, chỉ hồ nghi cau mày.

“Nếu như có người nào đó sẵn sàng đem nhường nhân duyên của mình cho cô thì cô sẽ thoát khỏi số mệnh này.” Anh ngừng lại một chút, vẫn là nụ cười đầy mỉa mai. “Nhưng người này phải cam tâm tình nguyện đem đường nhân duyên của mình giao cho cô.”

“... Nếu như tôi nói, tôi đã tìm thấy người đồng ý nhường cho tôi rồi thì sao?” Cô cắn chặt môi, thọc tay vào túi quần một cách vô

“Ồ?” Anh nghi ngờ, vẫn thái độ thản nhiên. “Cam tâm tình nguyện?”

“Vớ vẩn, thứ đó không cam tâm tình nguyện thì ai đồng ý ký cho tôi chứ! Giống như khế ước bán thân ấy!” Cô lấy từ trong túi ra một tờ giấy đã bị vô nhàu nát. “Xì, đúng là bọn phong kiến mê tín rầy rà, nhường nhân duyên thôi mà cũng phải ký hợp đồng, khế ước gì đó!”

Anh chẳng thèm xem cái tờ giấy gọi là khế ước gì đó, nhẹ nhàng đưa ngón tay lên môi ra hiệu im lặng.

Cô thuận theo ánh mắt của anh, thấy Phan Đoàn đã ngã vào cánh tay anh, vì ghế hơi cao, chân cậu bé ngắn không với tới đất, cả người đều đổ hẳn vào anh, ngủ rất ngon lành như thể đã lâu lắm không được ngủ vậy, đôi mắt nhỏ kia rõ ràng như đang có mở ra nhưng sao nó chẳng chịu nghe lời.

Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ để đưa thẳng nhóc chìm sâu vào giấc ngủ, ôm nó vào lòng rồi đứng dậy khỏi bàn ăn, đi đến bên cô. “Phòng nào vậy?”

“Trái... bên trái...” Nhìn cảnh hai cha con ấu yếm yêu thương, cô bỗng ngẩn người, chỉ một cách máy móc vào căn phòng bên trái, với chiếc la bàn thái cực treo phía trên.

“Đêm trăng tròn, mang tờ giấy đó đến tìm tôi.” Anh nhẹ nhàng buông lại một câu như băng quor rồi ôm thẳng nhóc vào căn phòng đó.

Cửa đóng rồi, cô mới như bừng tỉnh.

“Cô làm ra vẻ thần bí gì chứ!” Cô trừng mắt với cánh cửa đó, thầm tuyên bố, cuộc sống với cha con ngoài giá thú kia chính thức bắt đầu>Cô kẹp tờ khế ước nhàu nhum kia trong tay, cẩn thận mở ra, tiếng giấy lạo xạo vang lên, cô lướt qua phần nội dung, nhìn thẳng xuống hàng chữ cuối cùng, thấy có chữ viết theo lối thảo thư - người nhường: Huỳnh Nhất Nhất.

Chương 3: Ăn cơm nát (chỉ đàn ông ăn bám phụ nữ)

“Gan của cô quả không nhỏ? Tôi cho phép cô thích tôi sao?”

***

“Các bạn nhỏ đã đăng ký tên rồi thì chào tạm biệt bố mẹ mình, sau đó đến ngồi ở phòng học trên tầng ba nhé.” Một nữ giáo viên tràn đầy tình yêu và nhiệt tình với sự nghiệp giáo dục vỗ tay, cất cao chất giọng ngọt ngào, dễ nghe, vóc dáng nhỏ nhắn, thướt tha trong bộ trang phục màu hồng phấn bạn tới bạn lui giữa bọn trẻ và phụ huynh của chúng, bụm miệng dỗ dành những em bé đang khóc vì lần đầu tiên phải xa bố mẹ.

Hồ Bất Động ngáp dài, thật không hiểu tại sao cô phải lãng phí thời gian ngủ nướng của ngày nghỉ chạy đến đây để xem cảnh tượng chẳng khác gì mấy cảnh mở đầu trong loạt phim “người lớn” biến thái của Nhật Bản, cô đang thiếu ngủ trầm trọng nên hoàn toàn chẳng có chút hưng phấn gì, hơn nữa diễn viên chính ở kia còn là người đồng giới tính với cô.

“Người tiếp theo...” Cô giáo mặc bộ đồ hồng phấn vừa nói tới đó thì im bặt khi ngó thấy cái tên tiếp theo trong tờ danh sách học sinh, lát sau cô run run đọc tiếp: “... Ý, em nào là bạn nhỏ Hạ Phạn Đoàn?”.

“Có!” Một cậu bé dừng cảm, không... nói một cách chính xác là một cậu bé đầy hứng thú với sự mắt mặt, hùng hổ giơ tay, trưng ra cái bộ mặt cười toe toét, ngoe nguẩy như muốn khoe bộ đồng phục mới thay sáng nay.

Cô giáo mặc bộ hồng phấn nhin cười, hỏi:

“Em... chính là... bạn nhỏ Hạ Phạn Đoàn? Ý... phụ huynh của em đâu?” Chắc chắn phải xem xem mặt ngang mũi dọc vị phụ huynh đã đặt cho con cái tên chẳng có dinh dưỡng, cũng chẳng có tiền đồ thế này, kẻ cũng khá hợp với cái tên là Hồ Bất Động của cô.

“Bố, cô giáo tìm bố.” Thăng nhóc quay sang, vẫy vẫy người đàn ông đang bị vây kín giữa ánh mắt soi mói của đám đông.

Người được gọi đến lách từng bước qua, hoàn toàn chẳng quan tâm đến đám phụ huynh đang dấy lên ý đồ muốn đem bảo bồi thân yêu của mình chuyển trường, thần nhiên đi đến đứng trước mặt của cô giáo mặc đồ hồng kia.

“Sao... sao... anh chính là phụ huynh... của bạn nhỏ Hạ Phạn Đoàn?”

“Vâng”

“Xin... xin hỏi, anh tên là gì vậy?” Cô giáo áo hồng cười khan một tiếng, cố hết sức có thể để giả bộ ngó lơ người phụ huynh ăn vận kỳ cục kia, giờ bút chuẩn bị điền các thông tin đăng ký của phụ huynh.

“Hạ Thiên Lưu”

“Phù...” một cái tên cũng coi là bình thường! Hồ Bất Động và cô giáo áo hồng cùng thở phào một tiếng, đưa tay quẹt mồ hôi trán, nhưng mà...

“Bao nhiêu tuổi?”

“Mười chín.”>

“....”

“....”

“....”

Toàn hội trường im lặng như tờ, tất cả mọi người đang tính nhẩm một phép toán đầy logic - mười chín trừ bảy bằng bao nhiêu?... Hóa ra sinh mệnh là ngoan cường và thần bí, hóa ra mấy cậu oắt mười một, mười hai tuổi đã được coi là nam nhi chân chính trong thời cổ đại kia vẫn còn tồn tại trong xã hội ngày nay, hóa ra... tào hôn tào dục vẫn là vấn đề lớn của dân số...

“Nhân... nhân tiện hỏi địa chỉ liên hệ của anh được không? Như vậy chúng tôi có thể thuận tiện thông báo cho anh tình hình của... con trai anh...” Nụ cười của cô giáo áo hồng sao mà giống đang mếu méo?

“Chúng ta ở đâu?” Chỉ một câu hỏi, một cái nghiêng người và một cái quay đầu của anh ta, đã khiến sự chú ý của tất cả mọi người nhất loạt di chuyển đến chỗ Hồ Bất Động đang nép sát vào cửa lớp, chuẩn bị tư thế sẵn sàng bỏ chạy.

Xã hội thay đổi từng ngày... Luân lý thoái hóa... đạo đức suy đồi... con người cũng thay đổi... sinh đẻ có kế hoạch... “tuổi xuân” chính là nguồn cơn của mọi sai lầm thời niên thiếu... con cái của tôi phải chuyển trường... đây có lẽ là tâm lý chung của tất cả những phụ huynh có mặt trong phòng lúc này.

“...” Cô lẳng phí cả một buổi sáng ngày nghỉ đẹp đẽ, không phải là để đến đây mà hứng chịu sự phê phán... Cô giận dữ đến trước mặt cô giáo mặc bộ đồ màu hồng, giật lấy cái bút trong tay cô ta, “soạt, soạt, soạt” viết địa chỉ nhà mình

“Cảm... cảm ơn...” Cô giáo áo hồng cười khan một tiếng, nhìn cô với ánh mắt dò xét. “Vậy xin hỏi, anh chị định nộp học phí bằng tiền mặt hay thẻ vậy?”

“Anh... có tiền không?” Cô máy móc nghiêng nghiêng đầu, quay sang phía Hạ Thiên Lư, hỏi một câu mà gần như chẳng hy vọng về một câu trả lời vừa ý.

“Không có.” Anh ta đồng dạng trả lời, rồi còn đồng dạng hơn nữa nói tiếp. “Nhưng, cô có”.

“Tôi nhớ là giao tình giữa chúng ta vẫn chưa tốt đến mức độ này...”

“Tôi qua đến mức độ đó rồi.” Anh ta toét miệng cười quái dị.

“...” Đến rồi sao, sao cô không biết?

“Cô không nhớ sao? Đêm trăng tròn, cô phải đến tìm tôi”, anh ta nói.

“...” Đây là sự uy hiếp, cô hiểu rất rõ, nhưng mà lọt vào tai người khác mọi chuyện lại không phải là như vậy..

Cắn răng cắn lợi nguyên rùa tổ tông mười tám đời nhà kẻ nào đó xong, cô rút thẻ ngân hàng ra, bọc vội nhét vào máy quẹt, ấn mặt mã, quẹt thẻ xong, như không thể chịu đựng được sự đả kích về kinh tế nữa, cô chạy như bay ra cửa, nỗi đau xót như cắt ruột tưởng chừng không thể vượt qua nổi!

"121212?" Phan Đoàn nãy giờ vẫn luôn đứng cạnh bố chớp chớp mắt, lay lay cánh tay Hạ Thiên Lư, nói: "Bố... bố không cảm thấy chúng ta nên khuyên chị Hồ đổi mặt mã sao? Mặt mã này giống như là gọi người ta đến ăn trộm tiền vậy!". Đơn giản đến mức có chút đần độn.

“Ừ”

“Còn nữa, bố à, con nghe người khác nói chỉ có kẻ vô tích sự mới tiêu tiền của phụ nữ...”

“...”

“Cũng có người gọi là ăn bám”

“...”

“Bố à, con vẫn cảm thấy tốt nhất là bố nên đuổi theo chị Hồ thì hơn.”

“...” Anh nhướn mày, vẫn đứng nguyên tại chỗ.

“Bố... chắc là bố không nhớ đường về nhà nhỉ?”

“...”

....

“Vô tích sự, ăn bám! Tiêu tiền của phụ nữ mà vẫn thản nhiên như thế. Đường đường một người đàn ông sức vóc, khỏe mạnh lại bắt một cô gái trả tiền cho con của mình, chẳng trách vợ anh ngày trước không chịu nổi mới bỏ chồng bỏ con ra đi không lưu luyến! Tôi chúc vợ anh tìm được đức lang quân như ý và sống cùng người ta đến bách niên giai lão, con cháu đầy nhà!” Hồ Bất Động vừa sắp xếp số phận cho người khác vừa mở cửa tiệm sách mình làm thêm rồi quay người, phăng phăng sải bước.

“Tại cậu suốt ngày nguyên rùa bọn đàn ông, cho nên nhân duyên mới lận đận như vậy đấy”, một giọng nói lạnh lẽo phát ra từ trong quầy sách.

“Khốn kiếp, tôi chính là nạn bị kịch mà cái xã hội này tạo ra!” Cô đập tay xuống mặt kính quầy sách, nhìn cô nữ sinh ngồi trước mặt, mái tóc đen dài chấm vai, chiếc áo sơ mi đính đổng ten ở mép không cài cúc trên làm lộ ra cái cổ trắng ngần, trong tay đang lật một cuốn tiểu thuyết ngôn tình để giết thời gian. “Cậu nói xem, Tả Gian Lăng, cậu có thể xuất hiện trước mặt tớ một lần mà không mặc đồ có đổng ten không?”

“Đổng ten tương đối hợp với khí chất cao quý của mình.” Tả Gian Lăng gạt mái tóc đen trên vai, tiếp tục vui đùa vào cuốn sách trong tay.

“Nếu cậu thích ‘tự sướng’ đến như thế thì trực tiếp đi mà soi gương, hà tất phải làm bộ cầm cuốn tiểu thuyết rồi soi mặt kính thủy tinh?” Hồ Bất Động trừng mắt lườm, bước qua cô ấy chẳng chút nể nang.

Mà Tả Gian Lăng cũng chẳng buồn để ý người khác nữa, cô gạt luôn cuốn sách trong tay ra, soi lên mặt kính thủy tinh trên mặt quầy tự tán thưởng: “Minh nói này, Bất Động, mình thực sự rất đẹp mà! Đúng không?”.

“Ừ, cậu cũng chỉ được mỗi ưu thế về ngoại hình mà thôi.” Cô leo lên chiếc ghế cao đối diện với Tả Gian Lăng, tiếp tục gặm cái bánh bao của mình.

“Vậy tại sao nhân duyên của mình cũng lận đận chẳng khác gì cậu nhỉ?” Ngón tay nòn nà của cô cào trên mặt kính nghe sao ảm ức, phẫn nộ.

“S lại nói là lận đận giống mình?”

“Đúng rồi, mình tốt hơn cậu, mình chỉ là lận đận, còn cậu là không có, ha ha ha!” Tả Gian Lăng chẳng chút nề nang, cười đắc ý.

Hồ Bất Động ngồi đối diện chỉ im lặng gặm bánh bao, không bình luận thêm gì nữa.

“Cậu biết không? Gã đó mới tới qua thôi còn hôn mình, vậy mà khi nghe mình nói, mình là kết quả sau một đêm ‘ăn sương’ của mẹ bất cẩn sinh ra, thái độ của anh ta tức cười vô cùng, sau đó mình lại hỏi anh ta, ‘anh sẽ kết hôn với em chứ?’. Anh ta liền bỏ chạy mất dép. Mình đáng ra nên chụp mấy bức ảnh lại cho cậu xem, anh ta gần như vất chân lên cổ mà cổ chạy cho thật nhanh!” Vừa nói, tiếng ngón tay cô cào vào kính càng lúc càng to hơn.

“Cậu... lại yêu một anh chàng khác rồi?” Cô vừa cắn bánh bao vừa cẩn trọng hỏi như dò xét: “Nhất Nhị biết không?”

Tả Gian Lăng khựng tay, hơi nhếch khóe miệng, cười nhạt. “Cậu coi mình là kẻ ngốc chắc? Nhất Nhị là bạn trai của mình, mình đi yêu người khác, còn phải báo cáo với anh ấy sao?”

“Ồ ...” cô nuốt ực miếng bánh bao mà hoàn toàn không biết nó có mùi vị gì.

“Yên tâm, đợi mình tìm được một người bạn trai không chê bai mình như Nhất Nhị, mình sẽ nói bye bye với anh ấy.” Tả Gian Lăng dường như đang chắc chắn cái gì đó, cô hướng mắt ra ngoài cửa sổ.

“Nếu như... không tìm được thì sao?” Cô cúi gầm mặt, khe khẽ hỏi.

“...” Tả Gian Lăng quay đầu lại, nhãn mày nhìn c bạn đối diện, chỉ cúi gầm mặt không dám nhìn cô. “Nếu như không tìm được vậy thì xin lỗi, mình đành chiếm anh ấy thôi.” Câu xin lỗi kia chẳng biết nói với ai.

“...” Cô ngừng lại hồi lâu, rồi mới gặm nốt cái bánh bao đã sắp hết.

“Cậu định ăn cả túi nylon à?”, Tả Gian Lăng nhắc nhở. Nhìn Bất Động nhè miếng túi nylon trong miệng ra, cô lạnh nhạt hỏi tiếp: “Cậu còn thích anh ấy không?”

“Ài?”

“Nhất Nhị.”

“Đâu có! Anh ấy cũng chỉ có bộ mặt đó có thể lừa người.” Cô ăn hết chiếc bánh bao, cầm túi nylon nhảy xuống ghế, toan đi tìm thùng rác. “Việc gì mình phải thích tên lông bông Huỳnh Nhất Nhị đó chứ, tên khốn đó suốt bao năm cứ treu ghẹo cái đầu trọc của mình, còn nói gì mà chưa từng thấy cái đầu trọc nào tròn như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy mình ở trường học, gọi mình là ni cô. Mình nhớ, lúc còn nhỏ hấn ta ngã gãy răng, chảy đầy máu, xấu kinh đi được, mình mất hình tượng từ hồi đó, còn nữa, khi hấn ta dính mưa bị viêm phổi, được chị hấn là Huỳnh Nhất Nhất đưa đi bệnh viện, vừa co giật vừa run rẩy, đáng về vô dụng hết mức! Lần gần đây nhất, cậu không nhìn thấy đầu, nhà hấn ta tự nhiên bốc cháy, hấn ta vác khuôn mặt đen sì chạy ra ngoài, còn may là chưa cháy đến nhà mình, loại người xui xẻo như hấn ta không nên ở làm hàng xóm của hấn thì hơn!”

“...”

“Hơn nữa, gần đây mình bắt đầu phát số đào hoa rồi!” Cô nhướn mày, vứt toẹt chiếc túi nylon vào thùng rác. “Nếu không thì việc gì mới sáng sớm mình đã phải nhờ cậu ở đây trông cửa hàng

“Cậu phát số đào hoa rồi?”

“Cậu làm gì mà nhãn mày nhãn mặt vậy chứ? Mình chẳng nhẽ không thể phát số đào hoa sao?”

“Không, mình chỉ lo lắng cho người con trai kia, không biết anh ta còn có thể thấy nổi ánh sáng mặt trời ngày mai không?”

“Yên tâm, lần này mình tìm được người mạng lớn gánh hạn, tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ trước đây nữa!”

“Anh ta tên là gì?”

“Hạ Thiên Lư!” Hôm nay cô mới biết một cái tên hạ lưu như vậy nhưng cô lại thích vô cùng!

“Bao nhiêu tuổi?”

“Mười chín!” Lớn hơn cô một tuổi, vừa hay, đúng là kim đồng ngọc nữ! Cô thực sự thích vô cùng!

“Làm gì?”

“Tu tiên!” Nghề nghiệp có tiền đồ đây! Cô thích hết chịu nổi rồi!

“Trong nhà có những ai?”

“Một đứa con trai!” Hoàn cảnh gia đình quá tốt, không phải hầu hạ bố mẹ chồng! Cô sắp không kiềm chế nổi bản thân nữa rồi!

“Cậu trúng gió à?” Tà Gian Lăng đứng bật dậy, lướt mắt ra phía ngoài cửa sổ, kéo kéo chiếc áo sơ mi, chỉnh sửa lại váy, đưa tay kéo tấm cửa kính.

Hồ Bất Động xoay người, thò đầu ra nhìn thì thấy người đàn ông cô không quen biết đang đứng bên ngoài cửa, anh ta vận một bộ âu phục, coi bộ khá giàu có. Những chuyện như vậy cô quen rồi nên không ngạc nhiên cho lắm, chỉ thuận miệng hỏi: "Cậu lại đi hẹn hò à? Cậu vừa chia tay với người trước mà".

“Ngại quá, vừa hay mình đã có ‘cửa để dành’ nếu không mình làm sao đủ nghị lực, bị thất tình mà mới sáng sớm đã đến giúp cậu trông cửa hàng.” Tà Gian Lăng vắn về mấy sợi tóc, đưa tay kéo cửa kính ra, nhưng mới đến trước cửa lại dừng lại. “Nếu như Nhất Nhị tìm mình... Thôi bỏ đi, chắc anh ấy sẽ không đến tìm mình đâu. Này! Chăm sóc tốt cho người đàn ông có vợ của cậu, nếu thực sự là cậu đào hoa thì cũng coi như anh ta thăm rồi, ai bảo cậu xui xẻo như vậy chứ?”

“Cái người kia của cậu xem ra mới giống như người đã có vợ, cậu mới phải cẩn thận kẻo bị người ta vừa lừa tiền vừa lừa sắc.” Cô một tay chống cằm, một tay ưỡ oải xua xua Tà Gian Lăng đi, đến khi nghe thấy tiếng cửa kính khép lại mới lẩm bẩm: “A Di Đà Phật, dù gì con nói dối cũng chẳng phải là lần một lần hai, con nghĩ Phật tổ chắc cũng quen rồi, xin đừng trừng phạt con nhé!”

Cô ngoác miệng ngáp dài một cái, chợt nhớ lại cảnh sáng sớm nay mình bị dựng dậy không thương tiếc, liền lập tức thu lại toàn bộ những câu yêu đương vừa rồi. “Thích con khi! Đợi qua đêm trăng tròn xem tôi có tổng cô các người ra khỏi cửa không, hừ!” Thề xong cô gục xuống mặt quầy ngủ bù, dù gì cũng mới sáng, chắc chẳng có ai đến mua bán gì đâu.

Tà Gian Lăng vừa ra khỏi sách, chợt thoáng thấy có bóng người đứng bên cửa, cô ngoái đầu lại nhìn kỹ hơn chút nữa, người đàn ông đó mặc một chiếc áo sơ mi nhạt màu không quá kiểu cách, chắc hẳn còn chưa quen với những chiếc sơ mi ôm sát, không thoải mái nên anh ta phanh nguyên hàng khuy ngực, mái tóc gọn gàng, mới được cắt tỉa, phần mái dài rủ xuống che kín mắt. Cô chỉ thấy khoe miệng anh ta hơi cong lên như thể đang châm chọc ai đó, anh đi lướt qua người cô, tiến về phía tiệm sách và giờ tay kéo chiếc cửa kính.

“Lăng à, em đang nhìn gì vậy?”, người đàn ông này giờ vẫn kiên nhẫn đứng đợi cô cất tiếng gọi.

“Đâu có”, cô lạnh nhạt trả lời.

“Vậy bây giờ em muốn đi đâu?”

“Tùy anh.” Tà Gian Lăng đi bên cạnh người đàn ông nhưng vẫn cố ngoái đầu lại phía tiệm sách, thấy anh chàng vừa rồi kéo một chiếc ghế dài đến bên quầy sách, ngồi đối diện Hồ Bất Động, cô quay đầu lại, khẽ mỉm cười, nếu thật sự như Bất Động nói, vận đào hoa của cô ấy đã đến thì đối với Tà Gian Lăng cô cũng là chuyện tốt? Đến cây sắt còn có thể nở hoa, ít nhất cũng chứng minh tiền đồ của mình tràn đầy hy vọng...

Hạ Thiên Lưu ngồi trên chiếc ghế băng cao, hai tay khoanh trước ngực, tựa hẳn vào lưng ghế ngắm nhìn cô nàng đang gục mặt xuống bàn, ngủ say như chết, khẽ "hừ" một tiếng. “Gan của cô quả không nhỏ. Tôi có cho phép cô thích tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ngưu lang bán thân

“Hiện thực thật tàn khốc và tội lỗi”

***

“Chào anh, anh là a

Hồ Bất Động lim dim cặp mắt ngái ngủ, mơ màng tỉnh lại, nhìn anh chàng trước mặt. Hình như cô ta chưa gặp người này bao giờ...

Mái tóc đen khá dài của anh ta được cắt tỉa cẩn thận, áo sơ mi phanh nửa hàng cúc trên, khoe bộ ngực vạm vỡ, cuốn hút. Anh ta một tay giờ chiếc điện thoại rất quen thuộc với cô áp lên tai mình, một tay giờ một chiếc thẻ ngân hàng mà cô nhìn càng quen hơn nữa, rồi lại dùng cái giọng nói nhẹ như bay đọc mã số thẻ ngân hàng không thẻ nào quen hơn.

Đợi chút... tình hình là, trước mặt cô bây giờ là một gã không khác gì trai bao. Ánh mắt tinh quái quét lên cái bộ mặt thần thờ của cô, cầm điện thoại và

thẻ ngân hàng của cô, lại còn đọc vanh vách mã số thẻ nữa chứ.

“Tôi không có sở thích nhỏ nhẻ gọi trai bao đến giữa ban ngày ban mặt, anh tìm nhầm người rồi!”. Cô nhảy đánh “rầm” một cái từ trên ghế băng xuống đất, dùng hết sức bình sinh nhao về phía gã “trai bao” kia, thẻ ngân hàng của cô mới bị “trọng thương” bởi một tên ăn bám, nó thật sự không đủ sức cung phụng anh chàng vô công rồi nghề này!

Cô giật phắt chiếc điện thoại áp trên tai anh chàng, chẳng buồn cảm nhận hơi ấm từ đôi tay của mỹ nam truyền vào chiếc điện thoại, cô đã hét như tát nước vào điện thoại: “Cầm tiêu tiền của tôi, có nghe thấy không? Hàng họ nhà bà thế nào tôi còn chưa coi, quần áo anh ta vẫn chỉnh tề, tư thế ngồi vẫn ngay ngắn, chưa bị vồ ngựa ra, trên người cũng chẳng có dấu môi nào, cúc áo là do anh ta tự cởi, tôi chưa hề động vào người anh ta, bởi vậy cầm tiêu tiền của tôi, nghe thấy không?”

“Chị à... anh ấy là...”, giọng một phụ nữ lảng lơ vang lên trong ống nghe.

“Chị gì mà chị, tôi không phải chị! Bà không cần giới thiệu với tôi, anh ta “phục vụ” tốt như thế nào, cũng không cần quảng cáo, anh ta hàng tốt giá rẻ, xem ra anh ta cũng không giống hàng rẻ tiền đâu, đừng hòng lừa bịp những gì mà tôi rút thăm trúng giải thưởng lớn ở công ty các bà và đặc biệt ngồi đợi để được tặng giải thưởng miễn phí!” Cô vừa đập bàn, giậm chân, vừa chỉ thẳng vào anh chàng đang lặng lẽ nhìn cô cười nhạt. Cô kiên quyết dù lúc này anh ta cầu xin cô chiếu cố đến anh ta một lần cô cũng không thể thương lượng với hầu bao của mình được!

“Tiêu thư... tôi...”

“Không cần nói gì nữa cả! Trả tiền, trả tiền! Nghe thấy chưa? Nếu không vì mấy công ty trai bao thất đức, làm ăn phi pháp các bà thì đâu có chuyện người tốt bị ép làm gái điếm. Giờ lại còn dám tự mình tiếp thị, đưa hàng đến tận cửa. Các bà coi tôi là ai chứ? Một phụ nữ giữ gìn phẩm hạnh như tôi đây, bây giờ các bà có đốt được ban ngày cũng chẳng thể tìm được nàng dâu tốt như tôi đâu, tôi sẽ không bao giờ để công ty buôn xác bán thịt của các người dụ dỗ đâu. Ai có thể biết được là sau khi chơi xong, các người có gửi một đồng ảnh khỏa thân đến tổng tiền không, còn nữa, tôi làm sao mà biết được hàng của các người có bị HIV, hoa liễu hay bệnh dại... không. Nói tóm lại, tôi muốn...”

“Đưa con gái làm môm như cô im miệng cho tôi! Tiệm trai bao của bà đây không bao giờ cung cấp mấy thứ hàng mạt hạng ấy, tiệm của bà được hầu hết các bạn gái ủng hộ, yêu mến. Cô hiểu cái quái gì chứ! Công việc của chúng tôi nói nhỏ thì là làm ấm lòng tâm hồn những người phụ nữ, nói lớn thì gọi là bác sĩ tâm lý! Loại bà cô làm môm, ế chồng ế chơ như cô, nếu như không phải là tôi nhìn thấy tiền đồ của Thiên Lư trong nghề này thì tôi đã không phí thời gian mà dài dòng với một kẻ nghèo kiết xác, không nuôi nổi một gã đàn ông như cô! Lão nương đem Thiên Lư bán thân... hừ... đều tại cô, khiến bà đây phải nói ra hai từ “bán thân” nhục nhã này... Tiền ký hợp đồng trả cho cô, cô tự đi kiểm tra tài khoản xem đúng không!”

“Thiên... Thiên Lư?” Cô cầm điện thoại, sừng sốt lấp bắp, rồi quay ngoắt lại, trong mắt nhìn Hạ Thiên Lư đang thản nhiên lật lật một cuốn tiểu thuyết ngôn tình. Cô không hiểu tại sao anh có thể từ một đạo sĩ tu tiên, siêu phẩm thoát tục biến thành một gã trai bao hào hoa, phóng đảng như vậy. Chắc hẳn anh ta đã tiêu không ít tiền, đợi chút, còn một vấn đề nữa cô cần xác minh lại

“Bà nói... bà muốn chuyển tiền vào tài khoản của tôi... chứ không... không phải là rút tiền?”

“Vớ vẩn! Ngay từ lần đầu tôi nhìn thấy dáng vẻ bánh bao, ngây ngô của Thiên Lư, tôi đã biết cậu ấy sẽ là một cái cây hái ra tiền!”

“Bánh bao... ngây ngô?” Hai từ này kết hợp lại với nhau khiến Hồ Bất Động vô cùng lo lắng, liệu sau này khi anh ta phục vụ xong, có tính nhầm tiền... thu thiếu phí... lại còn thiếu mất hẳn một số 0 hay không? Nhưng bây giờ không phải là lúc để lo lắng chuyện đó. “Không... tôi nói cho chị biết... Chị à, anh ta không thể làm trai bao được đâu, anh ta... anh ta... anh ta là từ trên núi xuống, ngoại trừ việc tối ngày chỉ biết nói mấy câu mê tín, hồ đồ lừa người ra thì chẳng hiểu cái gì hết, hơn nữa đầu óc anh ta có vấn đề!”

“Ai là chị cô? Đầu óc cô mới có vấn đề, Thiên Lư nhà tôi thông minh, lạnh lùng như vậy, tôi cảnh cáo cô, bắt luận cô là bồ nhí hay là cái đuôi đeo đẳng Thiên Lư, nếu cô dám cản trở tiền đồ thăng tiến của Thiên Lư thì ngày mai tôi sẽ sai người chặt cô ra thành từng khúc, đợi lát nữa xe của bà đến đón Thiên Lư đi làm buổi đầu tiên, cô nhớ tránh xa ra một chút, đừng để bà này trông thấy cô! Nghe thấy chưa! Hừm, nói chuyện với bọn gái già thật phiền phức! Bực mình!”

“Cộc...”

“Này! Này! Này!”

“Nói xong rồi?”, giọng Hạ Thiên Lư bình thản như thể mọi chuyện chẳng liên quan đến mình.

Hồ Bất Động nhìn chiếc điện thoại đã bị ngắt kết nối của mình, gờ tay run rẩy chỉ vào kẻ không biết xấu hổ, làm mất mặt liệt tổ liệt tông, hủy hoại thuần phong mỹ tục, lại hoàn toàn chẳng chút hối lỗi trước mặt mình kia, cô giậm tím mắt, gằn từng tiếng một: “Chuyện – này – là – thế – nào?”

“Tôi không muốn làm kẻ ăn bám”. Câu trả lời khiến Hồ Bất Động suýt thổ huyết.

“Anh... anh có biết làm trai bao là làm gì không?”

“Là làm gì?” Anh ta hỏi ngược lại, lông mày nhướn lên, rõ ràng là anh ta chẳng hiểu cái gì.

“Anh... ngay cả trai bao là làm gì anh cũng không biết, vậy mà lại chạy đi ký hợp đồng với người ta!” Cô xông đến trước mặt anh ta gần như là phát điên. “Hợp đồng đâu? Để đâu rồi?”

“Hợp đồng gì?”

“Chính là tờ khế ước bán thân anh vừa ký với người đàn bà kia đó, anh bị bán rồi, anh có biết không? Anh nhàn rồi quá không biết về nhà mà xem ti vi, chơi một mình, nhân tiện giúp tôi giặt quần áo, quét dọn nhà cửa, lau chùi nhà vệ sinh lại chạy lông nhông ra đường, làm mấy cái trò tệ nạn! Cái gì mà bánh bao với ngây thơ chứ!”

“Tôi chỉ là xem biển chỉ đường.”

“...” Đúng thật là bánh bao, ngây ngô mà! “Nếu anh không muốn tối nay bị năm chục người phụ nữ lần lượt đè lên giường, làm hỏng hết đạo hạnh thanh tu cả đời của mình sau đó lại hút sạch dương khí trên người anh, khiến anh ba ngày ba đêm không thể xuống nổi giường và cả đời này hễ cứ nhìn thấy phụ nữ là sẽ cảm thấy ghê tởm, buồn nôn thì mau chóng đưa tờ giấy họ nữ kia bắt anh ký tên cho tôi xem!”

“Tôi thấy phiền phức, vứt đi rồi.” Sáu chữ đơn giản gãy gọn này buông ra cho con tim bé nhỏ của Hồ Bất Động gần như vỡ vụn.

“Anh... anh... anh...”

“Tôi ném rồi”, anh lặp lại.

“Tôi cứ không nổi anh rồi... thôi anh nên nhanh chóng về nhà thu dọn hành lý, trở lại núi đi...” Cô tuyệt vọng xua tay, nhưng nghĩ lại lời đe dọa của bà chị xã hội đen vừa rồi, nếu như bà ta không tìm được Hạ Thiên Lư, vậy Hồ Bất Động cô chẳng phải sẽ trở thành kẻ thế mạng sao? Dùng đầu gối để nghĩ cũng có thể biết được, trên tờ khế ước bán thân kia hẳn giao hẹn rõ nếu người bán thân bỏ chạy, vi phạm hợp đồng thì phải bồi thường hợp đồng gấp mười, hai mươi, ba mươi lần.

Phật tổ ơi, tuy nói là cứu được một mạng người hơn xây tòa tháp bảy tầng nhưng cũng không có quy định phải đánh đổi cả tính mạng của mình để cứu người.

Nghĩ đến đây, cô cứng nhắc di chuyển bước chân, gờ tay vỗ mạnh lên vai Hạ Thiên Lư. “Là đàn ông thì phải có trách nhiệm, hiểu không?”

“...” Anh ta ngược mắt lên, nhìn cô lạnh lùng.

“Nếu anh chạy mất, tôi sẽ đưa con trai anh đi thế nợ...”, cô cố tình nghiêm giọng, làm bộ bá đạo.

“...” Anh quay mặt đi chẳng buồn nhìn c

“Anh đừng ép tôi... Tôi, tôi thực sự không làm được...”

“Trai bao rớt cuộc là làm gì?”

“...” Cô nhìn anh chẳng biết nói gì, anh căn bản chẳng nghe cô nói chuyện “Ăn bám đàn bà!”

Cô đưa ra định nghĩa chính xác và súc tích nhất nhưng chỉ được anh đáp lại bằng một tiếng “Ừ!” cộc lốc, bình thản.

“... Anh không thể phản ứng giống người bình thường một chút sao?” Là tên khốn nào vừa mở miệng hùng hồn nói mình không thích ăn bám đàn bà? Lại là tên khốn nào chẳng chút phản ứng khi biết mình sẽ sống bằng nghề “ăn bám đàn bà”? Không biết là cái bộ não chấp mạch của anh ta rớt cuộc là được khai quật từ đâu lên nữa!

“Bíp, bip” một hồi còi của chiếc xe Limousine ngoài cửa tiệm vọng vào, tiếng còi ô tô chói tai khiến Hồ Bất Động nổi cả da gà, nghĩ lại lời người đàn bà kia, nếu như nhìn thấy cô, mục sẽ đem cô chặt thành từng khúc một, trong chốc lát cái gọi là khí phách bồng chốc tiêu tan toàn bộ, cô nghiêng người trốn ở phía trong quầy bán, rúm ró thành một khối, chỉ thò đầu ra dặn dò Hạ Thiên Lư một câu cuối cùng trước khi anh đi.

“Tôi nói này, anh nhất định phải ngoan ngoãn một chút, nhất định không được bỏ việc hay khóc lóc chạy về, tôi biết lần đầu tiên sẽ khó chịu một chút, nhưng... lâu rồi anh sẽ quen, vì cái mạng nhỏ của tôi... ý, không, là vì cái mạng nhỏ của con trai anh, anh phải cố chịu đựng nhé, nhìn nhìn rồi mọi chuyện sẽ qua thôi. Cái gì mà trong sạch chứ, giữ tính mạng mới là điều quan trọng, đúng, đúng vậy...”

Nhìn cái vẻ nhát gan, chẳng có chút bản lĩnh gì của cô, anh chẳng buồn bận tâm những gì cô nói. Trước khi ra ngoài lại nói với cô một câu: “Tôi còn cho rằng gan của cô không nhỏ, hóa ra cũng chỉ vậy mà thôi...”. Nói rồi anh khinh bỉ, cười nhạt, tiện tay thả cửa kính ra, đi về phí chiếc Limousine màu đen kia.

Cô chau mày ngẫm nghĩ, không hiểu anh ta có ý gì, đã bao giờ cô nói là gan cô to đâu, mà có to thì cũng chẳng kiêu ngạo bằng anh ta. Nhìn anh ta bỏ đi chẳng chút do dự, hoàn toàn không giống như sắp bước chân vào chốn tội ác và vực thẳm nhục dục, A Di Đà Phật... Mà có liêu cái mạng nhỏ này cũng chưa chắc cứu được anh ta, chỉ bằng, về nhà giúp anh ta chuẩn bị một bồn nước nóng tắm rửa, đợi anh ta khóc lóc “tan làm” quay về, sẽ dùng nó để “gột rửa” những bí ai, tìm lại sự thuần khiết của bản thân.

Cô thò đầu nhìn ra cửa, cửa kính của chiếc Limousine kia từ từ hạ xuống, một người phụ nữ đeo kính đen thò mặt ra, cô sợ hãi vội rút cổ lại. Xã, xã hội đen... thật đáng sợ!

“Thiên Lư, lên xe đi!” Người phụ nữ đeo kính đen ngồi dịch sang một bên để nhường chỗ nhưng Hạ Thiên Lư vẫn đứng ngoài cửa xe, quay đầu lại hình như đang nhìn cái gì đó, bà ta liền gọi: “Thiên Lư?”.

“Ừm.” Anh trả lời rồi quay đầu lại, khom người ngồi vào trong xe, quay sang hỏi: “Làm trai bao là ăn bám phải không?”.

“Hả, có phải là người con gái trong điện thoại đã nói linh tinh gì với cậu không? Thiên Lư, phải nhớ kỹ, lời của bọn bà cô ể chồng không thể tin được.”

“...”

“Cô ta có giật mình khi nhìn thấy cậu ăn mặc thế này không?”

“Ừm.”

“Có phải cô ta trong lòng thì sung sướng muốn chết nhưng ngoài miệng lại tỏ ra khiếp sợ và nằng nặc không cho cậu đi không?”

“Ừm.” Có tiền cô ấy rất sung sướng nhưng lại lo sợ bị người khác giết hại.

“Tôi nói có sai đâu, đúng là bọn gái già! Mấy ả đó chỉ giỏi to mồm, hừm! Lái xe, về câu lạc bộ.”

“Ừ...”. Anh thuận miệng ừ một tiếng. Qua gương chiếu hậu, anh nhìn thấy một cô gái từ trong quầy sách chạy ra, hai tay chấp vào nhau, miệng đang lắp bắp gì đó. “Chỉ biết nói mồm? Hừ...”

“A Di Đà Phật!” Cuối cùng cũng đuổi được bọn xã hội đen đó đi, Hồ Bất Động thở phào, quay trở vào hiệu sách, toan thu dọn những cuốn tiểu thuyết ngôn tình vừa bị Hạ Thiên Lư bôi tung ra, tình cờ phát hiện có tấm danh thiếp kẹp trong một cuốn sách...

“Câu lạc bộ... Bạch Mã? Mấy gã đó mà cũng đòi so sánh với bạch mã hoàng tử. Đúng là xã hội đen tối. Tội lỗi...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Lên sân khấu xui xẻo

“Hôm nay vẫn xui xẻo, làm thế nào đây?”

***

Đứng ngồi không yên, ăn ngủ bất an, đi qua đi lại, tan làm trở về nhà, Hồ Bất Động cứ thấp thỏm như vậy, cô đôi không dưới năm mươi tư thế nhưng không tư thế nào được lâu, cũng chẳng tìm nổi một chỗ có thể khiến cô tập trung thu hồi đạo đức và đồng tình với tình cảm dư thừa, nhưng quan trọng hơn là...

Chiếc đồng hồ trên tường đã chỉ sắp tới giờ tan học... Chết thật, cô phải nói như thế nào với cậu bé hồn nhiên, ngây thơ như trang giấy trắng, trong đầu chẳng chút tạp niệm kia cái tin động trời, có thể để lại vết đen trong tâm hồn non nớt của nó.

Không thể nói thẳng với thằng nhóc rằng: “Em à, thói đời bất công... lòng người thay đổi... bố em không cẩn thận sa chân vào cái nghề dơ bẩn, phi pháp... cho nên em nhất định phải nỗ lực học tập, tương lai kiếm nhiều tiền để chuộc thân cho bố em nhé...”. Hừ hừ, mấy câu ngu ngốc gì thế này. Không cần nghĩ cũng biết khó nghe đến thế nào.

Hoặc có thể nói với nó tế nhị một chút rằng bố của nó là muốn thử lao vào đời trải nghiệm chút cảm giác mới lạ, nhân tiện sưởi ấm luôn trái tim của một số phụ nữ. Không, cô không muốn thằng bé lẫn lộn hai khái niệm “bạch mã hoàng tử” và “bạch mã trai bao”! Hoặc là, cô chẳng cần nói gì với thằng nhóc cả, nó biết được gì chứ, ăn no rồi đi ngủ, ngủ chán rồi lại ăn, đừng nói là bố nó ra ngoài bị người khác làm nhục, cho dù bố nó làm nhục người khác, nó cũng chẳng có bất cứ quyền phát ngôn nào, trẻ con thì phải cho ra trẻ con, ăn cơm, học bài, đúng chín giờ phải lên giường đi ngủ, cuộc sống về đêm và những chuyện mục cảm phát trên tivi trước mười hai giờ chẳng có liên quan gì đến bọn nó cả!

“Ting ting” tiếng chuông cửa vang lên, Hồ Bất Động chạy như bay ra cửa, kiễng mũi chân lên ngó ra ngoài xem là ai. Rất tốt, chẳng có ai hết, chắc chắn thằng nhóc quá thấp nên không thể lọt vào tầm nhìn.

Hít thở một hơi thật sâu... thêm một hơi nữa... một hơi nữa, chỉ là một thằng nhóc thôi mà, chẳng lẽ cô không xử lý nổi sao? Hít thở xong, mở cửa!

“Em về nhà rồi à?” Cô nở một nụ cười vô cùng hiền dịu, thò đầu ra kéo Phạn Đoàn vào nhà. “Nào, cởi giày ra, rửa tay, chuẩn bị ăn cơm thôi!”

“Hình như cháu vào nhầm nhà rồi, dì à, tạm biệt...” iều quý không nể mặt quay người bỏ đi.

“...” Tên tiểu quý đáng chết, lại dám nghi ngờ vẻ mặt ôn hòa, hiền dịu hiếm có của cô, còn gọi cô là “dì” nữa chứ, thực sự cô chỉ muốn kéo nó vào mà

dần cho một trận nhưng nể mặt quan hệ giữa bố nó với bọn xã hội đen, đành nhẫn nhịn vậy. “Ý, Phan Đoàn, là chị mà! Là chị Hồ của em!”

“Ồ, là chị Hồ à, làm em sợ quá, em vốn cho rằng bố em cười đã đủ khủng khiếp lắm rồi, thật không ngờ là nhân ngoại hữu nhân.” Thăng nhóc Phan Đoàn vừa vỗ ngực vừa giơ tay cời giầy, hoàn toàn chẳng buồn để ý đến vẻ mặt sa sầm vì tức giận của Hồ Bất Động. “Nói đến bố em, bố em đâu ạ? Ông ấy có đi tìm chị không?”

“Sao, Phan... Phan Đoàn, em đã đói bụng chưa?” “Dạ, đói rồi, em chẳng biết là đi học lại vất vả như vậy, các bạn khác đều mang theo đồ ăn vặt, em chẳng mang theo gì phải nhịn đói cả ngày rồi!” Nói xong, nó chạy luôn vào bếp, rửa tay sạch sẽ, xong đâu đấy thì ngồi ngay ngắn vào bàn ăn, đưa mắt nhìn quanh phòng khách. “Chị Hồ, bố em đâu?”

“Phan... Phan Đoàn, đây là sách hôm trước em chưa đọc xong, chị giúp em mang từ tiệm sách về, em đừng nên khách sáo, cứ cầm đọc đi!”. Để đánh trống lảng, cô bắt chap thủ đoạn.

“Ồ? Chị giúp em mang sách từ tiệm về à, thật tốt quá, em còn đang lo lắng không biết người đàn ông đó sau khi ăn hoa xong có phải chịu trách nhiệm không!” Thăng nhóc lập tức đón lấy cuốn sách Sở tay nghiên cứu thực vật cô ghi rõ cảm người chưa đủ mười tám tuổi, Hồ Bất Động dờ khóc dờ cười. “Nhưng mà, bố em đâu hả chị?”

“Phan... Phan Đoàn, nếu như em đọc xong, trong phòng chị vẫn còn nhiều lắm...”

“...” Thăng nhóc gấp sách lại, buông đũa xuống, nhìn thẳng vào mắt cô. “Chị làm mất bố em rồi?”

“...” Câu này sao lại khó nghe như vậy, cái gì mà nói cô làm mất bố nó rồi? Là bố nó tự mê lạc trên con đường đời mà “Không, Phan Đoàn, em nghe chị giải thích, bố em, ông ấy là...”

“Ông ấy là một người mù đường, chị biết không? Sao chị có thể để ông ấy một mình đi lại bên ngoài?” Thăng nhóc tức giận gào lên với cô, nó nhảy xuống ghế, ném phăng cuốn sách, chuẩn bị chạy ra cửa đi giầy.

“Mù... mù đường?” Hóa ra anh ta không chỉ đơn giản là mê lạc trên con đường đời, cuối cùng cô cũng hiểu rõ câu “bánh bao lại ngậy ngô” mà mụ tú bà kia nói là có ý gì rồi, quả nhiên là ngậy ngô... Không, đợi chút... “Không thể nào! Anh ta biết đường quay về cửa hàng của chị”

“Bố em quả nhiên có tới tìm chị, sau đó chị làm mất ông ấy, đúng không?”

“...” Đổi câu khác đi được không, cái gì mà cô làm mất bố nó, khó nghe vậy.

“Ông ấy có thể đi đến cửa hàng của chị, là bởi vì ông ấy còn nhớ mùi thơm từ cửa hàng bánh mỳ phía đối diện mà thôi” Thăng nhóc tự vỗ đôm đốp lên đầu.

“Cửa... cửa hàng bánh mỳ?”

“Hu hu, khi còn ở trên núi, bố em thường đặt trầm hương trong phòng, để có đi đến đâu, ngửi thấy mùi trầm hương cũng không lo bị lạc, sau khi xuống núi, ông ấy hoàn toàn mù đường, chị lại nhẫn tâm để ông ấy một mình bên ngoài, em nhìn nhầm chị rồi, chị Hồ à!” “Sao mình lại càng ngày càng cảm thấy anh ta giống như loài cầm thú bốn chân nhỉ? Trai bao bán thân quả nhiên là nghề nghiệp rất hợp với anh ta...”

“Chị nói cái gì?”

“Chị chẳng nói gì cả!” Cô vội vàng bịt miệng, lùi lại phía sau.

“Chị không chỉ làm mất bố em, còn đem ông ấy bán đi rồi?” Thăng nhóc hét hoảng, tóm lấy quần cô kéo thật mạnh.

“...” Cô một tay kéo thắt lưng, một tay bịt miệng lắc đầu, oan quá, thật là oan uổng quá!

“Chị đem ông ấy bán cho ai rồi? Bố em rất kén ăn, tính khí nắng mưa thất thường, tắm rất tốn nước, cười thì rất đáng sợ, ngoài khuôn mặt đẹp trai ra, ông ấy không có bất cứ ưu điểm nào, chị đi chuộc ông ấy về đây được không? Có được không?”

Để cứu vớt cả danh dự lẫn chiếc thắt lưng của mình, Hồ Bất Động hít một hơi thật sâu, hét lớn với tên tiểu quỷ kia: “Là bố cậu tự chạy đi bán thân rồi còn giúp người ta đếm tiền, chị mà giúp em đi tìm ông ta thì chị sẽ bị bọn họ chặt ra thành từng khúc, em chịu trách nhiệm cho chị à?”

“Ông ấy tự đem mình đi bán rồi?”

“Còn phải hỏi, chị còn đang đợi đêm trăng tròn anh ta cứu chị, nếu chị đem anh ta bán đi thì chẳng phải cả đời này chị không lấy nổi chồng sao? Chị có cần dùng hạnh phúc cả đời của mình đánh đổi chút tiền đó không?”

“Em lại thấy chị rất giống loại người đó, vì một chút tiền mà đem bán hạnh phúc cả đời mình...”

“Em đừng ép chị phải ngược đãi trẻ con” Hồ Bất Động cố gắng tận dụng nốt chút nhẫn nại cuối cùng của mình. Bỗng thăng nhóc Phan Đoàn thay đổi 180 độ như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra, nó lại nhảy lên bàn, vừa và com, vừa đọc tiểu thuyết khiêu dâm. “Này, em có hơi bình tĩnh thái quá không?”

“Ồ, không sao rồi, ăn cơm thôi, chị Hồ.” Nó chẳng buồn ngẩng đầu lên nhìn cô, vừa nhồm nhoàm nhai cơm vừa tiếp tục lật sách.

“Vừa rồi em còn gào khóc ầm ĩ, kêu trời than đất, bây giờ lại... Chị bảo này, em không thể cho chị một chút thời gian để kịp chuẩn bị tinh thần sao?” Thần kinh của cô vừa mới hưng phấn, cậu bé lại bình tĩnh như vậy, lửa giận trong lòng cô biết thiếu cái gì đây?

“Nếu là bố em tự bán mình, vậy thì chẳng sao cả.”

“...” Như thế này có tùy tiện quá không?

“Bởi vì bố em không bao giờ chịu thiệt.”

“Ý của em là gì vậy?”

“Chắc chị chưa biết, người sống trên núi lâu đều có chút kỳ quặc, bố em trước giờ rất lạnh lùng, có gọi ông cả ngày ông cũng chẳng đáp, chỉ khi vui lắm thì ông mới miễn cưỡng cười một cách kỳ dị, có lẽ là ông cảm thấy đem mình bán cho người khác rất thú vị nên liền thử chút xem sao, dù gì từ trước đến nay em cũng chưa từng thấy người nào lợi dụng được ông ấy, ông thích nhất là dùng bộ mặt lạnh tanh để nhìn người khác bỏ chạy, cũng giống như cái hôm chị cầu xin ông giúp chị thay đổi số mệnh vậy, ngược lại em còn cảm thấy lo lắng thay cho cái người nào đó đã mua ông ấy, đúng rồi tốt nhất chị cũng nên suy nghĩ cho kỹ, bởi vì nếu bố em đồng ý giúp người khác thì điều kiện sẽ rất đáng sợ.”

“Chỉ cần anh ta không muốn cái thân xử nữ của chị là được.”

“Yên tâm, điều kiện như thế bố em hình như chưa bao giờ yêu cầu, nhưng mà cũng không dám đảm bảo một ngày nào đó ông không có hứng thú tự ngược đãi bản thân mình.” Thăng nhóc và một miếng cơm, tiếp tục lật sách.

“...” Tên tiểu quỷ đáng chết, hẳn ta muốn thân xử nữ của cô chính là tự ngược đãi mình sao? Khốn nạn! “Này, có phải em nói sẽ không có chuyện gì xảy ra phải không?”

“Ồ, không sao đâu, chị Hồ, sao trông chị buồn thiu vậy?”

“Không có gì, chỉ là chị cảm thấy uống phí cả buổi chiều nay lo lắng cho bố em, cuối cùng kết quả lại thế này, chị rất muốn đánh người...”

“À... nhưng mà, còn có một vấn đề...”

“Lại là vấn đề gì nữa?”

“Bố em phải về nhà thế nào?”

“...” Đúng rồi, một kẻ mù đường.

“Bỏ đi, bố em ấy thế nào cũng có cách quay về.”

“...” Đúng, anh ta có bản năng sinh tồn của động vật hoang dã mà.

“Đúng rồi, chị Hồ, có chuyện này em muốn kiến nghị với chị một chút...”

“Em thì có thể kiến nghị gì hay chứ?” Cô xốc lại cái quần vừa bị thăng nhóc kéo tuột xuống, quên bém gãi “bánh bao, ngày ngó” bị đem bán kia đi, ngồi xuống, chuẩn bị ăn cơm.

“Chị nên đổi mật khẩu thẻ ngân hàng đi, 121212, nghe rất giống tiếng hô của thầy giáo dạy môn thể dục mới của bọn em!” Thăng nhóc thân nhiên nói chuyện phiếm với cô.

“Không cần em lo, chị thích thế!” Cô nhếch khóe miệng lên. “Cứ dùng vậy thành thói quen rồi, đổi sang cái khác, chị không nhớ thì phải làm thế nào, trong đó là cả gia tài của chị.”

“Thói quen chính là một liều thuốc độc, thời gian dài, chất độc sẽ xâm nhập vào nội tạng. Đặc biệt là cái thói quen chẳng tốt đẹp gì của chị.” Thăng nhóc lắc đầu rất mạnh, nói mạch lạc rõ ràng.

“Ai nói thế?” Cô lờ mờ nó.

“Bố em nói.”

“Hiếm khi anh ta có thể nói ra một câu đầy triết lý như vậy, chúc mừng.”

“Không, ông ấy chỉ hy vọng không tè dầm ra giường nữa mà thôi.”

“Xin lỗi, chị hơi đề cao bố em rồi.” Cô cười khan một tiếng, chợt chiếc điện thoại cô bỏ quên trên sofa đổ hai hồi chuông, cô bỏ bát đĩa xuống, chạy đi tìm điện thoại. Cầm điện thoại lên, cô nhấn bàn phím, một cái tên quen thuộc hiện lên màn hình, cô cắn môi rồi ném chiếc điện thoại trở lại ghế, quay lại bàn ăn, ăn tiếp.

“Chị Hồ, chị làm gì mà trông cứ như ăn phải con sâu vậy, chị rửa rau không sạch sao?”

“...” Cô trầm ngâm một lát, rồi buông đũa xuống, chạy về phía tủ đồ lấy chiếc hộp cứu thương, sau đó ra cửa đi giày. “Chị ra ngoài một chút, em ăn com xong thì lấy hoa quả và đồ ăn vặt trong tủ lạnh nhé, nếu bố em về muộn quá thì đừng đợi ông ấy, biết chưa?”

“Này, chị Hồ!”

Tiếng gọi của Phan Đoàn bị cánh cửa cô đóng lại cái “rầm” chặn lại trong phòng. Hồ Bất Động chạy như bay từ trên cầu thang xuống, đẩy cánh cửa kính của tòa nhà. Tiết trời đã gần sang thu, từng cơn gió táp thẳng vào mặt nhưng cô không lạnh. Trời đã nhá nhem, dưới ánh sáng vàng vọt của đèn cao áp, cả ngàn con thiêu thân đang bay quanh. Cô liếc nhìn chiếc xe máy đồ kèn bên đường, lông mày cau lại, bàn tay nắm chặt chiếc hộp cứu thương.

Cô đẩy chiếc cổng sắt tiến vào, theo thói quen nhìn về phía góc trái...

Anh dựa vào tường, đầu hơi nghiêng về phía cô, tóc mai rủ xuống che lấp phần mắt, khóe miệng hơi sưng và còn rỉ máu, hai mắt nhắm hờ. Anh mặc một chiếc quần bò xám bạc bám đầy đất cát, ngang ngực ngồi giữa đường, áo sơ mi cột tay không cài khuy, phanh ra để lộ chiếc áo phông trắng bên trong còn dính mấy vệt máu... Cô nghe được nhịp thở đều đều của anh cùng tiếng côn trùng vo ve xung quanh, ồn ào và khó chịu...

Cô đến trước mặt anh, giơ chân nhẹ nhàng đá vào chân anh nhưng không thấy có phản ứng gì, chỉ hơi lắc người.

“Huỳnh Nhất Nhị, anh chết chưa?” Cô giả bộ thật nhẫn tâm, nói: “Chưa chết thì trả lời một tiếng đi.”

Cái thứ trên mặt đất vẫn bất động, cô theo thói quen khề nhếch miệng, vút cho anh ta hộp thuốc cứu thương. “Tôi còn chưa ăn com xong, anh tự bôi thuốc rồi rút đi.” Nói xong, cô quay người toan bỏ đi.

Nhưng gã thanh niên vẫn nằm im trên mặt đất. Gã thanh niên đó là kẻ ngay lần đầu nhìn thấy cô đã xoa đầu cô mà nói chưa từng gặp một ni cô nào. Cũng là người đầu tiên sau khi cô hoàn tục, tới bắt chuyện và hỏi han, nói với cô muốn thử một lần xui xẻo xem sao. Là cái kẻ mà trước đây từng khóc tru tréo vì bị ngã gãy nửa hàm răng nhưng sao cô vẫn thấy gã thật đáng yêu. Người đó bị cô hại đến mức phải nhập viện run rẩy, co giật, vẫn sống chết bắt cô phải ở lại bên anh.

Bỗng cánh tay của cô bị người nào đó nắm lấy. Cô giật mình quay đầu lại, vẫn thấy hai mắt anh nhắm nghiền, ngồi dựa tường bất động, bàn tay anh lạnh ngắt, giữ chặt lấy tay cô, không để cô đi nhưng cô biết, người thực sự không muốn để cô đi chính là bản thân cô, cũng giống như khi cô biết anh đã trở thành bạn trai của người khác, cô vẫn có thể lựa chọn cách giả vờ ngốc nghếch, coi như không nhìn thấy...

Nếu trước đây cô nhanh chân hơn Tả Gian Lăng một chút thì giờ đây mọi chuyện có thành ra thế này không? Cô dám khẳng định là không, bởi ừ anh sẽ đi gặp Diêm Vương sớm hơn, hoặc là tệ hơn thì là mất trí cho mà xem.

Ánh trăng ơi, rốt cuộc đến khi nào mày mới tròn đây?

Hồi lâu không thấy cô phản ứng gì, bàn tay anh đang nắm tay cô hơi siết chặt, kéo cô ngã xuống. Đang lúc suy nghĩ miên man lại bị kéo mạnh một cái nên cô đứng không vững, đổ nhào lên người anh, anh “hừ” một tiếng buồn bã, thay đổi tư thế ngồi để cô gối đầu lên chân, cô vội giơ tay, che mắt mình lại, cho đến khi nghe thấy một tiếng cười chế giễu và một câu bông đùa

“Hôm nay vẫn rất xui xẻo, làm thế nào đây?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Dây giày và chậu hoa

“Anh đợi em đến đêm trăng tròn! Đã nghe thấy chưa?”

***

Bóng tối buông xuống, đáng lẽ giờ này các tiệm ăn đêm phải đông nghịt khách khứa, vậy mà tối nay, nồi nước dùng đã sôi ừng ực, tỏa khói nghi ngút nhưng trong quán chỉ có hai người đang ngồi đối diện nhau. Ông chủ quán lạnh nhạt liếc nhìn, quơ quơ chiếc xẻng xào nấu về phía hai người trước mặt.

“Đau, đau, đau, em nhẹ tay một chút.” Giọng nói của Huỳnh Nhất Nhị lúc nào cũng pha chút cợt nhả, tếu táo nhưng hôm nay còn hòa lẫn cả tiếng nguyền rủa rờn rợn.

“Bây giờ thì chắc anh hiểu là không nên sĩ diện rồi chứ?” Hồ Bất Động vừa chằm miêng bông gòn vào còn sát trùng vừa neho mắt nhìn anh chàng trước

mặt. Lúc nào rồi còn cố tỏ ra phong độ, miệng sắp rách toác ra mà vẫn nhăn nhó cười được!

“Trước mặt con gái, da mặt anh luôn dày vậy đấy.”

“...” Hồ Bất Động ấn mạnh miếng bông gòn lên vết thương của anh.

“Á...” Lại một tiếng kêu thất thanh

“Lần này lý do lại là gì đây?” Cô trừng mắt lườm anh.

“Đàn ông đánh nhau còn có thể vì lý do gì đây? Đương nhiên là vì đàn bà, có kẻ dám cướp bạn gái của người em của anh, anh đương nhiên phải ra tay giúp đỡ chứ, em biết đó, đàn bà như quần áo, anh em như tay chân mà!”

“Vi bạn gái của người khác mà đánh nhau ra nông nổi này, anh có cảm tưởng thế nào?” Cô cười khan một tiếng, thật ra cô không có ý định phỏng vấn cảm tưởng của bị can.

Nhưng dường như anh lại khá hứng thú với cuộc phỏng vấn này, liền thẳng thắn trả lời: “Chẳng thế nào cả, cho nên mới đánh được nửa chừng, anh liền nói, không đánh nữa, về nhà ăn cơm”.

“Kết quả thì sao?”

“Kết quả là người của cả hai bên cùng xông vào đánh...”

“Sau đó thì sao?”

“Đánh không lại đương nhiên phải chạy, cũng chẳng phải bạn gái của anh bị cướp, cần gì phải bán mạng vì họ, đúng không?”

“...” Còn không biết xấu hổ hỏi cô “đúng không” nữa chứ.

“Sau đó anh lái xe về nhà, vừa đến trước cửa nhà em thì... xe nổ lốp.”

“...” Anh ta cố ý nhấn mạnh chữ “trước cửa nhà em” là có ý gì?

“Rất xui xẻo, đúng không?”

“Chẳng qua là anh muốn đánh nhau mà thôi!” Rõ ràng vấn đề ở bản thân anh, lại còn trách đến người thứ ba là bạn gái người anh em của anh, sao lại có người thích kiếm cớ như thế này chứ? Đàn ông cũng là loại người không thể hiểu được!

“Em không phải nói như thế, anh có phản đối đâu.” Anh nhún vai, bĩu môi, nhìn về phía ông chủ đã đưa chiếc xeng nẩu lên cao quá đỉnh đầu. “Ông chủ, quán ông hôm nay vắng khách nhỉ!”

“Theo cậu là vì ai? Cậu thừa biết mình là kẻ xui xẻo, lại cứ nhằm đúng giờ cao điểm mà xuất hiện. Mỗi lần đụng phải cậu, không phải là trời mưa thì cũng có sấm chớp, hôm nay thì càng hay, một bóng người cũng chẳng thấy, cứ coi như tôi cầu xin cậu, cậu không thể rút đi cho tôi nhờ một chút không?”

Huỳnh Nhất Nhị nhún vai, ngó lơ. Anh đưa tay lên chống cằm, kết quả là tay chạm vào vết thương trên miệng, đau đến nhăn nhó mặt mày, anh lại thò đầu đến trước mặt Hồ Bất Động vỗ như không biết cô đang trừng mắt nhìn anh khinh bỉ, miếng bông gòn tẩm cồn chà qua chà lại không chút dịu dàng trên mặt anh, liếc sang bên cạnh lập tức bắt gặp ánh mắt hung dữ của ông chủ quán. “Ông chủ, bình thường ông đều cầu xin người ta thế này sao?”

“Thằng tiểu quỷ đáng chết, xe của mày bị nổ lốp thật đáng đời, lần này mày chưa bị ngã chết thì cứ liệu hồn lần sau!”

“Ông chủ, ông có biết vì sao tôi lại thích đến chỗ ông không?”, anh h

“Vì sao?”

“Mỗi lần đến quán của ông, tôi đều bồi hồi nhớ lại chuyện trước đây, năm đó, tôi dắt tay mẹ đi qua quán của ông, ông còn cười mà xoa đầu tôi nói, đứa bé này ngoan quá, mặt mũi thông minh, sáng sủa, sau này nhất định là nhân tài, nhưng bây giờ... Haizzz...” Nói xong, anh còn cố tình đệm thêm một tiếng thờ dài.

“Vớ... vớ vẩn, lúc đó tao cứ tưởng... tưởng... tưởng... đó là chị gái mày...” Ông chủ quán lại tức giận quay sang phía Huỳnh Nhất Nhị. “Ai ngờ mẹ mày lại kết hôn sớm như vậy, mày phải biết, mẹ mày xinh đẹp nổi tiếng cả khu này, thế mà mới hai mươi tuổi đã vội lấy chồng. Còn lấy một thằng có vợ, có con cái rồi, tội nghiệp mẹ mày vừa kết hôn đã phải làm mẹ kế, làm mẹ kế khó lắm! Mày nhìn bố xem, ngoài tiền ra, lão còn có gì nữa? Mỗi lần nhìn thấy chiếc xe của ông ta lái vào khu này, tao đều muốn đập nát nó ra.”

“Ông muốn đập xe nhà tôi, cũng không cần nói cho tôi biết đâu...” Anh đang định quay mặt sang nhắc nhở kẻ gây án, ông ta nói cách thức gây án trước mặt con trai đương sự là hành động không sáng suốt, nhưng chưa kịp lên tiếng đã bị Hồ Bất Động kéo cầm lại, lớn tiếng yêu cầu anh ta chú ý đến mình.

“Hừm! Còn cả bản mặt đáng ghét của bố mày nữa, thật khiến người ta chỉ muốn đánh cho một trận!” Nói đến đây, ông chủ nheo mắt quan sát kỹ gương mặt dán đầy miếng dán y tế của Huỳnh Nhất Nhị. “Tao phát hiện, mày càng lớn càng không giống mẹ mày! Càng nhìn càng giống ông bố chẳng ra gì của

mày! Cút đi, cút hết đi!” Ông chủ càng nói càng bức tức, nhưn mày dọa nạt.

“Ông chủ, ông không thể vì chuyện bỏ tôi phá hỏng mối tình đầu trong sáng của ông mà đối xử với tôi như vậy.” Anh tuy bị ép buộc tập trung nhìn Hồ Bất Động đang tận tình phục vụ mình nhưng vẫn cố gằn cổ mà đấu lý với ông ch

“Vớ vẩn! Sự tồn tại của mày chính là nỗi đau lớn nhất trong lòng tao. Nỗi đau ấy vẫn từng giờ từng phút nhắc nhở tao, người yêu đầu của tao đã không còn nữa, mà đứa trẻ đáng chết gây ra việc đó là mày lại dám lượn qua lượn lại trước mặt tao!”

“Sự thực không phải là do tôi gây ra, tôi chỉ phụ trách việc bỏ ra khỏi bào thai của mẹ tôi mà thôi.” Anh cố nhấn mạnh sự vô tội của mình, chợt thấy điện thoại trong túi quần rung lên.

Anh thò tay vào túi quần móc điện thoại ra, nhìn thấy cái tên hiện trên màn hình, liền chia ngay điện thoại cho người trước mặt xem, một chữ “Lãng” hiện lên, anh ra hiệu bảo cô im lặng, rồi mới nghe điện thoại.

“A lô”, giọng anh hơi trầm xuống.

Cô thu dọn hộp thuốc cứu thương, anh nhìn cô đang đứng dậy.

“Ừ, anh vẫn chưa về nhà.” Anh đưa tay kéo cô lại.

Cô chỉ phía đường về nhà, ra hiệu cho anh, cô muốn về nhà rồi.

“Sắp đến rồi. Vừa mới đi qua cửa nhà Bất Động rồi.” Anh cố giữ tay cô, kẹp điện thoại vào giữa vai và tai, đưa tay ra hiệu cô đợi chút.

Cô cắn môi, co chân đá mạnh chân anh một cái, giờ ngón tay giữa trước mặt anh tỏ ý khinh thường rồi quay người cầm hộp cứu thương bỏ đi.

“He he... ừ, không có gì, vừa rồi nhìn thấy có một kẻ ngốc bị ngã xuống cống nước. Anh phải gọi 119 đã, lát nữa về nhà sẽ gọi em nhé.”

Ngã cái đầu anh ý, anh mới là kẻ ngã xuống cống nước, cô giờ hộp cứu thương lên như thể muốn đập xuống đầu anh nhưng lại sợ phát ra tiếng động, đành quay người bỏ đi...

“Ừ, ồ, vậy em ngủ sớm đi, tắt máy nhé.”

Anh vừa tắt điện thoại thì nghe thấy ông chủ quán phá lên cười mỉa mai.

“Thằng tiểu quỷ đáng chết, xui như vậy mà cũng dám bắt cả hai tay, không sợ chết à?”

“Ông cho rằng tôi vì sao mà xui xẻo?” Anh dẫu môi, đứng dậy đấu lý, vết thương trên người đau nhói khiến anh cau mày...

“Ai bảo khi còn nhỏ mày sung sướng quá, được bố mẹ cưng chiều. Haizz, cả cô chị gái cùng cha khác mẹ của mày cũng yêu thương mày quá mức, vậy làm sao được, cuộc sống phải gặp chút trắc trở mới thực sự là cuộc sống!”

“Đúng vậy, cuối cùng nhân nhâ không có việc gì làm thì đem mối tình đầu đi nấu canh, ôm cái tiếc nuối đến cuối đời, nhan sắc khiếm tốn thì chi vậy thôi.”

“Thằng tiểu quỷ đáng chết, mày đúng là thiếu giáo dục!”

“Không gây sự với ông nữa, tôi đi trước để đỡ dành bạn gái của mình đây.”

“Haizz, thằng tiểu quỷ đáng chết, có câu này tao muốn nói với mày lâu rồi, hình như từ sau khi con bé đó chuyển đến, mày mới không ngừng gp xui xẻo. Mẹ mày chẳng phải là hành nghề xem bói sao? Sao mày không báo bà ấy xem cho mày một quẻ?”

Anh nhét điện thoại vào túi quần, mỉm cười, nói: “Không cần lo lắng, cô gái đó là định mệnh của tôi, số mệnh khó cưỡng”.

“Tao ghét cái kiểu nhon nhon của mày, giống hệt điệu cười gian tà của ông cậu mày. Trước đây cậu mày thích đưa chị mày chạy đến quán của tao để gây rối, tuổi của hai người bọn họ chênh lệch không nhiều lắm, giống như bọn mày bây giờ, lúc đầu nếu không phải là mẹ mày lấy bố mày, chưa biết chừng, hai người bọn họ sẽ... Mà chị mày lấy chồng rồi nhì?”

“...” Hiếm khi mới thấy anh trầm ngâm, không trả lời.

“Thôi, xin lỗi, cứ coi như tao chưa nói gì...”

“Ông chủ, buôn bán tốt nhé, tôi mang vận xui của mình đi trước đây.” Anh không quay đầu lại, chỉ đưa tay lên vẫy vẫy, bước thẳng về phía trước.

Trời đã tối hẳn, mấy bóng đèn cháy dây tóc tối thui, anh men theo lẽ đường bước chậm chậm, cho đến khi nhìn thấy bóng một người đang ngồi xổm ven đường, mới nhếch khóe miệng, khẽ cười. Anh chậm rãi lại gần, cúi xuống nhìn cô.

“Nhìn cái gì, em, em... buộc dây giày thôi.” Cô không ngẩng đầu lên, chỉ nhìn bóng anh đổ dài xuống mặt đường trước mặt.

Anh cũng không nói gì, chỉ quỳ xuống, chẳng nhìn cô, cứ thế đón lấy sợi dây giày trong tay cô, kẹp giữa các ngón tay của mình thắt thành một nút rất đẹp.

Cô nhìn cái nút thắt đẹp mắt, công trình nghệ thuật của anh rồi co chân

“Chân kia, có cần phải thắt không?” Anh nhìn vào bên chân còn lại của cô, lên tiếng hỏi.

“...” Cô cau mày, không nói gì, chỉ vì cô đột nhiên hiểu, hóa ra cô không cam tâm, cô đã từng nghĩ, cái gì mà dây tơ hồng chứ, toàn chuyện tào lao, cô không cần tin, cô cũng có cảm giác, Tà Gian Lăng lấy đi thứ đáng lẽ nên thuộc về cô, rõ ràng là cô gần anh hơn, rõ ràng là cô chân thành với anh hơn, cô chỉ thiếu một thứ duy nhất – thứ mà mỗi người đều nên có, dây tơ hồng. Làm gì có chuyện người khác có mà cô lại không có, làm gì có chuyện bất công như thế. “Cố”, cô thốt lên trong vô thức...

“Bụp.” Một cái chậu hoa từ trên cao rơi trúng cánh tay phải của Huỳnh Nhất Nhị, cô giật mình, vội vàng ngẩng đầu lên. Trên ban công, một người phụ nữ đi ra, nhìn bọn họ áy náy. “Xin lỗi, chậu hoa đặt không chắc chắn, hai hôm nay gió lớn quá. Haizzz, tiếc chậu hoa đẹp của tôi quá!”

“Thím à, thím có cần thi thể của đám hoa này không?” Huỳnh Nhất Nhị ngẩng đầu nhìn thím kia, hỏi.

“Hà?”

“Tôi muốn giẫm cho nó mấy cái... Đúng là cái loại ác độc!”

“Tùy cậu, miễn cậu thấy vui là được.” Người phụ nữ kia nói xong, liền vội về phòng.

“Em có giẫm không?” Anh nhìn Hồ Bất Động đang đứng ngầy ra nhìn xác chậu hoa nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Cô lồm ngồm bò dậy, nhìn tên “thủ phạm” phá tan bầu không khí lãng mạn của người, cảm phẫn nói: “Giẫm”.

Tiếp đến là một tràng âm thanh “bụp bụp” vang lên, hai người không chút “thương hoa tiếc ngọc”, nhẫn tâm giẫm cho đến khi chậu hoa kia nát như mới thôi. Cô gạt hết chỗ bùn đất bám ở chân, đưa tay kéo anh lại, hít một hơi thật sâu. “Đợi em đến đêm trăng tròn! Đã nghe thấy chưa?”

Hồ Bất Động tràn đầy quyết tâm và dũng cảm nói với anh, tay cô nắm chặt lấy cổ áo Huỳnh Nhất Nhị, kéo anh nhìn thẳng vào mình. Anh ngơ ngác há hốc miệng, ghé sát tai cô, nghiêm túc hỏi:

“Thứ đó của em hôm ấy có đến không?”

“Nói linh tinh, cái đó em vừa mới...” Bỗng cô đưa tay bịt chặt miệng. Trời ơi! Vừa rồi mình đã lỡ miệng nói linh tinh những gì vậy? Cô run run giờ cao chiếc hộp cứu thương, chiếc hộp vừa rồi còn dùng để cứu người thể mà loáng một cái đã biến thành hung khí đập thẳng vào gã không biết sống chết kia. “Anh đừng ép em phải ra tay khi mà anh đang thương tích đầy mình, không có khả năng phản kháng.”

“Đây chẳng phải là sở trường của em sao? Khi anh không có khả năng phản kháng, em...” Anh tỉnh lược bớt hai chữ phía sau, chỉ nhướn mày, cong miệng.

“Muộn rồi, anh làm mình làm mẩy cho ai xem chứ, tránh ra! Em muốn về nhà.”

Anh nhìn cô đẩy anh ra, cố ý kéo dài khoảng cách “một chậu hoa vỡ” giữa hai người, mũi chân anh khẽ di chuyển, gạt mấy cục đất bẩn dính trên giày. “Sợi dây đó đó em vẫn còn chứ?”

Cô khựng lại, không quay đầu, chỉ đứng thẳng lưng lên hỏi: “Dây... dây đó nào cơ?”.

“Làm gì mà em sợ xanh mặt thế? Làm chuyện có với anh sao? Hà?” Anh bông đùa rồi giẫm lên đám bùn hoa, lại gần chỗ cô, thò tay vào túi quần, móc ra một sợi dây đỏ lông thông, giờ trước mặt cô và mở lòng bàn tay ra... một sợi dây chuyền mặt ngọc Quan Âm. “Dây của nó đứt rồi.”

“...” Cô khẽ thờ phào, vừa yên tâm một chút thì chợt phát hiện sợi dây chuyền mặt ngọc Quan Âm nằm ngoan ngoãn trong lòng bàn tay anh kia chính là sợi dây được sư phụ cô ngày trước đích thân cầu cúng rồi tặng cô. Cô vẫn nhớ khi cô cố vờ như vô tâm nhét vật này vào tay anh, anh còn tỏ ra chán ghét, luôn miệng nói anh không cần thứ đồ chơi này, đeo trước ngực lạnh đến nổi cả da gà, cô bỏ ngoài tai hết, thẳng tay đè anh xuống, buộc vào cổ, bắt anh đeo cho bằng được.

“Anh lại làm em nhớ lại kỷ niệm em đối xử thô bạo với anh à?” Anh vừa châm chọc vừa kéo tay cô, đặt miếng ngọc Quan Âm vào lòng bàn tay cô. “Xấu xong sợi dây đỏ, nhớ trả lại anh.”

“Chẳng phải anh ghét nó sao?”

“Quen rồi.” Anh vẫn nắm lấy tay cô, kéo cô tiếp tục đi về phía trước. “Ngực thấy thiếu thiếu, đêm lại không ngủ được.”

“...”

“Mục đích của em đạt được rồi? Vui chứ?”

“Đứt lúc đánh nhau hôm nay à?”

“Ồ.” Anh chỉ ậm ờ một tiếng rồi không giải thích gì thêm.

“Cho nên mới đánh được một nửa, anh đã chạy về?”

“Ồ.” Anh nhăn mày, cảm thấy mấy câu hỏi của cô hơi phiền phức.

“...”

“Tốt nhất là em đừng cười trộm sau lưng anh.”

“Hi hi...”

“...”

“Đúng rồi, hôm đó chị anh gửi thư gì cho em vậy? Làm gì mà bí mật thế, còn viết ‘Nhất Nhị không được mở ra’?” Anh quay đầu lại, chuyển phát đề tài sang chuyện mà lâu nay anh vẫn thắc mắc.

“Chị Nhất Nhất vẫn khỏe chứ? Từ khi chị ấy kết hôn, đã rất lâu rồi em chưa gặp chị ấy.”

“...”

“...” Cô thấy anh không nói gì nên cũng im lặng theo, hình như cô đã quen với việc mỗi lần nhắc đến chuyện kết hôn của chị gái thì có cạy mồm, anh cũng không nói.

Hai người trở lại chỗ chiếc xe máy bị nổ lốp, cô lẳng lặng nhìn anh dắt chiếc xe đã kêu tè tè như chóng đối, cau mày. Đang chuẩn bị đẩy xe đi tiếp, chợt anh nhìn thấy chiếc Mercedes-Benz đỗ trong sân một nhà nhỏ nằm ngay cạnh khu chung cư cao tầng, anh dừng lại, nhìn Hồ Bất Động vẫn đứng trước cửa chung cư, dường như còn đang đợi anh nói điều gì đó, anh nhìn cô, từ đôi giày lấm lem đất lên chiếc hộp cứu thương, lại từ chiếc hộp cứu thương bên tay phải ngó sang sợi dây chuyền đồ bị đứt bên tay trái mỉm cười, nói: “Thực sự không muốn về nhà”.

“...”

“Em không cảm thấy chiếc xe ấy rất chóng mắt sao? Có lẽ, khi nào đó anh phải hẹn với ông chủ quán, cùng nhau đập nó.”

“Chọn lúc bố anh đang ở trong xe?”

“Ý kiến hay đấy!” Anh tiếp tục dắt xe về phía trước, đưa tay đẩy chiếc rào chắn của sân ra, ngoảnh đầu lại nói thêm một câu: “Thêm cả mẹ anh nữa”.

“...”

Anh trẻ môi, vẫy tay, ra hiệu bảo cô lên nhà. Cô không cố chấp nữa, quay người chạy lên nhà nhưng vẫn có thể nghe rõ ràng giọng nói đầy buồn bã của anh cách bức tường...

“Thiếu gia con quay về rồi, mở cửa ra, mẹ ơi!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đội mũ xanh (Chỉ việc bị cấm sùng)

“Hoá ra, anh lại lạc đường rồi?”

* * *

Nhà Huỳnh Nhất Nhị đúng là không lớn, chỉ ít nó cũng không phù hợp với một người thường xuyên xuất hiện trên các tờ báo Kinh tế và chiếc xe Mercedes-Benz của bố anh, hai tầng lầu nhỏ nhắn, thiết kế đơn giản. Anh chưa từng hỏi bố vì sao lại sống trong căn nhà nhỏ này, nhưng lúc còn nhỏ nghe chị nói, bố đã bán căn biệt thự sang trọng và cam tâm tình nguyện dọn đến đây sống>

Nhà anh có năm người, bố mẹ, chị gái, cậu và anh nữa, thực sự là có đủ lý do để đòi hỏi một căn nhà lớn hơn nhưng mẹ anh kiên quyết sống ở đây, nói thế nào cũng không chịu dọn nhà. Hồi đó anh không hiểu được sự cố chấp của người lớn, chỉ nghe cậu nói: “Sẽ có một ngày, ngôi nhà này trở nên rộng

lớn”.

Lúc đấy anh chẳng hiểu, nghe rồi cũng bỏ đó. Chỉ đến khi chị anh kết hôn, anh mới biết căn nhà đó đúng là có thể trở nên rộng lớn, cậu thu dọn hành lý chuyển ra ngoài, chị thì về nhà chồng, đột nhiên trong nhà ít đi hai người, mọi chuyện đến quá đột ngột khiến anh cảm thấy trống trải vô cùng...

“Con về nhà rồi?”

“...” Mẹ Huỳnh Nhất Nhị đứng bên cửa, mỉm cười hiền từ, bà không hỏi những vết thương trên khoé miệng anh từ đâu mà có, chỉ lặng lẽ nhìn anh vừa khoá cửa vừa cúi đầu cúi dây giày.

“Nhất Nhất vừa gọi điện cho bố con bàn công việc, còn hỏi con có nhà không.” Mẹ anh có chất giọng rất dịu dàng, bà nói chuyện lúc nào cũng nhẹ nhàng, êm ru.

“...” Anh chỉ nghe, không đáp lại.

“Nhất Nhị, có nhớ con đã đồng ý với mẹ điều gì không?”

“...” Bàn tay cởi giày của anh đột nhiên dừng lại trong giây lát, rồi mới tiếp tục.

“Con nhớ nên những tay vào việc của công ty bố con, cho dù Nhất Nhất có gọi, con cũng đừng đi, con đã hứa với mẹ mà

“Mẹ ơi, mình chuyển nhà nhé!”, anh nhìn chiếc dây giày đã bị cởi tung ra, nói câu đầu tiên.

“Con lại muốn chuyển nhà sao?”, giọng nói của mẹ vẫn dịu dàng không chút thay đổi, “Nhất Nhất và cậu đã dọn đi, phòng cũng đã đủ rộng rồi mà!”.

“Ý con là, dọn đến nơi nhỏ một chút nữa, con sợ mẹ không ở được ngôi nhà này”.

“Con vẫn trẻ con như vậy! Chị và cậu đi rồi mà con vẫn còn thích gây rối sao?” Bà khẽ nở nụ cười hiền từ.

“...” Bàn tay anh lại ngừng lại chút nữa nhưng vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ phát ra một tiếng hừ bực bội. “Con là trẻ con, mẹ thì đủ chín chắn sao?”.

“...”

“Ở lại trong căn nhà nhỏ này thì sẽ không có ai nói mẹ lấy bố con là vì tiền, vì quyền nữa sao? Kêu con tránh xa chị một chút, tránh xa công ty của bố một chút thì mẹ sẽ cảm thấy yên tâm thoải mái sao?” Anh bật cười, không biết mình đang châm biếm ai.

“...”

“Yên tâm, con sẽ không tranh giành quyền thừa kế với chị, mẹ không cần ngày nào cũng phải nhắc nhở con phiền phức như vậy, con là thứ gì, con tự biết”. Anh nói rất nhẹ nhưng bước chân giẫm trên mặt đất lại nặng nề vô cùng.

Bà hơi xê người, nắm lấy tay áo con trai. “Nhất Nhị, mẹ chỉ là...”

Anh không hề tránh né, mặc cho mẹ túm lấy áo, đứng chặn trước mặt mình. Anh hé cặp môi vẫn mím chặt: “Mẹ, hãy tin con, hạnh phúc của chị, con chắc chắn là quan tâm hơn mẹ, chắc chắn!”.

“...”

...

“Xoẹt xoẹt xoẹt”.

“Xoẹt xoẹt xoẹt”.

Sáng sớm, tiếng đánh răng của hai người cùng lúc phát ra từ phía phòng tắm nhà Hồ Bất Động, cô nheo mắt nhìn Phan Đoàn phải trèo lên ghế mới với tới bồn rửa mặt, đang dùng móng móng huých huých về phía cô, phản đối việc cô chiếm mất hơn nửa vị trí, cô nhăn mày, khó chịu di chuyển vị trí, tiếp tục đánh răng.

Thằng nhóc nhanh hơn cô một bước, nhổ bọt kem đánh răng, súc miệng, thò tay rút khăn mặt, vừa lau mặt vừa nói: “Chị Hồ, tối qua chị đi chơi về rất muộn”.

“Ừ ừ...” Thằng tiểu quỷ đáng chết, lo chuyện của mình đi, chẳng phải tối qua cậu đọc tiểu thuyết khiêu dâm đến mức ngủ quên sao? Cô đi cứu người đây chứ, thằng nhóc thì hay rồi, cuộc sống về đêm còn phong phú hơn cô nhiều.

“Tối qua bố em không về nhà, theo chị, có phải là ông lại lạc đường không nhỉ?”.

“Lạc đường trên giường của phụ nữ”. Cô rút bàn chải đánh răng ra, để nguyên bọt kem đánh răng trên miệng mà nói: “Nếu tối nay anh ta vẫn không về nhà, em nên chuẩn bị tinh thần”.

“Làm gì?” Phan Đoàn chớp chớp mắt, lò cái mặt ra khỏi khăn.

“Nhặt xác”. Cô đưa tay với chiếc khăn của mình, bật tiếng cười nhạc, vui mừng trên nỗi đau khổ của người khác. “Mất mạng vì kiệt sức”.

“Chị Hồ, lúc nào chị ngủ dậy tâm trạng cũng nặng nề như vậy sao?”.

“Vớ vẩn, em thử mà xem, đợi cả một buổi tối kết quả anh ta lại co ro trên giường của phụ nữ!”.

“Chị đừng có ví mình như mấy bà vợ bất hạnh trước mặt trẻ con như thế, không có tác dụng đâu”.

“Em nghĩ vì sao chị lại lưu lạc đến bước này, nếu không phải vì số mệnh...”

“Chị đối tốt với bố em, chính là vì thay đổi số mệnh?”.

“Vớ vẩn, em thấy chị giống mấy tên ăn com nhà vác tù và hàng tổng, chuyên đi khuyên giải người lầm đường lạc lối sao?”.

“Chị không có ý đồ gì với bố em sao? Thằng nhóc lại dùng mông huých huých vào cô.

“Chị không có hứng thú với người không tuân theo chính sách của nhà nước lại đi tảo hôn tảo dục

“Vậy thì em yên tâm rồi”. Thằng nhóc vỗ ngực tỏ vẻ uyên thâm, nhảy phốc xuống ghế, chạy ra bàn ăn cầm chiếc quẩy mà gặm.

“...” Cô không hỏi, cô nhất quyết không hỏi vì sao. Thằng tiểu quỷ vừa ăn quẩy vừa nhìn cô chăm chăm, rõ ràng nó đang chờ cô hỏi “tại sao”, cô quyết không trúng kế của nó, cô đâu phải loại người không có bản lĩnh như vậy, cô không...

“Vì sao?”, cô lí nhí. Lòng hiếu kỳ của con người một khi đã nổi lên thì sự kích thích còn mãnh liệt hơn cả khi uống nhầm xuân được.

“Bởi vì... chị tuyệt đối không thể qua mặt được bố em”. Thằng nhóc gặm chiếc quẩy trong mồm, cười với vẻ rất tự hào.

“Cậu đừng có dùng cái từ “qua mặt” đó được không?” Cô không biết rằng sau một đêm nghiền ngẫm cuốn sách kia, vốn từ của cậu đã tăng lên đáng kể.

“Nhưng mà...” Thằng nhóc ăn nốt chiếc quẩy, lau cái miệng đầy dầu. “Bố em từng nói, thế sự khó lường”.

“Đúng, thế sự khó lường, chị cũng không ngờ mình sẽ có một buổi sáng rồi bởi thế này”.

“Chị rồi bởi cái gì?”. Thằng nhóc đưa cốc sữa nóng lên miệng thổi thổi.

“Vừa hy vọng bố cậu bị phụ nữ “chơi” đến chết, vừa sợ anh ta bị “chơi” chết, nếu thế chị sẽ bị số mạng của mình “chơi” chết

“Thật rồi bởi”.

“Uống xong cốc sữa, chị tiện đường đưa em đi học”.

“Ồ, hôm nay chị vẫn phải làm thêm”.

“Kỳ nghỉ của chị Hồ nhà cậu kết thúc rồi, hôm nay phải đi học tiếp, tiếp thu kiến thức, hun đúc tài năng, không thể lông ba long bông, không học hành như bố em được, hiểu không?”. Cô vừa nói vừa lấy một thanh quẩy nhồm nhoàm nhai, vừa mở cửa ra. “Chị xuống dưới nhà lấy xe, em khoá cửa lại, ăn xong rồi xuống, em nghe rõ chưa?”.

“Vâng!”. Cậu nhóc nuốt ngụm sữa đánh “lực”, trả lời.

Hồ Bất Động lái chiếc xe máy cũ màu hồng nhạt, tốc độ đương nhiên không thể so với chiếc xe phân khối lớn của Huỳnh Nhất Nhị, xe của cô chỉ có thể chạy tối đa vài chục km/h, thêm nữa, hàng mưa cũ nên chất lượng cũng không được tốt, nói theo cách của Huỳnh Nhất Nhị chính là: “Một nửa của đàn ông là phụ nữ”.

Phan Đoàn khoác ba lô trèo lên xe, cô nhấn đề khởi động xe, chợt nghe thấy thằng bé ngồi phía sau, nói: “Chị Hồ, em thấy người khác lái xe đều đội mũ, sao chị không đội?”.

“Nếu mũ của em là màu xanh, em có đội không? Cô khó chịu, chẳng buồn quay lại nhìn thằng nhóc phiền phức.

“Mũ xanh à? Người ta tặng chị à?”.

“Im miệng...”

“Đồ phối với xanh à? Ai lại chẳng có con mắt thẩm mỹ đi tặng chị mũ xanh vậy?”

“Im miệng...”

“Vâng”. Thật nhỏ mọn!

Trường cao đẳng dạy nghề hạng ba nằm đối diện với ngôi trường tiểu học danh tiếng chỉ cách có một con đường. Tuy cô không rõ ngôi trường nào xây trước, nhưng rõ ràng là chúng chẳng tương xứng với nhau chút nào, nhất là từ khi cô có người quen trong ngôi trường tiểu học đó.

“Chị Hồ, chị học ở cái trường phía đối diện mà có mấy anh chị đang cắn mồm nhau kia à?”. Hạ Phan Đoàn vừa nhìn ngắm phong cảnh đẹp trước mắt vừa xoay người nhảy xuống xe của Hồ Bất Động.

“...” Cô không trả lời, quay sang phía đôi nam nữ đang đứng trước cổng trường mình, chẳng thấy có gì kỳ lạ lại quay đi, trong lòng thầm khâm phục vị hiệu trưởng của trường tiểu học đối diện. Chắc chắn là ông ta có ý lựa chọn ngày tuyển sinh sớm hơn một ngày so với ngày khai giảng trường cô để phụ huynh không nắm được hoàn cảnh, tình hình quanh trường và đưa những đứa trẻ ngây thơ, thuần khiết vào miệng cọp. Học phí nộp rồi, cho dù các bậc phụ huynh không hài lòng với những bài học vỡ lòng tiêu cực từ bên trường đối diện cũng chẳng có cách nào khác, chỉ đành ngậm ngùi lái xe đích thân đưa đón con đi ...

Thực ra thì cũng không thể trách ông hiệu trưởng trường tiểu học này thủ đoạn độc ác, nhớ lại lời dặn dò vô cùng thành khẩn của ông ta trong buổi lễ khai giảng, đến người lòng dạ sắt đá như cô còn rung động nữa là...

“Các bạn sinh viên thân mến, tôi nhờ cả vào các bạn, các bạn muốn làm gì trong trường thì chúng ta có thể bàn bạc nhưng tôi hòng đừng làm ảnh hưởng đến nề nếp của trường chúng tôi, các em nhỏ là những mầm non của Tổ quốc, là ánh mặt trời mới hé buổi bình minh, xin các bạn đừng làm tổn thương tâm hồn non nớt của các em. Nhớ rõ quy định đầu tiên của trường chúng ta là: Chuyện xấu trong nhà phải đóng cửa bảo nhau!”.

Nghe xem nội quy rõ ràng thế cơ mà, lúc đó cô thực sự vô cùng kính phục vị hiệu trưởng này. Kết quả là sau này cô mới phát hiện, chỉ có mình cô kính phục, trường của cô, chỗ cắm dùi giấy lúc nào cũng dán đầy tờ quảng cáo của các quán rượu và số điện thoại những người thi hộ; chỗ cấm đỗ xe, luôn luôn có mấy chiếc xe đua, đương nhiên, xe của Huỳnh Nhất Nhị cũng nằm đó; nơi cấm hôn thì lúc nào cũng có hai hoặc hơn hai cặp nam nữ đứng đó hy sinh bản thân, vì đại nghĩa diệt thân; chỗ cấm vứt rác, thỉnh thoảng lại phát hiện vài chiếc bao cao su đã được qua sử dụng...

Ngài hiệu trưởng đáng thương...

“Oa...Chị kia đang cời áo cho anh kia...”

Hồ Bất Động đang chìm đắm trong mớ suy nghĩ của mình, vừa cúi đầu thì nhìn thấy thằng nhóc đi cùng mình khom người, hai tay ôm đầu, nhìn chăm chăm hai người đối diện. Mà đôi nam nữ kia cũng không biết có phải vì trước mặt bao nhiêu khán giả nên biểu diễn càng lúc càng hăng hơn không nữa, nhất là cô gái, hai tay kéo mạnh chiếc áo đồng phục của con trai nhà người ta ra... cảnh tiếp theo không đơn giản chỉ là trao đổi nước bọt nữa, tuy cô cũng sa đoạ đến mức dùng tiểu thuyết ngôn tình để dỗ dành trẻ con nhưng cô vẫn còn lương tâm, không thể để thằng bé tiếp tục thăng cấp, xem truyền hình trực tiếp như vậy được.

“Chị Hồ, chị làm gì mà bịt mắt em vậy? Em không nhìn thấy, chị kia đã ép xuống chưa, đã ép xuống chưa vậy?”.

“Ép cái đầu em ý, mau cút vào lớp học cho chị!”. Hồ Bất Động bịt mắt Phan Đoàn rồi đẩy nó vào trong trường.

“Còn có chút xíu nữa là xong mà...” thằng nhóc t miệng, đứng ở cổng trường, thỉnh thoảng còn kiễ mũi chân lên muốn dùng cái chiều cao chẳng có tiền đồ gì của mình để chiếm chút lợi thế.

“Xong gì mà xong, hai người họ ít nhất còn một tiết thể dục nữa, em mà xem hết toàn bộ thì coi chừng bị thầy giáo phạt xách xô nước đứng ở cửa đấy!”.

“Vâng... muốn xem, không muốn xách xô nước... muốn xem lại không muốn xách xô nước...” Thằng nhóc khó khăn đưa ra sự lựa chọn.

“Ai cho em được lựa chọn! Cút vào lớp cho chị!” Cô tóm lấy cổ áo thằng nhóc, kéo nó tống vào cổng trường. “Đúng rồi, hôm nay chị tan học sớm sẽ đến hiệu sách làm thêm, em tan học thì tự mình về nhà, nghe rõ chưa?”.

“Vâng, em biết rồi, chị nhớ giúp em mang mấy cuốn sách về, cuốn kia tối qua em đọc xong rồi!”.

“...” Cô bỏ qua vấn đề này. Treo chùm chìa khoá vào cổ thằng nhóc. “Nếu tối nay bố em vẫn không về nhà, chúng ta đi báo cảnh sát nhé...” Cứ coi như ngược đãi nhân viên, cũng phải cho người ta nghỉ phép về thăm người thân chứ, cô càng lúc càng cảm thấy cái người giúp cô thay đổi số mệnh này ắt hẳn rơi vào tay bọn bắt cóc rồi, hơn nữa là không phải vì tiền, mà là vì thân xác.

“Hà?”

“Đi học đi!”.

“Vâng”. Thằng nhóc đeo chùm chìa khoá lên cổ, còn cố lưu luyến nhìn cặp đôi kia lần nữa mới chạy vào trong trường.

Cuối cùng cô cũng có thể thở phào, lại trèo lên chiếc xe cà tàng của mình, hướng về phía ngôi trường đối diện, lướt qua đôi nam nữ vẫn ôm hôn say đắm kia, rồi đỗ xe ở đúng nơi đề biển “cấm đỗ xe”, quay đầu cắm chiếc khoá ở hộp đồ phía sau, chợt cảm thấy một bóng đen từ trên cao trùm xuống...

“Em không thích chiếc mũ bảo hiểm anh tặng em đến thế sao?”, giọng nói vui vẻ của Huỳnh Nhất Nhị vang bên tai cô.

“Vậy hôm nào em tặng anh một cái màu y như vậy nhé!”. Cô liếc xéo anh.

“Em nữ làm thế sao?”. Anh nhướn mày, dường như hoàn toàn không chú ý đến cô.

“Trên thực tế, em đang lên kế hoạch”.

“Kế hoạch? Tặng anh mũ xanh hả?”.

“Bộ dạng của anh hôm qua không làm mẹ anh sợ sao?”. Cô xuống xe, vừa khoá xe vừa nhớ lại bộ dạng thương tích đầy mình tối qua của anh, liền quay đầu lại hỏi.

“Sợ chứ, sợ một lúc lâu không nói được gì, he he”. Anh thuận miệng trả lời cô, rồi quay ra cổng trường gọi lớn. “Này, cậu hôn đủ chưa, vào lớp rồi mà vẫn còn hôn à?”.

“Đến rồi đây, giục cái gì mà giục”. Người nam giọng bức bối từ cổng trường nói vọng vào: “Này, đừng có xông đến nữa, vào lớp rồi, cô không nghe thấy sao?”.

“Vậy chúng mình làm lành nhé!”. Giọng cô gái nhõng nhẽo, “Có ai như anh chứ, tối qua còn đánh nhau để cướp người ta lại, hôm nay lại nói chia tay với người ta!

“Tôi không thích kẻ khác cướp đồ của mình, tôi càng không thích bị chụp mũ xanh”.

“Vậy tối qua anh còn nói em là người phụ nữ của anh”.

“Bây giờ không phải nữa”. Câu đó vừa thốt ra đã thấy Trác Duy Mặc với chiếc cà vạt nói lòng, áo sơ mi mở phanh và quần bò chỉ kéo mỗi khoá xuất hiện trước mặt hai người, một tay hắn giữ chiếc cổ bị vẹo vì hôn quá sung, một tay khoác vai Huỳnh Nhất Nhị. “Chẳng phải nói là lên lớp sao? Còn ở đây trêu chọc em ni cô hang xóm à?”.

“Mình đã lên lớp đúng giờ lần nào chưa?” Huỳnh Nhất Nhị nhìn anh mà nói không chút do dự rằng, lời của anh ta đúng là thừa thãi.

“Nếu mà như vậy, chỉ e thầy chủ nhiệm nhìn thấy cậu, sẽ lên cơn đau tim mất, thôi, cậu tích chút đức đến muộn một chút thì tốt hơn. Mà này, em gái ni cô nhà cậu vừa chờ một thằng nhóc đi học, cậu đúng là anh em tốt của mình, cùng đội mũ xanh giống mình”.

“Nó mới bảy tuổi, cái mũ xanh non như vậy, anh đội được à?”. Hồ Bất Động trừng mắt lườm Triệu Duy Mặc, cảm thấy anh ta thật có lỗi với cái tên “chỉ trăm mặc” mà bố mẹ anh ta đã đặt. Chắc đội mũ xanh nhiều quá rồi nên mất cảm với từ này.

“Hi hi, mình nói cậu này, có người như thế trợ giúp cho cậu, thế mà còn dám cãi nhau với mình chứ?” Triệu Duy Mặc thất lại chiếc cà vạt trên cổ. “Mình nói này, Nhất Nhị, cô ta chính là người hôm đầu tiên nhập học thấy bọn mình đánh nhau mà sợ đến mức nước mắt nước mũi tràn trề đó sao?”.

“Gan to lắm, nhưng mà chuyện lên lút sau lưng mình, giờ cô ấy còn chưa có gan làm đầu. Đúng không?”. Anh giơ tay vỗ vào đầu cô mấy cái, vỗ đến mức cô chóng cả mặt, không nghe ra ẩn ý đằng sau câu nói của anh là gì.

Triệu Duy Mặc cũng không để ý, anh lấy một bao thuốc ra, rút một điếu rồi đưa bao thuốc đến trước mặt Nhất Nhị. Anh chỉ xua tay, đẩy bao thuốc đi. Triệu Duy Mặc nhìn Hồ Bất Động đang đứng nguyên tại chỗ liếc xéo mình, chẳng gắng hỏi gì thêm nữa, châm điếu thuốc rồi ngậm vào miệng, nói: “Này, tối nay đi không? Gọi cả cô em ni cô nhà cậu đi!”.

“Đi đâu? Đưa xe?”. Anh dứt tay vào túi quần, cười một tiếng, “Gọi cô ấy đi, trừ phi tôi không muốn sống nữa”.

“Em cũng đâu có nói là đi cùng anh, tan học em còn phải làm thêm”. Cô chẳng nể nang gì, cắt ngang câu nói của anh.

“Vậy gọi cô bồ của cậu đi cùng cũng được, lần nào đưa xe cũng thấy sau xe cậu trống không, chán chết”.

“Cậu chán thì liên quan gì đến tôi?”. Anh lên tiếng phản đối.

“Thấy cậu rõ vô tích sự, suốt ngày giấu kỹ cô bồ ở nhà, chẳng khác nào không có”. Triệu Duy Mặc lấy điếu thuốc trong miệng ra.

“Vậy tối nay cậu để trống phía sau hay là dẫn theo “chiếc mũ xanh” kia đi?”

“Vớ vẩn! Mình mang theo chiếc laptop dự phòng!”.

“Mong cho laptop nổ chết anh luôn đi!”. Một lời nguyền rủa cay độc thốt ra từ miệng Hồ Bất Động, cô trừng mắt lườm hai gã xấu xa trước mặt, rồi quay ph người bỏ đi. Mới đi được nửa đường, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, cô quay đầu lại, chỉ chỉ vào cái ngực trống không của Huỳnh Nhất Nhị. “Này, đồ của anh còn ở chỗ em, đừng lái nhanh quá đấy, biết chưa?”.

“Rồ!”. Anh trả lời và nhìn theo cô, lần này cô bước đi rất nhanh.

“Chiếc xe này là cậu đưa cô ấy đi mua phải không? Cũ lắm rồi, cậu cũng thật biết chọn đồ đấy, giúp người ta chọn con xe bỏ đi này”. Triệu Duy Mặc leo lên chiếc xe của Hồ Bất Động, lại rút bao thuốc đưa cho anh, lần này anh không từ chối, rút một điếu rồi chỉ điếu thuốc vào bật lửa của Triệu Duy

Mặc chầm, hít một hơi và nhả ra một làn khói trắng đục.

“Cô ấy dùng chiếc xe thể này là được rồi, cô ấy chỉ cần đi theo sau mình thôi”.

“Lái chiếc xe bỏ đi này theo sau chiếc xe phân khối lớn của cậu?”. Triệu Duy Mặc chỉ vào chiếc xe. “Ha ha, có khi cậu đi một vòng trái đất rồi cô ta vẫn ì ạch tại chỗ”.

“Như vậy mới tốt, để cô ấy không chạy đi đâu được.” Anh nhún nhún vai, đưa điều thuốc lên miệng ngậm. Qua lớp khói mờ, anh nhìn cô nàng đang vất chân lên cò chạy cho kịp giờ vào lớp tiết đầu tiên.

“Không biết cậu mắc bệnh gì nữa, đường đường một đại thiếu gia lại học ở cái trường tồi tàn này, có bạn gái rồi vẫn trêu chọc cô em ni cô kia”.

Anh mỉm cười, không trả lời.

...

Sau khi tan học, Hồ Bất Động trở lại bãi cấm đỗ xe để lấy chiếc xe bắt ngờ vì hai chiếc xe đắt tiền kia đã không cánh mà bay, cô đứng ở đó một lát, cúi người, mở khóa xe của mình, lấy mũ bảo hiểm xanh ở trong hộp đựng đồ phía sau xe rồi đạp mạnh cho nó hai cái, nắm môi, đội lên đầu, tiếp đó nhấn nút khởi động, bẻ tay lái, phóng thẳng đến tiệm sách chỗ cô làm thêm.

Gần tới tiệm sách, cô loáng thoáng nhìn thấy một người đang ngồi trước cửa tiệm, lưng dựa vào cửa kính, đầu hơi nghiêng sang một bên, tóc mái rũ xuống, che lấp cặp mắt. Sao mà cô thấy tư thế đó quen vậy nhỉ? Cô kéo ga, tăng tốc.

Anh ta chạy đến đây làm gì? Chẳng phải đã đi đua xe với đám bạn bê tha của mình rồi sao? Hơn nữa, muốn đợi cô thì đợi ở trường là được rồi. Hừ, cô không đời nào lái chiếc xe máy ì ạch này đi đua xe gì gì đó với anh ta, cô đâu phải là lớp dự phòng của anh ta!

Chiếc xe dừng lại trước cửa tiệm, cô chống mũi chân xuống mặt đất, bỏ chiếc mũ xanh trên đầu ra, khom người, nhìn tên ngây ngô trước mặt rồi bĩu môi: “Hoá ra, anh lại lạc đường?”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Lấy lòng...thất bại

“Tôi rất muốn xem cô có thể lấy lòng tôi đến mức nào”.

* * *

Bị ánh mắt như toé lửa của Hồ Bất Động nhìn chăm chăm, Hạ Thiên Lưu mất tự nhiên, anh hơi nhúu mày, khó khăn mở đôi mắt bánh bao, ngây ngô của mình ra, cảnh tượng trước mắt lại khiến anh cảm thấy nguy hiểm như sắp bị ăn sống nuốt tươi. Một người đang ngồi ngay trước mặt, ôm chiếc mũ xanh, nhìn anh buồn bã. Anh mất đó đối với cô là thương hại, tội nghiệp nhưng đối với anh lại khủng khiếp đáng sợ.

“...” Anh mím chặt môi, không biểu cảm gì, thản nhiên nhìn chăm chăm bộ móng vuốt đã rung lên bần bật không biết vì kích động hay vì sợ hãi, chỉ hòng lợi dụng lúc anh vẫn chưa tỉnh táo mà vô đến trước ngực anh. Anh cau mày, nhướn mắt, không chịu lép vế mà nhìn thẳng vào kẻ vẫn đang chìm đắm trong những suy nghĩ hoang tưởng của mình như cảnh cáo. Quản lý cho tốt bộ móng vuốt của mình là vẻ đẹp đạo đức truyền thống của loài người.

Nhưng những móng vuốt kia hoàn toàn không để ý đến lời cảnh cáo của anh, vẫn cào xé trong không trung và chỉ chực chờ vô lấy anh. Dường như ý thức tự vệ nổi lên, anh không nhìn cô nữa, chống tay xuống đất toan đứng dậy.

“Anh giữ nguyên tư thế này, không được động đây...” Vừa thấy anh định đứng dậy, cô lập tức đồng ý thỏa hiệp với bất kỳ thỏa thuận bất bình đẳng nào, thu hết móng vuốt của mình lại, tiếp tục ngồi trước mặt anh, tiếp tục rầu rĩ nhìn anh. Chỉ cần anh không động đây, giữ nguyên tư thế này, tất cả đều có thể thương lượng.

“...” Anh dựa vào cửa kính, nhìn cô đang dán mắt vào bộ ngực lấp ló sau chiếc áo sơ mi của mình.

Cô rút tay lại, ôm thật chặt chiếc mũ xanh của mình. “Tôi... tôi... tôi không có ý đồ gì hết... chỉ là... có thể... cho tôi ôm một chút được không?” Cô vẫn không rời mắt khỏi bộ ngực vạm vỡ, hấp dẫn kia, dù gì anh cũng vừa phục vụ những người phụ nữ kia xong, cứ coi như làm thêm đi, thương tình một cô gái cô đơn, đáng thương, đây cũng là bản chất của các chàng trai bao mà!

Anh im lặng hồi lâu. Đúng lúc cô cho rằng anh còn chưa tỉnh táo hẳn nên hoàn toàn không nghe được những lời cô nói thì anh lên tiếng: “Trong tư thế như thế này sao?”.

Nghe kia, một câu quá đỗi chuyên nghiệp, còn hỏi khách hàng thích tư thế như thế nào nữa chứ, mới trải qua một đêm huấn luyện, đào tạo mà tất cả đạo tiên tu luyện được đều đã bị gột sạch, xã hội này thật sự là một thùng nước bẩn đáng sợ, nhưng mà, chuyện này không quan trọng, ít nhất cũng chẳng phải điều mà cô quan tâm

“Anh không được động dậy, một mình tôi là được rồi, anh giữ nguyên tư thế này”. Vừa nghe thấy câu trả lời đầy cảm dỗ của anh, cô lập tức di chuyển chân, không thèm để ý vừa rồi mình đã nói những lời xau hổ, hạ lưu thế nào, cô xích lại... chợt nghe một giọng nói lạnh ngắt.

“Tư thế này, không làm”. Nói xong anh đứng dậy, phui sạch bụi đất trên người.

“...” Đã vòng tay, sẵn sàng tư thế nhưng kết quả lại lao vào khoảng trống, cô bức bối ngẩng đầu lên nhìn gã “trai bao” chẳng những kén khách còn kén cả tư thế. Nghĩ đi nghĩ lại, cô đứng là thuộc loại keo kiệt điển hình nhưng người ta không đồng ý thì thôi, mình cũng chẳng nên ăn không. Mày là chút lương tri cuối cùng của cô vẫn còn. A Di Đà Phật!

Cô ôm chiếc mũ xanh đứng dậy, rút chìa khoá ra, mở cửa tiệm, quay đầu nhìn anh chàng đã mất tích cả ngày rưỡi kia, dường như ngoài chất lượng ngủ không tốt ra thì không có gì thay đổi cả. Áo sơ mi không có vết nhăn nhúm nào, quần vẫn là chiếc hôm qua, quan trọng hơn là, không bị mặc ngược, nhưng mà, điều này cũng không chứng minh là nó chưa từng bị cởi ra. Nhìn bộ dạng của anh ta có vẻ như là không phải vừa chịu sự dả kích tâm lý quá lớn. Không biết là anh đã thích nghi rồi? Hay là đã trở cứng như gỗ đá? Khụ khụ! Vẫn là không nên nhắc lại chuyện đau lòng tối qua với anh ta nữa. Cô thực sự không biết cách an ủi một thiếu niên thuần khiết phải chịu sự tàn phá về mặt thể xác, hướng hồ, con trai anh ta lớn như vậy rồi, chẳng phải là lần đầu tiên nữa, không cần thiết cô an ủi.

Nhìn anh chống tay đi vào tiệm cùng mình, cô chỉ nuốt mạnh một tiếng thêm thường. Liệu có thể yêu cầu anh ta không mặc những trang phục gợi cảm, theo đúng kiểu một gã trai bao thế này không? Bỏ cánh tay xuống và đứng với vẻ siêu phàm thoát tục thế này, thật sự là quá tội lỗi!

“Khi nào cô mới về nhà?”. Anh ngồi trên chiếc ghế cao, thờ ơ hỏi.

“Tan làm sẽ về, có chuyện gì không?”.

“Tôi muốn tắm rửa”. “...” Đúng rồi trong tiểu thuyết chẳng phải vẫn nói đến chuyện tắm rửa sau khi “xong việc” đó sao. Bây giờ nhất định anh ta đang ghét bỏ cái vẻ ngoài nhơ bẩn của mình, chỉ hận không thể dùng xà bông tắm để chà xát hết một lượt khắp da thịt mình từ trong ra ngoài. Cô nghiêm túc lý giải tâm trạng của anh. “Ừ, tan làm xong tôi sẽ chờ anh về nhà, nhân tiện giúp anh mua xà bông tắm, anh muốn chà xát kiểu gì cũng được”.

“...” Anh không nói tiếng nào, chỉ nhìn cô gỡ chiếc mũ xanh trên đầu xuống, đặt vào quầy, sau đó đem túi nilon cô vẫn cầm trong tay nhét vào tay anh, anh nheo mắt nhìn chiếc túi đó rồi nhướn mày. “Cái gì vậy?”.

“Bánh mì. Chẳng phải anh ngửi thấy mùi này mà biết đường về sao?”. Cô chỉ chỉ vào tiệm bánh mì đối diện, quay người thu dọn lại chỗ sách bị lật xem ngày hôm qua. “Thật chẳng biết tại sao anh thích cái mùi đó, có thơm ngon gì đâu cơ chứ!”.

Anh không nói gì, chỉ mở chiếc túi, lấy ra một cái bánh mì, rồi đặt trước mặt xem xét một lúc.

“Nói thật, bánh mì của tiệm đó rất khó ăn, tôi ăn một lần thì sợ tới già, ngọt muốn chết, lại không thơm, không biết là được làm từ bột mì hay bột đá nữa...” Cô phân loại sách thành 18+ đến 25+ xong, “Anh cầm ăn tạm lót dạ trước, làm công việc đó rất tiêu hao thể lực, tuy tôi thực sự rất muốn biết hao kiệt sức lực mà chết rốt cuộc là như thế nào... Ỗ, tình trạng...”

Anh vẫn chẳng nói nửa lời, như thể không hề nghe thấy cô đang nói gì, chỉ cầm chiếc bánh mì về suy tư.

“Nhưng mà bà chủ đó biết được là mua cho anh ăn, liền chủ động, giảm giá một nửa, làm tôi giật cả mình. Anh không biết là bà ta keo kiệt đến mức nào đâu, tự mở được một tiệm bánh nhỏ, liền dùng ánh mắt bà chủ khinh thường nhìn bọn làm thuê chúng tôi. Bà ta lúc nào cũng mong trở thành bà chủ. Kể ra bà ta làm bà chủ lớn thì hơi viễn vông nhưng làm mụ già xấu tính thì rất hợp đấy!”>

“...” Anh liếc mắt nhìn cô đang thu dọn sách ở phía sau mình rồi xoay chiếc ghế lại. “Cô đang lấy lòng tôi đấy hả?”. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

“Hả?”. Cô một tay cầm sách, há hốc miệng mà quay lại nhìn anh ngơ ngác.

“Cô đang lấy lòng tôi, đúng không? “Anh gần như khẳng định.

“Người nhà anh dạy anh dùng bánh mì bột đá để lấy lòng người khác à?” Là khả năng lấy lòng của cô hơi thấp hay là anh dễ chăm sóc quá?

Anh hoàn toàn chẳng nghe những gì cô nói, trả lời một câu chẳng hề ăn nhập. “Muốn tôi ôm cô?”. Anh quay đầu nhìn thẳng vào cô. “Hay là... vì số mệnh của cô?”.

“...”

“Hừ” Anh hờ hững nhếch khoé miệng lên, cười rất bình thản. “Tôi rất muốn xem xem, cô có thể vì cái số mệnh này mà lấy lòng tôi đến mức nào?”.

Hồ Bất Động có thể lấy lòng người khác đến mức nào?

Cô cũng không biết có phải vì tư thế của Hạ Thiên Lưu khi đề cập đến vấn đề này quá đẹp hay không mà khiến cô cảm thấy chuyện này có uẩn khúc,

rất có giá trị nghiên cứu. Tóm lại là từ hôm đó, sau chiếc xe cà tang của cô thừa ra một anh chàng đẹp trai. Sáng sớm cô đưa cậu con trai đi học, tối lại đón ông bố về nhà, tự biến mình thành cô giúp việc của nhà họ Hạ. Nhưng chiếc mũ xanh kia, không được sự chấp nhận của bố con nhà họ Hạ và tuyệt đối không lại gần bọn họ trong>Cô từng bí mật thăm dò sự thật đằng sau Câu lạc bộ Bạch Mã kia và kẻ nào đó đã bỏ ra một món tiền không nhỏ cho anh chàng trai bao này để đổi lại một nụ cười lãnh đạm. Một hôm, cô chạy đi rút tiền và nhân tiện kiểm tra số dư trong tài khoản, giật mình khi phát hiện tài khoản của mình tăng lên đến mấy con số không. Cô cứ há hốc miệng mà đứng nhìn hồi lâu, cho đến khi thẳng nhóc Phan Đoàn đứng bên cạnh mút kem kéo gấu áo của cô thật mạnh.

“Chị Hồ, kem của chị chảy đầy lên màn hình rồi!”.

“Phan Đoàn đi, đổi thực đơn bữa tối nay, bố em cần bồi bổ một chút, công việc anh ta làm rất tổn hại đến sức khỏe. Bào ngư, vây cá, hải sâm.” Cô đang run lên vì mấy con số không trong tài khoản, chợt nghe chiếc máy rút tiền bị que kem của cô chảy ướt nhoè, rú lên một hồi rồi tắt ngấm.

“Chị Hồ, đèn tắt rồi”.

“...”

“Hình như thẻ của chị vẫn nhét ở bên trong”.

“...”

“Ngân hàng hình như đóng cửa mất rồi”.

“...”

“Tối nay chúng ta ăn gì?”.

“...”

Thế là, khi Hạ Thiên Lưu nhăn mặt nhìn trong bát mình chỉ còn sót đúng một chiếc bánh mỳ, nghe con trai kể lại câu chuyện hi hữu về cô nàng siêu nhân phá hỏng tài sản công, còn hại anh “vắt vãi” kiếm được cả đồng tiền mà vẫn phải ngậm ngùi, Hồ Bất Động chỉ biết nhìn anh cười trừ xin lỗi. Anh lạnh lùng “hừ” một tiếng.

Đúng lúc cô đang học cách lấy lòng người khác thì tiếng “hừ” đó của Hạ Thiên Lưu khiến cô bị tổn thương ghê gớm. Hôm sau rút tiền xong, cô lập tức định khôi phục lại hình tượng của mình. Nấu xong thức ăn, cô chuẩn bị sẵn sàng để lấy lòng vị đại nhân nắm giữ số mệnh của mình. Nhưng vị đại nhân đó không biết là vì chán ngán bánh mỳ khô khốc hay là đã bị bánh mỳ làm cho mềm nhũn chân rồi, dẫn đến “biểu hiện công việc không tốt”. Tóm lại, mấy ngày liền cô nhận được điện thoại đe dọa của bà chủ Câu lạc bộ Bạch Mã.

“A lô! Lão nương thông báo cho cô biết, hôm nay Thiên Lưu không về nhà, cô chịu khó cô đơn đợi đến sáng nhé! Ha ha ha!”.

“Chắc chắn là bà cố ý.”

“Haizzz, tôi cố ý đó, làm sao nào?”.

“...”

“Tôi nghe nói gần đây cô đối xử rất tốt với Thiên Lưu nhà tôi, tôi nói cho cô biết giờ là thời nào rồi còn giờ mấy trò thực nữ hiền妒, nào là com nước, nào là lời con cái ra dụ dỗ, cô đúng là quê mùa! Tôi thấy mà thương cho cô. Tóm lại, mấy hôm nay tôi bảo Thiên Lưu rồi, tuyệt đối không để cô đắc ý. Hừ, tôi ghét nhất là nói chuyện với bọn xử nữ như cô, đập máy đây! Cuối cùng, tôi nói cho cô biết, Thiên Lưu nhà tôi khi ngồi sau xe của cô, không cho phép cô sờ tay vuốt chân, không cho phép dựa vào phía sau, càng không cho phép phanh gấp để cậu ấy nhào về phía trước, nếu không thì, tôi sẽ cho người đánh chết cô rồi đem cho chó ăn, từng miếng từng miếng một! Tut... ..

“...”

Thế là...

“Cô đau lưng à?”, giọng của Hạ Thiên Lưu phía sau chiếc xe cà tang của Hồ Bất Động.

“...” Hồ Bất Động uốn thẳng lưng, lái xe một cách khó khăn. Cô liếc nhìn anh chàng Hạ Thiên Lưu đang nắm chắc tay vào tay vịn ở đuôi xe. Thật không hiểu vì sao anh ta có thể ngồi thân nhiên, vui vẻ trên chiếc xe cà tang của cô như vậy. Anh hoàn toàn không hợp chút nào với chiếc xe cà tang màu hồng nhạt của cô. Chiếc xe bị đè dưới thân anh ta, phát ra những tiếng rên rỉ khó khăn, chẳng nhẽ anh ta không nghe thấy sao? Đường như ngay cả cô cũng sắp phải lên tiếng than vãn rồi...

Nhìn bộ dạng của cô lúc này, chẳng khác nào ngồi xổm trên yên xe, không dám ngả về phía sau một chút nào, chỉ sợ không cẩn thận lại chạm phải ngực người phía sau, cô đành tự dối mình dối người, nói: “Tôi... tập thể dục”.

Đau lưng? Cô đau lưng nổi gì chứ, lưng anh ta thường xuyên phải vận động quá sức mà còn không sao, hưởng chí...

“Hừ”.

Lại một tiếng “hừ” lạnh lùng, chỉ số mĩ mai lên đến một trăm phần trăm.

“Tôi nói này, anh nhất định muốn mượn cái kia từ cửa hàng của tôi sao??”, cô vừa điều khiển tay lái qua ngã rẽ nguy hiểm vừa hỏi.

“Hả? Cái gì?”. Đường như anh không nhớ gì về việc tốt mình đã l

“Chính là... cái đó.”

“Cái này?” Anh giơ chiếc đĩa CD trên tay ra trước mặt cô.

“Két!”.

Cô phanh xe lại, tay lái nghiêng qua một bên, suýt thì đổ xe, may mà chân anh đã sớm chống xuống đất giữ cho chiếc xe không đổ.

“Ngoài đường ngoài phố, anh không được giơ đĩa phim A ra thân nhiên như vậy!”.

“Xem nhiều một chút, sau này biết đâu có ích”.

“Bà chủ của anh nói với anh như vậy, đúng không?”.

“Ừ”.

“Vậy anh cũng không cần phải mượn loại SM1 ngay từ đầu, anh có thể bắt đầu từ cấp cho người mới vào nghề, như vậy an toàn hơn. Anh suy nghĩ một chút cho cảm giác của người sống cùng anh là tôi đây có được không?” Cô cùng một người đàn ông xem SM sống với nhau, điều này thực sự không an toàn!

[1] SM: viết tắt của từ Sadomasochism, là từ hợp thành chỉ hai người có khuynh hướng thích đi ngược đãi và bị ngược đãi trong quan hệ yêu đương.

“Liên quan gì đến cô?>...” Nghe anh nói xong, đầu cô có muốn khóc nhưng nước mắt cũng chẳng tuôn ra nổi. “Vậy... vậy anh phải đợi Phan Đoàn ngủ rồi mới được xem”.

“...” Ánh mắt như chê cô lắm chuyện kia là có ý gì?

“Anh không nên làm ảnh hưởng xấu đến sự phát triển tâm lý của trẻ nhỏ. Một mình anh đã đủ tội lỗi rồi!”. Tuy có một chút ảnh hưởng xấu là do cô gây ra, nhưng chỉ cần cô không thừa nhận là được.

“Ừ.” Coi như anh ta đã miễn cưỡng đồng ý.

“Phù, tại sao tôi lại phải giúp anh dạy dỗ con trai anh?”.

“Hừ, đương nhiên là bởi cô đang muốn lấy lòng tôi”. Anh đứng kiểng chân trên mặt đất, nhướn mày thách thức.

“...” Lại là mấy chữ này, ý, đợi chút, vì vừa rồi phanh gấp cho nên... “Tay của anh... đặt ở đâu vậy?”.

“Trên eo cô”.

“Anh muốn tôi bị đem cho chó ăn sao?”.

“...”

Bỏ tay lái, Hồ Bất Động dựng chiếc xe cà tang ngang bướng kia lên, lần đầu tiên cô phát huy hết tiềm năng tối đa của nó, nhấn ga lao đi với vận tốc cao nhất, nhanh chóng rời xa hiện trường với tốc độ rùa b mấy chục km/h, ngoặt tay lái rẽ vào con ngõ nhỏ về nhà. Cô vừa suy nghĩ thực đơn bữa tối vừa đoán xem bữa tối có nên đứng ngoài cửa nghe lên tiếng rên rỉ của SM, hay cứ đường đường chính chính đến mà học tập cùng anh ta.

Mùi khói thuốc thoáng xông vào mũi cô. Cô thả lỏng tay lái một chút, giảm tốc độ, nhìn Huỳnh Nhất Nhị đang đứng dưới lầu nhà mình, dựa lưng vào tường, nhấc một chân đá vào bức tường phía sau, trong tay kẹp điếu thuốc lá đã hút được một nửa.

Tốc độ của chiếc xe càng lúc càng chậm nhưng tiếng động cơ thì chẳng giảm chút nào, Huỳnh Nhất Nhị đang ngẩng đầu hút thuốc cũng dễ dàng phát hiện ra cô đã trở về. Anh quay người đi, dụi tắt điếu thuốc, nhếch miệng lên nhìn chiếc xe dừng trước mặt mình.

Huỳnh Nhất Nhị quan sát anh chàng ngồi phía sau xe, khẽ gật đầu với Hạ Thiên Lưu coi như màn chào hỏi, rồi quay sang phía Hồ Bất Động, người không biết giải thích thế nào với anh về quan hệ giữa cô và người ngồi phía sau.

“Bạn em à?”. Huỳnh Nhất Nhị thân nhiên hỏi.

“Hả?”. Cô hơi ngẩng ra, đột nhiên cảm thấy phía sau nhẹ đi, Hạ Thiên Lưu đã xuống xe.

“Anh... anh ta là...”

“Anh đang đợi em”. Không đợi cô giải thích, Huỳnh Nhất Nhị dường như không để tâm về anh chàng ngồi sau xe cô. Cô chỉ biết há hốc miệng khi nghe anh nói: “Nhưng, em vẫn chưa nấu cơm xong, anh ta... ừ, là người nhà em”.

“Không phải”. Hạ Thiên Lưu chẳng buồn giữ thể diện cho cô, lạnh lùng cắt ngang lời giải thích.

“Họ xa...” Hồ Bất Động vẫn cố gắng giải thích.

“Tôi không phải họ hàng xa của cô”. Anh cười nhạt một tiếng, phủ nhận sạch trơn quan hệ với cô, sau đó nhìn cô, lại còn cố tình nhấn mạnh vào ba chữ “họ hàng xa”, đoạn quay lưng bỏ lên nhà.

“...” Hồ Bất Động bị nhìn chòng chọc đến toát mồ hôi lạnh, đôi mắt lạnh lùng kia như nói với cô “Tôi không phải là người thân thích của cô, cũng chẳng quen biết gì cô hết, số mệnh của cô, cô tự tìm cách giải quyết đi”.

“Này!”. Hạ Thiên Lưu đang chuẩn bị lên nhà thì bị Huỳnh Nhất Nhị gọi giật lại, “Chiếc đĩa trong tay anh khi nào xem xong?”.

“...” Hạ Thiên Lưu quay đầu lại, nhìn Huỳnh Nhất Nhị đang tươi cười với mình, lại nhìn chiếc đĩa trong tay. “Nếu thích thì tự đi mà kiếm”.

“Nói cũng phải, tôi cũng không thích lấy đồ của người khác”.

“...”

Bây giờ thế nào đây? Có thể xin hai người suy nghĩ chút đến tâm trạng của cô không? Đừng có nói vấn đề liên quan đến phim A trước mặt cô tự nhiên như thế này nữa được không? Lẽ nào trong đầu bọn đàn ông, ngoài chuyện đó ra thì không có chuyện gì khác?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bạn trai đúng nghĩa (thượng)

“Thỏ lộ xong rồi, ngày mai sẽ phải đi nhặt xác anh ta mất”.

“Đây chính là kế hoạch của em?”. Huỳnh Nhất Nhị đưa tay chỉ vào khoảng không nơi Hạ Thiên Lưu vừa biến mất, anh dựa vào tường, nhìn Hồ Bất Động đang hí hục dắt chiếc xe cà tàng vào sân.

“Kế hoạch? Kế hoạch gì?” Hồ Bất Động vừa dắt xe vừa quay đầu lại thắc mắc, liền bắt gặp một nụ cười quái dị của Huỳnh Nhất Nhị.

“Kế hoạch cho anh đội mũ xanh?” Anh cười, tay vẫn chỉ vào khoảng trống.

“Anh ta cũng được đấy chứ?” Cô lờm anh một cái, rồi dựng chiếc xe trong sân.

“Cũng tạm, ít nhất cô à chân dài kia, anh rất thích”. Anh bĩu môi, chân đạp về phía sau, tạo đà bật khỏi tường, đi theo cô vào sân. “Đưa tay ra đây, cho em miếng bùa hộ thân”.

Nói xong, anh kéo tay cô, thọc vào túi áo lấy ra một vật và đặt vào lòng bàn tay cô.

Cô nhìn gói thuốc nhỏ màu trắng trong lòng bàn tay, nhăn mày lại. “Thuốc phiện?”.

“Thuốc tiêu chảy!”.

“...” Cô lập tức hiểu ra, vội nhìn anh nuốt nước miếng. “Hôm nay là chị anh xuống bếp?”.

Anh nhìn cô đầy bí ẩn, gạt mạnh đầu, cho cô một đáp án khẳng định.

“Cá đã khoản đãi, em về nhà ăn mì gói, nhà em còn hai người một lớn một bé đội mũ xanh cần cho ăn, anh đừng có hại em”.

“Anh đã chuẩn bị cả thuốc tiêu chảy cho em rồi, em nghĩ anh sẽ để em tiêu điều tự tại chắc?” Anh kéo cổ áo cô, nhân tiện kéo luôn cả người cô ra khỏi sân, rồi khom lưng, mở cửa nhà mình.

Nghênh đón hai người họ là con dao thái rau từ bếp bay ra, xoay tròn trên nền gạch hoa, nhằm thẳng hướng hai người mà phi tới. Huỳnh Nhất Nhị đã

quá quen, anh tránh sang phải đồng thời nhấc chân phải lên, nhẹ nhàng tránh được, sau đó quay sang nhìn Hồ Bất Động, thấy cô rúm ró nép sát vào tường. Con dao không trúng “mục tiêu” bay thẳng ra cửa với một lực khủng khiếp cắm phập vào bồn hoa bên cửa ba phân.

Phù, thật nguy hiểm! Vừa vào đến cửa mà thiếu chút nữa đã bị chặt đứt hai chân, thành người tàn phế rồi.

“Xin lỗi, xin lỗi nhé! Chị không cẩn thận, hơi kích động một chút.” Một người quần tạp dề từ trong bếp chạy ra. “Hai đứa về rồi à?”.

“Chị à, có thể gặp lại chị thật tốt! Suýt chút nữa em phải nói lời vĩnh biệt chị rồi.” Huỳnh Nhất Nhị quay đầu nhìn con dao đang cắm ngoài bồn hoa, nhếch miệng cười.

“Chị Nhất Nhất, chị có thể đừng đón khách bằng cách này không?” Hồ Bất Động vẫn chưa hết hoảng sợ, dính chặt vào tường, không dám “manh động”. Cô nhìn Huỳnh Nhất Nhị trước mặt, tay cầm xèng nấu, người khoác “chiến bào”, một chiếc quần bò kết hợp với áo len đơn giản, hoàn toàn chẳng phù hợp chút nào với thân phận Phó tổng giám đốc của Tập đoàn Tài chính Huỳnh Thị, thêm vào đó lại là người đã kết hôn. Ấy vậy mà sự việc tưởng chừng chẳng tôn trọng quy luật ấy lại đang diễn ra.

“Chị là ngoài ý muốn thôi mà, chị làm theo những gì mẹ dặn trước khi ra ngoài. Chị tại phòng bếp này không hợp với chị.” Huỳnh Nhất Nhất gỡ chiếc tè, rồi từ trong bếp bung ra mấy đĩa đen xì, đặt “pháp” lên bàn như muốn rũ bỏ trách nhiệm. “Đọc hết cả cuốn sách hướng dẫn mà cuối cùng vẫn thành ra thế này, đúng là bực mình! Nhưng vẫn còn ngon hơn mấy món chị làm ở nhà, hai đứa đến nếm thử một chút đi”.

“Ngày nào anh rảnh cũng ăn những thứ này sao?” Huỳnh Nhất Nhị nhăn nhó nhìn đồng vũ khí sinh học trên bàn. Thật không biết nên lấy lòng bà chị mình thế nào đây!

“Vớ vẩn, không ăn những thứ này thì ăn cái gì?”.

“Không, chị ơi... chỉ cần chị chăm chỉ thêm chút nữa, một ngày ba bữa cộng thêm bữa ăn đêm...”, Huỳnh Nhất Nhị mím môi, lí nhí: “... thì ngày anh rảnh lên thiên đường cũng chẳng bao lâu nữa đâu...”.

“Được thôi, anh ta lên thiên đường rồi, em đến công ty tiếp quản chiếc ghế của anh ta” Huỳnh Nhất Nhất khoanh hai tay trước ngực, lườm anh một cái.

Anh đứng ngẩn mắt mấy giây rồi mới miễn cưỡng “toét” một nụ cười vờ như vô tâm: “Đói bụng rồi, ăn cơm thôi”.

“Anh có muốn đánh trống lảng cũng không cần mượn cái chủ đề ăn uống khủng khiếp này đâu”. Hồ Bất Động nãy giờ vẫn đấu tranh tư tưởng nên bỏ chạy hay “ngao cường” ở lại, đột nhiên thay đổi 180°. Cô dừng cảm sai bước thật dài đến bên bàn ăn và ngồi xuống. Đoán chừng Huỳnh Nhất Nhị đã uống sẵn thuốc tiêu chảy, bản thân mình cũng toan tìm lá bùa hộ mệnh vừa rồi anh đưa cho, chợt nghe Huỳnh Nhất Nhất gọi.

“Bất Động à, Lãng nó ở trong nhà vệ sinh tầng trên rất lâu rồi, em đi gọi nó xuống ăn cơm đi!”.

“...” Bàn tay cô vừa sờ thấy viên thuốc tiêu chảy đột nhiên khựng lại, ngẩng đầu nhìn Huỳnh Nhất Nhị, anh ta đang cầm đĩa gầy gầy thứ đồ đen thui trên đĩa thức ăn, không thèm để ý đến cô, chỉ chuyên tâm nghiên cứu xem ăn những thứ đồ trong đĩa này xong liệu có nguy hiểm đến tính mạng hay không.

“Bất Động?” Huỳnh Nhất Nhất thấy cô ngồi thẩn ra, liền gọi thêm một tiếng nữa.

“Dạ à... em đi gọi cô ấy ngay đây, một mình cô ấy độc chiếm nhà vệ sinh lâu như vậy làm gì nhỉ?” Cô mỉm cười, nắm viên thuốc tiêu chảy trong tay chặt hơn một chút.

“Ai mà biết được chứ, ba đứa bọn em đứa nào cũng kỳ quặc, chẳng trách thân thiết đến thế. Nhất là nó, từ nhỏ đã nắng mưa thất thường, càng lớn càng khó hiểu. Bởi vậy chị mới nói, con gái không nên học ở trường nữ sinh, một đám con gái ở cùng với nhau không biết thái mới là lạ.” Huỳnh Nhất Nhất vừa nói vừa vỗ Huỳnh Nhất Nhị, sắc mặt anh ta đột nhiên biến đổi giống hệt màu sắc mấy món ăn trên bàn. “Vừa rồi Nhất Nhị đợi em, nó liền chạy lên nhà vệ sinh ngồi, nói là sợ nguy hiểm đến tính mạng. Xi... ở một mình cùng chị thì có gì nguy hiểm chứ?”.

“Ha ha!”. Huỳnh Nhất Nhị vỗ gối phá ra cười không nể nang, hậu quả là bị bà chị cũng không nể nang cốc đánh “cốp” một cái lên đầu.

“Vậy em đi gọi cô ấy”. Không đợi Huỳnh Nhất Nhất nói hết, Hồ Bất Động liền chạy về phía cầu thang gỗ, lộp cộp leo lên tầng hai...

Cô đứng sát thùng rác kê sát tường, nhìn chỗ giấy ăn bị vứt trong thùng rác, cắn môi, giờ cao viên thuốc tiêu chảy trong tay, toan ném nó vào thùng rác, nhưng tay mới hạ xuống một nửa thì “phanh” lại ở lưng chừng. Cô hít một hơi thật sâu, không khí ở đây có vị hơi chua, cô khom người, nhẹ nhàng thả viên thuốc vào thùng rác rồi đứng thẳng dậy, quay người đi đến gõ cửa phòng vệ sinh. Cô nói ai là kẻ thứ ba?”. Tiếng Tà Gian Lãng loáng toáng vọng ra từ trong phòng tắm. “Tôi cũng đang muốn hỏi cô là ai, đây là điện thoại của bạn trai tôi cơ mà. Nực cười, tôi vẫn chưa hỏi cô là con hồ ly tinh ở đâu chui ra, thế mà cô còn dám mắng chửi tôi. Ai thêm đề ý đến cô!”.

“Cạch, cạch!”.

Tiếng gấp điện thoại phát ra từ phòng tắm, cửa phòng mở toang, Tà Gian Lãng hằm hằm bước ra, cô mặc chiếc váy dài đồng phục màu đen của trường nữ sinh, tóc buông xả trên vai, vài sợi tóc mai dính trên khoé miệng. Có lẽ không ngờ người ngoài cửa là Hồ Bất Động, nên Tà Gian Lãng hơi ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức cô bình tĩnh trở lại. “Cậu đến rồi à?”.

Bất Động chưa kịp trả lời thì bị tiếng điện thoại của Tà Gian Lãng cắt ngang, Tà Gian Lãng nhìn cái tên trên màn hình rồi cau mày, bật mạnh chiếc điện thoại. “Làm gì vậy?” Câu chào hỏi không chút nhã nhặn.

“Anh không nói với tôi là anh đã có bạn gái”. Tả Gian Lăng nhủ chặt đôi mày, giữ nguyên âm lượng ở mức lớn, “Tôi ghét nhất làm kẻ thứ ba, vậy mà anh dám biến tôi thành kẻ thứ ba”.

Bất Động nghe thấy câu đó, tim bỗng giật thót. Cô cúi gầm mặt xuống sàn nhà, vờ như chẳng nghe thấy gì.

“Cái gì gọi là chơi bời mà thôi? Cái gì gọi là em quá thật thà? Anh cho rằng mình là ai chứ?”.

Dứt lời, một loạt tiếng tắt máy, tháo pin rơi vào tai Hồ Bất Động, cô ngẩng đầu nhìn cục pin điện thoại đã nằm gọn trong tay Tả Gian Lăng. Nhưng có vẻ vẫn chưa hả giận, cô ta lại lắp cục pin vào, mở máy, tay run run, xóa số liên lạc của cái người kia đi.

“Lại là tên đào hoa thôi tha nào vậy?” Cô đứng bên cạnh nhìn Tả Gian Lăng, nhẹ nhàng hỏi

“Chưa thấy ai thôi tha như tên này”. Cô chau mày, vút điện thoại vào trong túi.

Hồ Bất Động không biết nói gì nữa, đành đổi chủ đề: “Chị Nhất Nhất nấu com xong rồi, xuống ăn đi”.

“Xuống dưới tự sát à?”. Tả Gian Lăng lườm Hồ Bất Động một cái. Điện thoại lại rung, cô móc ra, kiểm tra hộp thư đến rồi mím môi. “Không ăn nữa, mình có chút việc phải đi trước đây”.

“Cậu... có thể đừng như vậy được không?” Cô theo sau Tả Gian Lăng, lí nhí lầu bầu.

“Mình làm sao cơ?”.

“Dù gì đây cũng là nhà Nhất Nhị, cậu có thể đừng...”

“Đừng liên lạc với người con trai khác ở nhà Nhất Nhị chứ gì?” Tả Gian Lăng thẳng thắn nói nốt nửa câu còn lại.

“...”

“Vậy cậu muốn đi tố cáo sao?”.

“...”

“Cậu có thể đi tố cáo. Hai người họ đều ở dưới nhà đó

“...”

“Đã không dám đi tố cáo, vậy cậu giúp mình giữ bí mật đi. Mình không ở đây, các cậu cũng tự nhiên hơn, không phải sao?” Tả Gian Lăng hơi nghiêng về phía sau, nhìn Hồ Bất Động đứng gang chân tại chỗ. Không đợi cô đuổi theo nữa, Tả Gian Lăng bước nhanh xuống tầng một.

“Chị Nhất Nhất, bây giờ em có việc gấp phải đi”.

“Hả? Cái cơ vớ vẩn thế mà em cũng nghĩ ra được à? Có chuyện gì gấp cũng phải ăn hết phần của em trước mới được đi!” Giọng Huỳnh Nhất Nhất không hài lòng vọng lên từ tầng dưới, Hồ Bất Động vẫn đứng “bất động”.

“Đội Nhất Nhị tiền em xong, bảo anh ấy ăn hết phần của em nhé”. Lại nghe tiếng Tả Gian Lăng mở cửa ra ngoài, cô vẫn đứng nguyên tại chỗ.

“Em muốn đi đâu? Cuối cùng cũng nghe thấy tiếng anh ta.

“Anh cũng muốn kiểm soát em sao?”

“Là em bảo anh tiền em đấy chứ, anh không muốn lái xe đi hóng gió vô mục đích đâu”. Anh chỉ ra chỗ mâu thuẫn trong lời nói của cô.

“He he, em cứ tưởng anh muốn kiểm soát em đi đâu chứ”, cô ấy nói.

“Chị, em đưa Lăng về trước. Chị cho cô nàng trên lầu ăn no trước đi nhé, chỗ còn lại, lát về em chiến đấu nốt”. Câu đùa cợt vô tâm của anh khiến Bất Động càng “bất động”.

Tiếng đóng cửa vang lên, cô cắn chặt môi dưới, lại hít lấy một hơi thật sâu, có vẻ như không khí còn ngọt ngào hơn cả vừa rồi.

Có tiếng dép lê loẹt quẹt đi lên cầu thang, cô ngẩng đầu, Huỳnh Nhất Nhất đang đứng ở đầu cầu thang nói: “Là chị bảo Nhất Nhị gọi Lăng đến, lâu lắm rồi không gặp nó, muốn tụ tập một chút”.

Cô lắc lắc đầu, không nói gì.

“Lâu như vậy rồi, em vẫn đơn phương si tình thế sao?”.

“...”

“Thứ chị cho em, cái khế ước nhân duyên gì đó, em nói là thứ rất có ích, em không dùng à? Chẳng phải bố em nói nó có ích sao?”

“Thứ đó, em không dám dùng”. Cô nhăn mặt cau mày, thiếu não nói.

“Tại sao không dám dùng?”

“Em dùng mất nhân duyên của chị rồi thì chị phải làm sao?”

“...” Huỳnh Nhất Nhất im lặng một lát rồi mới nói tiếp: “Ngốc ạ, ngoài em ra làm gì có ai tin chuyện này, chẳng qua chị muốn giúp em yên tâm mà thôi. Chị đã kết hôn rồi, còn hứng thú gì mấy cái trò lãng mạn ấy nữa chứ, còn cần gì nhân duyên

“...”

“Em không cảm thấy em nên thổ lộ một lần sao?”

“Thổ lộ xong ngày mai sẽ phải đi nhặt xác anh ta mất”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: BẠN TRAI ĐÚNG NGHĨA (TRUNG)

“Yên tâm, trong lòng em chị quan trọng hơn bất cứ người nào.”

* * *

Đèn xe máy chiếu xuống con đường đang chìm dần vào bóng tối, chiếc xe chậm rãi di chuyển về phía trước. Tà Gian Lăng lọc cọc gõ đôi cao gót của mình lên mặt đường, hai bàn tay nắm chiếc điện thoại chăm chú nhắn tin, hoàn toàn không để ý đến Huỳnh Nhất Nhị vẫn dắt xe đi bên.

Anh cũng chẳng bận tâm, chẳng nhìn bàn tay bận rộn của cô, chỉ chăm một điều thuốc kẹp vào ngón tay, dắt xe máy bước đi bên cô.

“Anh rất muốn về nhà rồi đúng không?” Giọng cô nghe hơi nặng nề nhưng tay vẫn không giảm tốc độ, mắt dán vào màn hình, không ngẩng đầu lên, cứ như thể đang nói chuyện với chiếc điện thoại vậy.

Anh chỉ nhếch miệng, không nói gì. Điều thuốc trong tay cháy dần, tàn thuốc rơi lả tả xuống đất.

“Anh còn giận em sao?” Giọng cô vẫn nặng nề, tốc độ nhắn tin hơi chậm lại.

“Không.” Anh buông đúng một chữ cụt ngủn rồi đưa điều thuốc ở tay lên miệng hút.

Cô dừng lại, đứng im, siết chặt điện thoại trong lòng bàn tay và quay sang nhìn thẳng vào anh. “Anh muốn chia tay phải không?”

Anh nhướn mày, dường như cảm thấy cô đang nói đùa nên khẽ mỉm cười. “Không phải, em biết anh nhất gan mà.”

“Xem ra anh thực sự rất sợ em nói với người kia là anh nguy hiểm thế nào.” Tà Gian Lăng cười giễu cợt, nhét điện thoại vào trong túi.

“Nguy hiểm à.” Anh lặp lại cái tính từ dường như khiến anh cảm thấy khá hài lòng này và gảy tàn thuốc xuống đất. “Em không sợ uy hiếp một người nguy hiểm như anh sẽ bị báo thù sao?”

“Anh làm được chắc? Trả thù em?” Cô thách thức.

“Em tưởng anh nhàn rồi lắm sao?” Tràng cười buồn bã phát ra từ cuống họng anh.

“VẬY CŨNG ĐÚNG, ANH BẬN ĐẾN TỘI MÀ, ĐẾN KHÔNG BIẾT BAO GIỜ MỚI HẾT TỘI.” Cô mỉm cười mỉa mai. “Cuộc sống của chị Nhất Nhất xem ra không đến nỗi nào, chỉ không biết thật hay đang giả vờ, đúng không? Chẳng phải chị ấy từng yêu chị anh sao? Sau khi bị mối quan hệ mới trong gia đình chia rẽ mà lại có thể hạnh phúc vậy cơ à? Nếu không phải năm xưa mẹ anh nhất quyết đòi lấy bố anh rồi đến lượt anh ra đời, có lẽ, bây giờ bọn họ đã thành một đôi rồi.”

“...” Anh nheo mắt cảnh cáo cô.

“Cái thói quen hề cứ nói tới chuyện này là trở mặt của anh vẫn không hề thay đổi.”

Anh ném điều thuốc trong tay xuống đất rồi dùng chân giẫm nhẹ, dập tắt điều thuốc đang cháy dở, ánh mắt lạnh lùng liếc Tà Gian Lăng bên cạnh. “Đội đến lúc em xử lý hết những vết sẹo trên người thì hãy học cách chọc vào vết thương của người khác.”

“...” Cô ghen hòng, mím chặt môi, lạnh lùng “hừ” một tiếng mới nói tiếp: “Con người chẳng phải đều như vậy sao? Khi mình xui xẻo chỉ muốn thấy người xui xẻo hơn mình thì mới hả dạ. Sao hả? Anh không phải bạn trai của em sao? Để em trút giận một chút, trách nhiệm này mà cũng không chịu sao?”

“Anh nghĩ rằng anh đã có thể được coi là một người bạn trai đúng nghĩa rồi chứ?” Anh đút hai tay vào túi quần. “Ít nhất thì... anh cũng chưa từng cho em đội mũ xanh.”

“Vậy thì, hôn tạm biệt nhé, sau đó em thả anh về nhà để tiếp tục đèn tối.” Cô dang rộng hai tay, hơi kiễng chân, đợi anh lại gần.

Anh đứng yên tại chỗ, mặc cho cô vòng tay lên vai, ôm lấy cổ mình, anh đưa tay vén mấy sợi tóc làm cản trở công việc của cô ra phía sau, rồi nâng cằm cô lên, ghé môi mình lại gần cặp môi lạnh lạnh của cô, sau đó dừng lại.

“Bạn trai đúng nghĩa, anh định dừng lại như thế này sao?”, cô hỏi.

Lời oán trách của cô còn chưa kịp nói xong đã bị môi anh chặn lại, đối với cái gọi là bạn trai đúng nghĩa của anh, cô luôn không nghĩ ngợi gì hết.

Một lát sau, cô xoa xoa cặp môi hơi sưng, nhìn chiếc xe máy đã phóng đi xa, liếc rút điện thoại rung từ, cô nhếch môi, cười mỉm. “Định cắn người, thế mà lại đi báo thù mình thế này.”

Trên đường về, Huỳnh Nhất Nhị bắt gặp chị mình cùng với người vừa rồi còn nhìn anh bằng ánh mắt hờn dỗi đang cầm túi nilon thông thả dạo trên đường. Anh giảm tốc độ rồi phanh xe lại, đỗ nghênh ngang giữa đường, đợi hai người bọn họ từ từ đi đến.

“Cô ấy mua gì rồi?” Anh nhìn túi nilon trong tay Hồ Bất Động, nhưng biết chắc dù có hỏi thì cô cũng chẳng thèm để ý đến anh, đành quay sang hỏi chị mình.

“Mua ít canh thôi. Vừa rồi bọn chị đi qua tiệm ăn đêm, ông chủ cửa hàng cảm động suýt khóc vì em không xuất hiện. Hôm nay việc làm ăn của ông ta rất thuận lợi, còn chẳng có thời gian để cần nhân chị.”

“Vậy chắc vợ ông ấy đang cầm tấm ván giặt đồ đứng bên cạnh nhỉ?” Anh phân tích gãy gọn, liếc nhìn Hồ Bất Động. Cô lập tức quay đi, kiểm tra chiếc hộp đựng nước canh xem có bị chảy không. Anh chỉ khẽ cười, hỏi chị mình: “Chị định về nhà luôn sao?”.

Huỳnh Nhất Nhị gật đầu. “Ừ, chị phải về rồi. Anh rể em mới gọi điện đến, anh ấy lái xe đến đón chị ở đầu ngõ, em không cần tiễn chị đâu.”

“...” Anh dựng luôn xe máy ở bên đường. “Em tiễn chị ra đầu ngõ.”

“Không cần đâu, em bỏ xe ở đây thế này à?”

“Không sao đâu, không ai dám lấy đâu.”

“Vậy cũng đúng, người ở quanh đây có lẽ đều biết, xe của em là đồ nguy hiểm, tần suất nổ lốp, đâm nhau đều cao hơn xe của người khác gấp mấy lần.”

“Chị à, chị cứ nói thẳng ra cũng không sao mà.” Anh cười tỉnh quái, rồi vờ như rất tự nhiên chìa tay ra cầm cái nilon giúp Bất Động.

Nhìn cánh tay đang hướng về phía mình, cô lập tức biết ngay đây là cách anh xin lỗi. Tuy đến cô cũng không hiểu tại sao đột nhiên anh lại xin lỗi mình, nhìn cánh tay đã gơ đến trước mặt, lại nhìn thấy cái điệu bộ vừa bận giả vờ giả vịn, vừa nói chuyện với chị gái, lại vừa muốn giúp cô một tay, khiến cô cảm thấy, mình nên tha thứ cho anh. Anh không thích giải thích nhiều, cảm thấy như vậy quá rắc rối. Anh muốn cô tự suy đoán, cũng có lúc cô đoán không trúng, mà dù có đoán trúng cũng không có phần thưởng, còn đoán sai thì chẳng sao.

Hồi lâu cô vẫn im lặng. Anh hơi khom người, xách túi đồ trong tay cô lên.

“Em mua nhiều như thế này làm gì? Đồ chị anh làm, em ăn chưa nó sao?”

“Còn nói được nữa sao? Đồ hết sạch rồi. Đứa nào đứa nấy đều đối xử với chị như thế, rõ ràng tay nghề nấu nướng của chị tiến bộ trông thấy mà không đứa nào chịu tin tưởng chị, còn mua cái này cái nọ ngay trước mặt chị!”

“Đúng, tiến bộ rồi, ít nhất thì bếp nhà chúng ta hôm nay cũng được toan thấy.” Anh một tay xách túi nilon, một tay đút túi quần, trêu chọc chị.

Cô lặng lẽ theo sau hai người, nhìn cái túi nilon trong tay anh khẽ lắc lư, liền nhovn miệng cười.

“Anh đã nói với em rồi, không được lên cười sau lưng anh.” Anh quay đầu lại, dường như sớm đã đoán được cô là người dễ dãi dành, liền thừa thắng đưa tay kéo cô lại. Tay cô buông thõng, chẳng buồn động đậy, chỉ muốn đợi anh đến giúp kéo cô lên đi ngang hàng với bọn họ.

“Xoảng...”

Một tấm kính rơi thẳng từ trên cao xuống mặt đường vỡ tan tành, cô sợ đứng tim, toát mồ hôi lạnh. Những con ốc vít lẫn lông ốc dưới đất, cánh cửa sổ chỉ trơ lại bộ khung treo lủng lẳng trên ban công tầng bốn. Thật nguy hiểm!

“Chị! Chị không sao chứ?” Cánh tay anh đã gần nắm lấy tay cô liền vội vàng thu lại, quay sang phía Huỳnh Nhất Nhất vẫn chưa kịp hoàn hồn, tấm kính đó sượt qua chị ấy, mảnh thủy tinh cửa vào vai để lại những vết đỏ đỏ.

“Có nhầm không vậy, rõ ràng biết mấy hôm nay có gió mà không đóng cửa cẩn thận thế? Định ép người khác mua bảo hiểm chắc?” Huỳnh Nhất Nhất ngẩng đầu nhìn ban công nhà đó chẳng có lấy một cái đầu thò ra xin lỗi, liền tức giận đưa chân đá miếng thủy tinh sang một bên.

“Trong túi của em có băng urgo.” Mối cô run bần bật, khó khăn lắm mới thốt được nên lời, toan lại gần xem vết thương của Huỳnh Nhất Nhất, đồng thời lấy miếng urgo luôn chuẩn bị sẵn cho kẻ chuyên gặp xui xẻo thì bị cánh tay vừa rồi còn đối xử tốt với cô ngăn lại.

“Em về trước đi.” Giọng của anh không còn dịu dàng như vừa rồi nữa, nghe sao nặng nề, khiến cô chết lặng.

“Em... muốn cùng tiến...”

“Em về trước đi.” Anh lạnh lùng cắt ngang lời cô. Dường như sợ cô nói thêm câu nào nữa sẽ lại có vật đáng sợ từ trên trời rơi xuống.

“...” Cô không dám tin là anh chuyện với mình, liền cắn chặt môi, nhắm mắt. Vì sao? Vì sao kêu cô về trước?

“Nhất Nhất, đây chỉ là trùng hợp, chỉ là trầy da chút thôi, không sao đâu.” Giọng của Huỳnh Nhất Nhất phá tan không khí ngưng ngáp.

“Trà đồ cho em!” Cô đưa tay lấy lại chiếc túi nilon trong tay anh.

“...” Anh nhấc tay lên, giơ chiếc túi ra trước mặt cô.

Cô nghiêng rặng, giật lấy cái túi rồi quay ngoắt người bỏ đi, mới bước được hai bước, liền cảm thấy mắt ướt ướt, cô sai những bước thật dài, đi càng lúc càng nhanh. Bước chân hơi loạng choạng, cô lấy lại thăng bằng. Cuối cùng không chịu đựng nổi nữa, cô chạy thật nhanh.

“Nhất Nhất, em như vậy, cẩn thận gặp báo ứng đó...” Huỳnh Nhất Nhất cau mày, vỗ vào vai anh.

“...” Anh nhếch miệng, quay người và tiếp tục đi. “Em nghĩ là đã bị báo ứng rồi. Đi thôi chị.”

“Em quyết định không đuổi theo sao?”

“Chị đang thử lòng em đúng không? Yên tâm, trong lòng em, chị quan trọng hơn bất cứ người nào.”

“Khoác lác vừa thôi. Chị vừa nghe mà nổi da gà! Nếu chị quan trọng như thế thì sao lời của chị nói em lại coi như gió thoảng?”

“Em không nghe lời chị nói lúc nào

“Vậy sao chị bảo em đến công ty giúp chị và bỏ làm việc, em lại không đến?”

“...”

“Em là con trai, sau này công ty sớm muộn gì cũng phải giao cho em. Thế mà em không chịu đến học hỏi, tối ngày chỉ lóng bống bên ngoài.”

“Xem ra, em phải đi tịnh thân đây.” Anh liếc cô, lí nhí lần nhần.

“Em cần nhần cái gì? Chị với bố đã bàn bạc cả rồi, ông cũng đồng ý để em làm quen với môi trường, em xem lúc nào rảnh thì đến công ty với chị một chuyến nhé!”

“Chị rất muốn nhìn gia đình chúng ta vì sự xui xẻo của em mà phá sản sao?” Nhìn chiếc xe đỗ ở đầu đường, cửa sổ xe được kéo xuống, một cánh tay kẹp thuốc thò ra ngoài, nhẹ nhàng gõ tàn thuốc, anh cau mày, nhận ra chiếc xe của ông anh rể vĩ đại của mình. “Anh ta đến đón chị rồi kìa.”

Huỳnh Nhất Nhất nhìn chiếc xe dừng trước mặt. “Người ta không thể xui xẻo cả đời, em đừng nên lo nghĩ nhiều quá.”

“Ai bảo thế? Xui xẻo cả đời! Nghe sao mà ghê gớm vậy.” Anh khẽ mỉm cười, rồi quay người đi, vẫy tay tạm biệt chị. “Không tiễn chị qua đường nữa, em sợ xe của anh rể đột nhiên bốc cháy thổi bay chị em mình đi mất.”

“Em đúng là đồ quạ đen lắm mồm! Chẳng trách suốt ngày gặp xui xẻo, lại còn đổ lỗi lên đầu người khác.”

“Không sao cả, dù gì, sớm muộn em cũng gặp báo ứng, không phải sao?” Anh vờn vai, ngáp dài, trở lại con đường, chỉ còn mình anh.

Chương 11: Bạn trai đúng nghĩa (hạ)

“Vây cô đừng thích anh ta nữa!”

* * *

Hồ Bất Động vừa mở cửa nhà liền nghe thấy tiếng thờ hỏn hển từ phòng khách vọng ra, cô sờ soạng trong bóng tối và đi vào phòng khách. Đập vào mắt cô là một đôi nam nữ đang cuốn lấy nhau trên màn hình tivi, còn Hạ Thiên Lưu đang dựa vào sofa hí hoáy nghịch cái điều khiển từ xa, vừa nghe thấy tiếng mở cửa, liền quay đầu lại nhìn cô bằng ánh mắt vô tội, thằng nhóc Phan Đoàn đã tắt điện ngoạn ngoạn ngủ theo thời gian biểu của học sinh tiểu học, mà bố của nó dường như rất vui mừng vì mình đã vượt qua cái tuổi mười tám.

Cô cúi đầu, đi vào phòng khách, cặp diễn viên vẫn nhiệt tình diễn xuất. Cô đặt chiếc túi nylon trong tay lên bàn trà, đẩy hai cốc mỳ ăn liền về phía Hạ Thiên Lưu. Anh chỉ liếc nhìn cô một chút, rồi tiếp tục dán mắt vào những cảnh quay “bóng mắt” trên màn hình.

Thấy cô đẩy bát mỳ về phía mình, anh chỉ hững hờ buông hai tiếng: “Không ăn.”

Cô chẳng chút phật lòng khi ý tốt của mình bị từ chối phũ phàng, chỉ quay người đi vào bếp lấy bát đũa, đến bên anh, đổ mỳ ra bát, rồi bung lên, ngồi xuống ghế, vừa húp xì xụp vừa ngẩng đầu thản nhiên nhìn đôi nam nữ đang quấn quýt khó rời trên tivi.

“Theo anh, nếu đang làm được một nửa, bỗng từ trên trời rơi xuống một tấm kính, hai người bọn họ có còn tâm trạng để tiếp tục không?” Cô vừa ăn vừa đặt câu hỏi>“...” Anh hơi quay đầu liếc xéo cô, môi mím chặt, hoàn toàn không có ý định mở miệng.

“Anh làm gì mà nhìn tôi như vậy? Chẳng phải là lỗi của tôi, cũng không phải tôi làm rơi tấm kính đó...” Cô đặt chiếc bát lên đùi, cúi gằm đầu. “Nó muốn rơi xuống thì liên quan gì đến tôi? Nếu có cách, tôi cũng không muốn người khác gặp xui xẻo.”

“...” Anh từ từ đứng dậy, nhìn bát mỳ còn sót lại nước súp trên đùi cô bắt đầu biến thành mặt hồ gặp mưa, tí tách tí tách từng hạt mưa rơi xuống.

“Nói cái gì mà anh ta không sợ gặp xui xẻo, rồi cái gì mà hãy ở bên cạnh anh ta, toàn là dối trá... chẳng phải anh ta luôn cho rằng mình rất giỏi giang sao? Chẳng phải lúc nào cũng tự hào rằng gan mình rất lớn sao? Rốt cuộc cũng chẳng khác gì bọn họ, hề biết vận xui xẻo của tôi đến là liền tránh cho thật xa. Tôi cũng đâu có thêm, tôi chẳng mong anh ta khác bọn họ. Ai cần anh ta giả vờ tốt bụng chứ? Cứ nói thẳng là muốn tôi tránh xa một chút chẳng phải là được sao?”

“...” Bát súp thay đổi càng lúc càng nhiều, Hạ Thiên Lưu hướng mắt ra ngoài cửa sổ.

Cô khịt mũi, thấy Hạ Thiên Lưu bên cạnh chỉ im lặng nhìn mình, cứ như không hề biết trên đời này có một “nghĩa cử cao đẹp” là an ủi người khác vậy. Cô sụt sịt, cũng không hy vọng tên “tượng gỗ” kia có thể hiểu và suy nghĩ cho tâm trạng của người khác. Thôi thì cầm đũa lên, nuốt nước mắt và cười như mếu. “Thân hình của anh chàng này cũng khá đấy chứ, he he...”

“Vây cô đừng thích anh ta nữa!” Anh buông một câu và tự cho rằng nó rất có sức an ủi, nối tiếp ngay sau câu “thân hình cũng khá” của cô, thành ra hai câu chà ăn nhập gì với nhau cả.

“...” Cô ngẩn rai lời “an ủi” của anh, lát sau mới cúi đầu, tiếp tục húp nước súp, phát ra những tiếng “súp súp, súp súp”.

Anh “hừ” một tiếng lạnh lùng trước thái độ vờ như không nghe thấy gì cả của cô, rồi cũng chẳng nói gì nữa, quay lại phía người mẫu mà cô cảm thấy có thân hình khá. Chợt thấy ghế rung, anh chau mày khẽ xê dịch thân người. Hồ Bất Động vội vàng bỏ bát đũa xuống, thò tay móc điện thoại trong túi ra, vừa nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình, cô liền ngẩn ra, mặc cho chiếc điện thoại cứ rung trong bàn tay mình.

“Em không đi... có chết cũng không đi.” Cô khẽ lẩm bẩm trong miệng, rồi vút điện thoại lên ghế.

Anh khó hiểu, thấy cô môi mím chặt, hần học nhìn chiếc điện thoại chẳng chịu đồ chuông một lần nữa, rồi giả bộ như không có chuyện gì, húp một ngụm súp, vừa ngẩng đầu thì phát hiện nhân vật nam chính trên tivi đã lên “thiên đường”, nước trong miệng cô phun ra tung tóe. Đến lúc này, cô mới nhận ra mình đang trở thành kẻ đồng lõa phạm tội, loại tội ác này đã thăng hoa đến điểm cực lạc.

“Khụ... khụ...” Cô vừa chỉ tay vào cặp diễn viên đã xong công việc, chuẩn bị “thu dọn đồ nghề” vừa họ sặc sụa. Nhìn Hạ Thiên Lưu vẫn bình thản như không, còn đứng dậy đi thay chiếc đĩa mới, cô thực sự lo lắng cho “sự nghiệp” của anh ta, cũng hết sức thông cảm cho tình trạng lãnh cảm của anh ta hiện nay.

“Khụ... khụ... anh không cần nghi giữa hiệp à? Sang hiệp hai nhanh vậy sao?”, cô hỏi. Cho dù anh có bị lãnh cảm nhưng cũng không cần liều mạng xem như vậy đâu. Kích thích quá mạnh, sẽ có nguy cơ biến thành bất lực. Theo cô thấy, lãnh cảm vẫn có tiền đồ hơn bất lực. “Tôi... có thể xin nghỉ giữa hiệp một chút không?”

Anh đứng cạnh chiếc đầu đĩa, không quay đầu lại, phớt lờ ánh mắt lúng túng phía sau. Đến khi nghe thấy tiếng mở cửa, rồi đóng cửa vang lên, anh mới khẽ “hử” một tiếng mỉa mai.

Cô hồng học chạy một mạch xuống tầng dưới, đẩy cánh cửa, hít lấy hít để bầu không khí hơi se lạnh. Góc tường bên đó trống không, không còn cái tên khốn không biết sợ là gì dựa vào đó mà lim dim ngủ nữa. Chỉ tro lại ngọn đèn đường leo lắt và bầy thiêu thân xúm xít quanh đó...

Ánh mắt cô buồn rười rượi. Cô quay người, đút hai tay vào túi áo, ủ ê cúi đầu, định rời đi. Kia! Anh xách chiếc túi nylon từ đầu đường đang đi về phía cô. Chân của cô dờ ngay lại, nhìn anh từ phía xa vừa ngáp ngắn vừa ngáp dài vừa chậm rãi đi đến. Đáng ghét! Rõ ràng biết cô đang lúng túng, sốt ruột đứng đợi, vậy mà không chịu bước nhanh lên một chút, cứ thong dong từng bước một...

Đột nhiên cô cảm thấy mình thật ngu ngốc! Bỏ qua cơ hội cùng mỹ nam xem phim A, cho dù đó là một mỹ nam lạnh cảm. Bỏ cả bát mỹ nóng hổi, cho dù vì cảnh “nóng” cuối cùng mà cô đã phun sạch nước súp ra ngoài. Cũng bỏ cả chiếc giường ngủ ấm áp, êm ái để đứng ở đây, chờ đợi cái người vừa nãy thôi còn vứt bỏ cô, vì vận xui xẻo của cô, giờ lại không chút hối lỗi mà thân nhiên đi từng bước thể kia. Tên khốn đó bắt cả hai tay. Tên khốn đó chỉ tìm cô khi nào muốn gặp cô. Phía sau xe của gã mãi mãi không bao giờ có chỗ cho cô. Tên khốn đó trước nay cũng chưa từng đợi chiếc xe cà tàng của cô. Tên khốn đó chỉ biết kéo tay dắt cô đi tản bộ. Tên khốn đó cũng mãi mãi chỉ tiễn cô đến dưới nhà và luôn nhắc nhở cô bằng câu: “Hôm nay cũng rất xui xẻo”. Vậy mà cô vẫn luôn giữ gã trong trái tim mình.

“Người như anh rốt cuộc có điểm nào tốt chứ?” Rốt cuộc anh cũng đến trước mặt cô, cô nhìn anh, vô duyên vô cớ trách móc. Đối với cô mà nói, câu hỏi này mãi mãi không lời giải.

“Có chứ.” Huỳnh Nhất Nhị thản nhiên đến trước mặt.

“Mười lăm tuổi bắt đầu xem phim A không tính là ưu điểm.” Cô trừng mắt lườm anh một cái, hai tay vẫn đút trong túi, dùng chân đá mở cửa xếp, chực bỏ đi.

“Cái đó cũng được tính là một ưu điểm chứ.” Anh cười toe toét rồi đưa cho cô chiếc túi trong tay mình. “Bây giờ thêm một ưu>

“...” Cô nhìn anh nghi ngờ, chau mày, hỏi: “Đạn pháo?”

Anh lắc đầu.

“Tiểu thuyết khiêu dâm?”

Anh lắc đầu.

“Thế thì là cái gì?”

“Cái này em rất cần.” Anh vừa nói vừa chỉ tay lên trời.

“Dùng để lên Tây Thiên à?”

“Nếu một lần dùng quá liều cũng để lên Tây Thiên lắm.”

“...” Cô vờ như chẳng có chuyện gì thực sự chẳng có chuyện gì sao? Cô chỉ không hiểu nổi cơn giận dữ, lúng túng, nùng nịu của mình, rõ ràng ngay từ đầu cô đã biết hai người sẽ làm lành với nhau, nhưng anh có thể một lần dùng tỏ ra hiểu rõ cô như vậy, giả vờ ngốc cùng cô, rồi đứng trước mặt cô, nói những câu nịnh nọt bên tai cô.

Cô hất tay anh rồi rút tay ra khỏi túi áo, đẩy anh lùi xa ra. “Nửa đêm nửa hôm, anh lại đến tặng đồ định tiễn em đi Tây Thiên. Anh mới là người phải lên Tây Thiên, cho anh chết đi, cho anh bị đồ rơi trúng, xe máy nổ lốp rồi ngã chết, lúc hôn bị phụ nữ cắn đứt lưỡi chết, uống nước sặc chết, ăn cơm nghẹn chết...” Cô vừa chửi vừa đẩy anh về phía sau.

Anh bị cô đẩy nghiêng hẳn người đi, túi đồ trong tay anh bị đẩy mạnh quá đến nỗi văng cả đồ ra ngoài, mấy gói băng vệ sinh màu hồng phất lăn tròn trên mặt đất nằm ngênh ngang giữa đường lớn.

Vừa thấy mấy gói màu hồng phất đó, bao nhiêu câu mắng mỏ của cô bị chặn hết trong cuống họng, không bật được ra ngoài, cứ đứng ngây ra đó mà nhìn.

Thấy cô kinh ngạc đến thừ người ra, anh đắc ý, nhếch miệng cười nhạt. “Mười chín tuổi giúp con gái mua băng vệ sinh, anh cảm thấy đây là một ưu điểm rất lớn. Em không cảm thấy vậy sao?” Anh qua bên đường, khom người nhặt thứ đồ rơi vãi từ dưới đất lên, rồi lại bỏ nó vào trong túi nylon.

“Ai nói với anh là em cần dùng cái này?”

“Em chứ ai.” Anh lại giờ cái túi trước mặt cô.

“Em nói thế bao giờ?” Không phải cô “có” vào những ngày này!

Anh chỉ lên mặt trắng trên trời, nói: “Chính em nói, đợi em đến đêm trăng tròn còn gì”.

“...” Cô ngẩng lên trời, mặt trăng đã gần tròn đầy. Đột nhiên cô nhớ tới tờ khế ước nhân duyên trên bàn, bất giác cắn chặt môi, cau mày.

“Ghét anh rồi à?” Nhìn đôi mày cau có của cô, anh dịu dàng khẽ hỏi. Anh dứt tay vào cái túi áo chẳng lớn gì của cô, chỉ là để nhét chiếc túi nylon vào tận bàn tay đang để trong túi ấy.

“...” Mũi cô hơi cay, anh vẫn nhìn cô thản nhiên như không có việc gì. Cô ghét anh nổi sao? Anh vì sợ sự xui xẻo của cô sẽ làm hại chị gái mình nên đã lạnh lùng bắt cô tránh xa, anh đâu có khác gì những người khác, không vì đại đến mức có thể bắt chấp tất cả để ở lại bên cạnh cô. Biết rõ cô thích anh nhưng anh vẫn phải xem xét đến cái số mệnh đen đui của cô, anh biến tình cảm của cô dành cho mình thành một loại gánh nặng mà anh không thể rũ bỏ được. Sự xui xẻo của anh bắt nguồn từ chính tình cảm cô dành cho anh, anh không thể nói không muốn là không muốn được, cô nên hiểu như vậy. Chỉ tại chiếc túi nylon đó nặng quá kéo cả người cô nghiêng xuống. Chỉ là một câu nói vu vơ của cô thôi, việc gì anh phải ghi nhớ?

“Nếu như có thể ghét anh thì cuộc sống của em sẽ tươi đẹp hơn biết bao nhiêu!” Cô nói rồi quay mặt đi, chắc vì xấu hổ nên cô không nhìn anh nữa.

Anh nghe câu này không biết nên coi là thổ lộ hơn là hờn trách, nhìn cô khẽ quay mặt đi, anh ngẩn ra mấy giây rồi mới mỉm cười, nói tiếp: “Quay đầu lại đây, nhìn thẳng vào anh mà nói”.

“Cút xa ra một chút, ai muốn nghe anh nói chứ.” Cô cố gắng che giấu sự ngượng ngùng của mình, muốn giữ chút khoảng cách với anh.

Một bàn tay đột nhiên giữ chặt cái đầu ngang bướng của cô, kéo nó quay lại, để cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Cô bấu môi, dường như không chịu khuất phục, cô liền phản kháng bằng cách cúi gằm mặt xuống đất, không chịu ngước lên.

“Cứ coi như anh xin em, em nhắm mắt lại một lát được không?” Anh nhướn mày, hoàn toàn chẳng có vẻ gì giống như đang cầu xin người khác, khẽ thì thầm bên tai cô.

“Việc gì em phải nhắm mắt?” Đầu cô ngo ngoáy trong lòng bàn tay anh, cổ sức rụt về phía sau. Lời của anh ấy sao mà nghe là lạ.

“Em không cảm thấy, nếu như bây giờ anh thổ lộ với em, hay anh muốn hôn em chẳng hạn thì sẽ phá hỏng không khí sao?” Anh khẽ cười, kéo mạnh đầu cô

“Nhưng anh đã phá hỏng rồi đó...” Đầu cô vẫn tiếp tục giãy dụa trong lòng bàn tay anh. Anh chẳng để tâm đến sự không hợp tác của cô, mà vẫn mặt dày ghé sát trán mình vào trán cô.

“Không sao cả, chúng ta cũng chẳng cần không khí gì đó nữa, cứ trực tiếp luôn đi.” Anh lại cười thật tươi, kéo đầu cô sát hơn, còn anh thì đứng im bất động, để môi cô phủ lên môi anh, nhìn như thể cô đang cưỡng hôn anh vậy.

Cô khẽ run, nghe thấy tràng cười phát ra từ mũi anh, cảm giác đôi môi đang chạm trên môi mình vẫn không rời, chỉ khẽ động đậy. “Lúc này nếu như em hơi hé môi ra một chút thì sẽ là chào đón anh đi vào, anh sẽ càng vui hơn nữa.”

“Em không...”

“Cảm ơn sự hợp tác!” Anh vội vã cảm ơn, rồi tiến thẳng vào vòm miệng đang hết sức hoan nghênh anh, xâm chiếm miệng cô một cách không kiêng nể...

“Xoảng, choang...”

Một tràng tiếng đồ vỡ vang lên bên tai cô, toàn thân cô run bắn. Cô đang muốn rời khỏi đôi môi mềm mại của anh thì một bàn tay giữ chặt lấy gáy, chiếc lưỡi mạnh mẽ trong miệng cô chẳng buồn quan tâm xem vật gì rơi xuống, chỉ háng say với công việc.

“Bụp...”

Lại là tiếng của một đồ vật gì nữa rơi xuống, người cô cứng lại, chợt một bàn tay khác vuốt dọc theo sống lưng, xương sống của cô như bị mềm ra, mặc Huỳnh Nhất Nhị thoải mái muốn làm gì trên môi cô thì làm.

“Cộc.” Cô dần quen với những âm thanh phức tạp này nên chẳng có phản ứng gì nữa.

Còn một thứ gì đó đang rơi xuống. Ôi không! Bọn họ không thấy phiền sao, sao không ném tất cả xuống cùng một lúc? Tại sao không chịu đặt cẩn thận đồ đạc trên ban công? Đây rốt cục là trời hại hay người hại?

“Rắc, rắc.” Anh dường như đang muốn chứng minh điều gì đó, mặc kệ là trời hại hay người hại, vẫn kéo cô ép chặt vào người mình.

Lần này lại là gì đây? Này, này... bọn họ cứ tiếp tục như vậy được sao? Có nhất thiết phải say đắm thế sao? Anh thực sự không có ý định quay đầu lại xem thứ rơi xuống rốt cuộc là gì sao?

“Trước khi bọn họ ném tất cả tất thối xuống, chúng ta còn rất nhiều thời gian, tiếp tục!”

“Hả?” Này, này, này, cô vẫn chưa kịp phản ứng mà. Cho cô một chút thời gian không được sao?

...

“Ồ... bố, bố vẫn chưa ngủ sao?” Phan Đoàn dụi cặp mắt còn ngái ngủ, đứng ở cửa phòng. “Bố đứng ở cửa sổ nhìn gì vậy ạ?”

“Trăng sáng.”

Phan Đoàn vừa nói vừa chạy đến bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn ánh trăng đã sắp tròn đầy. “Bố, trăng sắp tròn rồi, bố thực sự sẽ giúp chị Hồ thay đổi số mệnh

“Nếu cô ấy không hối hận...”

“Chị Hồ sẽ hối hận sao?”

“...”

“Bố, tại sao đột nhiên bố lại cười đáng sợ như vậy? Muộn lắm rồi, bố đừng dọa con.”

“Sớm muộn gì cô ấy cũng hối hận...”

“Bố, chị Hồ đang cắn miệng một anh ở dưới nhà kia!” Phan Đoàn đột nhiên nhìn xuống khung cảnh lãng mạn ở dưới nhà. “Xem thế này còn hay hơn nhiều so với đọc sách, bố, bố đã cắn miệng ai bao giờ chưa?”

“...”

“Sao tự nhiên bố lại chau mày nhìn con thế? Bố... hình như có người ở tầng trên đang vứt đồ xuống, sao bọn họ lại chẳng có phản ứng gì thế? Oa, vứt cả nồi xuống kia! Còn có cả thớt nữa chứ, oa! Dao thái! Thật nguy hiểm, thiếu chút nữa thì ... Bố, cắn mồm như thế hay lắm à? Sao bọn họ đến mạng mà cũng không cần nhí?”

“...”

“Được rồi, bố đừng lừ con nữa, con đi tè đây. Bố, bố xem từ từ nhé, con tè xong sẽ ngoan ngoãn đi ngủ. Bye b

“...”

Anh đứng cạnh cửa sổ, cúi đầu nhìn đôi tình nhân dưới lầu, lại ngược lên nhìn trăng tròn trên trời đêm, khẽ nhếch môi cười.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chào buổi sáng Lư hương

“Nếu cô không hối hận, cũng được. Nhưng mà, tôi cũng hiếu kỳ, cô có thể giữ được đến khi nào?”

* * *

Chị Hồ, lúc chuẩn bị đồ ăn cho em chị có thể đừng ‘xuân’ như vậy được không?” Hạ Phan Đoàn nhìn Hồ Bất Động mới sáng sớm đã xuống bếp, vui vẻ chuẩn bị bữa sáng cho cậu, cậu lo lắng vụng vụng ngón tay, nhón bàn chân nhỏ bé của mình lên xem trong hộp com có nở ra nụ hoa màu hồng phấn nào không.

Nhưng Hồ Bất Động còn đang say đắm với nụ hôn ngọt ngào tối qua nên hoàn toàn không quan tâm đến tâm trạng của một thằng nhóc chưa trưởng thành như Phan Đoàn. Cô yêu đời hát véo von, chốc chốc lại tùm tùm cười, hoặc thần thờ nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, khi quay lại hiện thực, nụ cười ấy vẫn rạng rỡ trên môi.

Hạ Phan Đoàn nuốt nước miếng, xem ra không thể nói chuyện được với cái người đang thả tâm hồn bay bổng tận chín tầng mây này. Nhưng cậu lo lắng liệu cô có cho thêm gia vị gì vào hộp com của mình, khiến cậu ăn xong cũng giống cô bây giờ hay không? Ôi... Cậu không muốn giống chị Hồ, bố nói, lục căn trong sạch có thể nhìn thấu trần thế, còn nếu lục căn không trong sạch thì...

“Vậy thì đợi người khác nhìn trộm nhé!”

Đó là trích nguyên văn lời nói của bố cậu. Hóa ra mục đích giữ lục căn trong sạch của bố rất đơn giản, đó là không muốn người khác nhìn trộm.

Quay sang nhìn Hồ Bất Động, nghĩ đến việc cô bị người khác nhìn trộm thậm tệ mà không hay biết, cậu chỉ nhẹ nhàng lắc đầu rồi thở dài một cái, chấp hai tay nhỏ bé ra sau lưng. “Haizzz... đây chính là hồng trần, hết thuốc chữa rồi.” Tuy Phan Đoàn cậu chẳng có hứng thú nghiên cứu cái thế giới hồng trần phức tạp này nhưng vì không muốn thành ra bộ dạng si mê, ngốc nghếch như chị Hồ nên cậu vẫn ngoan ngoãn nghe lời bố, giữ lực căn trong sạch.

“Haizzz! Hồng trần...” Thăng bé thở dài, đẩy cửa đi vào phòng, vừa khoác ba lô chuẩn bị quay ra thì thấy chị Hồ tình xuân dạt dào chưa dứt kia đẩy cửa thò đầu vào phòng, tay cầm hộp cơm chuẩn bị cho cậu mang đến trường. Chợt cô hoảng sợ khi nhìn thấy kẻ lúc nào cũng vỗ ngực tự cho rằng lực căn của mình trong sạch, đang nằm bò trên giường, chiếc chăn tuột xuống, chỉ che hết phần trên eo.

“Bố... bố cậu... quen ngủ khỏa thân sao?” Nửa cái đầu thò vào trong cửa cô nom bộ khá “hình sự”. Tấm lưng trần trắng như tuyết của Hạ Thiên Lưu càng quyến rũ hơn dưới ánh nắng ban mai. Giấy phút đó, cô cảm thấy thật tội lỗi!

“Chị Hồ, chị nghĩ linh tinh gì vậy? Bố em có mặc quần mà!” Thăng nhóc vì muốn chứng minh cho sự trong sạch của bố mình nên định bụng đưa bàn tay nhỏ bé kéo chiếc chăn của Hạ Thiên Lưu ra.

“Đừng, đừng, đừng kéo ra.” Cô vội lao đến giữ lấy bàn tay thăng nhóc không hiểu chuyện này. Nó không thể vì chứng minh cho sự trong sạch của bố nó mà hủy đi sự trong sạch của cô được. “Đau mắt” là chuyện nhỏ nhưng giải thích làm sao cho người khác hiểu mới là chuyện quan trọng. “Cầm lấy cơm trưa của em và đi học đi.”

Thăng nhóc đưa tay đón lấy hộp cơm, mở ra xem, bên trong chỉ có vón vện hai cục cơm nắm tròn vo. Thật cười không nổi với thực đơn bữa trưa khiến cậu phải vì đại nghĩa diệt thân mà chị Hồ đặc biệt chuẩn bị, thôi thì đành tuân lệnh đóng nắp hộp cơm đặt vào ba lô. Trong tiểu thuyết có nói, người phụ nữ chăm lo được việc bếp núc chính là nắm giữ được một nửa sinh mạng ông, cuối cùng cậu cũng thấm thía được câu này.

“Chị Hồ, chị không đi sao?” Cậu nghi ngờ nhìn cô đang sai bước về phía giường của bố mình. “Không phải chị định đợi sau khi em ra khỏi cửa, nhân lúc bố em đang ngủ say, không có sức kháng cự, chỉ có thể yếu ớt rên rỉ, để làm gì đó với thân thể trong trắng, hấp dẫn kỳ lạ của ông ấy chứ!”

“Đừng có đem những tính từ em học được trong tiểu thuyết ra nói với chị!”

“Nhưng hành động của chị thực sự rất đáng nghi. Bố em yếu đuối, lại thuần khiết như vậy, chị đừng bắt nạt ông ấy đó.”

“Nếu mai em còn muốn có cơm trưa thì lập tức ra ngoài cho chị. Chị có việc nghiêm túc cần phải nói với bố em.”

“Bố em khi mới ngủ dậy thường rất mơ màng, lúc này đừng nói chị nói chuyện nghiêm túc với ông ấy, cho dù chị đem bán ông ấy đi, ông ấy cũng không phản ứng đâu.”

“Có nhầm không vậy? Lúc tỉnh táo, anh ta đã tự chạy đi bán thân, chứ đâu chịu để bị người ta đem bán...”

“Nói cũng đúng, vậy chị cứ từ từ mà thưởng thức thịt da nõn nà của bố em đi. Dù gì thì bây giờ ai phải có tiền mới được thưởng thức bố em, em sẽ mất nhắm mắt mờ vậy.” Thăng nhóc nhún vai, mở cửa, đi ra ngoài, lúc chuẩn bị đóng cửa, nó nói thêm một câu: “Có cần em giúp chị khóa cửa không? Tránh trường hợp bố em chạy mất.”

“Được, được, được, em đi, em đi, đừng có cầm dếp đánh em” Thăng nhóc lè lưỡi, vội đóng cửa lại.

Cô hạ chiếc dếp lê đã giờ quá đỉnh đầu xuống, cẩn thận nhìn cánh cửa đã đóng chặt. Lúc này mới quan sát quanh phòng, vì bố cô suốt ngày ở bên ngoài, ít khi về nhà nên căn phòng bài trí rất đơn giản, đến giờ chỉ chừa ra một gã đàn ông lưng trần nằm dài trên giường. Nói thật lòng, cô không sao nhớ nổi mình đã gặp anh ta ở đâu. Vì sao lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh ta lại cười lạnh lùng mà nói, anh ta đã nhìn thấy cái đầu trọc của cô. Sống trong am ni cô, ngày nào cô cũng bị cái không khí âm thịnh dương suy ở đó làm cho uest oải, có lý nào có một dương khí đẹp trai, mạnh mẽ như thế này bay ngay bên cạnh mà cô lại không biết? Nhưng chuyện đó không quan trọng, anh chàng này chẳng còn biết còn muốn ngủ đến khi nào. Thường thì những người tu tiên hay thức dậy từ lúc trời còn chưa sáng để ngồi thiền, đọc kinh... Anh ta ngược lại, xem phim A đến gần sáng, sau đó lại ngủ nướng đến bây giờ, cứ coi như anh ta bây giờ là “sinh vật kiếm ăn đêm” nhưng cuộc sống cũng không nên bê tha quá như vậy chứ? Xứng đáng là đại diện tiêu biểu cho chủ nghĩa hưởng lạc.

Chợt thấy lông mày anh ta cau lại không biết do ảnh hưởng nắng chiếu vào hay do tiếng cầu nhàu khe khẽ của cô. Mái tóc đen xõa trên gối hơi động đậy, cặp môi héch lên tỏ ý không hài lòng, chỉ có đôi mắt vẫn không chịu mở. Chiếc chăn vì cử động của anh nên tụt xuống thấp hơn một chút, cô vội cúi xuống, kéo nó lên đúng vị trí cũ, tránh cho mọi người mất đi sự trong sáng.

Tay của cô bất giác chạm vào tấm lưng trần của anh, một cảm giác lạnh toát khiến cô vội vàng rút tay lại. Thôi đành làm một người tốt chính trực, kéo chiếc chăn lên hết cổ, trùm kín cả vai anh, giấu đi toàn bộ cảnh xuân hấp dẫn kia. Mới sáng sớm không nên làm rối bời thì tốt hơn.

Cô đang tự khen ngợi bản lĩnh của chính mình thì thấy một cặp mắt đen láy mở ra từ trong bóng tối nhìn hành động của cô.

Không biết anh mở mắt ra từ khi nào, thấy bàn tay cô vẫn để nguyên trên chiếc chăn trên người mình, liền chau mày, nhìn cô hơi khó chịu. “Làm gì vậy?”

“Anh... anh đừng hiểu nhầm, tôi không có ý đồ gì với anh cả, tôi chỉ giúp anh... đắp... đắp chăn thôi.” Cô ngượng ngáp nhìn qua chỗ khác, hướng về phía ánh nắng ban mai luồn qua khe cửa, dài trên lưng anh, miệng lắp bắp: “Anh phải đắp chăn cho cẩn thận một chút, nếu để bà chủ của anh biết được anh ở nhà “khoe hàng” bữa bãi, thì bà ta không mắng chết tôi, cũng chém chết tôi mất. Mà đâu phải tôi tự nguyện, chẳng qua là đưa mớ đến miệng mèo... Không ăn thì tiếc, ăn rồi lại mất mạng. Anh đang giãy vò bản thân hay giãy vò tôi đây?”

“...” Anh chẳng buồn để vào tai những lời cần nhằn của cô, cứ giữ nguyên bộ ngực trần trắng nõn, ngồi nhồm đậy. ánh mặt trời bắt ngờ rọi thẳng vào

cặp mắt còn ngái ngủ, anh nheo mắt, đưa tay lên chắn ánh sáng.

“Đã bảo anh đừng có “khoe hàng” nữa mà...” Cô khó chịu vì cách anh tự tiện khoe mẽ về gọi cảm của mình. “Tôi vào để nói với anh, cơm đã làm xong rồi, để ở trong bếp, anh đói thì tự đi mà hâm lại.”

“...” Anh có thể vẫn chưa tỉnh hẳn. Nhìn chiếc gối bị xô lệch sang một góc giường, anh chỉnh cho nó ngay ngắn lại rồi nằm vật xuống, ngủ tiếp...

“Hôm qua... cảm ơn anh...” Cô đột nhiên thấp giọng đầu cũng cúi xuống theo.

Cuối cùng ánh mắt anh cũng chịu dừng lại bên cô nàng Hồ Bất Động này giờ vẫn đứng ngây tại chỗ. Anh mím chặt môi, đợi cô nói câu cuối cùng.

“Đúng là tôi rất hay than thở. Hôm qua tâm trạng tôi không tốt nên đã nói linh tinh với anh cả đồng chuyện. Cảm ơn anh đã nghe tôi nói. Tuy là... cách mà anh nói thực sự chẳng có tác dụng gì. Hi hi, ... Tôi nói xong rồi, cứ như vậy đi, bye bye.”

“...” Nhìn Hồ Bất Động đứng trước mặt, gãi đầu ngượng ngập nói ra câu cảm ơn đầy khách sáo, môi anh càng mím chặt, lông mày càng cau có hơn.

Trình bày xong, cô quay người ra phía cửa. Đột nhiên nh tới chuyện gì đó, cô hít một hơi thật sâu. “Còn một chuyện nữa... tôi... tôi không muốn thay đổi số mệnh nữa.”

“...” Cuối cùng thì anh cũng có phản ứng. Nghe xong câu đó, anh nhướn mày, cặp môi này giờ mím chặt chột hé lên nụ cười bồn chột. “Thật sao?”

“Chuyện nhân duyên, coi như bỏ đi nhé... cứ như thế này cũng chẳng có gì là không tốt cả.” Cô nở nụ cười hạnh phúc, nhớ lại chuyện tối qua, cả một đồng xoong nổi, bát đĩa từ trên trời rớt xuống ngay cạnh họ, cuối cùng, cuối cùng đúng như lời gã xui xẻo Huỳnh Nhất Nhị nói, một chiếc tất thối cũng từ đâu rơi xuống. Đắm đuối một hồi, về sau hai người mới biết là một đôi vợ chồng ở tầng ba đánh nhau, liền vớ được thứ gì là ném thứ đó, cô còn phát hiện một hộp bao cao su bay xuống với vận tốc của tàu vũ trụ.

Anh vẫn im lặng nhìn cô ôm một mớ suy nghĩ đi ra khỏi phòng. Tiếng đóng cửa vọng vào, anh ngồi rất lâu trên giường, mắt chăm chăm nhìn xuống nền nhà, suy nghĩ một vấn đề gì đó. Không biết bao lâu xong, anh mới đứng dậy, định vào bếp tìm chút gì ăn. Vừa ra khỏi cửa, mùi hương nén nồng nặc bay vào mũi anh, anh quay đầu nhìn chiếc lư hương nhỏ ở góc nhà đang tỏa khói nghi ngút. Mùi hương này thực sự rất khó chịu, thậm chí còn có hại cho mũi. Anh đi chân trần, cảm thấy lòng bàn chân lạnh buốt, lại gần chiếc lư hương không biết đang tỏa ra mùi thơm hay mùi thối nữa, cúi xuống quan sát cái đồ vật tối qua vẫn chưa tồn tại này.

Ai cần cô giúp anh tìm đường chứ, anh đã nhờ cô giúp anh chỉ đường như thế này sao? Đây lại là cách để cô lấy lòng anh sao? Hay cô chỉ muốn bày tỏ lòng cảm ơn trước sự an ủi không đến nơi của anh? Hoặc cô cảm thấy mình không có thời gian để chỉ đường cho anh về nhà nên đã nghĩ ra cách này? Hừ, đã không cần nhờ anh thay đổi số mệnh cũng đâu cần thiết lấy lòng anh nữa. Quả nhiên sự thật vẫn lợi hại.

Anh toan bỏ đi, tìm gì đó nhét đầy cái dạ dày. Chợt cảm thấy bàn chân lạnh buốt, hơi tê cứng. Đứng một hồi lâu, anh giơ chân hươ hươ vào gần cái lư hương kia, nhếch miệng cười lạnh. “Nếu cô không hối hận, cũng tốt. Nhưng mà, tôi rất tò mò, cô có thể kiên trì được đến khi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Trời hại hay người hại

“Cô cho rằng nên là cái gì? Chỉ là một tờ giấy thôi mà.”

* * *

Trước cổng trường của Hồ Bất Động không thiếu những màn kịch mất mặt, cô lái chiếc xe cà tàng, lướt qua chỗ mấy cô ả phần son lòe loẹt đang mặc cả giá tiền với mấy người đàn ông trung niên, rồi còn cả mấy em học sinh ngoan ngoãn bị mấy gã thanh niên bắt lương ép sát vào góc tường, và không thể thiếu được đương nhiên là những cặp tình nhân, lúc nào cũng đứng trước cổng trường tự gánh vác trách nhiệm tuyên truyền yêu sớm cho các em học sinh của trường tiểu học đối diện.

Cô vẫn vút chiếc xe của mình ở khu vực cấm dừng xe nhưng hôm nay không nhìn thấy chiếc xe lúc nào cũng đổ nghiêng đổ ngã của Huỳnh Nhất Nhị đâu. Cô bĩu môi, vừa ngo nghiêng xung quanh vừa khom người khóa xe. Cô nhét chìa vào trong ổ khóa, vặn qua vặn lại, chiếc khóa ấy chẳng mở nữa, cô mở rồi lại khóa, khóa rồi lại mở, cho tới khi ngay cả mình cũng chẳng nhìn rõ là đang mở hay khóa, cô mới thở dài, đứng thẳng người lên, giơ tay quẹt miệng hai cái như đang muốn phủ định điều gì, rồi quay người chực bỏ đi...

Điện thoại trong túi bỗng rung lên, cô vội lấy ra xem, trước mắt cô chỉ là một dãy số nhảy nhót trên màn hình. Ngón tay theo phản xạ bấm nút nhận cuộc gọi, nhưng vừa nghĩ lại, cô chau mày, khéo miệng bật ra một tiếng “Xì”. Cô ngẩng lên trời ngo lơ, rồi lại nhét điện thoại vào túi. Mới đi được hai bước, cô lại cần mũi, móc điện thoại ra lần nữa, dãy số không biết xấu hổ kia vẫn nhảy nhót trên màn hình. Cô lại bĩu môi, ho khan hai tiếng coi như hắng

giọng, rồi mới ấn nút nghe, giọng nói tỉnh bơ: “Làm gì vậy?”.

“...” Đầu bên kia hoàn toàn im l

“Tốt nhất là anh đừng nói với em, anh quên khóa bàn phím điện thoại, sau đó không cẩn thận ấn nhầm số của em”

“Không, anh đang nghĩ, mỗi lần em nhận điện thoại của anh đều phải chuẩn bị công phu thế này sao? Bộ dạng xem ra rất vất vả.” Một giọng nói nghe có vẻ như đang dăm chiêu nghiên cứu vang lên trong điện thoại. Cô hít một hơi thật sâu, đang định tìm kiếm xung quanh xem tên tiểu nhân đáng ghét kia nấp ở xó nào thì bị một bàn tay tóm chặt lấy cổ mình, kéo lại phía sau.

Điện thoại của cô bị kéo lệch khỏi tai, cả người giật lùi về phía sau, cô ngã vào vòng tay kẻ nào đó, cánh tay anh sai rộng quàng lấy vai cô, cô loạng choạng mấy bước, nhào vào ngực anh. Anh cười chọc ghẹo, thân nhiên dùng cánh tay phải giữ chặt cô trong lòng, tay trái thì ấn ấn vào đầu cô. “Anh đã biết, em tuyệt đối không có cái dây thần kinh xấu hổ. Nếu muốn nhào vào lòng anh thì ít nhất cũng phải đợi đến khi không có người ngoài chứ.”

Cô ngẩng đầu lên, cảm thấy cánh tay đang đặt lên vai mình không nhẹ chút nào, đang định mở miệng cầu nhàu thì phát hiện cậu bạn lêu lổng Trác Duy Mặc của anh đang ở cùng một cô bạn mới. Cậu ta chăm chú thuốc, neho mắt quan sát cô hồi lâu mới quay đi, rồi đưa tay nói cả vạt ở cô, lại nhìn Huỳnh Nhất Nhị, cất giọng kích động: “Tối nay cậu không đi sao?”.

“Chiếc xe máy của mình bị lấy trộm rồi, cậu bảo mình lấy cái gì đưa đây? Chạy bộ đuổi các cậu sao? Đừng có đối xử tàn nhẫn với mình như thế chứ? He he.”

Tay của anh vẫn khoác trên vai cô, giọng nói sang sảng trên đỉnh đầu. Sự tự nhiên hơi thái quá của anh khiến cô có chút ngượng ngùng, liền ngẩng đầu nhìn chằm anh

“Mình định đợi cô ấy tan học, sau đó kéo cô ấy đi hẹn hò, tha cho mình một hôm đi”, anh mỉm cười, bổ sung thêm.

Cô tròn tròn mắt nhìn người đang giúp mình sắp xếp thời gian biểu kia.

“Cậu nhìn xem cô ấy tròn mắt đáng sợ quá kìa, cứ như là mình rất lạnh nhạt với cô ấy vậy.” Anh móc ngón tay, kéo cằm cô lên “Có cần anh thề độc không?”.

“...” Cô lạnh lùng đứng đó, chờ đợi câu tiếp theo của anh, hoàn toàn không có ý ngăn cản.

“Này, tại sao em không ngăn anh, thông thường các cô gái chẳng phải đều sẽ ngăn bạn trai mình thề độc sao?”

“Sai rồi, thông thường con gái đều đợi bạn trai của mình thề độc xong rồi mới giả vờ á náy ngăn cản, thề đi, em đang chờ đây.”

“Được thôi, nếu anh không đến, sẽ bị xe đụng, thế nào?” Anh giơ tay như thề muốn đầu hàng, lại mỉm cười nói tiếp, “Sau khi tan học không được chạy lung tung, biết chưa? Anh đã thề rồi nhưng em thì chưa. Không tìm được em, anh sẽ nổi khùng lên cho em xem”. Anh vừa cố ý nhướn mày vừa nói.

“Nói thật lòng, em rất muốn thấy anh nổi khùng.” Cô lí nhí. Đúng là quen anh nhiều năm như vậy, cái gì cô cũng thấy rồi, chỉ là chưa thấy Huỳnh Nhất Nhị nổi khùng, chuyện đó có lẽ không phải cầu mà thấy được. Kể ra tính khí của anh chẳng phải tốt đẹp gì, không bao giờ biết nhẫn nại, thậm chí tới qua, cái mồm quạ của anh ứng nghiệm, một chiếc tát thối từ trên trời rơi trúng đầu anh, anh cũng chỉ cắn răng, vút toẹt no xuống đất, bực mình giẫm thêm mấy cái.

“Được, lần sau anh sẽ nổi khùng cho một mình em xem.” Anh cổ khom người thì thảo vào tai cô.

Cô nén nhịn nụ cười đã sắp nở trên môi, chỉ lách khỏi cánh tay anh. “Cổ em sắp bị anh đè gãy rồi, em lên lớp đây.”

Nói xong, cô dứt tay vào túi quần, sai bước bỏ đi.

“Tôi đột nhiên phát hiện cô gái này cũng có chút nữ tính.” Anh nhìn cô đi xa, mỉm cười mỗi lúc một tươi. “Chính là cái tính nghĩ một đằng nói một nẻo.”

“Cậu có biết điểm đáng ghét nhất của cậu là gì không?” Trác Duy Mặc cười nhạt, buông cô gái vẫn ôm trong lòng này giờ ra. “Chính là làm việc gì cũng kiểm soát, đi đưa xe cũng có có, không đi cũng có có, tìm phụ nữ có có, không tìm cũng có có. Này, cậu ôm lấy cô ấy, lại là mượn có gì đây?”

“...” Nụ cười trên môi dần tắt lịm, anh không thừa nhận cũng không phủ nhận, lạnh lùng im lặng, hồi lâu sau mới lấy lại vẻ thân nhiên như thế việc chẳng liên quan đến mình, nói tiếp: “Cậu có biết điểm khiến người ta ngưỡng mộ nhất của cậu không?”.

“Điểm gì?” Trác Duy Mặc nhướn mày, dụi tắt thuốc đã hút hết.

Anh chưa kịp trả lời thì nghe tiếng điện thoại rung trong túi. Móc điện thoại ra và nghe máy, giọng anh bỗng đổi sang dịu dàng: “Chị à?”.

Anh vừa nói chuyện điện thoại vừa đi về phía góc tường. Trác Duy Mặc chẳng lấy gì làm lạ, vẫn đứng nguyên chỗ cũ, chà một miếng thuốc khác. Hút xong miếng thuốc đó thì Huỳnh Nhất Nhị cũng nghe xong điện thoại và trở lại.

“Nói xong rồi à?”

Anh gạt đầu, đưa tay về phía Trác Duy Mặc. “Cho mình mượn xe máy.”

“Chẳng phải định đi hẹn hò sao?” Trác Duy Mặc vừa móc chìa khóa, vừa cố ý nhướn mày lên hỏi.

“...” Anh trèo lên chiếc xe dựng ở đó, nổ máy phát ra tiếng động cơ giong tan. “Đúng rồi, vừa rồi nói đến đâu nhỉ?” Anh quay đầu lại, nói nốt câu còn bỏ dở.

“...”

“Điểm khiến người khác thích nhất ở cậu, vừa hay lại là điểm mình không có.” Nói xong, anh rờ ga, bỏ lại phía sau một vệt khói đen ngòm.

“Cậu muốn đi đâu?”

“Đi ứng nghiệm lời thề độc.” Anh không quay đầu, chỉ ném lại một câu.

“Nhìn thấy rồi chứ, xe của anh bị người ta lái mất rồi.” Trác Duy Mặc quay người nói với cô bạn gái này giờ vẫn đứng bên. “Buổi hẹn hò tối nay hủy bỏ.”

...

Những giọt mưa bắt đầu rơi càng lúc càng mau hạt. Hồ Bất Động đứng trú dưới một mái hiên cách chỗ cô dừng xe không xa, nhìn ra màn mưa đáng ghét bên ngoài. Biết Hồ Bất Động có hôm nay đi hẹn hò nên ông Trời liền dùng cách này để phục vụ cô. Cứ coi như cô sớm đã lường trước chuyện xui xẻo, cũng sớm có sự chuẩn bị nhưng vẫn không ngờ thời tiết sẽ mưa gió thế này. Nhìn chiếc ô của mấy người qua đường bị gió thổi nghiêng, rồi nhìn lại chiếc ô đã anh dùng hi sinh của mình, cô thở dài buồn bã. Có vậy mới biết không nên nói trước chuyện gì. Sáng nay cô đã nói những gì nhỉ? Xui xẻo... cũng không có gì không tốt. Nghe kia, nghe kia! Một câu thật tội lỗi...

Tự mình gây tội nghiệt đây mà!

Cô lại móc chiếc điện thoại gần hết pin của mình ra. Thực sự, cô rất muốn khâm phục kiệt tác của ông Trời, sao có thể sắp xếp cuộc sống của cô một cách chuẩn xác và vô nhân tính như thế này?

“Này, Hồ Bất Động”, chợt có tiếng một cô gái gọi cô ở phía sau.

Cô quay đầu nhìn, là nữ sinh hồi sáng e ấp trong vòng tay Trác Duy Mặc. Cô ta trang điểm đậm, váy ngắn, theo đúng kiểu một nữ sinh trác táng. Ở một ngôi trường không tốt, mọi thứ đều lấy cái xấu làm chuẩn và phải nhún nhường trước nó. Cô lập tức như con rùa rút đầu, chỉ gạt đầu với cô gái kia, cười khan hai tiếng.

“Yêu đương vùng trộm thú vị lắm nhỉ? Cô và anh Huỳnh lên lút hẹn hò phải không?”, giọng nói đầy vẻ khinh bỉ thốt ra từ đôi môi đỏ chót, “Tôi đã gặp bạn gái của anh Huỳnh, đó là một cô gái rất có khí chất nữ sinh, cô ta đã đi với anh ấy mấy lần rồi, không ngờ anh Huỳnh cũng là loại đó. Nhưng cũng may anh ấy xấu xa, mà đã xấu thì xấu cho chót, ít ra nên kiếm một người như tôi đứng bên cạnh mới xứng đôi vừa lứa.”

“...”

“Kể ra cô cũng không đến nỗi đầu đất đầu. Trên lớp lúc nào cũng làm bộ ngoan ngoãn, chẳng khác gì người vô hình, hại tôi phải hỏi thăm cả nửa ngày trời. Cứ tưởng người được anh Huỳnh để mắt đến, phải là nhân vật ba đầu sáu tay thế nào chứ. Tôi còn nghe nói cô từng xuất gia làm ni cô, chắc đầu óc cô bị kinh Phật làm cho có vấn đề rồi? Người ta đã coi cô là người tình, thế mà cô đến một chút phản ứng cũng không có. Nhìn cô là tôi thấy mất mặt rồi.”

“Tôi... chỉ là không thích nói chuyện với người lạ mà thôi.”

“Không thích nói chuyện với tôi? Ha ha! Được đó, vậy người lạ là tôi đây nói cho cô biết một tin vui. Huỳnh Nhất Nhị sẽ không đến đâu, anh ta chẳng qua chỉ muốn trêu đùa cô mà thôi. Đúng là cô ngốc. Cô đợi lâu như vậy rồi, phải tự hiểu ra chứ.”

“Tôi... có thể mượn điện thoại của cô một chút không?” Máy từ này được chủ nhân rút qua kẽ răng.

“Cô đúng là ni cô lâu ngày đến nỗi hồ đồ rồi! Đến bây giờ vẫn chưa chịu bỏ cuộc sao? Anh ấy lái xe của Duy Mặc đi rồi, nếu không thì tôi có cần phải đứng đây mà dài dòng với cô không? Bạn trai tôi đến đón tôi rồi, cô cứ từ từ mà đợi.”

“...” Cô chỉ cuối đầu nhìn mặt đất ướt sũng, nổi đầy bong bóng mưa. Cô gái kia chạy xuống thêm, khuất dần trong màn mưa. Cô ta may mắn hơn cô, bởi còn có người đến đón.

Chợt một chiếc ô đen, ướt dầm nước mưa lọt vào tầm mắt của cô. Cô chậm chậm ngẩng lên, một cái đầu ướt sũng, nước mưa trên tóc chảy từng giọt, khiến cô giật thót.

“Cô về nhà đi.” Trác Duy Mặc đưa cho cô chiếc ô.

Bạn gái cậu ta đang cầm một chiếc ô khác, đứng dưới mưa, nhìn về phía cô, bĩu môi.

“Giờ đã là lúc nào rồi mà anh còn cố ý chơi xỏ tôi?” Cô rút tay lại, không nhận chiếc ô của anh ta, lùi về phía sau mấy bước, cho đến khi chạm vào tường.

“...” Anh quay đầu, nhìn về phía cô bạn gái vẫn đang đứng trong mưa, rồi chẳng nói gì thêm, vứt chiếc ô trong tay xuống đất, đi đầu trần ra ngoài trời.

Cô nhìn chiếc ô trên mặt đất, nghe tiếng bước chân dần xa. Cô chầm chậm ngồi xồm xuống. Ngồi xồm một rồi, liền ngồi bệt, ngồi bệt chán lại đứng dậy, đứng mệt lại dựa vào tường, lưng lạnh cứng rồi lại ngồi xồm.

Trời bắt đầu tối, cô cố gắng hít thật sâu, cảm nhận rõ sống mũi mình cay sè. Cô nhặt chiếc ô bị vứt dưới đất lên, muốn mở nó ra. Không biết Trác Duy Mặc cố ý chơi cô hay cô thực sự có thể xui xẻo đến như thế, chiếc ô đó không thể mở ra được. Cô đã cố hết sức nhưng kết quả nó vẫn cứng đầu không chịu che mưa chắn gió giúp cô. Còn ép cô làm một việc rất chi là đần độn đó là cầm chiếc ô hong đi bộ dưới mưa to gió lớn.

Cô thuận theo ý Trời, cầm chiếc ô đi trong mưa. Một làn nước lạnh băng chảy từ đầu xuống dưới chân. Cô thở dài, đi đến chỗ chiếc xe cà tàng của mình và dắt nó ra khỏi tường.

Khi Hạ Thiên Lưu mở cửa ra, nhìn thấy người nào đó cầm chiếc ô không mở được trong tay, toàn thân ướt như chuột lột đứng ở ngoài cửa. Cô hỏi anh: “Tại sao đến chiếc ô cũng ghét bỏ tôi? Rõ ràng là tôi không làm sai điều gì. Tôi chỉ mới nghe qua có tai họa do lửa thôi, anh có nghe tai họa d chưa?”

Anh nín thở, với dáng vẻ tội nghiệp, cô ngồi xồm xuống, co rúm thành một khối.

“Thì ra đúng là lúc gặp xui xẻo đến uống nước lã cũng bị mắc răng. He he...” Cô dường như đang tự cười nhạo mình.

“...” Anh thả tay nắm cửa ra, lạnh lùng đứng đó, một tràng nấc nghẹn ngọt ngào xối vào tai anh. Anh nhăn mày, khó hiểu nhìn cô khắp người ướt sũng, ngồi thu lu trên mặt đất, vừa khóc vừa nức nở vừa khe khẽ run rẩy, nom bộ dạng rất khổ sở. Đã là khổ sở hà tất phải vờ kiên cường? Kiên cường cho ai xem chứ?

“Chiếc xe cà tàng của tôi bị nước mưa làm hỏng rồi, ô không mở ra được, bị người khác cho leo cây, còn bị một cô gái xấu xa lên mặt dạy đời, cuối cùng về đến nhà thì phát hiện mình không mang chìa khóa, ầm chuông rất lâu, anh mới ra mở cửa cho tôi.” Cô vừa chỉ trích bản thân vừa không quên trách móc anh.

Cô xê dịch đôi chân đã ngồi xồm đến mức tê dại của mình, đang định mở miệng nói tiếp thì nghe một giọng nói lạnh như băng từ trên dội xuống: “Không phải lúc nào tôi cũng có thời gian nghe cô cần nhân”.

Cô ghen ngào. Nghe câu nói chẳng có nổi nửa phần an ủi kia, đột nhiên thấy bộ dạng phong tình của mình bị một câu nói của anh thoát cái đã biến thành sự nhỉnh hót. Xem ra lời cảm ơn sáng nay của cô không đổi được bác sĩ tâm lý miễn phí tương lai, trái lại còn bị người ta khinh thường.

Cô uất ức mếu máo, đầu cuối càng thấp hơn, duỗi chân cời chiếc giày đã uống no nước mưa của mình, vẫn ngồi im bất động ở cửa, nghe hết những lời quá đáng của anh. Dường như thấy bộ dạng của cô vẫn chưa đủ mặt mặt nên một chút thể diện cuối cùng anh cũng không muốn giữ.

“Chẳng phải tôi đã nói với cô rồi sao, đừng thích anh ta nữa.” Anh buông ra một câu nhẹ như gió thoảng và tự cho rằng nó rất có lý. Bàn tay đang tháo dây giày của cô cũng lại, rồi nắm chặt, những khớp xương trắng hiện hẳn lên.

“...”

“Số mệnh là do trời định, cô thay đổi không nổi đâu.” Anh chẳng rào trước đón sau, nói ra sự thật phũ phàng.

“Anh thì hiểu gì chứ? Hồi ấy, sau khi xuống núi, tôi chuyện gì cũng không biết, đầu trọc lóc, chẳng có ai muốn nói chuyện với tôi cả. Anh ấy là người đầu tiên đến bắt chuyện với tôi, là người đầu tiên cười với tôi, là người đầu tiên rõ ràng biết sẽ gặp xui xẻo cũng không hề ghét bỏ tôi. Anh có biết cảm giác bị người khác ghét bỏ khủng khiếp thế nào không? Anh có biết sống một mình rất khổ sở không? Anh chẳng biết gì cả, chỉ biết nói hai tiếng xanh rờn ‘đừng thích’. Anh coi tình cảm của con người là gì chứ!”, giọng cô ướt nước mắt, lúc đầu, chỉ như thì thầm, mà cuối cùng cứ như thể đang hét lên vậy.

“Vậy theo cô thì là gì? Chẳng qua là một trang giấy mà thôi.” Một câu trả lời đầy chế giễu lại được thốt ra từ cặp môi mỏng dính, rồi anh đắc ý nhìn bộ dạng cứng lưỡi của cô. Mạnh mẽ như vậy, tưởng cô tự tin lắm chứ? Tình cảm của cô được hay mất chẳng phải chỉ dựa vào tờ giấy của người khác thôi sao? Cô cho rằng đó là thứ đồ vĩ đại lắm hả?

“...” Cô chợt dạ quay mặt tránh đi, sự tự tin vốn có bị một lời của anh phá tan. Nếu là sáng nay, trên khóe môi kia vẫn còn lưu lại hơi ấm của người nào đó, có lẽ cô sẽ ngâng cao đầu mà đáp trả lại anh, cái gì mà giải mệnh nhân duyên, cô chẳng tin, tốt nhất là anh nên biến đi. Nhưng bây giờ, bộ dạng của cô như thế này thì thuyết phục nổi ai cơ chứ

“Bây giờ, tôi đang đợi cô hồi hận vì những lời nói sáng nay, để xem cô kiên trì được bao lâu.” Anh nhếch miệng, nở nụ cười gian tà, khác hẳn bộ dạng ngái ngủ, đờ đẫn sáng nay.

“Nếu dùng sợi dây nhân duyên của người khác ... vậy cô ấy có vấn đề gì không?”

“Cô thử rồi khắc biết.” Anh thản nhiên như truyện không liên quan đến mình.

Cô nhìn anh hờn trách. Cuối cùng cũng tháo được chiếc giày đầy nước mưa, cô đi chân trần vào phòng. Phạm Đoàn đang nằm bò ở phòng khách, làm bài tập, thấy cô bước vào, nó chớp mắt hỏi: “Chị Hồ, chị về rồi à? Em đang thắc mắc sao bố em đi mở cửa mà mắt tích luôn vậy? Hôm nay, ông tự về

nhà đó, may mà chị nghĩ ra cách hay. Haizzzz, chị làm gì vậy?”.

Cô lập tức nhớ tới chút thành ý của mình sáng nay dành cho anh. Lúc đi qua chiếc lư hương vẫn tỏa ra mùi khói thơm nghi ngút, cô bực mình co chân đá đổ nó xuống, vênh cồm như thị uy, rồi trừng mắt với đám tro hương văng đầy trên sàn nhà. Sau đó quay người nhìn gã đang dán mắt vào ti vi.

“Bố, hai người cãi nhau à?”, Phan Đoàn mấp máy cái miệng nhỏ, “Bố đừng cãi nhau với chị ấy trước bữa tối nhé, chị ấy sẽ ngược đãi chúng ta đó.”

Hai mắt anh chẳng rời khỏi bộ phim tình cảm đang phát trên ti vi, khẽ cười nhạt, nói “Con phải nhớ, là con người, cuối cùng ai cũng ích kỷ”.

“Bố, con cảm thấy, bố sẽ hối hận.” Thăng nhóc cầm bút lên, cúi đầu, viết tiếp.

“Anh quay sang phía thằng bé, suy nghĩ một chút về lời dự đoán chắc nịch của nó, rồi quay lại cặp nam nữ đang ôm nhau trên màn hình. “Hừ...”

Hồ Bất Động vừa lấy khăn mặt lau khô nước mưa vừa cắm điện sạc pin cho di động, không thèm đoái hoài tới Hạ Thiên Lưu nữa. Cô sốt ruột mở nguồn điện thoại, đợi màn hình từ từ sáng lên, rồi lại đợi máy có tín hiệu, lập tức có năm, sáu tin nhắn, cô vội mở hòm thư đến.

Tin thứ nhất: Dự báo thời tiết. Ném cái dự báo thời tiết này đi, cô đã ướt sũng toàn thân thể này, còn báo cái nổi gì chứ! Xóa đi!

Tin thứ hai: Đường dây nóng kết bạn, bạn muốn có một đêm thật thú vị không? Lẽ nào cô ra nông nổi thể này còn chưa đủ “thú vị” sao? Tin nhắn vớ vẩn này sao cứ nhảm cái lúc thê thảm mà đến chứ?

Tin thứ ba: Là chuyện cười mà người bạn học cùng gửi đến chia sẻ. Giữ lại, đợi việc chính giải quyết xong sẽ đọc.

Tin thứ tư:

“Anh đang nằm trong bệnh viện, nếu em có thời gian thì đến viện tìm anh hẹn hò, mang cả món canh của ông chủ quán đồ ăn đêm nhé. By Nhất Nhị.”

Cô ngây ra hồi lâu, không phản ứng gì. Tin nhắn thứ năm:

“Có một tên đàn ông, lái xe quá tốc độ, bị tai nạn đã được đưa vào bệnh viện. Đúng là, kẻ xấu sống dai, hần vẫn thoi thóp thở. Nếu em rảnh thì đến thăm hần một chút. By Nhất Nhất.”

Lúc này cô đã hiểu, thì chiếc tất thối từ trên trời rơi xuống kia không phải là sự trừng phạt đối với bọn họ, mà sự trừng phạt ở phía sau ấy, nghiêm trọng hơn chiếc tất thối rất nhiều.

“Bây giờ tôi nói một đấng làm một nẻo có còn kịp không?” Tại sao cô có thể nói ra một câu kém cỏi, vô dụng như vậy được nhỉ? Cô cũng không hiểu nữa. Chỉ là khi kịp ý thức được hành động của mình thì cô đã cuối đầu, đứng trước mặt Hạ Thiên Lưu.

“...” Anh ngẩng đầu nhìn cô, rồi đứng dậy, sau đó quay người lại nhìn cô lần nữa. “Đi theo tôi.”

Chân cô run rẩy nhưng cuối cùng vẫn quyết định nhấc chân đi theo anh.

Phan Đoàn nhìn hai người một trước một sau rời khỏi phòng khách, nó uốn thẳng lưng, miệng mấp máy: “Con rất muốn biết, trong hai người ai sẽ hối hận trước”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đêm mưa bão

“Cô ấy đang giận đối với bố.”

* * *

Tính cách thất thường của Hạ Thiên Lưu khiến cô chau mày khó chịu. Anh bước chân trần trên nền nhà giá lạnh. Sau đó, khom người xuống, tiện tay nhặt cái lư hương bị cô tức giận đập đổ lên, mặc kệ đám tàn hương vương vãi khắp mặt đất, mùi hương vẫn phảng phất khắp căn phòng. Anh quay đầu lại nhìn cô, nụ cười mỉa mai, khiêu khích vẫn hiện rõ trên khóe môi. Anh cười cô phút trước còn nổi giận, đá lư hương trước mặt anh mà phút sau đã cuối đầu hạ giọng nói với anh, cô hối hận rồi.

Ngốc nghếch! Vô cùng ngốc nghếch! Cô nhẫn nhục kìm nén. Vì đại cục không nên so đo với đồ trẻ con. Nghĩ vậy, cô vờ như không nhìn thấy gì, không nói nữa lời, chỉ đi theo anh quay về phòng.

“Cần chuẩn bị thứ gì không?” Một câu hỏi không có chút chuyên nghiệp thoát ra từ miệng cô, đổi lại là sự nhản mặt, nghi ngờ của anh. Có vẻ như anh hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì.

“Tôi nói... chẳng phải anh muốn làm phép sao? Lễ nào không cần đồ cúng tế, bàn làm lễ, ý... hay là tranh bát quái, kiếm gỗ gì đó, hoặc cả đầu lợn nữa?” Cô tự cho rằng mình rất chuyên nghiệp nhắc nhở anh nhưng chỉ thấy anh cau mày, hoàn toàn mơ màng, chẳng thèm để ý đến những đề nghị của cô, chỉ đem chiếc lư hương trong tay đặt lên bàn.

“Nhưng mà, có một thứ bắt buộc phải có.” Được cô nhắc nhở, anh khẽ mỉm cười vì sự nhớ ra điều gì.

“Thứ gì?”

“Nước.” Anh cử động hai ngón tay dài, khẽ đẩy chiếc ấm trà đáng cổ trên bàn, xích lại gần chiếc lư hương. Bị anh xê dịch, mấy giọt nước từ vòi ấm trào ra ngoài, rơi xuống mặt bàn. Ngón tay anh chấm chấm vào mấy giọt nước, rồi kéo lấy chiếc ghế cạnh đó, ung dung ngồi xuống, không hề bày các trận đồ bát quái như cô tưởng tượng, thậm chí còn điềm nhiên bật chiếc bật lửa trong tay đánh “tạch” một cái.

Cô bị điểm sáng bất ngờ của chiếc bật lửa làm cho giật nảy, nhìn anh mân mê tờ khế ước nhàu nát, đưa lại gần ngọn lửa. “Anh... anh muốn muốn làm gì?”

“Con người, luôn luôn hối hận. Nhưng nếu đã làm khế ước với Trời rồi, thì không cho phép cô hối hận nữa.” Anh từ từ quay đi, hướng về không trông trước mặt. “Đốt tờ khế ước này rồi, lời giao ước mới ứng nghiệm.”

“Hóa ra... phải đốt nó đi.” Cô cười khổ. “Tôi cứ tưởng, có tờ giấy đó là được. Chẳng trách hoàn toàn không linh nghiệm.” Cô còn tưởng rằng đó chỉ là cách bỏ cô an ủi cô chứ hoàn toàn không hề có hiệu quả. Hóa ra, mấu chốt nằm ở đây.

“Nếu không, cô cho rằng ông Trời sẽ phải đối phó thế nào với người chuyên lật lọng như cô?” Mí mắt anh hơi rũ xuống, chuyện hệ trọng như vậy mà qua miệng anh chẳng khác nào câu chuyện cười dành cho trẻ con. Anh thần nhiên đưa tờ giấy lại gần ngọn lửa xanh, góc tờ giấy vừa chạm vào lửa đã nhanh chóng cháy.

Mùi giấy hòa quyện với mùi tàn hương vẫn phảng phất khắp phòng bay vào mũi cô. Nhìn anh giống như đang thiêu hủy một tờ giấy bỏ đi vậy. Cuối cùng anh vứt tờ khế ước vẫn đang cháy rực, thiêu đốt cả trái tim chất đầy cảm giác tội lỗi và hy vọng của cô vào lư hương, lại bình thản ngồi trên ghế như không có chuyện gì xảy ra. Anh mắt chỉ liếc qua chiếc lư hương vẫn đang cháy rồi dừng lại tại ấm trà vừa rồi anh di chuyển.

Anh đang thăm dò cô? Tại sao anh phải thăm dò cô cơ chứ? Anh cố ý đẩy chiếc ấm trà kia đến bên cạnh lư hương, hai thứ đạo cụ không thể thiếu được. Chỉ cần đợi cô hối hận, chỉ cần đợi cô không thể chịu đựng nổi nỗi giằng xé của sự hối hận, không chấp nhận được việc lấy cắp nhân duyên của người khác để thỏa mãn sự ích kỷ của riêng mình, không chịu nổi sự u buồn không nói thành lời và chạy đến tóm lấy cái ấm trà, dập tắt ngọn lửa trong lư hương. Cuối cùng trở thành kẻ bội ước với cả ông Trời. Thế là, anh có đủ lý do để nhạo báng cô. Anh sẽ cười nhạt rồi nói cô hoàn toàn hết thuốc chữa rồi. Lúc đó cô sẽ tự biến mình thành trò cười.

Đây không phải là lúc để ngang bướng. Cô hiểu rõ điều này hơn ai hết. Nhưng ánh mắt như thể nhìn thấu tâm can của anh khiến cánh tay cô không nhấc lên nổi, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, các ngón tay nổi cả đường gân xanh lét, móng tay bấm vào lòng bàn tay, cảm giác đau đớn từ lòng bàn tay chạy khắp toàn thân. Mắt cô mở trừng trừng nhìn tờ giấy đang dần bị ngọn lửa nuốt chửng, từ trắng chuyển sang vàng, từ vàng biến thành đen, cuối cùng thành đồng tro tàn, bay lơ phơ trong không khí, rồi lại rớt xuống đáy lư hương. Những tiếng lèo xèo khe khẽ như bị dội trở lại, từng tiếng, từng tiếng muốn đâm thủng lỗ tai cô.

Cô bịt tai lại, vừa quay người đi thì một tiếng nắc không cẩn thận bật ra, cô vội vàng cắn chặt môi, rồi lao ra khỏi phòng, không kịp thay dép đi trong nhà đã chạy thẳng ra cửa lớn...

Anh đứng dậy, lại gần chiếc bàn, nhìn tờ giấy đã cháy rụi, ngọn lửa yếu ớt gần tắt hẳn. Anh cầm ấm trà vừa rót, rót nước vào lư hương, dập tắt ngọn lửa cuối cùng.

“Bố, bố bắt nạt khiến chị Hồ khóc à?” Phạm Đoàn ở ngoài cửa thò đầu vào. “Cảnh tượng vừa rồi giống với cảnh các cô gái bị cướp đoạt mất sự trinh trắng chạy ra khỏi cửa trong tiểu thuyết, bố cướp sự trinh trắng của chị Hồ sao? Được lắm đó!”

“Cô ấy đang giận dữ với bố.” Cô đang giận dữ với anh sao? Hừ...

“Hả? Quan hệ của hai người đã thân mật đến mức làm nũng nhau rồi sao? Phụ nữ hờn dỗi chẳng qua là làm nũng chút thôi.”

“Kiếm có.” Ngay cả khi làm thỏa mãn sự ích kỷ của bản thân mình cũng muốn lôi anh ra làm cái cớ. Hừ...

“Bố, bố cũng đừng giận... đàn ông làm nũng thì rất buồn cười.”

“...” Làm nũng là cái gì? Là thứ có thể ăn được không?

“Bố, trong tay bố giấu cái gì vậy?” Phạm Đoàn neoh mắt nhìn thấy góc một tờ giấy lòi ra khỏi ống tay áo của Hạ Thiên Lưu.

“...” Anh kéo tay áo lên, nhìn tờ giấy giấu trong đó và cười nhạt.

“Bố, bố đừng cười quái dị như vậy nữa được không? Ngoài trời đang mưa to, sấm sét đùng đoàng, con sợ lắm!”

“Đề đề phòng ngộ nhỡ.”

“Bao cao su?”

“...”

“Ý...con nói nhầm... con đi làm bài tập đây.”

...

Tả Gian Lăng thong thả từ trên cầu thang của bệnh viện bước xuống, nhìn Hồ Bất Động cả người ướt như chuột lột, đang đứng trước cửa nghỉ ngơi. Cánh cửa đóng “nhờ có” sự xuất hiện của cô mà không sao khép lại được, khẽ vừa khép vào lại bật tung ra, gió từ bên ngoài thổi vào lạnh buốt. Đôi giày da bệt, đế giày của Tả Gian Lăng lê trên mặt sàn sáng bóng của bệnh viện phát ra tiếng “loẹt quẹt”, thu hút sự chú ý của Hồ Bất Động. Cô quay sang, không có ý đi vào trong, chỉ giờ tay vẫy cô ấy, ra hiệu gọi cô ấy ra ngoài n

“Sao cậu không lên đó, còn gọi điện kêu mình xuống làm gì?” Tả Gian Lăng đưa tay vuốt lại mái tóc dài bị gió thổi tung rồi lại gần cô, nhìn bên ngoài trời vẫn mưa như trút nước.

“Thời tiết đẹp quá làm tớ bức cả mình.” Cô cười hi hi, kéo vạt áo lên lau nước mưa dính trên mặt, nhoeo cười gương gao.

“Anh ấy không sao. Không chết được đâu. Chỉ bị thương nhẹ thôi, cánh tay phải bó bột, mấy ngày sau là tháo được rồi.” Tả Gian Lăng dựa lưng vào tường, nhìn bầu trời đêm tối om. “Hai người... làm việc gì có lỗi với mình hả?”

“...” Bàn tay đang lau nước mưa của cô khựng lại nhưng chỉ sau mấy giây lại trở về trạng thái ban đầu.

“Có phải thế không?” Giọng Tả Gian Lăng đều đều, không hiểu đang vui hay giận nhưng mỗi chữ đều như rít qua kẽ răng. “Cho nên, hai người mới bị trừng phạt, anh ấy lại gặp xui xẻo rồi? Phải vậy không?”

“Nếu anh ấy không sao, vậy mình về trước đây.” Cô trở lại màn mưa, trong chớp lát bao nhiêu công sức lau nước mưa vừa rồi trở nên uổng phí.

“Sao lại vội vã bỏ trốn vậy? Cảm thấy có lỗi với mình, bồi rồi phải không? Mình cho phép cậu lên thăm bạn trai mình cơ mà. Đối với bạn bè, mình luôn rất rộng lượng, cậu lại chột dạ cái gì chứ?” Cô lạnh lùng đứng đó, gương mặt nhìn Hồ Bất Động chạy ra ngoài màn mưa mà không hề đưa tay ra kéo lại.

“Vụng trộm sau lưng mình thú vị lắm phải không? Để mình nghĩ xem, hai người bắt đầu lén lút với nhau từ khi nào, còn giấu giếm mình làm những gì? Bây giờ chấy nhà ra mặt chuột còn làm bộ ấy náy, hổ thẹn. Đúng là giả tạo!” Giọng cô ấy từ đầu đến cuối không đổi, thản nhiên mà đánh thép khiến người ta nghe thấy mà quên cả thanh minh. “Mình có cho cậu cơ hội, mình đã nói, để cậu thổ lộ trước. Mình không hối hận, chính là cậu không biết nắm giữ cơ hội, bây giờ hối hận thì có ích gì?”

“...”

“Cậu ấy à, thực sự khiến người ta chán ghét. Nếu muốn ích kỷ, thì hãy ích kỷ cho trót. Chẳng lẽ đến chuyện đơn giản như thế mà cậu cũng không làm cho ra hồn sao?”

“Cậu nghĩ mình không muốn sao? Ai muốn giả vờ không ích kỷ, giả vờ vĩ đại chứ? Cậu nghĩ vì sao mình không thổ lộ? Thổ lộ rồi, anh ấy sẽ giống như bây giờ nằm trong bệnh viện, hoặc thậm chí sang thế giới bên kia thì sao? Người giả vờ vĩ đại chính là cậu. Cậu biết rõ mình không thể thổ lộ, cũng sẽ không thổ lộ mới nói với mình mấy cái lời đó. Cậu mới là người quá đáng! Ở bên cạnh anh ấy rồi, sao hai người không bình mất khỏi mắt mình? Ai cần cậu giả vờ làm chị em tốt chứ, ai cần cậu giả vờ vĩ đại chứ?” Cô đứng trong mưa, nước mưa xối xả tạt vào người, đôi mắt đỏ hoe không ngừng chớp, nước mưa trên mặt cô ròng ròng chảy xuống. “Đúng, là mình ích kỷ. Mình nói thẳng, tại mình không nghĩ đến tình bạn với cậu và bỏ ngoài tai những lời của anh ấy. Nhưng mà... anh ấy đã nhận lời làm bạn trai của cậu, mình sẽ... mình sẽ... dù gì... từ nay về sau, anh ấy cũng sẽ không gặp xui xẻo nữa...”

“Từ nay về sau, anh ấy cũng sẽ không gặp xui xẻo nữa? Cậu nói vậy là sao?” Tả Gian Lăng cau mày, bước xuống thêm hai bước. “Cậu dùng rồi? Cái phương pháp cậu đã từng nói đó? Chẳng phải cậu nói là không có tác dụng sao?”

“Chỉ là chưa làm đúng cách mà thôi. Lần này, mình sẽ không hối hận, từ nay về sau, anh ấy sẽ không gặp xui xẻo.”

Cô kiên quyết nhìn thẳng vào mắt Tả Gian Lăng, tràn đầy dũng cảm, bất khuất. Nhưng kỳ thực, đến chính bản thân mình, cô cũng chẳng thuyết phục nổi. Nếu thực sự cô không sợ, việc gì cô phải đứng như trời trồng ở đây? Cô nên gấp dài và leo lên giường đi ngủ, việc gì phải ở đây hứng nước mưa khô sở thế này?

“Cậu đúng là ngốc!” Cô khẽ than thở. Hồ Bất Động đã quay người bỏ đi. Cô lại thở dài. “Cậu cho rằng Nhất Nhị vì sao lại nhận lời làm bạn trai mình? Đồ ngốc!”

Hồ Bất Động giẫm trên đôi dép đã biến thành thuyền nước của mình, thất thểu quay về. Tia chớp lóe sáng trên bầu trời đêm, một cô gái lê đôi dép lếch thếch đi trong mưa, nom thật kì quặc! Nhìn xuống ngón chân mình, đến bản thân cô cũng tự cảm thấy xấu hổ. Đột nhiên, có tiếng phanh xe vang lên, cô dừng lại, thấy Huỳnh Nhất Nhất tay cầm chiếc ô, từ trên xe bước xuống, nhả mặt nói với người lái xe gì đó, rồi còn co chân đá vào cửa xe hai cái, mới

quay người đi về phía cô.

“Ừa? Bất Động? Sao em... không mang theo ô, còn đi dép lê chạy ra ngoài thế kia?” Huỳnh Nhất Nhất vừa quay người lại thì bắt gặp cô, nhất thời đứng ngậy ra một chút.

“...”

“Em vừa vào thăm Nhất Nhị à? Hai hôm nữa là nó có thể tháo bột được rồi. Đúng là cái thằng! Hôm nay chị gọi điện bảo nó đến công ty học hỏi với chị, nó mượn xe của người khác phóng như bay. Kết quả là ngã xe rồi thành ra đây.”

“...”

“Lần nào cũng như vậy, hể chị gọi nó đến công ty là nó liền xảy ra chuyện, lại chạy đến bệnh viện chơi vài hôm. Không biết nó có phải cố ý không nữa.”

“Chị Nhất Nhất...” Cô cúi thấp đầu gọi.

“Sao vậy? Sao mà giọng nghẹn ngào thế? Đừng có dùng cái giọng ừ ừ như thế gọi chị được không? Đáng sợ lắm.”

“Xin lỗi, thứ đó... em dùng rồi.” Cô cúi đầu càng thấp hơn, lí nhí. Không còn mặt mũi đối diện Huỳnh Nhất Nhất nữa, cô ôm mặt, nhấc đôi dép lê sũng nước, rồi bỏ chạy.

“...” Huỳnh Nhất Nhất đứng ngậy ra đó, lát sau khẽ mở miệng: “Hóa ra, em dùng rồi... chẳng trách... chị còn cho rằng mấy trò mê tín đó toàn là bịp bợm.”

...

Khi Hồ Bất Động lết cơ thể ướt sũng về đến nhà, vút đôi dép lê đã gần hỏng ở trước cửa và đi chân trần vào phòng khách thì thấy kẻ chuyên đem cô ra làm trò đùa đang ngồi vắt chân trên sô pha, khoanh tay trước ngực, tóc mái dài rủ xuống che kín mắt, đầu dựa vào thành sô pha. Ti vi đang phát chương trình dành cho người lớn lúc nửa đêm nhưng mắt anh nhắm hờ, hơi thở đều đều.

Cô lết cái xác toàn nước đến bên cạnh sô pha, một tay tắt phụt ti vi đi, tức tối gắt lên: “Anh tưởng dùng điện không tốn tiền chắc? Không xem thì tắt nó đi, anh muốn ngủ thì cút về phòng mà ngủ. Ai bảo anh nằm trên sô pha giả bộ đáng thương, bây giờ tôi còn đáng thương hơn anh, được chưa nào?”

Bị tiếng nạt cùng mấy giọt nước mưa từ người cô bắn vào, lông mày anh hơi động dậy, rồi lơ đãng mở mắt. Nhìn dáng vẻ đau lòng sắp khóc vì xót tiền điện của cô, anh lạnh lùng đứng dậy, nhìn đồng hồ thấy không còn sớm nữa, mơ màng nói: “Cô về sớm thật đấy”, rồi cất bước trở về phòng mình.

Cô cũng thuận theo ánh mắt của anh nhìn lên đồng hồ, chợt hiểu ra điều gì đó nhưng lại không muốn thừa nhận, liền bỏ đi tắm rửa. Rốt cuộc cô không kìm nén được cảm giác chua xót, chân khựng lại, đưa tay nhặt chiếc gối ôm trên sô pha, ném về phía cửa phòng Hạ Thiên Lưu. “Ai cần anh giả vờ là người tốt chứ? Cũng không phải tôi bảo anh đợi cửa, chẳng phải anh không có thời gian nghe tôi kể lể sao? Tôi không thèm!”

“Bụp”, chiếc gối ôm đập vào cửa phòng, rơi xuống đất, nằm chỏng chơ ở đó. Cô há hốc mồm ra mà hít thở, cứ như thể không khí ở đây không đủ vậy. Cánh cửa phòng Hạ Thiên Lưu vẫn đóng chặt, không hề mở ra. Hít thở mệt rồi, cô ngồi xồm trên mặt đất, ôm lấy chân khóc lóc. Đây là nhà của cô, cứ coi như nửa đêm cô lột hết quần áo nhảy múa cũng chẳng sao hết, mặc kệ bọn họ có ngủ ngon hay không, bây giờ cô chỉ muốn khóc. Bởi vì cô là người có quyền khóc nhất.

...

“Bố, bố ra ngoài an ủi chị ấy một chút đi. Chị ấy khóc rất tội nghiệp...”

“Không.” An ủi người khác, trước nay không phải là sở trường của anh.

“Tại sao vậy

“Cô ta khóc rất khó nghe.” Còn cả câu “tôi không thèm”, cũng khó nghe không kém.

“Con cũng sợ bị chị ấy dùng gối ôm ném lắm... nhưng chúng ta cứ giả vờ như không nghe thấy, liệu có vô tình quá không?”

“Chiều quá hóa hư.” Phụ nữ khóc lóc cũng giống như trẻ con đòi kẹo, không thể dỗ dành, nếu không, hậu quả khó lường.

“Bố muốn nói, bố quan tâm đợi cửa chị Hồ cho nên chị ấy mới hư như vậy. Bởi thế, bây giờ bố phải đổi cách khác, phải không? Con cảm thấy sẽ chẳng có ai đánh lên chị ấy đâu.”

“...”

“Con ngủ rồi, bố... đừng có lờ con nữa.”

Chương 15: Con thỏ

“Cho nên, em nói cho anh biết, em không dùng... không dùng cái cách ngốc nghếch đó... có được không?”

* * *

Ướt đẫm nước mưa từ đầu tới chân, Hồ Bất Động biết chắc mình khó tránh một trận cảm cúm. Cổ họng khàn đặc, mũi tắc nghẹt, ngoài mùi của nước mưa ra, cô chẳng thể ngửi thấy mùi gì khác, yệt hầu sưng vù lên như chiếc đèn hoa treo trên trần nhà, đầu óc quay cuồng, nằm trần trọc mãi mà không sao chớp mắt

“Này, sao đầu em lại trọc lốc vậy? Tóc đâu rồi?” Đây là câu đầu tiên Huỳnh Nhất Nhị nói với cô. Ánh mắt anh lúc đó cũng chẳng khác gì những người khác khi lần đầu nhìn thấy cô.

Cô chẳng thèm ngó ngang đến anh, trả lời một câu mà cô tự thấy hoàn toàn “thoát tục”: “Tóc là ba nghìn sợi phiền não, cắt đi rồi là phúc, hiểu không?”.

“Cái đầu trọc lốc cũng coi là một trong ba nghìn thứ phiền não nhỉ? Không cần gội đầu, rất tiện lợi. Thực sự muốn gạt bỏ phiền não thì nên chặt bén cái cổ này đi. Một nhát nhanh gọn.”

Cách liên tưởng đầy “máu me”, đáng sợ của anh khiến cô sợ run lên, liền quay đầu nhìn xem rốt cuộc tên đáng ghét kia mặt ngang mũi dọc như thế nào. Ngay lập tức, cô bắt gặp một nụ cười vô tư lự, anh tinh nghịch đặt tay lên cổ làm động tác cắt cổ. Anh không kinh ngạc hay châm chọc cái đầu trọc lốc của cô, cũng không giống những người khác đứng từ xa chỉ trỏ cô.

Huỳnh Nhất Nhị, một công tử giàu có, sống ngay cạnh nhà cô. Nhưng trước giờ, anh chưa từng được đưa đón đến trường bằng những chiếc xe hơi cao cấp. Anh giản dị đến mức, khiến nhiều người quên mất anh có một người cha giàu có và một gia đình với bao câu chuyện phức tạp. Vợ của tổng tài đại nhân qua đời, người vợ thứ hai chỉ lớn hơn con gái của ông mấy tuổi, còn sinh được một đứa con trai không biết có nên gọi là người thừa kế hay không. Ai cũng đoán một con sóng gió gia tộc sắp nổi lên, một câu chuyện muôn thuở về tranh chấp tài sản, anh em tương tàn sắp diễn ra. Thế là, cả khu phố thì nhau bàn tán, xì xào, thậm chí có người còn lấy việc tổng tài đại nhân sẽ đem gia sản giao lại cho cô con gái của vợ cả, hay cậu con trai của người vợ kế ra để đánh bạc. Bởi vậy nói nơi mọc tóc là ngọn nguồn của thị phi quả thực không sai.

Lần thứ hai gặp Huỳnh Nhất Nhị, anh đang dè một tên nhóc hàng xóm trong khu này xuống đất mà đấm túi bụi. Cô nghe thấy tiếng thằng nhóc kia gào khóc om sòm, còn lén lút nghe chuyện cá cược là nghe được từ chỗ mẹ của nó, từ nay, nó không dám đem chuyện nhà người khác ra làm trò đùa nữa. Huỳnh Nhất Nhị coi như không nghe thấy gì hết, đánh cho đến khi nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại mới chịu đứng dậy.

“Kịch có hay không? Sao mà người nào cũng thích xem kịch vậy?” Anh lạnh lùng nhìn cô, hai nắm đấm vẫn siết chặt buồng thông hai bên đùi. Hôm nay giọng anh lạnh lùng, khác xa lần đầu nói chuyện với cô. “Cút ra xa một chút...”

Vô duyên vô cớ bị giáo huấn một trận, cô nhìn thằng nhóc bị đánh đau đến mức khóc lóc thảm thiết kia, lại cảm thấy Huỳnh Nhất Nhị tội nghiệp vô cùng, nhưng cô không có “gene” gặp chuyện bất bình ra tay cứu giúp, đặc biệt là trong tình huống “bạo lực” này, thế là, cô rút cổ tính kẻ chuồn.

Lần thứ ba, gặp Huỳnh Nhất Nhị, không... nói một cách chính xác là hai người ở cạnh nhà nên đi chung đường. Bởi vậy, cô về nhà mà cứ như thể bám đuôi anh. Đường như cảm thấy phía sau có một bóng đen quái dị đang “theo dõi” mình, anh liền quay lại nhìn. Bóng đen kia đang sợ hãi nấp sau thùng rác lớn, thấy vậy hoảng hồn ngồi bệt xuống đất, toàn thân run lẩy bẩy, miệng không ngừng lẩm bẩm “A Di Đà Phật” và chỉ muốn bỏ ngược lại.

Máu tươi từ miệng anh nhỏ xuống ròng ròng. Bộ dạng đó thực sự khiến người ta khiếp sợ. Tay nắm chặt, dường như đang nghiền nát vật gì đó, lông mày vẫn nhướn lên về phía đời, nhưng nom rất lúng túng. Nhìn cô đang sợ hãi muốn bỏ chạy, anh cũng không ngăn cản, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Răng tôi rụng rồi, nên vớt ở đâu đây?”

“Cái gì rụng rồi?” Cô đang sẵn sàng tư thế chạy tháo thân nhưng nghe anh nói vậy thì khựng lại.

“...” Anh trừng mắt một cái, xòe bàn tay ra, bên trong là một chiếc răng đó lòm mả

“Anh bị gãy răng cửa à?”

“Cô cũng muốn bị gãy sao?”

“Tôi đã thay răng cửa rồi.”

“Đúng, gãy rồi không thể mọc lại được nữa. Cả đời tôi sẽ không có răng cửa.” Cái miệng đầy máu của anh nhăn nhó cười, nhìn vô cùng đáng sợ.

“Ác độc...”

“Cô nói cái gì?”

“Tôi hỏi anh rụng răng hàm trên hay là hàm dưới?” Đánh trống lảng, đánh trống lảng khẩn cấp.

“Cả hàm trên lẫn hàm dưới đều gãy hết rồi.”

“Răng của anh thật có tinh thần đoàn kết đấy.”

“Bởi vì gần đây xui xẻo mới đúng.”

“...” Cô im re. Cảm thấy mặt nóng lên. Nghĩ kỹ, đó hình như, có thể, có lẽ, hay là, chính là vẻ đỏ mặt mà trong tiểu thuyết thường nhắc tới. Thường thì khi biết một người gặp xui xẻo, cô không nên có kiểu phản ứng như vậy.

Sau đó, cô dẫn anh đem chiếc răng hàm trên đó chôn xuống đất, lại còn nghiền răng nghiền lợi giảm thêm cho mấy phát. Tiếp tục quay sang chiếc răng hỏi anh chiếc răng hàm dưới kia đâu. Kết quả bị anh lờ mờ cho lờ mờ cho một cái, rồi mới trả lời không biết là gãy ở đâu rồi. Suốt một thời gian dài cô tưởng rằng anh sẽ móm răng cả đời. Ai dè, mấy chiếc răng kia chỉ sau vài tháng thì bắt đầu chồi lên, trắng bóng, khiến anh cũng cảm thấy rất hài lòng. Hồi ấy cô cũng biết rõ, làm gì có ai lại bị gãy cả hai chiếc răng hàm trên, hàm dưới cùng một lúc, chắc đến tám, chín phần là do anh đi đánh nhau mà gãy. Phần tử bạo lực!

Phải chăng nhờ chiếc răng hôm đó mà họ trở thành bạn thân của nhau? Tóm lại, ban đầu từ kẻ trước người sau, dần dần bọn họ sánh vai nhau đi về nhà. Thỉnh thoảng, lúc đi học có gặp nhau, cũng sẽ cùng nhau đến trường. Khi đầu cô mọc tóc, lòng cô không có tạp niệm. Nhưng khi tóc mọc dài ra, lòng cô bắt đầu trần trụi. Cho đến một ngày anh hỏi cô:

“Theo em nên xăm như thế nào thì tốt nhỉ?” Anh chỉ vào ngực mình.

“Xăm cái gì cơ?” Cô chớp mắt chẳng hiểu gì cả.

“Chính là hỏi em đó?” Anh vỗ vào đầu cô.

“Em hỏi anh muốn làm gì?”

“Xăm người.”

“Em hỏi anh muốn xăm người làm cái gì?”

“Để nhìn anh trở nên côn đồ một chút, có tương lai, tiền đồ, bị xã hội ghét bỏ.”

“Vậy xăm hình con thỏ.”

“Em thích hình đó à?”

“Hình đó rất hợp với anh.” Nói thật, cái bộ mặt ngoan hiền kia của anh, không biết đã lừa được bao nhiêu người rồi. Đã vậy, sở trường lớn nhất của anh từ nhỏ tới giờ chính là giả vờ ngoan ngoãn trước mặt người khác. Còn nhớ hồi nhỏ, nhìn anh nắm tay mẹ ra phố, được mọi người xung quanh hết lời khen ngợi. Thật khiến kẻ biết rõ bộ mặt thật của anh như cô cảm thấy hổ thẹn thay.

“Chẳng có phong độ chút nào cả, xăm một con thỏ trước ngực, người không biết còn cho rằng anh là người đồng tính.”

“Chẳng phải anh từng bị con trai tỏ tình sao?”

“Em để bụng chuyện đó sao?”

“...”

“Hay là, anh tỏ tình với em một lần, bù đắp lại khoảng trống em chưa từng được người khác thổ lộ, thế nào?” Anh cong môi lên, cười một tràng kỳ quái, nhìn cô nuốt nước bọt tức giận.

Kết quả, Huỳnh Nhất Nhị không tỏ tình ngay hôm đó. Mà mấy ngày sau, anh kéo cô đến góc khuất, trực tiếp thoát y cho cô xem. Cô sợ hãi, nhảy cẫng lên, cho rằng sự trinh trắng của mình đã phải tuyên bố về châu trời khi mới ở cái tuổi vị thành niên. Đã thế, cô còn bị anh giữ chặt đầu để nhìn thẳng vào ngực>

Một con thỏ....

Cô nhìn thấy một con thỏ...

Tai dài, môi tam giác, mắt đỏ au. Không ôm cà rốt mà bị một đám cành gai vây quanh. Nó cuộn tròn lại, không vùng vẫy mà chỉ ngồi im trên mặt đất, nét mặt hung hãn, gầm gừ như muốn cảnh cáo những kẻ đang lăm le muốn ăn thịt nó, cẩn thận, nó là loài động vật dũng mãnh, biết cắn người đó.

“...” Cô ngáy ra rất lâu mới ngẩng đầu lên nhìn anh, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Con thỏ đó!”

“Chẳng đáng yêu chút nào cả. Thỏ nhà anh là động vật ăn thịt à?”

“Anh cảm thấy rất được mà. Anh muốn dùng nó để dọa người, chứ không phải để quyến rũ người ta hôn ngực anh. Cần đáng yêu để làm gì chứ?”

“Ai thèm hôn ngực anh?”

“Anh có nói là em muốn đâu.” Anh miệng nói, mắt liếc cô đầy âm áp, nở nụ cười rặng rờ.

“Anh còn muốn xấu xa đến bao giờ?”

“Làm người xấu cũng khổ lắm đó. Em động viên anh một chút không được sao?” Anh chậm rãi cài cúc áo, “nhốt” con thỏ dọa người của mình lại. Nói với cô một câu như băng quơ. “Này, tóc của em dài đến vai rồi đấy.”

“Tóc là ba nghìn sợi phiền não.” Lúc đó, cô mới thực sự thấm thía được ý nghĩa của câu nói này. Tóc, thực ra chẳng phải là thứ gì tốt đẹp. Cô động lòng với con thỏ kia rồi. Cô có lỗi với chính cái tên của mình. Tội lỗi...

Con thỏ kia có lẽ là khúc dạo đầu cho cuộc sống xui xẻo của Huỳnh Nhất Nhị. Không có nó, cuộc sống của anh có lẽ đã không bận rộn đến thế. Đang mãi tránh một vật thể lạ từ trên trời rơi xuống thì bị ngay một chiếc xe từ “địa ngục” lao ra sát qua người. Hết trời hại lại tới người hại, anh chỉ biết ngậm ngùi mỉm cười mà chờ đón những mối “họa vô đơn chí”.

Cho đến một ngày anh bị ướt sũng nước mưa, từ cảm cúm chuyển thành viêm phổi, phải đưa đi bệnh viện. Nhìn anh nằm trên giường bệnh, co giật rất dữ dội, cô mới ý thức được đây không phải chuyện đùa nữa. Xui xẻo không phải trò chơi, mà là một căn bệnh. Căn bệnh này cô nhất định phải chữa khỏi.

Bằng giá nào cô cũng phải chữa khỏi nó.

“Kính coong, kính coong, kính coong”.

Chuông cửa liên tiếp kêu lên kéo cô ra khỏi những giấc mơ đẹp thời thơ ấu. Cô nằm trên giường, từ từ mở mắt, thấy đầu đau như búa bổ. Mùi thuốc bắc nồng nặc từ chiếc tủ đầu giường bay vào mũi, cô cựa mình, ngồi dậy, nhìn sang bên đó, bát thuốc đã lạnh ngắt, cô liền thè lưỡi.

Thời buổi này còn ai uống thuốc bắc để chữa cảm cúm nữa chứ? Uống hai viên thuốc cảm cúm là được rồi. Cô khoác lên người chiếc áo, lê cái thân xác mềm rũ, không sức hướng về phía cửa.

“Kính coong

“Đến đây... khụ... tốt nhất đừng có là mấy người tiếp thị sản phẩm. Nếu không tôi sẽ cho các người một trận toát mồ hôi.” Cô vừa khe khẽ lau bầu vừa kiễng chân nhìn qua lỗ cửa.

Kẻ vừa mới xuất hiện trong giấc mơ giờ đang đứng trước cửa nhà cô với một cánh tay cuốn băng chằng chặt. Đúng là cái gã xui xẻo mới bị đâm xe đó. Cô đã ngủ bao lâu? Bây giờ là mấy giờ? Cô đập tay lên cái đầu vẫn mơ màng, quay cuồng của mình, lại nhìn ra bên ngoài, một màu tối đen như mực, mưa vẫn như trút nước.

“Rẹt rẹt”, chiếc điện thoại vút trên mặt bàn rung lên, cô giật mình, phát hiện mình đang đứng ngáy như mất hồn. Cô lại gần chiếc bàn cầm chiếc điện thoại lên, nhìn màn hình, lại ngó về phía cánh cửa, khịt khịt chiếc mũi tắc nghẹt, chẳng còn phân biệt nổi mùi vị gì nữa trước khi nghe điện.

“A lô...”

“Chẳng trách không dám mở cửa gặp anh, mới hai ngày không gặp mà em đã thành bà lão như vậy sao?”

Âm thanh trong điện thoại và tiếng nói bên ngoài cửa đồng thanh cất lên. Tim cô khẽ nhói, một cơn gió lạnh buốt lạnh lẽ len qua khe cửa thổi vào lòng cô. Hóa ra, cô đã hôn mê hai ngày rồi, chẳng trách anh đã xuất viện, chẳng trách cô có cảm giác mơ màng như đang ở một thế giới hoàn toàn xa lạ.

“...” Cô khịt mũi, đầu nặng trĩu, chẳng buồn đầu khẩu với anh.

“Anh biết em rất đáng thương. Em không cần khịt khịt làm nũng anh vậy đâu.

“Tay của anh không đến mức tàn phế đấy chứ?”

“Rất khó nói, chưa biết chừng sẽ để lại di chứng gì đó cả đời, mà hình như bác sĩ ở đó rất thích cơ thể anh, nửa đêm còn mò đến sờ soạng, trước khi xuất viện, lại ép anh kí một tờ khế ước bán thân.”

“Khế ước gì?”

“Này, em nên để ý đến việc anh bị bán mới đúng chứ.” Anh khẽ cười, nói tiếp: “Chính là đợt lúc anh không may qua đợt thì thi thể sẽ cho anh ta giải phẫu”.

“Khịt...”

“Em dùng tiếng khịt nước mũi để trả lời anh thế hả?”

“Chẳng lẽ lại để nó chảy ra hay sao?” Cô vừa kẹp điện thoại vào cổ vừa đưa tay rút tờ giấy ăn trước mặt.

“Em mở cửa, anh giúp em lau.”

Cánh tay cô còn chưa rút được tờ giấy ăn thì đã khựng lại. Cô há miệng để thở. Do cô đang sốt cao nên hơi thở cũng nóng bỏng. Vừa nuốt miếng nước bọt cô liền nhăn mặt lại vì cổ họng sưng vù, đau nhói. Cái mũi đang trong tình trạng “trục trặc kỹ thuật” của cô đột nhiên ngửi thấy một mùi hương hấp dẫn nhưng chân tay cô chẳng dám tin tưởng chiếc mũi này nữa, liền tự quyết định cắt đứt liên lạc với bộ não, thành ra cô đứng trơ trước cửa thể này, hồi lâu mới mở cửa ra...

Anh dựa bên cửa, một tay vẫn giữ chiếc điện thoại áp trên tai, quay đầu nhìn cô. Nhìn cánh tay phải bị băng bó chằng chịt của anh, rồi lại nhìn nụ cười nhả nhả trên môi anh, cô không hiểu, tại sao trải qua bao nhiêu xui xẻo do cô mang tới, cả những áp lực không tên không tuổi mà anh còn cười được? Nếu đổi lại là cô, cô sẽ bỏ trốn... Thứ tình cảm vớ vẩn này không có cũng chẳng sao. Chắc chắn cô sẽ làm vậy, bởi vì ngay lúc này đây cô đã muốn bỏ trốn.

Cô đã tính toán kỹ rồi. Đến cả kẻ ước nhân duyên của Nhất Nhất mà cô cũng mặt dày dùng rồi, vậy cô nên tha cho anh. Cách anh càng xa càng tốt, mà tốt hơn hết là thay lòng đổi dạ, thích người khác, cũng nhân tiện chuyển cái vận xui đó sang người khác. Rất đơn giản mà, chỉ cần cô đem thứ tình cảm rẻ mạt của mình trao cho người khác thì anh sẽ sống tốt, cô cũng thoải mái... đúng không?

Đột nhiên, anh nhấc tay phải lên, kéo dài tay áo, dùng ngón tay kẹp thật chặt, rồi ra hiệu bảo cô lại gần đây. Cô chưa kịp tránh né, đã bị một bàn tay khác của anh tóm chặt sau gáy. Khi cô định thần lại thì cánh tay phải bị thương kia đã kéo tay áo, chẳng mấy chốc giúp cô lau sạch cái mũi bướng bỉnh, không chịu nghe lời mà cứ chảy nước không ngừng.

“...” Cô cảm thấy thật mất mặt, nghiêng đầu muốn thoát ra khỏi bàn tay anh. Cô còn nhìn rõ cả thứ dịch bầy nhầy dính trên ống tay áo somi trắng của anh.

Anh hơi chau mày, tỏ ý bảo cô đừng cựa quậy, hợp tác tốt với anh để cùng làm công tác vệ sinh. Cứ như thế, anh chẳng thèm để ý cô có chịu hay không, lau mũi cho cô rất vui vẻ...

Nhìn anh say mê như thể chỉ mong nước mũi của cô chảy ra càng ngày càng nhiều, cô cứ đứng ngây ra. Rồi bất giác hơi kiễ chân lên, dựa sát vào anh, đưa mũi mình lại gần một chút. Nhưng chiếc mũi đáng ghét đã phản bội cô. Nó cứ chảy càng lúc càng nhiều, chỉ muốn được anh lau thật sạch, phớt lờ cảm giác của chủ nhân.

“Này, anh chỉ nói là giúp em lau nước mũi, thế mà mắt của em cũng xen vào làm gì chứ?” Tay anh hơi ngừng lại, nhìn cặp mắt cô đang nũng nịu, muốn anh quan tâm.

Cô cắn môi, cố kìm để nước mắt không lăn xuống. Nhưng vô dụng, thị giác của cô bắt đầu không nghe lời. Mọi thứ trước mắt cô mờ đi, rồi dần lướt tắt cả các giác quan khác đều “trái lộn” đại nào. Chân cô tiến về phía trước hai bước, tay của cô cũng không biết liêm sỉ túm lấy áo anh kéo xuống, cuối cùng là cả thân thể cô. Mấy phút trước thôi, cô còn vùng vằng muốn đẩy anh ra, thế mà bây giờ cô lại tự đổ vào lòng anh. Cô giống như một nguồn ô nhiễm, hề đi đến đâu là để lại những vết tích lem luốc đến đâu và công cụ chính được sử dụng là nước mắt và nước mũi. Cô muốn con thỏ ăn thịt kia, dù xui xẻo cũng được, cô muốn ôm nó về nhà nuôi, nuôi cho nó béo trắng ra.

“Em hết giận rồi chứ? Hử?” Anh không quan tâm cô đang bơi bần trên ngực áo mình. Thậm chí, anh nhấc cô lên khỏi sàn nhà, để cái chân trần của cô giẫm lên giày của mình, giữ cho cô đứng vững.

“...” Cô không rảnh để quan tâm đến anh, bởi còn đang bận ôm chặt lấy cổ anh, khóc nức nở và bận tìm con thỏ ăn thịt trên ngực anh.

“Anh không cố ý cho em leo cây.” Anh khom người, khóe miệng ghé sát như sắp dính vào tai cô. “Cho nên...”

Anh hơi khựng lại, khẽ khàng thì thầm.

“Cho nên, em cũng nói cho anh biết, em chưa dùng... chưa dùng cái phương pháp vớ vẩn kia... được không?”

“...” Cô dính sát nhưng những lời dịu ngọt kia vừa rót vào tai thì toàn thân cô đã tê cứng như bị đóng băng.

“Cho nên em cũng nói cho anh, chuyện chị gái ly hôn, không liên quan gì đến em... được không?”

“...” Bên ngoài trời vẫn mưa, cô nghe thấy một tiếng sấm rất to.

Đoàng...

Chương 16: Ích kỷ (thượng)

“Đã ích kỷ, vì sao không ích kỷ đến cùng?”

* * *

“...” Cô cúi gằm đầu, nhìn xuống bàn chân giẫm lên giày anh của mình.

“Em nói đi chứ!”, giọng nói anh trầm xuống đôi chút.

“...” Cô vẫn tiếp tục nhìn đôi chân đang giẫm lên chân anh, cô biết cảnh tượng này sẽ tan biến trong giây phút nữa thôi.

“Nhìn anh rồi nói”, giọng của anh dần dần lại.

“... Xin lỗi...” Cô nghe thấy giọng mình yếu ớt, cô tự coi thường chính bản thân mình.

“...” Sự im lặng của anh làm không khí xung quanh chìm xuống, bàn tay đang giữ cô đột nhiên thả lỏng, cô chỉ biết bám chặt vào áo anh, miễn cưỡng đứng vững.

“Em cứ tưởng rằng... tưởng rằng sẽ không... trùng hợp... như vậy...” Cô nói những lời hoàn toàn vô trách nhiệm, hoàn toàn mù quáng, đến bản thân cô còn không thấy thuyết phục, vậy mà cô mong lừa được anh.

“...”

“Em... em chỉ là muốn... cứu anh mà thôi...”

“Buông tay ra”, giọng nói của anh căng ra như nứt vỡ, từng tiếng rít qua kẽ răng.

“...” Cô đứng ngây ra đó mà nghe, bàn tay càng bám chặt lấy anh, đầu lắc mạnh. Cô vẫn không ngẩng lên, cố gắng níu giữ điều gì đó, vai khẽ rung. “Em không cố ý đâu, anh tin em... em không cố ý... em thực sự chỉ muốn cứu anh mà thôi, chị Nhất Nhất nói sẽ không sao cả, em tưởng là thật sự không có chuyện gì, em...”

“Em còn giả bộ đáng thương gì chứ?” Tay anh đã buông hẳn ra, thông xuống hai bên ống quần. Thấy những giọt nước mắt rơi xuống giày của mình, anh liếc qua chỗ khác. “Lấy anh ra làm cái cớ cho sự ích kỷ của mình, em cảm thấy dễ chịu hơn sao? Há?”

“...” Cô im bật, tay dần nói lỏng, chân đứng không vững khiến người đổ về phía sau, mông rơi bịch xuống nền nhà. Cô ngẩng lên, ngậy ra nhìn anh. Anh không lẩn tránh ánh mắt của cô, chỉ nhìn cô đứng đưng như hai người xa lạ. Anh đang kết tội cô là kẻ phá hoại hạnh phúc của chị anh, là kẻ ích kỷ chỉ biết đến bản thân mình.

Cô cười lạnh lẽo, phui trắng lối làm: “Cứ coi là vậy đi, thì đã sao? Tôi không thể ích kỷ một chút sao? Chưa biết chừng, tôi tiếp cận chị em các người là có mục đích, là lừa chị anh cam tâm tình nguyện nhường nhân duyên! Tôi đã xui xẻo đủ rồi, lẽ nào nghĩ cho mình một chút cũng không được sao?”

“...” Hơi thở của anh mỗi lúc một nặng nề, cứ như thể câu nói vừa rồi của cô đã hút cạn sức lực của anh. Anh vẫn nhìn cô, im lặng.

“Lấy người khác ra làm cái cớ, chuyện này đâu phải chỉ có một mình tôi làm, tôi chỉ học theo người ta mà thôi, không được sao?” Cô ngang bướng. “Anh thì hay lắm sao? Chẳng phải lúc nào cũng lôi tôi ra làm cái cớ đó sao? Anh ở bên tôi, không phải vì không sợ xui xẻo, chẳng qua chỉ muốn chuộc lỗi với chị gái anh mà thôi. Còn đòi can thiệp vào chuyện của tôi, ai mượn anh đến làm phiền tôi chứ!”

“...” Ánh mắt anh u tối. Anh quen cô gái đang ngồi trên sàn đất kia sao?

Cô tiếp tục than thở, từng câu từng chữ chất đầy nỗi ám ức: “Anh cho rằng, phải chứng kiến cảnh người khác suốt ngày vì mình mà xui xẻo, cảm giác đó dễ chịu lắm sao? Anh cho rằng, tôi cũng giống như anh, tùy tiện đem người khác ra làm trò cười sao? Anh nghĩ xem, là ai hại tôi trở thành ích kỷ? Chính là tên khốn nạn, tên đê hèn chỉ biết kiếm cớ! Chính là tên luôn lấy người khác ra làm cái cớ, là anh đó! Tôi chỉ không muốn phải chịu trách nhiệm vì sự xui xẻo của anh thôi, không được sao?”

“Bụp.”

Cô sợ thót tim vì một tiếng động bất ngờ. Một quả dấm của anh đang dính trên tường. Lực dấm mạnh đến mức bức tường bong ra một mảng vôi bột trắng xám. Anh cười đáng sợ, từ từ ngồi xổm xuống, gơ tay vén tóc xòa bên mang tai cô, mân mê vài lọn tóc. “Vì anh mà em phải kiếm một cái cớ phiền

phức như vậy sao? Rốt cuộc là em không muốn chịu trách nhiệm...” Một câu nói chua xót vậy mà anh lại cười được. Thực hiếm có!

Cô vẫn chưa hết sợ hãi, cứ ngồi ngẩn ra đó. Mãi đến khi cảm nhận được một bàn tay đang mân mê trên tóc mình, cô mới định thần lại. Cô nghiêng rằng, hất tay anh ra. Anh cup mắt, nhìn bàn tay vừa bị cô gạt ra đang đơ cứng giữa khoảng không, môi khẽ mấp máy: “Tùy em thôi...”.

Nói xong, anh đứng dậy, quay người toan bỏ đi. Nhưng mới tới cầu thang, anh quay lại, anh không cam lòng liền kéo lấy cánh tay cô, muốn đỡ cô đứng dậy. Bị anh kéo lên khỏi mặt đất, cô vẫn cứng đầu trả đũa bằng chính câu nói của anh: “Buông tay ra!”.

“...” Tay anh càng siết chặt cánh tay cô hơn, cặp lông mày cũng theo độ siết của cánh tay mà nhíu chặt lại. Về tươi vui ngày thường của anh bỗng chốc tiêu tan cùng sự xui xẻo.

“Em bảo anh buông tay ra!” Lòng thù hận của cô càng nặng nề.

“Em không hối hận chứ?” Câu nói này anh đã kim nén rất lâu rồi. Giọng anh chìm hẳn xuống.

“...” Anh đang cho cô cơ hội? Tại sao anh phải cho cô cơ hội sau tất cả những điều quá đáng cô đã làm? Rõ ràng cô biết, anh rất quan tâm đến chị gái mình. Rõ ràng cô biết, anh vì chị gái mà cố biến mình thành một tên chơi bời, hư hỏng, thành một kẻ vô dụng, không tiền đồ, cố ý xa lánh tất cả số tài sản của nhà họ Huỳnh. Cô biết rõ, trong lòng anh buồn bã thế nào. Vì sự ra đời của anh, vì mối quan hệ huyết thống mà chị anh bắt buộc phải chia tay với cậu anh. Cô biết rõ, sau khi chị gái kết hôn, anh buồn biết chừng nào. Còn cô, cô làm một chuyện quá đáng như vậy, chỉ là để lòng mình thanh thản hơn. Liệu cô có hối hận? Mà cô hối hận còn kịp sao? Hạ Thiên Lưu nói, cô đã giao ước với Trời, cô không có quyền hối hận. Bất luận là với anh hay với chị Nhất Nhất...

Anh nhìn cô co rúm trên mặt đất, không hề động đậy, mặc cho anh kéo tay. Mỗi một phút trôi qua, cánh tay anh lại nổi lõng hơn một chút, cho đến khi anh buông tay hoàn toàn, mặc cho cô ngồi mềm nhũn dưới đất. Cô đã nói cô không muốn chịu trách nhiệm, anh việc gì phải cho cô thêm cơ hội? Anh lấy đâu ra lòng bao dung để tha thứ cho việc làm bừa bãi của cô? Anh hoàn toàn không có ý định tha thứ cho cô. Vì cô, anh đã phá vỡ hạnh phúc của chị mình thêm một lần nữa. Cảm giác đó, tẻ biết chừng nào. Anh không muốn, càng không có ý định để chuyện này lặp lại lần>

Anh kết thúc mọi chuyện bằng một câu vắn vắn, “Anh biết rồi”, rồi bỏ xuống lầu. Lần này, anh không dừng lại, thậm chí ngoảnh đầu lại cũng không. Anh không thể quay lại được nữa, anh biết rồi.

...

Khi Hạ Thiên Lưu về, nhìn thấy Hồ Bất Động thu người ngồi xó cửa, tay ôm lấy gối gục đầu xuống, người run rẩy, anh nghĩ cô gái này bị ốm đến phát điên rồi, không nằm trong phòng lại chạy ra ngoài làm bộ dạng đáng thương gì chứ. Anh nhấc chân lên, chẳng thèm đoái hoài đến cô nữa, lướt qua cô bỏ vào phòng khách, đến một câu hỏi thăm cũng không có. Chỉ đến khi anh nhìn thấy bát thuốc đặt ở trong phòng cô vẫn còn nguyên, chưa hề được động đến thì lông mày hơi nhíu lại, anh cúi người bưng bát thuốc đã lạnh ngắt, cho vào lò vi sóng mất phút. Khi mở ra lần nữa, bát thuốc đã bốc khói nghi ngút...

Anh bưng bát thuốc đi ra phía cửa, rồi đưa đến trước mặt người đang gục đầu giả bộ đáng thương kia.

Cô vốn dĩ chẳng buồn để ý đến anh, xê dịch mông, ghé đầu sang một bên, ôm chặt đầu gối.

Lông mày anh hơi nhướn lên, chẳng buồn lời thôi với cô, anh ngồi xồm xuống, nhấc đầu cô lên, đưa cái bát đến gần miệng cô. Cô rất tức giận vì việc anh quấy rối sự riêng tư của mình, bèn mím chặt môi kiên quyết không hợp tác, cự tuyệt đến cùng cái bát thuốc chẳng có chút tác dụng nào với nỗi đau khổ của cô.

“Hừ.” Anh hơi bực mình trước thái độ ngang bướng của cô, một cánh tay duỗi ra túm chặt lấy mũi cô, đợi sắc mặt cô bắt đầu từ trắng xanh chuyển sang màu tím tái và không chịu được sự ngạt thở, hai môi vừa khẽ hé ra một khe nhỏ, anh lập tức đổ bát thuốc vào mồm cô. Chiếc bát sứ chạm vào răng cô phát ra tiếng lọc cọc. Cô không thể chịu đựng thêm nữa, không thể không há miệng ra hít thở, nhân cơ hội đó anh nghiêng bát, trút cả bát thuốc vào miệng cô mà chẳng thèm quan tâm liệu cô uống được nhiều hay ít, cũng mặc kệ bát thuốc nóng thế nào, chỉ cần biết cô ngoan ngoãn uống thuốc.

Bát thuốc nóng bỏng đổ vào miệng cô một nửa, nửa còn lại trào hết ra ngoài. Một thứ nước vàng sậm chảy từ cằm xuống cổ, thấm ướt cả áo cô. Cô làm sao mà uống được nhiều như thế, lập tức ho dữ dội, còn ọc ra mấy bọc đờm dính nhớp nhớp trên tay anh. Cô vừa khàn khàn cắn nhai vừa lấy tay đẩy anh ra. Tại sao con người này lại nghĩ ra trò lấy thuốc bắc giày vò cô? Tốt nhất đừng nói với cô rằng anh ta làm thế vì muốn chữa cảm cúm cho cô. Hành vi của anh ta bây giờ chẳng khác nào việc trực tiếp đem cô chìm xuống nước cho chết đuối.

“Khụ khụ... khụ khụ...” Cô bị sặc đến tối tăm mặt mày, ho rũ rượi đến chảy nước mắt. Dường như vết thương trên người cô đã lan ra toàn thân. Nước mắt cô trào ra, hòa cùng với nước thuốc vàng sẫm vừa rồi men theo cằm chảy đầy xuống áo, thấm vào lớp vải.

Anh thả mũi cô ra, nhìn nước mũi bắn của cô dính đầy trên tay mình một cái, rồi cau mày về coi thường, cầm lấy bát, chuẩn bị đi tiêu độc thanh trùng cho bản thân mình.

“Đừng đi.” Một tay cô nắm lấy gấu quần anh, yếu ớt nói như cầu xin. Anh đứng im tại chỗ, mặc cho cô kéo quần mình, chỉ lạnh lùng quay lại nhìn, đợi cô nói tiếp câu sau.

“Cái kế ước nhân duyên đó... có thể hủy bỏ không?”

Một câu nói làm bước chân của Hạ Thiên Lưu khựng lại, quay đầu, cup mắt nhìn xuống bàn tay đang run rẩy sợ hãi, cẩn trọng nắm lấy ống quần anh.

Bên ngoài không gian tĩnh lặng, tiếng mưa rơi rả rích như bị nén xuống. Anh không lả lẫm gì với việc cô nói không giữ lời. Nhưng sự hối hận lần này của cô lại khiến anh đắm chiều, suy nghĩ.

Anh khẽ thở dài một cái, rồi lập tức nhếch khóe môi lên lộ ra nụ cười châm biếm, sau đó quỳ một chân, ngồi xổm xuống.

Cô ngẩng lên nhìn thẳng vào cặp mắt đang cười đầy gian tà của anh, hơi sợ hãi buông tay đang nắm lấy gấu quần của anh. Chợt nghe anh nói tiếp: “Bố c nhiên đánh giá cô hơi cao rồi”.

“Chuyện này có liên quan gì tới bố tôi?”

“Cô cho rằng cái gọi là “cam tâm tình nguyện” rốt cuộc là ý gì?”

“...” Cô nhìn anh nghi hoặc, vẫn chưa hiểu lắm.

“Anh không hiểu đâu, muốn làm một người không biết hối hận khó hơn nhiều so với làm một người ích kỷ.” Cánh tay cô siết chặt đầu gối mình hơn, chặt đến mức những khớp xương ngón tay trắng bệch. Răng cắn chặt môi, dường như đầu lưỡi cảm nhận được cả mùi tanh của máu. Cái đầu vẫn nóng hằm hập, quay mòng mòng khiến cảnh vật trước mặt cô bỗng tối sầm.

Cô nói xong câu đó thì đầu mềm nhũn ra, đổ gục xuống đất, hơi thở từ miệng phả ra nóng rực. Anh vẫn bình thản như thường, áp mu bàn tay lên trán cô, trầm ngâm hồi lâu. Có vẻ như anh thực sự không hiểu lý lẽ của cô, đối với anh mà nói, không biết hối hận và ích kỷ đều không có gì khó khăn hết.

“Đang yên đang lành lại tự đi chuốc lấy phiền phức”. Anh buông ra một câu nhận xét tự cho là quá chuẩn xác với cô. Rồi nhẩn mặt, nhìn cái “xác” đã lịm đi, nằm rũ rượi trên sàn nhà. Giờ đến lượt anh tự tìm phiền toái. Lẽ ra anh nên nhân lúc cô còn tỉnh táo, đưa cô về giường nghỉ, có chuyện gì cứ nằm trên giường đang hoang rồi nói, bây giờ thì...

“Bố, đã ôm người ta rồi, bố cũng không thể tỏ ra dịu dàng một chút được sao?” Hạ Phạn Đoàn lưng đeo ba lô đi từ dưới cầu thang lên. Không biết nó đã đứng ở đó bao lâu rồi.

“...” Anh nhìn thẳng nhóc đang nhướn mày nói chuyện với mình, cũng chẳng buồn giải thích, mà quay người bước nhanh về phía phòng của người mình đang ôm trong lòng.

“Bố, chị Hồ có uống thuốc bổ sắc không? Hôm nay bố trốn làm về sớm thế sao?”

“Trốn làm?” Anh quay đầu nhìn thẳng nhóc, nhắc lại cái từ hết sức ngô nghê của nó.

“Chính là trước khi được sự đồng ý của ông chủ, bố rời khỏi vị trí làm việc của mình, rồi lén lút chuồn về nhà.” Thăng nhóc lập tức giải thích thêm, giải tỏa thắc mắc cho bố mình.

Anh nheo mắt, nhìn thẳng bé tỏ ý cảnh cáo. Tiếp đó anh chẳng chút nhẹ nhàng quăng luôn kẻ phiền phức trong lòng mình lên giường, kéo chăn đắp lên người cô. Xong đầu đấy, anh bỏ luôn ra ngoài mà không hề nán ná.

“Bố, bố vừa bắt nạt vừa chăm sóc người ta, không cảm thấy mệt sao?”

“...” Anh quay đầu nhìn Hồ Bất Động còn đang sốt cao, nằm mê man trên giường, rồi mới trả lời: “Không mệt”.

“...” Hạ Phạn Đoàn nhếch môi. “Bố không thấy mệt nhưng con lại thấy mệt thay cho bố. Bố, bây giờ bố chịu thay đổi số mệnh giúp chị Hồ rồi chứ?”

“Vẫn chưa đến lúc.” Anh cười nhạt, vẫn cái vẻ thâm trầm, khó đoán.

“Bố đã thử thách chị ấy lâu như vậy rồi mà vẫn chưa đến lúc à? Nhưng mà, con cảm thấy, thuốc của bố nặng quá, ngộ nhờ chị Hồ không chịu được thì làm thế

“Thuốc đắng dã tật mà.” Đã là thay đổi số mệnh, đương nhiên phải làm cho tới cùng, anh không giống những người khác.

“Kiểm soát.”

“...”

“Ý... Bố, hôm nay con được trả bài kiểm tra, cần chữ ký phụ huynh, để con đi chuẩn bị giấy bút cho bố.” Lại lườm rồi, thăng bé nhanh nhẩu chuyển chủ đề.

“Mấy điểm?”

“Ý... Bố, nếu bố muốn con chuyển sang chuyện khác thì cứ việc nói thẳng ra. Tin tưởng con đi, mấy câu hỏi cửa miệng của những phụ huynh khác chẳng hợp với bố chút nào.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ích kỷ (hạ)

“Có thể... trả lại cho chị sợi dây chuyền nhân duyên đó không?”

* * *

Một vệt máu...

Một vệt máu đỏ, không rõ nguồn gốc, có thể coi nó là bằng chứng thép không nhỉ?

Sao nó có thể mặt dây dính trên giường của Hồ Bất Động thế kia?

Áo cô bị giặt đứt mấy cái cúc. Chú ý, chỉ giặt đứt cúc áo, chứ không hề mở phanh ra. Chứng tỏ người gây án tuyệt đối không có ý định nhẹ nhàng vun đắp tình cảm hay không khí màn dạo đầu, mà chính là dùng bạo lực chiếm đoạt cô.

Quần áo của cô nhăn nhúm như vậy, rõ ràng cô đã kháng cự quyết liệt vì sự trinh trắng của mình.

Có lẽ do cô kháng cự quyết liệt quá nên đã khiến kẻ gây án chẳng buồn quan tâm đến chiếc áo có mặc cũng như không của cô nữa, trực tiếp thò bàn tay ma quỷ vào lần mò chiếc áo ngực mềm mại, quyến rũ của cô. Cô thể là cả đời này, cô chưa từng hận kiểu áo ngực mở cúc trước này đến như thế. Nhưng mà ở điểm này, kẻ gây án và cô giống nhau. Dù cố gắng thế nào, hán cũng không cời nổi chiếc áo kiên quyết bảo vệ chủ nhân ấy nên mới tức giận chọn phương thức thô bạo giống như đối với chiếc áo ngoài, dùng bàn tay to lớn giặt phăng chiếc áo ngực đó ra khỏi cơ thể cô. Chiếc áo ngực vẫn miễn cưỡng treo trên người cô, chiếc khuy cài thì lăn lóc vào một góc, trở thành bằng chứng không thể chối cãi cho việc cô bị cưỡng đoạt thô bạo. Chỉ có điều nhìn chiếc áo ngực bị giặt tung một cách hoàn toàn không chuyên nghiệp thế này, lẽ nào kẻ gây án cũng giống cô... là lần đầu tiên?

Không dùng bao?

Nai tơ?

Ồ... he he, nếu cả hai đều là “nai tơ” thì kẻ ra cô cũng không đến nỗi chịu thiệt. Chỉ ít cô cũng đã làm nhục tấm thân trinh trắng của một gã thanh niên. Vớ vẩn! Ai thêm làm nhục một gã thanh niên trong tình trạng ý thức mơ hồ chứ? Cô vẫn là người bình thường mà, những ý nghĩ vớ vẩn vừa rồi lập tức tan biến. Vừa thất tình, lại vừa mất đi sự trinh trắng, cảm giác thế nào, cô biết c

“Áaaaa!”

Một tiếng kêu thất thanh hoàn toàn không giống tiếng một cô gái dịu dàng, nữ tính bay ra khỏi phòng, khiến Hạ Thiên Lưu đang nhấp một ngụm trà nóng giật nảy mình. Anh nhếch mày, liếc về phía sau.

“Anh... anh...”

“...” Anh nuốt một ngụm trà trong miệng, chờ đợi cô nàng quần áo xộc xệch, mặt mũi đỏ bừng, lắp bắp nói nốt câu.

“... Anh... anh có dùng bao đấy chứ?”

“...” Thật may vì vừa rồi anh đã nuốt hết ngụm trà nóng.

“Anh trừng mắt nhìn cái gì? Anh có dùng không?” Cô cố gắng giữ một khoảng cách nhất định với anh, tiếp tục thể hiện cái gọi là phản ứng bình thường.

“Không dùng.”

“Chết rồi. Anh vừa lòng rồi chứ?” Khóe môi cô giật giật, chậm chậm giờ nắm đấm muốn nắm chặt khóe miệng kia.

“Tôi đâu có làm cô chết”. Anh thân nhiên phủ định lời tố cáo của cô, cũng nhân tiện biện hộ cho sự hưởng thụ của mình. Đột nhiên, anh sực nhớ ra chuyện gì đó, khóe miệng hơi nhếch lên, bổ sung thêm một câu: “Ồ trên giường”.

Tôi làm cô chết, ở trên giường...

Nói vậy là ý gì?

Anh ta không ở trên giường “lâm g” cô? Hay là anh ta ở trên giường, nhưng chỉ chưa khiến cô đến chết?

Cũng giống nhau mà, dù là cách nào vẫn là anh làm nhục cô! Vết máu trên giường lẽ nào là giả? Quần cũng ướt sũng. Cô quay lại nhìn những vết máu loang lổ, ngón tay chỉ lên hần học. Bằng chứng rõ ràng như vậy, anh còn định chối cãi nữa hay sao? Dám làm mà không dám nhận. Dù gì cô đã chẳng còn hy vọng vào tương lai, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc sống cô độc. Coi như gã nai tơ này gặp may. Nhưng mà, lợi dụng xong lại trở mặt, vậy thì không được!

Anh liếc nhìn vết máu trên quần ngủ của cô, thân nhiên lướt qua cô, lật tờ báo mới rao đến sáng nay ra, vừa xem vừa tiếp tục uống trà.

Cô không thể tin được mới tối qua anh còn giở trò cầm thú mà hôm nay lại coi cô như người xa lạ. Không thèm nói chuyện với tên mặt người dạ thú ấy nữa, cô quay về phòng, khóa cửa, thay ngay bộ đồ nhor nhấp trên người mình ra.

Nhìn cô từ phòng trở ra, lại toan chạy như bay ra cầu thang, anh dựa lưng về sau ghế, lạnh lùng hỏi: “Đi đâu vậy?”.

Cô đứng vững ngón tay giữa lên, giọng khinh miệt trả lời: “Mua que thử thai!”.

“...” Anh đợi cô đi giày xong, mở cửa, bước ra ngoài, mới chậm rãi nói: “Tôi khuyên cô, tốt nhất là nên đi mua bông y tế”.

Anh nghe thấy một tiếng trượt ngã khá mạnh thì thoải mái nhếch miệng cười, một tay chống cằm, tiếp tục đọc báo.

“Bố, bố không thấy bộ dạng giả vờ như không có chuyện gì của chị Hồ nhìn rất khổ sở sao?” Phan Đoàn đang ngồi bên bàn ăn làm bài tập, ngẩng đầu cất lên một câu cảm thán, căn cứ đầu bút.

“Vấn ỏn.” Anh lật trang báo khác, tiếp tục nhấp một ngụm trà.

“Nếu như bài kiểm tra hàng tuần của con viết về lịch trình trong ngày của một người phụ nữ bị thất tình, không biết có được thầy giáo tuyên dương không?”

“Con có thể thử xem.”

“Hay là thôi vậy, thông thường những chuyện mà bố đề nghị người khác thử, đều chẳng có kết quả gì tốt đẹp, nhìn chị Hồ là biết.” Nó xua tay, từ chối đề nghị của bố mình. “Nhưng mà... con vẫn muốn tìm mẹ. Cứ coi như bố bảo con thử, con cũng phải tìm bằng được.”

“...” Anh đặt chiếc cốc vốn chẳng phải dùng để pha trà trong tay xuống, nhìn thẳng nhóc đang ngồi bên cạnh xếp chữ, lại đưa tờ báo lên. “Tùy con thôi, dù gì, bố cũng rảnh mà.”

“Rảnh mà không chịu giúp con tìm.”

“Con có dám nhờ bố giúp không?” Anh nhướn mày, hoàn toàn chẳng có vẻ hứng thú với việc giúp đỡ này.

“Thôi, bố cứ rảnh rang thế này vẫn hơn. Trước giờ, cứ lúc nào bố giúp là chỉ làm mọi chuyện càng rối lên thôi.”

Thằng nhóc nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi bên cạnh vẫn ung dung uống trà hồi lâu, lòi từ trong lòng ra một bức ảnh đã cũ, mỉm cười nói: “Mẹ con rất xinh đẹp, chắc không khó tìm, chỉ là không biết, mẹ có nhận con không nữa?”

“Khi hết hạn rồi thì con không được phép tìm nữa.”

“Con biết rồi. Hết hạn rồi, mà con vẫn chưa tìm thấy mẹ, thì sẽ phải theo bố trở về núi. Nhưng mà... bây giờ bố chịu quay về sao?”

“...” Anh chau mày, ánh mắt đe dọa nhìn thẳng bé chẳng chịu chuyển tâm học hành, lại đi bắt chước vẻ mặt thâm trầm của anh. “Con thấy thế nào?”

“Chúng ta có thể thử xem mà!”

“...”

Hồ Bất Động đứng trong một góc cửa hàng tạp hóa, mấy lần thò tay ra toan với gói que thử thai trên giá, phát hiện góc tường này thực sự là vị trí lý tưởng để cô đứng cân nhắc có nên bước tiếp bước quyết định trong đời người này không? Mấy lần thò tay ra lại rút về, xem ra đã từng có rất nhiều thiếu nữ đứng trước cái ngã rẽ định mệnh này mà đắn đo, phân vân. Nhân viên cửa hàng cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên liền lập tức nhìn đi chỗ khác, tiếp tục dán mắt vào cuốn tiểu thuyết ngôn tình, chẳng thèm để ý đến cô.

Cô trưng ra bộ mặt “lấy bụng tiểu nhân đo lòng người quân tử”, suy nghĩ xem có nên tin lời của tên cầm thú đội lốt người kia không? Nghĩ đi nghĩ lại, mức độ thành thật của anh ta cao nhất cũng chỉ chạm mức không, liền lập tức tóm chiếc que thử thai, nhét vào đồng đồ vệ sinh trong giỏ, nhân tiện đeo chiếc khẩu trang đã chuẩn bị sẵn lên, lăm lét đi đến quầy thu ngân.

“Nghe nói, con gái lớn nhà họ Huỳnh ly hôn rồi?”, một người phụ nữ tay xách mấy mớ rau, khề nói. Hồ Bất Động chuẩn bị đi rồi, nghe vậy liền đứng ngay ra. Lát sau cô mới đưa tay kéo chiếc khẩu trang, khề khàng lại gần bà ta, tiện tay vớ lấy một mớ rau, vờ như đang mua

“Thế à? Tôi biết ngay hai người họ chẳng được mấy năm đâu mà. Tôi đã nói với bà rồi, năm đó, chính mắt tôi nhìn thấy, con gái nhà đó với người cậu dất

tay nhau đi dạo phố, bà còn nói là tôi bịa đặt.” Một thím khác vứt toẹt mớ rau trong tay xuống quầy, nói: “Cả vợ chồng ông bố nữa, không biết còn ăn ở với nhau được bao lâu? Thật không hiểu nổi, bà nói xem, có cần thiết phải vì tiền mà lấy một ông già như vậy không? Còn phải làm mẹ kế một đứa con gái nữa chứ.”

“Người ta biết tính toán mà. Lại đẻ được một đứa con, còn là con trai nữa, tài sản nhà đó chẳng phải bị nó nuốt gọn sao? Phải nói là cô con gái đầu nhà họ Huỳnh cũng dốt, dù gì cũng nên sinh lấy thằng cháu ngoại, sau này còn được hưởng chút gia tài. Bây giờ ly hôn rồi, chẳng biết sau này núi tiền nhà họ sẽ chia thế nào đây.”

“Nhưng mà, thằng em Huỳnh Nhất Nhị đó cũng có ra gì đâu. Cả ngày chỉ biết lông bông trên chiếc xe máy, đến thi đại học cũng rớt. Tồi lúc nào cũng nhắc thằng con trai tôi tránh xa cậu ta ra một chút. Bà không biết cậu ta kiêu ngạo, hư đốn thế nào đâu. Hồi nhỏ, nó đẻ thằng con trai nhà tôi xuống mà đánh túi bụi, tôi đến nhà nó làm cho ra lẽ, mẹ nó chỉ nói đúng hai chữ ‘xin lỗi’. Đúng là tự cho rằng nhà mình có tiền thì giỏi lắm.”

“Thằng bé đó hồi nhỏ rất thông minh, hàng xóm xung quanh ai nhìn thấy cũng quý. Nhưng chẳng biết vì sao càng lớn càng hư đốn, ăn mặc thì chẳng ra làm sao, tối ngày phì phèo thuốc. Cứ coi như bỏ nó đem hết gia sản giao cho nó thì sớm muộn cũng lụi tàn thôi, bần nát sao xây được tường.”

“Lũ trẻ con nhà giàu có đứa nào ra gì đâu, ra khỏi cửa thì chẳng là cái gì hết. Tốt nghiệp cái trường bỏ đi kia thì tương lai có thể làm gì chứ? Con nhà tôi một khi đã tốt nghiệp đại học thì tiền đồ rộng mở, dù thế nào đi nữa cũng không thể bị người nhà đó xem thường được.”

“Con nhà đó cần bằng cấp làm gì? Cứ vào bừa một trường học nào đó, tốt nghiệp rồi thì tới luôn công ty của bố nó làm việc. Dù gì bố nó cũng có tiền, nuôi nó cả đời cũng chẳng thành vấn đề.”

“Cũng đúng, còn cô con gái cả, bỏ chồng rồi thì về ở với bố mẹ đẻ sao?”

“Thiên kim tiểu thư mà, làm sao chịu nổi khổ sở, có thể trụ lâu như vậy cũng là giỏi lắm rồi. Số rau này xem ra không tươi lắm, không mua nữa.”

Hai người phụ nữ vứt lại mớ rau có vài lá hơi úa vàng, quay người đi ra khỏi tiệm tạp hóa. Cô đứng ngây ra một lúc, cầm bó rau bị vứt lại kia lên, ném vào trong làn, rồi quay ra chỗ thu ngân thanh toán sau đó xách túi nilon ra khỏi tiệm tạp hóa.

Chiếc khẩu trang đeo trên miệng dần dính sát lấy mũi mỗi khi hít thở. Cảm thấy hơi ngột ngạt, cô liền kéo kéo sợi dây đeo trên tai, chợt nghe thấy động cơ xe máy quen thuộc. Cô gỡ chiếc khẩu trang ra, đứng ở bên đường, bỗng nhiên cảm thấy muốn chạy trốn.

Mới một ngày thôi, cô chưa có ý định xin lỗi anh. Mới một ngày thôi, cô không cần xin lỗi sớm như vậy. Mới một ngày thôi, những lời lẽ quá đáng đó đến bản thân cô còn chưa tiêu hóa hết. Mới một ngày thôi, cô vẫn chưa hết áy náy. Mới một ngày thôi, cô không cần phải hèn nhát đến như vậy.

Cô không nên nghe mấy chuyện nhảm nhí kia, không nên thấu hiểu cảm giác của anh, không nên cảm thấy anh rất đáng thương, càng không nên cảm thấy mình thật quá đáng. Chuyện anh giả vờ chơi bời, lêu lổng thì liên quan gì đến cô, chuyện phức tạp trong nhà của anh cũng chẳng phải chuyện của cô. Không sai, chính là như vậy!

Cô nuốt nước bọt, ưỡn ngực, vắt túi nilon trên tay lên vai, thông thả tiến về phía trước.

Một trận gió rít qua bên tai cô, cô ngây ra rất lâu không có động tĩnh gì giống như vừa bị ăn một cái tát đau điếng. Tiếng động cơ đó không dừng lại mà lướt vù qua người c>

Cô hơi sững người, cổ duỗi thẳng đơ, nhìn theo cái bóng dáng mới lướt qua người mình. Xem ra anh không cho cô cơ hội để xin lỗi. Sự đấu tranh của cô lúc này thoát cái trở nên thật buồn cười. Trước giờ anh luôn là người dứt khoát hơn cô, cô biết câu “tùy em” kia không phải thuận miệng nói ra, lần này anh thật sự muốn bỏ cuộc.

Rất tốt, đường anh anh đi, đường tôi tôi đi. Cô sẽ không phải chịu trách nhiệm vì sự xui xẻo của anh nữa, sẽ cảm thấy thanh thản hơn nhiều, he he. Cô chỉnh một chút chiếc khẩu trang hơi ẩm ướt của mình, tiếp tục đi về phía trước. Tai cô dường như vẫn nghe văng vẳng tiếng động cơ mỗi lúc một xa.

Cô xách chiếc túi nilon về đến trước cửa nhà mình. Có ai đó đang buồn bã đứng trong sân. Vừa nhìn thấy người đó, phản ứng đầu tiên của cô là muốn chạy trốn nhưng chân như bị dính chặt tại chỗ không sao nhấc lên được, chỉ đành qua một lượt khẩu trang cất tiếng gọi run run: “Chị Nhất Nhất?”

Bóng người đó ngây ra mấy giây, ngái ngái ngơ ngậy cái đầu rồi quay người lại. “À, hóa ra em không ở nhà... Ý... Sao lại đeo cái khẩu trang to thế kia?”

“Em bị cảm cúm, ra cửa hàng tạp hóa mua ít thuốc.”

“Em có nhìn thấy thằng nhóc đó chứ?”

“À?”

“Còn ai vào đây nữa, Nhất Nhị đó, con không ăn mà đã chạy ra ngoài.”

“Em không nhìn thấy.”

“Chắc nó đi rồi... hình như nó không thích gặp chị ở nhà...” Nhất Nhất cười gượng gạo. “Chị thật xấu hổ, lại... ly hôn rồi...”

“Anh ấy không phải như vậy!” cô vội vã cắt ngang lời Nhất Nhất, “Chỉ là anh ấy cảm thấy... có lỗi thôi”. Đúng, anh cảm thấy có lỗi thay cô, vì cô mà cảm thấy có lỗi, tất cả đều tại cô. Nếu như không vì cô, chị Nhất Nhất sẽ không lỵ hôn, anh cũng sẽ không cảm thấy có lỗi đến mức không dám đối mặt với chị ấy. Anh có lý do tức giận.

“Ngốc ạ! Gì mà có lỗi chứ. Chẳng liên quan gì đến nó cả, là chị tự đánh giá mình quá cao thôi... Chị không tin lời của em, cho rằng đó là thứ mê tín, phong kiến, giờ chịu báo ứng là đáng rồi, hi hi...”

“Tại sao chị lỵ hôn?” Cô cắn môi, khó khăn lắm mới thốt nổi câu này.

“Chị cũng không biết, cứ cảm thấy có gì đó là lạ. Thật ra cũng chẳng có vấn đề gì to tát. Nhưng chị không kìm nén được bản thân mình. Cho nên... có lẽ... đúng là vì tờ khế ước nhân duyên đó chăng?” Nhất Nhất chau mày, “Bất Động... có thể nào... trả lại chị sợi dây nhân duyên đó... không?”

“...” Cặp môi giấu sau chiếc khẩu trang của cô run run. Cô gần như nghẹn thở đến nỗi phải há to miệng ra để hít khí ôxy.

Huỳnh Nhất Nhất cúi gằm nhìn xuống đất, không dám ngẩng lên nhìn cô: “Nếu như... chị muốn hối hận... có được không?”

Chân cô hơi loạng choạng. Bên tai vang lên giọng nói thờ ơ của Hạ Thiên Lư:

“Cô hãy nhớ, con người, ai cũng ích kỷ.”

Hóa ra anh ta nói đúng. Hóa ra anh ta luôn nhìn xa hơn cô. Hóa ra... cô luôn sai...

Hồ Bất Động không nhớ sau khi nghe thấy câu đó của Huỳnh Nhất Nhất, mình đã lên nhà như thế nào? Khi cô định thần lại, đã thấy mình ôm một cốc trà nóng ngồi trên sofa, ngáy ra nhìn Hạ Thiên Lư bên cạnh đang ung dung đọc sách.

Anh vắt chân chữ ngũ, chăm chú nghiên cứu một cuốn sách cổ, được mang từ trên núi xuống, bởi vì cô đang có ý định tiếp cận anh nên từ từ nhìn đi chỗ khác, thay đổi tư thế ngồi, nhất quyết giữ khoảng cách với anh.

“Này... tôi nói... việc làm ăn của tiệm trai bao các anh gần đây có phải là không tốt không?” Cô đặt tách trà nóng hổi trong tay xuống bàn trà trước mặt anh, dạo đầu bằng một chủ đề chẳng mấy hấp dẫn.

“...” Quả nhiên anh chẳng thèm đáp lời cô.

“Này, tôi nói... anh và Phạn Đoạn xuống núi lâu như vậy, sao chẳng thấy hai người có hành động gì thế? Chẳng phải anh xuống núi để tìm người vợ chạy trốn của mình sao?” Cô tiếp tục ý đồ của mình bằng cách khai thác chuyện riêng tư của người khác.

“...” Anh hơi ngẩng đầu lên, quay sang nhìn cô.

“Haizz?? Anh... anh... đeo kính sao?” Cô bị dọa chết khiếp vì cái bộ mặt giả dạng thư sinh đó của anh. Nhìn cặp kính lừng lờ trên mũi anh đầy quái dị. Ngay lập tức, cô nắm lấy cơ hội này chuyển phát đề tài: “Hóa ra... anh... cận thị à?”>

“...” Anh khó chịu liếc cô. Anh đã ở đây một thời gian, mà cũng không hề có ý định che giấu chuyện thị lực của mình kém mà sao cô lại không hay biết gì? Sao cô có cảm giác hôm nay mới quen anh. Cô nhìn anh mà cứ như mới phát hiện ra một châu lục mới.

“Hóa ra, mắt của anh... lại ‘lãng lơ’ như vậy à?” Cô xuyên qua cặp kính, lần đầu tiên nhìn vào đôi đồng tử đen láy và hàng mi dày của anh. Anh có đôi mắt thật hấp dẫn, dịu dàng, lại yếu điệu, hoàn toàn khác ánh mắt của bọn đàn ông, một ánh mắt đủ sức câu hồn hàng trăm cô gái. Chẳng trách bà chủ câu lạc bộ trai bao lần đầu tiên nhìn thấy anh đã “châm” luôn, rồi dụ anh vào chốn hồng trần. Hóa ra, bà chủ đó cũng có con mắt đầy chức, chỉ có cô là ngốc nghếch không nhìn ra giá trị của anh. Ừm... Đeo cặp kính để ngăn cản ánh phóng điện bừa bãi cũng tốt.

“...” Đường như anh đã quen với vẻ ngoài “lãng lơ” của mình, nên chẳng phủ nhận, chỉ nhắm chặt mắt, chậm rãi đưa tay gỡ chiếc kính trên mũi xuống, hít thở một hơi thật sâu, rồi mở mắt ra nhìn thẳng vào cô. “Cô lại hối hận rồi chứ gì?”

“...” Một câu nói của anh đập tắt luôn nụ cười giễu cợt của cô, cũng đi thẳng vào chuyện chính mà này giờ cô vẫn vòng vo chưa chịu nói. Cô bĩu môi, bỏ tất cả những câu trêu chọc trong đầu, trả lời: “Tôi biết tôi không thể hối hận, nhưng nếu như người nhường tôi sợi dây nhân duyên hối hận thì sao? Có phải là sự việc vẫn có thể xoay chuyển?”

“Ồ?” Anh chạm chiếc kính lên môi. Mắt long lên, nhìn cô không chớp mắt. “Cô ta... đến tìm cô đòi tờ khế ước nhân duyên đó sao? Sớm hơn nhiều so với tôi sự tỉnh. Vậy thì, cô muốn trả lại cô ấy không?”

“...” Hai tay cô nắm lại ngón tay đan chặt vào nhau, hít thở thật sâu, cắn môi, cân nhắc, dường như muốn moi cái đáp án ra khỏi đầu – cái đáp án đã chôn giấu trong đầu cô từ rất lâu rồi.

“Thế nào? Muốn hay không?” Anh hoàn toàn không thông cảm trước sự đấu tranh của cô, thúc giục cô mau chóng đưa ra lựa chọn.

“Anh còn hỏi tôi làm gì, chẳng phải anh sớm biết đáp án của tôi rồi sao?” Giọng nói thúc giục của anh khiến cô cảm thấy bức bối. Rõ ràng anh ta đã biết sự lựa chọn của cô, biết rằng bốn chữ “cam tâm tình nguyện” kia chính là nút thắt trong số mệnh của cô. Cô sao có thể để cho người khác nguyện vì cô hy sinh, cũng không thể để người đó vì mình mà thật sự “cam tâm tình nguyện”. Số mệnh của cô hoàn toàn không có thuốc chữa. Nếu anh muốn cô chấp nhận số mệnh thì anh đã làm được rồi đó.

Anh cười nhạt rồi đứng lên trước mặt cô, cái đầu cô ương ngạnh cúi gằm xuống đất không chịu nhìn anh. Anh không để tâm, dứt tay vào túi quần, móc ra một tờ giấy nhăn nhúm, đưa đến trước mặt cô.

Cô liếc nhìn tờ giấy được giơ đến trước mặt mình. Toàn thân bỗng cứng đờ.

Cái tờ giấy đó cô rất quen thuộc, đã mấy lần cô uất ức vò nó trong tay, hết lần này đến lần khác lòi ra rồi lại cất đi. Nó bị cô làm cho nhàu nát đến mức không còn nhìn ra được nữa. Đó là tờ giấy cô coi như báu vật, cô cho rằng cô có thể dựa vào tờ giấy này để thay đổi vận mệnh của mình, đó là tờ giấy ký tên Huỳnh Nhất Nhất. Chị ấy đã từng bật cười và nói là không tin vào chuyện sợi dây nhân duyên ấy, thế mà giờ lại nói muốn thu lại lời hứa ngày xưa. Đó là tờ giấy cô tự tay đưa cho anh và bị anh vứt vào lu hương chẳng chút lưu ý tiếc. Đứng ra nó phải hóa thành tro bụi rồi chứ, tại sao giờ lại xuất hiện trước mặt cô thế này?

Chẳng phải nó đã bị thiêu trụi rồi sao? Nó đã đốt cháy sợi dây nhân duyên của Nhất Nhất, sự tin tưởng của Nhất Nhị và niềm hy vọng của cô. Nó đã thiêu rụi tất cả! Nếu không, tại sao chị Nhất Nhất lại ly hôn? Tại sao cô lại đi nói với Nhất Nhị những lời quá đáng, chôn sâu trong đáy lòng đó? Tại sao chiếc xe máy kia lại lướt qua cô, không dừng lại, chủ nhân trên xe t không cười chào cô lấy một tiếng?

Cô trút toàn bộ tội lỗi lên tờ giấy đáng chết này. Vậy mà lúc này đây, nó lại nhón nhợ trước mắt cô như khiêu khích và cố chứng minh rằng nó vô tội, nó không sai, nó không có lỗi... Vậy cô nên trách ai đây? Những bi thảm của cô nên đổ lên đầu ai đây?

“Đây... đây là thứ gì? Anh... đừng hòng dọa tôi.” Cô luống cuống hất bàn tay đang chìa trước mặt mình ra, vờ như chẳng thấy gì toan đứng dậy, bỏ đi, nhưng bị anh từ phía sau níu lấy cánh tay, kéo về phía mình, ép cô quay người lại. Anh nhét tờ giấy tội nghiệt kia vào bàn tay cô, ép cô thừa nhận sự ngây thơ, yếu đuối và ngu ngốc của bản thân.

“Theo cô thì đây là gì?” Giọng nói vốn sắc lạnh của anh lúc này nghe sao mà vô tình đến thế! Lưng của cô ghi sập vào ngực anh, một luồng hơi lạnh thấu vào tận xương tủy. Giọng nói đáng sợ vừa rồi lại vang lên: “Đây chẳng phải là lá bùa cô dùng để thay đổi số mệnh sao? Nhìn rõ rồi chứ?”

Anh cầm tờ giấy tưởng chừng nặng như trái núi đó, nhẹ nhàng đặt vào tay cô. Người cô mềm nhũn rồi từ từ sụp xuống. “Tình cảm của hai người chẳng qua chỉ như một tờ giấy mà thôi.”

Nghe những lời lẽ khinh thường của anh, cô vò chặt tờ giấy, rồi uất hận vung tay lên, muốn tặng cho kẻ từ đầu đến cuối luôn lòi cô ra làm trò đùa kia một cái tát trời giáng. Nhưng anh không né tránh, chỉ lạnh lùng đứng ở đó, nụ cười mỉa mai bỗng chốc biến thành ánh mắt khinh bỉ. Trước đây, cô không hiểu rốt cuộc anh cười cợt điều gì, cũng không hiểu anh làm bộ thanh cao nổi gì, nhưng bây giờ cô đã hiểu tất cả.

Anh ta cười cô và Huỳnh Nhất Nhị, không thoát nổi sự đeo bám của tờ giấy kia. Làm mọi thứ đảo lộn chỉ vì một tờ giấy bỏ đi. Nào là tình yêu, tình cảm, nào là ích kỷ, tư lợi, tất cả chẳng qua chỉ là tự lừa gạt bản thân. Chẳng qua chỉ để che giấu nỗi sợ hãi, lo lắng, sự nghi ngờ người khác. Mọi thứ xem ra quá nực cười. Thật sự quá nực cười!

Trái tim con người hóa ra yếu đuối như thế, dễ vỡ như thế, lúc nào cũng đầy rẫy sự nghi ngờ...

Những thói đồ kị, soi mói, những lời không tiện nói ra miệng, những mong muốn lo sợ không đạt được, giống như chiếc gai chìm, chưa đến lúc bắt đầu đâm thì chưa chịu lộ ra. Bí mật đó nếu được giữ kín sẽ khiến chúng ta cảm thấy an tâm, nhưng một khi bị phanh phui, nó sẽ lao ra khỏi lồng ngực, làm tổn thương mình và tổn thương người khác.

Cô không tin tưởng số mệnh của mình, không tin tưởng Nhất Nhị, cho nên, mới cảm thấy anh làm tất cả chỉ vì chuộc tội. Cô không tin tưởng chính mình, nên khẳng khái lấy sự xui xẻo ra để chứng minh điều gì đó. Chị Nhất Nhất cũng vậy, cô cho rằng chị ấy không tin vào mấy thứ phong kiến, mê tín này, không quan tâm đến gia đình hiện tại của mình, cô những tưởng chị ấy sẽ đặt hạnh phúc của em trai mình lên hàng đầu. Hóa ra, đều chỉ là “cho rằng”, “những tưởng”. Nói cách khác, bọn họ đều đang tự lừa dối mình.

Tay cô cứng đờ, không sao hạ xuống được. Bởi vì người thực sự đáng đánh chính là cô, kẻ đang giơ tay chực đánh người. Anh lòi cô ra làm trò đùa, chẳng qua chỉ muốn giúp cô hiểu rõ bản thân mình.

Anh nhìn bàn tay muốn giáng thẳng vào má mình lại đang đờ cứng trên không. Người cô dựa sát vào anh, thân mật, ấm áp khiến anh bất giác liếc qua chỗ khác. Cô hít một hơi thật sâu, thu tay về, nhân tiện thu luôn hơi ấm của mình. Lui quân thôi, phải bảo vệ “bông hoa hái ra tiền” đó chứ!

Cô khịt mũi, giọng khàn đặc: “Cảm ơn anh đã ức hiếp tôi”.

“...” Nụ cười mỉa mai trên môi tắt hẳn, anh chỉ lạnh lùng nhìn cô quay người bỏ đi.

“Nhưng mà, tôi vẫn cảm thấy không thoải mái!” Cô quay ngoắt đầu lại, kéo lấy tay anh, nghiêng răng nghiêng lợi cắn. Chiều báo thù rửa hận này thật quá độc!

Anh đau đến nhăn mày nhưng không hiểu sao lại không rút tay về, mặc cho răng cô cắm sâu vào da thịt mình. Cô chỉ muốn trút hết cơn giận trong lòng mà hoàn toàn không biết thương xót. Đến khi ngửi thấy mùi máu tanh, cô mới há dạ thả tay anh ra, hằm hằm quẹt miệng, bỏ về phòng. “Râm”, cánh cửa phòng ngủ bị ngược đãi không thương tiếc.

Anh đứng nguyên tại chỗ, nhìn cánh tay vừa được cô tặng cho hai vết răng sâu hoắm, đang rỉ máu tươi, rồi lạnh lùng “ừ” một tiếng. Vừa quay người định nhặt cuốn sách rơi trên mặt đất rồi trở về phòng, thì thấy Phan Đoàn đứng giữa cửa lác đầu lia lịa.

“Bố, bố có cảm thấy không?”

“Chuyện gì?”

“Con xong rồi...”

“...”

“Không cứu được rồi...”

“...”

“Haizz! Xem ra vụ này con vẫn phải giúp bố thôi.” Thăng nhóc nói rồi đưa tay ôm đầu, ngúng nguẩy, vừa rên rĩ một câu hát vừa quay vào phòng...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Công việc của trai bao

“Cuối cùng thì chị cũng cảm thấy bố em có chút đáng yêu rồi đây...”

* * *

Sau mùa mưa, những cơn gió se lạnh báo hiệu mùa thu đến. Hạ Phan Đoàn cuộn tròn cơ thể bé nhỏ trên giường, rúc đầu vào ngực bố. Cậu định nũng nịu để bố gọi điện cho cô giáo, xin phép nghỉ học một hai ngày. Nhưng còn chưa kịp mở miệng đã bị một cơn gió lùa qua chấn, lạnh đến cứng đờ.

“Soạt.” Chiếc chăn bị kéo ra hẳn khỏi người cậu, cơ thể nhỏ bé lộ hết ra gió rét.

Hạ Phan Đoàn dụi cặp mắt còn ngái ngủ, bắt đắc dĩ bò dậy khỏi giường, lên tiếng phản đối: “Ôi, chị Hồ... bố em mới là người đắc tội với chị, phiền chị lần sau kéo chăn thì kéo của ông ấy, đừng lúc nào cũng đổ họa cho người vô tội... Còn nữa...”

Thăng nhóc nhìn Hạ Thiên Lưu vẫn đang vùi đầu vào gối ngủ ngon lành, liền giơ tay đẩy tấm lưng trần của bố mà nói: “Bố... con biết bố đã tu luyện đến một trình độ nhất định rồi nhưng bố cũng không thể không có chút phản ứng gì như vậy được?”. Thời tiết khắc nghiệt như vậy mà Hạ Thiên Lưu cũng ngủ được, thật đúng là khiến nó phục sát đất.

“Dậy! Ăn cơm thôi!” Hồ Bất Động lạnh lùng hươ hươ quả đấm đe dọa, sau đó lại chữa ngón tay cái về phía bàn ăn sáng đã chuẩn bị sẵn bên ngoài. Thăng nhóc Phan Đoàn nuốt nước bọt ừng ực. Nó khẳng định, cô chỉ vào gọi hai bố con nó dậy ăn cơm, chứ không có âm mưu dụ dỗ họ ra ngoài, đánh cho một trận như từ rồi bán thẳng cho lũ buôn người, để họ mãi mãi biến mất khỏi mắt cô. Ô, những chuyện khủng khiếp như thế, cô không có gan làm đâu. Đúng là bố biết nhìn xa trông rộng nên đã tự bán mình trước rồi... Bố sớm đã có sự chuẩn bị, tìm bọn xã hội đen để nương nhờ, tránh bị “người khác” báo thù.

“Bố ơi, dậy ăn sáng thôi, bố...” Phan Đoàn lay gọi bố. Hạ Thiên Lưu vẫn ngủ say như chết.

Hồ Bất Động ngăn cậu bé lại, nói:

“Đề chị!”

“Phù”, Hạ Phan Đoàn thờ ơ. “Chị Hồ, chị muốn làm gì?”

“Gọi tên ‘tử tế’ này dậy ăn cơm”. Nói đoạn, cô tóm lấy cánh tay anh kéo mạnh một cái. “Phập”, anh nhào luôn xuống đất.

“Bố!” Thăng nhóc xót xa cất tiếng gọi bố. Hạ Thiên Lưu nằm dài trên mặt đất từ từ mở mắt ra, chau mày, thấy cô từ trên cao chiếu xuống nụ cười nham hiểm, có vẻ vô cùng hài lòng với cách đánh thức người khác không chút dịu dàng này.

“Nhìn gì mà nhìn, gọi anh dậy ăn cơm thôi. Anh tưởng mình là VIP trong cái nhà này chắc?” Chưa hài lòng, cô còn định giơ chân đá cho anh thêm vài cước nữa nhưng bất gặp ánh mắt ẩn chứa cả sự trong sáng, tội nghiệp lẫn chút khó chịu kia, cô thoáng chốc cảm thấy luống cuống, chân đã giơ lên cao nhưng bỗng khựng lại trên không. Từ thế thì sẵn sàng nhưng khí thế đã tiêu tan.

“Chị Hồ, mỗi lần bố em ngủ dậy đều dờ dẩn rất lâu. Chị... chị... chị dịu dàng chút được không?” Phan Đoàn vội nhảy xuống giường, kéo tay cô nàng ghé góm, hung dữ kia.

“Đờ ắt? Đờ ắt nổi gì! Chẳng phải anh ta luôn tự hào là người tỉnh táo nhất trên đời sao? Anh ta cần gì phải ngủ chứ?” Cô bóng gió, chỉ thẳng vào gã đang lờn ngòm bò từ dưới đất lên giường, vùi đầu vào gối ngủ tiếp. “Tôi kêu anh dậy cơ mà! Anh còn ngủ nữa sao?”

“Chị Hồ, chị đừng hét nữa... Bỏ em mà bị đánh thức thì sẽ đáng sợ lắm. Chị làm ông nổi giận, ông sẽ...”

“Dù gì thì bây giờ, chị cũng chẳng còn gì để anh ta nắm thóp nữa. Chị việc gì phải sợ anh ta!” Cô không nghe lời khuyên can, tiếp tục hét.

Anh nghe thấy tiếng ồn ào không ngừng rót vào tai mình, cuối cùng không chịu được những tiếng ồn ào mãi không dứt, anh giận dữ, kéo ngay cái “nguồn phát thanh” kia, đè xuống giường.

Cô còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị một gã hung tợn kéo ngã vật xuống giường, càng chưa kịp kêu lên tiếng nào đã bị một chiếc gối úp lên mặt không chút nương tình, tiếp đến, một thân thể lạnh buốt đè lên người cô. Trong chốc lát, cô bị cướp hết không khí, giãy giụa dưới thân thể anh. Miệng lúng búng mấy tiếng “u u” sợ hãi. Một cánh tay bị bẻ vụn ra sau người, cánh tay còn lại yếu ớt vẫy vẫy cầu cứu Phan Đoàn.

“Em đã nói với chị rồi... Đừng làm ồn lúc bố em mới ngủ dậy. Chị muốn trả thù thì thiếu gì cách, sao lại chọn cách ngốc nghếch này?”

“...” Cánh tay đó vẫn cố sức vùng vẫy, lúc thì chỉ vào kẻ đang đè trên người mình, lúc lại đập “phịch phịch” xuống ga giường vì ngạt thở. Chắc cô đang muốn nói: Chị làm sao biết được bố em cầm thú như thế. Mau kéo anh ta ra cho chị, chị sắp không thở được rồi!

“Chị Hồ, em khuyên chị, tốt nhất đừng giãy giụa lung tung nữa... Nếu chị còn động đây, em cũng không biết rõ bố em còn có thể làm những gì với chị đâu...”

“...” Cánh tay đang vẫy vùng kia nghe thấy lời cảnh cáo, đột nhiên cứng đờ lại, không nhúc nhích nữa.

“He he, chị cứ ở đây ngủ với bố em nhé, em ăn cơm xong sẽ quay lại gọi hai người.

“...”

Đúng là Hồ Bất Động đã nghĩ trăm phương ngàn kế báo thù Hạ Thiên Lưu. Ví dụ như chuẩn bị cho Phan Đoàn một bữa ăn sáng thật thịnh soạn nhưng chỉ dành cho anh ta một gói mì tôm. Hoặc lôi hết quần áo bẩn của anh ta ra khỏi máy giặt rồi nói rằng đã giặt sạch cả rồi. Còn một cách nữa, đem toàn bộ đĩa phim A anh ta thuê ném vào thùng rác sau đó đổi thành phim kinh dị...

Nhưng kết quả là gây ông đập lưng ông. Thứ nhất, vị giác của anh ta chắc chắn có vấn đề rồi, bất kể ăn mì tôm gói hay sơn hào hải vị cũng như nhau hết. Tương tự, anh ta xem phim A, phim tâm lý xã hội hay phim kinh dị cũng đều giống nhau. Khủng khiếp nhất, người chịu hậu quả lại chính là cô, dù đã rúc ki trong chăn nhưng những tiếng ma quỷ rùng rợn kia vẫn vang vọng bên tai, đến mức cô chẳng thể ngủ nổi, phải chạy ra ngoài khuyên anh ta, đêm hôm khuya khoắt nên để ý hàng xóm xung quanh. Ai dè cô vừa thò mặt ra khỏi cửa, một con quỷ mắt đỏ, lưỡi thè nhảy bổ ra làm cô khiếp sợ hét toáng lên... Hóa ra chỉ là một cảnh trong phim. Hạ Thiên Lưu đã ngủ say như chết trên sofa chẳng mấy may sợ hãi gì. Thế đã là gì! Điều tồi tệ hơn nữa, ngày thứ hai sau khi cô cự tuyệt giặt quần áo cho anh ta, bà chủ xã hội đen đã gọi điện cho cô.

“Tôi cảnh cáo cô, vẻ ngoài của trai bao là yếu tố quan trọng nhất. Khi tiếp một cô gái, tuyệt đối không được để lưu lại mùi nước hoa của cô gái khác. Đây là đạo đức nghề nghiệp, cô hiểu không? Nếu máy giặt nhà cô bị hỏng, bắt đầu từ hôm nay, cô dùng tay giặt đồ của Thiên Lưu cho tôi! Nghe rõ chưa hả? Giặt cho sạch chút! Nếu vẫn còn mùi, cô liệu hồn đó.”

“...” Có nhầm không vậy? Là cô đang trả thù người ta hay bị người ta trả thù đây? Tại sao việc gì với cô cũng phản tác dụng vậy? Mỗi lần giặt bộ quần áo dính đầy mùi nước hoa phụ nữ của anh ta, cô đều tự hỏi lòng mình điều này.

Lúc này đây, khi cô bị cơ thể nặng trĩu của anh đè đến mức khóc không thành tiếng, cô mới hiểu ra, số mệnh của mình đã thay đổi rồi. Sự xui xẻo đã chuyển từ người cô yêu sang chính bản thân cô. Chết tiệt>

Ăn sáng xong, Hạ Phan Đoàn vẫn như thường lệ nhảy lên chiếc xe cà tàng của Hồ Bất Động, ngồi ngay ngắn. Nhìn Hồ Bất Động bị đè đến đau khắp mình mẩy, vừa tự nắn bóp vai mình vừa nguyên rủa bố cậu, lần đầu tiên cậu cảm thấy cần phải bảo vệ danh dự của bố mình.

“Chị Hồ, chị còn trách bố em sao?”

“Hả?” Cô nghi ngờ quay lại, nhìn thẳng nhóc đang ngược mắt lên nhìn thẳng vào mình. “Ân oán của người lớn, không liên quan đến em”

“Nếu như bố em không dùng cách đó thì chắc bây giờ chị vẫn còn tin vào cái khế ước nhân duyên kia. Toàn là lừa bịp thôi, chị à!” Thăng nhóc cao giọng đưa ra một nhận xét sâu xa, “lớn” hơn hẳn so với tuổi của nó. “Giống như những bạn gái trên lớp em, cứ thích xem những cung sao hay trắc nghiệm tâm lý gì đó. Chẳng qua là tự tìm cho mình một cái cớ thôi”.

“Em chớ bắt chước giọng điệu của bố em! Nghe mà muốn đánh!”

“Vâng, bố em nói, sự thực luôn mất lòng cho nên, em mới phải học cách lừa người. Giống như cái chị đã nhường nhân duyên cho chị, lúc nào cũng nói không để ý thứ gọi là nhân duyên. Kết quả thì sao? Khi gặp chuyện rồi, chị ấy lo sợ, hối hận, đem mọi sai lầm đổ cho thứ mà chính mình cũng không tin, chẳng phải sao?”

“...”

“Cho nên bố em nói, lòng người là thứ khó lường nhất.”

“Vậy tại sao anh ta còn thử lòng chị?” Hế nhắc đến vấn đề này là mặt cô lại ó, giọng nói cũng to lên.

“Chẳng phải là chị muốn bố em giúp chị thay đổi số mệnh sao? Chị không cảm thấy... chỉ có như vậy, bố em mới có thể giúp chị thay đổi hoàn toàn cái số mệnh mà chị đã chấp nhận đó sao?”

“...”

“Bởi vì nếu nói với chị, chị đừng tin vào số mệnh gì đó, chắc chắn không có tác dụng, đúng không? Nếu bố em không làm như vậy, chị sẽ chẳng bao giờ chịu tin rằng số mệnh của mình hoàn toàn không có vấn đề gì hết. Bố nói, số mệnh tất có Trời định nhưng mà, người muốn làm gì, ông Trời cũng không thể quản được.”

“...”

“Cho nên đừng ức hiếp bố em nữa nhé. Ông ấy rất đáng thương đó.”

“Anh ta đáng thương chỗ nào? Người đáng thương là chị đây này. Bị dọa ma hết hồn, còn bị uy hiếp phải giặt quần áo cho anh ta.” Cô hạ thấp giọng, nháy lên xe, khởi động, lái xe về phía trước.

Thằng nhóc im lặng hồi lâu lại nói tiếp:

“Chị Hồ, tuy bố em muốn tốt cho chị, nhưng đúng là cũng có phần quá đáng. Chị trả thù bố em một chút cũng là lẽ đương nhiên.”

“Em lại có âm mưu quỷ kế gì?” Cô cười mỉa mai một tiếng, dường như không trông đợi thằng nhóc phía sau có thể đưa ra ý kiến hay h

“Chẳng phải chị không tin rằng bố em thực sự giúp chị thay đổi được số mệnh hay sao? Sao chị không thử thích ông ấy, xem ông ấy có xui xẻo không? Cứ coi như chị không thay đổi được số mệnh thì cũng có thể khiến ông ấy ném chút mùi xui xẻo?”

“Kít...”

Tiếng phanh xe chói tai như sắp xuyên thủng màng nhĩ của thằng nhóc.

Hồ Bất Động quay ngoắt đầu lại. Thằng nhóc thấy vẻ mặt nghiêm nghị của cô thì sợ rúm ró. Bỗng nhiên đập vào mắt nó là một nụ cười ám muội. “Hừ... Ý kiến này hay đấy!”

“...” Phan Đoàn nuốt nước bọt, hồi hận vì câu nói lỗ lù của mình. Bố, con... con... không có ý... lòng báo thù của chị ấy quả thực đáng sợ.

Thế là, từ đó Hạ Phan Đoàn được thăng chức thành quân sư kiêm cố vấn tình cảm của Hồ Bất Động, được cô hỏi lộ bằng một cốc kem dâu lớn trong quán cà phê bên cạnh, nhân tiện, giải quyết luôn bữa tối ở ngoài, mặc cho gã coi mỵ ăn liền sánh ngang với sơn hào hải vị kia ném mùi giận dỗi, thanh đạm đến cực điểm. Vì báo thù, cô không ngại tiến hành một cuộc nghiên cứu gian khổ. Đáng tiếc, thằng bé không hề nhận ra, cứ nghĩ mọi chuyện chỉ đơn giản như trò chơi.

“Này, chị hỏi em. Bây giờ, chị rất nghiêm túc hỏi lại em vấn đề này. Em nghiêm túc một chút được không?” Hồ Bất Động gõ gõ xuống mặt bàn, gọi thằng nhóc Phan Đoàn đang mãi mê “tiếc mắt đưa tình” với chị bán hàng xinh đẹp.

Phải nói là, sau mấy ngày miệt mài nghiên cứu, cô cũng không phải không có thu hoạch gì, ít nhất cũng biết được trước khi gặp cô, hai bố con nhà này làm thế nào để không bị chết đói. Phải công nhận khả năng bắt chuyện và giả bộ ngây thơ, đáng yêu của thằng nhóc này thật sự vượt xa ông bố tượng đất của nó. Cốc kem trước mặt nó ập, chị bán hàng xinh đẹp cứ cười suốt. Nó đã quen được với người ta nên cốc kem dâu của nó cứ vui lại đây, dâu tây cứ hết lại có. Đến cô cũng được kể phần, chị bán hàng kia liên tục rót thêm nước lạnh cho cô, nhân tiện nói chuyện với thằng nhóc mấy câu.

“Chẳng phải em đang rất nghiêm túc giúp chị nghĩ cách đây sao?” Thằng nhóc cắn thìa, đầu ngẩng nhìn trần nhà, làm bộ trầm ngâm suy nghĩ. “Nhưng mà chị bán hàng đó cứ nhìn em chăm chăm làm em không thể tập trung được.”

“Rõ ràng hai ngày trước tự em nắm tay người ta, khăng khăng đòi tự giới thiệu. Lại còn hỏi người ta có đứa con trai nào thất lạc từ nhiều năm trước không? Chị thật xấu hổ vì phải nói là quen biết em.”

“Đó là vì em muốn tìm mẹ mà. Không thể nào bỏ qua bất cứ một tia hy vọng nào được. Miễn là phụ nữ thì đều có khả năng, hơn nữa, chị bán hàng đó lại rất đáng yêu.” Thằng nhóc nói rồi, lại quay sang phía chị bán hàng tươi cười, duyên dáng kia.

“Vậy em có thể trả lời chị một câu mà chắc chắn mẹ em từng nói cho em đáp án rồi được không? Rốt cuộc, bố em có điểm nào đáng để người ta thích không? Vấn đề muôn thuở này, chị thực sự không tìm được đáp án! Không biết đáp án, chị không thể thích được, không biết được thì không thể báo thù được, em hiểu không?”

“Ồ, bố em có điểm nào đáng để người ta thích à? Thực ra vấn đề này, em còn muốn biết hơn cả chị Hồ đó... Ày ày, được rồi, được rồi, đừng có giơ tay đánh em, lẽ nào chị không cảm thấy bố em rất đẹp trai sao?”

“Ngoại hình của anh ta không phải đẹp trai mà là lẳng lơ, phong lưu đa tình, trắng gió lẳng nhăng”.

“...” Phan Đoàn im bật, nhiệt liệt hưởng ứng mấy câu thành ngữ chuẩn xác đến vào đầu được. “Ấy... Bố em, ông ấy... trưởng thành, chừng trạc.”

“Em chắc chắn anh ta trưởng thành, chừng chạc chứ? Chị cảm thấy nên gọi là dờ dẩn, lảnh cảm mới đúng”.

“...” Nghe cũng có lý mà. “Này... Bố em... thân thể đáng giá.”

“Lũ trai bao dù có đắt giá đến đâu chẳng nữa thì cũng chẳng có gì đáng tự hào cả”.

“Này, chị cứ luôn miệng chê bố em cái này chê bố em cái nọ, chỉ ít cũng phải nghĩ đến người thừa hưởng gene của ông ấy như em chứ.” Thăng nhóc bĩu môi, hai chân không vói tới đất, đứng đưa trên ghế sofa.

“Được, được rồi! Cứ coi như chị sai.” Cô vỗ vỗ cái đầu đang căng phình ra của mình, quyết định đổi phương pháp.

“Nếu không thì em nói cho chị, em thích điểm nào ở bố em? Chưa biết chừng chị có thể từ đó nhanh chóng phát hiện ra vài ưu điểm của ông ấy...”

“Ồ... Bố em ấy à... Hồi còn nhỏ, sức khỏe của em không tốt, ông thường xuyên đưa em đi lạc ở nơi rừng núi hoang vu. Ông đi nhanh như bay, em đuổi theo không kịp, liền bị ngã oạch xuống đất, em khóc tru tréo, bò đến bên cạnh ông nhưng ông trừng mắt, rồi cười dọa nạt nói, em phải tự đứng dậy, đừng hy vọng ông ấy đỡ... Lúc đó em cảm thấy bố rất vĩ đại.”

“Chị không muốn bị ngược đãi.”

“Còn nữa, thuốc của bố em sắc rất đáng, em rất gh. Nhưng mỗi lần bố bắt em uống thuốc, ông nắm chặt môi, mắt tròn trũng, rất là đẹp trai!”

“Hừ, nếu thế chắc bố em mà bón thuốc cho em nữa thì em phải yêu ông ý vô bờ bến...” Cô nhớ lại cảm giác bị anh vành miệng, đổ bát thuốc đắng ngắt vào mồm. Không nghĩ đến thì thôi, hề nghĩ đến cái cảm giác sặc thuốc đến tới tẩm mặt mũi đó là cô liền muốn bóp chết anh ta.

“Ồ, nhưng mà, đáng về bố em cười rất mê hồn. Đó là điểm em thích nhất, chị đã nhìn thấy chưa?”

“Em muốn nói nụ cười lạnh lùng, cười nham hiểm, hay là cười mỉa mai?”

“Là mỉm cười đó...”

“Cười thật lòng?”

“Vâng, nụ cười bất khả chiến bại. Chỉ cần nhìn một lần, đảm bảo chị sẽ thích bố em ngay.”

“Cái hiện tượng nhân gian trăm năm hiếm gặp như thế, em kêu chị đi đâu mà tìm.” Lãng phí cả nửa ngày trời, trẻ con vẫn cứ là trẻ con. Chỉ biết chơi với học, cười ngơ ngếch cả ngày, chẳng đưa ra được sáng kiến nào. Xem ra, việc cô thích anh còn khó hơn lên trời.

“Vậy chị thử nghĩ cách để bố em cười cho chị xem một lần đi.” Thăng nhóc Phan Đoàn lại hồn nhiên gợi ý, nhún nhún vai. Thấy Hồ Bất Động ngồi đối diện ho sặc sụa, cho rằng cô quá sợ hãi, liền an ủi thêm một câu: “Thực ra bố em rất hiền lành, rất dễ dỗ dành”.

“Tốt nhất là em quay đầu nhìn lại kia có phải là ông bố rất hiền lành, rất dễ dỗ dành của em không?” Đột nhiên cô cúi thấp đầu, run rẩy chỉ ra cửa quán cà phê sau lưng Phan Đoàn...

Phan Đoàn nghi ngờ quay đầu lại. Quả nhiên, thấy bố mình khoác một chiếc áo choàng dài đẩy cửa bước vào. Ngay lập tức anh thu hút được sự chú ý của cô bán hàng, người mà nó mất mấy ngày mới “tiếp cận” được. “Đó... đó... người đó là ai?”

“Theo quan sát, có lẽ là bố em...”

“Chị đang nói đến cô nàng đứng bên cạnh anh ta kia!” Một cô gái trang điểm lòe loẹt, tóc tai xoắn tít nhưng lại khoác trên mình bộ đồng phục của trường nữ sinh.

“Thế cũng phải hỏi, đương nhiên là khách hàng của... bố em.” Hóa ra ngày nay đội ngũ khách hàng trong nghề này đang có xu hướng trẻ hóa. Có tiền là có thể đi bao... bao... bao... trai.

“Chị ta làm gì mà kéo tay bố em chặt vậy? Lại còn dán cả bộ mặt sung sướng vào ngực bố em nữa chứ!”

“Chẳng nhẽ em nghĩ người ta bỏ tiền ra chỉ để giữ một khoảng cách an toàn rồi nghe bố em giảng triết lý, giảng lý luận về lòng ích kỷ của con người sao? Này, này, này, em cúi đầu thấp chút đi, bọn họ đến rồi kia.”

“Nhưng, bố em, ông ấy...”

Hồ Bất Động bịt chặt cái mồm đang bị bô của thằng nhóc, ấn thằng nhóc cúi xuống ghế sofa, không để nó nhìn thấy cảnh tượng 18+ diễn ra tiếp đó. Còn mình thì nhấp nha nhấp nhồm, lén lút thông qua lưng ghế sofa theo dõi bàn bên cạnh.

Một người đàn ông không biết đã ngồi đó bao lâu và hút hết hơn nửa bao thuốc. Vừa thấy hai người đi vào, liền luống cuống đứng ngồi không yên, đợi cái điều thuốc trong tay vào gà tàn, siết chặt nắm đấm.

Woa... Vờ kịch này gay cấn đây! Hóa ra, công việc của anh lại lắm thử thách như vậy. Không những phải chiều lòng khách hàng, mà còn phải đối mặt với anh bạn trai cũ của khách hàng nữa. Mà chiếc áo choàng kia của anh, chắc là sản phẩm của công ty, trước giờ có thấy anh mặc ở nhà đâu.

Cả ngày thấy anh khoác bộ áo dài truyền thống, khiến cô có cảm giác mình đang quay ngược dòng thời gian.

“Người đàn ông này là ai?” Tiếng quát tháo của người đàn ông kia khiến cô không thể không chú ý.

“Không nhìn thấy sao, đương nhiên là bạn trai mới của tôi rồi.” Mắt cô ta nhướn lên vẻ thách thức, người thì dựa sát hơn vào tấm ngực phía sau.

“Cô ta đang khinh bạc bố em!” Cuối cùng thằng nhóc Phạn Đoàn cũng vùng thoát khỏi sự khống chế của Bất Động, ghéech cảm lên ghế sofa, cùng Bất Động xem trộm màn kịch hấp dẫn trước mặt.

“Nghề của bố em chính là để người ta khinh bạc.” Cô thân nhiên trả lời một câu, rồi tiếp tục quay đầu xem kịch.

“Anh ta là bạn trai mới của cô? Vậy tôi là gì?” Người đàn ông bật dậy khỏi ghế sofa.

“Cũng là bạn trai, nhưng là bạn trai cũ.” Cô nàng nữ sinh nhướn mày, hoàn toàn không thèm đoái hoài đến cái gã mới bị “giáng chức” làm bạn trai cũ, quay lại, âu yếm nhìn anh chàng cũng vừa được “thăng chức” bạn trai mới. “Cục cung! Anh nói câu gì đi! Người ta vì anh nên mới chia tay với bạn trai trước đó.” Hạ Thiên Lưu này giờ vẫn đứng một bên, yên lặng xem kịch. Anh liếc nhìn người đàn ông vừa mới nhảy bật khỏi ghế sofa... Sau lưng hai cái đầu thấp thò bắt đầu nhăn nhó.

“Bạn gái của anh sao?” Anh chỉ vào cô nàng đang ưỡn ẹo bên mình, nói với người đàn ông dường như đang muốn xé xác anh trước mặt.

“Vớ vẩn, cô ấy là bạn gái tao, tao theo đuổi mấy tháng trời mới giành được. Hai người vừa quen mấy ngày, tao tuyệt đối sẽ không nhường cô ấy cho mày. Vì theo đuổi cô ấy, tao ngày nào cũng mua đồ ăn sáng cho cô ấy, còn đưa đón đi học, đến ngủ cũng không ngon giấc, bây giờ mắt đã thành gấu trúc rồi, mày xem đi. Cô ấy kêu đói bụng, nửa đêm tao phải lái xe đi mua đồ ăn đêm cho cô ấy, lái xe quá tốc độ bị công an tóm, tao phải giải thích gây lười, cuối cùng vẫn phải lãnh một hóa đơn phạt. Rồi còn hy sinh cho tình yêu, cô ấy kêu buồn, tao buồn điện thoại thâu đêm với cô ấy, phí điện thoại tháng này đến tao cũng chẳng dám tưởng tượng, cô ấy...”

“Bây giờ là của tôi rồi.” Anh cắt ngang dòng bi phẫn của người đàn ông đang chẳng chút do dự đem thiên tình sử của mình chia sẻ với tình địch. Mặc xác anh ta nói gì, anh gọn lỏn kết thúc vở kịch bằng câu thoại hết sức súc tích, nói xong, kéo luôn cô ả xinh đẹp bên cạnh đi ra khỏi quán cà phê.

Người đàn ông kia còn chưa kịp nói hết, hần ta vẫn đôi mắt đỏ ngầu lên nhìn theo đôi tình nhân. Hần phân vân không biết nên một mình trút nỗi phần uất với trời cao, hay nên đuổi theo. Cuối cùng hắn cũng quyết định chọn cách thứ hai, cất bước chạy ra ngoài cửa.

“Này... Phạn Đoàn...” Hồ Bất Động lay Hạ Phạn Đoàn đang ngây ra như khúc gỗ, mắt vẫn không rời cánh cửa quán cà phê đang đóng chặt.

“Không, chị Hồ, chị tin em đi. Bố em tuyệt đối không phải loại người có thể nói ra những câu đó...”

“Cuối cùng chị cũng cảm thấy bố em có một điểm khiến người ta thích rồi đấy...” Cô ngây ngất nhìn cánh cửa được anh nhẹ nhàng mở ra, sau đó lại bị hất mạnh cái “phập”.

“...” Hạ Phạn Đoàn giật giật khóe miệng, không dám tin vào tai mình nữa. Thậm chí, cậu còn phát hiện chị bán hàng xinh đẹp cùng tất cả sinh vật giống cái có mặt tại đây lúc này đều ngây ngất hết như cô gái bên cạnh mình. Thế mới biết, con mắt thâm mĩ của mình hoàn toàn không theo kịp thời đại. “Hóa ra... bọn chị... thích thứ như vậy...” Cướp phụ nữ của người khác, có gì hay chứ? Thực sự không hiểu con gái bây giờ nghĩ gì nữa.

“Ồ... thật nam tính! ‘bây giờ là của tôi rồi’... rất MAN...”

“Này... Chị thích là được rồi... Không cần khách sáo...”

“Còn ngây ra đó làm gì, chưa biết chừng bên ngoài còn có kịch hay để xem. Đi nhanh nào!” Cô lập tức bỏ lại chút tiền lẻ, chộp lấy túi, kéo thằng nhóc chạy ra ngoài. Đã có một chút rồi đấy, xem ra tôi sắp “thích” anh rồi! Anh đợi đó mà nếm mùi xui xẻo đi! Hạ Thiên Lưu!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Thực tập sinh trai bao

“Hừ, cô nghĩ cô có thể yên ổn mà ra khỏi cánh cửa này sao?”

* * *

Nào ngờ, cô lại theo dõi anh đến thẳng “hang ổ” trai bao. Trước mặt cô là một ngôi nhà xa hoa. Ánh chiếu nhập nhòaang mạ thêm chút ảm áp cho chiếc biển quảng cáo chẳng đèn sáng trưng, chút mờ màng, nhả nhặn của hai tia sáng bạc và tím nhạt đan xen nhau làm nổi lên hàng chữ - C>

Hồ Bất Động và Phan Đoàn há hốc miệng, quay sang nhìn nhau một hồi. Hai người cùng nuốt nước bọt, không thể không “ồ” lên. .

“Chị Hồ... bố em... làm... làm ở đây sao?” Xem chừng bên trong đó còn hấp dẫn hơn nhiều.

“Đừng hỏi chị, chị chưa từng gọi trai bao, con phố này... chị chưa từng tới...”, cô lấp bắp. Như thể cô gái nhà quê lần đầu ra thành phố, cô cứ dán mắt vào những chiếc xe hơi cao cấp xếp hàng đồ trước cửa, những cô gái từ trên xe bước xuống, ai cũng tươi cười rạng rỡ được các chàng trai đợi sẵn ở cửa đón rước ngay vào trong. Cúi xuống nhìn chiếc xe máy cả tầng của mình, cô nghĩ, mình vào đó thể nào cũng bị xếp vào loại “áo quần lôi thôi, xin miễn tiếp đãi”.

“VẬY... chúng ta phải vào trong sao?” Phan Đoàn cắn ngón tay, dường như cũng cảm thấy bộ dạng của cô và những cô gái bước xuống từ những chiếc xe kia khác nhau quá xa. “Chị cảm thấy chúng ta vào được sao? Hay là, chúng ta quay về nhà đợi bố em là được rồi. Dù gì lúc nào bố em tan làm thì sẽ tự về nhà mà...”

“Không được.” Cô trừng mắt một cái, nhảy xuống xe. “Bố em về về nhà là ngăn ngăn ngơ ngơ khiến người ta chẳng có chút hứng thú nào cả. Chị thích cái dáng vẻ vừa rồi của anh ta hơn!”

“Đáng vẻ cướp bạn gái của người khác ấy à?”, Phan Đoàn hỏi lại.

“Không sai!”

“...”

Cô mạnh miệng, dường như hạ quyết tâm rồi, hít thật sâu, nhìn khung cửa bán nguyệt có treo một chiếc pha lê và phía trước đặt la liệt những chậu hoa đủ màu sắc. Hai người đàn ông mặc bộ âu phục màu xám nhạt nghiêm trang đứng ngay cửa, chắc là đang đợi khách. Cô nuốt nước bọt, chậm chạp lê từng bước khó nhọc đến trước cửa. Dưới chân cô là những bậc thềm bằng pha lê trong suốt, đôi giày thể thao của cô lại không sạch sẽ lắm. Chết... làm bẩn sàn nhà, sẽ không bị phạt tiền chứ? Cô liếc nhìn đôi giày đen bóng loáng của hai anh chàng đứng trước cửa, do dự, liệu có nên cởi giày ra đi chân đất mới có thể bảo vệ được môi trường không?

“Thưa cô!” Giọng nói du dương như gió bông vang bên tai cô. Cô dường như cảm thấy tai mình tê dại, toàn thân lập tức mềm nhũn ra. “Cô muốn tìm người sao?”

Cô vực cái cơ thể mềm nhũn như sắp đổ của mình lên, lấy hết dũng khí ngẩng đầu, nhìn thẳng vào nụ cười chết người khiến cô ngạt thở. Cuối cùng cô cũng biết vì sao nơi này lại làm ăn phát đạt như vậy rồi, đến anh bảo vệ còn “sát gái” thế kia... Con mắt của bà chủ này quả nhiên lợi hại.

“À... tôi... tôi...”

“Cô có người quen không? Hay là lần đầu tiên đến? Anh chàng mặc bộ âu phục màu tím nhạt kia tiếp tục mỉm cười, nhìn cô đã nhấc chân lên nhưng vẫn chân chừ không bước tiếp, liền đưa tay về phía cô. “Có cần tôi đỡ cô không?”

“Ờ... đỡ một cái bao nhiêu tiền?” Cô còn chưa mê muội đến mức cho rằng trai bao miễn phí, mỗi bước ở đây đều mất tiền, vẫn nên cẩn thận là hơn.

Người đàn ông đó nghe vậy, hơi bất ngờ một chút, rồi bật cười ha hả. “Cô cảm thấy tôi đáng giá bao nhiêu tiền?”

“...” Thật đáng sợ, lại để cô tự nguyện ra giá, quả nhiên là cao th

“Xem ra cô đến đây lần đầu tiên rồi, có cần người giới thiệu không?”

“Nếu... nếu như miễn phí... tôi... tôi sẽ...”

“Vâng...” Người đàn ông kia tiếp tục cười lớn. “Tôi có thể giúp cô tìm một người hướng dẫn miễn phí nhưng cô cũng phải giúp tôi một việc.”

“Giúp việc gì?”

“Đây là nơi trẻ vị thành niên không thể vào, có thể bảo con trai cô tạm thời đứng đợi ở bên ngoài được không?” Anh ta đưa tay chỉ vào cái đuôi phía sau cô, rồi lại chỉ lên cái biểu tượng “18+” ở ngay bên cạnh... .

“Anh tin em đi, em còn hiểu biết hơn cả các anh chị trên mười tám tuổi ấy!” Hạ Phan Đoàn khó chịu chau mày. Nó đương nhiên ghét việc bị người ta nghi ngờ về độ trưởng thành của mình.

“...” Anh ta không nói gì thêm, chỉ mỉm cười có chút khó xử, nhìn “bà mẹ tương lai” của thằng nhóc.

“Không sao cả, cứ để nó đứng bên ngoài!” Mẹ thẳng nhóc rất nhanh chóng đưa ra sự lựa chọn sáng suốt giữa thằng bé và anh chàng đẹp trai.

“Hà? Chị Hồ, sao chị có thể như vậy? Sao chị có thể để em đứng ngoài?” Phan Đoàn lập tức tóm lấy áo cô, giật mạnh.

“Đừng giật nữa, có trách thì hãy trách bố em không sinh em ra sớm hơn mấy năm, nếu vậy em đâu cần phải đứng ở ngoài này.” Cô kéo vạt áo của mình lại, nhìn thẳng nhóc đang tru tréo phản đối. “Này... chị cho em tiền ăn kem, được không?”

“Thêm một cuốn tiểu thuyết thể loại “Tình yêu” nữa!”

“...”

“Chấp nhận không?”

“Chấp nhận!” Cô buồn bã móc ví ra, dùng cách bịt miệng con cái thông dụng của các bậc cha mẹ, đồ dành nó để tiện làm cái việc không thể cho người khác biết được. Thằng nhóc cầm tiền vui vẻ bỏ đi. Lúc sắp đi còn nói với cô, nó sẽ ngoan ngoãn về nhà, không cần lo lắng cho sự an nguy của nó, rồi tình quái chớp mắt với cô một cái, bảo cô cứ thoải mái vui vẻ mà hưởng thụ sự ấm áp...

“Anh à, anh xem nó có chỗ nào giống trẻ chưa đầy mười tám tuổi chứ?” Cô chỉ về phía thằng nhóc đang tung tăng chạy đi, nói với anh chàng trước mặt. Mấy chuyện thể nầy thực ra anh ta quen lắm rồi.

“...” Người đàn ông đó vẫn mỉm cười nhưng rõ ràng ánh mắt thay đổi ít nhiều. Dường như không muốn xen vào cuộc chiến tranh giữa mẹ con họ, anh sai người đàn ông đang quay lưng về phía cô hút thuốc: “Này, cậu đưa cô đây vào nhé. Một lát nữa tôi còn có khách phải đón”.

Người đàn ông bị sai kia hơi lừ mắt, khó chịu “hừ” một tiếng rồi nói: “Gi chứ! Tôi ra đây là để hút thuốc, muốn dẫn, anh tự đi mà dẫn”.

“Tôi nói này thiếu gia, tốt nhất cậu đừng tỏ thái độ này với tôi. Nếu như tôi báo cáo lại với bà chủ, trừ điểm thái độ làm việc của cậu, cậu sẽ không đủ điểm qua đâu. Cứ chuẩn bị mà cuốn xéo.” Người đàn ông kia lừ mắt, thấp giọng dọa nạt.

“Tần Vĩnh Thi, đừng có ép tôi biến bộ mặt kiêu con của anh thành cái gạt tàn thuốc.”

“He he, bộ mặt này của tôi tuy không cao giá bằng Tiểu Thiên Lưu nhưng cũng không rẻ lắm đâu. Cậu cứ thử phá hỏng mặt tôi xem, bà chủ có bắt cậu bán thân mà thay tôi trả nợ không?” Anh chàng Tần Vĩnh Thi thân nhiên nhún vai cười. “Tôi biết, cậu không thích bị bà chủ ép tiếp khách. Nhưng mà, đã đến đây rồi thì cũng nên biết điều một chút, đừng có đập vỡ tấm biển kiêu ăn của chúng tôi.”

“Đập đi càng tốt. Khốn kiếp!” Anh ta giơ chân giẫm tất đống thuốc, dứt tay vào túi quần. “Là mụ tú bà đó muốn tôi làm trai bao ở đây đủ một năm, nếu tôi kiên quyết không làm thì đã cút từ lâu rồi.”

“Cậu cút đi đâu chứ? Bà chủ là mẹ cậu, cậu cút đi đâu rồi cũng phải quay về tiếp quản cái câu lạc bộ này thôi.” Tần Vĩnh Thi phũ phàng đập tắt gác mớ của người đàn ông kia.

“Trác Duy Mặc tôi tuyệt đối không bao giờ làm trai bao!”

Người đàn ông đó lớn tiếng quát rồi quay ngoắt người lại. Một khuôn mặt không thể quen thuộc hơn đập vào mắt cô.

“Cô (anh) làm gì ở đây?” Một câu hỏi kinh ngạc cùng lúc thoát ra từ miệng của hai người, khiến cả hai đều sững sờ.

“Cô mà cũng tới đây tìm đàn ông sao?” Trác Duy Mặc nhìn cô khinh miệt.

“Chẳng phải anh đây làm trai bao sao?” Hồ Bất Động không chịu lép vế.

“Tôi đúng là nhìn nhầm cô (anh) rồi.” Một tiếng cảm khái nữa lại đồng thanh cất lên. Sau đó, hai bên trừng mắt nhìn nhau mà không nhận ra rằng mình hoàn toàn chẳng có tư cách gì để khinh bỉ đối phương.

“Cô đây quen biết thiếu gia nhà chúng tôi sao?” Tần Vĩnh Thi cười nhạo nói xen vào.

“Họ Tần kia, tốt nhất anh cầm miệng cho tôi. Ngay lập tức!”

“Này, cậu vẫn thực sự coi mình là thiếu gia sao? Bà chủ đã quyết định rồi. Cậu, từ bây giờ là thực tập sinh. Cậu có hiểu thế nào là thực tập sinh không? Hà?” Tần Vĩnh Thi lạnh lùng nhếch mép cười, chọc đúng vết thương của Trác Duy Mặc. “Là một nhân viên quen chưa kiếm nổi một đồng tiền phí, giá trị bằng không. Trước khi có vị khách đầu tiên tình nguyện trả tiền cho cậu, cậu phải nghe tôi sai bảo. Con trai bà chủ cũng không được ưu tiên gì hết.”

“...”

“Ha ha, hóa ra anh chỉ là thực tập sinh sao?” Người nào đó nhướn mày, lập tức nắm ngay lấy chứng cứ, đã kích kẻ địch không chút nương tình.

“Cô cũng hay lắm nhì?” Trác Duy Mặc hằm hằm lườm cô. “Cô cho rằng hạng người nào mới đến tay của thực tập sinh chứ? Hừ!”

“...” Đúng... đúng rồi... cho thực tập sinh đến phục vụ cô, vậy chẳng phải là coi thường cô sao?

Cô buồn bã nhìn gã Tần Vinh Thi vẫn thân nhiên mỉm cười. Thế mà vừa rồi cô tán thưởng anh ta không phải hạng nhìn mặt bắt hình dong chứ! Hóa... hóa ra, anh ta sớm đã có ý định sắp xếp cô cho một thực tập sinh. Đáng ghét! Cô lẽ ra không nên để nụ cười thiên thần giả tạo kia lừa gạt mới phải. Đây là đâu chứ? Là chốn ăn chơi, sa đọa, đáng ghê tởm! Bạch mã hoàng tử... Nghe mà nổi da gà!

“Xin hỏi anh, chỗ các anh tính phí như thế nào?” Cô nhìn nụ cười rạng rỡ mà xảo quyệt của Tần Vinh Thi đầy cảnh giác. Vừa rồi suýt nữa cô đã mất cảnh giác bởi nụ cười đó. May là cô chưa để anh ta chạm vào người cái nào, nếu không, chắc cô bị cái hóa đơn thanh toán ở đây đè chết rồi!

Tần Vinh Thi liếc sang phía Trác Duy Mặc đầy ẩn ý, Trác Duy Mặc tức mình đá phốc mũi chân vào không khí. Lúc này Tần Vinh Thi mới chậm rãi nói: “Câu lạc bộ của chúng tôi không thu tiền”.

Anh ta ngừng lại một chút, nhìn về mặt không tin tưởng của Hồ Bất Động, nói một câu: “Nếu như cô cảm thấy nhân viên phục vụ cô không đáng tiền”.

“Là ý... gì vậy?” cái gì gọi là cảm thấy không đáng tiền thì không cần trả tiền?

“Chính là, trả bao nhiêu tiền do cô tự quyết định. Cô cảm thấy người phục vụ cô đáng bao nhiêu tiền thì trả bấy nhiêu. Nếu cô hài lòng, một đêm có thể đáng giá nghìn vàng. Nhưng... nếu như cô cảm thấy xoàng xĩnh...” Nói đến đây, anh ta đưa mắt quét qua chỗ Trác Duy Mặc. “Thì không trả xu nào, cũng chẳng sao hết.”

Hồ Bất Động bấy giờ mới vỡ lẽ gật đầu. Đột nhiên cô thấy ngưỡng mộ phương thức tính phí đầy “tính nhân văn” ở đây. Thế mới đúng là coi “khách hàng là Thượng Đế”, tất cả đều do khách hàng làm chủ!

“Có nghĩa là tôi có thể không cần trả tiền?” Cô cầm chiếc ví của mình hươ hươ trước mặt Trác Duy Mặc, rồi mới nhét lại vào túi mình, bộ dạng như dùng xương để dụ dỗ chó vậy.

“Bản thiếu gia không cần tiền của con gái, càng không thêm tiền của kẻ nghèo rớt mồng tơi như cô.” Trác Duy Mặc lạnh lùng “hừ” một tiếng, hếch mũi lên coi thường cô.

“Duy Mặc, cậu đã quên hợp đồng cậu ký tối qua rồi sao? Trong vòng một năm, nếu không kiếm đủ một triệu, cậu phải thừa kế câu lạc bộ trai bao này và bán mạng cho mẹ cậu nữa.” Tần Vinh Thi hờ hững nhắc nhở. “Một triệu tuy không phải là một con số lớn. Nếu là Tiểu Thiên Lưu, người ta chỉ trong vòng một tháng là kiếm đủ. Nhưng mà, với tình hình trước mắt của cậu mà nói... tương lai không lạc quan lắm. Tôi khuyên cậu nên trân trọng từng đồng thì hơn.”

“Cái tên Hạ Thiên Lưu đó rốt cuộc là cái thá gì? Hắn ta sinh ra để làm trai bao chắc?” Anh ta ném ra một câu với thái độ vô cùng khinh bỉ. Hồ Bất Động cố đóng tai nghe ngóng tin tức...

“Cậu ta à? He he... là một cao nhân.” Tần Vinh Thi chỉ nhận xét một câu ngắn gọn, không nói gì nhiều.

“Hừ, đến anh cũng cam chịu lép vế?” Trác Duy Mặc cố ý khiêu khích.

“Đối với Tiểu Thiên Lưu, tôi cam chịu lép vế.” Anh ta vẫn không để ý, giơ hai tay lên. “Tôi khuyên cậu, tốt nhất là học hỏi theo anh ta, đối với việc đòi lấy tự do của cậu thì chỉ có lợi chứ không có hại.”

“Tôi hỏi!” Cô nàng này giờ vẫn hóng tin tức vội vã giơ tay lên. “Tôi có thể không chọn thực tập sinh không? Tôi muốn chọn... chọn... chọn cái người tên Hạ Thiên Lưu kia!” Cô mừng thầm. Cho dù có bao anh ta, cô cũng tuyệt đối không trả một đồng nào, ha ha. Muốn bảo vệ túi tiền của mình thực sự là quá dễ dàng!

Trác Duy Mặc cầm cằm cô gái dám phủ phàng vứt bỏ anh, phân vân không biết có nên tặng vài cú đá khiến cô ta bay thẳng về nhà với đồng tiểu thuyết ngôn tình hay không?

Tần Vinh Thi càng cười tươi, trả lời: “Cô muốn tìm Tiểu Thiên Lưu?”

“Đúng, đúng, đúng.” Cô gật mạnh đầu...

Trác Duy Mặc bắt đầu giơ chân lên, mũi giày da đen bóng gi xuống đất, dường như đã sẵn sàng để “đi từ nhận thức đến thực tiễn”.

“Việc này không được.” Tần Vinh Thi giơ ngón tay lên, khua khua trước mặt cô, coi như cô thoát được cú đá trời giáng. “Bởi vì Tiểu Thiên Lưu bận đến mức cậu ấy rất ít khi có mặt ở câu lạc bộ. Nếu cô muốn tìm cậu ấy thì phải bỏ tiền mời cậu ấy xuất hiện trước. Đây là ưu tiên đối với VIP.”

“Vậy, phải mời anh ta xuất hiện như thế nào?” Hóa ra anh ta ở đây nổi tiếng đến như vậy. Còn nhảy lên hàng VIP rồi cơ đấy. Chẳng trách vừa rồi ngao mạn như vậy, hót tay trên bàn gái của người khác. Thực ra, ngày nào cô chẳng thấy anh ta đi đi lại lại trong nhà nhưng những thứ không mất tiền thường cảm thấy không quý giá. Những thứ có được quá dễ dàng lại không biết trân trọng, con người ai cũng ngốc nghếch vậy đấy.

“Cái này thì... cô phải trực tiếp tìm bà chủ chúng tôi thương lượng mới được. Bởi Tiểu Thiên Lưu gần đây tính khí thất thường, hay kén chọn khách hàng, đến tôi cũng chẳng biết phải làm thế nào nữa. Hay là thế này đi,” Tần Vinh Thi ngược mắt lên nhìn Trác Duy Mặc, người luôn trước sau tỏ rõ thái độ khoan tay đứng ngoài, “để anh chàng thực tập sinh này đưa cô đi tìm bà chủ, được không?”

Đi tìm mụ tú bà đã mấy lần dọa nạt, uy hiếp, bắt nạt cô đó sao? Cô chẳng qua chỉ muốn xem anh bạn cùng phòng của mình ở “cơ quan” làm ăn thế nào

mà thôi, có cần thiết phải gặp bà trùm xã hội đen nói chuyện không? Không... không cần thiết? Cô rút cổ lại, quyết định bảo toàn tính mạng là trên hết. Nhưng vừa lùi lại, chưa kịp mở miệng nói một tiếng cảm ơn cho phải phép trước khi rút đã bị Tần Vinh Thi kéo vào trong cửa rồi.

“Cô chán đường xe chạy rồi kìa.” Anh ta chỉ về phía chiếc xe cao cấp từ đằng sau đang lái đến phía cô. “Khách của tôi đến rồi, không tiếp chuyện với cô nữa, để Duy Mặc đưa cô vào là được rồi.”

“Tôi...” Không muốn vào nữa. Cô quyết định về nhà ngồi đợi chàng VIP kia làm xong quay về vẫn là an toàn nhất. Cô muốn về nhà.

“Hừ, bây giờ muốn chạy trốn thì quá muộn rồi.” Biết cô đang tính kế chuồn, Trác Duy Mặc kéo cổ áo cô lôi vào trong đại sảnh.

“Anh, anh, anh làm gì vậy? Bỏ, bỏ, bỏ tôi ra!” Cô bị anh ta lôi xềnh xệch vào phòng khách, đến mức chẳng còn phân biệt được phương hướng nữa. Woa... chiếc đèn pha lê trên trần nhà sao mà chói thế. Ở đây chuyên bán đèn chắc? Sao mỗi chiếc một sáng hơn vậy? Woa... cô gái đứng bên trái kia ăn mặc thiếu vải quá, đây là câu lạc bộ trai bao kia mà, tại sao phụ nữ mặc đồ còn bóng mắt hơn cả đàn ông vậy?

“Tôi phải làm gì? Hừ!” Trác Duy Mặc lạnh lùng “hừ” một tiếng. “Đương nhiên là hoan nghênh cô đã đến!”

“Tôi, tôi, tôi sẽ không trả anh một đồng nào đâu. Tuyệt đối không!”

“Hừ, cô không trả, tôi không biết cướp chắc? Cô quên là tôi làm gì rồi à?” Anh trừng mắt lườm, tiếp tục kéo cô vào một góc, không quên nhắc nhở cô rằng anh ta là một gã thanh niên lêu lổng, chuyện này có vẻ khá hợp với công việc trai bao.

“Anh... anh... anh... mọi người ở đây đều kiếm tiền hợp anh cũng nên nhập gia tùy tục chứ? Tươi cười với tôi một chút, chưa biết chừng tôi sẽ cân nhắc và vứt cho anh một, hai đồng.”

“Cô cảm thấy con số một triệu so với hai đồng của cô thế nào?”

“Ít nhất cũng giúp anh qua điểm không, coi như làm kỷ niệm...”

“Thế sao? Nhưng tôi lại không muốn cô trở thành khách hàng đầu tiên của tôi. Chuyện lưu niệm này chắc để lần khác!” Anh ép cô vào góc tường đã được lót sẵn chiếc túi da êm ái. “Đưa ví tiền đây.”

Kiểu bạo lực này cô cũng chẳng lạ. Ở trường, chuyện đám thanh niên đầu gấu đe dọa, “xin tiền” các em học sinh ngoan hiền xảy ra như cơm bữa. Nhưng mà, đây là câu lạc bộ trai bao cơ mà, sao cô lại thê thảm thế này? Lần đầu tiên đến tìm trai bao, lại bị một thực tập sinh ép vào góc tường cướp giật. Ở trường, cô chưa từng bị thế này bao giờ, thế mà vừa tới đây...

“Hừ, thái độ của cô là gì vậy? Chưa từng bị cướp bóc sao? Cô cho rằng vì sao từ trước đến giờ cô chưa từng bị bắt nạt ở trường?” Câu này của anh ta ám chỉ điều gì? Vừa thò tay vào túi cô toan tìm ví tiền, đột nhiên anh khựng lại, thả cô ra, rồi bức bối rút chiếc điện thoại đang rung rung trong túi bộ âu phục, nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình. Anh ta khó chịu nghe điện.

“Sao vậy?”

“Con còn có thể làm gì nữa? Hừ, đương nhiên là như mong muốn của mẹ, phục vụ phụ nữ.” Anh vừa nói vừa liếc cô gái được anh phục vụ đến mức run cầm cập ở góc tường. Mặt dày vô sỉ trả lời.

“Sao? Mẹ nói bây giờ con đưa cô ta lên gặp mẹ?” Anh ta ngạc nhiên nhìn Hồ Bất Động đang sững rên vì được phóng thích.

“Cô ta là khách của con, mẹ gặp làm gì?” Anh cau mày.

“Biết rồi!” Anh ta gấp mạnh điện thoại, nhìn Hồ Bất Động đang chờ đợi anh thả ra, chỉ lên lầu. “Bà ấy muốn gặp cô.”

“Bà ấy? Ai cơ?”

“Bà chủ ở đây...” Anh ngừng lại một chút, bĩu môi, chú thích thêm cho thân phận người phụ nữ kia: “Mẹ tôi!”

“...” Con trai của bà chủ câu lạc bộ trai bao hoàn toàn không có chút tố chất nào của trai bao. Đúng là quả báo. “Tôi có thể không đi không?”

“Hừ, cô nghĩ cô có thể bình yên mà ra khỏi cánh cửa này sao?” Anh chẳng buồn quan tâm cô chịu hay không, tóm lấy cổ tay cô lôi vào thang máy. “Tôi cảnh cáo cô, gặp mẹ tôi không được nói lung tung, nếu không thì...” Anh giơ tay lên xoa cổ, rõ ràng đang uy hiếp người khác...

“...” Cô thâm nguyên rửa sự uy hiếp của anh. Xí.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 20: Giá tiền của trai bao

“Bây giờ, chúng ta có thể bàn về giá tiền rồi.”

* * *

“Con vào rồi!” Trác Duy Mặc vừa nhẹ nhàng gõ chân, cánh cửa thủy tinh tội nghiệp đã ngoan ngoãn mở toang. Đến cả câu chào hỏi cũng chẳng có chút lễ phép.

Nhìn cách đập cửa xông vào quá chuyên nghiệp của anh, Hồ Bất Động sợ chết khiếp, chân anh vẫn chưa dừng lại, nó duỗi ngang ra chặn lấy cánh cửa đang tự động khép lại. Hai tay dứt vào túi quần, anh hất cầm ra hiệu báo cô đi vào.

“Anh phục vụ khách như vậy sao?” Anh ta cho rằng cách miễn cưỡng giúp khách mở cửa như vậy được gọi là phục vụ tận tình sao? Cô thất vọng khua tay trước mặt anh.

Không phải cô so đo chuyện trước đây, mà là anh chàng này thật sự chẳng có chút tư chất trai bao gì cả. Làm gì có ai mời gọi khách như anh ta. Cô nhất quyết sẽ không trả cho anh ta dù chỉ một đồng, thậm chí sẽ đánh một dấu “X” to tướng vào tờ đánh giá, nhận xét. Không biết ở đây có quy định phạt lương không nhỉ?

“Tốt nhất là cô đừng bắt tôi dùng cánh cửa này để kẹp cái đầu cứ nghiêng qua nghiêng lại của cô. Vào đi!” Anh hất mạnh cằm, mấy sợi tóc mai rủ xuống trước mặt theo động tác của anh.

“Vào... vào thôi vào. Dù sao thì ở đây cũng có pháp luật, tôi không tin các người dám ép uống người khác!” Cô làm bầm. Cái nơi đứng ra phải khiến người khác mơ màng, phiêu diêu trong đỉnh cao của quyền lực nhưng vừa bước vào, thay vì cảm giác bay bổng là sự sợ hãi như có trăm mối nguy hiểm đang rình rập.

Mùi nước hoa nồng nặc khắp phòng, xộc thẳng vào mũi, cô nhất thời chưa thích nghi được liền khịt khịt mũi mấy cái, điều hòa hơi thở, xong mới dám mạnh dạn bước vào... Một chiếc bàn làm việc cao cấp, màu đen khá lớn kê ngay trước khung cửa sổ sát đất. Chiếc ghế sofa da thật trông không. Giấy tờ, tài liệu vứt ngổn ngang trên bàn. Bó hồng trắng ở góc trái bàn làm việc được cắm khéo đến mức ai đi qua cũng phải liếc nhìn. Máy tính phát ra tiếng kêu ro ro.

“Gi thế này? Sao lại hỏi vậy chứ? Đã nói bà ấy đừng có xịt nhiều nước hoa như vậy. Già rồi còn đ đòi.” Trác Duy Mặc đưa tay lên bịt mũi, cứ đứng lì ở ngoài cửa không chịu vào trong.

Mùi nước hoa nồng nặc trong căn phòng này thực sự khủng khiếp, Hồ Bất Động cũng sắp ngạt thở phải đưa tay bịt chặt mũi. Cô quét mắt khắp căn phòng làm việc rộng lớn, rõ ràng chủ nhân căn phòng này đang cố khoe rằng “ta là một tỉ phú”. Chiếc đèn pha lê đỏ, ánh sáng hơi tối treo giữa trần nhà. Mấy chai rượu đắt tiền đặt trong chiếc tủ rượu tao nhã với mấy ngọn đèn chiếu phía dưới, một bộ sofa xịn kê ngay bên cạnh, một mỹ nhân xem ra giá cũng không rẻ đang nằm ngủ ngon lành trên sofa... .

Haizzz! Sao đột nhiên lại xuất hiện một người thế kia?

Cô thu ánh mắt về phía người đang nghiêng đầu tựa vào sofa, thờ đều đều... tóc mai anh hơi dài rủ xuống, che kín mắt, đầu ngoẹo sang trái, lộ ra phần cổ trắng nõn, khuôn mặt hồng hào, môi mỏng khẽ mỉm, cái cằm nhọn hơi vênh lên, bộ âu phục đen trên người bị tư thế ngủ co ro của anh ta làm cho nhăn nhúm, chiếc áo sơ mi mặc bên trong bị tháo hai khuy trên cổ, phần xương quai xanh thoát ẩn thoát hiện, lên xuống đều đều theo nhịp thở của mỹ nam. Thật là một mỹ nam gọi cảm.

“Hình như mẹ anh mới gây án xong, để lại chứng cứ và độn thổ tẩu thoát rồi”. Cô vừa chỉ vào tội chứng rành rành là mỹ nam vẫn nằm ngủ say sưa trên sofa kia vừa nói với Trác Duy Mặc.

“Người này là ai?” Anh chau mày, bịt mũi miễn cưỡng đi vào mấy bước. Nhìn kẻ đang nằm mềm nhũn dưới ánh sáng ấm áp của ngọn đèn trần, nói: “Anh ta chết rồi hay sao vậy? Nom bộ dáng như có bệnh ấy”.

“Nếu anh ta chết, mẹ anh sẽ là hung thủ tình nghi số một, không phải chúng ta đang chứng kiến một vụ giết người trong mật thất chứ?” Cô danh chính ngôn thuận giơ một ngón tay, đề ngang trước cái mũi dọc dừa của mỹ nam. Một luồng hơi thở ấm áp tỏa ra, phả vào ngón tay cô, đổi lại là cô được một trận nôi da gà đầy nân nguyến. “Ừm... vẫn còn sống... Mẹ anh có thể coi là vẫn còn nhân tính.

“Thứ nhân tính này, mỗi lần tôi tìm người khác tính sổ đều không cần.” Một giọng nữ quen thuộc, lạnh lùng vang lên từ phía sau cô, khiến sống lưng cô lạnh buốt, cô cứng đờ không dám động đậy. Có lẽ là vì thế nên ngón tay đang trêu ghẹo mỹ nam của cô cũng bất động tại đó, người phụ nữ phía sau càng không hài lòng. “Cô có thể dễ gần thêm một chút, để cả bộ mặt cô dính lên cũng không sao. Nhưng, giá tiền chạm vào mặt Thiên Lư không giống với giá của thực tập sinh kia đâu, cô có mang đủ thẻ ngân hàng để thanh toán cho tôi không? Thu phí với xử nữ còn cao hơn đó!”

Thiên, Thiên, Thiên, Thiên, Thiên Lư?

Hạ Thiên Lư?

Cô hoảng hốt, vội vàng thu bộ móng vuốt của mình về, nhìn kỹ lại mỹ nam kia. Cổ anh hơi ngo ngậy có lẽ khó chịu vì những tiếng ồn ào bên ngoài quấy nhiễu giấc ngủ của mình, nhờ vậy mà khuôn mặt anh tuần đó cũng lộ ra rõ hơn.

Cô ngồi phịch xuống đất, tận dụng tối đa sức lực của cả hai chân lẫn hai tay, bò ra khỏi phạm vi thể lực của Hạ Thiên Lưu. Nhưng bởi quá vội vàng nên vừa quay lại, đầu cô đập luôn vào cái người không biết đã đứng sau mình từ lúc nào.

Cô ngồi phệt trên mặt đất, ngẩng đầu lên. Đập ngay vào mắt cô là bộ nội y màu đen hết sức gợi cảm nằm ẩn sau chiếc váy tím sang trọng cùng cặp đùi thon thả bọc ngoài bằng đôi tất da.

“Vừa rồi thì muốn lợi dụng VIP của tôi, giờ lại muốn sàm sỡ cả đàn bà, phụ nữ sao? Cô rất được đó? Tốt nhất là cô nên lập tức bò ngay ra khỏi váy của lão nương!”

“...” Trời ơi! Cảnh tượng trước mắt cô sao lại kỳ lạ thế này. Hóa ra, cô lăn xuống dưới váy của người khác. Cô lập tức vén cái váy ngập mùi nước hoa kia lên, lồm cồm đứng dậy. Trác Duy Mặc vẫn trừng mắt lườm cô, dường như không muốn thừa nhận là người quen của cô. Cô ngại ngùng gì gãi đầu, nhìn anh như xin lỗi. Thật không phải, lần đầu tiên gặp đã biến mẹ anh ta thành trò cười, còn tận mắt nhìn thấy cái thứ rất hạn chế kia. Tuy vậy cô cũng chẳng hứng thú gì với phụ nữ, đặc biệt là với các bà già.

Cô hơi ngẩng lên nhìn người phụ nữ mặc chiếc sơ mi, cổ chữ V tím đậm rất hợp với chiếc váy dài kia, tóc dài xoăn gọn sóng, màu hạt dẻ xoa trên vai. Qua lớp trang điểm cầu kỳ, thật không thể đoán ra tuổi thật của bà ta, càng không nghĩ bà ta đã có một thằng con to xác như Trác Duy Mặc.

“Này, xử nữ, đến đây ngồi!” Bà ta ngoắc ngoắc ngón tay với Hồ Bất Động, rồi chỉ vào hai chiếc sofa đặt trước bàn làm việc, nói như ra lệnh.

Cô rụt cổ lại ngay tức khắc, rậm rập nghe theo mệnh lệnh của nữ ma đầu xã hội đen, đặt mông lên ghế, không dám có bất cứ động tác thừa nào. Lại nghe bà ta nói tiếp, nhưng không phải với cô, mà là giáo huấn con trai mình.

“Này, con còn đứng ngây ra đó làm gì? Con không xuống dưới tiếp khách đi.”

“Lão thái bà à, mẹ giành mất khách của con rồi, giờ lại kêu con đi tiếp ai đây?” Trác Duy Mặc bực bội chỉ vào vị khách đầu tiên của mình chính là cô nàng đang ngồi thần thờ trên ghế sofa trước mặt mẹ mình kia.

“Ha ha, thằng nhóc chết tiệt, mẹ biết mất thẩm mỹ của con kém nhưng không ngờ lại kém đến mức như thế này? Thật đúng là làm mất mặt mẹ con quá.”

“Lão thái bà chết tiệt...” Trác Duy Mặc rửa thắm, “Tốt nhất mẹ đừng giờ trò với con. Hợp đồng hết hạn, bản thiếu gia đây tuyệt đối không ở lại cái nơi quỷ quái, ăn bám này đâu!”

“Đừng, mày thanh cao! Từ nhỏ đến giờ không phải mày toàn ăn bám mà lớn như vậy sao? Nếu mày có bản lĩnh được như Thiên Lưu, lão nương đây không còn gì để nói, lập tức thả mày tự do, muốn cắt đứt tình mẹ con cũng không sao hết. Thế nào?”

“Lão thái bà chết tiệt... Chỉ là một triệu thôi mà, tôi kiếm cho bà xem! Hạ Thiên Lưu kia một tháng kiếm được bao nhiêu, thiếu gia đây cũng có thể kiếm được bấy nhiêu!”

“Ha ha, tiểu tử đáng chết, dám so sánh với Thiên Lưu cơ à? Được đấy, lão nương muốn đợi xem, mày làm nổi trò trống gì. Lão nương tin chắc, một tuần lễ mày cũng chẳng kiếm được đồng nào đâu! Mày cho rằng kiếm tiền của phụ nữ dễ lắm sao?”

“Cứ ngu như chết giống anh ta thế kia là phụ nữ thích sao? Xem ra, mẹ đã quên mất con trai mẹ từ thời tiểu học đã nổi tiếng sát gái rồi. Hừ!”

“Tao đương nhiên chưa quên chuyện mày bị cấm sùng. Sao? Mùi vị đội mũ xanh dễ chịu lắm hả?”

“Lại là tên Tần Vinh Thi khôn kiếp kia ton hót với bà?”

“Hừ, mấy chuyện mất mặt đó của mày, lão nương chẳng thèm quan tâm. Có thời gian ở đây lời thôi chi bằng xuống dưới nhà khóc lóc ôm chân phụ nữ, xem xem có người nào rù lòng thương bố thí cho mày chút ít không!”

“Không thiếu của bà đồng nào đâu, bà vội gì chứ? Tôi ở đây hút thuốc xong sẽ đi!” Anh ta sàm mặt, giọng nói cao ngạo vừa rồi cũng đột nhiên biến mất.

“Chẳng phải lúc nào mày cũng chê chỗ này hôi sao? Vậy còn đứng hút thuốc ở đây làm gì?”

“Gã kia có thể nằm chết khô ở đây, tại sao tôi lại không thể? Bản thiếu gia cứ muốn ở đây hút thuốc!” Đột nhiên anh ta lại cao giọng: “Lo cho tôi, chẳng thả bà lo cho kẻ nghèo rớt mồng tơi đang ngồi trên ghế kia đi. Hừ, cô ta nổi tiếng là keo kiệt. Bà gọi cô ta đến đây làm gì?”

“...” Bà chủ nhìn cậu con trai mình nghi ngờ, rồi quay sang phía Hồ Bất Động đang âm ỉ vì đột nhiên bị lôi ra làm đề tài. Bà ta húng hắng ho mấy tiếng, rồi sải bước đi về phía cửa, ghé sát vào tai Trác Duy Mặc, nham hiểm cười nhe nhó, “Xem ra mày rất đề ý nó?”

“...” Anh ta liếc về phía Hồ Bất Động, cô cũng đang nhìn hai mẹ con họ, ánh mắt sợ hãi không hiểu chuyện gì. Bao thuốc đã móc ra rồi lại nhét trở lại túi, anh thì thầm: “Vớ vẩn, cô ta là bạn gái của bạn tôi. Tôi cảnh cáo bà, đừng có làm bừa đó!”

“Ha ha, bạn gái của bạn? Mày cũng có nghĩa khí đấy chứ! Có cần tao vỗ tay hoan hô không? Hả?” Giọng cười của bà ta nghe sao mà giả tạo. “Nhưng mà, nếu đã là bạn gái của bạn mày, vậy nhờ mày chuyển lời đến hắn ta, chiếc mũ xanh này, tao chắc chắn phải đội cho nó!”

“...”

“Không quản được bạn gái của mình, để cô ta chạy đến đây tìm đàn ông, vậy đương nhiên tao chẳng có lý do gì để từ chối vụ làm ăn này. Chỗ mẹ mày chẳng treo tấm biển trình tiết nào đâu! Tiểu tử chết tiết!”

“...”

“Lo lắng cho người khác, chẳng thà tự lo cho mình trước đi!” Bà ta đột nhiên điều chỉnh “âm lượng”, cố ý để cô nàng đang tựa vào sofa kia nghe thấy. “ướt qua Thiên Lư thì mày chẳng có thời gian đứng đây lồi thoi đâu!”

“Hừ, bà cứ lo cho tiệm của bà trước đi. VIP nổi gì mà ngủ trên sofa như kẻ ngốc thế kia? Theo tôi, bà đợi mà đẹp tiệm đi!” Trác Duy Mặc trừng mắt lườm sang phía chiếc ghế sofa. Hạ Thiên Lư vẫn ngủ ngon lành, hoàn toàn không biết mình đã trở thành mục tiêu bị nhắm đến. Trác Duy Mặc lại quay sang phía Hồ Bất Động đang ngu ngơ nhìn mình. “Này, tôi gọi điện cho tôi! Nghe thấy chưa?” Nói xong, anh đập cửa, bỏ đi.

Bà chủ quán huyết một tiếng sáo, nhìn cánh cửa đang tự động bật trở lại. Hai tay khoanh trước ngực, chậm rãi cất đôi cao gót đi về phía Hồ Bất Động vẫn đang ngồi nuốt nước bọt không ngừng trên sofa. “Bây giờ, chúng ta có thể bàn bạc về giá tiền rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Phân loại trai bao

“Yêu ý mà, thực ra rất đơn giản, đúng không?”

* * *

“Đây là thứ gì?”

Hồ Bất Động vẫn vờ tập giấy trong tay, không vừa lòng nhìn bà chủ quán. Bà ta vừa xem tài liệu vừa tanh tách gõ máy tính dường như rất bận rộn, chẳng có thời gian đâu để nói chuyện với cô. Thật coi thường người khác quá đáng! Việc làm ăn của bà ta tốt như vậy sao? Làm bộ! Bà ta tưởng tất cả những cô gái nghèo đều thèm khát chỗ này của bà ta sao? Xem lại đi, Hồ Bất Động cô chẳng nhân rồi đến mức tới đây để mua vui đâu. Ở nhà, cô còn một đồng quần áo sặc sụa mùi nước hoa từ hàng trăm người phụ nữ của anh chàng VIP thuộc quyền sở hữu của bà ta cần phải giặt. Nếu mọi người đều bận thì giải quyết nhanh gọn một chút được không?

“Này, xử nữ, cô chưa từng thấy đàn ông, chẳng lẽ đến họp đồng cũng chưa nhìn thấy sao?” Bà chủ quán khinh khỉnh ngước mắt lên khỏi đồng giấy tờ, cầm chiếc bút gỗ vào tập giấy trong tay cô. “Bên A là cô, bên B là tôi, cô điền hết vào trang đầu tiên trước. Bút ở kia.”

Nói xong, bà ta lại cắm đầu vào chiếc máy tính của mình, không giải thích thêm cho cô một câu nào về bản họp đồng.

Họp đồng, khế ước, toàn mấy thứ rác rưởi, không đáng tin. Cô nhìn tập họp đồng trong tay mình đầy cảnh giác, tự thề rằng sẽ không sa vào vết xe đổ một lần nữa. Cô dụi mắt, chuẩn bị nghiền cứu thật kỹ cái gọi là điều khoản của họp đồng có tính ràng buộc với xã hội đen kia, thiếu một chữ, có thể sẽ dẫn đến nợ chồng chất, nhà tan cửa nát, thân bại danh liệt, sớm lên thiên đường.

Trang thứ nhất: Thông tin cá nhân của khách hàng.

Họ tên, tuổi, giới tính.

“Chỗ các bà tiếp cả đàn ông sao?” Cô tròn mắt, dừng lại hồi lâu trước mục giới tính.

“Lão nương đang cân nhắc xem có nên cho thêm mục ‘chủng tộc’ vào không? Bây giờ ở nước ngoài đang thịnh hành việc đem gia tài của mình để lại cho chó mèo.” Trên thương trường nói chuyện làm ăn, làm gì có ai chê khách hàng của mình quá nhiều chữ, không ngừng mở rộng sự nghiệp là mục tiêu của bà ta.

“...” Cô chẳng nói gì, nhìn chằm chằm bà chủ xã hội đen trước mặt, lại quay sang cảm thông nhìn Hạ Thiên Lư, nét mặt vô tội vẫn đang dựa vào sofa ngủ chẳng biết trời đất gì. Thật khổ cho anh ta, nhân viên VIP ở đây nhất định rất khổ sở. Sau một phút thông cảm, cô tiếp tục điền vào cột thông tin.

“Cái... cái mục hứng thú này là ý gì?” Cô chỉ vào cái cột trống lớn nhất trên giấy, dường như muốn giúp khách hàng thoải mái nêu ý kiến, thậm chí bên dưới còn thêm ghi chú: “Nếu có miêu tả cụ thể nào, vui lòng tự lấy giấy điền

“Cô không biết chữ à? Tức là cô thích mẫu đàn ông thế nào? Ví dụ như mẫu trưởng thành, trầm tĩnh; hay mẫu dịu dàng, nhút nhát; hoặc thô bạo, điên

cuồng; hoặc lực lưỡng, mạnh mẽ; hay âu yếm, lãng mạn.”

“Tôi... hình như hiểu chút chút rồi...” Thì ra nghề này bây giờ đã đạt đến trình độ cao thế rồi, cô nuốt nước bọt. “Tôi điên thế nào cũng được, phải không?” Cô cầm bút, nhắm mắt suy nghĩ làm sao phát huy trong không gian có thể cho bất cứ người nào đó ảo tưởng.

“Cô đem tất cả đặc điểm của mối tình đầu của cô điền vào đó cũng không thành vấn đề.” Bà chủ vừa lật tài liệu vừa thuận miệng trả lời.

“...” Chỗ này hay là cứ để điền sau cùng, cô nhìn xuống phần tiếp theo. “Tại sao đến cả vùng nhạy cảm cũng phải điền vậy?” Đột nhiên, cô cảm thấy đây như thể xâm phạm quyền riêng tư.

“Đương nhiên là để phòng trường hợp đột xuất.” Bà chủ bỗng nhướn mắt lên nhìn cô dịu dàng khiến cô nổi cả da gà.

“Giá... giá cả thì sao?” Cô bỏ qua tất phần thông tin khách hàng, hỏi thẳng vào vấn đề chính.

“Chuyện giá cả chưa cần vội.” Cô toan lật mặt sau bản hợp đồng xem giá cả thì bị bà chủ ngăn lại, bàn tay bà ta đặt lên bản hợp đồng, nhếch mép cười gian xảo. “Sau lần đầu tiên, nếu cô hài lòng, chúng ta lại bàn về giá tiền. Nhưng có một số quy tắc quan trọng hơn cô cần phải hiểu.”

“Quy tắc gì?” Cô chớp chớp đôi mắt ngây ngô của kẻ ngoại đạo, nhìn bà ta mỉm cười mà>

Bà chủ quay chiếc bút trong tay, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn về phía Hạ Thiên Lư. “Đầu tiên, không được ghen.”

“Ghen? Ghen gì chứ?” Cô cũng thuận theo ánh mắt của bà ta... Ý của bà ta là không được ghen với cái người đang nằm ở kia sao?

“Đúng, không được ghen, không được làm phiền khi cậu ấy tiếp khách hàng khác, cô phải giả vờ như không biết cậu ấy. Sau khi hợp đồng chấm dứt, cô không được có bất cứ tiếp xúc thân thể nào với cậu ấy. Tức là, cô chỉ mua cậu ấy trong một khoảng thời gian nhất định. Thời gian còn lại, cô cần phải rút đi càng xa càng tốt, hiểu chưa?”

“...” Sao cô có cảm giác anh ta là người bán mà còn được tôn trọng hơn cô là khách hàng vậy? Cô chẳng khác nào cô gái đã được định hôn ước, chi đội người ta đến đón đi.

“Được rồi, cô cứ điền đầy đủ thông tin vào trước. Hợp đồng này, đợi sau lần phục vụ đầu tiên, cô ký cũng chưa muộn.” Bà chủ rút tay về, tiếp tục công việc của mình.

Cô cầm bút điền ba chữ “Hồ Bất Động” vào cột họ tên. Chợt nghe thấy tiếng đồng hồ báo thức “tít tít” ở góc bàn vang lên. Cô ngẩng đầu, bà chủ tắt báo thức, rồi khoanh tay trước ngực đứng dậy, lại gần chiếc sofa cao cấp, hơi khom người xuống, dịu dàng gọi: “Thiên Lư, ngủ đủ chưa? Khách của cậu đến rồi?”

Cô cứ giương mắt nhìn mục chủ phân biệt nam nữ quá đáng kia, đột nhiên cảm thấy vô cùng nghi ngờ về thái độ phục vụ tận tình của câu lạc bộ này.

“...” Một tiếng ngái ngủ, mơ màng bay ra từ khe môi mím hờ của Hạ Thiên Lư. Cô bất giác cảm thấy có luồng gió xuân thổi khắp căn phòng làm việc rộng lớn này. Chỉ là ảo giác thôi... Chắc chắn là ảo giác. Ở nhà, ngày nào cô chẳng thấy cái vờ ở dẫn cùng đôi mắt lim dim ngái ngủ kia. Sao trước đây cô không phát hiện ra bộ dạng của anh ta lúc mới ngủ dậy lại hấp dẫn như vậy?

Hạ Thiên Lư chậm chậm xoay người, mấy sợi tóc bay bay. Anh ngồi dậy, mái tóc cũng rời khỏi lưng ghế. Anh nhắm mắt, nhấc cánh tay đã tê dại vì nằm bất động quá lâu, ngón tay dài khe khẽ cử động. Đôi mắt còn lơ lơ như chưa muốn mở ra của anh đột nhiên in vào một người, chính là Hồ Bất Động đang há hốc mồm ngồi đung đưa chân trên chiếc sofa cao, nhìn anh không chớp mắt.

“Giờ gì rồi?” Anh mở miệng hỏi bà chủ, mắt vẫn không rời khỏi Hồ Bất Động.

“Chín rưỡi. Cậu phải đi làm việc rồi. Khách hàng của cậu lái xe đến đón cậu kìa.” Bà chủ theo thói quen mở tủ lạnh lấy ra một cốc nước lạnh đã chuẩn bị sẵn cho anh.

Anh đón lấy cốc nước, mắt hơi sụp xuống, nhấp mấy ngụm, rồi lại đặt cái cốc xuống. Anh đứng dậy nhưng nom vẫn chưa tỉnh hẳn. Áo vest vốn xộc xệch, sau động tác đột ngột của anh, cổ áo sơ mi bị kéo lộ ra da thịt trắng nõn. Cô nhìn mà nuốt nước miếng ừng ực. Anh ngó lơ.

“Này, Thiên Lư, cất hàng đi. Tôi không thích phục vụ miễn phí xử nữ! Cô xử nữ bên kia, cô nên quay lại với những ô trống cần điền của mình đi.” Bà chủ khó chịu lòi cô từ thiên đường trở về mặt đất.

Thấy cô hau háu nhìn vào ngực mình, anh cúi đầu kiểm tra lại bộ y phục. Về mặt tinh bột, kèm thêm chút ngái ngủ, kéo lại áo, miễn cưỡng che bớt chút gợi cảm.

Cô buồn bã nhìn bà chủ, kẻ vừa phá vỡ giấc mơ thiên thần của cô, toét miệng, ngượng ngập cười khan. “Hi hi... hi hi... Thật, thật, thật là trùng hợp, lại gặp anh ở đây. Tôi muốn đến tìm hiểu một chút về công việc của anh, Phạn Đoàn nói không yên tâm về anh mà. Tôi thì... tôi...”

Cô cố gắng giải thích nhằm vớt vát chút danh d mình. Anh lại như chẳng nghe thấy gì, quay đầu lại phía bà chủ. “Tôi có cần thay đồ không?”

Bà chủ đưa tay chỉnh sửa lại cái cổ áo nhăn nhúm của anh. “Thay đi, ngủ dậy, nhắm hết rồi, tôi đã bảo người chuẩn bị cho cậu một bộ khác rồi.”

“Ừ.” Anh đáp lại một tiếng gọn lỏn, sau đó quay người bỏ đi luôn.

“Này, sao anh không để ý gì đến tôi?” Anh ta ngó lơ cô? Cô hươ hươ tay trước mặt anh, cố thu hút sự chú ý của anh. Cho dù anh ta sắp lên thiên đường thì cũng không cần phớt lờ người quen dưới mặt đất chứ!

“Lạch cạch.”

“Rầm.”

Câu trả lời cho cô là một tiếng mở cửa và một tiếng đóng cửa.

“Đây chính là thái độ đối đãi với khách hàng của VIP chỗ bà sao?” Cô chỉ vào phía cánh cửa đã trống không, bắt bình tố cáo với bà chủ: “Tiền, tôi sẽ trả. Nhưng tôi không bỏ tiền ra để cho người ta khinh thường đâu”. Anh ta ở đây còn quá quắt hơn ở nhà. Ở nhà, ít nhất anh ta vẫn ậm ừ được mấy tiếng. Còn ở đây, anh ta là VIP, nên lên mặt, chẳng thèm nhìn cô lấy một cái.

Bà chủ nhún vai, có vẻ rất hài lòng với thái độ của Hạ Thiên Lư. “Đây là tinh thần tôn trọng nghề nghiệp của Thiên Lư. Khi cậu ấy tiếp khách, sẽ không nói với cô lời nào đâu!”

“Tại sao? Nói một câu thì có sao chứ?”

“bắt đầu từ bây giờ cho đến lúc tan làm, thời gian của cậu ấy đều thuộc về người khác, đây là quy tắc. Đừng nói là trò chuyện, đến nhìn cô cũng không có đâu!”

“Vừa rồi rõ ràng anh ta nhìn tôi chăm chăm hồi lâu!” Cô không tin trong mắt anh ta, cô lại là người vô hình!

“Thiên Lư mới ngủ dậy thường đỡ buồn một lúc. Cậu ấy chỉ nhìn về phía đó theo thói quen mà thôi! Tương bở!”

“Cứ để tôi mơ mộng một chút thì sao nào? Việc gì phải dập tắt mộng đẹp của tôi như vậy?” Cô biết thân biết phận quay đầu tiếp tục điền vào tờ thông tin trong tay.

“Này, cứ nói mãi mà đến tận bây giờ, tôi vẫn còn chưa biết cô muốn bao ai?” Bà chủ với một chai rượu và một chiếc ly trên tay, keo kiệt đến mức không có ý định mời cô một ly.

“À! Chính là anh ta!” Cô chăm chú điền thông tin, trả lời qua quýt.

“Ai cơ?”

“Hạ Thiên Lư.”

“Phụt, phụt.” Ngụm rượu vừa vào đến miệng bà chủ đã phun sạch ra ngoài. “Khụ khụ... khụ khụ khụ... cô muốn bao Thiên Lư?”

“Sao nào? VIP thì không cho tôi bao sao?”

“...” Bà chủ hiểu ngay mọi chuyện, vừa vuốt ngực vừa ười nham hiểm. “Hóa ra cô không thích cậu ấy.”

“Thích ai?”

Bà chủ quán không trả lời, mà đổi luôn câu hỏi khác. “Này, xừ nữ, cô có người yêu rồi chứ?”

“Trước đây có, giờ thì chia tay rồi.”

“Ồ? Thế à? Bây giờ chia tay rồi? Vậy là cô thất tình nên chạy đến đây tìm đàn ông an ủi?”

“Bà còn kiêm cả việc động viên các cô gái thất tình sao?” Cô dừng bút lại, quay đầu đầu khẩu với bà chủ nhàn rỗi, lắng chuyện này.

Bà chủ quán nhướn mày lên, quay ngoắt chủ đề: “Haizzz, cô quen thằng con chết tiệt nhà tôi sao?”.

“Không tính là quen.” Cô vừa tiếp tục điền vừa thuận miệng trả lời.

“Thế nào gọi là không tính là quen.”

“Tức là gặp thì chào nhau một câu. Thình thoảng sợ phiền phức thì phải tránh cho xa.”

“Vậy là không hề thân.”

“Bởi vì gặp con trai bà thường chỉ có hai tình huống

“Tình huống nào?”

“Loại thứ nhất là lúc anh ta ngồi trên xe máy phóng vèo qua một cái. Tình huống thứ hai là khi anh ta và phụ nữ làm việc mờ ám... Bà cảm thấy trong hai tình huống này, loại nào thích hợp để chào hỏi?”

“...”

“Thứ nhất, tôi không muốn bị xe máy đâm gãy thành hai khúc. Thứ hai, không muốn bị phụ nữ chặt thành hai đoạn.”

“Vậy chuyện cô gái cầm sừng nó là thế nào?”

“Cô gái nào?”

“Nó có bao nhiêu bạn gái?”

“Chỉ bằng bà cứ hỏi trên đầu anh ta có bao nhiêu sợi tóc. Trả lời câu hỏi đó nghe chừng dễ hơn nhiều đấy.”

“Không thể nào...” Bà chủ nghi ngờ nhăn mày. “Bạn gái của nó nhiều như vậy, tại sao không có chút tổ chất trai bao nào? Cả ngày cứ đứng ngây ra đó, ngô nghê chẳng khác nào con gà con mới nở. Làm tôi mất hết thể diện!”

“Tôi diễn xong rồi.” Cô không để ý đến lời của bà ta, vớt cái bút xuống bàn, vờn vai nói: “Như thế này là được rồi phải không?”

cầm tờ thông tin của cô lên, đưa mắt lướt qua một chút. “Chỗ nhạy cảm của cô là cổ và tai? Người như cô chắc chắn ba phải. Xử nữ vẫn là xử nữ, ngay đến chỗ mẫn cảm cũng chẳng thấy chút tiền đồ gì?”

“Bà có thể giúp tôi giữ bí mật không?”

“Yên tâm, thông tin của khách hàng đều được bảo mật, nhưng thỉnh thoảng tôi chỉ lên xem trộm rồi cười thôi.” Bà ta vừa cười cợt vừa tiếp tục đọc xuống dưới. “Cô đã từng làm ni cô?”

“Từng trót dại...” Tháng ngày đau khổ đó, cô đã sắp quên đi rồi... Vẫn là hồng trần tốt, khiến cho cô sa đọa.

“Ồ... hóa ra... chính là cô sao?” Bà ta lại khề nhếch môi cười. “Để xem xem cô thích mẫu đàn ông nào!”

“Bí mật đấy!” Cô nhấn mạnh.

Nhưng bà chủ tăng lơ, vừa xem vừa nhăn mặt cười. “Nói cô không có tiền đồ đâu có sai. Hóa ra cô thích mẫu đàn ông này à? Ha ha ha ha, buồn cười chết đi mất! Xử nữ quả nhiên là xử nữ. Chẳng có chút sáng tạo nào cả.”

“...”

“Được rồi, được rồi, tôi biết rồi.” Bà ta vừa thu dọn tài liệu của cô vừa nhin cười nói tiếp: “Nhưng mà, nhắc nhở cô, Thiên Lư, cậu ấy là VIP, cô biết chứ?”

“Ừ, vậy thì sao?”

“Cho nên, cậu ấy có một đặc quyền.”

“Đặc quyền cái gì?”

“Chính là cậu ấy có thể từ chối khách hàng.”

“Từ chối khách hàng?”

“Đúng. Nói cách khác cậu ấy có thể lựa chọn khách hàng. Nếu như cậu ấy không duyệt cô, tôi cũng không dám bảo đảm với cô.”

“Không, không phải chứ. Còn làm cao đến thế cơ à?”

“Đúng. Chuyện này không phải vì tiền, tôi muốn đảm bảo hứng thú cho VIP của tôi. Nếu cô không hợp khẩu vị của cậu ấy, vậy tôi không giúp nổi cô rồi. Tự cầu nguyện đi. Được rồi, cửa ở bên kia, cô tự đi nhé.”

Tuy cô không hề hy vọng sẽ có người tiễn cô ra cửa. Nhưng không ngờ lần đầu tiên trong đời đến câu lạc bộ trai bao lại bị người ta khinh thường tống ra khỏi cửa thế này. Đến bản thân cô còn cảm thấy đáng tiếc! Cô ra khỏi thang máy, phát hiện Trác Duy Mặc đã không còn đứng ở cửa nữa, không biết lại bị sai vật đi đâu rồi? Mùi nước hoa đủ loại quyện lẫn mùi rượu nồng nặc. Trên sàn nhảy, mấy đôi nam nữ âu yếm dính lấy nhau. Ánh đèn mờ ảo làm tăng chút ảm áp và không khí “tự nhiên” cho bọn họ. Đây chính là hồng trần...

“Cô đi rồi sao?” Một giọng nói êm như ru vang lên phía sau lưng cô. Cô quay đầu lại, Tần Vĩnh Thi đang cầm mấy ly rượu rỗng, mỉm cười

“À, à... Tôi gặp bà chủ của anh rồi, phải về thôi. Ý... Anh đây là...”

“Trong phòng bao có thêm mấy vị khách nữa, nên tôi ra ngoài lấy mấy chiếc ly.”

“Ồ, anh đang làm việc à? Mà chẳng phải là các anh không được nói chuyện ngoài khách hàng sao?” Cô tự chỉ vào mình.

“Quy tắc là chết, người là sống. Tôi lại không cứng nhắc tuân thủ quy tắc như Tiểu Thiên Lưu. Đầu óc chẳng mềm dẻo chút nào.” Anh ta nhún vai. “Duy Mặc vẫn còn trong phòng bao đó, cậu ta chẳng chịu nể mặt ai, tôi sợ cậu ta sẽ làm loạn. Tôi đi trước đây. Có thời gian đến chơi nhé.”

Anh ta chào hỏi xong, liền rẽ sang phía hành lang bên phải với cả dãy dài phòng bao. Cô đứng nguyên tại chỗ, cố tiêu hóa cái câu “chào hàng” của anh ta “có thời gian lại đến chơi”. Tội lỗi, đây đâu phải nơi chỉ cần rảnh rỗi là đến được, cứ làm như đi thăm họ hàng ấy... Không có tiền thì chớ mơ tưởng!

Cô bước nhanh ra khỏi cái chôn ản chơi này, nhảy lên chiếc xe cà tàng dựng ở một góc, vì phạm luật an toàn giao thông nghiêm trọng, chưa đội mũ bảo hiểm đã định phóng xe đi. Đột nhiên, điện thoại rung lên, cô móc điện thoại ra. Màn hình xuất hiện một dãy số lạ, cô cau mày nghi ngờ.

“Alô... ai vậy?”

“Cô đi rồi chứ?” Giọng của Trác Duy Mặc đột nhiên vang lên, kèm theo âm thanh ồn ào, huyên náo.

“À> Đúng vậy, tôi nói chuyện với mẹ anh xong rồi, anh được bao rồi chứ?” Cô nghĩ ngay đến việc anh ta vẫn chưa qua “điểm xuất phát”.

“Liên quan gì đến cô. Tốt nhất cô lập tức rút về nhà cho tôi. Sau này không cho phép xuất hiện ở đây nữa, nghe thấy chưa? Ni cô nên giữ đạo hạnh của ni cô. Sao lại dám tìm đến câu lạc bộ trai bao chứ?”

“Chẳng phải đến để nuôi sống các anh sao? Anh nhiều chuyện gì chứ? Tốt nhất anh nên lo cho bản thân mình làm sao để qua được ‘vạch xuất phát đi!’”

“Cô đúng là chẳng biết tốt xấu...” Anh ta đang muốn giáo huấn cô một trận, chợt đầu dây bên kia vọng vào giọng của Tần Vĩnh Thi: “Duy Mặc, trong giờ làm mà cậu dám gọi điện thoại sao? Cậu có biết, dưới thực tập sinh còn có lao công quét dọn nữa đấy? Cậu muốn bắt đầu công việc từ chức vụ đó sao? Vậy kiếm một triệu càng không tương.”

“...” Ông nghe im lặng một lát, sau đó là tiếng anh ta buồn bã: “Dập máy đi. Về đến nhà tôi sẽ gọi điện cho cô”.

“Sao hôm nay tôi thấy anh rắc rối thế nhỉ?”

“Vớ vẩn! Gặp cô ở cái chỗ này, nếu cô có mệnh hệ gì, tôi phải ăn nói với tên khốn Nhất Nhị thế nào đây?”

“...” Cô lờm ngợm, bừa bãi. “Tôi đã chẳng còn liên quan gì với anh ta nữa rồi.” Dứt lời, cô tắt luôn điện thoại.

Chiếc xe cà tàng cứ kêu “rẹt rẹt” suốt cả quãng đường. Cô ngoặt tay lái, rẽ vào khu dân cư sầm uất. Hy vọng thẳng thóc Phan Đoàn ngoan ngoãn về nhà

...

Cửa phòng làm việc khẽ mở ra, bà chủ hơi ngẩng đầu lên, ngáp dài, nhìn người đi vào. “Làm xong rồi sao?”

“Ừ.” Anh cời cà vạt, để nó vắt lơ lửng trước ngực.

“Tôi lái xe đưa cậu về, tránh việc cậu bị lạc đường.” Bà chủ cảm áo khoác như thói quen. “À, nhân tiện gọi luôn thằng con bất hiếu của tôi, xem ra nó sắp phát điên rồi.”

“Cô ấy đến đây làm gì?”

“Thằng con tôi sao? Nó đến làm việc. Nếu như nó không thể làm trai bao, thì phải dùng cả đời để học, đây là điều kiện của chúng tôi!”

“Tôi không hỏi con trai bà.”

“À, cậu muốn hỏi cô em ni cô sống cùng với cậu chứ gì?” Bà chủ nhếch mép cười, đưa tờ giấy trước mặt cho anh. “Xem đi, khách hàng tiếp theo của cậu đây.”

“...” Hạ Thiên Lưu đón lấy tập giấy, đọc lướt qua một lượt, lông mày nhíu chặt.

“Cậu có hứng thú không? Nếu không muốn, tôi sẽ đuổi cô ta đi.”

“Hóa ra cô ta thích mẫu đàn ông đó, cậu không cảm thấy buồn cười sao? Ngày nào cô ta chẳng gặp cậu, thế mà vẫn chạy đến đây bao cậu, hơn nữa còn là loại này.”

“...”

“Haizz, Thiên Lưu, cậu cứ nhăn mày như vậy sẽ sớm có nhiều vết nhăn đấy, ảnh hưởng đến giá của cậu nữa, đừng nhăn nữa. Nếu cậu muốn tiếp cô ta,

tôi sẽ sắp xếp cho cậu. Nếu không tiếp thì vứt sang một bên, cậu chọn đi!”

“...” Anh nhìn đi chỗ khác, vứt tập giấy đó trở lại chiếc bàn làm việc. “Tôi mệt rồi, muốn ngủ.”

“Được, về nhà, về nhà thôi.” Bà chủ không gắng hỏi đến cùng, chỉ cầm chìa khóa xe, đi ra ngoài. “Tôi nói này Thiên Lư, nếu như con trai tôi có lên nhờ cậu truyền nghề, cậu hãy nể mặt tôi, dạy nó một chút nhé.”

“Bà có thể trực tiếp dạy cậu ta mà.”

“Nếu nó chịu đến tìm tôi thì đã chẳng phải là con tôi nữa. Tính cách công tử! Cậu cứ dạy nó một nửa những thứ tôi dạy cậu là tốt lắm rồi.”

“...”

“Tình yêu thật ra rất đơn giản, đúng không?”

“Cũng bình thường.” Anh lạnh nhạt trả lời, liếc tập tài liệu mình vừa vứt trên bàn một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Dừng thử trai bao

“Tan làm rồi.”

* * *

“Reng reng reng...”

Chuông báo tan học vang lên, các phòng học ầm ĩ tiếng cười nói, trêu đùa. Thầy cô giáo sau một hồi “độc thoại” cuối cùng cũng có thể thu dọn giáo án, họ cũng muốn được hò hét, xả căng thẳng giống như sinh viên. Hồ Bất Động ngáp dài, ngồi thẳng dậy, vỗ vỗ cái đầu vẫn còn mơ màng chưa tỉnh hẳn của mình, đây chính là cái giá của việc “hoạt động đêm”. Đến bây giờ cô còn không nhớ mình bỏ ra khỏi giường như thế nào, rồi phóng xe đến trường ra sao nữa.

“Tí tách, tí tách.”

Trời đang mưa, cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Không biết mưa từ khi nào? Đang ủ ê vì không thể lập tức phóng chiếc xe cà tàng của mình chạy thẳng về nhà thì trong hành lang vọng lại tiếng bước chân vội vã, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Cửa phòng học bị đẩy tung, một cô gái lạ hoắc thò khuôn mặt đỏ ửng vào, giọng nói oang oang như hét vào mặt cô:

“Hồ Bất Động, bên ngoài có người tìm!”

Bên ngoài có người tìm? Thông thường khi nghe thấy câu này, bạn phải chuẩn bị sẵn sàng tiền tiêu vặt của mình để cung phụng cho gã Trác Duy Mặc ăn no dùng mỡ, tối ngày chỉ biết dọa nạt, “xin tiền” những học sinh ngoan hiền để lấy tiền mua thuốc hút, không, lấy tiền tự sát dần dần. Nhưng học ở đây mấy năm rồi, chuyện này chưa từng xảy ra với cô. Hay hôm qua, bị cô nhìn thấy chuyện anh ta bán thân chốn phong trần, nên hôm nay muốn giết người diệt kh

“Hồ Bất Động, cậu trào cửa sổ làm gì vậy?”

“Tôi tìm không thấy có đường nào chạy trốn tốt hơn cả...” Cô vất một chân lên cửa sổ, nhìn cô gái báo tin đang ngây ra không hiểu vì sao cô lại kích động đến vậy. Cô ta hiếu kỳ nhìn cô lâm vào đường cùng chỉ còn nước nhảy lầu tự sát. Lẽ nào cô ta lại hứng thú với những vụ án giết người diệt khẩu như vậy? Mặt cô ta đỏ ửng lên, có vẻ hơi ngượng ngùng... Này, này, này tuy cảnh tiếp theo khá hiếm gặp, nhưng là cảnh máu me be bét, không thích hợp với vẻ mặt như thấy bạch mã hoàng tử của cô ta đâu...

“Có một anh chàng tốt như vậy tìm cô, cô còn thời gian nhảy lầu sao? Nếu cô không nhanh chân lên, chắc chắn anh ta sẽ bị người khác hót tay trên mắt đó!” Cô nàng báo tin có vẻ còn sốt sắng hơn cả cô, chân luống cuống muốn chạy lại phía cô. Nhưng nghĩ mình chẳng quen thân gì với nhân vật nữ chính đang muốn nhảy lầu kia nên không dám lao tới kéo cô xuống, chỉ đành dùng lời lẽ để cảm hóa.

“Loại đàn ông đến trai bao cũng không làm nổi, mượn tiếng bán thân mà tống tiền người khác thì có gì tốt chứ? Chi bằng tôi sớm lên Tây Thiên, ít nhất cũng để lại tiếng thơm cho đời...” Cô vẫn chưa quên cái thảm cảnh bị Trác Duy Mặc ép vào tường trần lột tống qua. Nếu không phải mụ tú bà đó kịp thời gọi điện thì bây giờ cô đã mất cả tiền lẫn thanh danh rồi...

“Làm sao anh ấy có thể trốn lộn tiền của cô được chứ? Anh ấy nói đến đón cô về nhà mà! Anh ấy nói, cô không mang theo ô, nên đến đón cô!” Sự nhần nại của cô nữ sinh kia xem ra sắp quá giới hạn rồi, hai bàn tay cô ta nắm chặt thành quả đấm để trước ngực... Chỉ là đưa ô thôi mà, có cần cảm động đến thế không?

“Phiền cô nói với Trác Duy Mặc, người chết không biết nói chuyện, tôi sẽ ngậm chặt miệng. Cô bảo anh ta tha cho tôi nhé. Đừng ép tôi, nếu không thì... tôi thực sự sẽ nhảy xuống đó...” Cô “tình lược” hết phần khóc lóc, tốt nhất cứ nói thẳng ra thì hơn.

“Anh Trác? Hôm nay, anh ấy không đi học mà.” Cô nữ sinh kia nghi ngờ chớp chớp mắt, thì ra hai người không nói về cùng một người. “Tôi đang nói đến người kia kia, cái người đang cầm chiếc ô đợi ở cổng trường đó!” Cô ta thuận tay chỉ ra ngoài cửa sổ, ánh mắt của Bất Động cũng theo đó nhìn ra phía cổng trường.

Hú vía! Bóng dáng đó, tư thế đó, cả vẻ đẹp trai đó nữa thật sự quen thuộc. Cô hít một hơi, bấy giờ mới hiểu ra mọi chuyện, liền lập tức thu cái chân đã vấp hẳn ra ngoài cửa sổ kia lại, không may trượt chân... “rầm bụp”, cô ôm cái chân đau lặn lộn trên mặt đất, lát sau mới lồm cồm bò dậy, lê lét về phía cổng trường. Mưa rơi lộp bộp trên đầu. Bóng người đó càng lúc càng gần, anh ta tay cầm chiếc ô, ung dung đứng đó, đôi giày da đen bóng thỉnh thoảng bị dính vài giọt nước mưa nhỏ. Cô cúi đầu định chui vào chiếc ô, nhưng mới hơi khom người nhìn lên thì đột nhiên cô sững sờ, miệng há càng lúc càng to, cảm sắp chạm cả xuống đất.

Trời, trời, trời, trời, trời ơi... Cô, cô, cô, cô, cô, cô nhìn thấy gì thế này? Thật, thật, thật, thật, thật, thật khủng khiếp... Hạ, Hạ, Hạ, Hạ, Hạ, Hạ Thiên Lưu... anh, anh, anh, anh ta đang... mỉm cười?

Không phải cười lạnh lùng, không phải cười mỉa mai, càng không phải cười nham hiểm... mà là mỉm cười... Kiểu cười chỉ khẽ nhếch khóe miệng, dịu dàng, ấm áp và rất tự nhiên... Nhìn cô ngây ra tại chỗ, mặc cho nước mưa rót đầy mặt, anh giữ nguyên nụ cười đó, cầm chiếc ô tiến về phía cô, vũng nước mưa bắn tung lên theo bước chân của anh. Cuối cùng cô đã hiểu ý nghĩa câu thơ “Hải vân lần bước dặm xanh, một vũng như thể cây quỳnh cành dao”... Một làn gió ẩm lướt trên mặt cô. Té ra đây chính là nụ cười ấm áp mà trong tiểu thuyết vẫn hay miêu tả.

“Dáng vẻ mỉm cười của bố em rất đẹp, chị nhìn qua chưa?”

Phạm Đoàn quả nhiên không nói ngoa, hiện tượng nhân gian trăm năm hiếm gặp này quả nhiên khiến người ta động lòng. Chẳng trách nét mặt em gái kia lại thẹn thùng không nói lên lời, chỉ nhìn cô tiếc nuối... Nhưng... nhưng... sao bỗng nhiên anh ta lại rảnh rỗi chạy đến trường mỉm cười với cô? VIP mà nhàn rồi thế sao?

Một chiếc ô đưa cô vào thế giới của anh. Thật ra cô đã ướt sũng nước mưa rồi, có cầm ô cũng chẳng ăn thua gì. Chỉ tại vẻ mặt của anh lúc cúi xuống nhìn cô thực sự khiến cô không thốt nổi câu từ chối, chỉ muốn thấm hết nước mưa trên người mình sang anh ta.

“Anh... anh... hôm nay tâm trạng có vẻ rất tốt.” Cô cười gượng, chợt nhận ra trước giờ, hình như mình chưa từng nói với anh ta câu nào lịch sự, dịu dàng như thế này. Đến cô cũng cảm thấy khó tin...

“Ừ.” Anh mỉm cười trả lời, đưa tay giúp cô lau nước mưa trên trán.

Cô nghe rõ cả hơi thở “phì phò” của mình. Người cô mềm nhũn tưởng chừng sắp ngã vật xuống. Đành cắn răng giữ vững đôi chân đang run lẩy bẩy của mình, cảm nhận được những ngón tay lạnh lạnh và ánh mắt dịu dàng của anh đang lướt trên mặt mình, vén mấy sợi tóc bị gió thổi, rối tung trên trán cái phía sau tai. Đột nhiên anh liếc xuống cổ cô, rồi một tay giữ lấy cằm, khẽ xoay nghiêng đầu cô, khom lưng, áp đôi môi mình lên đó, một làn hơi ẩm quét lên chiếc cổ lạnh cứng của cô. “Có nước chảy trên cổ cô.”

“A...” Giữa ban ngày ban mặt, một tiếng rên đầy nữ tính bay ra từ miệng cô, mặt của cô bỗng chốc đỏ như gấc, ôm lấy cái cổ nắn cảm vừa bị liếm, lao ra khỏi chiếc ô, nhìn anh như nhìn một sinh vật hoang dã... Chuyện, chuyện, chuyện gì vậy? Vùng nhạy cảm của cô, mẫu đàn ông cô thích, anh, anh, anh ta sao lại biết hết? Lẽ nào là... anh ta nhận vụ làm ăn của cô rồi? Không... không phải chứ? Cô thực sự bao một trai bao rồi sao? Lại còn là một trai bao VIP nữa chứ?

Một bàn tay thò ra khỏi chiếc ô, dừng lại trước mặt cô, chiếc ô đen hơi nghiêng nghiêng, nụ cười dịu dàng trên môi vẫn chưa tắt, anh khẽ mở miệng, giọng nói cũng không còn lạnh nhạt như thường ngày mà êm ái, cuốn hút “Tôi đến đón cô về nhà”.

“...” Cô cảm thấy hít thở khó khăn hơn, cúi đầu không dám nhìn anh, một đường nóng rực chạy từ tai đến cổ...

“Xoảng, xoảng, choang.” Cô nghe thấy tiếng ví tiền và trái tim nhỏ bé của mình vỡ vụn, nhưng quyết tâm chết không hối hận, coi cái chết nhẹ như lông hồng. Phạm Đoàn à Phạm Đoàn, chị thích bố em rồi đấy, đặc biệt thích nụ cười của anh ta. Hóa ra chuyện này cũng không khó như cô từng nghĩ, trái tim của cô thật chẳng ra gì... Mới vậy mà đã động lòng! Ông Trời sẽ không đánh cô chứ? Tội lỗi...

Tay cô xoa xoa vào ống quần. Phải tính toán một chút, rốt cuộc là nên thiên vị tay trái trước hay chiều chuộng tay phải trước. Cuối cùng, bên nào cũng tiếc, cô quyết định không nên lãng phí tiền của mình, gơ cả hai tay ra, giống như kiểu phạm nhân gơ tay tự thú, cam tâm tình nguyện bị bắt giải đến trước mặt anh. Anh cười càng tươi, không nắm tay nào hết mà tiến về phía trước, đưa tay kéo cô vào lòng, hướng ô về bên cô, nói: “Đi thôi?”

“...” Trời ơi, hiểu sở thích của cô như lòng bàn tay. Đứng vững, đứng vững, bây giờ không phải lúc khụy xuống. Cô phải xài cho đã, không thể lãng phí “của Trời”!

Thế là, cô thu người trong lồng ngực không có mùi nước hoa của bất kỳ cô gái nào ấy. Thầm xuyết xoa tinh thần hết mình làm việc thực sự khiến người khác cảm động của anh, chẳng trách Trác Duy Mặc không thể so sánh với anh. Té ra. Danh hiệu VIP của anh không phải hư danh. Cũng không uổng phí anh ta đọc nhiều truyện ngôn tình như vậy. Nhưng không biết những kỹ xảo trong phim A anh ta tiếp thu được đến đâu. Anh ta đơn giản chính là một

viên ngọc thô, mặc cho người ta mài giũa, mặc cho người ta dạy hư, để rồi từ từ sa đọa. Đây chính là cảm dỗ của hồng trần...

Cô lén ngẩng đầu lên khỏi ngực anh, nhìn cái cằm cong cong đẹp đẽ, cái cổ trắng ngần, ăn mặc đầy phong cách cùng tư thế phóng khoáng của anh. Tại sao, tại sao, tại sao từ trước đến nay cô chưa từng thấy anh ta đẹp trai như vậy? Hóa ra, “hàng” cao cấp ngày nào cũng ở ngay bên cạnh mà cô còn ngốc nghếch ném tiền cho câu lạc bộ trai bao. Đ hoàn toàn, rõ ràng là không cần thiết. Cô trực tiếp hưởng thụ phục vụ ở nhà là được rồi, cô sung sướng như bắt được ngọc cười gian trá trong lòng anh, thân thể bởi thế mà run run, anh hỏi han đầy quan tâm:

“Lạnh à?”

“Hả? Không phải đâu... không... tôi...”

“...” Anh không nói thêm gì, nhét cái ô vào tay cô, khẽ mím môi, cời chiếc áo choàng ra khoác lên cho cô.

“...” Đột nhiên cô cảm động vô cùng trước hành động của anh, lại đang đứng gần thế này, lãng mạn như thế này, đến tư thế cũng sẵn sàng rồi, không “cẩn mĩ” thì thật lãng phí. Hơn nữa cũng phải kiểm tra xem kỹ năng hôn của anh ta có xứng đáng là VIP không? Càng quan trọng hơn là, lần này là hàng miễn phí, sau này có lẽ sẽ chẳng có cơ hội nữa đâu. Hàng ngon thế này, không thể lãng phí được. Thế là, cô kiễng chân lên, tru môi ra trưng cái bộ dạng mặc kệ anh ném thứ...

“...” Nụ cười của anh vẫn không tắt, ngón tay đang cời khuy áo ngoài dừng lại.

“...” Cô sợ anh không lý giải nổi hành động tự nguyện của mình liền chỉ tay vào miệng, như muốn mời anh không cần khách sáo, mau chóng kề làn môi nhỏ xinh, hồng hào của anh lên đó mà bắt nạt cô, xâm chiếm cô! Cô cũng sẽ hết sức hợp tác.

“...” Anh hết nhìn trái lại ngó phải, cuối cùng hai tay nắm lấy vai cô, hơi khom người xuống.

“...” Nhìn khuôn mặt điển trai của anh đang từ từ ghé sát xuống, cô phân vân không biết nên tiếp tục chiêm ngưỡng cảnh đẹp bên ngoài hay tạo không khí cho nụ hôn... Cuối cùng, cô quyết định nhắm mắt lại để tăng phần hưng phấn kỳ thực vẫn lên ti hí... Hai tay còn nhiệt tình hơn nữa, vòng ra ôm lấy cái cổ nõn nà mà cô đã thêm thường từ lâu.

Bóng đen đang chậm chậm phủ xuống. Cô lảng lảng như bay giữa mây trời, đầu óc trống rỗng, thế giới như tràn ngập sắc hồng. Thậm chí, cô lên cả kế hoạch sau khi kết thúc nụ hôn, cô sẽ sung sướng, e ấp mà xoa xuyết đôi môi mình thế nào. Đột nhiên, có tiếng “tút tut” vang lên phá tan bầu không khí lãng mạn.

“...” Cô hự hắng thu miệng lại, hàm hừ oán trách: “Sau này đi làm không được mang điện thoại nữa!”. Thật mất hứng! Mới khen anh ta chuyên nghiệp, lập tức mắc sai lầm...

“Không phải điện thoại.” Anh ta lạnh nhạt trả lời, tức thì thả vai cô ra. “Mà là đồng hồ...”

“Là gì cũng được, bây giờ...” Cô lại tru miệng chờ đợi nhưng cái bóng đen kia đột nhiên tản ra, ngay đến cái cổ vừa rồi còn cúi xuống cũng ngẩng lên. Mũi chân cô kiễng cao quá mức, loạn choạng, đổ vào người anh. “Anh làm gì vậy?”

Cô xoa xoa cái mũi vừa bị đụng đau điếng của mình lùi lại, trừng mắt định trách móc anh. Nhưng khuôn mặt bánh bao, dịu dàng, đầm thắm, ấm áp vừa rồi đã biến mất không còn tăm tích. Trước mặt cô bây giờ lại là Hạ Thiên Lưu mà ngày ngày đi đi lại lại trong nhà cô, cùng nụ cười lạnh lùng, nam hiểm mà cô đã quá quen thuộc. Thiên đường sụp đổ trước mắt cô. Môi anh vẫn cong lên nhưng hơi ẩm đầu xuân trong mắt anh đã biến thành cơn gió lạnh cắt da của mùa đông. Cô có cảm giác nhiệt độ xuống tới âm mấy chục độ.

“Anh... anh là ai?” Cô không bỏ cuộc. Người trước mặt với cô chẳng xa lạ gì, cũng không cần thiết làm quen...

“Hừ, cô nói đi!” Anh trừng mắt lờ cánh tay vẫn sóng chết ôm chặt lấy cổ mình, cảnh cáo cô, tốt nhất nên lập tức buông tay ra, sau đó cách xa anh một mét, nếu không thì, anh không đảm bảo sẽ không hất cô ra

“Anh đem anh ấy của tôi giấu đi đâu rồi?” Cô run run, hạ mũi chân xuống, cánh tay cũng buông khỏi cổ anh. Nhưng không cam tâm, cô muốn vạch áo anh ra, kiểm tra một chút, có phải anh đã giấu mỹ nam kia vào trong áo khoác hay không.

“...” Anh lạnh lùng nhìn bàn tay đang lăm le động chạm bừa bãi vào người mình, nhìn đến mức cô cảm giác tóc gáy dựng ngược, đành ngậm ngùi thu tay về. Anh mặc lại chiếc áo khoác vừa rồi còn định cời ra dịu dàng khoác cho cô, cài khuy chỉnh tề, lại giờ ô lên, phũ phàng bỏ đi, chẳng khác nào loại đàn ông ăn ốc xong lại không chịu rửa vỏ.

“Này! Sao đột nhiên anh lại trở mặt như vậy? Tôi vẫn chưa hài lòng mà!” Cô thật khó có thể tin rằng, đây chính là người đàn ông mới một phút trước thôi còn trêu đùa cái cổ vô tội của cô?

Anh ngoảnh lại, ánh mắt kkhinh khinh, giơ chiếc đồng hồ đeo thay lên, giải thích cụt ngủn: “Tan làm rồi”.

“...” Vào cái lúc này anh buộc phải tôn trọng nguyên tắc nghề nghiệp như vậy sao? Tuy bây giờ cô mới dùng thử thôi nhưng dù gì cũng phải được lợi chút chứ! Thật không hổ danh là VIP, trở mặt như trở bàn tay! Vừa rồi còn nói tới đón cô về nhà, thế mà chớp mắt đã bỏ mặc cô, mặc cho gió mưa xối vào mặt. Rốt cuộc cô cũng hoàn toàn hiểu thế nào gọi là “khách hàng là Thượng Đế”.

“Này! Dù gì cũng phải nhường ô tôi chứ!” Cô đuổi theo anh, muốn chui vào trong ô. Cho dù cô không phải là khách hàng nhưng chí ít cô cũng là chủ

nhà của anh. Nề mặt chút không được sao?

Anh dừng lại, không phản đối việc cô chui vào ô, nhưng muốn sấn vào lòng mình thì không được. Khôn ôm ấp gì nữa, anh lạnh lùng cảnh cáo: “Đứng xa chút!”.

“...”> Xi! Sao thái độ lại thay đổi đến mức này? Cô thích Hạ Thiên Lư vừa rồi, cô thích nụ cười tan chảy băng giá đó, cô lại muốn được anh ôm vào lòng. Còn kẻ ác ma ngu ngốc, lãnh cảm, đờ đẫn này là ai?

Bà chủ, coi như bà giỏi! Có thể dạy cái khúc gỗ này thành một tuyệt tác! Cô quyết định rồi! Ngày mai, ngày mai cô phải đi mua thời gian của anh ta!

Bất kể giá cả đắt thế nào!

Chỉ là bây giờ... có thể cho chiếc ô xích lại gần cô chút được không? Cô đang tắm mưa à?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Lời mời hẹn của trai bao

“Tôi tạm thời còn cười được, không cần cô phòng bị thế này.”

* * *

“Tôi muốn bao Hạ Thiên Lư! Tức khắc, lập tức, NOW!” Đây là câu đầu tiên Hồ Bất Động hét trước mặt bà chủ Câu lạc bộ Bạch Mã, khi lần thứ hai cô xông vào đó.

Bà chủ quán vui đầu vào đồng tài liệu chất như núi, tay bung hộp com, vừa xem tài liệu vừa cắn dưa, chẳng buồn ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt, chỉ ậm ừ đáp: “Ừ, ký hợp đồng nhé”.

“Phập”, một bản hợp đồng vút toẹt trước mặt Hồ Bất Động. Hôm nay, cô không thận trọng từng ly từng tí như hôm trước nữa. Cô thờ hồng hộc, vơ lấy bản hợp đồng trên bàn, tóm bừa chiếc bút, không kịp xem xét, lật thẳng đến trang cuối cùng, thoăn thoắt ký tên mình vào, rồi vút hợp đồng lên bàn, hùng hổ nói: “Gọi anh ta đến cho tôi!”.

Cô tận dụng triệt để quyền lợi của khách hàng. Đôi mắt cô như sắp nổ tung vì chờ đợi. T tình thần tôn trọng nghề nghiệp của Hạ Thiên Lư đáng sợ đến mức khiến người ta phát điên. Hôm qua, cô dùng đủ mọi cách, mềm có, rắn có, uy hiếp rồi dụ dỗ, dọa nạt rồi xu nịnh, anh đều không chịu hé môi cười lấy một lần, chỉ lạnh lùng ngồi trên sofa, dán mắt vào cuốn sách của mình. Chẳng coi cô ra gì.

Phạm Đoàn thấy vậy cũng mũi lòng, bèn giúp cô lấy lòng bố mình. Đúng là, khách hàng như cô không bằng thằng nhóc Phạm Đoàn. Thằng nhóc nháy mắt đến lần thứ năm, cuối cùng kẻ đang vui đầu vào cuốn sách kia cũng nhận ra sự tồn tại của họ. Anh đứng dậy, bỗ thí cho họ một nụ cười. Khóe miệng anh khẽ cong lên, quét ánh mắt qua hai người, khiến họ phải ôm lấy nhau, run lẩy bẩy. Đó đâu phải mỉm cười. Cái đó giống bản án tử hình dành cho tội phạm hơn. Chẳng khác nào đang cảnh cáo bọn họ muốn sống thì hãy lập tức ôm cổ cút ngay vào chân mà run rẩy với nhau.

Thấy vậy, Tiểu Phạm Đoàn lập tức không chút nghĩa khí bỏ chạy thoát thân, về phòng mình, không thò mặt ra nữa. Hồ Bất Động bị chặt đứt vây cánh, ai oán nhìn nụ cười đáng sợ kia một lát mới ngậm ngùi bỏ về phòng. Tự giải tỏa nỗi đau khổ bằng trí tưởng tượng phong phú. Suốt đêm không ngủ, hôm sau, mới sáng sớm cô đã vội vàng chạy thẳng tới câu lạc bộ trai bao, trở thành vị khách đầu tiên trong ngày của họ...

Bà chủ câu lạc bộ vừa nhắm nháp bữa sáng vừa liếc nhìn Hồ Bất Động. “Cô đã bao giờ thấy Thiên Lư đi làm sáng chưa? Cậu ấy có quyền ngủ nướng.”

“...” Đúng... đúng rồi! Hôm nay, khi cô ra khỏi cửa, anh ta vẫn còn nằm ngủ ngon lành chẳng biết trời đất là gì. “VẬY... vậy khi nào thì anh ta mới có thể phục vụ tôi?” Cô ịu xù như cô đầu mới bị mẹ chồng mắng mỏ.

“Xếp hàng đi!”, bà chủ vừa ăn sáng vừa miễn cưỡng nói.

“Xếp hàng cái gì?”

“Vớ vẩn! Ai bảo cô tìm VIP chứ? Thời gian của Thiên Lư rất bận, cô phải đợi đến lúc cậu ó thời gian mới tiếp cô được. Cho nên, xếp hàng đi.”

“Bà muốn tôi xếp hàng bao điểm sao?” Cô tròn trĩnh mắt. Làm sao có thể ngờ lần đầu tiên đến bao trai, lại phải xếp hàng chờ đến lượt cơ chứ!

“Cẩn thận với phát ngôn của cô. Tôi có thể kiện cô tội xúc phạm nhân phẩm của người khác. Thiên Lư nhà tôi không phải là điểm!”

“Đúng. Tôi cũng cảm thấy không phải tôi bao anh ta, mà là anh ta bao tôi. Tôi còn phải chi tiền mời anh ta đến bao mình...”

“Hừ... Tiền là chuyện nhỏ, chỉ sợ cô phải lấy cả người cô ra mà đền.” Bà chủ khua khua đôi đũa, nói nửa chừng.

“Bà có ý gì chứ?”

“Chẳng gì cả.” Đột nhiên bà hít một hơi thật sâu. “Tôi đợi cô lần sau đến tìm tôi đấy. Hừ hừ...”

“Trực giác của tôi mách bảo rằng, bà có âm mưu.”

“Đối với người như cô mà phải dùng tới âm mưu sao? Hừ.” Bà ta gõ gõ vào bản hợp đồng cô vừa hạ bút ký bừa, “Dù cho cô ký khế ước bán thân, cô cũng chẳng biết gì đâu nhỉ?”

Vừa nghe thấy mấy chữ “khế ước bán thân”, mặt cô lập tức biến sắc, cũng may bà chủ đính chính: “Haizzz, yên tâm! Lão nương từ trước đến nay chưa từng làm cái trò lừa đảo bẩn thiu. Cứ coi như muốn mua, cũng phải là cô cam tâm tình nguyện mới được. Hừ hừ...”

“Nghe bà nói, có vẻ như, một ngày nào đó, tôi sẽ cam tâm tình nguyện bán thân cho bà vậy. Ha ha!”

“...” Bà ta không trả lời, chỉ nhướn mày, chuyển ngay sang vấn đề tiếp theo. “Cô cảm thấy con trai tôi thế nào?”

“Á? Đùa gì vậy?” Đầu cô quay cuồng vì tốc độ chuyển chủ đề của bà ta.

“Cô cảm thấy... nó có thích hợp làm trai bao không?”

“Trác Duy Mặc?”

“Ừ.”

“Anh ta? Một tên phá gia chi tử như anh ta không học nổi nghề cao quý như trai bao đâu.”

“Cô cũng cảm thấy nó kém cỏi sao?”

“Anh ta rõ là tên ngốc mà.” Cô biết đương sự không có ở đây, liền công kích người ta không chút nể nang.

“Vậy cô cảm thấy nó thiếu điểm gì?”

“Đối với phụ nữ anh ta hoàn toàn không tâm lý cũng không đến nỗi, tiêu tiền hào phóng, có cô nàng còn cảm thấy anh ta chẳng khác nào mấy nhân vật nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình. Nhưng mà, đầu anh ta chứa toàn bã đậu. Con gái thích nghe những câu gì, anh ta không biết. Con gái thích dùng đồ gì, anh ta cũng chẳng biết nốt. Tuy thay bạn gái như thay áo, nhưng kỳ thực, anh ta chẳng hiểu thế nào là yêu.” Nói xong, cô còn phụ thêm một nụ cười mỉa mai, khinh thường, chẳng cần biết kẻ bị xem thường kia là con trai người ta, hay nói cách khác mẹ đương sự đang ở ngay trước mặt.

“Ừ, tôi cũng cảm thấy như vậy. Lúc nó mười bốn tuổi, tôi đã phát hiện chiếc bao cao su đầu tiên trong ví của nó, liền nghĩ rằng tương lai nó sẽ rất xuất chúng. Ai ngờ, lại bị một đứa xù nừ chê bai. Thật làm tôi mất mặt.” Bà ta đặt hộp com trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn cô dò xét, rất quái dị. “Haizzz, không ngờ, cô cũng hiểu mấy chuyện đó nhiều đấy chứ? Có phải tôi qua cô tắt điện thoại không?”

“... Tôi nói này, tư duy của bà có thể không cần nhạy bén nhanh như vậy không?”

“Hi hi, tôi đang định hỏi cô, bạn trai trước của cô có phải là cái người luôn thích cười hi hi không?”

“...”

“Được rồi, được rồi! Xem ra tôi buộc phải dạy dỗ thẳng con bất hiếu này đến nơi đến chốn rồi, haizzz.” Bà chủ thờ dài, ngẩng đầu nhìn Hồ Bất Động đang chuẩn bị bỏ đi. “Ê, bạn trai trước đây của cô có hứng thú làm trai bao không?”

“Bà muốn làm gì?”

“Không có gì! Tôi chỉ cảm thấy, cậu ta rất được đấy, chỗ tôi cần người tài thế này. Nếu như cô gặp lại cậu ta, phiền cô chuyển lời giúp tôi một tiếng. Nếu như cậu ta có hứng thú, giá cả

“Nhà anh ấy cái gì cũng thiếu nhưng chỉ có tiền là không thiếu.”

“Giá cả tôi nói ở đây, cũng không hẳn là tiền bạc. Gãi đúng chỗ ngứa của người khác là sở trường của tôi mà.”

“Nếu như tôi còn gặp lại anh ấy, nhất định sẽ giúp bà chuyển lời.”

“Ừ, vậy cô mau biến đi, chớ làm phiền tôi ăn sáng!”

“...”

Hợp đồng ký rồi, Hồ Bất Động nghiêm nhiên trở thành khách hàng của Hạ Thiên Lư. Nhưng ngày nào cô cũng phải khóc thầm nhìn anh bận bịu tiếp các cô gái khác. Ngày nào anh cũng ra khỏi nhà với dáng vẻ khác nhau và trở về với mùi nước hoa khác nhau. Mỗi ngày, khách hàng của anh ta đều thay đổi nhưng có một điều không thay đổi đó là, cứ hết giờ làm là anh ta trở mặt.

Cô nhớ rõ, hôm đó, cô từ trường về tới nhà, thấy anh ngồi trên sofa nhếch miệng mỉm cười. Cứ tưởng rằng, cuối cùng cũng đến lượt người khách hàng bị lãng quên trong xô nhà này rồi, liền định lớn tiếng hoan hô và lao ngay đến bên anh. Nhưng trong tay anh cầm chiếc điện thoại không biết là của cô ả nào tặng cho, anh giơ một ngón tay, đặt ở giữa môi, ra hiệu cho cô im lặng, tốt nhất là tránh sang một bên, không được làm phiền anh làm việc. Cô phồng miêng, cố vênh tai lên nghe xem cô gái kia là ai mà dám tranh giành người đàn ông cô thích. Có vẻ cô gái kia đang ọe, nũng nịu, Hạ Thiên Lư chỉ nghe, thỉnh thoảng khẽ ậm ừ vài tiếng, tiếp chuyện cô ta một cách chuyên nghiệp.

Cô nghe mà ghen nổi mắt. Đột nhiên, lại nghe thấy tiếng “tút tut” báo hết giờ làm việc

“Em mặc kệ! Nói yêu người ta đi, nếu không người ta sẽ chết cho anh xem!” Cô nghe rất rõ tiếng nũng nịu vọng ra từ điện thoại. Nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt Hạ Thiên Lư cũng tức thì biến mất khi vừa nghe tiếng chuông đồng hồ.

“Vậy cô đi chết đi.” Một câu nói lạnh băng thốt ra từ miệng của kẻ mới phút trước còn mỉm cười dịu dàng kia.

“Tút.” Điện thoại bị dập mạnh, vút lên mặt bàn, anh dựa lưng vào ghế sofa, với lấy cặp kính trên mặt bàn, rồi đeo lên sống mũi, lật lật cuốn sách đang đọc dở, nhàn nhả đọc...

“...” Nhìn dáng vẻ ung dung, thản nhiên của anh mà cô toát hết mồ hôi lạnh, gắng sức nuốt nước bọt, hết sức thông cảm với cô gái kia. Chắc cô ta còn chưa hết há hốc nhìn điện thoại, không dám tin vào tai mình nữa, càng không biết nên chết đi hay ngồi khóc. Xem ra lần trước anh chỉ vút cô lại rồi bỏ đi là đã rất nể mặt rồi... Hóa ra, anh ta phũ phàng hơn cô tưởng nhiều. Càng ngày cô càng cảm thấy một phút hồ đồ bỏ tiền bao một trai bao thực sự là hành động không sáng suốt. Không biết bây giờ trả hàng, có coi là vi phạm hợp đồng không và phải trả bao nhiêu tiền vi phạm hợp đồng nhỉ?

“Cô về rồi à?” Một tiếng có thể coi như lời chào hỏi thoát ra từ miệng Hạ Thiên Lư.

“Hả? Ừ... he he...” Bây giờ anh ta không cười, tốt nhất cô nên tránh xa một chút. Đây không phải mẫu đàn ông cô thích.

“Cô có rảnh không?” Câu này có thể coi là lời hẹn hò của anh ta không nhỉ?

“...” Cô ngậy ra. Anh ta không hề mỉm cười mà, xem ra vẫn chưa đến lượt cô hưởng thụ đâu, cô hoàn toàn không có hứng thú khi anh ta không cười. “Anh muốn làm gì?”

Anh nghiêng khuôn mặt đang đeo kính, nhìn thẳng vào cô, định mở miệng nói gì đó nhưng lại thôi, mắt sụp xuống, lông mày chau lại. Cô nhìn thái độ trầm tư của anh, không hiểu anh đang phân vân điều gì ghê gớm đến vậy? Dường như đang có một cuộc tranh đấu tư tưởng rất nghiêm túc. Nói chuyện với cô thực sự vất vả vậy sao? Cô thừa nhận nhiều lúc cô ương bướng, không nữ tính, cũng không đẹp như anh. Nhưng cái bộ dạng như cầm ghét ai đó của anh là sao chứ? Khi anh không cười, có cho không cô cũng chẳng thêm...

Cô đang cúi đầu, lăm lăm trách móc anh thì lại nghe tiếng anh cất lên lần nữa. Không hiểu vì giọng nói lạnh lùng như băng của anh hay vì nội dung của câu nói đó khiến toàn thân cô đông cứng...

“Tôi còn thừa hai tấm vé xem phim, muốn đi xem không?”

“...”

“Đi không?” Anh cứng nhắc lặp lại câu hỏi.

“...” Bây giờ là thế nào vậy? Anh ta đang phục vụ khách hàng, hay là Hạ Thiên Lư, anh ta đang mời cô đi xem phim? Nếu như là phục vụ cô, anh ta nên nở nụ cười mê hồn và dịu dàng nói với cô mới đúng chứ. Đằng này, anh ta vẫn lạnh nhạt như vậy là có ý gì? Lẽ nào là Hạ Thiên Lư, anh ta mời cô đi xem phim? He he... Cô chưa từng thấy thiên thần muốn mời nữ sinh đi xem phim, bọn họ thường chỉ phụ trách diễn phim thôi.

“Đi không?” Lần này nhỏ nhẹ hơn một chút.

“...” Nghe giọng điệu của anh ta mỗi lúc một dịu dàng hơn, cô len lén ngước mắt lên, muốn nhìn cho kỹ xem rốt cuộc có phải anh đang tiếp khách hay không. Bọn họ vẫn nên duy trì quan hệ giữa trai bao và khách hàng thì tốt hơn...

“Muốn đi không?” Giọng nói của anh lại dịu dàng hơn chút nữa, kèm theo đó là một nụ cười nhả nhận bay đến trước mặt cô.

Vừa thấy nụ cười ngọt ngào khác hẳn nụ băng ngày thường của anh, cô lập tức thở dài, yên tâm phần nào. Anh nhẹ nhàng gấp sách lại, đứng dậy nhìn cô.

Cô lau mấy giọt mồ hôi lạnh tứa ra trên trán vì bị anh dọa hết hồn, trưng ra một nụ cười gượng gạo. “Có phải cuối cùng cũng đến lượt tôi rồi không? Bây giờ là anh đang tiếp khách à?”

“...” Anh chỉ cười, không gạt cũng chẳng lắc, thò tay với chiếc áo khoác ngoài bị vút bừa trên sofa, ra cửa đi giày.

“Muốn đi, muốn đi! Tôi đương nhiên muốn đi. Anh đợi tôi một chút, tôi đi lấy áo khoác. Tối rồi, bên ngoài rất lạnh!”

Cô mừng quýnh lao về phòng mình, không phát hiện Phan Đoàn đang thò đầu ra khỏi phòng.

“Bố, con phải làm bài tập rất vất vả thế mà hai người lại chạy ra ngoài chơi!”

“...”

“Bố, bố làm gì mà đứng nghệt mặt ra ở đó thế? Rõ ràng vừa nãy còn cười tươi như vậy...”

“...”

“Ừm, đừng nhìn con như vậy mà. Lần trước bố ký tên cho con trên bài thi đẹp quá, cô giáo môn thư pháp của bọn con ngưỡng mộ bố vô cùng... He he...”

“...”

“Con đã chuyển chủ đề rồi, sao bố vẫn còn nhìn con vậy? Ồ, chị Hồ sắp ra rồi...” Thăng nhóc thấy cửa phòng Hồ Bất Động khẽ động dậy, đang định rụt đầu lại thì chợt nghĩ ra chuyện gì đó. Nó tỉnh quái liếc nhìn ông bố mặt dăm dăm, lạnh lùng của mình, lém lỉnh hỏi: “Bố, tự ghen với chính mình, cảm thấy thú vị chứ?”

Nói xong, nó tự rút vội về phòng không dám thò mặt ra ngoài nữa.

Hồ Bất Động chạy ra khỏi phòng, vội vội vàng vàng đi giày. Nhìn nụ cười vẫn thoáng trên môi Hạ Thiên Lưu, cô cắn môi, hỏi: “Ừm, tôi có thể nắm tay anh không?”

Anh giơ tay đến trước mặt cô, mặc cho cô ôm lấy cánh tay lạnh băng và bắt đầu chui vào lòng mình, chẳng chút đắn đo. Dường như cô đã quyết định phải gỡ lại vốn, phải tận hưởng anh cho đã mới chịu.

Một tràng cười như châm chọc phát ra từ lồng ngực anh, cô sợ hãi, tưởng rằng anh lại hết giờ làm, liền ngẩng đầu lên nhìn.

“Tôi tạm thời còn cười được, cô không cần thiết phải đề phòng vậy đâu.” Anh cúi đầu xuống, nghênh đón ánh mắt thăm dò của cô chẳng chút lẩn tránh.

“Ồ... he he...” Cô nghe câu nói ngang tàng đó lại đi kèm nụ cười tủm tỉm của anh, rõ thật chẳng có chút nào ẩn ý cả. Còn chưa kịp suy nghĩ, bước chân của anh đã bắt đầu hướng về phía trước.

“Tôi ghét bị lỡ mất phần đầu, đi nhanh chút.>

“... Ừ!” Cô ậm ừ đáp lại. Anh kéo cô băng băng xuống lầu. Bàn tay anh nắm hờ lấy tay cô, chỉ cần kéo mạnh một chút là tuột ra ngay. Có vẻ hôm nay anh ta hơi tức trách thì phải. Con gái thường có cảm giác không an toàn, không thể nắm chặt hơn chút sao? Thật là!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Cái giá của việc bao trai

“Có quan hệ gì đâu, cứ xem như không nhìn thấy bản chính, bản lậu tôi cũng không để ý.”

* * *

Phải nói là trên thế giới này có rất nhiều hình thức chào hàng. Tiệm com, tiệm vải hay nghề nào cũng phải chào hàng. Ngay đến tiệm cho thuê sách mà Hồ Bất Động làm thêm, thỉnh thoảng cô cũng phải chào hàng một cuốn sách, bằng cách cầm cuốn sách mà mình chẳng chút hứng thú giả bộ đọc một cách say mê. Nói cách khác, mấy chuyện đó, cô chẳng lạ lẫm gì. Nhưng khi bản thân cô trở thành một người tiêu dùng, hơn nữa còn là tiêu những đồng tiền mồ hôi nước mắt của mình, cô không thể không bảo vệ một chút quyền và lợi ích người tiêu dùng của mình.

Hạ Thiên Lưu từ khi bước vào rạp chiếu phim, vừa ngồi vào chỗ liền ngoẹo đầu qua một bên, ngủ bù. Nhìn cảnh đôi nam nữ chính trong phim chuẩn bị sinh lý tử biệt, cô nắm chặt tay, cũng muốn “sinh lý tử biệt” với anh một phen, muốn anh tôn trọng chút quyền lợi người tiêu dùng của cô. Mà công nhận anh rất có tinh thần trách nhiệm, nụ cười trên môi vẫn không hề tắt. Nhưng anh ta ngủ khi thế kia, cười thì cũng có tác dụng gì chứ?

Không nên như vậy. Anh ta nên cười hi hi và ôm cô xem hết bộ phim, chứ không phải tủm tỉm cười rồi ngủ lăn ra thế kia. Bỏ mặc cô bơ vơ ôm túi bắp

rang bơ. Tại sao thái độ lần này lại khác hoàn toàn với lần đầu tiên anh ta đi làm vậy? Thì ra anh ta dự dõ cô ký hợp đồng, thanh toán xong thì bắt đầu lãnh đạm với khách hàng. Rõ là loại thực dụng, hám tiền. Đây là một âm mưu, là âm mưu mà anh ta và mẹ tú bà kia bày ra! Cái danh hiệu VIP của anh ta hóa ra chỉ là chào hàng!>Anh ta muốn lãnh đạm với cô sao? Cô không dễ dàng buông tha anh vậy đâu. Cô đã bỏ tiền ra, cô có đối xử thế này hoặc thế nọ với anh ta, cũng là hợp tình hợp lý. Nghĩ vậy, cô vút ngay túi bóp rang bơ đi, lúi cúi đang gật gù gật gù kia về phía bên mình, hoàn toàn không đoái hoài đến cảm nhận của người ta, tựa đầu lên ngực anh, kéo một cánh tay anh vòng qua vai cô. Bầy xong “trận giả”, cô cảm thấy vô cùng mãn nguyện, cười hi hi nhìn đôi nam nữ đã chia ly trên màn hình.

Điện thoại trong túi áo anh rung lên, anh khẽ trở mình, một cánh tay vẫn khoác qua vai cô, dùng cánh tay còn lại móc điện thoại ra. Bất chấp quy định của rạp chiếu phim, anh nhấn nút nghe sau đó áp điện thoại vào tai.

“Ừ?” Tiếng ừ bực bội phát ra từ lồng ngực anh, mới tỉnh dậy nên giọng anh mơ màng, vừa dịu dàng vừa trầm ấm khiến cô nghe mà ngây dại. Không giống mọi người, anh không thích nói “à lô” khi nghe điện thoại, mà chỉ “ừ” một tiếng cộc lốc.

“... Tôi đang xem phim...” Anh xem phim gì chứ? Đang ngủ trong rạp chiếu phim thì đúng hơn.

Hình như anh đang báo cáo hành tung với ai đó. Cô chau mày, chẳng phải nói khi tiếp khách không được nói chuyện với khách hàng khác hay sao? Cô ngẩng đầu, định lên tiếng phản đối thì thấy anh một tay cầm điện thoại, một tay vẫn vòng qua vai cô, đầu hơi tựa ra sau ghế, thu lại nụ cười, quan sát cô nằng nằng vui đầu vào ngực mình.

Anh... không phải đang “xem” phim sao... nhìn cô chăm chăm thế làm gì? Cười vờ kịch vụng về cô đang diễn sao? Cả cô và anh chẳng phải đều giống nhau sao?

Thấy cô đột nhiên ngẩng đầu lên, anh lập tức mỉm cười, trong bóng tối mập mờ, nụ cười gương gạo như vừa bị ai đó ức hiếp, chà đạp, xỉ vả mà vẫn phải cố mỉm cười... Cô đã làm chuyện gì bị ối với anh sao? Sao cô không biết nhỉ?

“Cô đứng đó đợi tôi.” Anh đột nhiên sầm mặt lại, dường như biến thành một người hoàn toàn khác. C buồn bã không biết mình đã gây vò anh khi nào thì thấy anh đứng dậy. Cô giật nảy. Đầu cô bị hất khỏi lồng ngực ấm áp kia, suýt chút nữa té văng khỏi ghế...

Anh đứng dậy, nói lỏng cổ áo, đáng vẻ ung dung. Cô không thể không nhỏ tiếng phản kháng: “Này, thời gian của tôi vẫn chưa hết, anh đã vội bỏ đi tiếp người khác rồi sao?”

Anh chau mày, nụ cười đã hoàn toàn tắt hẳn, cúp mắt, lạnh lùng nhìn cô rất lâu rồi quay người bỏ đi. “Tôi cho cô cơ hội rồi.”

“Anh cho tôi cơ hội gì chứ? Anh ngủ từ lúc bắt đầu vào phòng chiếu đến giờ. Tôi còn chưa vừa lòng, anh đã chạy đi tiếp khách hàng khác. Tôi biết nổi giận đó!” Cô không còn hứng thú với đôi nam nữ chết đi sống lại, đầu thai chuyển kiếp trên màn hình nữa, cũng đứng dậy, giận dữ bỏ ra ngoài. Cuộc đời cô còn không rõ đi đâu về đâu, làm gì rảnh rỗi đi lo chuyện kiếp này kiếp trước của người khác. Khốn kiếp!

“...” Anh cho cô cơ hội giữ anh lại, nhưng rõ ràng, cô không thể, thậm chí còn không hiểu dụng ý của anh!

“Này! Tôi đang nói chuyện với anh đấy! Anh không nghe thấy sao?” Vừa ra khỏi cửa phòng chiếu, cô lập tức điều chỉnh âm lượng to lên.

“...” Nghe cô hét gọi, anh dừng lại, quay đầu, quắc mắt nhìn cô. “Cô muốn trả thù tôi?”

“...” Anh không nể nang lột trần mưu đồ của cô. Cô nắm môi, giọng nói như hực hơi: “Tôi... tôi, tôi nào biết được việc anh nói số mệnh tôi đã thay đổi rồi là thật hay giả. Tôi muốn thử xem sao. Liệu tôi thích anh, anh có xui xẻo hay không mà thôi? Từ báo thù khó nghe quá”.

“Thử thế nào rồi? Kết quả

“Lần đầu tiên tôi khá hài lòng. Nhưng bây giờ, anh... thế nào đây? Định cầm tiền rồi trở mặt chác?”

“...”

“... Xí... Được rồi! Tôi dùng tiền anh bán thân để bao anh... He he, anh không cảm thấy vòng tuần hoàn này cũng không tồi sao?”

“... Cô đúng là kẻ chẳng biết tốt xấu!” Anh rít qua kẽ răng. Không cần dài dòng với cô nữa, anh bước nhanh ra khỏi rạp chiếu phim.

Cô đứng trơ ra đó, trừng mắt lườm hồi lâu, rồi xua xua tay, rút ra một kết luận: “Không biết cô nàng nào ngu ngốc lại đi thích cái loại lạnh lùng, tẻ nhạt thế này? Trả lại tôi nụ cười dịu dàng đó!”. Khi anh đã đến bên người phụ nữ khác thì không được nói chuyện với cô nữa. Cái gì mà không biết tốt xấu? Cái gì mà báo thù? Bộ mặt anh ta nom thật đáng sợ. Cô gái bao anh ta tối nay, chắc chắn thích những mối tình bí ẩn!

Bị bỏ lại một mình, Hồ Bất Động ngẩng đầu hứng gió thu lạnh lạnh. Cô về nhà, cuộn chặt áo khoác ngoài. Lúc này mới hiểu, cái bàn tay nắm lấy tay cô lúc tới rạp chiếu phim tuy không nóng rực, nhưng ít nhiều vẫn truyền cho cô chút hơi ấm. Một mình về nhà thật thê thảm, đây chính là điểm khác biệt giữa trai bao và một người bạn trai thực sự. Khi anh đi tiếp khách hàng khác, cô phân vân không biết nên đi tìm một trai bao khác hay về nhà một mình ủ rũ. Nếu xét theo tiêu chuẩn nụ cười dịu dàng thì Tần Vĩnh Thi là lựa chọn không tồi, Trác Duy Mặc thì thôi đi, kêu anh ta trưng ra một nụ cười gương gạo, đầu tiên anh ta sẽ hất tung bàn, rồi dùng ghế đập cho cô hôn mê. Ừ... Hay là cô nên đòi bà chủ câu lạc bộ cho cô xem danh sách trai bao thượng hạng, nhân tiện cô tố cáo thái độ phục vụ khách hàng của VIP mà bà ta cung cấp, đã vứt bỏ cô giữa đêm lạnh như thế nào. Thật là!

Oán thán cả đoạn đường, về đến nhà, cô uể oải định tới đẩy cửa xếp. Mùi thuốc lá quen thuộc từ góc tường nhà hàng xóm bay đến. Cô dừng lại, tay vẫn

đặt lên cửa xếp. nh cửa sắt han gỉ lạnh buốt như tảng băng màu xám nhưng nhờ bàn tay của cô giữ nguyên trên đó hồi lâu mà được hưởng chút hơi ấm đáng lý không thuộc về nó. Cô lùi lại sau một bước, làn khói thuốc đỏ bay lên từ sân nhà bên cạnh. Cô hít sâu, nhích mũi chân sang trái, bước hai bước, lại nhích sang phải. Trước mắt cô xuất hiện một đôi giày bóng rở đế dày, làn khói thuốc lập lòe từ trên đầu cô tỏa xuống...

Chân cô cứ thế đóng băng tại chỗ, đầu cúi gằm, im lặng. Mãi đến khi chọn lựa xong thái độ thích hợp nhất, cô mới ngẩng đầu, nói: “Ý? Đêm khuya vắng vẻ, anh đứng ngoài này hóng gió lạnh, coi chừng dọa chết người khác đấy, biết không?”

“...” Huỳnh Nhất Nhị hờ hế môi, ném mẩu thuốc lá xuống đất. Anh không nghĩ câu đầu tiên cô nói lại thân nhiên đến thế. Anh hơi lưỡng lự, nhắc mũi chân giẫm lên đầu thuốc mới cháy được một nửa, rồi giấu giếm ánh mắt của mình vào mấy chậu hoa trong sân.

“Không phải anh vẫn còn giận em đấy chứ? Em không hề biết là anh lại nhỏ mọn như vậy!” Cô ngẩng đầu, cười tít mắt, đến mức chẳng nhìn thấy phản ứng của anh thế nào. Nhưng cảm thấy vẫn chưa đủ tự nhiên, cô giơ tay lên định vỗ vai anh, phóng khoáng như huynh đệ thân thiết.

“...” Anh mặc cho bàn tay cô vỗ vào người mình, anh biết, cô đang giả vờ. Anh cũng biết, đây là cách để cô xa lánh anh... Nói một đằng làm một nẻo là sở trường của cô, bất cứ lúc nào cũng có thể phát huy.

“Em đang nói chuyện với anh đó. Chuyện sợi dây nhân duyên gì đó kia, chỉ là chuyện đùa thôi. Đừng có để bụng nữa. Đây là tờ giấy ngày xưa chị Nhất Nhị cho em, trả lại anh, đừng suy nghĩ nữa. Hàng xóm, láng giềng ra vào chạm mặt, anh không thể làm như không quen biết em được, đúng không?”

“...” Anh thực sự căm giận tờ giấy nhàu nát vừa được móc ra từ túi của cô, anh không muốn nhìn thấy nó nữa. Nhưng cô không chịu bỏ qua, nhét tờ giấy đáng chết đó vào túi áo ngoài của anh

“Này, là bạn bè thì đừng có nhỏ mọn như thế mà. Em đã xin lỗi anh rồi, là em không hiểu chuyện, không nên đùa quá đáng như vậy.”

“...” Hóa ra không chỉ đơn giản là xa lánh, mà còn vội vàng vạch rõ khoảng cách với anh... “Cô biết sai rồi” có nghĩa là cô không nên quen người như anh, đúng không? Trong ký ức của anh, cô chưa từng nhận sai trước mặt anh như vậy. Trong ký ức của anh, cô cũng chưa từng nói chuyện với anh quá lạ như vậy. Trong ký ức của anh, cô càng chưa từng chủ động nói mọi người chỉ là bạn... Quan hệ giữa bọn họ từ khi nào trở nên hơi hợt đến mức chỉ cần dùng hai chữ là đã có thể khái quát được?

“Em nói với anh một chuyện rất buồn cười. Một lần em đến câu lạc bộ trai bao, kết quả gặp ai, anh biết không?”

“...”

“Trác Duy Mặc đó!” Cô vút toẹt lời hứa giữ bí mật với Trác Duy Mặc, đem tên trai bao đáng thương đó ra làm chủ đề tán róc sôi nổi. “Anh ta đi làm trai bao, anh có biết không? À, nói đến trai bao, bà chủ của câu lạc bộ trai bao đó còn hỏi anh, có hứng thú làm trai bao hay không đấy!”

“... Em muốn anh làm không?”

Một câu nói khê vang lên, xuyên thủng bức màn yên tĩnh của đêm lạnh, phủ lấp tiếng ồn ào của cô, cô gần như ngạt thở.

“Nhà anh chẳng thiếu tiền, đi làm nghề đó làm gì? He he. Ý, không còn sớm nữa, em về trước đây.” Chuyện trò xong rồi, cô quyết định rút lui trong vình dự. Nhưng vừa mới quay người đi thì bị một cánh tay

“Làm gì vậy? Muốn em giúp anh xin nghỉ học ngày mai à?”, cô nghiêng đầu hỏi anh. “Chuyện anh bỏ học đến giờ đã thành danh chính ngôn thuận rồi mà.”

“...” Anh vẫn im lặng, chỉ nắm tay cô chặt hơn, kéo về phía mình.

“Đau quá, anh bỏ tay ra được không?”

“...”

“Ê, thực sự rất đau đấy. Anh đừng có thô bạo thế. Sau này, anh sẽ không xui xẻo nữa, không cần trả thù em tàn nhẫn vậy đâu.” Cô cười vụng về. Lực siết trên cánh tay cô biến mất hoàn toàn... “Anh sẽ không xui xẻo nữa”, ẩn ý trong câu này lẽ nào anh không hiểu?

“Em cần gì nói như vậy? Để anh cảm thấy mình là kẻ dấn độn sao? Em cho rằng anh đang giận cái gì?” Anh cười nhạt, lùi xa cô một chút, móc cái tờ giấy đầu xỏ tội ác kia ra khỏi túi, chẳng thèm nhìn lấy một cái, đã vo nó thành một cục, ném toẹt vào đồng bùn đất trong chậu hoa, quay người đẩy cửa nhà mình, trước khi mở còn dừng lại một chút, nhìn tay nắm cửa. “Ai muốn làm bạn của em?”

“Rầm”

Cô nhìn tờ giấy bị anh ném đi, cắn cắn môi, xoa xoa mũi. Chết rồi! Chưa biết chừng khéo quá lại hóa ra vụng! Xem ra lần này cô thực sự đắc tội với hàng xóm rồi. Mà thôi, chuyện hàng xóm, láng giềng để sau hãy nói, bây giờ cô phải nhanh chóng chui vào chăn đệm của mình đã. Cô sắp đông cứng rồi!

Cô chà hai bàn tay vào nhau, chạy về phía căn hộ của mình. Nhưng vừa vào đến cửa thì thấy kẻ bỏ rơi cô ở rạp chiếu phim khi nãy, không biết đã đứng trời trông ở đó từ bao giờ.

“Á!” Cô bị cái người đột nhiên xuất hiện làm cho giật mình nhảy dựng lên. Cô vuốt vuốt ngực, trấn tĩnh lại. “Chẳng phải anh đi tiếp khách sao? Sao lại đột nhiên chui ra... Này... Anh làm gì mà cười ngọt ngào... như vậy chứ?”

“...”

“... Không phải là anh tăng ca đêm với tôi chứ? Tôi thì chẳng vấn đề gì... nhưng tôi không trả thêm phí tăng ca đâu.”

“...”

Anh mỉm cười, ánh mắt vẫn không rời khỏi người cô. Không phải mẫu đàn ông đứng đưng, lãnh đạm mà chính xác là mẫu đàn ông cô muốn, cô thích. Cô khịt khịt cái mũi hơi ngạt, sải bước về phía anh, đầu dựa vào ngực anh, tay bám lấy eo anh. “Có quan hệ gì đâu, cứ xem như không nhìn thấy bản chính, bản lậu tôi cũng không để ý.”

“...” Cơ thể anh hơi cứng lại, neho mắt quan sát cô nàng ngốc nghếch trong lòng mình. Anh mồm môi, không cười nữa, rồi đẩy cô ra. “Tôi tan làm rồi.”

“Ý? Này, tại sao giờ giấc làm việc của anh bây giờ lại thất thường như vậy? Tôi dứt khoát yêu cầu anh phải đưa cho tôi một bảng thời gian biểu, tôi cũng có thể làm tốt...” Ừm! Còn chưa... chuẩn bị tinh thần, môi cô đã bị ép chặt.

Mắt cô tròn trũng nhìn Hạ Thiên Lưu đột nhiên nâng đầu cô lên. Cô còn chưa kịp hiểu đầu của tai neho thế nào thì môi anh đã hạ xuống. Trước mắt đen thui, cô không sao nhìn rõ khuôn mặt trước mặt mình, chỉ cảm thấy môi mình nóng rực. Anh hơi nghiêng mặt, mắt nhắm hờ, muốn quan sát phản ứng của cô. Có vẻ như biểu hiện của cô khiến anh rất không hài lòng, anh chau mày, nụ hôn càng mạnh hơn>Môi cô bị giầy vò không chút thương tình. Gương mặt dịu dàng vừa rồi bỗng chốc biến mất, anh lạnh lùng đứng qua một bên, đưa tay phải lên quẹt quẹt cặp môi mỏng, thấp giọng nói: “Lần này cô hài lòng chưa?”

Cô đứng ngây ra lấy tay che miệng, nhìn anh như không dám tin chuyện vừa xảy ra. Cô nuốt nước bọt, lắp bắp: “Anh... sao lại... hôn tôi?”. Chẳng phải anh ta tan làm rồi sao? Hạ Thiên Lưu tan làm rồi mà vẫn hôn cô, chuyện này thật kỳ lạ.

“Chẳng phải cô thích bản lậu sao? Hừ.” Anh lạnh lùng cười một tiếng, rồi đẩy rào sắt ra, bỏ vào nhà trước... Anh không thể quên đêm hôm đó, anh từ trên cao nhìn qua cửa sổ thấy cảnh tượng đó. Cô đã thích bản lậu, vậy cho cô yêu một lần. Nhưng anh không thể dừng lại cảnh vợ chồng ở tầng trên cãi nhau ném hết nôi niêu xoong chảo xuống, cô cũng chỉ có thể chín bỏ làm mười cho anh!

“...”

Một người đàn ông làm nghề trai bao, trong một đêm mùa thu trăng thanh gió mát, hôn một cô gái vừa mới chia bạn trai, chính xác hơn, hôn một cô gái vừa chia tay với một người không biết có nên coi là bạn trai cũ không. Sự việc vốn dĩ phức tạp lắm rồi, không cần ai đến phá quấy nữa đâu, nhưng có một số kẻ không biết điều, luôn quấy rầy cô...

“Cô nói làm thế nào đây?” Bà chủ câu lạc bộ ngồi dựa lưng vào ghế, chỉ vào mấy bức ảnh một đôi nam nữ đang hôn nhau nóng bỏng ở nhà riêng do đám săn ảnh chụp lên được, nhìn Hồ Bất Động đang cố gắng giải thích rằng chuyện này chỉ là ngoài ý muốn. Hừ, may mà bà ta sớm đã có chuẩn bị trước, biết ngay cô không đáng tin, quả nhiên bị bà ta bắt được. “Tôi nói gì với cô rồi nhỉ? Ngoài hợp đồng ra, ngoài thời gian làm việc ra không cho phép cô chạm vào nhân viên của tôi, cô coi lời của bà chủ tôi như gió thoảng qua tai à? Hả?”

“...” Cô đã hiểu vì sao Hạ Thiên Lưu lại hôn cô rồi, chắc chắn là anh ta cố ý, anh ta biết có người theo dõi, liền cố ý bày ra chuyện này để hãm hại cô. Không ngờ anh ta dùng thủ đoạn này để báo thù cô, cô chỉ nói một câu mà... bản lậu có gì không tốt chứ, bản lậu rẻ hơn, dùng sẽ không thấy xót ruột. “... Không phải lỗi của tôi...”, cô cố gắng biện bạch lần cuối.

“Cô có đẩy cậu ấy ra không?”

“... Tôi...” Tại cô mãi nghiên cứu thái độ của anh ta.

“Cô có chống cự cậu ấy không?”

“...” Cô bận cảm nhận đôi môi mềm mại đó.

“Cô có hét lên ‘đừng’ không?”

“...” Cô còn phải hít thở và tranh giành không khí từ miệng của anh ta chứ.

“Cô còn bận hưởng thụ đúng không? Nhìn đáng về khoan khoái của cô, máu nóng trong tôi sôi lên sung sức! VIP của tôi lại bị cô bao như thế sao? Mặc kệ, cô phải chịu trách nhiệm!”

“Tôi vẫn chưa đến tuổi pháp luật quy định, không thể kết hôn...”

“Ai nói gả Thiên Lưu cho cô? Đừng có tưởng bở. Cô nằm mơ giữa ban ngày mà không sợ cắn phải lưỡi, sớm đi đầu thai sao?”

“VẬY... vậy bà nói xem phải làm thế nào?” Hôn cũng hôn rồi, cũng không thể bắt cô cắt miệng mình ra tặng cho

“Tất cả căn cứ theo hợp đồng, bồi thường tiền nhé!”

“Bao... bao nhiêu?”

“Hừ, chắc chắn không phải là con số cô có thể trả được, hơn nữa, tiền của Thiên Lư, cô đừng hòng động đến một đồng, kẻ ức hiếp Thiên Lư nhà tôi phải trả giá bằng tiền! Hừ! Dám cầm tiền Thiên Lư kiểm đếm bao cậu ấy!”

“...” Tại sao chút chuyện xấu của cô mà tất cả mọi người đều biết. “Rất cuộc bà có âm mưu gì?”

“Hừ hừ... Bây giờ cô thiếu nợ tôi một khoản tiền lớn, cô nói xem nên làm thế nào? Tiểu xử nữ?”

“...”

“Đồng ý với tôi một điều kiện, có lẽ tôi sẽ cân nhắc bỏ qua cho cô chuyện này.”

“Sao tôi lại cảm thấy chuyện này hoàn toàn là do bà sắp đặt.”

“Hừ, vậy cũng phải trách cô quá dễ cắn câu.”

“Nói đi, điều kiện gì? Haizzz, nói rõ ràng trước, tôi không làm những chuyện trái lương tâm, đạo nghĩa ép uổng người khác hay những chuyện trái pháp luật! Bà đừng hòng muốn tôi giúp bà lừa ai đó đến làm trai bao cho

“Chuyện đó tôi tự có cách, trước mắt, tôi có một chuyện quan trọng hơn cần cô giúp!”

“...”

“Đi dụ dỗ con trai tôi!”

“Phụt!” Cô muốn nôn ra máu, thật sự là rất, rất, rất muốn nôn ra máu.

“Cô phun nước bọt gì chứ! Bắn quá đi!” Bà ta khinh bỉ lườm cô.

“Bà nên thấy may mắn bởi đó là nước bọt chứ không phải máu... Bảo tôi đi dụ dỗ con bà... chuyện này mà bà cũng nghĩ ra được.”

“Cô coi thường con tôi hay là coi thường chính bản thân mình vậy?” Bà ta dữ tợn lườm cô. “Nhờ có cô lần trước nhắc nhở, tôi quyết định mở một môn học cho con trai tôi, tên của môn học này là tình yêu này nọ. Hơn nữa, quan sát sự đào hoa của con trai tôi, tôi phát hiện ra một quy luật kỳ lạ.”

“Quy luật đó hơi gì chứ? Ngay cả béo, gầy, xấu, tốt, anh ta đều chơi tuốt!”

“Nhưng trong số đó chẳng có lấy nổi một xử nữ!”

“Phụt!”

“Ô lại thế nữa rồi? Phun gì mà phun chứ!”

“Ngay đến chuyện này mà bà cũng tra ra? Chẳng trách Trác Duy Mặc muốn tránh bà thật xa...”

“Cô thì hiểu gì chứ, thế gọi là yêu con với cả tấm lòng, chỉ mong con cái thành người.”

“Chỉ mong con thành trai bao thì đúng hơn!”

“Cũng có thể nói như vậy.” Bà ta xua xua tay, tiếp tục quay lại việc chính. “Tóm lại, chẳng có một xử nữ nào!”

“He he he...” Cô cất tiếng cười khan. “Anh ta coi mình là nam chính trong phim ngôn tình, còn để ý gì đến xử nữ hay không nữa chứ.”

“...” Bà ta trợn mắt lườm cô nàng đang cố tình đánh trống lảng.

“Ý... bà tiếp tục đi, tôi nghe đây...”

“Nó chưa từng yêu một xử nữ nhằm chán lại đàn độn, đây rõ ràng là thiếu sót của cuộc đời! Chẳng trách nó hoàn toàn chẳng hiểu chút gì về tâm tư các cô gái, hoàn toàn không biết chăm sóc phụ nữ!”

“Khuyết điểm mà bà nói, tôi gờ cả hai tay đồng ý nhưng nhằm chán lại đàn độn mà bà nói là ý gì?”

“Cô giúp tôi đi biệt huấn luyện nó thành trai bao đạt tiêu chuẩn nhé, xử nữ!”

“Tôi từ chối, dẹp sang một bên đi! Yêu Trác Duy Mặc, chẳng thà tìm một kẻ ngốc...”

“Cô nói tiếp đi? Hừ?”

“Bà lấy máy tính ra tính gì vậy?”

“Tính xem cô nợ tôi bao nhiêu, cô tiếp tục nói đi.”

“...”

“Nghĩ kỹ chưa?”

“Cũng không nhất định phải dụ dỗ anh ta... Tôi giúp anh ta hiểu hơn về phụ nữ là được rồi.”

“Vậy cũng được, dùng sự giáo hoạt của cô để khai thông cho con trai tôi nhé! Tốt nhất là làm nó đau lòng một chút, kích thích nó mạnh vào, ức hiếp nó nhiều vào!”

“Thực sự là anh ta đầu thai nhầm rồi...”

“Đúng, là nó đầu thai nhầm. Còn cô, chắc cô tự chọn bố mẹ cho mình?”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Đt phá khỏi vạch xuất phát

Đàn bà, đúng là đám sinh vật ngang ngược, khó hiểu...

* * *

“Bà nói cái gì? Muốn tôi học ni cô này cách làm trai bao sao?”

Tiếng Trác Duy Mặc oang oang, có lẽ đây là chuyện nực cười nhất mà anh từng nghe, Giọng nói kỳ quái, đáng sợ của anh khiến Hồ Bất Động đứng bên cạnh mà nổi hết da gà. Lại cộng thêm đôi mắt trợn trừng và lông mày nhướn cao, cô không bần rần, không rụng tóc gáy sao được. Cô nhón chân toan chuồn ra ngoài cửa, nhưng lại không gian cho hai mẹ con họ mặc sức “tâm sự”.

Trác Duy Mặc đâu có hiểu cho nỗi khổ tâm của cô. Anh nheo mắt, kéo kẻ đang muốn bỏ trốn kia trở lại, chỉ tay vào cô bật và bật lên tràng cười khinh khinh, nói: “Bà muốn tôi học làm trai bao với loại này sao? Ha ha! Lão thái bà ơi, bà nghĩ gì vậy?”

“...” Thế nào gọi là “loại này”? Cho dù anh ta muốn nói xấu cô, cũng nên để cô rút lui trước đã chứ, việc gì phải kéo cô lại? Còn dè bieu nhìn cô từ đầu đến chân nữa chứ.

Bà chủ câu lạc bộ một tay chống cằm, một tay xoay chiếc bút, nở nụ cười gian xảo. “Kinh nghiệm yêu đương của cô ta phong phú hơn mày, cô ta đọc tiểu thuyết ngôn tình hơn mày. Đầu óc cô ta tuy không thông minh nhưng so với cái đầu bã đậu, chẳng hiểu gì về con gái của mày thì sáng suốt hơn nhiều.”

“Khốn kiếp! Bà nói đầu óc tôi bã đậu? Kinh nghiệm yêu đương của cô ta phong phú hơn tôi sao? Ha ha, một ni cô? Đến giờ tôi vẫn còn nhớ như in cái đầu trọc lóc, hề nhìn thấy con trai là lẩn như trạch của cô ta. Loại như vậy mà bà nói kinh nghiệm yêu đương phong phú hơn tôi sao?” Trác Duy Mặc đập tay xuống bàn, rồi quay đầu nhìn cô gái đột nhiên chỉ số EQ tăng vọt. Có chết anh cũng không chịu thừa nhận. “Làm gì có chuyện tôi không hiểu con gái. Số con gái tôi đã từng sờ mó nhiều hơn số con trai cô ta từng nói chuyện.”

“Tao không cần mày làm nhà sinh vật học để nghiên cứu cấu tạo con gái, còn nữa, từ ‘mẹ’ không phải để cho mày nói năng bậy bạ đâu”

“...” Anh ta bĩu môi khinh bỉ. “Lão thái bà, tôi đã nhịn lâu lắm rồi. Bà chớ được voi đòi tiên.”

“Thằng con bất hiếu, tao cũng nhịn mày lâu lắm rồi. Mày có biết doanh thu làm ăn trong mấy ngày nay của mày khiến Tần Vinh Thi cười bò lẩn không? Bây giờ còn chưa có chút tiến triển gì mà dám lớn tiếng nói doanh thu sẽ vượt qua Thiên Lưu. Dù mày không cần thể diện nhưng cũng đừng để liên lụy cả mẹ mày” Bà chủ câu lạc bộ đập bàn, đứng dậy.

“Khốn kiếp. Vì thiếu gia đây đâu có muốn làm trai bao. Kêu Trần Vinh Thi với cái tên ‘Hạ Lưu’ gì đó thử đua xe với bản thiếu gia xem. Thiếu gia đây sẽ cho bạn chúng nát như thành tương.”

“Đưa xe, đưa xe! Có giỏi thì mày ôm xe máy cả đời đi, đừng có đi tìm phụ nữ để phát tiết thú tính nữa!”

“Khốn khiếp. Hai chuyện đó chẳng liên quan gì đến nhau cả. Đàn bà các người đúng là vô cùng ngang ngược, khó chịu. Chỉ việc ăn no rồi lại nằm khèo mà vẫn phiền phức!”

“Bà nghe rồi đấy, bà chủ. Tôi nghĩ chúng ta nên từ bỏ ý định dạy dỗ gã vô dụng này đi.” Hồ Bất Động run rẩy nói xen vào. Cô thực sự không nhẫn tâm nhìn mẹ con họ vì chuyện của mình mà trở mặt thành thù.

“Câm miệng! Ở đây không đến lượt cô nói chuyện!” Hai ngọn súng cùng lúc chĩa thẳng vào cô.

“...” Cô có ý tốt mà... Câm miệng thì câm miệng.

“Cộc, cộc”. Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên phá tan bầu không khí im ắng trong phòng làm việc. Bà chủ lườm cậu con trai vô tích sự rồi điều hòa hơi thở, đằng hắng một tiếng để lấy lại giọng bình tĩnh sau đó hắt hàm ra hiệu cho Trác Duy Mặc cúi sang một bên.

Trác Duy Mặc cười lạnh, khinh bỉ nhìn mẹ mình nhưng vẫn quyết định giữ thể diện cho bà ta. Anh sai bước bỏ sang một góc. Chợt phát hiện, Hồ Bất Động không biết đã đứng bên mình từ lúc nào liền trừng mắt nhìn cô khó chịu. Cô vờ như không có chuyện gì, liếc nhìn về phía cửa...

“Vào đi!” Bà chủ trở lại ghế sofa, nhìn cánh cửa phòng đang từ từ mở ra.

Một cô gái trẻ kiểu tóc búp bê uốn dài, chau mày bước nhanh vào phòng làm việc. Cô ta mặc bộ đồng phục của một trường dân lập dành cho con nhà giàu, đi đôi giày da đen bóng kết hợp với tất công chúa, đáng vẻ vô cùng kiều sa. Vừa bước vào, cô ta đã đưa mắt quét khắp lượt căn phòng, dường như không lấy gì ngạc nhiên với cách bài trí xa hoa, tráng lệ ở đây. Nhưng khi chạm phải khuôn mặt cau có đang đứng khoanh tay trước ngực của Trác Duy Mặc, cô ta bèn dừng lại một lát rồi cúi nhìn xuống đất.

Trác Duy Mặc chớp mắt, quay sang Hồ Bất Động đã thấy cô đứng cách anh khá xa. Hóa ra cô gái đó nhìn mình. Được nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ mà anh ta tỏ ra khá khó chịu, to tiếng quát: “Này, cô nhìn cái gì mà nhìn! Quay đi chỗ khác!”

“Haizz!” Hồ Bất Động đứng bên thờ dài não ruột. Hết thuốc chữa rồi, anh chàng này hoàn toàn không hiểu thế nào là liếc mắt đưa tình. Tẩy não cho đồ đầu đất này thực sự là một công trình vĩ đại.

Cô gái kia bị quát tỏ ra khó chịu, cau mày, “hừ” một tiếng lạnh lùng cao ngạo rồi quay đầu đi, bước thẳng, đến trước mặt bà chủ quán, chẳng nói chẳng rằng cứ thế kéo ghế ngồi mặt bà ta mà không đợi được mời.

“Bà chủ”, giọng nói non choẹt thốt ra từ chiếc miệng nhỏ xinh, ngữ khí như ra lệnh.

“Tôi có thể giúp gì cho cô?” Bà chủ quán mỉm cười hòa nhã. Hồ Bất Động đứng một bên thấy vậy liền siết chặt quả đấm. Rõ là bên trọng bên khinh, thấy người ta có tiền thì đổi giọng ngọt như đường phèn... Một ngày nào đó, cô cũng phải bắt bà ta phục vụ mình như thế!

“Tôi muốn bao một anh chàng!” Cô bé búp bê kiều ngạo hất cằm, ném cái thẻ tín dụng trong tay xuống, rồi gác hân chân lên bàn. Thật chẳng có chút nữ tính gì cả!

“Ý cô là... Cô muốn đưa anh ta ra khỏi đây?”

“Đúng! Tôi muốn anh chàng tốt nhất ở chỗ bà! Tiền không thành vấn đề!”

Đến khi nào thì cô mới có thể hét lên rằng “tiền không thành vấn đề” và không bị người khác dùng tiền để ép dạy dỗ một gã trai bao chẳng có tiền đồ như thế này? Hồ Bất Động buồn bã than một tiếng, trút hết nỗi bất mãn với cuộc sống. Đột nhiên nghĩ lại lời của cô nàng búp bê kia, cô giật mình, muốn anh chàng tốt nhất, chẳng phải chính là... Hạ Thiên Lưu sao?

Môi cô mấp máy, mười đầu ngón tay đan vào nhau. Ồi... Chua, chua quá... Không được! Cô không có tiền để hủy hợp đồng nữa. Không được ghen, không thể ghen... Chỉ cần anh ta không mỉm cười lúc tiếp khách là được... Với cá tính của cô này, chắc chắn thích mẫu người đàn ông lạnh lùng, lãnh đạm.

“Anh chàng tốt nhất?” Bà chủ cao giọng hỏi lại đầy ẩn ý, rồi liếc mắt nhìn thời gian biểu trên bàn, lại quay sang Hồ Bất Động đang đứng bên. Hồ Bất Động ngay lập tức trung ra bộ mặt “Tôi hoàn toàn không để ý gì hết. Chẳng đời nào tôi ghen tuông vớ vẩn.” Bà ta nói tiếp: “Thật không may, gần đây Thiên Lưu kín khách rồi, không có thời gian rảnh. Chỉ bằng cô nói cho tôi biết, cô thích mẫu người như thế nào, tôi sẽ giúp cô tìm một người như vậy.”

“...” Cô gái kia nhướn mày, suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi cần một... anh chàng thật côn đồ, lưu manh, khôn nản. Một cao thủ hút thuốc, uống rượu, không phải chuyện xấu xa thì không làm, không biết dịu dàng, chiều chuộng, còn phải dám quát nạt bản tiểu thư.”

“...”

“...”

“...”

Sự im lặng bao trùm căn phòng. Ai nấy đều há miệng tròn mắt không tin vào tai mình. Phải ít nhất ba mươi giây sau bầu không khí im lặng mới bị phá vỡ

bồi tiếng của Trác Duy Mặc... giọng anh nghe vô cùng bức bối.

“Các... các người đều nhìn tôi để làm gì?”

“Không có gì, chỉ cảm thấy mẫu người mà cô ấy vừa nói rất quen”, giọng Hồ Bất Động vang lên tiếp theo.

“Con trai, cuối cùng con cũng có cơ hội bứt phá khỏi vạch xuất phát rồi. Người làm mẹ này rất cảm động” Đến lượt bà chủ lên tiếng.

“Chính là anh sao? Bản tiểu thư muốn bao anh ra ngoài.” Và cuối cùng cô gái kia chột lại.

“Khôn khiếp! Bản thiếu gia đây không muốn bị một đứa vất mũi chưa sạch bao. Cô mới tí tuổi đầu đã học đòi chuyện bao trai. Bản thiếu gia không yêu trẻ con! Cút ra xa cho tôi!” Trác Duy Mặc hoàn toàn không biết rằng trai bao không có quyền lựa chọn khách hàng. Anh ta găm lên một hồi cùng chẳng ai buồn để tâm.

Cô gái kia cười rặng rờ nhìn anh đang hét vào mặt mình rồi quay lại đập bàn, mặc xác anh ta chịu hay không chịu. “Chính là anh ta. Anh ta tên gì? Tôi muốn bao anh ta.”

“Trác Duy Mặc, chi trầm mặc! Nhưng tính khí của anh ta lại khác xa cái tên ấy”. Hồ Bất Động lập tức vì tiền đồ của người mình cần dạy dỗ mà tiến hành giới thiệu. Cô không muốn mấy câu khó nghe của anh ta làm của mình.

“Tôi tên Nguyễn Ly. Bản tiểu thư cho phép anh gọi là Ly Ly!” Cô ta vừa gan dạ lại gần Trác Duy Mặc vừa chỉ vào mình, kiêu ngạo giới thiệu.

“Nếu cô không cút khuất mắt bản thiếu gia, tôi sẽ bóp nát quả lê mềm [1] cô thành quả cà chua đấy!” Bàn tay trong túi quần Trác Duy Mặc đã siết chặt, bất cứ lúc nào cũng có thể rút ra hành hung người khác.

[1] Nguyễn Ly và quả lê mềm trong tiếng Trung đều được phiên âm Ruan Li, nên Trác Duy Mặc mới gọi Nguyễn Ly là quả lê mềm.

“Rất tốt! Bản tiểu thư thích một người như vậy. Anh phải nhớ, khi làm việc, phải hung hãn như vậy, không được thương xót nương tình, bộc lộ hết sự lưu manh, côn đồ, khôn nạn của mình, khiến tôi phải sợ hãi bỏ lên bỏ xuống mới được.” Nói đoạn, cô ta móc trong túi ra một tấm ảnh, chìa trước mặt Trác Duy Mặc. Hồ Bất Động lập tức ngó xem trong bức ảnh là ai.

Đó là đứa bé rất đáng yêu, tóc cắt ngắn, mặc chiếc váy dài có viền đăng ten màu hồng nhạt, vẻ mặt đáng thương như bị ai đó dọa nạt. Nó cắn đầu ngón tay run rẩy nhìn vào ống kính máy ảnh, mí mắt sụp xuống, nước mắt lưng tròng chỉ chực rớt xuống. Nói tóm lại, bức ảnh đó làm nổi lên thú tính trong lòng người khác.

“Cô ta là ai?” Hồ Bất Động chớp mắt hỏi Nguyễn Ly đang một tay chống eo, một tay cầm ảnh giơ ra trước mặt họ.

“Mạn Đồn Đồn!”

“Mạn Thôn Thôn[2]?”

[2] Trong tiếng Trung, các phiên âm của Mạn Đồn Đồn và Mạn Thôn Thôn giống nhau, nhưng ý nghĩa khác nhau.

“Không phải Mạn Thôn Thôn mà là Mạn Đồn Đồn! Bố cậu ta nói ngữ hành của cậu ta thiếu thủy, sợ không nuôi được, nên mới lấy tên một loài cá để đặt cho cậu ta. Nhưng chuyện này không quan trọng, quan trọng là...” Nguyễn Ly nhét bức ảnh vào tay Trác Duy Mặc. “Nhiệm vụ của anh là bắt nạt cậu ta, càng ác độc càng tốt, phải bắt nạt hết sức mình... Và yêu tôi!”

“...Vớ vẩn!” Trác Duy Mặc trừng mắt, muốn bỏ đi, chợt thấy Nguyễn Ly co kéo Hồ Bất Động.

“Cô có bán không?”

“Tôi? Đây, tôi không bán mình, tôi là...”, Hồ Bất Động xua tay thanh minh.

“Tôi mặc kệ bản tiểu thư muốn mua cô, tôi muốn cô yêu cậu ta!” Nguyễn Ly chỉ tay về phía Trác Duy Mặc đang chuẩn bị bỏ đi.

“...” Hồ Bất Động không nói gì chỉ nhìn Trác Duy Mặc. Anh dừng lại một chút, hơi nghiêng đầu, lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi tiếp tục bỏ đi.

“Nghe cũng được đấy chứ” Bà chủ câu lạc bộ này giờ vểnh tai lắng nghe tiếng khen ngợi, giờ những ngón tay thon thả được sơn vẽ cầu kỳ lên gài cầm. “Nguyễn tiểu thư dường như đã lên kịch bản hết rồi thì phải?”

“Hừ, bản tiểu thư nhất định bắt cậu ta hối hận! Đây, vậy rốt cuộc bọn họ có tiếp khách không?”

“Tiếp! Kiếm được tiền tại sao lại không tiếp chứ?” Bà chủ quán vút ra một bản hợp đồng đã đóng dấu đầy đủ. “Ký xong hợp đồng, hai người này cho cô tùy ý đưa đi.”

“Đây! Bà chủ, tôi không phải là...” Hồ Bất Động vội vã giơ tay muốn đòi lại quyền nhân thân của mình. Cô đến để tìm thú vui chứ không phải đến mua vui cho người khác.

“Cô có tư cách mặc cả với tôi sao?” Bà chủ trừng mắt lên, Hồ Bất Động lập tức im re. “Cô hiểu ý của Nguyễn tiểu thư rồi chứ? Vậy thì mau đi chuẩn bị đi!”

Hồ Bất Động vỗ cái đầu đau nhức của mình, nhìn cô nàng Nguyễn Ly ngang ngược, bá đạo bên cạnh. “Cô... muốn trả thù cậu ta, hay là chọc tức cậu ta?”

“Tôi muốn cậu ta hối hận, hối hận, hối hận!”

“Có lẽ tôi hiểu rồi...”, cô than một câu ái oán, rồi giờ tay ra giữ lấy Trác Duy Mặc. “Ra chiến trường thôi.”

“Này! Chuyện quái gì vậy? Cô đã câu kết gì với cô ta? Cô lôi tôi đi đâu thế?” Trác Duy Mặc bị kéo áo lôi đi

“Trở lại với bộ dạng lưu manh của anh để đi ức hiếp người khác.”

“Khốn khiếp! Tại sao bản thiếu gia lại phải ức hiếp một con bé chỉ chụp ảnh thôi cũng khóc lóc, mếu máo?”

“Đó là một người đàn ông mà.” Hồ Bất Động vẫn không chịu buông anh ra. Nhưng nghĩ cậu bé đó suốt ngày bị ức hiếp cô hy vọng lát nữa Trác Duy Mặc sẽ nhẹ tay một chút. “Này, chỉ dọa nó một chút thôi, đừng gây ra án mạng đấy... Tôi còn thăm hơn, phải sắm vai cô gái lãng lơ... Tội lỗi.”

“...” Trác Duy Mặc chau mày, không lên tiếng. Anh còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thế mà cô có vẻ rõ như lòng bàn tay. Lẽ nào level của cô cao hơn anh sao? Lẽ nào từ trước đến nay anh đã quá xem thường cô rồi? Thật ra cái gì cô cũng biết chẳng qua là chân nhân bất lộ tướng thôi sao? Dùng cái đầu trục của cô mà biết được quả lễ mềm mỏng không muốn làm gì? Lão thái bà kia còn trưng ra cái bộ mặt “Bắt tay vào làm đi, mẹ ủng hộ con” nữa chứ. Đàn bà, đúng là đám sinh vật ngang ngược, khó hiểu...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Công viên giải trí (thượng)

Số mệnh chúng ta không hợp nhau, đúng không?

* * *

“Này, cô muốn làm gì vậy? Khốn khiếp, bản thiếu gia không thích kiểu quần áo buồn nôn như thế này. Nó bó sát vào người khó chịu vô cùng, cô biết không?” Tiếng phản kháng của Trác Duy Mặc truyền đến từ căn phòng cạnh phòng làm việc của bà chủ nhưng chẳng thu hút được sự chú ý của bà ta và Nguyễn Ly ngồi bên ngoài. Người mua kẻ bán sốt ruột ngồi chờ gã bị Hồ Bất Động lôi vào phòng thay đồ làm cuộc cải cách nh

“Này, cô cầm kéo làm gì thế? Tôi cảnh cáo cô, tránh xa tôi ra. Này, tại sao cô cứ cầm kéo nhắm xuống phía dưới của tôi thế?”... Một tràng tiếng “tách, tách, tách, tách” từ trong phòng thay đồ vang lên. Bà chủ dường như chẳng quan tâm đến việc mình sắp mất cơ hội bông cháu, tình bọ ngáp dài. Thâm chí còn mỉm cười nhìn Nguyễn Ly mà chẳng nghĩ rằng chuyện xấu trong nhà nên đóng cửa bảo nhau. Trong khi đó, Nguyễn Ly sốt sắng chờ đợi hành của mình được đóng gói.

Bụp, bụp, bụp... Những âm thanh long trời lở đất không ngừng vọng ra từ trong phòng. Lâu sau, tiếp một tiếng “rầm” vang lên, cửa kính bị đập thò bạo. Tiếng một anh chàng khó chịu lâu bàu:

“Mẹ kiếp! Thứ quái quỷ gì đây không biết. Bản thiếu gia tuyệt đối không mặc thứ này ra ngoài.”

Nguyễn Ly quay đầu về phía vừa phát ra âm thanh, bắt gặp một anh chàng đầu tóc rối bù đang tự vò đầu bứt tai, vẻ mặt cực kỳ khó chịu, vô tình để lộ ra chiếc khuyên tai lấp lánh, tương tự khiến người khác chói mắt. Nguyễn Ly nuốt nước bọt, tiếp tục nhìn xuống dưới, cổ anh lộ ra một khoảng da thịt vô cùng quyến rũ, kết hợp với sợi dây chuyền hình đầu lâu tròn ròn. Bộ đồ da đen ôm sát cơ thể, phần eo thắt thêm sợi dây xích bạc. Nhìn anh bây giờ thực sự bụi bặm, hoang dã. Nguyễn Ly há hốc miệng, vội lướt tiếp xuống dưới, nhân tiện để xác định xem phần bên dưới của anh ta sau khi được cắt gọt, tia tốt lại đã hoàn hảo hay chưa. Một chiếc quần bò sẫm màu rộng thùng thình chỉ kéo mỗi khóa, chiếc cúc mở phanh, hai ống bị đục khoét nham nhở, nhất là đầu gối bị khoét thủng hai cái lỗ lớn khá lớn, đầy phóng túng!

Nom đáng vẻ thật sự....

“Còn đồ quá! Lưu manh quá! Tôi rất thích!” Nguyễn Ly đứng hẳn dậy.

“Cô thích? Cô thích kiểu ăn mặc nhố nhăng này sao?” Trác Duy Mặc “hừ” lạnh lùng, đưa ngón tay đeo mấy chiếc nhẫn hình đầu lâu lên tự chỉ vào mình. Nháy mắt mà anh đã biến thành gì thế này? Khốn khiếp! Ăn mặc thế này ra ngoài đường, chỉ bằng đeo luôn tám biển “tôi đang ngứa đòn, mau đến đánh tôi đi.” Nếu mà gặp loại con trai ăn mặc thế này trên phố, bắt luận có quen hay không, anh đều kéo vào góc khuất dạy dỗ một trận. Không thể để mất

mặt cánh đàn ông thế được!

“Sao anh chạy ra đây rồi? Vẫn chưa xong mà!” Hồ Bất Động từ trong phòng chạy ra, muốn lôi cái gã chẳng chịu hợp tác kia vào để tiếp tục trang điểm. “Còn khuyên môi, khuyên môi nữa. Anh chưa xỏ khuyên môi mà”. Cô miệng nói, chân kiễng lên, tay kéo lấy cằm Trác Duy Mặc. Ngón tay xoa lên môi anh đến nỗi anh hết chịu nổi liền đẩy cô ra.

“Khốn khiếp, đừng động vào tôi!” Nói xong, anh giơ bàn tay có đeo chiếc nhẫn hình đầu lâu, dùng mu bàn tay lau đôi môi hồng vừa bị cô nàng kia xâm phạm.

“Này, anh nên hiểu nỗi khổ tâm của tôi một chút chứ. Tôi trang điểm cho anh như thế này mà nom anh cứ ngượng ngùng, e dè thế kia. Thật chẳng phù hợp chút nào cả.” Cô ngán ngẩm lắc đầu, hy vọng anh ta không lãng phí thời gian của mình. Ngày thường, anh ta lưu manh là thế, ngang ngược là thế mà hôm nay biến đi đâu hết cả rồi. Đây chẳng phải cơ hội tốt nhất để anh ta phát huy sở trường của mình sao?

“Đừng vậy! Anh phải còn đồ, hung hang như vừa rồi. Bỏ ngay cái vẻ ngượng ngùng khi bị con gái chạm vào đó đi.” Nguyễn Ly cũng lườm anh. “Tôi ghét nhất lũ con trai giả bộ trong sáng, hừ! Eo là!”

“Cô nói ai eo là? Khốn khiếp! Môi bản thiếu gia là dùng để hôn. Xỏ khuyên nổi gì? Anh ta chau mày, quát lớn. Thật không thể hiểu nổi con mắt thâm mỹ của hai cô gái này nữa. Trước giờ anh vẫn là một gã còn đồ, đâu phải cứ ăn mặc nhố nhăng mới giống bụi đời chứ? Anh xấu xa nhưng thích mặc đồ sao cho thoải mái, để tóc sao cho phù hợp. Bây giờ bắt anh khoát thứ quần áo quý quái này khiến anh khó chịu, bức bối vô cùng. Nào đây chuyền, nhẫn tay, còn cả keo vuốt tóc nữa. Áo da gì mà bó sát lấy cơ thể chẳng khác gì đồ lót của đám phụ nữ. Khốn khiếp, quần lạnh lại đi đục rách. Anh mà bị viêm khớp, ai sẽ chịu trách nhiệm chứ?”

“Đúng, anh cứ giữ thái độ này.” Nguyễn Ly đặc biệt hài lòng với những câu thô lỗ của anh. Cô ta quay sang thấy Hồ Bất Động vẫn chưa thay đổi chút nào thì không vừa lòng nói: “Cả cô nữa! Bản tiểu thư cũng mua cô! Làm việc nghiêm túc một chút!”

Hồ Bất Động ầm ức nhìn bà chủ câu lạc bộ, bà ta đang mỉm cười, ngắm nghía cậu quý tử của mình đầy vui mừng, tán thưởng. Cô lại quay sang Nguyễn Ly, cô ta đứng đó nhìn cô bằng ánh mắt khó chịu. “Tôi chỉ cần cô làm bộ lắng nghe là được rồi, mặc cái gì cũng được mà.”

“Vậy cũng được. Này, nhớ phải lắng nghe một chút!” Nguyễn Ly lại gần Trác Duy Mặc, trong khi anh chỉ muốn tránh xa cô gái có vấn đề về tâm thần này một chút. Cô vòng tay khoác tay anh. “Bắt đầu từ bây giờ, anh chính là bạn trai của tôi.”

“Ai muốn làm bạn...” Tiếng phản kháng của Trác Duy Mặc còn chưa kịp trôi ra, bà chủ câu lạc bộ đã cầm một bản hợp đồng, lạnh lùng khua trước mặt anh.

“Nói năng cẩn thận một chút! Không làm việc cho tốt, mà còn có ý gây sự thì mẹ sẽ bắt con làm thêm mấy năm nữa đấy. Hừm!” Bà chủ câu lạc bộ gửi đến anh một câu nói và ánh mắt uy hiếp.

“Xi...” Trác Duy Mặc đành nuốt nửa câu sau vào bụng, mắt trừng lên trắng dã.

Hồ Bất Động thì hợp tác hơn nhiều, cô lập tức đi theo sau Nguyễn Ly. “Chắc là không tan làm muộn quá chứ? Tôi còn phải về nhà nấu cơm, trong nhà còn mấy cái miếng đang đợi cơm nữa.”

Nguyễn Ly quay đầu nhìn Hồ Bất Động đang xoa hai tay vào nhau, mỉm cười rạng rỡ. “Mắt thâm mỹ của cô cũng không tồi. Bản tiểu thư không làm khó cô, sẽ cho cô về đúng giờ làm bà nội trợ!”

“He he he he... Cảm ơn đại tiểu thư đã thông cảm.” Hồ Bất Động cười nhạt. “VẬY... bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Đi dạy dỗ tên eo là, nhát gan kia!” Nguyễn Ly khoác chặt tay Trác Duy Mặc đi về phía trước. Trác Duy Mặc bất giác liếc nhìn đồng hồ, phát hiện mình chỉ cần phải điều chỉnh cho đồng hồ chạy nhanh lên.

“Dạy dỗ cậu bé Mạn Thôn Thôn kia sao?” Hồ Bất Động giật khóe miệng, nhớ lại cậu bé đáng thương, run rẩy trong tấm ảnh.

“Đừng vậy!” Nguyễn Ly hít một hơi thật sâu, giơ thẳng cánh tay còn lại lên trời, hùng hổ tuyên bố: “Bây giờ chúng ta đến công viên giải trí hẹn hò!”

“Hả? Công... công viên giải trí?” Hồ Bất Động và Trác Duy Mặc cùng há hốc miệng, đồng thanh kêu lên. Đến nơi đông vui náo nhiệt đó để dạy dỗ tên nam sinh eo là, bộ dạng đáng thương, thích mặc váy đỏ khóc thút thút thít thít? Này. Cô ta có nhầm không vậy?

Công viên giải trí...

“Nơi đây thực sự là chốn thiên đường của tình yêu và hẹn hò chứ không thích hợp để gọi trai bao, càng không thích hợp để bắt nạt kẻ yếu đuối.” Hồ Bất Động nghĩ bụng. Nhưng Nguyễn Ly đại tiểu thư lại không thấy vậy, nếu không thì vẻ khiêu khích đã không lộ rõ trên nét mặt của cô ta thế kia, lại còn sốt ruột gõ mũi giày, một tay kéo Trác Duy Mặc, mắt nhìn chăm chăm anh chàng đáng thương đang thờ hồng hộc vì vừa chạy quá sức. Lát sau, dường như sự kiệt sức của mình òn ào quá, anh ta đưa tay lên bịt mắt.

Nam sinh kia không đến nỗi thấp nhưng vẫn kém Trác Duy Mặc nửa cái đầu, tóc tai gọn gàng, mặc bộ đồng phục màu xám nhạt. Cậu ta hơi khom người nên không nhìn rõ gương mặt, chỉ cảm nhận ta đề phòng đứng ở chỗ cách Nguyễn Ly một khoảng nhất định.

“Mạn Đồn Đồn! Cậu lại dám đến muộn...” Nguyễn Ly cau mày, dữ dằn quát mà chẳng để ý câu nói của mình nghe rất buồn cười. Cậu ta tên Mạn Thôn

Thôn thì đến muộn là điều hiển nhiên.

“Xin... xin lỗi... tiểu thư...” Cậu ta ngẩng đầu lên, hai hàng nước mắt lăn dài trên gương mặt nhỏ nhắn, tuấn tú. Đôi mắt to hấp háy đã ướt sũng, đáng về vô cùng tội nghiệp. Giọng nói nhẩn nhện của cậu ta không thể không khiến người khác động lòng trắc ẩn. “Tôi đã chạy nhanh hết sức rồi.”

“Già vờ đáng thương vừa thôi! Chiều nay cậu làm gì có tiết, bản tiểu thư đã điều tra rõ rồi, cậu cố ý đến muộn đúng không?” Không hiểu vì sao nhưng thái độ ngang ngược, vô lý của Nguyễn Ly khiến ai nhìn vào cũng nghĩ người sai là cô ta.

Thế là, người qua đường không ai không liếc nhìn cô ta. Bọn họ dùng ánh mắt để lên án cô gái hung hăng, không hề biết lý lẽ này, nhân tiện cảm thông với anh chàng yếu đuối kia. Và đương nhiên, gã thanh niên ăn mặc bụi đời đứng bên cạnh cô ta cũng chẳng phải là người tốt đẹp gì nên bị ném cho những ánh mắt khinh bỉ. Thậm chí cả cái đuôi phía sau cũng bị họ đánh đồng tẩy chay.

“Nhưng... nhưng mà, tôi muốn về nhà hỏi mượn mẹ đồ rồi mới ra ngoài.” Giọng nói của Mạn Đồn Đồn có chút hơi run rẩy, run đến mức khiến người khác se lòng.

“Rõ ràng là cậu không coi bản tiểu thư đây ra gì, bắt bản tiểu thư ở đây đợi cậu!” Cô gái ác độc vẫn tiếp tục công kích.

“Tiểu thư... cô đừng có tiến lại gần nữa...” Anh chàng đáng thương lùi lại hai bước, duy trì khoảng cách an toàn.

“Cậu còn dám ghét bỏ bản tiểu thư?”

“Không có, không có, chỉ là... chỉ là tôi sợ...”

“Còn nói là không có, rõ ràng cậu ghét bỏ tôi! Cho nên mới đến muộn, cho nên mới trách xa tôi, cho nên cậu cũng không nhìn, cũng chẳng hỏi người đàn ông bên cạnh tôi!”

“Tại sao tôi thấy càng ngày càng có nhiều người nhìn tôi? Rõ ràng tôi không nói lời nào mà.” Trác Duy Mặc rầu rĩ đứng nguyên tại chỗ, chẳng buồn để ý tới vụ cãi cọ trước mặt. À không, nói chính xác là một người mắng, một người bị mắng. Anh hơi nghiêng đầu về phía sau, đưa tay che miệng, liếc nhìn Hồ Bất Động đứng sau lưng, thấy cô đang tròn mắt nhìn người đi đường.

“Tôi còn thảm hơn anh. Thậm chí người ta còn chẳng thèm khinh bỉ nhìn tôi, xem tôi như vô hình vậy.” Cô vẫn không rời mắt khỏi dòng người qua lại. Rõ ràng ai nấy đều nhìn bọn họ hai ba lần, tại sao chẳng thèm nhìn cô lấy một cái vậy? “Tôi cảm thấy, một lát nữa anh sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng đấy.”

“Nguy hiểm đến tính mạng? Dựa vào cậu ta?” Trác Duy Mặc nhướn mày, hoàn toàn không cảm thấy năm chữ “nguy hiểm đến tính mạng” này sẽ ứng nghiệm. Có vụ đánh nhau nào anh chưa từng chứng kiến, chẳng lẽ lại sợ cái kẻ ẻo lả, gió thổi cũng bay đang sợ hãi phát khóc trước mặt sao? Hóa ra anh ăn mặc thế này, vẫn chưa phải là việc làm mất mặt cánh đàn ông nhất. Hừ... núi cao còn có núi cao hơn.

“Anh không cảm thấy ức hiếp kẻ yếu, bắt nạt người khác, làm điều xấu xa thì sẽ trở thành đối tượng ngứa mắt

“Liên quan gì đến cô chứ?”

“Bây giờ anh chính là...” Cô cẩn thận chỉ rõ cho anh hiểu, đồng thời tránh xa anh ra một chút. Nhiều khi làm người vô hình cũng chưa hẳn đã không tốt. Ví dụ như bây giờ, xin hãy quên cô đi! Cô cam tâm tình nguyện thu vào một góc khuất, bị người ta quên lãng và âm thầm roi lệ.

“Hai người! Không mau tới giúp tôi dạy dỗ cậu ta, lại còn ở đó thì thầm, liếc mắt đưa tình với nhau gì chứ?” Nguyễn Ly một tay kéo Trác Duy Mặc lên phía trước, để anh ta đối diện với Mạn Đồn Đồn đang sợ hãi đến mức sắp ngã khụy. Hồ Bất Động lùi về phía sau một bước dài, ngược mắt nhìn làm bộ như không quen biết bọn họ.

Mạn Đồn Đồn khoanh tay che chắn trước ngực, cảnh giác nhìn bóng đen đang phủ xuống mình, lại chớp chớp cặp mắt đáng thương. Thấy Trác Duy Mặc chau mày cau có, anh chàng nhút nhát tưởng anh đang muốn đá bay mình. Ôi! Thật đáng sợ... Nhìn quần áo của anh ta kia! Lưu manh, đầu gấu... Thật khủng khiếp!

“Này!”, giọng nói của Trác Duy Mặc không nhẹ nhàng, thân mật cho lắm khiến Mạn Đồn Đồn càng run như cây sậy.

Giọng nói của cậu ta rất sợ hãi, dường như chỉ muốn chạy trốn ngay tức khắc. Nhưng... thấy Nguyễn Ly đang hằm hằm nhìn mình, cậu chỉ đành nhắm mắt đứng nguyên tại chỗ mà run rẩy.

“Mày...”

“Oa! Anh đừng đánh tôi. Tôi biết tôi sai rồi, lần sau tôi không dám đến muộn nữa. Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi!” Mạn Thôn Thôn vừa ôm đầu vừa xin lỗi rồi rít.

Trác Duy Mặc nhìn hai bàn tay vẫn đút trong túi quần, hoàn toàn không có ý định rút ra của mình, lại nhìn anh chàng sợ hãi đến mức ngồi thu lu thành đống trước mặt, ngán ngẩm khê nhếch miệng. Rồi anh quay sang nhìn Nguyễn Ly. Cô ta nhìn cái sinh vật đang ngồi xồm càu xin sự thương xót mà tức đến nổi sắp xì khói. Anh nhẹ nhàng nói: “Này, tôi có thể tan ca làm được chưa? Cậu ta đã bị dọa phát khóc rồi.”

“Mạn Đồn Đồn!” Nguyễn Ly lớn tiếng gọi rồi sai những bước dài về phía Mạn Đồn Đồn, mặc kệ xung quanh bao nhiêu con mắt hình viên đạn đang chĩa thẳng vào mình, cô ta co chân toan đá cho cậu ta một trận. Loại con trai yếu đuối thế này thì có gì đáng thương đâu. Cậu ta bị như vậy là đáng đời! Lúc nào cũng chỉ biết nhẩn nhục chịu đựng, ba phải vô dụng, lại chẳng bao giờ để ý tới cảm nhận của bản tiểu thư. Cô phải giẫm nát cái đầu bã đậu này cho

thiên hạ thái bình, cho ranh giới giữa nam và nữ được phân định rõ ràng. Đúng! Giẫm nát đầu cậu ta!

“Mẹ nói hôm nay ra đường sẽ gặp tai nạn đổ máu. Không phải tôi có ý đến muộn, tôi thực sự không có ý mà.” Mạn Đồn Đồn lí nhí thanh minh. Một chân của Nguyễn Ly vừa co lên, nghe cậu ta nói thế thì khựng lại, giữ nguyên tư thế đứng một chân. Trông ngơ ngơ!

“Số mệnh không hợp, chung sống với nhau ắt sẽ đổ máu”, tiếng cậu ta càng lúc càng yếu ớt. Nguyễn Ly hạ cái chân đang co lên xuống. Buồn bã cúp mắt.

“Cậu đứng lên đi”, cô ta hạ thấp giọng điệu, dường như có chút sầu não.

“...”Anh chàng ôm đầu ngồi xôm kia từ từ ngẩng mặt lên, nhìn cô đề phòng. “Tiểu thư...”

“Số mệnh chúng ta không hợp nhau, đúng không?”

“Ừ, mẹ tôi nói như thế... hơn nữa...” Cậu ta cúp đôi mắt vô tội nhìn xuống đất, hình như sắp khóc.

“Hơn nữa bố cậu chỉ là tài xế của bố tôi, cho nên càng không hợp, đúng không?”

“...” Mạn Đồn Đồn mím chặt môi, đáng vẻ thật sự rất đáng thương.

“Không sao. Tôi cũng không thêm đề mắt đến cậu. Tôi nói rồi, tôi ghét nhất loại con trai éo là!” Cô nhún vai quay người đi, không nhìn anh chàng đang ngồi xôm, vẻ đáng thương kia nữa. “Loại con trai chẳng có chút nam tính, còn giả vờ ngoan ngoãn như cậu có gì tốt chứ? Mỗi lần ở bên cạnh cậu đều là tôi phải làm người xấu bị người khác chửi mắng, tôi muốn tìm một người xấu xa hơn tôi, bất lương hơn tôi, lưu manh hơn tôi giống như anh ta kia!” Ngón tay của cô chỉ thẳng vào mặt Trác Duy Mặc đang đứng ngấp dãi chẳng chuyên tâm làm việc.

Trác Duy Mặc bị điểm mặt chỉ tên mà chẳng hiểu gì hết, anh chớp chớp mắt, tự gio tay chỉ vào mũi mình. Từ nãy đến giờ, bao nhiêu người qua đường chỉ trò anh còn chưa đủ sao, tại sao bây giờ đến quả lên mềm này cũng góp vui vậy? Chưa kịp mở miệng cần nhả thì Hồ Bất Động đã kéo áo ra hiệu cho anh tốt nhất đừng nói gì, anh nghi ngờ chau mày nhìn đôi nam nữ trước mặt. Này... bọn họ đến đâu rồi? Sao lại nhìn anh chằm chằm vậy? Một người thì ánh mắt như tóe lửa, còn người kia thì nhìn anh ngường mọ.

“Cho nên, hôm nay tôi muốn cậu nhìn cho kỹ, mẫu đàn ông tôi thích là như thế nào? Thứ éo là chỉ biết đến tướng số với tai họa đổ máu, lúc nào cũng lo xúng hay không thì sẽ chẳng có ai thích hết! Cậu có nhìn thấy cô gái đang đứng như kẻ ngọc bên kia không? Cô ta cũng rất thích mẫu con trai như Trác Duy Mặc, đúng không?”

Nói xong, cô ta quay sang Hồ Bất Động đang cau mày nghe cuộc đối thoại của bọn họ.

“> Há?” Đột nhiên bị nhắc đến, cô đứng ngẩn ra, thấy Trác Duy Mặc cũng ngượng ngập nhìn đi chỗ khác, đại tiểu thư hung hãn lẫn anh chàng Mạn Đồn Đồn đều đang chờ đợi câu trả lời của mình, đành miễn cưỡng đáp: “Ồ... à... thích... thích.”

Trác Duy Mặc có chút không tự nhiên giật giật khóe môi, ho một tiếng để át giọng nói của cô. Cô nói xong liềng cúi gầm mặt xuống.

“Tiểu thư...”, giọng nói từ thân đến cực điểm của cậu ta lại vang lên, Nguyễn Ly nghe thấy thì máu nóng lại sôi sục.

“Cút đi, ai muốn nghe cậu gọi tiểu thư gì đó? Duy Mặc, chúng ta đi chơi đu quay. Một số người sợ độ cao thì cút sang một bên, bản tiểu thư không muốn nhường nhịn cậu nữa!”

Cô ta nói xong, liền kéo Trác Duy Mặc đi thẳng đến chỗ mình muốn đến. Chẳng thêm đề ý đến Mạn Đồn Đồn vẫn rúm ró ngồi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Công viên giải trí (trung)

“Ồ... tại sao nhất định phải đánh nhau mới là nam tính?”

* * *

Đợi khi hai người đã đi xa rồi, Mạn Đồn Đồn mới đứng dậy, phui sạch bụi đất bám trên người, khóe miệng xiu xuống thở dài thườn thượt, sau đó quay lại nhìn bóng người đã đi khuất hẳn.

“Chẳng phải cậu nói có tai nạn đổ máu sao? Cậu còn không mau về nhà đi?” Hồ Bất Động nãy giờ chỉ đứng một bên quan sát, thấy anh chàng đáng

thương kia lại muốn lao đầu vào chỗ chết. Mẹ cậu ta nói không sai, hôm nay cậu ta thực sự gặp tai nạn đổ máu, hơn nữa nếu cậu ta thực sự đi theo, chưa biết chừng điều đó sẽ xảy ra ngay bây giờ. Nếu Trác Duy Mặc không thể hoàn thành nhiệm vụ. ...

“Người gặp tai nạn đổ máu là tiểu thư.” Cậu ta mím môi. “Các người là bạn bè hay tình địch?”

“Hả? À... không phải là tình địch.”

“Nhưng cả hai cô đều thích gã hung hăng đó?”

“Này... Đối với chuyện tình cảm, tôi rất lý trí, he he he he. Tuyệt đối sẽ không đóng vai cô gái xấu xí đi bắt nạt nhân vật nữ chính đâu.” Cô lấy nhãn cách ra để đảm bảo. Cho dù cô đang diễn một vai cô nàng lẳng lơ nhưng cũng phải có điểm dừng chứ, hơn nữa vai diễn của cô vừa rồi đã thất bại hoàn toàn.

“Vây thì tốt!” Đột nhiên cậu ta nở nụ cười ngọt ngào như thể muốn mua chuộc người khác vậy. Mà cô lại rất dễ mủi lòng trước nụ cười của người khác. “Tiểu thư tuy tính khí không tốt lắm nhưng bản chất không hề xấu.”

“...” Nhìn Mạn Đồn Đồn, đột nhiên cô bắt chước những nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình, bao dung, dịu dàng mà tha thứ mọi lỗi lầm cho cô gái xấu xa thậm chí hối hận vì mình đã đứng về phía kẻ xấu bắt nạt người tốt. “Rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

“Ồ, chị có thể giúp tôi đưa cái này cho tiểu thư không? Cho dù cô ấy không tin, cũng nhờ chị đeo lên cổ cô ấy. Một ngày thôi là được.” Cậu ta móc túi lấy ra một miếng ngọc phỉ thúy hình phật tổ.

Cô chìa tay đón lấy miếng ngọc, cảm thấy cảnh tượng này sao mà quen đến vậy. “Cậu tự đưa cho cô ấy

“Không được. Tôi tặng không hay lắm...” Cậu ta cắn môi, cảm giác bất lực.

Có gì mà không hay chứ? Nguyễn Ly và anh chàng ka chỉ là diễn kịch thôi, cô ấy không hề thật lòng với anh ta, người cô ấy thích là cậu! Cô suy nghĩ rồi thì đã thốt ra mấy câu này. Nhưng nghĩ kỹ lại đây mới chỉ là cảm nhận của bản thân mình, nếu nói ra, e là người khác sẽ không tin. Bởi vậy cô chỉ run run khẽ hỏi: “Là bởi số mệnh không hợp nhau sao?”

“Haizz! Chị cũng hiểu chuyện này sao?” Cậu ta có vẻ hơi kinh ngạc, cười khỏ, nói tiếp: “Đúng vậy, chính là số mệnh không hợp nhau. Mẹ tôi nói, tôi đáng lẽ phải là con gái cho nên từ nhỏ đã chiều chuộng tôi như con gái, bởi vậy tôi mới... ồ là... như thế này... he he. Ngũ hành của tôi khuyết Thủy cho nên mới đặt cái tên kỳ quái, lẽ mà chậm chạp. Tiểu thư thường mắng tôi ngốc nhưng cô ấy thì cứ lại không bằng tôi nên quay sang mắng tôi là đồ một sách. Tiểu thư thuộc mệnh Hỏa. Mẹ tôi nói, nếu chúng tôi đều là con gái thì sẽ bổ sung cho nhau, nhưng tôi lại là con trai, lại khuyết Thủy, thì... tương khắc.”

“...” Cô rất muốn nói rằng cô rất thấu hiểu và đồng cảm với nỗi khổ tâm của cậu ta nhưng rốt cuộc cô chỉ có thể nhếch miệng, phát ra một tiếng cười yếu ớt.

“Thực ra, tất cả những điều này chỉ là cái cớ mà thôi. Bản thân tôi cũng biết...”

“...”

“Chỉ là kiếm một cái cớ để không bị mất mặt thôi.”

“Tôi biết mình không tốt. Ở bên cô ấy, tôi rất lúng túng. Tôi không nam tính, cũng chẳng biết thế nào mới được coi là nam tính. Hơn nữa vừa nghĩ cô ấy không thích, không thể làm như vậy thì một giây sau, tôi đã ôm đầu ngồi thu lu dưới đất. Tiểu thư nói, cô ấy ghét tôi vì tôi còn hèn nhát hơn cả cô ấy.”

“Hì... khi... À, xin lỗi. Tôi không cẩn thận...” Cô vừa bật cười lại vội vã kìm lại ngay, dường như hiểu ra điều gì đó liền nhún mày.

“Không có gì. Dù gì tôi cũng thấy mình rất vô dụng, nhưng người... người đó, anh ta không hề thích tiểu thư. Tội...”

“Không cam tâm?”

“Tôi không yên tâm” Cậu ta lắc đầu.

“Vây cậu còn không đi sao? Tôi nghe bọn họ nói muốn đi ngồi đu quay.”

“Đu... đu quay thì sao?” Cậu ta chớp mắt, không hiểu. Khuôn mặt ngây ngô đó thật khiến người khác có cảm giác mình đang chà đạp một mầm non.

“Đu quay chính là nơi lý tưởng để ‘tấn công’. Cậu nghĩ xem, hai người cùng ở trong một không gian bé xíu, kín mít, lại lên cao như vậy, bên cạnh chẳng có ai. Nếu anh chàng rất nam tính kia đột nhiên có ý định xấu với tiểu thư nhà cậu. Cậu nói xem cô ấy yếu ớt như vậy thì chạy đâu cho thoát? Cậu không sợ khi xuống khỏi xích đu, cô ấy đã bị tên cầm thú kia ‘xoi tái’ rồi sao?”

“Xoi tái tiểu thư?” Chàng ngốc kia vẫn ngoạo đầu một bên, chưa hiểu.

“Gạo nấu thành cơm” Đã nói đến vậy, nếu cậu ta vẫn không hiểu thì cô sẽ cực lực lên án sự non nớt, ngô nghê của cậu ta. Cô thực sự không nhẫn tâm nhìn vào cặp mắt hấp háy ấy.

“Haizz!” Phù. . . May mà câu này cậu ta hiểu.

“Này, cậu muốn chạy đi đâu vậy?” vừa hiểu ra, cậu ta đã chạy đi đâu vậy? Hay những cậu con trai ẻo là thường có tính hấp tấp, nóng vội.

“Tôi phải đến ngay chỗ đu quay. Tiểu thư không thể bị xoi tái!” Cậu ta quay đầu lại nói lớn, quên bém cả cái có tai nạn đổ máu gì đó, cũng chẳng để tâm đến cái vè ẻo là của mình luôn.

“Cậu. . . không phải sợ độ cao sao?” Cô nhắc nhở cậu ta chớ nên quên khuyết điểm lớn của mình nhưng cậu ta chẳng thèm ngoái đầu lại. “Này! Bọn họ đã lên cao rồi, cho dù cậu muốn lên theo cũng phải xếp hàng đã chứ.”

Cậu ta đột nhiên nhớ ra phải xếp hàng, nhìn hàng người dài dằng dặc, tìm cậu chùng xuống. Quá nóng lòng, cậu bèn xông thẳng lên đầu hàng. Ai ngờ, vừa tới nói cậu đã trượt chân ngã đáng “phịch”, cả người nằm song soài trên mặt đất. Hồ Bất Động tự đập tay lên trán, sao mà cậu ta yếu ớt như vậy?

Người đứng xếp đầu hàng đột nhiên thấy có người ngã bổ nhào trên mặt đất thì giật nảy mình, anh ta khom người hỏi han mấy câu thì thấy Mạn Đồn Đồn ngóc đầu dậy, gương mặt đáng yêu rom róm nước mắt, miệng khẽ rên rỉ vì đau.

“Này. . . Tại sao cô ấy không chịu tin, đây chẳng phải là tai nạn đổ máu sao? Thực sự rất linh nghiệm. . . rất đ

“Cậu không sao chứ?” Người đứng đầu hàng nhìn Mạn Đồn Đồn quan tâm hỏi.

Cậu ta mím chặt môi, ép cho nước mắt trào ra, hai hàng mi rũ xuống, đôi mắt nai tơ kia vẫn tiếp tục tranh thủ sự thương hại, giọng cậu hơi lạc đi: “Xin. . . xin anh. . . nhường. . . nhường. . . nhường tôi lên trước được không. . . tôi. . . tôi. . . hu. . . tôi. . .”

“Đây. . . nhưng xếp hàng. . .” Người đầu hàng hơi khó xử, tuy cậu dụ dỗ được anh ta nhưng phía sau còn rất nhiều người đang xếp hàng. . .

“Xin anh đó, tôi thực sự. . . thực sự phải lên ngay bây giờ. Hu. . . Cầu xin anh!”

“Haizz, người ta đã khóc lóc như vậy, anh nhường cho người ta lên trước đi!” Những người đứng xếp hàng bắt đầu lên tiếng bênh vực.

Đúng vậy. Nhìn cậu bé meo máo tội nghiệp chưa kìa! Sao anh lại nhẫn tâm không chịu nhường cho người ta lên trước?” Bênh vực kẻ yếu là trách nhiệm của mọi người.

“Đúng vậy, chắc là cậu ấy muốn ngồi ở khoang xích đu đó để nhớ về một ai đó. Haizz, nhường cho người ta đi mà!” Lòng đồng cảm của mọi người còn vượt xa cả mong đợi. Đây là chân lý!

“Được. được, được rồi, cậu lên trước đi. Tôi, tôi, tôi xếp sau. Sợ cậu rồi đó.”

“Cảm ơn anh, anh thật tốt, mọi người đều là người tốt! Hu hu!” Cậu ta ôm lấy cái đầu gối đau nhức, vội vã đứng dậy, kéo vạt áo lau mấy giọt nước mắt sắp rơi xuống rồi xông thẳng lên bậc thềm, nhìn chiếc xích đu trên cao mà nuốt nước bọt đáng sợ! Cao quá! Chóng mặt quá!

Hồ Bất Động theo sau nghiễm nhiên được hưởng lợi mà chẳng phí chút sức lực, cô cười xòa lém lỉnh. “Tôi đi cùng cậu ấy.” Cứ thế cô không chút ngại ngùng mà lên thẳng đầu hàng.

“Cậu thực không sao chứ? “Nhìn Mạn Đồn Đồn chưa ngồi lên ghế đu mà mặt đã tái xanh vì sợ, cô phân vân liệu có nên mang theo bình dưỡng khí để phòng cậu ta ngất xỉu hay không.

“Tôi nghĩ. . . chắc không sao đâu. Tôi nhắm mắt lại là được mà.” Cậu ta nhìn khoang xích đu đang từ từ hạ xuống liền theo nhân viên phục vụ đi vào.

“Nhắm mắt lại? Vậy chẳng phải là không nhìn thấy gì nữa sao? Nếu thế, kế hoạch của tôi phải làm thế nào?” Cô nhăn mặt, vừa đi theo vừa nhìn mẫu tin nhắn mới gửi đi.

“Này, muốn tan làm sớm thì nấu một nồi com nhé! Đừng nói là anh không hiểu ý tôi, đừng hòng, giả bộ tỏ non với tôi. Nhưng cũng đừng tuyệt tình quá, biết điểm dừng đó!” Cô nhắn tin cho Trác Duy Mặc.

...

“Chụt, chụt, chụt. . .”

Một tràng âm thanh quá dị, ròn ròn phát ra từ túi của Trác Duy Mặc, thu hút sự chú ý của Nguyễn Ly đang ngồi ngây ra, tay chống cằm, mắt nhìn về nơi xa xăm. Trong không gian chật hẹp này, muốn bỏ qua một âm thanh trao đổi nước bọt kêu gọi như thế thực là rất khó. Nhìn về nhân nhỏ, thò tay vào túi quần, khó chịu móc cái vật thể quái dị kia ra của anh chàng trước mặt, cô nói: “Chuông điện thoại của anh đúng là quê mùa.” Nguyễn Ly không giấu được sự bất mãn, cô vuốt mái tóc xoăn như muốn phở trương đẳng cấp

“Hừm. Hơn nhiều loại đàn ông cô thích.” Anh trừng mắt lườm cô, vất chân chữ ngũ, rồi hí hoáy đổi nhạc chuông điện thoại.

Một hồi nhạc chuông mới vang lên, những âm thanh cứng nhắc, chẳng có chút giá trị nghệ thuật gì. “Tút, TUT. . .”

“Này, anh đổi nhạc chuông làm gì?”

“Đó là nhạc chuông mà cô bạn gái trước đây cài cho tôi, bây giờ tôi giữ lại làm gì?” Anh không ngẩng lên nhìn cô mà vẫn cúi húi với chiếc điện thoại của mình.

“Anh từng yêu rồi?”, giọng Nguyễn Ly lên cao dường như không tin những gì mình vừa nghe thấy. Thật là quá xem thường sự tôn nghiêm đầy tính đàn ông của anh ta.

“...” Anh hơi ngược mắt lên, trừng trừng nhìn cô, rít từng tiếng qua kẽ răng: “Có muốn bản thiếu gia nói cho cô biết số lượng bao cao su mà tôi đã dùng không?”

“Vậy có nghĩa là anh đang thất tình? Anh vừa bị người ta đá sao?”

“Không hợp thì chia tay tôi. Hừ, chẳng lẽ phải học theo cô, tìm một cô gái tới để chọc tức người ta sao? Vớ vẩn!” Ngón tay của anh gõ vào mục hộp thư đến, mở cái tin nhắn mới. Anh vẫn chẳng thích thú gì với phương thức liên lạc nhằm chán này. Dù gì trước đây mấy cô bạn gái cứ nằng nặc đòi anh nhắn tin chuyện trò với họ nhưng anh đều phớt lờ. Điện thoại là để gọi, có chuyện gì thì gọi điện nói cho tiện, nhắn qua nhắn lại phiền phức chết đi! Chuông điện thoại có gì hay chứ, cứ cách mấy phút lại kêu ầm ỹ. Thật khó chịu!

Cho nên mỗi lần nhận được tin nhắn vớ vẩn đại loại “Anh đang ở đâu thế?”, “Anh nhớ em không?”... thì phản ứng đầu tiên của anh là gọi lại phủ đầu người ta bằng câu:

“Có việc gì?” Anh gắt lên.

Thông thường đối phương sẽ ngáy ra một lát, ấp úng không thành tiếng.

“Có chuyện thì nói đi”. Anh lạnh lùng

Đối phương im lặng thêm mấy giây nữa, sau đó mới lí nhí: “Không có việc gì.”

“Không có việc gì dập máy đây.” Tắt máy...

Nguyễn Ly nhăn mày, nở nụ cười châm chọc. “Nói trước bước không qua đó. Đợi khi nào anh tìm được một cô gái mà khiến anh muốn tìm một cô gái khác để chọc tức cô ta, bản tiểu thư sẽ kể tình chuyện hôm nay mà giúp anh.”

“Bản thiếu gia đây không thêm.” Anh từ chối không chút đắn đo, rồi nhìn dòng chữ đang hiện trên màn hình. Lần đầu tiên thấy tên cô xuất hiện trên màn hình điện thoại của mình khiến bàn tay anh bất giác run run. Nguyễn Ly nhìn anh nghi hoặc. Anh lập tức ho khan một tiếng, lấp liếm sự lúng túng của mình, ngón tay cái nhẹ nhàng ấn phím mở tin nhắn.

“Này, muốn tan làm sớm thì nấu một nồi com nhé! Đừng nói là anh không hiểu ý tôi, đừng hòng, giả bộ thờ non với tôi. Nhưng cũng đừng tuyệt tình quá, biết điểm dừng đó!”

“...”

“Là bạn gái cũ nhắn tin cho anh sao?” Nguyễn Ly chớp mắt.

“Không phải.”

“Vậy sao nhìn anh buồn thiu như thấy người yêu cũ của mình đi yêu người khác vậy?” Nguyễn Ly vươn cổ ra, muốn đọc trộm đoạn tin nhắn vừa khiến anh ta biến sắc kia.

“...” Anh bóp mạnh chiếc điện thoại, vút luôn vào túi, một cảm giác rất khó diễn tả dâng trào. Anh dự định, nếu cô gửi một tin nhắn tương tự những tin anh thường nhận được như: “Anh đang ở đâu đấy” hay “Tôi không tìm được anh, đến đón tôi đi”, anh sẽ gọi lại theo thói quen nhưng câu mở đầu có lẽ thay đổi một chút.

“Đừng im đó, đợi tôi đến tìm cô.”

Nhưng tin nhắn này lại khác hẳn, anh nhất thời không phản ứng kịp. Hừm, câu mở đầu mà anh chuẩn bị sẵn cũng coi như bỏ đi! Khốn khiếp!

“Đến đây!” Anh vươn tay, những thứ đồ trang sức đeo lủng lẳng khắp người phát ra tiếng leng ca leng keng, ngón tay ngoắc ngoắc trước mặt Nguyễn Ly.

“Này, bản tiểu thư vừa mới nói sẽ giúp anh chọc tức một cô gái mà anh nhanh như vậy đã... Woah!”

Chưa nói dứt lời, cô đã bị anh kéo vào lòng, dường như cố ý để cổ của cô vượt qua vai mình. Qua ô cửa kính chắn gió sau lưng anh, cô nhìn thấy trong khoang đu cách khoang của họ không xa, có một khuôn mặt đỏ bừng đang dính sát vào kính, những ngón tay cào cào vào mặt kính. Tuy khoảng cách khá xa nhưng nhìn Hồ Bất Động đang bị chặt tai, mặt mày nhăn nhó, cô biết người đó đang gào thét rất lớn.

Cô tựa đầu lên vai Trác Duy Mặc, chuyển động cầm, lạnh nhạt nói: “Chẳng phải cậu ấy sợ độ cao sao? Trèo lên đó làm gì chứ? Thật là!” Cô mỉm cười, trong lòng đã có sẵn câu trả lời, nói tiếp: “Lần đầu gặp nhau, cậu ấy mặc một chiếc váy ren, màu hồng nhạt xấu chết đi được! Rõ ràng cắt tóc con trai thế

mà lại mặc váy. Tôi liền kéo cả váy lẫn quần trong của cậu ấy xuống, chỉ vào ‘chỗ đó’ mà dọa nếu cậu ấy còn mặc váy, chỗ đó sẽ thối rữa. Lúc đó cậu ấy khóc lóc rồi bỏ chạy. Từ đó về sau không dám mặc váy nữa. Nếu biết trước sau này, bản tiểu thư sẽ động lòng với cậu ấy, thì tôi đã không tình nghịch như vậy.”

“Xì...”, anh bật cười mỉa mai. Nghe câu chuyện của Nguyễn Ly, anh đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy cái đầu trọc lóc. Lúc đó, anh đang học dở nửa tiết học, à không... chính xác là anh đang ngủ trong tiết học, vừa mở mắt ra liền phát hiện trước mặt mình không biết từ lúc nào xuất hiện một vật thể kì dị, khiến anh không sao ngủ tiếp được. Thế là, anh chẳng chút lịch sự vỗ vào cái đầu trọc lóc của em ni cô vừa chuyển vào lớp kia, dọa nạt: “Này! Đem cái đầu trọc lóc của cô tránh xa tôi ra một chút!”

Bị vỗ “bốp” cái lên đầu, cô sợ hãi rụt cổ lại, ôm lấy cái đầu xui xẻo nhìn anh âm ỉc.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Có cần bản thiếu gia giúp cô mua một bộ tóc giả không? Cứ nhìn thấy cái đầu trọc của cô là bản thiếu gia không sao ngủ nổi.”

“...” Cô bĩu môi, kiểm chế để không lao tới cắn xé gã kia, khỏe mắt ươn ướt. Lúc đó, anh hoàn toàn không hiểu gì, chỉ thấy cô ôm đầu quay đi, nằm bò ra bàn, không để cái đầu trọc lóc của mình làm phiền giấc ngủ của người khác nữa. Anh nhếch khéo môi hài lòng với thái độ nghe lời của cô. Cứ thế, anh ngủ, còn cô ngúc đầu xuống bàn, có lẽ vì thế nên cô cũng thường xuyên ngủ thiếp đi. Chỉ có điều cô không may mắn như anh, anh xấu xa nên thầy giáo không dám động vào, còn cô gần như quá quen thuộc với hình phạt xách xô nước đứng ngoài hành lang.

Lúc đầu, anh thấy vô cùng hạnh diện vì không ai dám động đến mình, cho cô hiểu thế nào gọi là “phân biệt đối xử”. Nhưng thấy cô suốt ngày bị thầy giáo bắt phạt rồi lại bị các bạn trong lớp trêu chọc, thật sự đáng thương! Thế là, lòng tốt hiếm hoi của anh nổi lên, lúc đi qua tiệm tạp hóa, thấy có bày một chiếc mũ khá hợp với cái đầu trọc lóc của cô... Khi anh định thần lại thì tiền đã chui tọt vào túi của chủ cửa hàng. Thôi, dù gì cũng mua rồi, anh mang đến trường, tình bơ vút lên bàn cô, huýt một tiếng sáo rồi lướt qua, thế là xong.

Kế hoạch gần như đã chu toàn nhưng khi đến trường, anh lại thấy cô đang gặt đầu, khom lưng với một cô nàng rất xinh đẹp. Chẳng thèm để ý cô ta nữa, anh về bàn đánh một giấc thật say, định bụng lúc vào lớp sẽ kiểm bừa cái cơ gì đó rồi ném chiếc mũ cho cô. Ai ngờ, vừa nghe thấy tiếng chuông vào lớp, anh ngẩng đầu lên, trước mặt anh đã là một người khác.

Đập vào mắt anh là một mái tóc đen óng ả, xõa ngang vai, bay phấp phới trong gió. Chẳng hiểu sao lúc ấy, anh chỉ muốn cầm kéo cắt phẳng mái tóc vô tích sự cứ là lướt trong gió kia, cho nó nếm chút mùi đau khổ. Anh đưa mắt tìm cái đầu trọc mọi ngày, thấy cô đổi được chỗ ngồi mà cuối cùng có thể ngẩng thẳng cổ, tha hồ ngọ nguậy. Nhìn vẻ sung sướng, thoải mái như trút được gánh nặng của cô, anh nghiêng răng vò cái mũ giấu trong ngăn bàn.

Anh trừng trừng nhìn mấy sợi tóc đang bay lất phất trước mặt, đến mức khiến cô nữ sinh kia mơ màng quay đầu lại, dường như hiểu ra chuyện gì, cô nở nụ cười ngọt ngào. Sau đó, cô ấy chạy đến tìm anh, nói muốn làm bạn gái của anh, anh chau mày, chẳng hiểu bạn gái là gì, chỉ hằm hằm thốt ra một câu: “Được. Vây cắt ngay mớ tóc chướng mắt của cô đi cho tôi!”

“Hà?”

Thế là, bạn gái đầu tiên của Trác Duy Mặc là một cô gái tóc ngắn. Khi cô ta cắt đi mái tóc dài óng mượt của mình thì tóc trên đầu câu Hồ Bất Động bắt đầu nhú lên. Anh chẳng thèm để ý gì đến cô nữa.

Đẹp bỏ hết mớ ký ức vớ vẩn đó qua một bên, anh nghe thấy Nguyễn Ly tiếp tục nói:

“Thực ra... tôi biết.” Cô khịt khịt mũi, nhìn người đang sống chết dán mặt vào cửa kính kia. “Cái gọi là số mệnh không hợp kia, cái gọi là tai nạn đổ máu đều là cái cớ. Cậu ấy trốn tránh tôi chỉ vì nghe lời lúc khốn nạn, lăm mồm trong trường nói chúng tôi không x với nhau, nói nhà cậu ấy không có tiền như nhà tôi. Cậu ấy là người cả tin, người khác nói gì cũng cho là thật. Suốt ngày bị đám thanh niên xấu bắt nạt. Nếu tôi không bảo vệ cậu ấy, cậu ấy làm gì còn sống mà đứng trước mặt tôi nói những gì số mệnh không hợp với tai nạn đổ máu chứ. Rõ ràng cậu ấy không tin tưởng tôi nên mới để ý những chuyện đó. Trong cuộc sống, làm gì có ai cả đời thuận buồm xuôi gió, lẽ nào hề gặp chút chuyện xui xẻo là đem mọi tội lỗi đổ cho số phận sao? Nếu cậu ấy thực sự nhân rồi như vậy, chỉ bằng dành thời gian quan tâm tôi một chút không phải hơn sao?”

“...” Nghe những lời oán trách của Nguyễn Ly, rõ ràng chuyện chẳng liên quan gì đến mình, sao anh lại có cảm giác rất quen thuộc, khéo miệng bắt gặp kẻ động đây, yệt hầu cuồn hần lên như thể vừa nuốt một thứ gì đó rất đắng vậy. Anh đứng đó nhìn Huỳnh Nhất Nhị cảnh cáo đám học sinh xấu trong trường không được ức hiếp cô, không cho phép được động vào bạn gái của anh ta. Huỳnh Nhất Nhị cười khổ sở giải thích hình xăm con thỏ trước ngực anh ta là bị cô uy hiếp bắt xăm, rồi anh ta hùng hồn tuyên bố muốn hẹn hò với cô, ấy thế mà người chủ động hẹn lại biến mất tăm.

Đúng là cô rất ngốc, đầu óc cô quá đơn giản! Việc gì cô phải đứng trong mưa chờ đợi chứ? Cô đang chứng tỏ rằng mình rất si tình sao? Cô cũng đâu khác gì những cô gái khác vừa nhỏ mọn, hẹp hòi vừa đa nghi Tào Tháo, lúc nào cũng không tin tưởng cái này, nghi ngờ cái nọ. Đã không muốn nói thật thì cần gì phải tỏ ra vĩ đại, cao thượng chứ? Lúc anh đưa chiếc ô cho cô, vốn định tiện thể đá cho cô một cái, để cô tỉnh ngộ nhưng anh viện cớ gì mà lo chuyện bao đồng này chứ? Cô đâu phải là bạn gái anh, cô là bạn gái của cậu bạn chí cốt của anh. Là anh quen cô trước cơ mà, chiếc mũ kia anh còn chưa kịp tặng, tuy... Khốn khiếp, cuối cùng anh đã dừng lại.

Anh dựa vào sau ghế, hơi khom người để không cản trở tầm nhìn của Nguyễn Ly, hai tay đút trong túi quần, cho cảm cô tựa vào vai mình để nhìn xuống khoang của Mạn Đồn Đồn. Mọi thứ chỉ có vậy nhưng người khác nhìn vào lại cảm thấy tư thế đó rất mờ ám.

“Chết rồi, bọn họ thực muốn nấu com! Hu hu... Làm thế nào đây? Làm thế nào đây?” Trong khoang xích đu vừa chật vừa kín, giọng hoảng hốt của Mạn Đồn Đồn nghe càng chói t>Hồ Bất Động bị chặt tai, ngẩng đầu nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau ở khoang trên. Này, này, này chỉ là đóng kịch thôi mà, làm gì mà phải quẩn quýt như thật thế kia? Cứ như thể bọn họ từ thông cảm đến yêu rồi từ yêu đến... Ý, nhìn động tác cuối cùng của anh ta xem. Dù gì đây cũng là trên xích đu, ở nơi công cộng, cho dù Trác Duy Mặc quen thói cầm thú ở mọi lúc mọi nơi nhưng không thể... như thế chứ?

“Tôi nói này, Mạn Đồn Đồn, cậu muốn la hét, muốn chóng mặt, nôn mửa, hay muốn ôm lấy của kính, muốn lăn lộn, run rẩy gì cũng được. Nhưng... có thể chỉ làm một thứ thôi được không? Nghe những tiếng lặc lư kéo kẹt này, tôi thực sự lo lắng cho tính mạng của mình.”

“Nhưng mà... huh u... chóng mặt quá! Ý... bọn họ... huh u... nấu... chín com rồi. Vậy tôi...”

“Bây giờ hối hận rồi?”

“...”

“Đừng có cắn môi giả bộ đáng thương, chiêu này không có tác dụng với con gái đâu, quả lê mềm đó chắc chắn cũng không thích!” Hồ Bất Động xua tay.

“Vậy... vậy con gái... phải thế nào mới được?”

“Cậu thiếu bản lĩnh đàn ông!” Hai ta cô làm như đang xin lỗi và đáp án lại chính là thứ mà cậu ta thiếu. Haizzz, xem ra ông trời cố tình trêu chọc người ta mà.

“Rốt cuộc thì thế nào mới gọi là nam tính?”

“Nói chung không giống như cậu. Khi hỏi thì ngân dài tiếng cuối cùng, lại còn luyến láy, rồi hể mở miệng là ‘hu hu’. Chẳng đâu vào đâu cả”, Hồ Bất Động giải thích một cách rõ ràng thẳng thắn. “Không được bủn rủn!”

“...” Cậu lập tức thu miệng lại.

“Không được vắn ngón tay!”

“...” Cậu buông thõng hai tay.

“Không được rũ mày xuống!”

“...” Cậu liền nhướn mày.

“Hình như khá hơn một chút rồi đấy. Cậu vốn rất đẹp trai nhưng sao lúc nào cũng nước mắt lưng tròng thế kia?” Hồ Bất Động vòng tay trước ngực lùi lại hai bước, nhận xét thật tỉ mỉ. “Vẫn còn thiếu một điểm then chốt.”

“Điểm... điểm gì?”

“Vết thương.”

“Hả?”

“Đàn ông con trai không thể không có vết thương. Đúng! Một vết thương rớm máu, kết hợp với đôi mắt này sẽ vô cùng nam tính.” Hồ Bất Động đang vẽ hình tượng một người đàn ông nam tính trong đầu

“Nhưng... tôi vừa bị ngã, cả đầu gối và tay đều bị thương rồi. Hu hu, không tin thì chị nhìn xem!” Cậu ta kếp quần lên, để lộ chiếc chân nuột nà, trắng trẻo. Chân cậu ta thật chẳng khác nào đôi chân ngọc của các mỹ nữ.

“Cậu thả ngay quần xuống cho tôi. Vẻ nữ tính của cậu lại lộ ra rồi đấy!”

“Hu hu...”

“Bắt đầu từ bây giờ, cậu không được nói gì nữa, càng không được bật ra mấy ‘hu hu’ đó. Lát nữa xuống khỏi xích đu, cậu hãy đến trước mặt người đàn ông kia.” Cô chỉ tay lên trên thì phát hiện xích đu của hai người kia đã hạ xuống, Trác Duy Mặc và Nguyễn Ly vốn đang trên đỉnh đầu họ giờ đã lại thành ra ở phía dưới, cô bèn chỉ tay xuống.

Đầu Mạn Đồn Đồn cũng di chuyển theo hướng tay cô chỉ, phát hiện mất dấu hai người kia thì sốt sắng nhảy dựng lên. “Sau đó thì sao? Tôi xông đến trước mặt anh ta sao?”

“Không phải xông tới trước mặt mà là thế này, cậu đứng phía sau, vỗ và vai anh ta, đợi anh ta quay đầu lại cậu hãy chỉ vào Nguyễn Ly mà hỏi...”

“Hỏi cái gì?”

“Đó là cô gái của anh?” Nhướn mày, nhướn hết cỡ.

“Tiểu thư không phải cô gái của hần!”

“Khô cắt ngang lời tôi!” Cô trừng mắt nhìn Mạn Đồn Đồn đang bấn loạn, đạo diễn tiếp vở kịch của mình. “Sau đó không cần đợi anh ta trả lời, cậu trực tiếp đâm cho anh một cái rồi nói tiếp...”

“Nói... nói cái gì?”

“Bây giờ là của tôi rồi!” Hồ Bất Động hếch mũi, trong lòng không ngớt cảm ơn Hạ Thiên Lưu đã dạy cô tuyệt chiêu đó. Vì tinh thần trách nhiệm với công việc, xin lỗi, chỉ còn cách bắt chước kịch bản cướp bạn gái lần trước của anh. “Woa, ha ha ha! Được đấy chứ? Phải như thế! Đúng, phải như thế!”

“Chị muốn tôi đi... đánh, đánh, đánh, đánh, đánh anh ta?” Mạn Đồn Đồn ôm lấy đầu, chuẩn bị ngồi xổm xuống.

“Tôi không làm được đâu. Tôi sợ lắm, anh ta sẽ dùng đôi mắt đen đó đập chết tôi, và dùng chiếc nhẫn hình đầu lâu kia khoét lỗ trên người tôi. Tôi... Tôi không muốn.”

“Ồ, vậy cậu tiếp tục khóc đi. Dù gì tiểu thư nhà cậu cũng chưa bao giờ nghĩ cậu nam tính.” Cô nhìn chiếc xích đu sắp chạm đất, gãi đầu, vờ bỏ đi. “Cô gái của mình mà để người khác lợi dụng còn không biết đi đòi lại. Tôi mà là cậu, thà tôi chết quách đi cho xong!” Hóa ra kẻ khích tướng này cũng hay đấy chứ!

“Chị bảo đảm, nếu tôi đánh anh ta... tiểu thư... sẽ cảm thấy tôi nam tính chứ?”

“Ừ ừ ừ, chắc chắn cô ấy sẽ ôm lấy cậu cảm động phát khóc, sau đó lấy thân mình đền đáp, đá gĩa chẳng ra gì kia bay đến Siberia chặn cừu

“Tiểu thư không biết Siberia ở đâu đâu.”

“Cậu thật chẳng biết nói đùa gì cả.” Cô trừng mắt lườm cậu ta, chợt thấy nhân viên phục vụ đã chuẩn bị mở cửa khoang xích đu, liền hỏi: “Này, rốt cuộc cậu có đánh không?”

“Đánh!” Cậu ta đứng bật dậy, hùng hổ ôm nắm đấm xông ra ngoài. Kết quả là nhân viên phục vụ còn chưa kịp cho khoang xích đu dừng lại hẳn thì đã thấy một bóng đen lù lù lao ra, bóng đen đó “bỏ qua” bậc thang, cứ thế nhào thẳng xuống bãi đất bùn.

“Hu hu... tại sao cứ phải đánh nhau mới được coi là bản lĩnh? Thườn tích đây mình thế này vẫn chưa đủ nam tính sao? Tai nạn đổ máu... tai nạn đổ máu!” Cậu ta bò lê trên mặt đất rồi lấy bẫy đứng dậy. Nhìn cặp nam nữ cách đó không xa đang muốn bỏ đi, liền cố gắng đứng dậy, xông lên. Hu hu... tại sao nam tính lại khó thế này?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Công viên giải trí (hạ)

“Không phải cậu thực sự thích người kia chứ?”

* * *

“Đội đã!”, giọng nói yếu ớt của Mạn Đồn Đồn vang lên sau lưng Trác Duy Mặc.

Trác Duy Mặc cảm thấy có một bàn tay run rẩy từ phía sau tóm lấy vai mình, còn Nguyễn Ly thì đứng ngây ra đó, lướt qua vai anh nhìn Mạn Đồn Đồn vừa đang sợ hãi đến mức mặt mày tái mét, thờ hồng học rồi buông tay khỏi vai anh, rúm người lại.

“Làm gì vậy?”, Trác Duy Mặc hỏi>

Hu hu... nghe giọng điệu của anh ta có vẻ tâm trạng không tốt lắm, hay là để lúc khác tôi nói với anh ta chuyện phụ nữ? Mạn Đồn Đồn lùi lại hai bước, quay sang nhìn Hồ Bất Động đang trông trong một góc nhìn lên, ánh mắt cô như muốn nói:

“Cậu đúng là vô dụng. Lúc này mà cậu định rút lui, chẳng lẽ muốn đợi đến lúc tiểu thư nhà cậu ôm cái bụng to kèn đi tìm cậu khóc lóc sao? Gã đàn ông trước mặt cậu là một tên cầm thú, cầm thú, cậu hiểu không? Sở trường của hắn chính là dụ dỗ các cô gái, đến khi no xối chán chê thì rũ bỏ trách nhiệm. Nếu cậu muốn đưa tiểu thư nhà cậu đi phá thai thì cứ để ngày khác đến tìm anh ta thương lượng!” Hồ Bất Động bắt chéo hai cánh tay thành hình chữ “X”, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Mạn Đồn Đồn quay đầu lại, Nguyễn Ly đã quay đi chỗ khác, không ngo ngoàng đến cậu nữa. Cậu nuốt mạnh một miếng nước bọt, lấy hết dũng cảm lí nhí: “Đó... đó là cô gái của anh sao?” Ánh mắt vừa hướng về phía tiểu thư, đổi lại một cái nhìn trợn trừng của cô. Hu hu... Cậu chỉ đang diễn theo kịch bản của người khác thôi... Sao lại trùng mắt nhìn cậu như vậy?

Nhìn Mạn Đồn Đồn lo lắng đan các ngón tay vào nhau, không dám nhìn thẳng Trác Duy Mặc, Hồ Bất Động ngán ngẩm lắc đầu. Tại sao những lời nói “man” đó khi kết hợp với tư thế của cậu ta lại thành ra lỗ bịch vậy? Lãng phí kịch bản hay của cô. Tội lỗi!

“Thế nào?”, giọng Trác Duy Mặc đầy vẻ khiêu khích. Anh bực bội móc bao thuốc lá trong túi quần ra, chẳng thèm đoái hoài đến thẳng nhóc yếu ớt trước mặt, rút một điếu thuốc rồi kẹp lên miệng, đứng kiêu bợ đầu gấu. “Tạch”, anh bật lửa châm thuốc.

Hồ Bất Động chán nản lắc đầu. Này, này, này, giờ là lúc nhân vật nam chính đang thể hiện mình, sao tên nam phụ kia không biết tránh sang một bên, lại còn cố hoàn thành vai diễn quyến rũ phụ nữ của mình nữa chứ? Giờ thì cô đã hiểu lời thoại chỉ là phụ, tư thế mới là chính. Trác Duy Mặc chỉ cần nói đúng hai chữ, kèm theo một loạt hành động thì đã ăn đứt anh chàng là lướt kia rồi.

“Bây... bây... bây giờ cô gái này của anh là... là... là của tôi rồi!” Mạn Đồn Đồn ngược đôi mắt xinh đẹp hơi ngấn nước của mình lên, một tay tóm lấy cổ áo Trác Duy Mặc mà ra sức kéo. Hồ Bất Động thấy vậy cũng cảm động.

Rất tốt, mấy chữ cuối cùng rất có uy lực, có lẽ cậu ta đã lấy hết sức bình sinh ra để hết. Động tác cuối cùng cũng khá nam tính, cậu ta kéo mạnh quần áo của Trác Duy Mặc khiến nó... Ấy, ấy, ấy... chuyện gì thế kia? Sao cậu ta lại ngồi phệt xuống đất mà ôm đầu rồi?

“Hu hu... Thật đáng sợ! Thật khủng khiếp! Anh ta... trên người anh ta có... có... có...”

Có cái gì?

Thấy Mạn Đồn Đồn khiếp sợ đến vậy, Hồ Bất Động tò mò nhìn lên người Trác Duy Mặc. Anh vẫn đứng nguyên ở đó, áo ngoài bị kéo tụt khỏi vai để lộ phần lưng đầy cuốn hút, xăm hình đầu một con sói đen, miệng đầy máu tươi, đáng vẻ khiêu khích. Tuy cô có nghe học sinh trong trường đồn trên người anh ta có xăm hình dã thú, nhưng thường ngày khi xuất hiện trước mặt cô, dù gì anh ta cũng mặc quần áo chỉnh tề, ngay cả vừa rồi, lúc cô hóa trang, anh ta cũng quay đi chỗ khác thay đồ, kiên quyết không chịu quay đầu lại, hóa ra là sợ cô bị cái thứ đồ chơi trên người anh ta dọa cho sợ phát khóc. Kề cũng đúng... cô mới chỉ nhìn thấy hình con thỏ trên người Huỳnh Nhất Nhị, nhưng con thỏ biết cắn người kia cũng chẳng hiền lành gì hơn con sói trên lưng Trác Duy Mặc.

Anh nheo mắt nhìn cái lưng đã bị hở quá nửa của mình, nở nụ cười nguy hiểm. Chẳng cần quan tâm ánh mắt của mọi người đang hằm học nhìn mình như nhìn một gã chuyên đi ức hiếp người khác, anh hơi gập đầu gối, ngồi xuống, tóm lấy cổ áo Mạn Đồn Đồn kéo lên, ép cậu ta nhìn vào mình, điếu thuốc lá đang ngậm trong miệng rụng tàn lả tã. “Ờ là, cậu làm loạn đủ chưa? Nếu như không có bản lĩnh thì hãy cút sang một bên cho bản thiếu gia. Thiếu gia đây không nhân rồi để chơi với cậu!”

“Tôi...”

“Cậu không hiểu lời của bản thiếu gia sao? Cậu đang nhìn đi đâu vậy?” Anh nheo mắt lại, nâng cằm cậu ta lên, vẻ mặt vẫn như hung thần ác sát. “Cậu trông chờ vào những ánh mắt đồng cảm kia sao? Cậu nghĩ những người qua đường đó thực sự sẽ tới bên vực cậu sao? Cậu cho rằng lần nào giả vờ đáng thương cũng có tác dụng sao? Bọn họ chỉ muốn xem kịch thôi, không ai thèm để ý đến một kẻ vô dụng như cậu đâu!”

“...”

“Bỏ ngay cái bộ mặt hèn nhát, không có chút bản lĩnh đàn ông đó đi. Nếu cậu không muốn bị người khác ức hiếp thì phải mạnh mẽ lên. Ngoài chuyện giả bộ đáng thương ra, cậu còn biết gì nữa?” Quất xong, anh toan hất “chú gấu bông” mềm nhũn kia xuống đất thì bị một bàn tay trắng nõn túm chặt lấy.

“Tôi không cho phép anh mang tiểu thư đi!” Chú gấu bông kia không rù mảy, không khóc lóc meo máo nữa mà nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh bắt gặp nở một nụ cười nửa mai.

“Cậu dựa vào cái gì chứ?”

“...” Mạn Đồn Đồn trầm ngâm hồi lâu, nhìn Nguyễn Ly đang muốn tiến đến ngăn cản Trác Duy Mặc. Thật ra, cô chỉ muốn thử lòng Mạn Đồn Đồn một chút, chứ không có ý khiến cậu ấy bị tổn thương. Vừa rồi Trác Duy Mặc nói có phần quá quắt khiến cô giận sôi lên.

“Dựa vào bộ dạng ôm đầu khúm núm như rùa rút cổ của cậu sao? Dựa vào cái mồm lắp ba lắp bắp chẳng nói nổi một câu hoàn chỉnh của cậu sao? Dựa vào bộ dạng éo là này mà đòi tranh giành bạn gái với bản thiếu gia sao?” Anh ngẩng cao đầu nhìn kẻ đứng không nổi, phải ngồi bệt dưới đất kia đầy khinh bỉ, đến lời nói cũng không chút tôn trọng. Hồ Bất Động đứng bên mà toát mồ hôi lạnh. Anh ta làm sao vậy? Rõ ràng vừa rồi còn miễn cưỡng, giọng gào lăm mả, sao loáng một cái đã nhập vai hoàn hảo như vậy? Nói toàn câu chí lý. Chẳng lẽ anh ta là con người đa nhân cách?

“Dựa vào việc anh hút thuốc trước mặt tiểu thư, tôi sẽ không cho phép anh đưa cô ấy đi!” Mạn Đồn Đồn chống tay ra sau lấy đà từ dưới đất đứng bật dậy.

“Hút thuốc?” Trác Duy Mặc nhìn vào điếu thuốc đang tỏa khói, rồi quay lại nhìn Nguyễn Ly. Cô ta chỉ cúi đầu, không nói, khóe miệng nở một nụ cười hạnh phúc.

“Tiểu thư từ nhỏ đã bị bệnh về đường hô hấp, thế mà anh dám hút thuốc trước mặt cô ấy?” Cậu ta chen vào giữa Nguyễn Ly và Trác Duy Mặc, cuối cùng cũng tách được hai người họ ra. “Đúng, tôi éo là, tôi không có bản lĩnh đàn ông, là con một sách, là kẻ vô dụng nhưng vẫn còn tốt hơn cái kẻ hoàn toàn chẳng để ý đến cảm nhận của người khác!”

“Kẻ không để ý đến cảm nhận của người khác?” Trác Duy Mặc “ừ” nhẹ một tiếng rồi nheo mắt, đứng dậy, anh nhướn mày lên, vẻ mặt như cảnh cáo “mày chán sống rồi à”, sau đó hỏi: “Cậu đang nói bản thiếu gia sao?”

“Vớ vẩn!” Đây là câu thô lỗ nhất mà cậu ta từng nói, cái mũi héch lên, toan xắn tay áo để “mở hàng” quả đấm không mấy lợi hại của mình. Chẳng vì lý do

gi cả, cậu chỉ muốn dạy cho tên dám hút thuốc trước mặt tiểu thư một bài học. Nhưng còn chưa kịp chuẩn bị xong bỗng cảm thấy sau lưng có một vật gì đó hết sức mềm mại dựa vào. Cậu hơi nghiêng đầu lại, nói: “Đừng gần cận tôi. Tôi phải dạy cho tên này một bài học. Tránh ra!”

Nguyễn Ly giật bắn vì mấy câu nói đầy mạnh mẽ của Mạn Đồn Đồn, lập tức ngừng cái đầu mới dựa vào lưng cậu, ngoan ngoãn đứng tránh sang một bên. “Cậu... cậu thực sự muốn đánh nhau với anh ta sao? Tôi bịt mũi lại là sẽ không ngửi thấy gì nữa mà. Không... không nghiêm trọng vậy đâu.”

“Chuyện gì cũng nghe theo tiểu thư nhưng hôm nay tiểu thư phải nghe theo tôi. Không nghiêm trọng à? Lần trước chẳng phải tiểu thư đã bị ngất vì khó thở đó sao? Tránh sang một bên cho tôi. Cho dù tiểu thư thích hấn ta thì hôm nay tôi cũng phải dạy cho hấn ta một bài học.”

“Tôi... tôi có bao giờ nói thích hấn ta đâu. Tôi chẳng qua chỉ...”

tiểu thư không thích hấn ta thế tại sao lúc ở trên khoang xích đu lại ôm ôm ấp ấp hấn ta? Tiểu thư coi tôi như chết rồi sao?”

“Tôi chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Sao tự nhiên cậu nói chuyện lại mạnh mẽ, nam tính như vậy?” Cảm nhận được những lời nói khác thường của Mạn Đồn Đồn, Nguyễn Ly thở thê. Cái vẻ dịu dàng thực nữ kia lần đầu tiên xuất hiện trên gương mặt cô.

“Hả? Hóa ra như vậy là nam tính sao?” Cậu như ngỡ ra chân lý, liền vỗ đầu bứt tai, lẩm bẩm một mình: “Hóa ra ghen chính là nam tính. Thật kỳ lạ! Anh ta mạnh mẽ như vậy, chẳng phải là...”. Cậu bỗng nhìn Trác Duy Mặc bằng ánh mắt đầy thông cảm mà chẳng phát hiện ra anh khởi động xương khớp chuẩn bị dạy dỗ mình, lại nhìn Hồ Bất Động nở môi đang vẽ ra như tằm. Tuy chưa hết sợ hãi nhưng vẫn quan tâm hỏi: “Anh hay ghen lắm phải không? Sống như vậy chẳng phải rất đau khổ sao?”

“...” Dừng mảy, xắn tay áo, đánh người! Khốn kiếp, thằng nhóc này, bản thiếu gia có lòng tốt giúp đỡ thế mà mảy cảm ơn bằng câu ngu xuẩn đó sao? Đáng đánh!

“Woah!”

“Vừa rồi chẳng phải đã giải quyết xong rồi sao? Cô với cậu ta đã ôm nhau say đắm, hòa giải hết hiềm khích, cũng ép được cậu ta bộc lộ nam tính rồi. Sao đột nhiên lại đánh nhau vậy?” Hồ Bất Động nấp trong một góc vội vàng chạy ra. Thật không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

“Ai mà biết được.” Nguyễn Ly nhún vai, vừa nhếch mép cười, có vẻ rất hài lòng với “bộ phim hành động” vừa rồi.

“Cô nhìn cậu ta bị Trác Duy Mặc đánh cho thâm tím mặt mảy thế kia mà còn vui được sao?”

“Như thế mới là đàn ông! Coi như cậu ta có chút hy vọng rồi. Đây là thù lao của hai người!” Nguyễn Ly nhét tờ séc vào tay Hồ Bất Động, nghiêm nhiên coi cô là người đại diện của Trác Duy Mặc.

“...” Vất óc nghĩ kể cả nửa ngày, vậy mà câu chuyện này kết thúc lại không phải nhờ vào kinh nghiệm tình trường dày dặn của cô, mà là nhờ vào mấy câu nói vớ vẩn của gã Trác Duy Mặc chẳng hiểu chút gì về tình cảm kia. Nhìn tờ séc trong tay, cô đứng ngây ra, khóe miệng giật giật, rồi vờ như băng quơ hỏi: “Nếu như, Mạn Thôn Thôn không theo đuổi cô mà nói muốn làm bạn bè bình thường với cô, cô sẽ thế nào?”

“...” Đến lượt Nguyễn Ly ngây người ra. Trước nay, cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này, liền đảo mắt một vòng, ngẫm nghĩ. “Cậu ấy không vậy đâu.”

“Vì sao? Cô đối xử không tốt với cậu ấy, không hề thông cảm cho cậu ấy, còn tìm người con trai khác đến chọc tức cậu ấy. Nếu tôi là cậu ấy, tôi chắc chắn rất coi thường cô, vô cùng coi thường cô, rồi cũng sẽ tìm một cô gái để chọc tức cô, khiến cô thổ huyết, tức đến ngạt thở rồi ngất xỉu đi mới hả lòng!”

“Cô đang nói chính bản thân cô?” Cô ta liếc xéo Hồ Bất Động, chẳng thèm quan tâm đến những giả thuyết ác độc của cô.

“Thì sao? Không được sao?”

“Nếu cậu ấy thực sự làm như vậy, hoặc cô thực sự làm như vậy, thì chứng minh một điều!”

“Điều gì?”

“Cô không thật lòng yêu người đó?”

“...”

“Giả mà số mệnh không hợp? Giả mà bản mệnh khuyết này khuyết kia? Tất cả thật ra đều là cái cớ. Miệng thì nói quan tâm cô, muốn tốt cho cô nhưng lại giữ khoảng cách với cô, cô nghĩ đó là tình yêu thật sự sao?”

“...”

“Tôi không thấy thế.” Nguyễn Ly nhìn Mạn Đồn Đồn đang bị đè xuống đất mà dạy dỗ, nói tiếp: “Tôi biết cậu ấy để ý mấy chuyện Bát quái, Ngũ hành

đó, nhưng hễ tôi xảy ra chuyện hay hôn mê là cậu ấy liền tức tốc chạy đến. Những lúc đó, cậu ấy không bao giờ thần nhiên bỏ đi, không bao giờ nói những gì mà số mệnh không hợp hay cô tìm người khác đưa đi bệnh viện thì hơn. Con người ta chỉ khi bị ép đến đường cùng mới chịu bộc lộ tình cảm thật”.

“Đúng! Chỉ bị ép đến đường cùng mới chịu bộc lộ tình cảm thật.” Chân cô mềm nhũn ra, rồi khụy xuống. “Hóa ra, tôi... he he...”, cô bật tiếng tự cười nhạo bản thân, nhìn Mạn Đồn Đồn đang bị đè dưới đất chịu đòn, đột nhiên cảm thấy ngưỡng mộ cậu ta vô cùng. Cùng là đề ý đến cái vợ vắn đó, tại sao tình cảm của cô không thể đơn giản một chút? Thực ra, không phải cậu ta cần học nam tính, mà chính cô mới là người phải học lấy hai chữ “tín tưởng”.

...

“Khốn kiếp, tên khốn! Đánh không lại bản thiếu gia liền quay sang cắn ông!” Trác Duy Mặc ngồi trên chiếc ghế trong góc một tiệm tạp hóa cách Cầu lạc bộ Bạch Mã không xa, một tay bịt vết răng cùn rí máu trên bả vai trái, vẫn hậm hực vì chưa ép được tên ẻo lả đó xuống đất đập cho mấy nhát thì đã bị con bé lè mềm kia kéo ra. Đúng lúc đó, hết giờ làm, muốn tìm người trút giận cũng không có. Nhìn Hồ Bất Động đang lật tìm gì đó trên giá hàng, anh cau có mặt mày, về không vui, “Này, rốt cuộc cô muốn mua cái gì mà tìm lâu vậy?”

Hồ Bất Động kiễng chân, với lấy mấy miếng urgo ở giá trên cùng, rồi mới lại gần anh, chìa mấy miếng urgo trong tay ra, hỏi: “Muốn dán không?”.

“...” Nhìn mấy miếng urgo trong tay cô, sắc mặt anh hơi thay đổi, rồi trừng mắt phát ra một tiếng “xì” khinh khinh. Thay vì trả lời cô, anh thần nhiên cời áo ngoài

“Này! Anh đừng cời, đừng cời!” Cô vội giơ tay giữ lấy chiếc áo ngoài sắp bị cời phanh ra, che lấp hình xăm trên lưng anh.

Anh nhìn cô nghi ngờ, không hiểu sao cô không cho anh cời áo. Vết cắn của tên khốn kia ở trên vai, không cời áo thì dán urgo sao được?

“Chẳng phải hễ để lộ thứ đó ra thì sẽ thành hai nhân cách sao? Anh che lại thì hơn!” Cô có ý tốt, một tay giữ lấy áo anh, chỉ để lộ nửa bên vai anh, một tay cầm miếng urgo đưa lên miệng, dùng răng cắn rách lượt giấy bọc ngoài, rồi dán lên vai cho anh.

“Ai nói với cô bản thiếu gia đây hai nhân cách?” Anh khó chịu với cái tư thế ẻo lả như con gái của mình, chỉ muốn cời phẳng chiếc áo bó sát khiến anh khó chịu này ra.

“Vừa rồi lúc Mạn Thôn Thôn cời áo của anh, anh nổi xung lên như muốn ăn thịt người vậy. Như thế chẳng phải hai nhân cách sao?” Cô cười châm chọc, vỗ vỗ vào tai con sói đen lộ bên vai trái của anh. Nếu chỉ nhìn cái tai, thấy chú chó sói này cũng đáng yêu, nó cứ đứng trên lưng anh mà nghe trộm câu chuyện của hai người.

Anh tóm lấy bàn tay đang vỗ bừa bãi trên vết thương của mình. Cô tưởng rằng anh muốn gạt tay cô ra, nhưng không ngờ anh lại nắm chặt lấy rồi kéo lại gần. Anh ngồi, cô đứng nên anh phải ngược lên nhìn cô, khóe môi hơi nhếch, sau đó lại cúi đầu, giọng trầm xuống: “Cô và cậu ấy... đã lên giường với nhau chưa?”.

“Bụp!” Cô cảm thấy như có ngọn lửa lớn đang thiêu đốt trên mặt mình. “Anh... anh nói linh tinh gì thế?”

“Tôi hỏi cô đã lên giường với cậu ấy chưa?” Dù gì cũng nói ra rồi, chỉ nhắc lại thôi mà. Thế nên lần này anh không nhỏ tiếng nữa mà gần như quát lên, nhằm che giấu sự lúng túng của mình.

“Anh mới chính là người ngủ với anh ta đó! Hai người sut ngày ở bên nhau. Làm sao có chuyện tôi ngủ với anh ta chứ? Anh điên rồi, đầu óc thần kinh rồi. Ngoài việc ngủ với con gái ra, anh chẳng biết gì hết. Khốn kiếp!” Cô trước giờ chưa từng bị ai nói câu đó nên bối rối đến mức nói năng loạn xạ. Cuối cùng còn đệm thêm câu của miệng của anh.

“...” Nhìn chân cô luống cuống động đậy, anh đành quay đi chỗ khác, rồi dồn sức vào chân, đứng bật dậy, đẩy cửa tiệm tạp hóa, ậm ờ nói: “Tôi đợi cô ở bên ngoài”. Sau đó bỏ đi.

Cô bị anh dọa cho sợ chết khiếp, cảm chỗ urgo còn lại đến quầy thanh toán, khi mở ví mới nhớ ra vẫn chưa đưa cho anh tám séc, liền vội vàng thanh toán rồi đẩy cửa ra ngoài, vừa ngo sang phải thì thấy anh đang ngậm điều thuốc dựa lưng vào cửa kính, phì phò nhả khói. Cô đưa cho anh tờ séc. “Này, của anh.”

“Ừ.” Anh ta uể oải đáp lại, nhận tờ séc, nhét luôn vào túi, rồi đứng dậy, ngồi lên xe máy, ngẩng đầu nhìn cô. “Lên đi.”

“Làm gì?”

“Đưa cô về nhà.”

“...” Nhìn vào chỗ trống sau xe, cô bĩu môi, lăm bằm trong miệng: “Tôi không thêm ngồi xe của tên con trai chuyên làm hại xử nữ”.

“...” Anh nhăn mặt, chẳng thèm để ý cô chịu hay không, cứ thế kéo lấy tay ấn cô xuống ghế sau, rồi nổ máy, tiếng động cơ “xình xịch” vang lên.

“Ồi, anh lái chậm một chút, chậm một chút. Tôi vẫn chưa ngồi xong. Đợi tôi ngồi đằng hoàng đã rồi anh hãy lái!” Cô cuống quýt điều chỉnh lại tư thế ngồi, chỉ sợ chàng thiếu gia này mà không vui thì sẽ rò ga hất văng cô xuống đất. Cô bước chân qua xe, chỉnh lại mông, tay nắm chắc vào phần yên sau, tạo ra một khoảng trống giữa hai người, tránh chuyện tiếp xúc cơ thể.

Thấy cô nàng phía sau đã ngồi yên vị, anh kéo g chiếc xe lao vọt đi. Cô không kịp phòng bị liền bổ nhào vào lưng anh theo quán tính, cô ôm lấy cái mũi bị đụng đau điếng xuyt xoa, nhưng vì đang trên xe máy của người ta, cô không thể không nhún nhường đành nhẫn nhịn không nói gì.

Anh cười sảng sặc, khe khẽ nói: “Thật không ngờ làm trai bao cũng không đến nỗi vô vị lắm”.

“Hừm...” Cô đảo mắt một vòng rồi quyết định dựa hẳn vào vai anh, phòng trường hợp anh phanh gấp. Nép sau vai anh, cô cũng không cần sợ những con gió phũ phàng tấp vào mặt, chỉ nghe tiếng ống quần bị thổi “phần phật”. “Tôi cũng không ngờ ngồi sau xe hóa ra chẳng sung sướng gì”

“Cô nói cái gì?”, giọng anh vì thuận chiều gió nên truyền đến tai cô rất dễ dàng, nhưng lời nói của cô, anh lại nghe rất khó.

Cô gãi nhẹ lên chỗ để chân, rướn thẳng người, tăng mức âm lượng, ghé sát vào tai anh mà nói: “Tôi nói, tôi muốn bán chiếc xe cà tàng kia! Anh có quen hàng nào mua xe cũ không?”.

“Két”, tiếng phanh xe chói tai vang lên. Cho dù cô đã hết sức cảnh giác nhưng vẫn không thể tránh việc đập đầu vào lưng anh.

“Anh có ý phải không? Ngồi xe của anh thực sự rất nguy hiểm. Tốt nhất, tôi nên ngồi xe buýt cho an toàn.” Cô ôm lấy cái mũi tội nghiệp, toan xuống xe để đổi sang phương tiện giao thông khác an toàn hơn.

“Khi nào cô bán?” Anh dừng hẳn xe, không quay đầu lại, chẳng khác nào đang đọc thoại.

“Tôi muốn rửa sạch đã rồi mới bán. Hôm trước, trời mưa nên bùn đất dính đầy xe làm sao thách giá được?”

“Cô rửa xong thì bảo tôi.”

“Để làm gì?”>

“Đưa cô đi bán xe!”

“Ừ.”

Bán xe thôi, làm gì mà anh ta cười như bán thân vậy? Chắc chắn là nghiện làm trai bao mất rồi, hể nói đến mua bán, bất luận bán đồ gì cũng đều vui mừng cả. Mẹ nào con nấy mà. Nếu một ngày, tiệm trai bao đó lọt vào tay Trác Duy Mặc mà làm ăn phát đạt thì cô sẽ chẳng lấy làm lạ.

“Xịch, xịch, xịch”, một tràng tiếng máy nổ lại vang lên.

“Bụp.”

Lần thứ ba cô đập vào lưng anh.

“Này! Anh muốn lái, muốn dừng, muốn phanh xe, có thể thông báo trước với tôi một tiếng không? Chẳng trách những cô gái ngồi sau xe anh cứ thay đổi liên tục, cứ thế này thì mũi nào chịu nổi có chứ!”

“Hi hi!”

“Anh còn cười được nữa? Cười cái quái gì chứ? Lúc làm trai bao, muốn anh cười một tiếng cũng khó hơn lên trời, bây giờ chẳng có ai cho tiền thì anh lại cười nổi ư?”

“Khốn kiếp, cô im miệng đi!”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Sự từ chối của trai bao

“Tôi ghét phụ nữ>

* * *

Trác Duy Mặc không đưa Hồ Bất Động về đến tận nhà vì cô một mực nói an ninh trong ngõ nhà mình rất tốt. Anh đành dựng xe ngoài đầu ngõ, nhìn vào

con đường sâu hun hút, một quán ăn đêm thấp đèn sáng trưng, ánh đèn mờ mờ. “Tùy cô”, rồi bỏ rơi cô ngay đầu ngõ, phóng xe đi.

Cô lần tìm chìa khóa, đi về phía nhà mình, lúc ngang qua chỗ ông chủ quán ăn đêm, cô chỉ định gật đầu chào hỏi qua loa rồi đi luôn, ai ngờ ông ta lại thò đầu ra, hất cằm về phía Trác Duy Mặc vừa đi mà hỏi:

“Ê, không phải mày cũng bắt chước tên tiểu tử thối đó bắt cả hai tay đấy chứ?”

“Ông chủ, không phải ông cũng bắt chước bà vợ mình ngồi lê đôi mách đấy chứ?”

“Mày mà cũng dám đấu khẩu với tao cơ đấy! Mày và tên tiểu quỷ đó thế nào rồi? Lâu lắm không thấy hai đứa đi cùng nhau? Cãi nhau sao?” Ông chủ quán nhiệt tình chạy hẳn ra ngoài hỏi han, quan tâm.

“Gã nhỏ mọn đó không thèm để ý đến cháu nữa rồi. Thôi được, lần sau cháu mời anh ta đến quán của chú ăn uống, coi như xin lỗi.” Cô cười hi hi rồi mon men lại gần quầy hàng, tay còn chưa rửa đã thò vào nồi bốc trộm một miếng đậu phụ bỏ vào miệng. Miếng đậu phụ nóng đến mức khiến cô thổi phù phù không nuốt.

“Bất Động à, chú luôn cảm thấy thằng bé Nhất Nhị đó trong lòng đầy tâm sự, cho nên làm việc gì cũng khó tránh được khó chịu, cháu...” Ông chủ quán dừng lại, nhìn chiếc xe hơi màu đen đang rẽ vào ngõ, đèn xe rọi sáng rực cả con ngõ nhỏ chỉ vừa một chiếc xe. Cô đứng quay lưng lại chiếc xe đó, còn đang mãi ăn vụng đậu phụ, chợt nghe chiếc xe phanh lại.

“Bất Động, là cháu à?” Một giọng nữ dịu dàng, nhu mì vang lên sau lưng cô. Cô ngẩng đầu lên nhìn chủ quán mặt đỏ bừng bừng, lúng túng gãi đầu gãi tai liền biết ngay người đang đứng phía sau mình là ai. Mẹ của Huỳnh Nhất Nhị...

Cô rút vội mấy tờ giấy ăn bên cạnh, cuống quýt lau miệng rồi mới quay người lại. “Cô... he he he he...”

“Cháu ăn vụng đậu phụ ở quán của ông chủ hả? Vẫn còn chưa về nhà sao?” Bà kéo kính xe xuống, ngồi trong buồng lái, mỉm cười thò đầu ra, rồi gật đầu chào hỏi ông chủ quán: “Hôm nay, ông buôn bán tốt không?”

“He he, cũng tạm tạm. Nhưng số đậu phụ con bé này ăn vụng không biết nên tính thế nào đây.” Ông chủ vừa nhìn thấy người đẹp, lập tức đứng nghiêm chỉnh, hoàn toàn quên mất chuyện vừa rồi định nói với cô. “Hôm nay, mọi người về sớm vậy?”

“Vâng. Hôm nay, chúng tôi lời thằng nhóc ương ngạnh này đi tiếp khách. Bất Động, cháu lên xe đi cùng nhé. Vẫn còn một đoạn đường dài, để cô đưa cháu về nhà.” Bà vừa nói vừa liếc về phía ghế sau, qua cửa kính được kéo xuống một nửa, cô thấp thoáng nhìn thấy bên trong có một bóng người đang ngồi tựa lưng vào ghế.

“Thôi ạ, còn có mấy bước nữa, cháu đi bộ cũng được mà.” Cô xua tay từ chối. “Cháu còn muốn ăn chực thêm chút nữa rồi mới về, hiếm khi ông chủ nói không lấy tiền mà, he he. Cô à, mọi người về trước đi.”

“Haizz! Cháu không lên thật sao? Mà thôi, thằng nhóc Nhất Nhị đi tiếp khách uống say bí tỉ, trước khi lên xe còn nôn thốc nôn tháo, bây giờ trong xe nồng nặc mùi rượu chớ cháu cũng không tiện.” Bà lại liếc về phía ghế sau, rồi nói tiếp, “Cháu giúp cô lấy mấy tờ giấy ăn chỗ ông chủ đưa cho nó được không?”

“Dạ...”

Nhìn sắc mặt cô hơi khó xử, bà nói tiếp: “Chẳng còn cách nào khác, nó không cho cô động vào nó.” “Vâng ạ.” Cô vâng dạ, rút lấy mấy tờ giấy ăn trên quầy rồi tiến lại gần chiếc xe, kính cửa sau hạ thấp hơn chút nữa. Anh ngả lưng vào chiếc ghế da êm ái, bộ âu phục trên người đã nhăn nhúm, chiếc nơ thắt trên cổ áo cũng bị tháo tung, ngay cả đến khuy áo sơ mi cũng mở phanh, tóc mai rũ xuống trước trán, mắt nhắm nghiền, lông mày chau lại, hai má thì đỏ ửng, dường như anh đang dùng chính thân thể mình để nói với cô, anh đang buồn lắm, buồn vô cùng.

“Nếu biết trước thế này chúng ta không nên ép nó đi tiếp khách.” Mẹ Nhất Nhị lên tiếng trách móc chồng.

“Chuyện này trước sau gì nó cũng phải học. Buổi tiếp khách hôm nay là do nó tự đồng ý với anh.” Giọng một người đàn ông vang lên ở ghế lái.

Cô không muốn nghe thấy quá nhiều chuyện riêng của nhà người khác, liền vội vàng mở cửa xe, hơi rượu nồng nặc xông vào mũi. Cổ anh rụt lại vì gió lạnh ủa vào, hai mắt vẫn nhắm nghiền, dường như đang ngủ rất say. Cô nắm môi, chỉ nhét mấy tờ giấy ăn vào tay anh, không giúp anh lau mồ hôi trên trán. Bàn tay anh không giữ chặt khiến mấy tờ giấy rơi la tả xuống sàn xe. Cô khom người nhặt hết lên rồi nhét vào tay anh lần nữa, lần này cô kẹp chặt vào từng ngón tay anh, sau đó vội vàng chui ra khỏi xe, đóng cửa lại.

“Cảm ơn cháu nhé, Bất Động.” Bà mỉm cười cảm ơn cô.

“Vâng, không có gì đâu ạ.” Cô mỉm cười, rồi quay trở lại quán tiếp tục ăn chực, nhưng tai vẫn lắng nghe tiếng chiếc xe từ từ chuyển bánh.

“Haizz!”, tiếng ông chủ quán thở dài, làm cô phì cười.

“Yên tâm đi, cháu sẽ không mách bà chủ quán rằng chuyện chú lưu luyến mối tình đầu, hai chú phải quỳ trên bàn giặt đầu.”

“Ai lo lắng chuyện đó chứ? Tao lo lắng cho thằng tiểu quỷ Nhất Nhị kia cơ!” Ông ấy lấy chiếc thìa khoảng canh trong nồi. “Mày biết chuyện chị cậu ta ly dị chồng chứ?”>

“Vâng, cháu cũng có nghe nói.” Cô phỏng miệng thổi phù phù một xâu cá viên.

“Tao nghe mấy bà ngồi buồn chuyện với nhau nói, anh rể cậu ta đang thôn tính cả công ty nhà họ, chuyện khá ảm ỉ.”

“Ồ! Chuyện nhà bọn họ, ai mà biết được.”

“Đây là tao nghe nói thế thì kể với mày thế, đừng nói với Nhất Nhị nhé. Mày biết tính thằng nhóc đó rồi đấy, nó ghét nhất là người khác bàn luận lung tung về chuyện nhà mình.”

“Vâng, yên tâm đi, cháu cũng chẳng có cơ hội để mách leo với anh ta đâu. Ồ, ông chủ, cháu ăn no rồi!” Cô vỗ bụng, vô cùng khoái trá vì bữa ăn đêm hôm nay, liền đập tay xuống bàn nói lớn: “Thêm hai phần mang về nữa!”

“Con nha đầu chết tiệt này, đã ăn chực còn muốn gói phần mang về sao?”

“Hi hi, chỗ này cháu trả tiền, trả tiền cũng không được sao? Mau mau, gói cho cháu, cho nhiều nước một chút, nếu không, sợ đến lúc anh ta về thì canh đã bị húp hết rồi!”

“Mày mua cho ai thế? Chẳng phải bố mày không có nhà sao? Đây, không phải mày sống chung với thằng nào đấy chứ? Gần đây, tao nghe mấy bà kháo nhau, trong nhà mày có người đàn ông lạ ra vào!”

“Ông chủ, thay vì lo lắng cho cháu, tốt nhất chú tự lo lắng cho bản thân mình trước đi!”

“Tao thì có chuyện gì chứ?”

“Bà vợ chú nghe ngóng tin tức gì như thế, chú không sợ chuyện chú giấu tiền riêng bị bại ỉ?”

“...”

“Cảm ơn đã khoan đãi, thế nhé!”

Cô trả tiền rồi xách lấy hộp đồ ăn, vừa đi vừa ngân nga mấy câu hát. Về đến nhà, tắm rửa xong, cô phát hiện thằng nhóc Phạn Đoàn tuyệt đối tuân thủ thời gian biểu của học sinh tiểu học, đã tắt đèn đi ngủ mất rồi, cô muốn gọi thằng bé ra ăn đêm thế mà... Cô đặt hộp đồ ăn lên bàn, ngồi xuống sô pha toan bật ti vi, chợt thấy đồng đĩa phim A bị vứt bừa bãi khắp sàn nhà, cô liền thu dọn gọn gàng, nhét hết vào hộp. Nhưng sự tò mò đối với thứ cảm giác mình chưa từng thử qua khiến cô không nín nổi cười thầm rồi bỏ chiếc đĩa vào đầu máy, xem đây thích thú.

Chẳng biết có phải cô đã bị lây nhiễm chứng lãnh cảm của Hạ Thiên Lưu hay không nhưng lúc giật mình tỉnh lại cô mới phát hiện mình đã ngủ thiếp trên ghế sô pha từ lúc nào không hay. Đánh thức cô là một hồi chuông cửa, liếc nhìn đồng hồ đã là quá nửa đêm. Cô đứng dậy, thấy anh đi chân trần vào phòng, nhìn đôi nam nữ đang quấn lấy nhau trên màn hình ti vi mà hoàn toàn vô cảm, anh chỉ đá mắt qua phía cô một cái, rồi vào nhà tắm xả nước, gột sạch những dơ bẩn trên người, khôi phục đạo hạnh tiên nhân.

“Cái đó...” Cô cất tiếng nói để chứng minh bản thân mình còn tồn tại, anh dừng bước, chậm rãi quay đầu, đợi nghe cô nói nốt.

“Tôi... giúp anh mua đồ ăn đêm, anh có muốn ăn một chút không?”

“Bây giờ tôi thực sự không cười nổi đâu, cô có thể đi ngủ đi.” Anh chẳng buồn lời thôi với cô, thẳng thắn nói cho cô biết hiện tại anh không có tâm trạng phục vụ cô và cũng khước từ luôn cả lòng tốt của cô.

Cô vẫn không chịu bỏ cuộc bám theo anh giải thích: “Không phải tôi bảo anh tăng ca, cũng không cần anh cười. Tôi biết hôm đó, tôi nói “bản lậu” gì đó rất quá đáng, anh courong tôi cũng là điều đương nhiên, tôi không phủ nhận. Nhưng hôm đó, thái độ khinh bỉ ấy của anh coi như là trả thù tôi rồi, tôi quyết định không so đo với anh nữa. Dù gì chúng ta cũng quen biết nhau một thời gian rồi, tôi lại là khách hàng của anh nữa, đừng nhỏ mọn như vậy.”

“...” Anh dừng lại, quay đầu nhìn cô lạnh nhạt như muốn nhắc nhở, cô muốn gì thì nói cho ngắn gọn thôi, còn chuyện có kéo dài chiến tranh lạnh với cô nữa không, anh còn phải xem xét.

Thấy anh đột nhiên quay đầu lại, nhìn mình lạnh lùng, cô đứng ngây ra một lát. Chợt ngửi thấy mùi nước hoa phụ nữ thoang thoảng trên áo anh, cô nhần mũi, không muốn nhìn thấy mặt của anh, bèn dựa đầu vào lưng anh, nhẹ nhàng nói: “Tóm tại, tôi hiểu rồi. Tôi hiểu ý anh rồi”. Bây giờ cô mới biết rằng anh đang giúp cô hiểu rõ những khúc mắc trong lòng, anh dùng phương pháp hữu hiệu nhất để giúp cô thấy được tình cảm của mình. Thật ra anh đang an ủi cô.

“...” Anh mặc cho cô dựa đầu vào lưng mình, mặc cho hai bàn tay cô vịn vào áo mình, liếc nhìn chỗ đồ ăn đêm cô mang về, rồi dịu dàng “Ừ” một tiếng, coi như đã nhận lòng tốt của cô.

“Đây, anh thích nhất là thứ gì vậy?” Cô ngẩng đầu khỏi lưng anh, bắt ngờ bắt gặp khóe môi hơi mỉm cười của anh. “Anh lại định tiếp tôi sao?”

“Làm gì?” Câu này là nhằm vào câu hỏi đầu tiên của cô, còn câu hỏi thứ hai bị anh bỏ qua.

Giọng anh không giống với lúc đuổi cô về đi ngủ nữa, dịu dàng hơn, ôn tồn hơn.

“Tôi muốn mua về tặng anh.”

“...” Cặp lông mày của anh mới thả lỏng một chút lại nhíu chặt, sự khinh bỉ lại trở lại trong đôi mắt, ngay cả đôi tay đang đặt trên lưng, mân mê áo của anh cũng bị gạt ra luôn.

à... làm gì vậy? Tôi nói muốn mua quà tặng anh mà, đâu phải nói định cướp tiền của anh chứ. Thái độ của anh là gì vậy? Tôi đang bày tỏ sự cảm kích của tôi mà. Tôi đang nói rất thật lòng, không phải chinh anh, cũng không phải báo thù anh. Mang ơn phải báo, bố tôi từ nhỏ đã dạy tôi như thế. Anh không cần nhìn tôi như vậy đâu”.

“Không cần.” Anh lắc đầu, từ chối ý tốt của cô.

“Anh không cần tiết kiệm tiền giúp tôi đâu. Những món quà đắt tiền tôi không mua nổi nhưng một vật làm kỉ niệm thì không thành vấn đề, tôi...”

“Không cần.”

“Không có gì đâu! Tôi không dùng tiền của anh, tôi dành dụm tiền tiêu vặt của mình, tôi...”

“Không được phép tặng!”

“Hả?” Thói quen quỷ quái gì của anh ta vậy? Tại sao không cho phép người khác tặng quà cho anh ta?

“Tôi ghét nhất phụ nữ tặng quà cho tôi.”

“Tôi chỉ là... tôi...”

“...” Trùng mắt lạnh lùng...

“...”

Từ khi khai thiên lập địa đến giờ, lần đầu tiên Hồ Bất Động chịu hào phóng móc hầu bao, ấy thế mà lại bị thói quen cổ quái của Hạ Thiên Lưu chà đạp không thương tiếc. Nhưng không sao! Con người ai cũng vậy, càng khó khăn thì càng muốn đạt được. Cô quyết định...

Ai thèm quan tâm anh ta thích không chứ. Anh không cho cô tặng, cô cứ muốn tặng. Thậm chí còn phải khiến anh vui mừng khôn tả, nước mắt giàn giụa, quý xuống chân cô bày tỏ xúc động. Chưa biết chừng còn phát hiện ra một vài sở thích quái dị của anh ta cũng nên. Hừ... Đột nhiên cô lại có hứng thú tìm hiểu cuộc sống riêng tư của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Tiên nữ tắm gội (thượng)

“Cho dù chị nghĩ thế nào đi nữa, cũng đừng ức hiếp bố em”

* * *

Sáng sớm, Phan Đoàn đáng lẽ sẽ ngáp ngắn ngáp dài, uể oải ngồi vào bàn ăn sáng với món bánh mì khô khốc, do gần đây, chị Hồ và bố nó thường xuyên bận rộn. Nhưng trước mặt nó bây giờ lại là một bàn đầy ắp thức ăn, cùng đôi mắt vô cùng quái dị, quỷ kế đa đoan. Phan Đoàn lo sợ cô có động cơ bất chính nên không dám động đũa, cứ cắn móng tay, nheo cặp mắt tròn vo, đáng yêu của mình nhìn nụ cười cứng nhắc trên môi Hồ Bất Động, dùng ánh mắt để nói với cô: “Em là trẻ con, không hiểu nổi hàm ý của chị đâu”.

“Phan Đoàn, sao em không ăn đi? Ăn đi. Đây... mì xào, cháo, quẩy, bánh bao, mận thảo, sủi cảo em muốn ăn gì thì chị Hồ sẽ gấp cho em”, Hồ Bất Động vừa nói vừa cầm đũa lên, toan gấp đồ ăn cho thằng nhóc.

“Em có thể... uống một cốc nước lạnh không?” Phan Đoàn vẫn mỉm cười, gợn ngón tay nhỏ nhắn của mình lên như nói với người đối diện: “Chiều này của chị lỗi thời rồi. Bố con em đã trải qua bao nhiêu thử thách, không hạ mình trước đám uy càng không chìm đắm trong cảm dỗ. Chiều còn con này của chị có là gì đâu”.

“Sao lại muốn uống nước lạnh? Chị mua sữa đậu nành cho em đây, em uống một bát sữa đậu nành nhé!” Cô vừa nói vừa lấy ống hút cắm vào túi sữa.

“Chị Hồ... lẽ chị không biết, đàn ông không uống sữa đậu nành sao?”

“Hả?” Túi sữa đậu trong tay cô rung lên, cô thối mái quay sang nhìn tên nhóc đang giờ ngón tay cái tự chỉ vào mình xua xua. “Tại... tại sao?”

“Chỉ nói xem là vì sao?” Thăng nhóc nhưn mảy, thấy cặp mắt hiếu kỳ đang chớp chớp của cô thì chỉ cúi đầu bẽn lẽn. “Uống nhiều sữa đậu nành sẽ không sinh được em bé. Bố em đã có em rồi, chị thoải mái hãm hại ông ấy nhưng mà Phan Đoàn vẫn chưa có người nối dõi.”

“...” Nhìn túi sữa đậu trong tay, cô phải kiềm chế lắm mới không hất văng nó đi. Một thằng bé mới bảy tuổi đã nghĩ đến chuyện sinh em bé, chẳng trách bố của nó mười hai tuổi đã biết làm chuyện không đúng đắn rồi sinh ra thằng nhóc này. “Sữa đậu nành không uống thì thôi. Vậy em ăn thứ khác đi.”

“Đợi chị Hồ nói xong điều kiện Phan Đoàn mới ăn.” Thăng nhóc không nóng vội, nó đứng đưa hai chiếc chân nhỏ, không với tới đất, nhìn màn hình ti vi đang thao thao thông báo mấy tin tức buổi sáng mà chẳng ai buồn xem, quyết không để bản thân lâm vào thế há miệng mắc quai.

“...” Động cơ của cô rõ ràng như vậy sao?

“Không phải là rõ ràng, mà là không có tính sáng tạo.” Cậu ta nghiêng đầu, cười tinh quái. “Những người phụ nữ muốn lợi dụng bố em đều dùng cách của chị, lấy lòng con trai để tiếp cận bố. Thân là con trai của bố em, nếu em không đề cao cảnh giác, chẳng phải sẽ tạo cơ hội cho đám phụ nữ xấu xa ức hiếp bố em sao?”

“Đừng ép chị mới sáng sớm đã phải nạt nộ em.”

“Nhưng mà...” Phan Đoàn đảo mắt, ngân dài âm cuối, “mấy thứ đó thật sự rất trúng ý em. Thôi được rồi, chỉ cho chị vài điểm cũng không sao.”

“...” Cô đương nhiên hiểu thứ m cậu bé nói là “trúng ý” không phải mấy món bánh bao, sủi cảo trên bàn mà là ám chỉ mấy cuốn tiểu thuyết kia cơ. Dù gì thì cô cũng trót reo rắc tư tưởng 18+ vào đầu óc trong sáng của thằng bé rồi, có giả bộ cũng chẳng để làm gì. Thế là cô nhòai người qua bàn, ra hiệu cho cậu ghé tai lại gần vì không muốn để gã đang ngủ say như chết trong phòng kia nghe thấy. “Chị hỏi này, bố em... có đặc biệt thích thứ gì không?”

Phan Đoàn trèo lên ghế, chống hai tay lên bàn nhòai người qua chỗ Hồ Bất Động, vừa nghe cô hỏi, lập tức cậu neho mắt, trả lời luôn: “Có chứ.”

“Cái gì vậy?”

“Phụ nữ.”

“Hả! Em nói kẻ lãnh cảm đó mà...” May mà cô kịp nhận ra mức độ âm lượng của mình đang vắn quá to liền vội kiềm chế cảm xúc, hạ thấp giọng, “... biết thích phụ nữ?”

“Bố của em không phải là hòa thượng, sao lại không thích phụ nữ chứ? Sao chị lại tỏ ra nghi ngờ khả năng của bố em như vậy?” Phan Đoàn vùng vằng không hài lòng với thái độ của cô, cậu bé gay gắt biện hộ cho “khả năng” của bố mình và cảnh cáo cô không được nghi ngờ sự thật đó.

“...”

“Ha ha ha, cái người suốt ngày bị đất vì vận mệnh sao Hồng Loan của mình bắt đầu động lòng kìa.” Tiểu Phan Đoàn cố ý nói thật to, nhưng lại bị Hồ Bất Động bịt chặt mồm. “Wu... wu, wu, wu!”

“Em im miệng cho chị. Chị chỉ động lòng một chút chút, rất nhỏ thôi! Chẳng qua chị mất khả năng miễn dịch với nụ cười của anh ta thôi!”

“Wu... wu!” Tiểu Phan Đoàn ấp úng trong miệng, gật đầu thật mạnh, ra hiệu cho cô mau thả mình ra.

“Thả em ra cũng được nhưng không được nói với bố em chuyện vừa rồi nghe rõ chưa?” Cô vừa cảnh cáo, vừa bỏ tay ra.

“Biết rồi! Suýt chút nữa em bị chị bóp chết rồi. Em mà chết, xem ai có thể nói cho chị biết bố em thích gì?” Cậu bé vừa lau bàu vừa chỉnh lại quần áo bị cô làm xộc xệch. “Nhưng chị hoàn toàn không biết bố em thích gì sao? Chúng tở chị không quan tâm đến bố em, chẳng có thành ý gì cả. Thế mà cũng đòi quén rũ bố em.”

“Lưỡi của anh ta không phân biệt được mùi vị, trang phục của anh ta chị càng không hiểu nổi. Chị chỉ biết anh ta thích xem phim A và ngủ nướng. Chẳng lẽ chị mua tặng anh ta một chiếc gối để bất cứ lúc nào anh ta cũng có thể ngủ?” Ngón tay cô đan vào nhau, nếu không còn cách nào khác có lẽ cô thực sự sẽ tặng anh một chiếc gối.

“Bố thích cái gì nư?” Phan Đoàn ngồi xuống, cũng trầm tư suy nghĩ. “Vấn đề này kể ra cũng phức tạp đấy. Lúc ở trên núi, bố thích nhất là...”

“Cái gì?”

“Đứng ngầy ra trên đỉnh núi.”

“Em muốn chị mua một chiếc ghế rồi tiễn anh ta quay về núi để ngầy ra sao?” Cô trừng mắt nhìn thằng nhóc rõ ràng chẳng có thành ý giúp đỡ cô rồi thờ dài. Xem ra tặng gối vẫn là sự lựa chọn tốt nhất.

“Còn có một chuyện, bố em cũng rất thích...” Phan Đoàn cầm đũa lên, dù gì cậu cũng đã giúp cô dụ dỗ bố mình, có công thì có thể nhận lộc, cậu có thể yên tâm ăn sáng rồi, vừa ăn vừa chỉ tay về phía chiếc ti vi đang phát tin tức.

Cô thuận theo cánh tay cậu quay sang chiếc ti vi. Trên màn hình là một ngọn núi xanh rì, dòng suối trong vắt từ trên đỉnh núi chảy xuống, tung bọt trắng xóa như mây mù khiến cảnh núi rừng thêm mơ màng, ẩn hiện. Cô có cảm giác rất quen thuộc, dường như đã từng đến nơi này rồi, liền đào bới trong mó ký ức hỗn độn của mình. Đột nhiên cô đập tay xuống bàn, nói lớn: “Thanh Loan Phong! Nơi trước đây chị đi tu!”

“Sau đây là bản tin buổi sáng. Theo báo cáo, năm nay, lượng khách du lịch đến với Thanh Loan Phong đã vượt quá con số hàng triệu. Ngoại trừ khu đỉnh núi thuộc phần đất tư nhân không thể tùy ý ra vào, những khu vực khác du khách đều có thể thoải mái thăm thú. Trong đó nổi tiếng nhất chính là dòng suối mà chúng ta đang nhìn thấy trên màn hình, suối Tiên Từ. Dòng suối nằm lưng chừng núi, nước suối âm dần phụ thuộc nhiệt độ ngoài trời, mỗi dịp cuối thu mặt suối sương mù phủ kín chẳng khác nào chốn bồng lai thiên cảnh. Theo lời kể của nhiều người dân địa phương, thậm chí một vài du khách cũng nói rằng từng nhìn thấy tiên nữ xuất hiện ở đây. Những câu chuyện ly kì nửa hư nửa thực càng khiến nơi đây trở nên say đắm lòng người.”

“Woa... thì ra Thanh Loan Phong đã được khai thác thành điểm du lịch. Vậy sư phụ chắc chắn sẽ vui mừng phát điên vì tiền hương hỏa thu được cho mà xem”, Hồ Bất Động mơ màng, đột nhiên cô cau mày lại. “Nhưng mà tiên nữ đó là thật đấy! Chị cũng nhìn thấy rồi!”

“Khụ khụ... khụ...” Phạn Đoàn ho sặc sụa, ngẩng đầu lên hỏi: “Chị... chị cũng nhìn thấy rồi sao?”

“Đó là hồi chị mới xuất gia. Chị không muốn cạo tóc, kết quả sư phụ chẳng thêm để ý đến cảm nhận của chị, lia lia mấy nhát dao thế là tóc của chị không cánh mà bay. Chị nhìn mớ tóc vừa bị gọt liền ôm đầu khóc nức nở rồi chạy ra bờ suối gội đầu. Lúc đó chị nhìn thấy...”

“Chị nhìn thấy cái gì?”

“Đương nhiên là tiên nữ rồi! Chị ngạc nhiên đến ngẩn người ra. Em không biết đâu, tiên nữ đó vô cùng xinh đẹp, nàng nô đùa trong nước rất vui vẻ. Nếu không phải chị quá mải mê ngắm nhìn đến nỗi không cẩn thận ngã lăn xuống nước, thì nàng ấy đã không bị dọa phát khiếp!” Cô tóp tép nhai miếng bánh bao trong miệng, quên bồng cả chuyện chính, nói đến tiên nữ mà mắt sáng lên. “Nàng ấy sợ hãi quay đầu lại, nét mặt hoảng hốt, đáng thương. Tại vì ở đó nhiều sương quá nếu không nàng ấy bị chị nhìn thấy hết rồi. Chị nắm lấy tay nàng ấy, ngắm nhìn thân thể ngọc ngà, tư thế thoát tục của nàng ấy, mũi người thấy một mùi hương thơm ngát. Khi tiên đó chắc chắn em chưa từng ngửi thấy đâu. Hừ h tối ngày chị biết có tu tiên nhưng rốt cuộc lại không thấy được những thứ mà người phàm có thể thấy. Sau khi gặp nàng ấy, chị cứ nghĩ rằng mình có duyên với tiên nữ, nên ngốc nghếch ở lại trên núi mấy năm trời, giờ nghĩ lại mới thấy tiên nữ đó đúng là hại người thâm. Tự nhiên xuống đó tắm để làm gì? Đã làm lỡ dở tuổi xuân quý báu của chị lại còn dụ dỗ bao nhiêu người tới xem nàng ta tắm. Thật là một tiên nữ lãng lơ!”

“Tiên nữ lãng lơ đó đang ngủ trong phòng kia kìa, có cần gọi ông ấy dậy cho chị xử lý không? Phạn Đoàn trừng mắt.

“Được thôi, nếu cô ta ở đây chị sẽ bắt cô ta bồi thường cho chị mấy năm tuổi trẻ... Em nói cái gì?” Hồ Bất Động hét thất thanh, túi sữa đậu trong tay cũng bị bóp nổ “Bụp”.

“Sở thích của bố em chính là tắm suối nước nóng trên núi. Nhưng từ khi nơi đó biến thành khu du lịch, ông ấy lúc nào cũng buồn bã rồi ngày ngày chạy lên đỉnh núi trầm tư. Thế giới rộng lớn rốt cuộc chẳng có lấy một nơi yên tĩnh cho ông tắm, may mà đỉnh núi nơi em sống thuộc về tư nhân, không cho phép người lạ vào. Nhưng bố em vẫn rất ám ức trong lòng vì bọn họ đã cướp mất cái bồn tắm ông ấy thích nhất.”

“Chị hiểu rồi, em muốn chị đi cướp lại cái “bồn tắm” đó về cho anh ta, để “tiên nữ” anh ta lại được thỏa thích tắm rửa? Nhân tiện chị cũng có thể được tận mắt ngắm nghía tiên nữ tắm, đúng không?”

“Câu sau là chị tự mình nói nhé, em không nói gì cả.”

“Bỏ chiếc quẩy trên tay em rồi cút đi học đi! Thăng nhóc chết tiệt!”. Hồ Bất Động gần như gầm lên, chẳng cần biết mình đang làm phiền giấc ngủ của tiên nữ đã lừa mất tuổi xuân quý báu của cô. Chút tình cảm mới nhen nhóm phút chốc lại nguội lạnh. Tiên nữ tắm gội gì chứ? Chết tiệt! Chẳng trách ngay từ lần đầu gặp, anh ta đã nói cô có tóc hay không đều để nhận ra. Cô còn thắc mắc lúc ở am ni cô, cô đã gặp anh khi nào. Hóa ra... hóa ra là như vậy. Hại cô ăn chay niệm phật mấy năm trời, cứ tưởng rằng trên đời thực sự có tiên nữ nên một lòng hướng phật, tin tưởng cái nhân duyên, số mệnh. Trong khi cô đang chơi vui, anh ta hết lần này đến lần khác làm tổn thương trái tim cô, dùng cái phương biến thái để cô loại bỏ tư tưởng mê tín, phong kiến. Thế mà cô còn vừa cảm kích anh ta cơ đấy. Đồ đáng ghét!

“Nếu chị có thể tặng bố em cái bồn tắm đó, bố em chắc chắn sẽ cảm động đến mức lấy thân mình để đền đáp!”

“Cạch cạch”. Cửa phòng của “tiên nữ” mở ra, một khuôn mặt ngái ngủ, khó chịu, thêm chút đáng thương thò ra ngoài. Thấy hai người đang sôi nổi bàn luận về chiếc bồn tắm của mình, anh làm như không hay biết, lướt qua họ chẳng nói tiếng nào. Chợt nhìn thấy tay Hồ Bất Động dính đầy sữa đậu, mới lạnh lùng nói: “Tôi không uống”.

Rồi tiến thẳng về phía phòng tắm, bắt đầu trình diễn cảnh tiên nữ tắm gội. Nhưng do điều kiện tự nhiên có hạn, không có suối nước nóng cũng chẳng có khói mờ, chỉ có vôi hoa sen và sữa tắm... Thôi thì tiên nữ đành miễn cưỡng dùng tạm vậy.

“...” Hồ Bất Động và Hạ Phạn Đoàn còn đang túm đầu vào nhau, thấy vậy vội tách ra. Ti vi vẫn đang thao thao giới thiệu cảnh tiên nữ bay về trời như thế nào, nghịch nước ra làm sao, rồi nào là đáng yêu, thông minh, chất lọc tinh hoa trời đất, hấp thu sinh khí của vạn vật. Nhìn lại thấy tiên nữ kia vừa cau mày vừa mở vôi hoa sen nghiêng người đứng vào, bất giác cô thờ dài não ruột. “Haizzz... hiện thực phía sau lưng truyền thuyết lúc nào cũng bi thương thế này đây!”

Kết quả, cô vẫn chưa nghĩ ra phải tặng anh thứ gì, nhớ lại những chuyện buồn trong quá khứ, cô uể oải vươn vai một cái, rồi cùng Phạn Đoàn đi bộ đến trường.

“Chị không lái xe máy nữa à?” Thăng nhóc hỏi dò.

Cô gật đầu trả lời: “Để cho nói nghỉ ngơi mấy hôm, đợi chị lau chùi sạch sẽ rồi sẽ đem bán đi”.

“Tiền bán nó, đủ để mua bồn tắm cho bố em không ạ?”

“Em không thể quên chuyện bồn tắm đi sao?”

“Hi hi, em chỉ cảm thấy, bộ dạng kích động sau khi biết sự thực của chị rất thú vị thôi.” Thăng nhóc vênh bộ mặt đáng ghét lên, đột nhiên đổi giọng rất nghiêm túc. “Nhưng mà... chị Hồ...”

“Hả?”

“Cho dù chị nghĩ thế nào đi nữa, cũng đừng ức hiếp bố em nhé.”

“Hả? Chị bắt nạt anh ta?” Cô định bật cười khanh khách nhưng thấy nét mặt nghiêm túc của Phan Đoàn liền dừng người lại. Cần gì phải làm bộ nghiêm trọng vậy chứ? “Được rồi, được rồi, chị không bắt nạt bố em.”

“Vâng!” Thăng nhóc nhận được lời đảm bảo liền yên trí gật đầu, sau đó nhướn mày lên, liếc nhìn cô đầy ẩn ý. “Còn về việc bố em thích quà gì, chị tự mình nghiên cứu đi, nếu có khắc mắc thì trực tiếp hỏi em!”

“Này, em có thường xuyên câu kết làm ăn với các cô gái để bán đứng bố mình không?” Cô thực sự không tin, đây là lần đầu tiên Thăng nhóc “bán bố câu vĩnh”, nhìn nó xem quá chuyên nghiệp, thành thạo.

Cậu đảo mắt một lượt, lập tức chuyển chủ đề. “Chị Hồ, em nghĩ, trước khi tặng quà cho bố em, chị nên đổi mặt khẩu ngân hàng đi, 121212 mấy con số đó không an toàn cho lắm.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tiên nữ tắm gội (hạ)

“À! Cậu ấy nói cậu ấy muốn mua chiếc bồn tắm.

“Sau khi tan học, lập tức đến Câu lạc bộ báo cáo!” Tin nhắn của bà chủ Câu lạc bộ cùng lúc chuyển đến hộp thư của Hồ Bất Động và Trác Duy Mặc. Hồ Bất Động thì thờ dài nảo ruột, Trác Duy Mặc lại nhướn mày khó chịu. Cuối cùng, cả hai đều chần chừ đứng như trời chồng trước cửa Câu lạc bộ Bạch Mã, chỉ khác ở chỗ, trong khi Hồ Bất Động lê lét cái thân xác mệt mỏi rũ rượi sau một ngày chịu trận của thầy cô thì Trác Duy Mặc lại vui đầu vào ngủ đến chừng nào đã mất cho nên tinh thần sáng khoái, đầu óc minh mẫn. Hai người mang theo hai trạng thái hoàn toàn trái ngược vào trong thang máy, liếc nhìn nhau một cái. Người thì ngáp dài uể oải, kẻ lại khó chịu đá chân vào khoảng trống.

“Hôm nay thiếu hơn một nửa sĩ số lớp. Nguyên Đông Đông điếm danh, anh ta nói, những người không đi học sẽ bị treo bằng.” Cô vừa ngáp vừa thông báo cho anh biết tình hình nội bộ. Xem ra tám bằng tốt nghiệp lại cách anh xa hơn một chút rồi.

Trác Duy Mặc trừng mắt, “hử” một tiếng rồi nói: “Ai thèm đề ý đến hần ta chứ”.

“Thực ra, anh ta rất thích anh. Ai chẳng biết, anh nghỉ học suốt hơn một tuần nay, anh ấy liệu linh không điếm danh. Nhưng mà, hôm nay thì thực sự không thể làm khác được.” Cô lau mấy giọt nước mắt mệt mỏi chảy ra mỗi một con ngáp.

“Khôn kiếp! Đều là đàn ông, thích cái gì chứ!”

“Cái đó gọi là gì nhỉ?” Cô ngẩng đầu, neho mắt nhìn anh, nhưng thấy anh trừng mắt nhìn mình chăm chăm liền nuốt nước bọt, đổi giọng: “Ồ, đúng rồi, chắc là anh ta ngưỡng mộ anh, ngưỡng mộ anh mà. Thực sự không hiểu nổi, có phải do anh ngáng chân để anh ta ngã phủ phục dưới chân mình hay không mà anh ta si mê đến thế? Thật không hiểu lũ con trai các anh nghĩ gì trong đầu nữa?” Nguyên Đông Đông là thầy giáo chủ nhiệm mới của lớp bọn họ. Ngày nhận lớp, lúc anh ta đang tự giới thiệu thì bị Trác Duy Mặc chơi xấu, giơ chân ngáng đường. Kết quả Nguyên Đông Đông ngã soài ngay cạnh anh, mãi không bò dậy nổi. Không biết có phải cú ngã đó làm tổn thương đến đầu óc của anh ta hay không mà sau khi lần tìm được kính, anh ta ngẩng đầu, tình tứ nhìn Trác Duy Mặc hồi lâu mới ngượng ngịu nói đúng hai tiếng: “Bỏ đi”. Có lẽ Trác Duy Mặc bị hai tiếng “bỏ đi”eo là đó dọa cho chết khiếp, anh ngồi đờ ra hồi lâu, nổi hết cả da gà, từ đó không bao giờ xuất hiện trong tiết học của anh ta nữa. Nhìn ánh mắt buồn bã của Nguyên Đông Đông mỗi lần thấy chỗ ngồi của Trác Duy Mặc trống không, cả lớp không nén nổi sự đồng cảm.

“Khốn kiếp! Cô nói đủ chưa?” Từ lúc bước chân vào thang máy đến giờ, cô thao thao bất tuyệt đủ thứ chuyện, duy có chuyện quan trọng tới qua thì không dă động gì. Khốn kiếp, ai thèm quan tâm gã Nguyễn Đông Đông đó có ý đồ với anh không, ngày mai anh sẽ tìm vài người nện cho hắn ta một trận. Chẳng phải cô nói muốn bán xe sao? Anh đã liên hệ với hãng xe đầu vào đấy rồi, thế mà chẳng thấy cô nói năng gì. Chẳng lẽ mới sau một buổi tối đã thay đổi quyết định rồi sao? Đúng là con gái!

Thấy anh nổi giận, cô sợ hãi rụt cổ lại. Kể ra chuyện bị một người đàn ông yêu thầm cũng hơi nhạy cảm, cô liền ho hắng một tiếng, đổi sang chủ đề khác: “Này, anh có mang tờ chi phiếu đó không? Lát nữa gặp mẹ anh, anh phải nộp vào quốc khố nhé. Dù gì đây cũng là số tiền đầu tiên anh kiếm được”.

“Chi phiếu gì?” Anh khó chịu móc lấy bao thuốc, không muốn đề ý đến bất cứ vấn đề nào cô nói nữa.

“Sao lại chi phiếu gì? Chính là tờ chi phiếu tới qua tôi giúp Nguyễn Ly đưa cho anh đó, tờ giấy anh dùng máu me của mình để kiếm được, tờ giấy có thể chứng minh sự tiến bộ của anh đó!”, giọng cô càng lúc càng lớn. Chi phiếu đâu? Tờ chi phiếu đó đâu? Tờ chi phiếu đó đâu phải như phụ nữ, anh dùng một lần rồi có thể ném đi luôn. Làm sao chỉ sau một buổi tối, anh ta quên bống số tiền mình vất vả cả ngày trời mới kiếm ra chứ? Hơn nữa, trong đó còn có phần của cô mà.

“...” Anh nhăn mày, nhìn cô đang chỉ vào miếng urgo dán trên vai mình, dường như sức nhớ ra điều gì đó thì đúng lúc cửa thang máy mở, anh bước ra không quên thân nhiên ném lại một câu: “Tôi cho người ta rồi”.

“Anh nói cái gì?!” Cô tròn tròn mắt không tin vào tai mình nữa. “Anh nói anh cho người khác rồi? Đó... đó... đó là tiền đấy! Hơn nữa là một khoản tiền lớn! Anh cho ai rồi?”

“Tối hôm qua, người anh em của tôi có việc gấp tìm tôi vay tiền, tôi liền cho anh ta vay rồi.” Anh ngậm điếu thuốc nhưng vẫn chưa châm lửa, quay đầu lại thấy cô dựa hân lưng vào cửa thang máy như thể sắp ngã gục xuống vậy.

“Anh... anh... Ai tìm anh vay tiền anh đều cho vay sao? Anh ta cần tiền nhưng tôi cũng đợi số tiền đó cứu mạng, anh biết không?”

“Có liên quan gì đến cô chứ?” Anh nheo mắt, nhìn đi chỗ khác, toan đến đẩy cánh cửa thủy tinh đó.

“Bạn của anh đi vay nặng lãi bị người ta siết nợ hay phải bán mình lo tang cho cha?” Cô không hiểu gì về thứ tình cảm anh em gần bó, khăng khít mà anh nói.

“Bạn gái cậu ấy có thai, cần tiền đi phá thai và nhân tiện đòi cả phí an ủi.” Anh vừa đẩy cửa vừa nói.

“Bao cao su bao nhiêu tiền một cái?” Bây giờ cô chỉ muốn lời gã anh em khốn nạn, vô tích sự của anh đến các siêu thị lớn, làm một cuộc điều tra thị trường. Anh ta không biết bao cao su giá bao nhiêu sao? Tờ chi phiếu đó dù cho anh ta mua bao cao su dùng cả đời, anh ta lại dùng làm một lần hết khoản tiền lớn như vậy, còn hãm hại một sinh mạng vô tội!

“Cô hỏi nhãn hiệu nào?” Anh không biết xấu hổ quay lại hỏi cô.

“Nhãn hiệu mà tên phá gia chi tử mày thường dùng ấy!” Bà chủ khoanh tay trước ngực ngồi bên bàn làm việc, bộ dạng như muốn ăn thịt người khác vậy. “Mày thật hào phóng đó, chẳng thêm hỏi tao lấy một tiếng, đã dám đem tiền của tao cho người khác đi phá thai.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Rõ ràng là chẳng coi bà ra gì.” Hồ Bất Động lập tức đứng về phía bà chủ, gật đầu lia lịa. Đúng là anh ta rất quá đáng, nhưng chuyện này không liên quan gì đến cô, cô đã hoàn thành rất tốt nhiệm vụ của mình cho nên cô vô tội, về việc ai phải chịu trách nhiệm cần phải bàn bạc lại.

“Hừ, phá thai thì sao? Lẽ nào giống như bà, sinh bừa lấy một đứa con, sau đó thì bỏ mặc nó, không quan tâm” Trác Duy Mặc thân nhiên châm một điếu thuốc, nhún vai rồi ngồi xuống ghế sofa.

Bà chủ hoàn toàn sững sờ, dường như không ngờ câu nói đó được thốt ra từ chính miệng con trai mình, bà ta bất giác quay sang Hồ Bất Động, thấy cô chỉ cúi đầu không nói gì, có lẽ đã biết mình vừa nghe câu gì đó không nên nghe.

“Sao? Nghe mày nói có vẻ như hối hận vì được lão nương sinh ra?” Bà ta cau mày, ăn miếng trả miếng: “Nếu mày thấy không thoải mái thì bỏ lại vào bụng lão nương đi”.

Bị trả đũa chua chát, anh ngẩng đầu lên, mắt tròn trĩnh rồi giờ hai tay bịt tai lại. Nhìn Hồ Bất Động, thấy cô bàng quan đứng ngoài cuộc, còn bà chủ điệu bộ đáng ghét vỗ vỗ vào bụng mình, như đang chờ đợi anh cút đi, anh vứt toẹt điếu thuốc, nghiêng răng ken két.

Tình hình xem ra rất không ổn, nguy cơ mẹ con họ trở mặt thành thù, cần phải có ai đó đến hòa giải trận đầu không khoan nhượng này.

Có lẽ ông Trứ hầu những lời khẩn cầu của Hồ Bất Động, đúng lúc đó cửa phòng được mở ra, người kia không gõ cửa đã tự đẩy cửa vào. Cô hồi hộp nhìn kẻ bất hạnh sắp bị cuốn vào cuộc chiến một mất một còn của hai mẹ con bà chủ. Sao cô thấy anh ta rất quen...

Hạ Thiên Lư!

Vào đúng thời điểm quan trọng cần một người để xoa dịu không khí, hóa giải mâu thuẫn thì anh ta xuất hiện... Có khác nào thêm dầu vào lửa.

Quả nhiên, Hạ Thiên Lư chẳng có chút xíu phản ứng nào trước không khí nặng nề trong phòng, cứ đến thẳng bàn làm việc của bà chủ, cũng chẳng buồn

quan tâm Hồ Bất Động đứng bên cạnh, đang cố gắng dùng tay ngàm ra hiệu, nói đúng ba tiếng: “Thời gian biểu”.

“Thiên Lư, hôm nay cậu ngủ không ngon sao? Sao tâm trạng có vẻ không thoải mái vậy?” Vừa thấy VIP của mình xuất hiện, bà chủ lập tức thu lại ánh mắt hung dữ, tuyệt tình với thằng con trai quý tử, vừa rút tờ thời gian biểu trong máy in ra đưa cho anh vừa lấy một tờ giấy ướt giúp anh lau đôi gò má trắng nõn. Anh không tránh né, cứ để mặc cho bà ta lau, mắt không rời tờ thời gian biểu trong tay.

Vừa nhìn thấy tờ thời gian biểu, Hồ Bất Động lập tức biến sắc mặt. Cô chỉ muốn nhào qua bên đó, giật lấy tờ giấy mà xem bên trên có đề tên vị “khách sộp” là cô không. Nhưng chân cô mới khẽ nhúc nhích đã thấy Hạ Thiên Lư hơi khom người, đặt tờ thời gian biểu lên bàn, lấy một chiếc bút trong hộp rồi khẽ chau mày, đánh chữ “X” lên tên mấy khách hàng.

Cô nín thở, quét qua mấy cái tên trên tờ giấy. Phù, nguy hiểm thật! Không có tên cô. Nhưng vì sao anh ta lại gạt bỏ mấy người khách này? Chẳng lẽ anh ta gặp phải khách hàng xấu xa? Bao xong không chịu trả tiền? Tuy trước đây cô cũng từng có ý định lấy cơ chất lượng không tốt để quỵt tiền, nhưng nghĩ đến việc làm ăn lâu dài, cô đành cắn răng móc ví. Thật không ngờ trên đời còn có những người keo kiệt hơn cả cô.

“Thiên Lư... mấy người này... lại tặng quà cho cậu sao?” Bà chủ hỏi dò.

“...” Đang chăm chú đánh dấu, đột nhiên nghe bà chủ hỏi vậy, anh từ từ ngẩng đầu lên, chau mày, rồi quay sang phía Hồ Bất Động đang đứng bên cạnh nuốt nước bọt ừng ực. “Tôi ghét phụ nữ tặng quà cho tôi.”

“Anh... anh cần gì phải nói với tôi? Tôi còn chưa tặng quà cho anh mà, mới chỉ có ý định thể thôi”, cô cuống quýt giải thích. Thật không ngờ anh ta ngang ngược đến như vậy, tặng quà để vun đắp một chút tình cảm có gì không tốt chứ?

Bà chủ liếc nhìn Hồ Bất Động đầy ấn ý, rồi lại quay sang Hạ Thiên Lư. Anh duyệt xong danh sách khách hàng thì hải lòng thờ phào một tiếng, thấy vẫn chưa đến giờ làm liền rào bước tới chiếc sofa dành riêng cho mình để ngủ bù. Nhưng trên ghế đó có một gã đàn ông đang phì phèo điều thuốc, ánh mắt khiêu khích nhìn anh từ đầu đến chân.

Anh nhướng mày, lục tìm trong trí nhớ và phát hiện không có sự tồn tại của người này. Thế là, anh thân nhiên ngồi xuống đầu kia của chiếc ghế sofa dài hoàn thành giấc ngủ sáng nay bị hai kẻ phá đám kia quấy rầy.

“Tại sao anh ta ghét phụ nữ tặng quà cho mình?” Hồ Bất Động nhìn Hạ Thiên Lư lướt qua, bắt giác hỏi.

“Quà tặng càng đắt tiền thì phục vụ cũng càng phải nhiệt tình, cô hiểu chưa?” Bà chủ quán cầm tờ giấy đã được đánh dấu xong, hươ hươ trước mặt Hồ Bất Động. “Phải tăng cường phục vụ, cô hiểu không? Tức là phải lên giường, rồi đòi hỏi phục vụ thế này thế kia.”

“Ồ, không có công không hưởng lộc, hiểu rồi, hiểu rồi.” Hồ Bất Động gật đầu. Hóa ra anh ta cho rằng cô có ý đồ đó với anh ta.

“Xì, đàn bà nào cũng thích tỏ ra thông minh.” Trác Duy Mặc hiểu ra vấn đề, liền liếc sang Hạ Thiên Lư đang ngồi ngay cạnh mình. Đột nhiên phát hiện ra chuyện gì đó. “Bà nói là anh ta vẫn chưa qua tay phụ nữ sao?”

“Hả? Anh ta chưa bị ‘bóc tem’ sao?” Hồ Bất Động cũng như sực tỉnh. “Anh ta đáng lẽ đã bị rất nhiều phụ nữ... như thế này, thế kia rồi chứ?”

“Ai nói với hai người, Thiên Lư đã lên giường với phụ nữ rồi?” Bà chủ nhướng mày. “VIP đương nhiên phải cho ra VIP! Đêm đầu tiên sao có thể bán rẻ như vậy được. Hừ, phải đợi ta chuẩn bị xong rồi mới...”

“Bà muốn làm gì anh ta?” Hồ Bất Động nuốt nước bọt, nhìn anh chàng đã ngủ say như chết kia một cái. Tuy đêm đầu tiên của anh ta đã bị cướp mất vì sự ra đời của Phạm Đoàn nhưng không hiểu sao nhìn anh ta vẫn rất thuần khiết, khiến người khác chỉ muốn chiêm đoạt, muốn giằng xé... Đối với anh ta mà nói, mấy từ “đêm đầu tiên” thật ra chỉ là “đồ tái chế”.

“Đương nhiên là phải hợp khẩu vị và chịu trả giá cao! Cô nghĩ tôi đang làm từ thiện chắc?” Bà chủ cười sung sướng như thể đã nghe thấy tiếng xép tiền ngay trước mặt vậy. Hồ Bất Động nghe mà lạnh cả người, giờ cô mới thấm thía câu “gừng càng già càng cay”. Bà ta hiểu rõ phụ nữ giống như con cừu non, anh ta vừa quyến rũ vừa cao ngạo, lại biết cách chiều chuộng vị của phụ nữ. Cô đang tưởng tượng ngày anh ta bị bán đi sẽ có cả đám sói dự gầm thét như thế nào. Hừm, chưa biết chừng cả cô cũng nằm trong số đấy.

“Trả giá cao cho thứ đồ hể lên giường là ngủ như chết này? Hừ!” Trác Duy Mặc khinh khinh “hừ” một tiếng nho nhỏ, anh toan đứng dậy, tránh xa gã “cừu non” đang ngủ say như chết kia một chút thì nghe bà chủ khích tướng.

“Cậu ấy hể lên giường là ngủ như chết vậy còn mày thì thế nào?”

“Sao thái bà, ý của bà là gì?” Trác Duy Mặc nheo mắt nghi ngờ.

“Muốn thắng vô dụng như mày xem xem Hạ Thiên Lư tiếp khách thế nào, có giỏi thì làm được như cậu ấy đi.” Bà chủ quán chống tay lên cằm, hờ hững trả lời.

“Không cần. Anh ta... anh ta...” Hồ Bất Động chỉ chỉ vào Hạ Thiên Lư đang ngủ say sưa, lại chỉ Trác Duy Mặc đang hằm hằm nhìn Hạ Thiên Lư. Không phải cô muốn bênh vực Trác Duy Mặc nhưng Hạ Thiên Lư không thể trở thành thầy giáo tốt, ít nhất là cô thấy vậy. Để Trác Duy Mặc đi theo anh ta mà học cách trở mặt như trở bàn tay khi hết giờ làm sao? Chỉ nghĩ lại thôi cũng đủ nổi da gà.

“Thế nào?” Bà chủ hất cằm về khiêu khích.

“Được, bản thiếu gia muốn xem xem hấn ta quyền rũ phụ nữ như thế nào?”

“Được. Cả cô nữa, cô cũng đi cùng đi!”

“Hà! Tôi không đi!” Bà ta lại muốn lừa cô ghen tuông, rồi phá hợp đồng và trở thành nhân viên phục vụ của bà ta sao? Cô không đi đấy, làm gì được chứ?

“Ngày Thiên Lư được đầu giá, nếu cô muốn được vào câu lạc bộ Bạch Mã, thì cô phải ngoan ngoãn làm việc cho tôi.” Bà chủ quán đột nhiên kéo cô lại gần thì thầm vào tai.

“Bà...”

“Tuy là tôi không muốn cô có tiền để mua đêm đầu của Thiên Lư, nhưng chẳng lẽ cô không muốn sao?”

“Bà...”

“Hai người đang thì thầm gì vậy?” Trác Duy Mặc chạy mày, nghi ngờ hai người họ đang có âm mưu gì đó với mình.

“Này, tôi đi cùng anh.” Hồ Bất Động quyết định.

“Đúng, hai người đóng giả làm người yêu, đi theo phía sau Thiên Lư là được rồi.” Bà chủ quán in lại bản thời gian biểu khác vút lên bàn. “Thiên Lư làm thế nào, hai người cũng làm tương tự như vậy!”

“Cái gì?” Cô tròn trĩnh mắt, vậy nếu Hạ Thiên Lư hôn khách hàng của anh ta thì cô cũng phải hôn Trác Duy Mặc sao?

“Câu đó phải để bản thiếu gia nói trước. Cô tròn mắt gì chứ?” Trác Duy Mặc cau mày, vô cùng tức giận trước phản ứng của cô.

“Được, vậy tôi nhường anh nói trước. Anh nói đi.” Quan trọng không phải quá trình, mà là kết quả.

Anh lạnh lùng lườm cô, chấp nhận lời thách đố của bà chủ không chút do dự. “Anh ta làm cái gì, bản thiếu gia cũng làm cái đó, bà cho rằng tôi không làm được sao?”

“Có bản lĩnh, mày bắt chước Thiên Lư xem, nếu có thể khiến cô ta động lòng thì coi như mày thắng. Muốn gì lão nương cũng chiều.” Bà ta chỉ tay vào Hồ Bất Động đứng bên.

“Hai... hai người không cảm thấy... tôi hoàn toàn vô tội sao?”, cô toát mồ hôi lạnh, tự lên tiếng kêu oan cho mình. Cô thực sự không muốn biến thành vậy hy sinh của mẹ con họ.

“Được. Đó là do bà tự nói đấy! Hừ! Chồng mất lên mà xem bản thiếu gia!” Trác Duy Mặc cười nhạt mà khiến Hồ Bất Động dựng cả tóc gáy.

“Này, tôi phải nói trước, hai người phải đảm bảo sự trong sạch của tôi đó.” Hai mẹ con nhà kia còn đang bận đầu mắt với nhau, chẳng ai rảnh rỗi mà để ý những lời cô nói.

“Tít tít.” Một hồi chuông mà Hồ Bất Động nghe rất quen tai vang lên. Hạ Thiên Lư ngồi trên sofa dụi dụi mắt, ưỡn thẳng lưng, rồi ngẩng ra nhìn góc chiếc ghế hồi lâu mới đứng dậy, dùng dung lướt qua mấy người, lại gần chiếc bàn làm việc, ngó tờ thời gian biểu mới rồi kéo cửa kính bỏ đi. Tại sao Hạ Thiên Lư anh ta không biết chọn lựa thời điểm như vậy? Luôn xuất hiện vào đúng lúc không nên xuất hiện?

“Hai người còn đứng ngây ra đó là gì nữa? Còn không mau đuổi theo đi!” Bà chủ quán hất hàm về phía Hạ Thiên Lư.

Trác Duy Mặc lạnh lùng “Hừ” một tiếng, sải bước bỏ ra ngoài, cô cũng vội vàng đuổi theo, sức nhớ ra một chuyện liền quay lại hỏi bà chủ: “Rốt cuộc thì Hạ Thiên Lư vì sao lại tự nguyện bán thân cho bà?”. Vấn đề này cô thắc mắc lâu lắm rồi.

“Hà?” Bà chủ hơi bất ngờ vì câu hỏi của cô, liền ngẩng ra mấy giây rồi nhướn mày nghĩ ngẫm. “Ừm, Thiên Lư nói, cậu ấy muốn mua một thứ đồ rất đắt.”

“Một thứ rất đắt?”

“À! Cậu ấy nói muốn mua một chiếc

“Búp.”

Đây có lẽ là cái lý do bán chính mình vớ vẩn nhất mà cô từng nghe thấy, vì một chiếc “bồn tắm”. Tiên nữ tắm chẳng lẽ thú vị đến vậy sao?

Chương 32: Động lòng (thượng)

“Cộc cộc... cách tách!”

* * *

“Em muốn ăn không?” Một giọng nói êm như ru đến mức có thể khiến người khác tan chảy được thốt ra từ cặp môi mỏng của Hạ Thiên Lư. Cô gái ngồi trước mặt anh hơi thẹn thùng, cúi đầu xuống. Hạ Thiên Lư lúc lúc lại chìa tờ menu trước mặt cô hỏi, kiên trì chờ đợi cô chọn món.

“Em rất ít khi ăn đồ ở trong tiệm bánh ngọt nên thấy rất khó chọn.” Cô gái đan các ngón tay vào nhau, ngẩng đầu lên, áy náy nhìn người đàn ông trước mặt.

“Sinh tố xoài nhé.” Hạ Thiên Lư tự mình quyết định, để tránh cô gái này lại nũng nịu thay đổi ý kiến, anh lập tức đứng dậy, toan đi về phía quầy bán hàng gọi đồ, thì bị cô ta kéo áo giữ lại. Anh cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé đang run run trên áo mình. “Sao vậy? Đừng nói dối anh rằng em không thích ăn nhé.”

“...” Cô bé kia bị nói trúng tim thì càng đỏ mặt, chỉ nhìn anh không nói tiếng nào.

“Ngoan ngoãn ở đây đợi anh nhé?” Anh âu yếm gõ nhẹ tờ menu lên mái tóc mềm của cô t

“Vâng!” Cô nhỏ nhẹ đáp lại, ngoan ngoãn vừa ngồi đợi vừa tự cười với chiếc bàn trang trí đầy sao trời.

Trong tiệm bánh ngọt vốn sẵn hương vị ngọt ngào này, những lời âu yếm, nũng nịu của một anh chàng đẹp trai dành cho bạn gái của mình khiến nhiều cặp đôi ở đó phải trầm trồ ngưỡng mộ. Hai con nai tơ thuần khiết, non nớt kết hợp với nhau luôn tạo thiện cảm với người xung quanh. Trái ngược hoàn toàn với cặp đôi bên đó, cặp đôi bên này dường như sợ căn bệnh đái tháo đường, nên từ lời nói đến cử chỉ đều giảm lượng ngọt tối đa có thể.

“Này! Cô muốn ăn cái gì?” Trác Duy Mặc sốt ruột giờ tờ menu lên hỏi Hồ Bất Động vẫn đang tỉ mỉ nghiên cứu tờ menu. Lựa chọn quán bánh ngọt chẳng đây gấu và đáng ten này chính là cách tốt nhất để thử lòng nhẫn nại của anh ta.

“...” Hồ Bất Động nhìn cô gái vẫn đang chờ đợi Hạ Thiên Lư cũng học theo người ta vất chân thạo đáng thực nữ, suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: “Ồ! Mỗi loại có một hương vị khác nhau, người ta vẫn chưa quyết định xong mà”.

“Tốt nhất là cô quyết định nhanh một chút nếu không tôi sẽ vớt cô lại đây đấy.” Trác Duy Mặc trừng mắt cảnh cáo cô, mau bỏ cái vẻ ẻo lả, nhõng nhẽo đó đi nếu không hậu quả cô tự gánh chịu.

“...” Cô đang giúp anh ta mà! Tại sao hai người con gái nũng nịu, thỏ thẻ như nhau vậy mà chỉ vì thái độ hoàn toàn đối lập của hai người con trai mà ánh mắt mọi người xung quanh nhìn họ cũng hoàn toàn thay đổi? Cùng là một câu hỏi “muốn ăn không” vậy mà một người nghe xong thì lảng lảng như vừa uống ly rượu ngọt trong khi cô lại có cảm giác anh đang khó chịu vì cô phiền phức. Chẳng lẽ đây chính là sự phân biệt chủng tộc sao? Lẽ nào anh không nhận ra mọi người đang nhìn họ khinh bỉ sao? Người ta thì âu yếm, tình tứ thế kia, còn cô với anh... nhìn như thể cô đang thiếu nợ anh

“Sinh tố xoài! Cô cũng uống sinh tố xoài đi.” Trác Duy Mặc rút luôn tờ menu trong tay cô ra, đưa mắt nhìn Hạ Thiên Lư, thấy anh đã bê đồ uống quay lại bàn mình, trong khi anh bây giờ mới đứng dậy, đi đến quầy phục vụ.

“Nhưng... nhưng mà!” Hồ Bất Động còn chưa kịp phản ứng vội tóm lấy áo anh ta. “Tôi... tôi...”

“Nếu cô còn muốn học theo cô nàng ngốc đó, tôi sẽ đá cô bay ra ngoài đấy!”

“...” Tại sao cùng là một hành động nhưng những thứ cô nhận được lại chỉ là sự phũ phàng, tàn nhẫn. Hu hu... Cô buông tay, ngồi xuống, hứng chịu ánh mắt của mọi người... Cùng là đi ăn với bạn trai trong tiệm đồ ngọt, thế mà kết cục của cô lại bị thảm như vậy.

Cô ghen tị lườm sang bàn Hạ Thiên Lư. Cô gái kia đang cầm chiếc thìa khoảng khoảng cốc nước màu vàng tươi, chọt múc một thìa lên về cắn đo, xem xét. Hạ Thiên Lư liền nở ngay nụ cười rẻ tiền của mình rồi nói: “Muốn đứt cho anh sao?”.

Trời ơi! Anh ta là ai vậy? Kẻ vừa nói câu gai người “muốn đứt cho anh sao” đó là ai vậy? Chẳng lẽ anh ta chính là khúc gỗ mà hằng ngày bất kể cô làm món gì cũng chỉ lạnh lùng nói đúng hai tiếng “không ăn” sao?

“Như vậy được không?” Cô gái đưa tay bịt miệng, cố gắng kiềm chế niềm hạnh phúc, đưa chiếc thìa vào giữa cặp môi mỏng đang mở ra chờ đợi kia. “A...”

Đồ giả nai! Nũng nịu gì chứ? Cứ đẩy qua đẩy lại như thế mà không biết xấu hổ. Xem ra Trác Duy Mặc nói đúng, loại con gái ẻo lả kia cần bị đá bay khỏi hệ mặt trời, hất văng khỏi dải ngân hà

“Ngọt quá!” Hạ Thiên Lưu chép miệng, hơi chau mày nhưng vẫn mỉm cười. “Ngọt quá rồi.”

“Anh không thích à?”, cô gái ngạc nhiên hỏi, hai má càng lúc càng đỏ ửng liền bẽn lẽn múc thìa khác đưa lên miệng mình, liếm môi. Ngọt, ngọt! “Ồ, đúng là rất ngọt!”

Hạ Thiên Lưu cười thật tươi, không nói thêm gì, chỉ trêu mếu nhìn cô ta ăn hết thìa này đến thìa khác. Cốc cà phê cầm trong tay, anh chỉ nâng lên nhấp một ngụm tượng trưng.

“Lạnh quá. Đúng là sang mùa thu thì không nên ăn đồ lạnh. Bên ngoài lạnh như vậy, lát nữa em thực sự không muốn ra đó.” Cô gái đó uống được nửa cốc sinh tố thì ngẩng đầu lên nhìn tám biển quảng cáo ngoài cửa sổ bị gió thổi bay phấp phới.

“Lát nữa em chỉ cần đút tay vào túi áo anh là sẽ không thấy lạnh đâu.” Anh thuận miệng đáp lại, tiện tay rút một tờ giấy ăn, vói qua bàn nhẹ nhàng lau những giọt nước đọng trên đôi môi đang đỏ ửng lên vì lạnh kia.

“Vâng. Vậy cũng được.” Tiếng trả lời lí nhí, vo ve tựa như muỗi kêu, cộng thêm gò má đỏ ửng của cô gái kia khi lọt vào mắt Hồ Bất Động thì biến thành một loài động vật.

“Đồ nặng đầu đó! Vo ve gì chứ? Cô lâu lâu một mình, đột nhiên cảm thấy một bóng đen to lớn phủ lên người mình, ngẩng đầu lên thì ra là Trác Duy Mặc đang cầm khay đồ uống nhìn mình chằm chằm.

“Cô làm gì mà phần nộ găm khăn trải bàn vậy? Đói đến mức đó rồi sao?” Trác Duy Mặc nhìn chiếc khăn trải bàn sắp bị cô vò nát rồi nhét vào trong miệng kia, lòng phân vân không biết có nên bỏ ngay ý định vĩ đại, tìm hiểu tâm lý phụ nữ của mình.

“Tôi muốn cắn chết con nhặng đầu đó kia. Dám có chung sở thích với tôi!” Cô hít thật sâu cô gắng kiềm chế không nhìn đôi nam nữ mặn nồng, ân ái kia nữa mà quay sang Trác Duy Mặc cũng đang bê một cốc sinh tố xoài giống hệt cốc bên kia.

“Uống!” Anh ra lệnh.

Cô nuốt nước bọt, cầm chiếc thìa bạc giống hệt bàn bên kia, khoảng khoảng cốc sinh tố. Cô múc môi khoảng thật mạnh, nhưng không ăn. Anh chẳng thèm để ý cô, trở về chỗ của mình uống cà phê. Đến khi cốc cà phê đã chui hết vào bụng anh ta thì cốc sinh tố bên kia vẫn nguyên si chưa động đến tí nào.

Anh chau mày, rồi quay lại nhìn đôi nam nữ cũng uống cà phê và sinh tố xoài giống mình bên kia, thấy họ đang cười nói ngọt ngào với nhau, cô gái đó mặt đỏ đến mức khiến người khác hiểu lầm rằng máu của cô ta đều dồn cả lên má. Còn kẻ tạm gọi là bạn gái đang ngồi trước mặt anh đây lại trừng ánh mắt uất hận mà nhìn mình. Chẳng phải anh hoàn toàn bất chúc Hạ Thiên Lưu sao? Không lẽ anh làm kém đến thế?

“Này!” Anh xua bàn tay trước mặt cô, dò hỏi: “Cô động lòng chưa?”.

“Động rồi, động đến mức muốn giết chết anh luôn đây.” Cô đẩy cốc sinh tố xoài lạnh buốt trước mắt mình ra rồi hét lên, toan đứng dậy bỏ đi. Đây hoàn toàn không phải nhiệm vụ dành cho con người. Chẳng cô gái nào có thể chịu đựng một gã thô lỗ như thế này!

“Được lắm! Cô có phải là phụ nữ không vậy? Cô không thấy cô gái gốc kia cười đến mức sắp bò hồm lên người hấn ta rồi sao? Cô không có cảm giác gì thì thôi lại còn dám hét lên với bản thiếu gia nữa.” Từ trước đến nay, anh chưa từng đích thân đi mua sinh tố cho bạn gái, lần này anh đã có thành ý như vậy mà cô còn dám nổi đóa lên

“Anh đã thấy cô gái nào “đến tháng” mà ăn sinh tố xoài chưa hả? Rốt cuộc anh có hiểu thế nào là con gái không vậy?” Cô đập bàn, đứng phắt dậy. “Hơn nữa, xoài khó ăn như vậy, anh bảo tôi ăn thế nào đây? Khôn kiếp, ai động lòng nổi với loại con trai như anh cơ chứ!” Anh ta làm kẻ thù chung của phái nữ thì hợp hơn, không hiểu tâm lý con gái đã đành, đến cả những kiến thức sinh lý cơ bản cũng không biết! Đầu phải cứ tùy tiện gọi một cốc sinh tố xoài mà đòi lấy lòng con gái!

Kết quả cuối cùng của cuộc chiến kịch liệt này là...

“Thưa anh, thưa cô! Tiệm của chúng tôi chỉ hoan nghênh những khách hàng dịu dàng, đáng yêu, nói năng lịch sự nhã nhặn, không gây náo loạn làm ảnh hưởng bữa ăn ngon miệng của người khác. Hi hi, nếu không phiền, xin hai vị từ nay về sau không ghé qua cửa hàng chúng tôi nữa. Cảm ơn vì sự hợp tác. “Cô nhân viên phục vụ hòa nhã, thân thiện khom lưng “tiền khách” rồi lịch sự đóng cửa lại.

Tùng con gió lạnh táp thẳng đến.

Buổi học đầu tiên thất bại ê chề. Hồ Bất Động tự thề với lòng mình, kiên quyết không rung động trước gã đàn ông chẳng hiểu thế nào là dịu dàng, chiều chuộng kia. Một chút, một chút rung động cũng không.

Buổi hẹn hò lãng mạn của Hạ Thiên Lưu hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ yếu tố bên ngoài nào. Thấy thìa sinh tố cuối cùng kia sắp được đưa lên miệng cô gái, anh gio tay muốn giúp cô gái lau giọt nước dính trên khóe miệng thì đột nhiên một hồi “tít tít” vang lên. Tay anh cứng đờ tại chỗ trong giây lát rồi khê thả tờ giấy ăn xuống, môi mím chặt, thu hồi nụ cười ngọt ngào khi nãy. Không cần biết mới một phút trước thôi anh còn ngọt ngào, ân cần với người ta thế nào, càng không quan tâm ánh mắt của tất cả mọi người đang cho rằng mình bị trúng tà, anh đứng dậy vứt bỏ cốc cà phê đã nguội ngắt cùng gương mặt sững sờ của cô gái, sải những bước dài ra khỏi quán cà phê.

Anh dừng trước cửa quán, vừa cài lại khuy áo khoác vừa neho mắt, chăm chú nhìn ngời xôm trước cửa tiệm tạp hóa. Cô đưa lòng bàn tay lên miệng hà

hơi sười ầm, rồi lại ôm lấy đầu gối, ngồi nhắm mắt. Lát sau, thêm một ai đó từ tiệm tạp hóa đi ra, đứng chắn ngay trước mặt anh. Anh loáng thoáng thấy hân ta nhét một gói gì đó vào tay cô. Rõ ràng vừa rồi anh còn nghe cô lớn tiếng nói sẽ không đòi nào động lòng trước anh chàng kia thế mà bây giờ mặt lại đang hồng ửng lên, chìa tay nhận lấy gói đồ thậm chí còn nở một nụ cười cực kì chường mắt. Hừ, cô ta đã thế rồi mà lại vô trách nhiệm như vậy. Mặc kệ cho cô ta hối hận. Phụ nữ đúng là hết thuốc chữa!

“Tôi cảnh cáo cô, không được phép nói với người khác tôi giúp con gái mua thứ này, nghe rõ chưa?”

Trác Duy Mặc không thể giấu được sự lúng túng trong lời nói. Hồ Bất Động chợt cảm thấy cái vẻ thô lỗ pha thêm chút lúng túng đó của anh ta đáng yêu hơn nhiều so với điệu bộ khô khan, cứng nhắc lúc trong quán cà phê. Cô đón lấy hộp thuốc, lại thấy anh khom người xuống, nhét thêm một hộp chocolate nóng cô đường vào tay cô, rồi ngồi phệt xuống thêm tiệm tạp hóa, nói: “Con gái thật phiền phức. Nhìn cái gì mà nhìn, uống thuốc đi! Chẳng lẽ còn muốn bản thiếu gia bóc ra rồi đưa đến tận miệng cô?”

Cô lườn anh, đặt hộp thuốc lên đầu gối, bóc lấy một viên thuốc, rồi uống một ngụm chocolate nóng còn bốc khói nghi ngút. Anh ngồi trên bậc thềm, định rút thuốc ra hút, nhưng nghe tiếng cô hắng giọng, lại nhét bao thuốc vào túi, cầm chiếc bật lửa nghịch chơi. “Khốn kiếp, cô không mệt sao? Cứ ngồi xồm như vậy làm gì? Ngồi cạnh tôi này.”

“Tôi ngồi xồm... ngồi xồm là được rồi.” Thà chết cô cũng không thể ngồi cạnh anh ta, bởi nếu để anh ấy phát hiện ra thì chết chắc.

“Cô bị bệnh gì vậy?” Anh nghi ngờ lườn cô một cái. Chỉ gọi cô lại đây ngồi cho đỡ gió lạnh thôi mà, đâu phải có ý đồ gì với cô, làm gì mà cảnh giác cao độ vậy?

Cô không nói gì, chỉ nhìn chiếc bật lửa trong tay anh cứ lóe lên rồi lại tắt, tắt rồi lại lóe. Ngụm chocolate nóng khiến cô bỏng rát cả đầu lưỡi, cô siết chặt đầu gối, cố gắng điều hòa lại trái tim đập loạn xạ không theo quy luật của mình.

“Thịch thịch... thịch thịch... thịch thịch...” Lẽ nào lời thề của cô lại chẳng đáng giá chút nào sao? Tại sao lần nào cũng vậy, lời thề còn chưa kịp trôi khỏi miệng đã bị cô nuốt lại.

“Thịch thịch... thịch thịch... thịch thịch...” May mà lần này anh không hỏi cô: “Động lòng chưa?”

“Thịch thịch... thịch thịch... thịch thịch...” Âm thanh không đến nỗi quá lớn. Chắc sẽ không bị anh ta phát hiện ra đâu. Tốt hơn hết vẫn nên tránh xa anh ta một chút.

Cô ngẩng đầu nhìn anh bằng ánh mắt hết sức phức tạp. Anh buồn bực vừa ngẩng đầu lên thì bất gặp ngay ánh mắt của cô, đột nhiên ngẩn ra một chút, rồi đưa tay gạt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, động tác vừa vụng về vừa lúng túng. Thì ra cô không chỉ say mê nụ cười dịu dàng, triu mến mà còn rung rinh trước kẻ khâu xà tâm phật, ngang ngược, vụng về này. Thật là! Tim cô mắc bệnh thật rồi!

“Cô cúi đầu xuống cho tôi, đừng có nhìn bản thiếu gia bằng ánh mắt đó!” Phát hiện cô vừa chăm chăm nhìn mình khó hiểu vừa mỗi lúc một ngời xa anh hơn, anh bỗng khó chịu gắt lên, rồi nghiêng đầu, nhìn đi chỗ khác, chợt thấy Hạ Thiên Lưu đã tan làm và chuẩn bị rời khỏi quán cà phê. “Này, cô uống hết chưa vậy? Anh ta muốn chạy rồi. Khốn kiếp, nếu cô khiến bản thiếu gia thua bà già đó xem bản thiếu gia sẽ xử lý cô thế nào.”

“Thịch thịch... loảng xoảng!”

Rất tốt...

Quá tốt...

Cảm ơn anh ta đã kịp thời ra tay giúp đỡ. Nhờ sự xuất hiện đúng lúc của anh mà cô chưa kịp động lòng, he thấy câu nói cuối cùng của Trác Duy Mặc, cô vội chặn lấy ngực mình.

Tốt lắm! Chút xiu rung động của cô bị vỡ tan rồi biến mất hoàn toàn trong phút chốc. Sự trong sáng của cô lại trở lại. Cô đã nói rồi mà, cô tuyệt đối không có chút hứng thú với một kẻ không biết quan tâm. Trác Duy Mặc, anh thua chắc rồi

Động lòng?

Ha!

Đừng hòng!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Động lòng (hạ)

“Thứ đó hoàn toàn tự động mà, đâu phải nói tắt là tắt được. Tôi không khống chế được nó, cũng không biết phải tắt đi thế nào!”

* * *

Phải nói Hạ Thiên Lưu quả là một trai bao xuất chúng. Điều này, trước đây Hồ Bất Động không hề biết. Nếu không phải vì Trác Duy Mặc cần đi theo anh ta học hỏi, có lẽ cô sẽ tiếp tục chọn cách không biết. Bởi vì chẳng ai có thể chịu nổi việc phải chống mắt mà nhìn anh ta yêu chiều người con gái khác.

Kết thúc buổi hẹn hò thứ nhất, cô gái tiếp theo đã đứng trước đài phun nước của thành phố đợi anh. Hai tay anh rút túi quần, mặc cô gái vừa nũng nịu vừa kéo tay nói: “Đáng ghét, để người ta đợi cả ngày trời”.

Anh liếc nhìn cô gái đó, lạnh lùng đáp lại: “Ai bảo em đến sớm, em thích chờ đợi thì cứ thoải mái mà đợi”.

“Đáng ghét, rõ ràng anh biết người ta thích như vậy mà còn...” Tay cô gái càng siết chặt.

Hiểu rồi, cô gái này là nhân rồi không có việc gì làm nên muốn ném thử loại đàn ông lạnh lùng, lãnh đạm. Haizzz, cô chẳng có hứng thú bắt chước cô gái này, mà tốt nhất cũng không nên bắt chước bởi vì Trác Duy Mặc đã dùng ánh mắt cảnh cáo cô, nếu cô dám bắt chước cô ta, nói những câu như thế, anh sẽ đập gãy xương cô tức khắc.

Cô xua tay, về mặt ngăn ngấm nhìn Hạ Thiên Lưu đang bị cô gái đó khóa chặt tay kéo đi mua sắm. Cô gái này đúng là không vừa, kéo anh leo hết tầng này đến tầng khác, thử đủ các kiểu quần áo từ nữ tính, đáng yêu cho đến khêu gợi, hở hang trước mặt anh. Hồ Bất Động đứng bên cạnh vờ chọn quần áo, thấy vậy mà gắp ngăn ngấm dài, còn Hạ Thiên Lưu chỉ liếc qua không mấy hứng thú, thời gian còn lại anh ngây ra nhìn xuống sàn nhà, hoàn toàn không hăng say, nghiêm túc làm việc như vừa rồi. Thình thoảng lại lướt qua mấy bộ quần áo trên tay cô. Thấy ánh mắt khó hiểu của anh hướng về phía mình, Hồ Bất Động liền bỏ ngay mấy bộ đồ đó xuống rồi lảng đi chỗ khác. Trác Duy Mặc nói thế nào cũng không chịu vào cửa hàng, một mình đứng ngoài hút thuốc.

Vừa thấy cô từ bên trong đi ra, Trác Duy Mặc theo thói quen liền vút ngay điều thuốc trong tay vào thùng rác, chẳng nói chẳng rằng, thò tay vào túi móc ví, rồi rút thẻ tín dụng ra ném vào tay cô.

“Anh làm gì vậy?” Nhìn chiếc thẻ tín dụng bỗng nhiên nằm gọn trong tay mình, cô ngẩng đầu, tròn mắt yêu cầu một lời giải thích cho hành động khó hiểu này của anh.

Anh nhăn mày, không thoải mái trước câu hỏi ngốc nghếch của cô: “Bản thiếu gia đã chán ngán về giả ngọc ấy của cô rồi. Tốt nhất cô chớ học theo ả đó, muốn mua gì thì mua đi, đừng có phiền phức nữa.”

“...” Cô nhìn cô nữ sinh trang điểm lòe loẹt đang nũng nịu người đàn ông trung niên, đòi mua cái túi hàng hiệu, lại nhìn chiếc thẻ tín dụng trong tay mình, bộ dạng dờ khóc dờ cười, nhướn mày nhìn anh, hỏi: “Anh đi chơi với bạn gái đều thế này

“Xì, đi chơi với bạn gái? Việc vớ vẩn đó chỉ có gã ở bên trong kia mới làm thôi.” Anh liếc xéo anh chàng bên trong một cái.

Bây giờ thì cô đã hiểu tại sao mấy cô nữ sinh chỉ cặp kè với anh một ngày liền có ngay đồ hàng hiệu để trưng diện. Đại thiếu gia Trác Duy Mặc này lần nào cũng đưa cả thẻ ngân hàng cho bọn họ thỏa sức tiêu xài, chẳng trách người như anh ta mà vẫn có bao nhiêu cô gái chạy theo. Haizzz, nhưng cô không giống bọn họ, cô quyết định phải giảng giải vấn đề này cho anh. “Đã bao giờ anh tự hỏi, tại sao các cô gái lại thích hẹn anh đi dạo phố chưa?”

“Theo cô thì vì sao?” Anh lạnh lùng “Hừ” một tiếng, giờ tay chỉ về phía cô gái vẫn đang nũng nịu vì chiếc túi hàng hiệu kia. Dù biết rõ câu trả lời vẫn có tình hỏi lại cô.

“Tạm thời chúng ta tách bạch hai khái niệm nữ sinh và loài hồ ly tinh kia được không?”

“Có khác gì nhau?” Anh hoàn toàn không hiểu động vật giống cái và nữ sinh có gì khác nhau.

“Anh muốn trở thành kẻ thù chung của tất cả nữ sinh đến vậy sao?” Cô trừng mắt lờ anh.

Anh biết điều mím chặt môi, thọc tay vào trong túi quần, rồi nheo mắt, lắng nghe cao kiến của cô. Cô nhét chiếc thẻ tín dụng trở lại túi quần anh rồi giữ nguyên tay mình trong đó. Cảm nhận được điều gì đó không ổn, anh muốn lùi xa một chút, nhưng chân vừa nhúc nhích thì lòng bàn tay đã chạm vào mu bàn tay lạnh công của cô khiến anh đóng băng tại chỗ.

“Này, anh rút tay ra đi, tôi không có chỗ để rồi!” Cô có vẻ chưa tìm được vị trí thoải mái nhất nên gắng sức thọc sâu vào cái túi vốn chẳng lớn gì của anh, ngang nhiên chẳng khác nào một tên ăn cắp ở giữa nơi không người.

“...” Anh nhìn đi chỗ khác, vờ như chẳng đoái hoài gì đến bàn tay lạnh như băng kia.

“Anh cứ trơ ra đó làm gì thế? Động đậy một chút không được sao? Anh có biết vì sao con gái lại thích hẹn bạn trai mình đi dạo phố không? Tôi đang rất nghiêm túc dạy dỗ anh, anh làm gì mà mặt mày cau có vậy? Anh... Đau, đau đau...” Cô ngẩng đầu, định dạy cho anh chàng ngốc kia bài học đầu tiên là nắm tay bạn gái. Nhưng cô chưa dạy xong thì anh đã học xong. Bàn tay cô đột nhiên bị một bàn tay khác nắm chặt lấy thọc sâu xuống đáy túi. Anh ta

đúng là học một biết mười!

Cô không kịp phản ứng nhất thời đứng ngây ra, cả bàn tay để nguyên cho anh nắm lấy. Anh cứ ngó nghiêng bốn phía nhưng lại không chịu cúi xuống nhìn cô. Làm gì vậy? Chỉ dạy anh ta nắm tay thôi mà, làm gì mà lăm lết như bọn ăn trộm vậy? Làm cô cũng có cảm giác sờn gai ốc như thể phía sau đang có ánh mắt tức giận nhìn cô khinh bỉ.

Ánh mắt tức giận? Ô! Ai ở phía sau đang nhìn cô khinh bỉ vậy?

Cô vẫn đặt tay mình trong lòng bàn tay ấm áp kia, quay đầu lại nhìn phía sau phát hiện một ánh mắt băng giá đang nhìn cô chăm chăm khiến những sợi tóc mai trước trán cô gần như kết thành sương. Cô không nói gì, cứ đứng trơ nhìn Hạ Thiên Lưu bị cô gái kia kéo ra khỏi cửa hàng để ghé một cửa hàng khác, lướt qua chỗ cô rồi bỏ đi.

Ánh mắt đó rõ ràng đang nói với cô:

“Cầu nam nữ...”.

Tại sao lại mắng người ta? Cô bị lừa một cách oan uổng liền bức bối muốn tìm đồng minh. Dù gì thì họ cũng bị mắng là đôi “cầu nam nữ”, có lý đâu bắt cô một mình nghênh chiến. Cô động đậy bàn tay trong túi Trác Duy Mặc, toan rút nó

“Không được cử động lung tung!” Vừa thấy bàn tay cô khẽ cử động, phản ứng đầu tiên của anh là nghiêm mặt quát một tiếng.

Bất ngờ bị quát, cô giật thót, phát hiện anh hoàn toàn không có ý định trả lại sự trong sạch, công bằng cho cô mà thậm chí còn kéo tay cô chặt hơn rồi đi theo đôi “cầu nam nữ” thực sự kia.

Haizzz! Tại sao xung quanh cô toàn là những thế lực xấu xa vậy?

Kết luận của cô lập tức được kiểm chứng. Cô vừa ngẩng đầu liền phát hiện cô gái đi cùng Hạ Thiên Lưu kéo anh vào trong cửa hàng bán đồ nội y. Cô cắn móng tay, toát mồ hôi lạnh nhìn Trác Duy Mặc đi bên và chờ đợi một câu hét toáng lên như phát điên của anh: “Vì tôn nghiêm của đàn ông, bản thiếu gia đây tuyệt đối không bước chân vào trong đó!”, tiếp đến anh sẽ gạt tay cô ra và nhất quyết đứng ngoài này hút thuốc. Cô thì muốn vào trong xem thử Hạ Thiên Lưu bị dắt vào cái chốn tội ác này có thể sống nổi hay không?

“Cô... muốn vào không?”, một câu hỏi tuy không đến mức ngọt ngào nhưng có thể coi là dịu dàng nhất mà Trác Duy Mặc từng nói và người vinh hạnh được nghe câu ấy chính là cô, Hồ Bất Động.

“Ừm! Há? Vừa rồi anh nói cái gì?”

“Bản thiếu gia hỏi cô có muốn vào trong đó không?” Cô ta làm gì há hốc miệng ra vậy chứ?

“...” Cô chỉ vào mấy búp bê người mẫu trên người chỉ mặc đúng bộ bikini, vẻ mặt như muốn hỏi: “Anh chắc chắn chứ?”.

“Hỏi cô có muốn vào trong không, cô làm gì mà rắc rối thế? Muốn đi thì nhanh chân lên! ừ thể anh kéo tay cô lôi vào trong.

Cô phát hiện anh vừa thấy mấy bộ nội y treo ngay cửa kính liền vội vàng quay đi chỗ khác nhưng trong cửa hàng này hoàn toàn chẳng có chỗ nào thích hợp để ánh mắt anh dừng lại, anh bị dồn tới đường cùng đành chấp nhận số phận. Cùng lắm là chết thôi mà, dù gì ai mà chẳng một lần phải chết.

“Anh không cần giả bộ không màng sống chết như vậy đâu”. Cô từ phía sau kéo anh giật lại, chỉ vào góc cửa hàng. “Không cần thiết phải đưa con gái vào những cửa hàng như thế này đâu. Chúng ta đứng ở đây đợi là được rồi.”

“...”

Bị cô gọi giật lại rồi kéo vào một góc, anh đành dứt hai tay vào túi quần, đứng tựa vào cửa kính của cửa hàng, dán mắt xuống đất, còn cô thì ngắm nhìn đường phố nhộn nhịp người qua lại.

“Anh không thấy rất nhiều người đang nhìn chúng ta sao?” Cô phát hiện người qua đường ai cũng liếc nhìn họ rồi che miệng cười.

“Ừ.” Anh thuận miệng đáp một tiếng.

“Anh không cảm thấy chúng ta rất giống hai kẻ đàn độn sao? Nắm tay nhau mà đứng ngây ra như bị phạt trước cửa hàng nội y.”

“Ừ.”

“Này! Rốt cuộc anh có nghe tôi nói không vậy?” Lúc này, đáng lẽ anh phải trừng mắt và nói với cô: “Cô mới là đồ đàn độn”, sau đó đẩy cô sang một bên, cắt đứt quan hệ với cô mới

“Cô... bàn tay bên kia của cô có lạnh không?”

“...” Quả nhiên anh hoàn toàn chẳng hề để tâm đến những gì cô vừa nói. “Bình... bình thường...”

Mắt anh vẫn không rời khỏi mặt đất cứ như thể không phải đang nói chuyện với cô vậy. Nguy hiểm thật! Anh ta không thể cắt ngay bộ dạng lúng túng, ngượng ngịu này đi sao? Cô cảm thấy thứ gì đó vừa vụn vỡ trong lồng ngực mình giờ lại bắt đầu lành lặn trở lại.

“Cô đứng ở đây.” Anh ta dựa vào cửa kính, một tay chỉ phía trước mặt mình.

“Anh làm gì vậy?” Cô chạy lên, đứng trước mặt anh.

“Bảo cô đứng đây thôi, cô đơ ra như vậy làm gì?” Anh trừng mắt lờ cô một cái, để cô đứng quay lưng về phía đường rồi chìa tay còn lại tới trước mặt cô.

“Gi vậy?” Nhìn anh chẳng khác nào đang đòi cô một vật gì đó.

“...” Anh lại trừng mắt lườm cô, không dài dòng với cô nữa, cứ trực tiếp tóm lấy bàn tay trái của cô, nhét nốt vào bên túi còn lại của mình. Cô không kịp phản ứng hay phản kháng, bàn tay trái đã anh dừng hy sinh trong túi của anh.

Cô quay lưng lại phía tường, cúi đầu nhìn hai bàn tay mình nằm gọn lôn trong túi quần anh. Sao mà giống như cô đang ôm anh vậy? Khoảng cách giữa hai người bây giờ chỉ chưa tới một bước chân. Nguy rồi, cự ly này thật không trong sáng chút nào! Cô ngẩng đầu thì chạm ngay phải cằm anh. Mắt anh vượt qua đỉnh đầu cô, cứ nhìn thẳng về phía trước, không hề cúi xuống, hai tay vẫn lấy tay cô nhét trong túi quần.

“Thịch thịch... thịch thịch...” Chết rồi, lại nữa rồi... Nguy hiểm... Nguy hiểm thật!

“Tiếng gì vậy?” Anh dường như nghe thấy tiếng động gì đó, khẽ hỏi.

“Ồ! Không... không có gì! Chẳng có tiếng gì cả.” Cô vội gõ mũi chân xuống đất cho phát ra tiếng động át đi những tiếng “thịch thịch”.

“Rõ ràng có tiếng “thịch thịch” mà!” Cô bắt đầu ngọ nguậy đứng không yên. Anh cau mày nhìn mũi chân đang gõ xuống đất của cô.

“Đầu... đầu có! Anh nghe nhầm rồi.” Cô vội khom người cố gắng kìm nén những âm thanh khó chịu phát ra từ lồng ngực mình.

“Cô làm gì vậy? Đứng im cho tôi! Cấm động đây lung tung!” Dù gì cả hai tay cũng bị anh kiểm soát hết rồi, cô chỉ đành duy trì khoảng cách “không trong sáng” này với anh.

“Nếu... nếu mẹ anh thua vụ này, anh định đối phó với bà ấy thế nào?”, cô vô cùng nghiêm túc hỏi.

“Liên quan gì đến cô?” Có vẻ như anh không hề coi cô là người cùng hội cùng thuyền nên cũng không muốn tiết lộ chuyện riêng giữa hai mẹ con.

“Tôi chỉ hiếu kì thôi.”

“Lẽ nào... cô động lòng rồi?” Anh nghiêng đầu, kẻ sát mặt cô.

“Tôi thêm vào!” Cô rướn cổ lên mà hét vào mặt anh.

“Không có thì thôi! Cô to tiếng thế làm gì. Muốn cho cả thế giới nghe thấy sao? Khốn kiếp!” Anh hơi khó chịu trước sự phủ nhận phũ phàng của cô liền quay mặt đi không thèm nhìn cô nữa. Khốn kiếp! Tại sao anh không thể khiến người khác động lòng? Chẳng lẽ phải mưa nắng thất thường giống tên khốn kia mới khiến phụ nữ động lòng sao? Còn nữa, rốt cuộc là thứ quý quái gì trên người cô đang làm ầm vậy? “Tôi cảnh cáo cô lập tức tắt tiếng “thịch thịch” khó chịu trên người cô cho tôi.”

“Thứ đó hoàn toàn tự động mà, đâu phải nói tắt là tắt được. Tôi không khống chế được nó, không biết phải tắt đi thế nào!”

“Khốn kiếp! Thứ quý tha ma bắt gì vậy? Lấy ra đây cho thiếu gia xem!”

“Anh mà dám động đến nó, tôi sẽ liều mạng với anh!”

“Vậy cô bảo nó đừng làm ồn nữa!”

“...”

“Cô nhìn tôi làm gì?”

“Tôi đang nghĩ lại tất cả những việc xấu xa mà anh đã làm”, cô nói.

“...”

“Woa, đừng có đá tôi. Tôi cũng đâu có muốn thế nhưng tôi không thể tự tắt nó đi được.”

“...” Đá tiếp.

“Tôi sắp phát điên rồi. Cô tắt ngay cho tôi, đừng có làm ồn nữa.”

“Thịch thịch... thịch thịch...”

Thực tế đã chứng minh, trái tim cô mang một sức sống hết sức mạnh mẽ. Thật nguy hiểm!

Màn đêm buông xuống, cô ôm trái tim bị hành hạ suốt cả ngày nhảy xuống khỏi xe của Trác Duy Mặc. Cũng như lần trước, cô kiên quyết đòi anh dừng xe ở đầu ngõ để cô đi bộ về nhà. Anh không có ý định ngăn cản bởi đã quá khó chịu với tiếng “thịch thịch” phát ra từ lồng ngực cô. Trước khi về, anh nghiêm nghị cảnh cáo cô: “Ngày mai nếu cô còn dám mang theo thứ đồ vật ngu ngốc đó xuất hiện trước mặt tôi, tôi sẽ đập nát nó!”.

“...” Cô nhìn anh buồn bã, không biết phải giải thích thế nào. Thứ đó là cảm thán dở, nếu anh còn muốn thấy cô sống mà đứng trước mặt anh.

Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng giải thích về nỗi khổ tâm của mình cũng như nói lên nguyện vọng lần sau vẫn muốn mang theo thứ đồ này đến gặp anh thì anh đã rồ ga, “xịch xịch xịch” phóng đi mất.

Cô thở dài não ruột, dứt hai bàn tay được ủ ấm suốt cả ngày nay vào túi áo khoác, sải bước trở về nhà. Có tiếng ếch kêu “ộp oạp” vang lên. Cô thắc mắc giữa thu sao lại nghe thấy tiếng ếch kêu, chợt nhớ ra là chuông điện thoại của mình. Cô lập tức nhắm mắt lại, móc điện thoại trong túi ra, rồi từ từ hé mắt. Cầu mong không phải điện thoại của tên đáng ghét đã hành hạ trái tim cô suốt ngày hôm nay trái tim của cô chỉ vừa dịu xuống một chút thôi. Hóa ra, động lòng cũng thật mệt!

“Mụ tú bà.”

Mấy chữ đó nhấp nháy trên màn hình điện thoại của cô. Trái tim cô tựa như con cá chết nổi lên mặt nước, không còn giẫy giụa nữa.

“A lô!”, giọng cô yếu ớt.

“Ừ, làm gì mà nghe giọng cô mệt mỏi vậy?”, giọng nói của bà chủ câu lạc bộ vang lên trong ống nghe. “Chẳng lẽ cô bị thằng con vô dụng của tôi hành hạ ra nông nổi này sao? Nó đối với cô thế nào?”

“Anh ta...”

“Được rồi, tôi không có thời gian dài dòng với cô. Tôi chỉ hỏi cô một câu thôi, cô động lòng với nó chưa?”

“Hai người lúc nào thẳng thắn như vậy sao?”

“Chớ lời thôi, lão nương đang bận. Có hay không, trả lời mau!”

“Nếu tôi nói không, bà tin không?”

“Tôi không muốn nghe cô nói, áp điện thoại vào tim cô cho tôi, tôi sẽ trực tiếp hỏi nó.”

“...” Xí, trái tim của cô bình tĩnh lại từ lâu rồi, đâu còn đập loạn xạ nữa. Áp thì

Cô áp điện thoại lên ngực mình, đảo mắt nhìn quanh một lượt, chỉ sợ bắt gặp mấy bà hay ngồi lê đôi mách, thường xuyên lảng vảng trong ngõ. Nếu để mấy bà đó nhìn thấy cô áp điện thoại lên ngực, không biết ngày mai trong khu này sẽ xuất hiện những tin đồn khủng khiếp thế nào nữa. Cho nên an toàn là trên hết! An toàn là trên hết!

“Thịch, thịch, thịch, thịch, thịch, thịch...”

“Cái quái gì vậy? Tim cô đập như đánh trống thế còn dám nói là không động lòng? Nếu không động lòng, tim cô cần gì phải đập loạn xạ như vừa đi ăn trộm vậy?” Bà chủ quát to đến nỗi cô chẳng cần đặt điện thoại vào tai vẫn có thể nghe thấy rõ mồn một.

“Không... Bà chủ, bà nghe tôi giải thích. Thật ra đó là... không phải...”, cô cuống quýt.

“Không cần giải thích. Con người cô vốn không có lập trường lại thêm tính lẳng lơ, dễ dàng động lòng trước đàn ông. Tôi cảnh cáo cô, vụ cá cược giữa tôi và tên tiểu tử kia tốt nhất cô nên thông minh một chút. Làm chủ trái tim mình, không được phép để nó đập loạn xạ nữa. Tóm lại, lão nương phải thắng, bất kể giá nào tôi cũng phải thắng, tôi không cho phép cô động lòng, nghe rõ chưa?”

“Không phải đâu, bà chủ. Chỉ vì anh ta...”

“Nói chuyện với cô là tôi thấy bức mình. Ngày mai, cô đến báo cáo tình hình cho tôi. Nhớ lấy! Cẩm cô động lòng với tên tiểu tử! Cạch bụp! Tút...”

Đầu bên kia lạnh lùng dập máy. Bàn tay cầm điện thoại của cô run lên, đột nhiên trung ra một nụ cười quái dị. Thì ra cô phát hiện Hạ Thiên Lưu đang đứng bên vệ đường, lạnh nhạt nhìn mình, nụ cười của anh dường như còn lạnh hơn nhiệt độ ngoài trời. Chính anh là th phạm khiến trái tim cô muốn nhảy khỏi lồng ngực.

“Nói xong rồi sao?”, anh lạnh nhạt.

“Này... hi... hi hi... Anh... anh tan làm rồi sao?”

“Theo cô thì sao?” Chẳng phải cô cũng rất bận sao? Thậm chí còn bận hơn cả anh nữa.

“...”Ồ, lúc ở câu lạc bộ, cô có liếc qua thời gian biểu của anh, hôm nay không có tên cô cho nên theo lý mà nói, anh sẽ không tiếp cô. Vậy nụ cười kia của anh là gì vậy? Hơn nữa, rõ ràng bộ dạng của anh nhìn như muốn thổi bay cô, tại sao còn phải trưng ra nụ cười gượng gạo kia.

Cười không nổi thì đừng cười nữa, cười như vậy còn khó coi hơn cả mếu. Cô cũng đâu phải kẻ nhỏ mọn, nhường cho người khác một ngày cũng chẳng sao. Hơn nữa, tim cô hôm nay đã vận động quá sức rồi thực sự không chịu nổi sự khiêu khích của anh thêm nữa.

“Anh đổi ngày khác tiếp tôi cũng được, không cần miễn cưỡng bản thân thế đâu. Chuyện mua bồn tắm không thể ngày một ngày hai mà thực hiện được. Chuyện gì cũng nên từ từ, đừng gấp gáp quá, dục tốc bất đạt mà.” Cô vừa an ủi vừa nhìn khoe môi anh nhướn lên càng lúc càng cao nhưng cô biết tâm trạng của anh hoàn toàn ngược chiều với nụ cười đó.

“Thôi được rồi. Nếu anh thực sự muốn tặng ca như vậy, tôi sẽ giúp anh toại nguyện.” Cô thờ dãi, thỏa hiệp với chàng VIP.

“Cô đúng là hết thuốc chữa rồi”, tiếng nghiêng răng ken két và nụ cười mê hồn kia thật chẳng phù hợp với nhau chút nào. Nụ cười đó nên đi kèm với những lời đường mật mà anh dùng khi tiếp khách, còn giọng nói của anh bây giờ nghe như thể muốn bóp chết cô ngay tức khắc vậy. Rốt cuộc cô phải anh ta đang làm việc hay không? Thái độ và giọng nói của anh ta thực sự khiến cô rối bời.

Chẳng lẽ như vậy gọi là nửa cười nửa không?

Vậy cô có thể chỉ trả anh ta một nửa phí phục vụ không? Bởi vì anh ta chỉ dùng một nửa sự nhiệt tình để phục vụ thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Trừng phạt (thượng)

“Đội nó đập đến mức khiến tôi hài lòng thì sẽ trả lời câu hỏi của cô.”

* * *

Hạ Thiên Lưu nổi giận rồi!

Khi Hồ Bất Động rút ra được kết luận này, cô kinh hãi nhảy dựng lên bởi vì hoàn cảnh bây giờ rất kì lạ. Nụ cười mê hồn của Hạ Thiên Lưu rõ ràng giống như đang tiếp khách nhưng anh ta lại không cho cô động vào người.

“Bỏ tay ra.” Nụ cười và giọng nói của anh vẫn dịu dàng đến ngây ngất nhưng ánh mắt lại đang trừng trừng nhìn bàn tay đã chạm vào anh không biết bao nhiêu lần, cất giọng như ra lệnh.

“Chẳng phải anh đang cười sao?” Cô không bỏ cuộc mà vẫn cố giằng co với anh, thả tay anh ra, chỉ còn một ngón tay vẫn cố móc lấy ngón tay anh.

“Ai nói với cô, hề thấy tôi cười là cô có thể nắm tay?” Anh quay đầu lại, lạnh lùng mĩa mai, nụ cười trên môi càng lúc càng rạn rở.

Vớ vẩn! Cười có nghĩa là đang tiếp khách, không tiếp khách, anh lãng phí nụ cười đó làm gì? Mà đã là đang tiếp khách, đương nhiên cô có thể tùy ý làm những gì mình muốn, không cần để ý đến phản ứng của anh. Thậm chí cô có thể ép anh vào tường mà làm này làm nọ. Nhưng mà...

“Anh đang giận chuyện gì vậy?” Là khách quen, thỉnh thoảng cô cũng nên quan tâm một chút đến tâm lý ức chế lâu ngày của nhân viên phục vụ.

Anh “Hừ” một tiếng vừa lạnh lùng vừa mĩa mai, gạt nốt ngón tay còn cô đắm ăn xôi móc lấy ngón tay mình ra. Hôm nay, anh ta không tiết kiệm nụ cười chút nào. “Tôi giận cô, cô chẳng là cái thá gì cả.”

“...” Cô há hốc miệng, không nói nổi câu gì.

“Sao thế? Sao không cãi lại?” Anh nhướn mày, nhìn về tức giận của cô vì bị mắng mà không cãi lại được.

Bây giờ mà cãi nhau với anh, há chẳng phải chứng minh, cô đã biết rõ anh đang giận mình còn giả bộ gặng hỏi cho ra lẽ sao?

“Vui không?” Anh thừa thắng xông lên. Một mặt anh nhìn cô khinh bỉ, một mặt vẫn giữ nguyên nụ cười mà cô thêm muốn.

Cô lúng túng nhìn anh, biết rõ không đủ dũng khí nói dối trước mặt anh, cô đành cười khan, nói: “Hi hi... cũng khá vui.”

“...” Anh lạnh lùng trừng mắt.

“Này, anh đừng nhìn tôi như vậy. Tại vì tôi nghĩ nói thật dù sao vẫn tốt hơn nói dối cho nên tôi mới...”>

“...” Anh mỉm cười.

“Này, anh có nhầm không vậy? Bây giờ anh đang tiếp khách chứ không phải đang làm bài trắc nghiệm tâm lý. Cho dù tôi không tốt, cho dù tính tình của tôi khó chịu, lại thích giả bộ nhưng anh phối hợp với tôi là được rồi, cần gì vạch trần tôi.”

“...” Anh thu lại nụ cười.

Cô không đếm xỉa đến sự thay đổi trên khuôn mặt của anh, lăm bắm một mình: “Làm gì có trai bao nào chuyên chê khách như anh chứ? Cũng làm gì có khách trọ nào đã ở không lại còn lên mặt với chủ nhà như vậy? Không tự nhìn lại xem bản thân mình là ai. Thấy tôi không nói gì thì tưởng tôi dễ bắt nạt”.

“Ôp ôp ôp”, tiếng ếch kêu lại vang lên, chen ngang cuộc tranh luận của hai người. Hồ Bất Động thở phào, chớp ngay lấy điện thoại mà hét.

“Ai vậy?”

“Ê! Tiền thuê phòng của tháng này, cô có thu không?” Trong điện thoại là giọng một người đàn ông.

Hồ Bất Động sực nhớ ra chuyện gì đó, vỗ “độp” cái lên đầu mình rồi giật lấy chiếc đồng hồ mà hằng ngày Hạ Thiên Lưu dùng để báo giờ tan làm, xem thời gian. “Đúng rồi! Họ La kia, cuối cùng anh cũng chịu nộp tiền thuê nhà! Cả phố chỉ còn mình anh thiếu tiền phòng. Giục anh mỗi hôm, anh cũng không chịu nộp, hôm nay lại chủ động gọi cho tôi. Anh bị chó dại cắn sao?”

“Là bố cô gọi cho tôi dọa, nếu còn không nộp tiền thuê sẽ đuổi tôi ra khỏi tiệm.

“Tôi cũng nói với anh như vậy bao nhiêu lần, sao không có tác dụng?”, Hồ Bất Động vừa nói vừa co kéo anh chàng mặt mày nhăn nhó kia. Anh gạt tay cô ra, cô lại nắm lấy vạt áo anh, kéo anh tới một con phố mua bán. Bây giờ là lúc đi thu tiền thuê phòng và tiền sinh hoạt tháng sau, chuyện tình cảm vợ vắn tạm gác sang một bên!

“Ai thêm đề ý mấy câu vợ vắn của cô chứ?”

“Rầm” Cánh cửa bật tung. La Miễn đứng trước một đồng tranh chữ cổ, bọc dọc tắt điện thoại. Hồ Bất Động cũng tắt điện thoại đi, nở nụ cười đặc chất lái buôn. “Tôi đến rồi đây, mau nộp tiền đi.”

La Miễn đang cuộn một bức tranh cổ, nghe tiếng cánh cửa tiệm đồ cổ nhà mình bị thô lỗ đập tung, còn chẳng thèm quay đầu lại. “Tiền ở trên bàn, cầm lấy rồi rút mau. Lần nào cô đến cũng kéo theo mùi hôi thối. Thật là không biết cô sống mấy năm ở am ni cô kia học được cái gì nữa.”

“Tôi vẫn chưa nói với anh, hỏi ở am ni cô, tôi thường đi lại tự do sao?” Hồ Bất Động đưa mắt nhìn Hạ Thiên Lưu bị cô lôi xềnh xệch đi thu nợ, thấy anh ta dường như rất có hứng thú với đồng “trắc rười” trong căn phòng này, đang mần mê bức tranh chữ viết theo lối thảo thư treo trên tường, mà cô nhìn chẳng hiểu gì.

“Ai quản chuyện cô đi lại trong am ni cô, chỉ cần cô không đi lại trong tiệm của tôi là được rồi. Nhìn thấy cô là tôi khó chịu.” La Miễn quay người lại, định ném cho cô một ánh mắt khinh bỉ thì bất gặp Hạ Thiên Lưu khí chất ngời ngời nhưng ăn mặc phong trần, đang dán mắt vào mấy bức tranh chữ trên tường. Phong cách này của Hạ Thiên Lưu khiến La Miễn hứng thú. “Này, cô thay bạn trai rồi sao?”

Hồ Bất Động đang bận đếm tiền, miệng lăm lăm tính toán, chẳng có thời gian đáp lại anh ta

“Đem bộ dạng hám tiền của cô so sánh với khí chất nho nhã của cậu đây thật là một trời một vực. Một người đàn ông tốt như vậy sao lại bị cô lừa gạt chứ?”

“Ê! Sao lại chỉ có tiền thuê của một tháng, tháng trước nữa anh vẫn chưa nộp mà?” Chẳng thèm để ý những lời phê bình của La Miễn, đầu cô bây giờ chỉ có tiền.

“Cô chỉ xứng đôi với tên phá gia chi tử nhà họ Huỳnh kia thôi. Đừng hủy hoại một thanh niên tốt thế này.”

“Đừng có đánh trống lảng. Tôi hỏi anh, tiền thuê nhà tháng trước nữa đâu?” Hồ Bất Động chống nạnh, chặn ngay ánh mắt dán trên người tên ngốc đang say mê trong khung cảnh cổ kính của La Miễn.

“Tháng trước nữa đã qua lâu rồi, cô còn nhớ gì chứ? Chuyện cũ theo gió bay, quên được là phúc.”

“Anh quên thì là phúc nhưng tôi quên thì chết đói. Không lời thôi nữa, cái khí chất nho nhã nhưng không nhét đầy dạ dày kia, anh cứ việc giữ lại mà dùng.” Hồ Bất Động cầu nhau, nhìn Hạ Thiên Lưu đang ngồi xỏm bên chiếc tủ thấp bày mấy món đồ cổ. “Hơn nữa, chắc anh cũng biết, cái tiệm này không phải của bố tôi, tôi cũng phải nộp tiền cho người khác chứ. Anh nên hợp tác một chút.”

“Anh bạn này, có hứng thú với mấy bức tranh chữ của tôi không?” La Miễn không đếm xỉa đến kẻ không cùng chí hướng kia nữa, khom người, lấy lòng Hạ Thiên Lưu.

Hạ Thiên Lưu quay sang, quan sát anh chàng kia. Anh ta xấp xỉ ba mươi tuổi, đeo một chiếc kính gọng tròn dày cộp, có lẽ đây là hậu quả của việc quá đam mê thường thức đồ cổ. Nụ cười của anh ta churóng mắt vô cùng, càng churóng mắt hơn làn da không biết đã khoác lên vai anh từ lúc nào, lại còn kéo gần về phía mình, thân thiết như thể anh em lâu ngày. Anh cau mày, không có ý định kết bạn với gã mở miệng là khí chất này, nhơ nhố nhưng hành vi lại keo kiệt, vô sỉ. Anh quét ánh mắt lạnh lùng lên cánh đang đặt trên vai mình, dường như muốn nói cho anh ta biết, tôi không có ý định làm anh em với anh.

“Tuy cậu ăn vận phong trần nhưng vừa nhìn là biết con người thanh cao, tao nhã, lại rất biết thường thức, khác hẳn gã công tử bột Huỳnh Nhất Nhị suốt ngày chỉ biết cãi nhau với tôi. Nhưng người như cậu, sao lại tự hủy hoại mình trong tay nì cô kia?” Anh ta khẽ thì thầm vào tai Hạ Thiên Lưu khiến anh càng cau mày khó chịu, quay lại nhìn Hồ Bất Động thì thấy cô đang cúi húi kiểm tra tiền thật tiền giả, đành trở lại với mấy món đồ cổ trước mặt. Lâu sau, anh đứng dậy, đẩy gã La Miễn cứ “sâm sỡ” bên cạnh mình ra, đến trước mặt Hồ Bất Động.

Cô đứng trước ngọn đèn, cẩn thận soi từng tờ tiền, thấy anh lại gần, liền nói: “Anh tránh qua một bên đi, tôi kiểm tra xong ngay thôi mà”. Nói xong cô khó chịu đẩy anh ra để hứng lấy ánh sáng từ ngọn đèn vừa bị anh che lấp. Chợt bàn tay mềm mại vừa rồi còn phủ phàng cự tuyệt cô lại đang dịu dàng nắm lấy tay cô áp chặt lên ngực mình. Cô xòe cả năm ngón tay vô tư thường thức bộ ngực phẳng lì của anh, lúc này mới chịu rời mắt khỏi đồng tiền, ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Tôi muốn...”, hai tiếng êm như ru bay ra khỏi cặp môi gợi cảm của anh.

“Hả?” Một tay cô vẫn nắm chặt đồng tiền, một tay ấn lên ngực anh nhưng chả có lấy chút khoái cảm. “Anh muốn gì?” Đừng nói với cô rằng anh ta muốn mua đồng “rác rưởi” này.

Anh nắm chặt tay cô áp vào lồng ngực mình, ánh mắt ngại ngần như có tâm sự không tiện nói ra, chỉ tay vào mấy bức tranh chữ cổ, rồi nhếch một nụ cười như muốn làm tim cô tê dại. “Tôi muốn...”

“Anh... anh mua mấy thứ rác rưởi đó làm gì?” Ý chí của cô lung lay.

Anh siết chặt tay cô, nhìn xoáy vào tim gan cô, rồi dùng sắc đẹp giáng cho cô đòn chí mạng: “Tôi muốn... Cô tặng tôi đi.”

“Mua! Mua toàn bộ! Anh muốn cái gì thì sẽ mua cái ấy!” Và bây giờ ý chí của cô hoàn toàn sụp đổ.

“Cảm ơn quý khách! Số tiền còn thiếu, tôi sẽ trừ vào tiền thuê phòng nhé. Haizzz, cô càng ngày càng có khí chất đấy.” La Miễn cười lên, gói ghém hết đồng “rác rưởi” xong, liền thu lại số tiền cô vừa kiểm tra thật giả. Tiền trao cháo múc, rồi đá họ ra khỏi tiệm.

Cô ôm một đồng rác to tướng, đau xót vì chợt thấm thía câu “nghìn vàng đổi một nụ cười giai nhân”. Nhưng mới chớp mắt, giai nhân kia đã trở mặt không nhận người, nụ cười trên môi biến mất, anh ôm thứ mình thích nhìn cô lạnh tanh.

“Anh có cần thiết trở mặt nhanh như vậy không? Lợi dụng tôi xong thì ném cho tôi bộ mặt đáng ghét đó sao?”

“Cô lấy tư cách gì nói tôi? Mặt cửa mướp đáng mà thôi.”

“...” Anh ta đang tìm cách trừng phạt cô còn ra vẻ thanh cao gì chứ?

“Hừ.” Anh quay người bỏ đi.

“Nhưng chẳng phải bà chủ nói, anh không được nhận đồ của người khác sao?” Cô vội đuổi theo.

Anh dừng bước, quay lại phía sau nhìn cô. “Cô không phải là người khác.”

“...”> Cô vừa đuổi đến nơi, thấy anh dừng lại cũng vội vã phanh gấp, ôm đồng rác trong lòng chặt hơn chút, hỏi: “Vậy tôi... là người gì?”

Anh ử oải tiếng lại gần cô. Hai người ôm một đồng rác to sụ trong lòng nên cách nhau một khoảng khá xa, tuy vậy cô vẫn nhìn rõ môi anh khẽ cong lên, bởi cô đang nhìn chăm chăm vào nó và nuốt nước bọt, đợi chờ một câu trả lời. Tuy cô lơ mơ đoán được đáp án, nhưng ai mà biết anh ta sẽ thốt ra những lời thế nào. Trước giờ tư tưởng lớn của hai người chưa từng gặp nhau.

“Soạt soạt soạt”, đồng rác được gói bọc cẩn thận trong tay anh phát ra tiếng động. Tay anh giơ lên, lướt qua mắt cô, sống mũi, miệng, cổ cứ thế di chuyển xuống dưới, gạt túi rác chắn trước ngực cô ra, cuối cùng...

Đặt lên ngực trái của cô... Tay anh ta... đang đặt lên ngực cô... Hạ lưu, vô liêm sỉ.

Cô há hốc nhìn về thân nhiên như không của anh, lắc đầu, lại nhìn ngực trái của mình. Bàn tay vẫn đặt ở đấy lại còn hạ lưu ấn mạnh xuống...

“Nếu anh cho rằng, tôi vương mấy thứ rác rưởi trên tay này nên không thể đối phó với anh thì anh đã nhầm. Tôi nói cho anh biết, tôi còn có chân để đá người.” Cô cố gắng không chế âm lượng của mình, bình tĩnh hết sức có thể yêu cầu anh thu tay về, tránh làm mất sự trong sáng trong quan hệ của hai người.

“Suyt!” Anh khom người, sát lại gần cô hơn để nghe rõ tiếng gì đó.

“Anh đừng tưởng tôi không biết hết lên. Sức kim chế của tôi chỉ có giới hạn thôi.”

“Vẫn chưa đủ.” Anh cau mày nhìn người cô đơ cứng không nhúc nhích, khóe môi lại nhếch lên. “Đội nó đập đến mức tôi thấy hải lòng th sẽ trả lời câu hỏi của cô.”

“Hả? Câu... câu hỏi gì?” Bây giờ toàn bộ sự chú ý của cô đều tập trung vào bàn tay đang giãy vò trên ngực cô.

“Cô là người gì của tôi?” Anh lặp lại câu hỏi của mình.

“...” Cô cắn chặt môi, không cho phép nó tiếp tục run. Liệu có nên nhắc nhở anh, câu hỏi của cô không hề xuất hiện chữ ‘tôi’ không? Mặt cô nóng bừng, không phải vì bàn tay kia vẫn chưa rút ra khỏi ngực cô mà vì trái tim cô... lại một lần nữa phải hoạt động quá sức.

“Ôp ôp ôp.”

Một hồi chuông điện thoại đột nhiên vang lên, phá tan khung cảnh hiện tại. Bàn tay trên ngực trái của cô nhẹ nhàng di chuyển xuống, lướt qua eo cô. Toàn thân cô run lên, phải cố gắng lắm mới không phát ra những tiếng “ư ư”. Cô muốn ngẩng đầu thèn thùng nhìn anh một cái nhưng bị âm thanh quen thuộc kia làm cụt hứng.

“Mày đang ở đâu vậy? Rên rĩ cái quái gì thế? Dạ dày mày hỏng rồi chắc?”

“Ông là ai?”

“Tao là bố mày! Hồ Thước!”

Cô từ chín tầng mây rớt “oạch” xuống mặt đất, ngẩng đầu nhìn anh đang giúp cô cầm điện thoại, dí sát vào tai. À, thì ra anh không phải muốn chạm phần bên dưới, mà là giúp cô lấy điện thoại...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Trừng phạt (hạ)

“Nếu đây chính là cách em báo thù anh thì em thật nhẫn tâm.”

* * *

“Lại là bọn quấy rối điện thoại, đập máy đi.” Sau một hồi im lặng, cô gắt lên với Hạ Thiên Lưu.

“Mày dám bảo bố mày gọi điện quấy rối hả? Mày thật đúng là đứa con có hiếu!” Đầu bên kia gầm lên giận dữ, cảm tưởng đục thủng cả màng nhĩ của cô. Cô dịch xa khỏi chiếc điện thoại một chút, đợi khi ông ta gầm xong rồi mới lại ghé tai vào.

“Lòng hiếu kính của tôi đã tan biến hết kể từ khi ông nguyên rủa tôi là loại sát phụ, là bà cô già rồi tống tôi vào am ni cô, cuối cùng lại dùng cái tờ khế ước nhân duyên quái quỷ gì đó lừa gạt tôi, khiến tôi lãng phí mất bao nhiêu thời gian. Bây giờ tôi đối với ông chỉ có như vậy thôi, ông muốn ra sao thì ra!”

Nước bọt cô bắn tứ tung lên bàn tay trắng nõn kia của Hạ Thiên Lưu khiến anh chau mày, ánh mắt nhìn cô càng khinh ghét.

“Haizz! Mày biết chuyện tờ khế ước rồi sao? Hi hi...” Ông thêm vào hai tiếng cười khan. “Vậy tức là mày đã gặp bọn Hạ Thiên Lưu rồi? Tao cũng vừa mới biết bọn họ xuống núi đi tìm tao nhưng trước mắt tao chưa về nhà được. Mày thay tao chăm sóc họ cho tốt, không được bạc đãi họ! Tao đã bắt tên họ La kia trả tiền thuê nhà rồi, cho phép mày vung tay một chút, đưa bọn họ đi mua sắm, dù gì cũng là người một nhà, cũng nên đối đãi với nhau tốt một chút.”

“Này, ông đợi đã. Này!” Cô nhìn Hạ Thiên Lưu đang nhướn cao mày, dường như không hứng thú với chuyện gia đình của cô, chỉ giúp cô cầm điện thoại. Đột nhiên cô hơi chột dạ điện thoại, ngồi thu vào một góc mà gào lên. “Này, ông nói người một nhà là sao? Đừng nói với tôi, anh ta là con rơi của ông ở bên ngoài. Rồi anh ta lại bắt chước ông mới chưa đầy hai mươi tuổi đã cho ông một thằng cháu nội. Không... Chuyện đấy không quan trọng... Ông đừng nói với tôi, gã bánh bao bên cạnh tôi đây chính là anh ruột tôi. Nếu ông dám nói như vậy, tôi sẽ lấy hết đồng tiền thuyết ngôn tình của mình mà đập vào mặt ông, suốt đời này tôi sẽ chửi rủa ông.” Chủ đề loạn luân cũ rích này đã hết thời từ mùa thu năm ngoái rồi!

“Ai nói cậu ta là anh ruột của mày?” Hồ Thước lập tức phủ nhận, cô thờ phào nhẹ nhõm nhưng chưa kịp đứng dậy thì đã bị câu tiếp theo của ông khiến chân nhũn ra. “Nhưng mày đừng có làm đảo lộn vai vế đấy.”

“...” Hả? Vai vế? Sao lại vẫn có quan hệ huyết thống vậy? Tội lỗi! Rốt cuộc là anh ta được đột biến ra từ đoạn gen nào vậy? Theo cô nhớ, họ hàng thân

thích của cô không ai có thể sinh ra một dung mạo như hoa như nguyệt thế kia. “Có phải anh ta bị đánh tráo không? Nhìn anh ta chẳng có điểm nào giống người nhà chúng ta cả.” Chuyện đã rồi tung lên như vậy, cô cũng chẳng ngại ngần hỏi thẳng.

“Mày làm gì mà hét ầm ĩ lên vậy? Ai nói cậu ta là họ hàng của chúng ta? Cậu ta là tiểu sư đệ của bố mày. Xét về vai vế, mày phải gọi cậu ta một tiếng sư thúc. Nên mới bảo mày không được làm đảo lộn vai vế, kính trọng cậu ta một chút. Trước khi tao quay về mày phải bưng trà rót nước cho cậu ta, biết chưa?”

“Phì!”

“Sao mày vẫn chưa chịu bỏ cái thói phun nước bọt bừa bãi thế hả? Đáng lẽ lúc mày còn nhỏ, tao nên cho mày ngâm nếm vủ, thì chắc bây giờ mày không đến nổi hơi một chút là phun nước bọt!”

“Ông nói, anh ta...” Cô buồn bã quay lại nhìn bóng người đang một mình cô đơn, ngẩng đầu ngắm trăng. “... là sư thúc của tôi

“Ừ, thế thì sao?”

“Tôi muốn đánh sư phụ của hai người.” Rốt cuộc bọn họ thuộc môn phái quý quý gì? Chuyên thu nhận các đồng nam lên núi dạy dỗ sao?

“Nói thật cho mày biết, tao còn muốn đánh lão ta hơn mày nhiều. Gã tiểu sư đệ đó của tao bộ dạng lúc nào cũng thất thần, hết đứng ngây ra lại cười lạnh nhạt, đã thế còn là tên mù đường, không phân biệt nổi phương hướng, đâu có thông minh, lanh lợi như bố mày. Kết quả thì sao, lão ta đem toàn bộ tài sản để lại cho cậu ta. Ngọn núi chết tiệt này tao cũng không thiết nhưng tất cả tài sản dưới núi lão ấy cũng sang tên cho cậu ta. Con gái ngoan, lẽ nào bố của con lại đáng ghét vậy sao?”

“Sư phụ của ông phân chia tài sản thật sáng suốt.”

“Chính sự sáng suốt của lão khiến bố con ta trở thành kẻ ăn bám, phải nhìn sắc mặt của người ta mà sống. Hừ hừ.”

“Ý ông là gì?”

“Mày nghĩ ngôi nhà mày đang sống còn cả dãy cửa tiệm cho thuê kia nữa là của ai?”

“Phì!”

“Mày mau chóng sửa cái thói quen đáng ghét này đi. Nói cho mày biết, phải kính trọng cậu ta một chút. Cậu ta ăn ở vô cùng sạch sẽ. Mày mà phun nước bọt vào cậu ta, khiến cậu ta tổng mày ra khỏi cửa thì bố cũng không cứu nổi mày đâu.” “...” Vậy nếu cô phun rồi thì sao? Hơn nữa số lượng và số lần còn không thể đếm được.

“Còn nữa tuyệt đối không được để cậu ta biết chuyện chúng ta nuốt trọn số tiền cho thuê cửa hàng của cậu ta. Chắc chắn cậu ta đã nghe phong thanh được chuyện gì đó, biết chúng ta ở dưới núi thay cậu ta giữ sản nghiệp, cho nên mới...”

“Không... không phải chứ? Anh ta dường như không có chút khái niệm gì về tiền bạc.” Cô nuốt nước bọt, quay đầu nhìn chú cừu non hoàn toàn không biết mình đang bị định giá. Anh ta hoàn toàn không biết bản thân mình đáng giá thế nào, còn ngốc nghếch đến nỗi ngày đầu tiên gặp cô đã tự chạy đi bán thân.

“Đừng nhìn bề ngoài cậu ta đồ dẫn, ngây ngô, thực ra rất keo kiệt, nhỏ mọn, không dễ chơi đâu. Con người cậu ta chưa biết chừng nửa đêm lại giấu mấy tính trong chân mà lên lút tính toán. Mày nên giữ khoảng cách với cậu ta, khiến cậu ta càng lúc càng mơ hồ, tốt nhất mày làm thế nào đó đuổi cậu ta đi trước khi tao quay về, như vậy chúng ta mới kiếm được miếng ăn. Hi hi...”

“...” Hóa ra cô và bố mình từ trước đến nay vẫn luôn câu kết làm việc xấu, lừa gạt người lương thiện, chiếm đoạt tài sản của người khác... Hóa ra, vừa rồi anh chạm vào tim cô là để thôi thúc cô phát hiện ra chút lương tri còn sót lại của mình, giờ thì cô đã hiểu câu anh nói vừa rồi, đợi nó đập đến mức khiến anh hài lòng thì anh sẽ trả lời câu hỏi của cô.”

“Đợi đến lúc cô không chịu nổi sự cắn rứt của lương tâm, tôi sẽ nói cho cô sự thực rằng tôi chính là trưởng bối kiêm chủ nợ của cô.”

“Con gái, thay bố chăm sóc cho cậu ta, bố tự hào vì con! Cố lên! À, đừng nói cho cậu ta biết bố gọi điện thoại cho con nhé, bố không muốn nghe giọng nói bằng giả của cậu ta. Thu rồi đấy, con mua thêm mấy bộ quần áo mà mặc. Ở bên cạnh cậu ta, thu đông găm nay chắc chắn không khiếm. Bye bye! Tút...”

“Không... này, này! Họ Hồ kia! Nói láo! Ông toàn nói láo! Ông gạt tôi...” Cô gào lên với chiếc điện thoại, nhìn màn hình điện thoại đã tối thui, biết mọi nỗ lực bây giờ đều là vô ích, đành thất thểu đứng lên, quay người lại, trưng ra nụ cười còn khó coi hơn cả mèo.

“Hi hi... hi hi... hi hi... Hôm nay, trăng thật là sáng.”

Thấy cô dập điện thoại, rồi liếc lên ánh trăng trên bầu trời, anh quay lại nhìn cô.

“Hi... hi hi... sư... sư... sư...” Không được... cô không thể gọi anh ta là sư thúc được... cách xưng hô đó để phân biệt vai vế, trước giờ cô đều gọi anh là “này”, “khúc gỗ kia” hoặc thậm chí xuyên tạc họ tên của anh mà gọi. Hu hu... ngày nào cô cũng quát tháo anh, ở nhà cô không được khoe khoang, không được lãng phí nước, không được lãng phí điện, không được thế này, không được thế kia... Thế mà bây giờ khách lại hóa chủ, chủ lại

thành khách. Hóa ra, anh mới là chủ nhà còn cô chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu. Chuyện này đối với cô thực sự là một cú sốc lớn. Cứu! Bây giờ còn kịp để cứu vãn tình hình không?

“Bao giờ bố cô trở về?”

“Hừ!”. Cô thề rằng đã nhìn thấy anh nheo mắt lạnh lùng khi vừa nhắc đến bố cô, có lẽ anh đang rất căm hận vì không thể lập tức xẻ thịt lột da ông ấy. Chết rồi! Liệu anh ta có đuổi bố con cô ra khỏi nhà vì cái tội chiếm đoạt tài sản của người khác, sau đó bán sạch mấy căn phòng cho thuê kia lấy tiền mua chiếc bồn tắm tiền mà anh ta mơ ước không? Tội lỗi! Chắc đây không phải là mục đích cuối cùng anh ta “hạ phàm” chứ?

“Ông ấy... ông ấy bây giờ còn rất... rất bận... bận...”, cô lấp bắp.

“Bận? Hừ, cũng tốt.” Anh lạnh lùng “hừ” một tiếng, nhìn đáng vẻ chột dạ đến toát mồ hôi lạnh của cô. “Khuất mắt trông coi!”

“...” Xem ra tình cảm huynh đệ của họ chẳng mấy hòa hợp, thậm chí là coi thường nhau nữa.

“Không được nói cho nó biết bố cô gọi điện về!”

Cô nghe như có mưa đá đang rót trên đỉnh đầu mình, nhiệt độ đột ngột giảm mạnh. Cô ngẩng đầu, chớp chớp mắt hỏi: “Cậu ta? Anh đang nhắc đến Phạn Đoàn sao?”.

“Ừ.”

“Tại sao? Phạn Đoàn chẳng phải xuống núi tìm bố tôi vì chuyện của mẹ nó sao? Này, đột nhiên anh cười tươi như vậy làm gì?”

“Đừng nói với nó, được không?”, giọng nói dịu dàng như gió phả lên gò má cô.

“Được.” Cô lại trúng kế rồi.

“...” Mục đích đã đạt được, anh thu lại nụ cười, quay người bỏ đi.

Nhìn Hạ Thiên Lưu bỏ đi, kẻ mê muội vì sắc đẹp kia đột nhiên run bắn vì chột nghĩ ra một chuyện

“Bố chắc sẽ không trách mình vì tội bỏ tiền ra bao su thúc chứ? Bao... su thúc... Ôi! Thật tội tệ!”

...

“Cách”

Có tiếng đẩy cửa vang lên, La Miễn đang bận đếm tiền cũng phải quay đầu lại, nhìn kẻ mới đi vào anh ta bật cười mỉa mai. “Cậu mà đến sớm một bước thì cửa hàng của tôi hôm nay có kịch hay để xem rồi. Nếu muốn hút thuốc thì cậu đứng ngoài đó cho tôi. Nhìn bộ dạng vô tích sự của cậu kia, đến vết son trên cổ áo cũng không lau sạch, chẳng trách con bé đó lại bỏ cậu đi theo người khác.”

Huỳnh Nhất Nhị ngậm điếu thuốc, bật ra tiếng cười mũi lạnh nhạt. Anh kéo một chiếc ghế ngồi xuống, ngắm nhìn chiếc quầy thu tiền đã cũ kỹ, miệng nhả khói mù mịt.

“Này, thứ đồ cậu đặt tôi đã mua giúp cậu rồi.” La Miễn rút trong ngăn kéo ra một chiếc túi lụa đỏ rất đẹp.

Anh rút thêm một hơi, sau đó ném mẫu thuốc xuống đất, dí mũi chân giẫm tắt nó rồi mới nói: “Giống hệt nhau chứ?”.

“Ừ, giống hệt cái cũ mà cậu đưa cho tôi. Tôi nhìn qua cũng biết nó là đồ rơm, không phải ngọc thật. Thế nên mới nói với cậu con bé đó bừa xin mà.”

Anh cười nhạt, hắng giọng một tiếng rồi dốc ngược chiếc túi lên. Một miếng ngọc quan âm bằng phi thủy treo trên sợi dây đỏ rơi vào lòng bàn tay, anh vớt luôn chiếc túi lụa, nắm miếng ngọc lạnh băng trong tay. phải cậu không tin mấy thứ này sao? Sao cũng bắt chước con bé đó xin bùa bình an vậy? Đạo này cậu vẫn xui xẻo hả?”

“Xui xẻo quen rồi, may mắn lại thấy không quen.” Anh cẩn thận quan sát miếng ngọc trên tay, tuy không chỉ rõ được chỗ nào không giống nhưng vẫn cảm thấy có gì đó khác khác. Có lẽ câu trả lời nằm trong lòng anh. Đây không phải miếng ngọc anh đeo suốt bao nhiêu năm cho nên dù giá của nó không cắt cổ, màu sắc cũng bắt mắt nhưng anh vẫn cảm thấy không ưng ý.

“Vừa nhìn là biết. Đến chiếc xe máy của cậu cũng đổi thành xe hơi rồi.” La Miễn liếc nhìn chiếc xe bốn bánh thay vì chiếc xe máy trước kia anh hay ngao nghể rồ ga ầm ĩ cả khu phố, giọng điệu đầy ám chỉ.

“Chẳng còn cách nào khác, bây giờ tôi là tài xế riêng của chị tôi mà.” Anh vẫn ngắm nghía miếng ngọc, chẳng buồn nhìn chiếc xe hơi đắt tiền đỗ ngoài cửa lấy một cái.

“Lái xe cho chị cậu mà lại dính son môi trên cổ áo thế kia à?”

“...” Anh liếc nhìn vết son đỏ chót trên cổ áo, cười nhạt không trả lời.

“Nghe nói, anh rể cậu đang âm mưu thôn tính công ty của bố cậu đúng không? Cho nên cậu cũng bị lôi đến công ty để làm việc?”

“Đại khái là như vậy.”

“Không làm tên phá gia chi tử nữa sao?”

“...” Anh không trả lời, cười càng tươi hơn. Thật ra bây giờ, anh “phá” nghiêm trọng hơn cả ngày trước, chỉ có điều không nói ra thôi. Tồi qua vì chưa có kinh nghiệm anh phải bồi thường một khoản tiền rất lớn. Hôm kia, anh xé phăng hợp đồng trước mặt khách hàng. Cả đêm thức đọc báo cáo thể mà ngày hôm sau đã quên sạch trơn. Thì ra, đúng là anh sinh ra để làm một tên phá gia chi tử chẳng qua vì thời thế chưa cho phép, nếu không anh còn có thể làm tốt hơn thế nữa...

“Haizz, bước chân vào chốn thương trường đâu có dễ. Trước đây, mỗi lần cậu cùng con bé kia đến thu tiền, dù gì cũng dám dọa nạt tôi vài câu. Giờ thì sao, cứ ngơ ngẩn nhìn miếng ngọc quan âm đó. Thôi, đi xin lỗi người ta một tiếng. Đàn ông con trai mà, nhường nhịn một chút, hạ mình một chút là ổn thôi.”

“Không có tác dụng đâu.”

“Sao lại không có tác dụng. Con bé đó tuy không rộng lượng nhưng cũng chẳng nhỏ mọn đến thế đâu?”

“Bởi vì cô ấy chỉ muốn một người gặp xui xẻo mà thôi... Tôi không còn thời gian và cũng không muốn xui xẻo nữa.” Anh đứng dậy, vươn vai, đeo miếng ngọc kia lên ngực. Cái vật lạnh ngắt đó bắt đầu hấp thu hơi ấm từ cơ thể anh. Anh “hừ” một tiếng hài lòng rồi nói: “Tôi đi đây. Về nhà ngủ, tối nay tôi không tin mình vẫn mất ngủ!”

“Tôi bán ngọc cho cậu chứ có phải bán thuốc an thần đâu!”, La Miễn thắc mắc.

“Tóm lại, chỉ cần lấp đi khoảng trống ở đây của tôi là được.” Anh mỉm cười, vỗ lên ngực mình rồi mở cửa kính tiến về phía chiếc xe, chợt thấy bóng mình trong gương, anh bàng hoàng phát hiện miếng ngọc đeo trên cổ kia thật sự chẳng hợp với anh chút nào. Bộ âu phục sang trọng, cổ áo và tay áo bị còi phanh cúc khiến anh trông lằng tũn, phóng túng mà trên cổ lại đeo một miếng ngọc quan âm mê tín, quê kệch, nom cứ kỳ kỳ!

Thì ra vì chỗ đó của anh trống không, chẳng trách hằng ngày anh đều phải đến công ty học cả đồng việc, đến nỗi một phờ mà đặt mình lên giường vẫn không sao ngủ đành phải dời sang chiếc giường trong phòng chuẩn bị sẵn cho khách, cuối cùng lại bỏ ra phòng khách nằm trên sofa mà mắt vẫn trần trụi nhìn trần nhà.

“Nếu đây chính là cách em báo thù anh thì em thật nhẫn tâm đó.”

Anh khẽ cười, mở cửa xe rồi ngồi vào buồng lái, gạt cần số, vặn khóa và nổ máy. Qua chiếc gương chiếu hậu, anh nhìn thấy một người đàn ông đang ôm cả đồng hồ không biết là thứ gì, lật đật lật đật chạy. Anh không sao đập nổi ga, đành cứ mặc cho tiếng động cơ kêu rò rò, ngồi im tại chỗ. Anh cứ tưởng anh có thể giống như lần trước, phóng xe máy lướt qua người cô nhưng hình như sau một thời gian dài mất ngủ, lá gan của anh cũng nhỏ đi mất rồi.

Tối nay anh thực sự rất mệt, rất muốn ngủ, muốn nhắm mắt lại, không nghĩ ngợi gì nữa rồi chìm vào giấc mơ. Nếu thứ đồ chơi trên ngực anh không có tác dụng, ngày mai anh sẽ trả lại nó! Dù gì cô ấy đã tìm được đồ thay thế rồi, tại sao anh lại không thế?

Đây không phải một trận thi đấu, anh cũng chẳng còn gì để thua nữa.

“Khốn kiếp! Tốt nhất cậu nên nói với mình cậu thực sự có chuyện quan trọng nếu không mình sẽ đá bay cậu ra ngoài!” Trác Duy Mặc lớn tiếng hét vào mặt Huỳnh Nhất Nhị, cũng may Huỳnh Nhất Nhị đã nút chặt lỗ tai, thản nhiên nhìn Trác Duy Mặc kéo chiếc ghế bên cạnh mình tức giận ngồi xuống, vỗ tay lên mặt quầy bar, trừng mắt với người pha rượu đang sợ sệt không dám lại gần mình.

“Mình không ngủ được.” Huỳnh Nhất Nhị chống cằm, chậm rãi thông báo “chuyện quan trọng” mà anh muốn nói. Thật ra còn một chuyện quan trọng hơn nữa đó là anh mua phải hàng giả. Đồng hồ đã điểm gần mười hai giờ mà hai mắt anh vẫn mở trần trụi, lẩn qua lẩn lại trên giường, lúc đó mới biết mình mua phải hàng giả. Anh ngồi dậy, đứng trước gương hồi lâu nghiên cứu thứ đồ giả đeo trên cổ mình rồi quyết định đi đòi lại quyền và lợi ích của người tiêu dùng. Anh hùng hổ khoác áo, chạy đến tiệm đồ cổ của La Miễn nhưng hán đã chuồn mất từ lâu rồi. Anh buồn bã đứng đó hút liên mấy điếu thuốc, rồi vào một quán rượu giải sầu, bắt đầu cuộc sống không có mục đích. Ai ngờ, anh suýt chút bị chặn lại ngoài cửa vì... ăn mặc không chỉnh tề, anh cúi đầu giấu lại bản thân... Minh đang làm trò hề gì thế này!?

Bộ đồ ngủ màu xám, khoác bên ngoài một chiếc áo choàng tối màu, chân đi đôi dép lê đen.

“Cậu không ngủ được, liên lời bán thiếu gia khỏi chán ảm đạm ảm lúc bốn giờ sáng sao? Muốn mình giúp cậu giãn gân giãn cốt chút phải không?” Trác Duy Mặc bẻ bẻ mấy ngón tay đã lâu lắm không được vận động. Haizz, lâu không đánh nhau thực sự thấy ngứa ngáy rồi.

“Bốn giờ sáng, chuyện cần làm cậu cũng làm xong rồi. Mình đã biết điều nên đợi quá nửa đêm mới gọi cho cậu mà.” Anh vói lấy cốc rượu, cổ họng mạnh sự tự nhậ của mình. Nguyên tắc của anh là không bao giờ quấy rầy “chuyện ấy” của người khác.

“Bán thiếu gia gần đây rất bận, không có thời gian làm mấy chuyện vớ vẩn ấy. Còn cậu, học kinh doanh thú vị chứ?” Anh ta lạnh lùng “hừ” một tiếng, có ý mỉa mai bộ đồ ngủ trên người Huỳnh Nhất Nhị. Nếu Huỳnh Nhất Nhị cũng lái xe máy giống anh, thì chắc chắn không thể đăng trí đến mức đi đôi dép lê mất mặt kia ra ngoài được, bởi vì gió bên ngoài rất lạnh làm sao anh ta có thể ngược đãi đôi chân mình như vậy chứ.

“Cũng bình thường.” Anh nhấp ngụm rượu, nhún vai, ít nhất ngày nào anh cũng được thấy các bậc lão làng trong công ty tức đến thổ huyết vì những sai lầm của người quản lý “đi cửa sau” như anh mà chẳng dám hé răng nói nửa lời, lại còn kiễng chân, vỗ đầu anh nói những lời giả dối: “Cháu ngoan, cháu rất có tài? Chăm chỉ học hỏi, tương lai nhất định sẽ gặt hái được thành công lớn”. Đúng là anh rất có tài nhưng là tài làm tên phá gia chi tử thôi. Anh nhướn mày, cười nhạt, nói tiếp: “Nhưng có lẽ không thú vị bằng làm trai bao”.

“...”

Anh nhướn mày, dường như đã lường trước cái lừ mắt này của Trác Duy Mặc, anh nói tiếp: “Thế nào? Câu quen rồi chứ?”.

“Lại có gã đàn ông quen làm trai bao sao? Cậu muốn đánh nhau rồi chứ gì? Cậu coi thiếu gia đây là ai?” Sự khinh bỉ càng lúc càng hiện rõ trong ánh mắt anh, nghĩ ngợi một chút, anh khẽ lên tiếng: “Trừ cái gã đầu óc có vấn đề kia ra. Khốn kiếp!”

“Chỗ của mẹ cậu còn thiếu người không?”, những ngón tay Huỳnh Nhất Nhị mân mê chiếc cốc thủy tinh, vờ như băng quơ hỏi một câu.

“Chỗ bà ta lúc nào chẳng tuyển nhân viên. Sao thế? Cậu muốn ứng tuyển sao?”

“Mình muốn trước khi nhà mình phá sản sẽ tìm lấy một công việc, tránh bị chết đói.” Anh khẽ cười nhạo bản thân mình.

“...” Trác Duy Mặc im lặng hồi lâu mới nói tiếp: “Công ty của bố cậu thực sự đang điều đứng vậy sao?”.

“Nói thật lòng.” Anh nhìn Trác Duy Mặc, thu lại nụ cười chế nhạo. “... mình không biết nữa. Đến bây giờ, những tài liệu kinh doanh cơ bản của công ty mình còn chưa xem hết. Cậu nghĩ ném đồng báo cáo tài chính đầy kín những con số đó cho mình thì có tác dụng gì không?”

“Hừ, nhìn cậu dường như muốn quay lại trường học gặm sách thì phải. Cậu có thể tìm thầy giáo dạy môn kế toán của chúng ta để bổ sung kiến thức.” Trác Duy Mặc chẳng hề động lòng trước kẻ phạm nhân đã biết ăn năn hối lỗi kia.

“Cậu muốn cười thì cứ tự nhiên. Đúng là gần đây mình đang gặm nhấm cuốn nguyên lý kế toán đó. Tạ ơn trời đất, chữ trên đó mình đọc được hết!>

Trác Duy Mặc phá ra cười chẳng thêm nề nang ai, nếu hôm nay Huỳnh Nhất Nhị đã hào phóng cho anh mặc sức cười thì anh cũng để anh ta được tại nguyện.

“Nhưng không có nhà xuất bản nào xuất bản cuốn ‘Nhập môn trai bao toàn tập’ nên có lẽ cậu phải học hỏi vất vả hơn mình nhiều.” Huỳnh Nhất Nhị không chịu nép về, trả đũa lại nụ cười châm chọc vừa rồi. “Đã bao giờ cậu nghĩ thử tại sao mẹ cậu nhất định bắt cậu làm trai bao chưa?”

“Khốn kiếp. Ai thêm hiểu tâm lý của bọn đàn bà chứ. Trong đầu óc bọn họ không biết nhét toàn thứ gì, lúc nào cũng đưa ra những vấn đề quái gở bắt người khác phải đoán.”, anh khó chịu xoa tay, dường như không muốn nói nhiều về vấn đề này. Chợt thấy Huỳnh Nhất Nhị ngập ngừng.

“Cô ấy... vẫn ổn chứ?”

Trác Duy Mặc hơi sững lại, không trả lời. Đương nhiên anh biết “cô ấy” mà Huỳnh Nhất Nhị nói tuyệt đối không phải mẹ anh, Huỳnh Nhất Nhị chẳng đời nào hỏi thăm mẹ anh cả. Cho nên “cô ấy” ở đây chỉ có thể là một người, Huỳnh Nhất Nhị rất ít khi gọi tên người đó, chỉ hay dùng hai chữ “cô ấy” đơn giản để gọi. Nhưng đột nhiên anh cảm thấy chuyện này có gì đó là lạ, từ khi nào anh trở thành nơi để Huỳnh Nhất Nhị hỏi thăm tin tức về cô ta. Anh nhất thời không biết nên trả lời vấn đề khó xử đó như thế nào, bèn...

“Đạo này cậu còn gặp xui xẻo không?” Anh đổi sang câu hỏi khác.

“...” Cậu trả lời cho Trác Duy Mặc là một hồi im lặng.

Huỳnh Nhất Nhị chau mày, cười gượng, có vẻ như câu hỏi vừa rồi bị anh cố gắng nuốt lại liền mắc kẹt ngay trong cuống họng. “Nói cho cậu một kinh nghiệm, biết đâu có ích cho công việc trai bao của cậu, đừng giờ thù đoạn với p nếu không hậu quả rất khó lường.”

“...”

“Thôi chết! Sắp đến giờ làm việc rồi, mình phải đến công ty đây, cậu muốn đi nhờ không? Mình hiếm khi nổi máu công tử mà lái xe hơi thế này lắm” Anh đứng dậy, thò tay lấy ví tiền, giật mình phát hiện túi trống rỗng, đành muối mặt chìa tay về phía Trác Duy Mặc.

“Thật ra cậu không mang tiền nên cố tình gọi mình đến thanh toán hộ cậu phải không?” Trác Duy Mặc rút ví ra, ném tiền lên bàn rồi cùng gã đi đôi dép lê mắt mặt kia ra ngoài. “Cậu cứ mặt như thế đi làm sao?”

“Không sao, mình là thiếu gia mà. Chỉ cần không khóa thân đến công ty, bọn họ sẽ mất nhắm mắt mở cho qua hết.”, anh vừa nói vừa đẩy cửa ra ngoài. Mặc kệ những yếu tố bất lợi như mình đã thức trắng suốt một đêm hay lái xe sau khi uống rượu, anh đưa ra lời đề nghị đầy hấp dẫn với Trác Duy Mặc.

Trác Duy Mặc phân vân một lát. Leo lên chiếc xe này thực sự là gờn mặt với Tử Thần nhưng vì thời gian không còn sớm nữa, anh không muốn mới bảnh mắt đã bị lão thái bà kia cản nản, đành đánh liều mạng sống với chiếc xe sức mùi da thật này. Anh kéo kính cửa sổ xuống, để không khí buổi sớm ủa vào.

Khi xe của Huỳnh Nhất Nhị dừng lại trước cửa Câu lạc bộ Bạch Mã, Trác Duy Mặc nhìn thấy một chiếc xe cà tàng màu hồng, được lau rửa sạch sẽ lấp ló giữa những chiếc xe hơi đắt tiền khác, anh nheo mày, vội đẩy cửa định xuống xe.

“Này!” Huỳnh Nhất Nhị đột nhiên gọi giật anh lại.

“Gi vậy?” Anh khom người, thấy ngón tay đang đặt trên vô lăng của Huỳnh Nhất Nhị hơi nhấc lên, chỉ vào chiếc kính xe vừa bị anh kéo xuống

“Giúp mình kéo nó lên.”

“Khốn kiếp, cậu tự đi mà kéo.” Trác Duy Mặc đang chột dạ vì tiếng “này” của anh ta, kết quả chỉ nghe anh ta kêu mình kéo cửa kính giúp, anh bực mình đẩy cửa xe đánh “rầm” một tiếng. Chiếc xe vút đi luôn không nấn ná.

Huỳnh Nhất Nhị đạp ga cho chiếc xe lao vút qua cửa lớn của Câu lạc bộ rồi từ từ giảm tốc độ. Qua gương chiếu hậu của bên kính xe không được kéo lên, anh nhìn thấy cô ấy... Cô ngồi trước cửa nhìn theo chiếc xe của anh nhưng đột nhiên bị cách chào hỏi độc đáo của Trác Duy Mặc – đã cô một cái – thu hút sự chú ý. Cô đứng dậy, chỉ tay lên tầng liến thoắng nói gì đó với Trác Duy Mặc, anh ta dường như chẳng để ý những gì cô nói, thân nhiên rút bao thuốc mặc cho cô giậm chân lia lịa bên cạnh.

Anh đang nghĩ, nếu vừa rồi anh thay từ “này” bằng câu “giúp mình chăm sóc cô ấy” thì cảnh tượng bây giờ anh nhìn thấy sẽ như thế nào?

Chắc chắn mọi thứ sẽ hoàn toàn khác. Trác Duy Mặc sẽ vì vậy mà không đá cô một cái thay lời chào hỏi, càng không thờ ơ nghe cô làm ồn, mà vì nguyên tắc bạn gái của anh em, anh ta sẽ đẩy cô tránh sang một bên cho cô tha hồ độc thoại.

Anh vừa kéo cửa kính vừa tự cười nhạo mình. Vừa rồi còn cảnh cáo người khác không được dùng thủ đoạn, thế mà mới chớp mắt tạt cù của mình lại tái phát. Anh không dám tiếp tục nhìn nữa.

Điện thoại trong túi rung lên, anh móc điện thoại ra, nghe máy. “Chị à, em không trốn mất đâu, cũng tuyệt đối không đến muộn. Nhưng đang tắc đường, em bị mắc kẹt, tiến không được, lùi chẳng xong. Gay go quá!” Đột nhiên anh nhớ chiếc xe máy bị vút ở sân. Rất nhớ, rất nhớ!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

“Đừng chạm vào tôi.”

* * *

“Sao lại chỉ có một mình cô? Tiểu tử chết tiết kia đâu?”

Bà chủ ngáp ngắn ngáp dài, đây chắc chắn là hậu quả của cuộc sống về đêm quá phong phú. Bà ta đang bôi tung đồng giấy tờ bừa bộn trên bàn, chẳng thèm ngo ngàng gì đến Hồ Bất Động mới sáng sớm đã phải lật đật chạy đến báo cáo tình hình.

“Rối loạn nội tiết nên xin nghỉ làm!” Hồ Bất Động trả lời một cách khó chịu. Quả nhiên bà ta vẫn nghĩ chút tình mẹ con mà dùng tay.

“Rối loạn nội tiết?” Bà ta chớp mắt nhìn cô. “Tôi ép nó làm trai bao chứ đâu ép nó phải giữ gìn trinh tiết. Nó làm gì mà rối loạn nội tiết?”

“Có lẽ khách hàng tối qua của anh ta quá vô nhân đạo nên anh ta cần vài ngày nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng.” Cô kéo một chiếc ghế, ngồi xuống, nhớ lại bộ mặt đáng ghét của anh ta lúc ở dưới lầu. Tiếp khách thì tiếp khách chứ sao. Đó là mục đích cuối cùng của anh ta còn gì. Cô vốn có lòng tốt định an ủi anh ta mấy câu, thế mà anh ta đẩy cô suýt ngã xuống bậc thềm.

“Tiếp khách? Tại sao tôi không biết tối qua nó có khách nhỉ?” Bà chủ rút tờ thời gian biểu hôm qua của Trác Duy Mặc, lướt qua một lượt. Con trai bà cho dù không còn trong trắng, thuần khiết nhưng cũng không thể tùy tiện để người khác chà đạp. Vậy mới hiểu câu “một giọt máu đào hơn ao nước lã”, dầu sao cũng là mẹ con, bà ta không đến mức bất chấp thủ đoạn, “mong con thành trai bao” đến như vậy đâu.

“Anh ta không có khách sao? Chính mắt tôi thấy anh ta được một chiếc xe hơi sang trọng đưa đến đây mà, anh ta rầu rĩ bước xuống, đẩy cửa xe đánh “rầm” một cái, sau đó đứng trước cửa hút một lúc mấy điếu thuốc liền, lại còn đá đổ chiếc xe máy của tôi, cuối cùng thọc tay vào túi quần, áo nào bỏ đi. Từ đầu đến cuối anh ta chỉ nói đúng bốn chữ.”

“Bốn chữ gì?”

“Đừng chạm vào tôi.” Đó, một câu tiết liệt như vậy thoát ra từ miệng của Trác Duy Mặc, đủ thấy anh ta đã chịu cú sốc lớn đến thế nào. “Gi mà đừng chạm vào anh ta chứ? Anh ta tưởng tôi định ăn thịt anh ta chắc? Tôi không thèm.”

“Cô không thèm thật chứ?” Bà chủ bỗng nhiên chạy sang cùng một chiến tuyến với con trai mình, bà ta neho mắt, thốt ra một câu đầy uy hiếp: “Hay là nó đã biết chuyện cô động lòng với nó?”

“Yên tâm, bà chủ, tôi quyết định đứng về phía bà và trung thành với bà đến cùng. Tôi sẽ làm chủ trái tim bé nhỏ của mình, nếu nó dám đập loạn lên với Trác Duy Mặc, tôi sẽ lôi nó ra và bóp chết ngay tại chỗ, sau đó vứt xuống đất giẫm nát hoặc đặt lên thớt băm nhừ, rồi ném vào chảo dầu nóng.” Cứ nhớ đến vẻ hờ hững của anh ta lúc ở dưới lầu là cô lại giận sôi lên. Vốn dĩ, cô ngồi đây đợi anh là để nhờ anh tư vấn một chút về tâm lý của nam giới. Tuy cô tự tin mình hiểu tâm lý phụ nữ như lòng bàn tay nhưng tâm lý của động vật giống đực thì cô lại hoàn toàn mù mịt. Ví dụ như, cô chẳng hiểu nổi tâm lý tên chủ nhà của cô, Hạ Thiên Lưu...

Con trai anh ta xuống núi để tìm mẹ, vậy mà anh ta làm như không phải chuyện của mình. Thậm chí tối qua còn... muốn lấp liếm sự thật. Bị sắc đẹp mê hoặc, cô nhất thời cũng biến thành đồng phạm, hại cô hôm nay không dám nhìn thẳng vào Phạn Đoàn.

Đôi bên cùng thảo luận về vấn đề tâm sinh lý, trao đổi những thắc mắc về tâm lý của người khác phái, như vậy không phải rất tốt, rất công bằng sao? Ấy thế mà cô còn chưa kịp đưa ra câu hỏi đã bị bộ mặt đáng ghét kia làm cho mất hứng. Ngay màn chào hỏi đầu tiên, anh ta đã chẳng chút lịch sự, nhã nhặn, rồi thì trừng mắt, chau mày, nắm môi, tiếp nữa là hút thuốc rồi bỏ đi. Cô muốn kéo anh lại, kết quả bị anh hất tay ra, sau đó sượng sùng... À không, phải nói là hằm hằm ném lại bốn chữ “đừng chạm vào tôi”, cô loạng choạng, suýt ngã. Mới hôm qua thôi anh còn nắm tay cô đứng trước cửa hàng nội y, thế mà hôm nay, anh dường như đã quên hết mọi chuyện, bỏ đi không lưu luyến, lúc thấy chiếc xe máy đã được cô lau rửa sạch sẽ, chuẩn bị đem đi thanh lý, anh ngậy ra một lát, rồi...

Co chân...

Đạp đồ...

Bỏ đi...

Được lắm! Cô gặp anh là để tìm hiểu tâm lý nam giới, anh không giúp thì thôi lại còn ra cho cô một câu hỏi khó hơn. Chẳng lẽ muốn cô tốt nghiệp sớm rồi trở thành chuyên gia tâm lý hay sao? Bất cô trong một lần lý giải được tất cả những diễn biến tâm lý phức tạp của cánh đàn ông, hệ tiêu hóa của cô chịu không nổi đâu!

“Mới sáng sớm, bữa sáng của tôi còn chưa tiêu hóa hết, cô đã nói những gì mà moi tìm, bấm tìm rồi quăng tìm vào chảo dầu nóng. Muốn tôi ới hết ra đây, cô mới thấy hài lòng sao?” Bà chủ chẳng may cảm động trước tấm lòng “sắt son trung thành” của cô, ánh mắt gian xảo của bà lướt qua cửa sổ nhìn chiếc xe đồ chông chờ bên đường của cô.

“Thật không hiểu trong đầu bọn đàn ông nghĩ gì nữa.” Cô chống cằm, ngoẹo đầu một bên, ngẫm nghĩ.

Bà chủ quay đầu lại nhìn cô, chột mím cười, từ động tác cho đến câu này của cô, sao mà giống hệt tên tiểu tử chết tiệt kia. Nếu tâm lý con người mà dễ dàng đoán trúng như vậy thì bà ta chỉ còn nước đẹp tiệm rồi lên núi trồng khoai, ở

“Hôm qua khi cô thấy Thiên Lưu tiếp khách...”

“Tôi không ghen! Bà đừng hòng lại nghĩ cách phạt tiền tôi!” Định thừa lúc cô mải nghiền ngẫm chuyện đời mà dùng cái trò ngu ngốc đó lừa cô sao? Đừng hòng!

“Ồ! Cô không ghen sao?” Bà chủ kéo chiếc ghế, ngồi xuống, vắt chéo hai chân, ngả lưng ra phía sau, bộ dạng đắc thắng. “Một chút xíu cũng không có sao?”

“...”

“Khi cậu ấy tiếp người khách đầu tiên chẳng phải cô đã tức đến thổ huyết sao?” Bà ta nhướn mày, bóc mẽ cô chẳng chút nể nang

“Nhưng đến người khách sau, tôi đã bình tĩnh trở lại, tâm tĩnh như nước, vô cùng...”

“Cô lại đây!” Bà chủ đột nhiên tóm lấy gáy cô, kéo lại bàn làm việc rồi ấn đầu cô vào màn hình máy tính. “Cho cô xem thứ này.”

Cô nghi ngờ nhìn vào màn hình, thì ra bà ta dùng chiếc máy tính này để giám sát công việc của nhân viên. Trên màn hình là một khoang tiếp khách sang trọng với những chiếc ghế sofa đắt tiền, một cô gái ngồi đó im lặng, còn chưa kịp đánh giá nhan sắc của cô gái này thì toàn bộ sự chú ý của cô đã đổ dồn về phía Hạ Thiên Lưu đang ngồi đối diện. Anh ta đang tiếp khách! Nhưng có gì đó là lạ...

“Anh ta... đang làm gì vậy?”

“Tiếp khách.”

“Nhưng anh ta...” Anh chẳng làm gì hết, không dụ dỗ giúp cô ta lau miệng, cũng chẳng thông dong nắm tay cô ta dạo phá, chỉ ngồi như khúc gỗ trên ghế và đọc sách... mà cuốn sách đó cũng kỳ dị như thể vừa được đào lên từ dưới hầm mộ vậy, còn cô gái kia chỉ cầm cúi nhìn cuốn sách đặt trên đùi. “Cô ta đến tìm trai bao để học bài sao?”

“Cô tự mình xem đi.” Bà chủ trừng mắt, lẽ nào bà ta đã chỉ đến bước này mà cô còn không hiểu sao?

“...” Cô nghi hoặc chớp chớp mắt, thực sự không cảm thấy buổi tiếp khách tẻ nhạt, nhằm chán này có gì đáng để nghiên cứu. “Anh ta đang lừa tiền chắc? Thái độ phục vụ kiểu gì không biết?” Rốt cuộc bà ta cho cô xem thứ này là có ý gì? Anh ta từ đầu đến cuối không nói với cô gái kia một lời nào, chỉ dán mắt vào cuốn sách, về mặt uể oải, chán chường, dờ dẩn, ngu ngốc, chẳng có chút nào tinh thần trách nhiệm đối với công việc.

“Đây là thông tin cá nhân của cô nữ sinh kia.” Một tờ giấy được nhét vào tay cô.

Cô nhận lấy tờ giấy, cũng tò mò một chút về cô gái bất hạnh kia. Cô tưởng rằng mình đã đáng thương lắm khi phải chịu đựng tính khí thất thường của Hạ Thiên Lưu, ai ngờ, trên đời còn có người đau khổ hơn cả cô, vì ít ra lúc ở bên cô, anh ta còn nở một nụ cười... Thật may, danh hiệu “thiên hạ đệ nhất xui xẻo” này cô không được nhận.

Cô nhìn tờ thông tin cá nhân trong tay, lăm băm đọc: “Thẩm... Thẩm gì Sa vậy?”

“Thẩm Ni Sa!” Bà chủ không giấu nổi nỗi kinh hãi trước sự dốt nát, kém cỏi của cô. “Bỏ qua đi! Tên không quan trọng, cô xem cột đầu tiên này đi!”>

Những móng tay đỏ chót của bà ta chỉ vào cột “Mẫu đàn ông bạn thích”, cô hướng theo ngón tay bà ta nhìn xuống.

Trong cái cột này, trước đây cô từng viết cả đoạn dài lê thê, linh tinh, thiếu logic, vậy mà cô Thẩm Ni Sa này chỉ điền đúng ba chữ... Hạ Thiên Lưu.

Miệng cô hết mở rồi lại khép, khép rồi lại mở, phát ra mấy tiếng “chep chep” nào nê. Cô ngẩng nhìn Thẩm Ni Sa, thấy nét mặt cô ta đầy mãn nguyện, lúc lúc lại liếc trộm Hạ Thiên Lưu đang ngồi thản nhiên đọc sách như thể bên cạnh không có người. Cô cầu nhàu: “Như vậy thì có gì thú vị?”.

“Cô hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai?” Bà chủ nhún vai. “Được rồi, hôm nay tên tiểu tử chết tiệt kia không đến, thì cũng cho cô nghỉ một ngày. Cô biến đi, lão nương không thích tiếp xúc lâu với bọn con gái giả nai như cô, chẳng may lây nhiễm thì nguy.”

“...”

Nửa giờ sau khi Hồ Bất Động rời khỏi Câu lạc bộ Bạch Mã, Hạ Thiên Lưu đẩy cánh cửa kính phòng làm việc của bà chủ, tiến thẳng đến chiếc sofa quen thuộc để nằm ngủ. Bà chủ không để ý đến anh, có lẽ đã quá quen với việc anh tự do ra vào phòng mình, mười ngón tay gõ trên bàn phím không hề dừng lại, nói: “Thiên Lưu, cậu đừng tiếp tục chơi nữa?”

“...” Anh ngược nhìn người phụ nữ ngồi bên bàn làm việc, không trả lời rồi lại cụp mắt xuống.

“Tôi đã nói rồi, cô ta không thực sự thích cậu đâu.”

“...”

“Cô ta chỉ đang bốn cọt cậu thôi.”

“...”

“Nhìn tôi như vậy làm gì? Thật ra trong lòng cậu hiểu rõ hơn tôi, đúng không?” Bà ta cười đắc ý.

“...”

“Tôi chỉ sợ cậu không hiểu rõ bản thân mình. Khi nào cậu không chơi nữa, cứ nói với tôi, tôi sẽ đá con ranh đó ra ngoài cửa, tuyệt đối không để cô ta ức hiếp cậu nữa.”

“...”

“Cậu vẫn muốn ngủ nữa sao? Tôi đi lấy đệm giúp cậu.” Bà chủ toan đứng dậy.

“Đừng chạm vào tôi.” Một câu nói lạnh băng vang lên, bốn chữ sắc nhọn như đao kiếm.

Hả! Chết rồi, bà ta đã đùa hơi quá với một con người không biết đùa như Hạ Thiên Lưu. “Đừng chạm vào tôi”, bốn chữ này khi thốt ra từ miệng một người đàn ông chứng tỏ anh ta đang có chuyện không vừa ý, lại không có chỗ nào để phát tiết. Tâm lý đơn giản này đến kẻ ngốc cũng biết!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Mỳ sợi và cơm nắm

“Bố chồng thích nghệ thuật cơ thể sao? Ồ> * * *

Tâm lý nam giới học! Đề tài hấp dẫn này đã không thu hút được sự chú ý của xã hội trong một thời gian dài. Mặc dù chế độ nam quyền đã duy trì hàng nghìn năm nay nhưng tại sao không có kẻ ăn no rồi việc nào đưa ra tổng kết về vấn đề này?

Hồ Bất Động lướt qua đồng đĩa phim bày la liệt cùng đồng tiểu thuyết ngôn tình chiếm cứ hơn nửa giá sách, thốt lên bí ẩn: “Tại sao phim A không tìm lại cứ bày ra trước mắt. Muốn tìm hiểu tâm lý nam giới lại khó như vậy sao?”.

Cuối cùng cô đau lòng rút ra kết luận, tình yêu là thế giới của phụ nữ nhưng đàn ông lại có hứng thú với môn “sinh vật học” nhiều hơn tâm lý học. Bởi vậy, họ hy vọng phụ nữ khám phá, giải phẫu và nghiên cứu cơ thể của họ hơn là tìm hiểu tâm lý họ.

Nếu đàn ông đã xem nhẹ thế giới nội tâm của mình như vậy, cô chỉ có thể... cúi đầu nhìn cậu nhóc tuy chưa trưởng thành nhưng đã có tố chất trở thành “cầm thú” trong tương lai, tuy vất vả chưa sạch, nhưng những thứ cần có nó đều đủ cả. Chắc chắn nó phải hiểu nhiều hơn cô. Thế là, cô vừa thái khoai tây trong bếp vừa vờ như bang quơ hỏi:

“Phạm Đoàn!”

“Vâng.” Thăng nhóc ngồi xồm bên cạnh thùng rác, đang hí hoáy giúp cô gọt vỏ khoai tây liền ngẩng đầu lên, đáp.

“Một nữ sinh nếu bị người khác hỏi, cô ta thích mẫu đàn ông nào thì nên trả lời ra sao?”

“Ừm! Thì chọn một trong những loại như: dịu dàng, thẹn thùng, nhiệt tình, phóng khoáng; đứng đắn, trưởng thành hoặc bạo lực,

“Dừng, dừng! Đủ rồi, đủ rồi!” Cô vội khom người bịt cái miệng nhỏ đang thao thao bất tuyệt của thằng nhóc. Gì mà bạo lực, nếu để nó nói tiếp, chắc nó sẽ liệt kê nốt loại biến thái SM mất. Nhưng chuyện đó không quan trọng. “Đúng! Chị thích mẫu mỉm cười dịu dàng, nho nhã, lịch thiệp.”

“Chị Hồ, chị đang ngồi cạnh thùng rác đấy, chị thẹn thùng gì vậy?” Phạm Đoàn lườm cô, nửa khuôn mặt lộ ra khỏi chiếc thùng rác, tiếp tục thoăn thoắt chuyển động củ khoai tây trong tay.

“Vậy nếu cô ta chẳng chọn loại nào mà gọi đích danh tên một người thì nghĩa là sao?”

“...” Phạm Đoàn ngẩn ra một lát, củ khoai tây trong tay cũng dừng lại, neho mày nghiêm túc nhìn cô, nói: “Yêu thật!”.

“Yêu... yêu thật?”

“Yêu thật!” Cái đầu nhỏ gật mạnh.

“Yêu... yêu thật?”

“Yêu thật đó!”

“Thật... thật...”

“Chị làm sao mà lấp bắp thế? Đó chính là thứ tình yêu chân chính, khắc cốt ghi xương, không bao giờ hối hận, nguyện vì chị mà lên núi đao xuống biển lửa

“Là thứ tình yêu chân thật mà hề thấy anh ta ở bên người con gái khác là muốn giết người phóng hỏa, muốn thuê người cường hiếp cô gái kia sao?”

“Tuy lý giải về tình yêu chân thành của chúng ta hơi khác nhau nhưng cũng đại khái như vậy.”

“Cô ta thì yêu thật lòng, thế chị thì sao?”

“Chỉ là đùa vui thôi.” Phạm Đoàn gọt xong vỏ khoai tây, sung sướng đứng dậy.

“À, đùa vui...” Cô khẽ nhếch miệng rồi ưỡ ỏi ngáp dài, đang định đứng thẳng dậy, đột nhiên nhận ra hàm ý trong lời nói của Phạm Đoàn, lại ngồi phịch xuống, đá cái thùng rác sang một bên, tóm lấy cổ áo của thằng nhóc, nói: “Em nói yêu thật lòng là thế nào? Cô ta như vậy là thật lòng, còn chị viết cả một đoạn dài lê thê thì không phải thật lòng sao? Một cái tên thì nói lên điều gì chứ? Biết viết tên người khác thì ghê gớm lắm sao? Lúc chị làm bài thi, chị viết nhiều đến nỗi thấy giáo phải đếm chữ mà chấm điểm. Cô ta dựa vào cái gì được gọi là yêu thật lòng còn chị lại là chơi đùa chứ?”.

“Chị không hiểu sao?” Phạm Đoàn nhướn mày, chợt phát hiện một đôi mắt đang trừng lên ác độc, nhìn mình chòng chọc, bèn tỉnh lược luôn phản gay cần.

Thằng nhóc thờ dài, chia hai tay ra. “Lấy bố em làm ví dụ nhé.”

“...”

“Sao nhìn chị giống như bị chọc đúng chỗ đau thế?”

“Em nói tiếp đi, lấy bố em làm ví dụ thế nào?”

“Khi bố em cười, chị Hồ rất thích, đúng không?”

“Ừm... mắt anh ta khi cười vô cùng quyến rũ.”

“Này, chị cẩn thận cái thùng rác đó!” Phan Đoàn kéo chiếc thùng rác vừa bị cô gạt sang một bên lại, tiếp tục hỏi: “Vậy nếu bố em không cười?”

“Không cười?” Vừa lạnh lùng vừa đờ đẫn, ánh mắt lúc nào cũng ngạo mạn, khinh khinh. Xí, bỏ đi, cô không muốn bị ngược đãi.

“Chị Hồ, chị không cần vừa thè lưỡi vừa bịt mũi như thế đâu.” Nhìn vẻ chán ghét của cô, thằng nhóc nói tiếp: “Như vậy mà chị dám nói mình yêu thật lòng sao?”

“Chị mà không yêu thật lòng sao, em nghĩ đồng rác rưởi kia là giả à, tất cả đều là chị mua về cho anh ta đó!” Số tiền thuê nhà mấy tháng trời, tuy thực chất đó là tiền của anh nhưng cô hào phóng, rộng lượng như vậy cũng là chuyện rất hiếm hoi rồi, ít nhất cũng có thể chứng minh một mảnh tim của cô là thật lòng!

“Thật ra chỉ là chị muốn mua nụ cười của bố em thôi. Nếu chị thật lòng thích bố em, bất luận bố em có cười hay không thì chị vẫn thích ông ấy. Cho nên chỉ cần viết một cái tên, chỉ cần là bố em, chỉ cần là con người ông ấy là đủ nói lên tất cả!”

“Em hét vào mặt chị đi

“Bởi vì chị bắt nạt bố em lại còn ngang ngược, vô lý!” Cậu giơ cái nạo về phía cô gái tàn bạo, vô nhân đạo kia, ngay cả đùa vui và yêu thật lòng cũng không phân biệt được.

“Chị đâu có bắt nạt anh ta, nếu bố chị biết được, ông ấy lại chẳng xé xác chị ra. Hơn nữa, anh ta còn là sư...”

“Là gì?”

“...” Cô vội bịt miệng, tròng mắt một cái rồi đứng dậy, chỉ vào cậu nhóc vì bảo vệ bố mình mà đang kích động thái quá kia. “Chị là lấy ví dụ thôi, cần gì em phải kích động như vậy. Chuyện vừa rồi đều là hư cấu, có kèm theo ví dụ minh họa, tất cả chỉ là trùng hợp, em hiểu chưa?”

“Ồ, đúng rồi. Em chỉ lấy ví dụ thôi, không cần thận lại nhập vai quá.” Phan Đoàn bỏ cái nạo xuống, đưa củ khoai tây đã được nạo sạch vỏ cho Hồ Bất Động thái. “Chị Hồ, thực ra tối qua, em có chuyện muốn hỏi chị. Suốt từ tối qua đến giờ, sao chị cứ nhìn em như thế thiếu nợ em vậy? Còn nhìn bố em bằng ánh mắt thương hại? Đáng sợ nhất là, khi bố em tắm, chị còn bảo ông tắm nhiều một chút, trước giờ chị đều kêu ca ông ấy tắm lãng phí nước mà.”

“Đó gọi là yêu thật lòng.” Cô thuận miệng đáp, giơ dao thái khoai tây thành tám miếng. “Cho dù anh ta tắm lãng phí nước hay không, chị đều thích!”

“Rõ ràng chị chột dạ vì bị người ta nắm thóp.” Tuy cậu còn chưa hiểu rõ cái “thóp” này là gì... hừ hừ... nhưng giấy không gói được lửa

“Ting toong”, tiếng chuông cửa vang lên.

“Đề chị ra mở cửa, em tiếp tục thái khoai tây đi. Nếu không biết thái thì đợi chị quay lại, chị sẽ dùng dao để ‘yêu’ em một nhát.”, cô uy hiếp.

Phan Đoàn buồn bã nhìn cô lo lắng đến mức quên bỏ cả dao xuống đã vội vã chạy ra khỏi nhà bếp, cậu thở dài rồi tiếp tục với công việc nạo khoai tây.

Hồ Bất Động vừa ra khỏi bếp liền ôm chặt lấy trái tim nhỏ bé đang chực nổ tung của mình, dựa vào tường cố gắng điều hòa hơi thở. Thằng nhóc nhạy cảm quá, nó đã nói đúng tim đen của cô. Hóa ra bà chủ câu lạc bộ là có ý này. Yêu thật lòng!

Yêu thật lòng là thích toàn bộ con người của anh ấy. Đến bây giờ, nhớ lại bộ dạng đơ như khúc gỗ lúc ngồi xem sách của anh ta, cô vẫn thấy buồn cười. Sao lại có người tình nguyện ngồi đó mà ngắm nghía bộ dạng lạnh lùng của anh ta nhỉ? Đã vậy còn mất tiền nữa chứ. Thật tội lỗi!

Nhất định là con mắt thẩm mỹ của cô gái kia có vấn đề. Chắc chắn vậy!

Hít thật sâu... Cô lại gần cánh cửa, kiễng chân, nhìn qua khe cửa. Không có ai ở bên ngoài. Cô bực mình, không biết lại là kẻ nào chơi xấu, chột nghe lỏm được cuộc nói chuyện của hai cô bé.

“Chị điều tra rồi, nhà cậu ta ở đây! Em thực sự muốn chủ động tỏ tình sao? Mình là con gái vẫn nên để người ta theo đuổi thì hơn”, giọng một cô bé con lành lốt nhưng lại cổ ra vẻ người lớn.

“Chị à, nói nhỏ thôi.”

“Em đã đến tận đây rồi, cần gì phải nhỏ tiếng nữa. Nghe nói, bố cậu ta là người rất kỳ lạ, em đã bao giờ thấy phụ huynh nào dùng bút lông ký tên đẹp như vậy lên tờ bảo kiểm tra được hai điểm chưa?”

“Nhưng mà, cậu ấy rất tốt.”

“Không được! Chị không đồng ý, cậu ta xem ra rất kỳ quái, thi toán bị hai điểm thế mà ngữ văn lại được tới mười điểm. Em không nghe mọi người nói,

con trai giỏi vẫn đều không có mẹ sao? Đã vậy, ông bố cậu ta lại càng kỳ quái. Em muốn chịu khổ à? Chị không đồng ý.”

“Chị, bố chồng là gì?”

“Bố chồng là người mà sau này, khi em và cậu ấy ngủ chung phòng, sẽ ngủ ở phòng kế bên của bọn em. Chị vẫn chưa điều tra ra bà mẹ chồng là ai. Cho nên, bây giờ, chỉ cho phép bọn em dừng lại ở giai đoạn nắm tay, tuyệt đối không được cho cậu ta hôn, nghe rõ chưa?”

“Chị, thế mẹ chồng là gì?”

“Là người ngủ cùng bố chồng em.”

“Ồ! Tại sao mọi người phải ngủ cùng nhau?”

“Nghe nói, người lớn rất thích ngủ cùng nhau.”

“Ồ! Vậy phải lớn thật nhanh mới được ngủ nhiều, phải không chị

“Về nguyên tắc thì có lẽ là như vậy.”

“Hóa ra là như vậy.”

“Râm”

Hồ Bất Động không kiềm chế được nữa, đẩy cửa ra, muốn xem xem rốt cuộc là tiểu tiên nữ phương nào mới hạ phàm đang đứng trước cửa nhà mình và quấy nhiễu đến cân bằng sinh thái chốn nhân gian.

Hai bé gái mặc đồng phục học sinh tiểu học đứng trước cửa nhà cô. Đứa bé tóc ngắn, lùn hơn, nghe tiếng mở cửa mạnh liền sợ hãi, rụt cổ lại, nấp sau lưng đứa bé cao hơn, tóc dài mà nhìn cô run rẩy chẳng khác nào chú thỏ non.

Cô bé tóc dài ngẩng lên, nhú mồm vẻ rất tinh khôn, hỏi cô: “Chị là chị giúp việc của nhà này sao?”

“Chị... chị giúp việc?” Cô tròn mắt. Đứng trước cửa nhà mình mà bị người ta coi là người giúp việc? Chẳng qua cô đang nấu cơm cho hai bố con đáng ghét kia nên mới mặc tạp dề, thế mà bị giáng xuống làm chị giúp việc sao? Đáng ghét! “Ai là chị giúp việc? Đây là nhà tôi!”

“Nhà chị?” Cô bé tóc dài lại nheo mắt lần nữa, liếc sang đứa em gái đang run rẩy sau lưng, hỏi tiếp: “Chị chính là mẹ của Hạ Phạn Đoàn sao?”

“Phạn... Phạn Đoàn?”

“Được rồi, chúng ta đi thôi. Chị tuyệt đối không để em bị gả vào một gia đình như thế này. Bố chồng quái dị, mẹ chồng thì lăm lăm con dao bộ dạng độc ác. Không được chị không đồng ý.” Cô chị quay người, tóm lấy tay cô em toan kéo đi. Đột nhiên nó nghĩ ra chuyện gì đó, liền quay lại nói với cô nàng tay cầm dao đang đứng ngây trước cửa nhà: “Bảo Hạ Phạn Đoàn bỏ cuộc đi. Trừ phi cậu ta tình nguyện ở rể nhà chúng tôi, nếu không, tôi tuyệt đối không để hai vợ chồng quái dị các người ức hiếp em gái tôi!”

“...” Vợ chồng quái... quái dị... Cô đâu có làm gì, tại... tại sao...

“Còn nữa, con cái sau này phải theo họ Nguyễn nhà chúng tôi, nếu không, bảo cậu ta từ bỏ hy vọng đi. Từ này về sau, cấm cậu ta lại gần em gái tôi trong phạm vi bán kính một mét. Không được tùy tiện cười với nó, không được cho nó ăn kẹo. Tan học cũng không được đợi nó.”

“...” Phạn Đoàn biết làm những chuyện này? Trời ơi, tâm lý học nam giới thực sự là vấn đề thâm sâu khó lường. Ngay đến học sinh tiểu học mà cũng phức tạp đến thế.

“Chị, em muốn gặp anh Phạn Đoàn.” Cô em nước mắt lưng tròng hết ngó cô chị đang muốn kéo mình đi lại nhìn con dao sáng loáng trong tay Hồ Bất Động, nó sợ hãi, lưỡng lự không biết nên theo bên nào.

“Không được! Đợi nó đồng ý ở rể rồi chị lại đưa em đến gặp nó.” Cô chị chau mày, nhất quyết không thỏa hiệp.

“Tại sao tôi phải ở rể?”, một giọng nói thản nhiên như không phải chuyện của mình vang lên từ sau lưng Hồ Bất Động, tiếp đến Phạn Đoàn thò đầu ra, mỉm cười, hỏi tiếp: “Sao hai người lại chạy đến đây? Chị Hồ, chị cắt con dao đi, chị như vậy sẽ dọa chết Di Tô đó, em ấy nhát gan lắm”.

Hồ Bất Động nhìn con dao trong tay mình cũng đang run lên. Dọa... dọa bọn nó? Chính cô mới là người bị bọn nó dọa cho chết khiếp. Cắt con dao này đi chưa biết chừng tai họa lại đổ lên đầu cô, tốt nhất vẫn nên giữ lấy nó hộ thân

“Hu hu, anh Phạn Đoàn!”, giọng nói này giờ vẫn lí nhí, sẽ sột, đột nhiên được phóng to lên. Cô em nước mắt mũi giàn dụa chạy đến, nhào vào lòng Hạ Phạn Đoàn, bàn tay di chuyển loạn xạ trước ngực cậu.

“Đừng khóc, đừng khóc nữa! Chị Hồ cầm dao để thái khoai tây, nấu cơm cho anh ăn thôi.” Phạn Đoàn an ủi cô bé đáng thương trong lòng một cách chuyên nghiệp. Con dao trên tay Hồ Bất Động lại bắt đầu run lên. Không được rồi, cô thấy choáng váng, ai đó cứu cô với! Yêu sớm... yêu sớm không nên được khuyến khích. Vị phụ huynh kia tại sao vẫn chưa quay về, con trai anh ta sắp sa xuống vực thăm rồi.

“Em cứ tưởng mẹ chồng muốn bắt nạt anh.” Nguyễn Di Tô nhìn con dao, vẫn chưa hết sợ hãi.

“Mẹ chồng?” Phan Đoàn nhướn mày, nhìn cô chị tóc dài đứng bên cạnh, biết rõ cô bé đang rất khó chịu trước cảnh ôm ấp mặn nồng của “đôi uyên ương” này. Thằng nhóc lập tức hiểu ra mọi chuyện, mỉm cười nói: “Mẹ chồng nấu cơm rất ngon! Di Tô, em có muốn ăn cùng anh không?”

“Dạ! Có... có thể không ạ?” Nguyễn Di Tô chớp mắt, thấy chị gái mình không nói tiếng nào rụt rè không dám quyết định.

“Được thôi. Kiểm tra một chút xem tay nghề của mẹ chồng em thế nào. Nếu bà ta qua được ải này, chị có thể cân nhắc. Nhưng dù sao chị vẫn thấy ở rể là tốt nhất.” Cô bé tóc dài khoanh tay trước ngực, quan sát Hồ Bất Động.

“Di Phấn, tôi đã nói rồi, tôi không thể ở rể được.” Phan Đoàn vừa an ủi cô bé trong lòng vừa nói.

“Không cho phép cậu gọi tên tôi!” Di Phấn đang nghiêm mặt quan sát Hồ Bất Động nghe thấy Phan Đoàn gọi tên mình liền đỏ mặt, quay đi. “Phải gọi là Nguyễn đại tiểu thư!”

“Tại sao chứ? Mỹ sợi[1] và cơm nắm là món rất ngon mà.” Phan Đoàn toét miệng cười, cúi đầu nhìn Di Tô cũng đang gật đầu tán thành. “Cả bông gạo[2] cũng rất ngon.”

[1] Trong tiếng Trung, Di Phấn và mễ phấn cùng được phiên âm là mi fen có nghĩa là mỹ sợi.

[2] Trong tiếng Trung, Di Tô và mễ tô cùng được phiên âm là misu có nghĩa là bông gạo.

“Cậu, hừ! Kêu ông bố đàn độn của cậu đổi tên cho cậu đi, để xem hai mươi năm sau, cậu còn dám huênh hoang với cái tên này của mình nữa không?” Nguyễn Di Phấn đẩy Hồ Bất Động đang đứng chắn trước cửa ra rồi chấp tay sau lưng, bước vào, đảo mắt ngó nghiêng khắp căn phòng.

Phan Đoàn dắt tay cô bé Nguyễn Di Tô đến trước mặt Hồ Bất Động, trưng ra nụ cười đáng yêu. “Chị Hồ, gần đây chắc chắn chị đã làm chuyện gì có lỗi với em, đúng không? Cho nên chị phải làm bữa cơm tạ lỗi với em, như vậy em sẽ tha thứ mọi tội lỗi của chị.”

Khỏe môi cô gật gật, cuối cùng cũng thốt được lên lời: “Em muốn chị giúp em yêu sớm sao?”. Hơn nữa lại còn bắt cả hai tay? Hái hoa tỳ muội? Thằng nhóc này to gan quá thì phải, thậm chí còn vượt xa cả bố nó. Ít nhất bố nó cũng chưa dám bắt cả hai tay...

“Em chỉ muốn chị giúp em thuyết phục bố thôi.”

“Anh ta không cho phép em yêu sớm sao?”

“Chắc ông ấy sẽ không hài lòng lắm.”

“Anh ta không vui vì có đứa con hơn cha chứ gì?”

“Hi hi, tóm lại, em không muốn bộ mặt lạnh lùng của bố dọa Di Tô chết khiếp.” Thằng nhóc giơ tay lên xoa cái đầu nhỏ xíu của Nguyễn Di Tô, cô bé giương tròn đôi mắt, hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói gì.

“Vừa rồi là ai nói với chị, phải thích toàn bộ con người của anh ta hả?” Phan Đoàn toan quay đi, đột nhiên...

“Á...”, tiếng hét phẫn nộ của Nguyễn Di Phấn vọng ra từ trong phòng...

“Di Tô! Chúng ta đi! Gia đình này toàn người biến thái. Chỗ nào cũng thấy toàn đĩa phim A, còn vứt bừa bãi trên sofa nữa!”

“Đĩa phim của bố em. Chị không giúp ông ấy thu dọn lại sao?” Phan Đoàn thất vọng nhìn Hồ Bất Động.

“Liên quan gì đến chị? Là tôi qua anh ta xem xong vứt ở đó.”

“Bố chồng thích xem gì cơ?”, Nguyễn Di Tô vẫn nắm tay Phan Đoàn, nghiêng đầu, ngây ngô hỏi.

“...” Phan Đoàn và Bất Động cùng nhìn chú cừu non bên cạnh lắc đầu, đành hy sinh để bảo vệ sự thuần khiết của dòng suối nhỏ này. “Là nghệ thuật cơ thể mà thôi.”

“Bố chồng thích nghệ thuật cơ thể sao? Ồ...” Nguyễn Di Tô cắn ngón tay lặp lại mấy từ đó. Còn về “nghệ thuật cơ thể” là gì, cô bé không hiểu cho lắm, có lẽ đợi khi cô bé gặp trực tiếp bố chồng sẽ hiểu thôi. Bởi vì, ông ấy là người mà sau này sẽ ngủ ở phòng bên cạnh phòng bọn họ mà.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Sự thổ lộ của ngư lang

“Cô có biết tôi đã ngu ngốc chờ đợi cô cân nhắc, mặc dù sự cân nhắc của cô thực sự rất quá đáng, khốn kiếp!”

* * *

Hạ Thiên Lưu khác hoàn toàn sự phụ của mình. Anh ta chẳng mấy yêu quý trẻ con, càng không bao giờ thu nhận những đứa trẻ mồ côi mang về nuôi dạy. Nếu có thể, chắc anh hy vọng, cuộc sống nhân cư, thanh tịnh của mình sẽ không xuất hiện “trẻ con”, thứ sinh vật mới nhìn đã muốn bóp chết ấy. Nếu không, khi ngồi trước bàn ăn và phát hiện ra ba sinh vật lạ kia, sắc mặt anh ta đã không thay đổi rồi nhú chặt lông mày như thế.

“À?”

Hạ Thiên Lưu mồm môi, giọng nghiêm khắc.

Tại sao trong nhà vốn có ba người, giờ lại thừa ra hai cô nhóc tay cầm thìa cùng nhìn anh không chớp mắt.

“Con dâu của anh.” Hồ Bất Động gấp một miếng cà tím, gắp gọn thông báo với anh rằng anh sắp lên chức bố chồng.

Phạm Đoàn nhét chiếc thìa vào tay Nguyễn Di Tô, xoa cái đầu đang run lấy bẫy, nhìn chăm chăm khuôn mặt lạnh lùng của bố mình. “Bố, bố quay lại đây! Con giới thiệu với bố, đây là Nguyễn Di Tô, người b cạnh cứ nhìn bố chăm chăm là Nguyễn Di Phần.”

Anh nhìn cậu con trai mình đang vui vẻ gắp rau cho cô bé tóc ngắn mà chẳng thốt nổi nửa câu dạy dỗ, chỉ giờ đưa toan gắp một miếng rau. Chợt phía đối diện phát ra một tiếng đập bàn giận dữ, đĩa rau nảy lên một cái, miếng rau anh vừa gắp rơi trở lại đĩa, anh neo mắt, nhìn chăm chăm vào chỗ rau mình vát và lăm mới gắp được.

“Gọi tôi là Nguyễn đại tiểu thư!” Nguyễn Di Phần có vẻ rất căm ghét cái tên của mình.

“Chị, hóa ra đây là bố chồng em. Đẹp trai quá!” Nguyễn Di Tô đứng là một con cừ non ngây ngô, chẳng hiểu gì chuyện đời.

“Vây chỉ cần em thường xuyên đến ăn cơm với anh Phạm Đoàn là có thể gặp được ông ấy rồi. He he.” Trong khi Hạ Phạm Đoàn lại là một cao thủ tình trường, chuyên dụ dỗ trẻ nhỏ. Vì hạnh phúc của mình, không tiếc bán rẻ cả bố mình.

“Vâng!” Di Tô sung sướng giờ cao đôi lứa như muốn thốt lên “Anh Phạm Đoàn muôn năm”.

“Hạ Phạm Đoàn, cậu đừng tưởng có ông bố đẹp trai thì có thể qua được ải của tôi. Tôi nói cho cậu biết, tôi sẽ không cho qua dễ dàng như vậy đâu.” Di Phần tiếp tục đập bàn, không cần biết mình đang làm ảnh hưởng tới sự ngon miệng của mọi người.

Đúng lúc lông mày anh đã nhú chặt thì một miếng cà tím được gắp vào bát anh. Anh quay đầu nhìn Hồ Bất Động rồi lại nhìn miếng cà tím trong bát mình. Trước giờ cô chưa từng gắp thức ăn cho anh, tại sao hôm nay...

“Cô đang làm gì vậy?”, anh hỏi

“Gắp đồ ăn cho anh.”, cô thần nhiên trả lời. Dưới gầm bàn, Hạ Phạm Đoàn liên tục đá chân ra hiệu cho cô. Nếu không phải vì đang giấu nó chuyện bố cô gọi điện về, cô đã chẳng cần chịu âm ức thế này. Việc thăng nhóc lấy vợ hay cho bố nó ôm cháu đều chẳng liên quan gì đến cô.

Hạ Thiên Lưu nhìn miếng cà trong bát, cầm đũa lên, hất miếng cà ra rồi lạnh lùng nhìn khuôn mặt đang cứng đờ lại của cô, thẳng thừng nói: “Tôi không ăn cà tím”. Cũng nhân tiện cho cô biết, đôi bên không thân thiết, càng ít tiếp xúc càng tốt.

Nguyễn Di Phần nhanh chóng phát hiện ra không khí khác thường giữa “đôi vợ chồng” này, liền quay sang lờm Hạ Phạm Đoàn. “Nếu tình cảm của bố mẹ cậu không tốt, đổ vỡ, ly hôn, cậu càng không có hy vọng động vào em gái tôi. Tôi tuyệt đối không gả em gái tôi vào một gia đình không hạnh phúc.”

“He he, bà ấy đang đùa thôi, chứ bố tôi thích gì, bà ấy là người hiểu hơn ai hết. Tình cảm của hai người họ rất tốt, đúng không?” Để lấp liếm, Phạm Đoàn lại đuổi chân đá Hồ Bất Động một cái, dùng ánh mắt thúc giục cô tiếp tục cố gắng.

“Đúng, đúng vậy! Tình cảm của chúng tôi luôn rất tốt, he he he he, phải không, bố nó?” Cô vội vã cầu cứu chị viện. Huh u, nếu bây giờ anh đang trong giờ làm việc thì tốt biết mấy, chắc chắn anh sẽ nở một nụ cười tươi như hoa rồi cùng cô diễn xuất ăn ý. Nói thế nào nhỉ? Vì hạnh phúc của con trai mình, cứ lừa được con dâu về đã rồi hãy tính, mặt anh cứ lạnh như băng thế kia, chẳng lẽ không sợ gia đình thông gia chê cười sao.

Bố nó? Hừ...

Nghe cô gọi như vậy, anh anh mỉm cười nhưng nụ cười đó lạnh lẽo tựa băng giá. Vào cái thời khắc then chốt này, sao anh ta có thể nở nụ cười lạnh nhạt như vậy? Rõ thật là!

“C phải vậy không?” Nguyễn Di Phần nghi ngờ nhìn cặp “vợ chồng” quái dị trước mặt, một người cười nhạt, một người toát mồ hôi lạnh, còn “con trai” bọn họ cứ liên tục nháy mắt với “mẹ mình”. Làm sao nó có thể gả Nguyễn Di Tô ngốc nghếch, ngây thơ vào một gia đình thế này để cô bé chịu khổ chứ.

Nó phải điều tra thật cẩn thận. “Mẹ Phan Đoàn và bố Phan Đoàn làm nghề gì vậy?”

“Tiếp phụ nữ...” Dưới gầm bàn, một bàn chân lại đá mạnh vào cô, cô giật mình vội vã đứng dậy: “Là tư vấn tâm lý cho phụ nữ.” Cô nhất thời cuống quá bèn mượn luôn lời lẽ của mẹ tú bà chắc không đến nỗi bị mẹ lôi ra đánh cho một trận chứ.

“Tư vấn tâm lý cho phụ nữ?” Nguyễn Di Phần chớp mắt không hiểu, nhìn Hạ Thiên Lưu vẫn cười nhạt nhìn “mẹ nó” về cao thâm khó đoán. “Được rồi! Nghề đó có thể coi là một nghề chân chính. Câu hỏi tiếp theo, bố Phan Đoàn bình thường thích làm gì nhất?”

“Vấn đề này còn phải hỏi sao? Số đĩa phim A trong phòng là...” Chợt thấy đầu gối hơi nhói lên, cô vội hạ thấp giọng, “Không! Số đĩa phim A đó đều là tôi xem, không liên quan đến anh ấy. Tôi... tôi... hu hu... Là do nhu cầu của tôi không được thỏa mãn, là tôi không biết xấu hổ... là tôi đã không lấy mình làm gương, tôi nhất định sẽ sửa chữa, sẽ sửa chữa. Từ nay về sau, sẽ không xem mấy thứ đồi trụy này nữa. Tôi sẽ đem vứt toàn bộ đi, sẽ không làm hư em gái em...”. Tiểu quỷ chết tiệt, sự trong sạch của cô đã bị hủy hoại trong tay nó rồi!

“Đừng đó! Số đĩa phim A đó không liên quan gì đến bố tôi. Bố tôi tình thông cảm kỳ thi họa. Hằng ngày thích ở trong phòng đốt trầm hương luyện chữ, chấp bút làm thơ.”

Hồ Bất Động nhìn Phan Đoàn giọng cao đôi đứa, lắc lư cái đầu tự tán thưởng bố mình. Nhưng sao cô cảm thấy nó đang miêu tả một người đàn ông khác chứ không phải gã đang ngồi cạnh cô đứng đưng cười nhạt kia. Gì mà đốt hương, luyện chữ? Gì mà chấp bút làm thơ? Sao không nói thẳng, bố nó thích lên núi đứng ngắm như khúc gỗ hoặc tắm tiên dưới suối, làm du khách tưởng nhầm là tiên nữ?

Đầu gối cô lại một lần nữa nhói lên vì bàn chân của Phan Đoàn, nó đang cảnh cáo cô bỏ ngay bộ mặt khinh ghét, coi thường đó đi, phải tỏ ra ‘yêu thật lòng’.

Được rồi, yêu thật lòng thì yêu thật lòng. Cô tiếp tục giả vờ khóc lóc, làm như thể cô không xứng đáng với bố nó, như thể bản thân thật may mắn vì được cùng người đàn ông hoàn hảo ấy sinh ra được đứa con hoàn hảo ấy, như thể cô là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời. Hả? Phi...

“Chị, chị đừng bắt nạt mẹ chồng em khiến bà khóc nữa. Bà ấy thật đáng thương! Bố chồng cứ nhìn mẹ không chớp mắt.” Nguyễn Di Tô lương thiện vừa và com vừa cất tiếng bảo vệ chính nghĩa.

“Hu hu, con đúng là con dâu ngoan. Mẹ chồng tương lai tuyệt đối không ức hiếp con. Mẹ nhất định sẽ yêu thương con như con gái ruột của mình.” Đôi khi nịnh hót một chút cũng rất có ích lợi.

“Di Tô, em đừng bị mấy giọt nước mắt giả tạo của bà ta lừa gạt. Bọn họ đâu có giống một đôi vợ chồng hạnh phúc chứ, giống cặp tình nhân đã chán ghét, coi thường lẫn nhau, chỉ hận không thể túm lấy cổ áo nhau mà hét lên ‘sự chân thành của anh ở đâu’ thì đúng hơn? Hạ Phan Đoàn, bố và mẹ cậu có phải chưa kết hôn đã sinh ra cậu không?”

“...” Lợi hại! Con bé này ghê gớm chẳng kém gì Phan Đoàn. Tiếp theo đây cô phải nói thế nào? Chẳng lẽ nói với nó, theo pháp luật, cô vẫn chưa đủ tuổi kết hôn, đợi sau hai mươi tuổi, cô lập tức sẽ được gả vào nhà họ Hạ, thay chồng dạy con, quy ăn điển viên, nhân tằm bé cháu?

“Không phải!”, giọng anh lạnh ngắt vang lên bên cạnh cô, cô và Phan Đoàn cùng lúc ngẩng ra. Người đàn ông này giờ vẫn ngồi im, không có ý hợp tác, đột nhiên thốt ra một câu thừa thãi. Thôi được, cô thừa nhận, cô thao thao bất tuyệt cả tràng dài cũng không có sức thuyết phục bằng hai chữ ngắn gọn của anh. Nhưng anh... anh ta muốn

“Không phải sao?” Nguyễn Di Phần càng nghi ngờ.

“Cô ấy chính là người phụ nữ của tôi, chỉ có điều...” Anh nghiêng răng ken két, nhìn cô lạnh nhạt, rồi gấp một miếng cà tím, dường như rất ân cần, rất quan tâm bỏ vào chiếc bát đang đun lên của cô. Chú ý, tất cả đều chỉ là đường như.

“Anh... anh đang làm gì vậy?” Cô bung bát com, vừa nuốt nước bọt vừa nhìn về mặt lạnh lùng của anh. Đột nhiên cô hiểu được tâm trạng khủng bố của anh lúc thấy cô gấp thức ăn cho mình. Thì ra, ân oán giữa họ đã sâu sắc đến như vậy rồi.

“Gấp thức ăn cho em” Khóe môi anh cong lên, về mặt càng lạnh lùng.

“Bố Phan Đoàn, anh vẫn chưa nói xong, chỉ có điều là gì?” Nguyễn Di Phần chờ đợi anh hoàn thành nốt câu nói.

Anh không trả lời, chỉ nhìn cô bé nhún mảy rồi nói: “Ăn đi”.

“Tôi đang hỏi anh đó”.

“Em ăn trước đi rồi anh trả lời”.

“...”

“Em lại làm nũng nữa rồi? Muốn anh bón cho ăn chứ gì? Cũng được.” Nói xong, anh giơ đũa, gấp một miếng khác, đưa sát miệng Hồ Bất Động.>Cô nhìn Phan Đoàn như cầu cứu chợt phát hiện thẳng nhóc đang lúi húi bận lau miệng cho cô bạn gái nhỏ của mình, làm gì có thời gian để ý đến người chị đang vì nó mà vào sinh ra tử, vì nghĩa diệt thân.

Cô run rẩy há miệng. Sao miếng cà này khó ăn quá vậy?

Anh hài lòng, đôi lông mày cũng vì thế mà giãn ra, anh bỏ đĩa xuống, nhếch môi: “Cô ấy chính là người phụ nữ của tôi, chỉ có điều vị trí đó là do cô ấy trả tiền mà mua được.” Cô chẳng qua chỉ là người luôn đùa cợt anh, quan hệ của hai người chẳng qua chỉ có vậy. Hừ...

“Phi.” Cả căn phòng phát ra tiếng thờ dài.

“Di Tô, chúng ta đi. Gia đình này thật biến thái. Chị tuyệt đối không đồng ý, chết cũng không đồng ý!” Nguyễn Di Phần rút điện thoại ra, ần ần bàn phím. “A lô, quản gia, lái xe xuống dưới lầu đón hai chị em tôi. Chúng tôi đi ngay tức khắc!”

“Chị... chị thực sự trả tiền để đùa cợt bỏ em sao?” Phan Đoàn đột nhiên tru miêng ra, nhìn cô như thể nhìn một tên đại gian ác.

“Mẹ chồng, mẹ thật xấu xa! Sao mẹ có thể ức hiếp bố chồng như vậy? Bố chồng thật đáng thương!” Ngay đến cô bé lương thiện, ngày thơ này giờ chỉ cầm cúi và com cũng lên tiếng chỉ trích cô.

Này... chuyện... chuyện gì vậy? Vì sao Hạ Thiên Lưu, anh ta mới mở miệng nói mấy câu mà tất cả mọi người đều bênh vực anh ta? Cô đã làm sai chuyện gì chứ? Cô trả tiền sông phẳng, thuận mua vừa bán, chứ đâu có ăn quýt, mọi người có cần nhìn cô hằn học vậy không? Đáng thương gì chứ, anh ta đáng thương chỗ nào? Cô lên quay sang nhìn anh... Xem kia, xem kia! Anh ta ăn mới ngon lành làm sao! Không còn ai đập bàn, quát tháo nữa, cuối cùng anh cũng được ăn một bữa cơm

“Anh ta đáng thương gì chứ? Anh ta vẫn ăn uống ngon lành thế kia cơ mà! Nhìn anh ta giống một người đang buồn bã vì bị đùa cợt sao?” Cô chỉ ra bằng chứng sắt đá để tố cáo anh tội vu khống.

“Vậy tôi phải như thế nào?” Anh nhướn mày, quay sang hỏi ý kiến cô, lẽ nào anh phải khóc cho cô xem? Hay là nhảy lầu, treo cổ tự sát? Nếu như vậy mới giúp cô và anh có tiếng nói chung thì chẳng thà cả đời này anh tránh xa cô.

“Tôi không cần biết các người làm thế nào để hiểu nhau, các người cứ ở đó mà cãi vã, tôi phải đưa em gái tôi đi! Không ai ngăn cản được tôi hết!” Nguyễn Di Phần tóm lấy cổ tay Di Tô, nhảy xuống ghế, chợt phát hiện em gái mình đã bị cuốn vào chuyện xích mích của hai “vợ chồng” nhà kia.

“Chị, đợi một chút, em muốn xem bố chồng làm thế nào để chuyển bại thành thắng.”

Hồ Bất Động nhìn người đàn ông vừa mới lạnh lùng như băng, chớp mắt đã thân nhiên ăn uống, cô tức giận kiễng chân lên, muốn cãi nhau chứ gì? Hừ, đã vậy chẳng cần nề nang gì nữa, muốn nói gì thì cứ nói hết ra đi!

Hít thật sâu...

“Anh buồn bã nỗi gì. Lần nào kẻ đắc chí cũng là anh, còn tôi phải chạy theo lấy lòng anh, lại phải tuân thủ theo cái thời gian biểu chết tiệt của anh nữa. Cảm giác để phụ nữ xếp hàng đứng chờ thứ vị lắm phải không? Chắc kiếp trước anh làm hoàng đế nên kiếp này mới phải làm trai bao. Dù anh là hoàng đế thì cũng là một hôn quân hại nước hại dân mà thôi. Anh trừng mắt gì chứ? Tất cả đều tại anh, hại tôi bị mụ tú bà kia uy hiếp, sai bảo, lại còn ngày ngày bị tên Trác Duy Mặc đó quát tháo. Chỉ có anh là sung sướng, lúc nào cũng đem bộ mặt giả nai kia ra lợi dụng tôi, xong việc liền trở mặt không nhận người! Ai yêu nổi bộ mặt băng giá của anh, còn dám nói chuyện yêu thật lòng. Yêu thật lòng chẳng phải cũng giống một trò đùa sao? Thích toàn bộ cay chỉ là thích ba chữ Hạ Thiên Lưu? Cô ta biết viết ba chữ đó thì anh liền cảm động rơi nước mắt sao?”

Anh nghe hết những lời oán trách, bất mãn của cô mà không có phản ứng gì, chỉ buông ra đúng một chữ: “Đúng”.

Đúng? Anh còn dám thừa nhận sao? Chuyện gì đúng? Chuyện bị cô bôn cợt hay chuyện kiếp trước anh ta là hoàng đế? Hay anh thừa nhận anh đang lợi dụng cô? Ôi, sớm biết thế này, cô nên nói từng chuyện, từng chuyện một, báo hại cô giờ chẳng hiểu anh vừa thừa nhận chuyện gì nữa.

Thấy cô ngồi ngây ra hồi lâu, không nói năng gì, anh biết ngay cô đã quên hết những gì mình vừa nói, liền lừ cô một cái, rồi lạnh nhạt giải thích thêm: “Chỉ cần cô viết được ba chữ Hạ Thiên Lưu, tôi sẽ cảm động rơi nước mắt.”

“Đừng tưởng chỉ mình cô Sa... Sa gì đó có học thức. Hạ Thiên Lưu, ba chữ đó, tôi cũng viết được.”

“Vậy cô viết thử xem”

“Hả?” Trước mặt cô đột nhiên xuất hiện một tờ giấy rất quen thuộc, giống hệt tờ giấy cô nhìn thấy vào lần đầu tiên đến Câu lạc bộ Bạch Mã.

“Viết đi!”

“Thực... thực sự phải viết sao?” Cô chỉ thuận miệng nói vậy thôi mà. Cái gì mà thích toàn bộ con người anh, cô thực sự không có hứng thú với khuôn mặt lạnh lùng của anh.

“Chẳng phải cô biết viết sao? Mau viết tên của tôi đi.”

“...” Viết xong rồi, chẳng phải ngày nào cô cũng phải chứng kiến khuôn mặt lạnh như băng thay vì nụ cười mê hồn sao? Không! Cô không muốn. Cô không muốn giống cô nàng Sa gì đó kia, tiêu tiền chỉ để cùng anh đọc sách.

Nhìn bộ dạng phân vân, do dự, nhìn trước ngó sau của cô, anh ăn mất ngon bèn buông đĩa xuống, đứng dậy, móc chiếc điện thoại chẳng biết đã rung từ bao giờ ra, lướt qua chỗ hai tiêu quý như qua chỗ không người, nhận điện thoại. “Ừ.”

“Ồ đó đợi tôi, tôi đến ngay đây.”

Anh vừa nói vừa định rút lấy tờ giấy trên bàn nhưng bị cô giữ lại. Cô... cô còn muốn cân nhắc thêm chút nữa, anh ta làm gì mà gấp gáp vậy?

“Cô cho rằng cô là ai? Tại sao tôi phải chờ đợi cô cân nhắc chứ?” Anh nhướn mày. Không thèm tranh giành tờ giấy đó với cô nữa, điều đó khiến anh cảm thấy mình thật ngu ngốc, anh quay người, mở cửa, giận dữ bỏ đi.

Cô ngồi ngây tại chỗ, nhìn tờ thông tin cá nhân trống không mà mình vừa tranh giành được. Anh đâu không lại cô liền bỏ chạy rồi, cô nên cảm thấy đắc ý mới đúng. Hơn nữa, cô đã giữ được thể diện trước mặt bọn trẻ con!

“Các em thấy rồi đấy, là anh ta cam tâm tình nguyện sa đọa, tự nguyện để cho người khác bôn cọt. Người ta vừa gọi một cái liền chạy đi ngay.” Cô chỉ ra ngoài cửa, đương sự đã đi mất dạng, cho nên cô muốn nói gì thì nói.

“Mẹ chồng à, bố chồng hình như bỏ đi một cách rất khó chịu.” Nguyễn Di Tô nhỏ tiếng nhắc nhở.

“Thần kinh chị có vấn đề hay sao mà nói anh ta cam tâm tình nguyện bỏ đi. Rõ ràng người ta hỏi sự chân thành của chị ở đâu, chị trả lời linh tinh gì vậy?” Nguyễn Di Phấn không nổi nữa, phải thốt lên một tiếng công bằng. “Di Tô, tuyệt đối không thể gả vào cái gia đình ngu ngốc này!”

“Haizz! Chắc chị không hiểu câu cuối cùng của bố em có ý gì?” Phan Đoàn vỗ vào cánh tay vẫn đang chỉ ra cửa của Bất Động, gợi ý cho cô một chút: “Ý của ông ấy là ‘Cô có biết tôi đã ngu ngốc chờ đợi cô cân nhắc, mặc dù sự cân nhắc của cô thực sự rất quá đáng, khôn kiếp!’. Đó ý ông ấy là như thế”. Cậu đã dùng lời lẽ trong tiểu thuyết ngôn tình để phiên dịch cho cô, chắc chắn cô phải hiểu chứ.

“Anh ta cũng nói ‘khôn kiếp’ sao?”

“Bởi vì ông ấy bị chị làm cho quá tức giận. Ông ấy đã thổ lộ với chị như vậy mà chị còn đòi cân nhắc?” Phan Đoàn trừng mắt lườm cô.

“Thỏ... thỏ thổ lộ?”

“Vớ vẩn! Nếu không ông ấy cần gì ép chị viết ba chữ ‘Hạ Thiên Lưu’? Nếu không ông ấy cần gì đưa chị đi xem phim khi thấy tâm trạng chị không tốt? Nếu không ông ấy cần gì cười với chị rồi tình nguyện để cho chị bôn cọt? Chị nghĩ ông ấy đang làm gì?” Bố cậu thật sự đã thất bại thê thảm. Làm bao nhiêu chuyện như vậy mà rốt cuộc chỉ đổi lại ánh mắt dờ dẩn, ngây dại của cô, cuối cùng vẫn là Phan Đoàn cậu phải ra mặt cứu nguy.

“...”

“Bây giờ em tiễn Di Tô và Di Phấn xuống dưới nhà, còn chị ở đây mà hồi lỗi đi!” Nói rồi, Phan Đoàn khoác vai Di Tô bỏ ra ngoài. “Đi nào! Anh Phan Đoàn đưa em xuống dưới.”

“Hạ Phan Đoàn, nếu mẹ cậu thực sự ngốc nghếch như vậy, tôi tuyệt đối không gả em gái tôi vào nhà cậu để nó chịu khổ!” vẫn đứng ngay ra đó, thực sự không dám tin mình mới được mỹ nam thổ lộ.

“Yên tâm đi, đó không phải mẹ anh. Mẹ anh xinh đẹp hơn chị ấy nhiều.” Cậu cười với Di Tô một cái, ve vuốt mái tóc tơ mềm mại của cô bé.

“Mẹ anh Phan Đoàn rất đẹp sao?” Di Tô tròn mắt hiếu kỳ, ngây ngô hỏi.

“Ừ, đẹp như Di Tô vậy.”

“Thôi đi, cậu không cần tự khen mẹ mình. Nếu cậu không chịu ở rể, mọi chuyện khác miễn bàn!”

“Sạo này, Di Phấn muốn lấy một người chồng ở rể sao?” Phan Đoàn vừa xuống cầu thang vừa ngoái đầu lại hỏi.

“Liên... liên quan gì đến cậu? Hừ!”

“Tôi thuận miệng hỏi thôi mà.” Phan Đoàn nhún vai, nhìn chiếc xe đã đợi trước cổng nhà mình từ lâu. “Xe của hai người đến rồi. Hai người về cẩn thận nhé.”

“Anh Phan Đoàn, lần sau đổi lại, anh đến nhà bọn em chơi nhé.” Di Tô lên xe rồi lại thò đầu ra nói.

“Đợi một thời gian nữa! Giờ vẫn chưa phải là lúc.” Nụ cười của thằng nhóc sâu sa, khó đoán, quay sang bác tài xế đang mỉm cười, gật đầu với nó. “Di Phấn, chăm sóc tốt cho Di Tô nhé.”

“Gọi là Nguyễn đại tiểu thư! Còn nữa, Di Tô là em gái tôi, chuyện này không cần cậu phải nói.”

Bác tài xế đóng cửa xe, rồi lại nhìn thằng nhóc, gật đầu cái nữa, mới mở cửa xe, ngồi vào ghế lái và nổ máy.

“Xem ra, con không tìm nhầm người, bố, chúng ta phải ở lại đây thêm một thời gian dài nữa.”

Chương 39: Hôn anh

“Hôn anh!”

* * *

Cánh cửa kính trong phòng làm việc của bà chủ câu lạc bộ mở ra, bà ta ngược lên nhìn người mới bước vào, mỉm cười, bông đùa:

“Hiếm khi cậu mới đồng ý tặng ca.”

“...” Người mới đến im lặng hồi lâu, nói chiếc cà vạt được thắt hờ trên cổ ra, bước trên mặt thảm lụa êm ái.

“Ngày mai, cậu vẫn duy trì thái độ hăng say làm việc này nhé. Cô ta chắc chắn không yêu cầu cậu hằng ngày có mặt trong bữa cơm gia đình đâu. Bởi vậy, cô ta sẽ không cảm động vì chuyện đó. Thậm chí nếu cậu không đưa tiền cho cô ta, cô ta sẽ nói cậu ăn bám.” Bà chủ câu lạc bộ vừa nói vừa gặm miếng bánh trong tay. “Thật đáng thương cho một bà chủ như tôi, cuộc sống còn chẳng dễ chịu bằng cậu. Nhưng có một chuyện cô ta nói rất đúng, cậu thật khó chiều. Lần này, cậu lại muốn gạch tên mấy người đây?”

“...” Người kia vẫn im lặng, lại gần chiếc bàn, cầm bút, đánh mấy dấu X lên tờ danh sách khách hàng đã chuẩn bị sẵn cho

“Hừ?” Bà chủ nhướn mày, nhìn những dấu X anh vẽ ngày một dày hơn, cười một cách quái dị. “Này, cậu vẽ tiếp nữa, chắc tôi phải dẹp tiệm mất. Dừng lại được chưa? Người ta đã viết hẳn mấy chữ ‘Hạ Thiên Lư’ trong cột ‘mẫu đàn ông bạn thích’, thế mà cậu lại từ chối người ta là sao? Chẳng phải cậu ghét sự giả tạo sao? Chẳng phải cậu ghét người khác coi cậu như vật thể thân sao? Giờ có người yêu chính con người cậu, cậu vẫn không vui là sao?”

“...” Anh ngược nhìn bà chủ một lát lại cúi đầu tiếp tục đánh dấu X, như thể chẳng nghe thấy bà ta nói gì.

“Nè, những cô gái đã gặp cậu một vài lần đều rất có hứng thú với cậu. Họ muốn biết con người thật của cậu, chứ không muốn thấy tấm mặt nạ khi tiếp khách của cậu nữa. Chuyện đó tôi thấy đâu có gì quá đáng, thế mà cậu giữ bộ mặt lạnh tanh, cầm đầu vào đọc sách, chẳng thèm ngó ngang gì đến người ta cả. Ấy thế mà người ta vẫn trả tiền cho cậu. Đó gọi là yêu thật lòng!” Bà chủ chống cằm, nhìn những dấu X trên tờ danh sách, nói tiếp: “Dù sao cũng tốt hơn kẻ chẳng hiểu gì về sự chân thành.” Anh luôn cho rằng vẻ lạnh lùng của mình là tài sản vô giá nên không nỡ dành nó cho người con gái khác? Ấy thế mà lại có người không thèm!

Anh nhúm mày, bàn tay từ từ dừng lại, ngòi bút ghì mạnh lên mặt giấy.

“Thiên Lư, coi như tôi nói sai. Đừng như vậy mà.” Bà ta cảnh giác nói thêm một câu rồi im bặt.

Anh nheo mày, ném chiếc bút lên mặt bàn, tức giận nhìn qua chỗ khác.

“Đúng là cô ta động lòng rồi, mà không phải chỉ là thoáng qua đâu. Nhưng người cô ta thích là Hạ Thiên Lư mà tôi thiết kế ra, còn cả những kỹ xảo, những mảnh khõe tôi dạy cậu, chứ không phải con người thực của cậu. Nếu trò chơi này cậu không biết chơi thế nào, tôi có thể dạy cậu, nhưng với điều kiện cậu chỉ có thể coi nó là trò chơi.”

Anh măm môi, không nói tiếng nào, đứng nguyên tại chỗ, nhìn chiếc bóng in trên nền gạch hoa.

“Được rồi, coi như tôi chưa nói gì. Nếu cậu đã muốn kiên trì đến cùng thì đừng trưng ra bộ mặt ảm ức đó nữa, nhìn mà tôi đau lòng! VIP của tôi bị ức hiếp, người làm bà chủ như tôi cũng thấy mất mặt.” Bà chủ nhún vai, giọng nói nhẹ nhàng trở lại, với lấy chiếc áo khoác. “Ồ! Đợi tôi làm xong mấy việc này, sẽ đưa cậu về nhà.”

“Không cần.” Anh quay người bỏ ra cửa.

“Haizzz! Cậu không sợ lạc đường sao? À, đúng rồi! Cô ta đốt lò hương để cậu tìm được đường về nhà đúng không?” Bà chủ cười gian xảo. “Phải công nhận cô ta thật biết ăn cắp trái tim người khác nhưng không ngờ cậu cũng dễ dàng rung động như vậy. Hay là, cậu giáng một đòn quyết định đi. Dừng cách lần trước tôi nói với cậu đó. Cậu chỉ cần rao bán đêm đầu tiên, bảo đảm cô ta sẽ nhảy dựng lên cho mà xem.”

“Rằm”

Anh đáp lại bà ta bằng một tiếng sập cửa đánh “rằm”, bà ta hậm hực xoa mũi. “Hừ! Cự tuyệt tôi phũ phàng vậy sao? Đó rõ ràng là một kế rất tuyệt mà. Cậu có lợi, tôi cũng có lợi. Làm gì có người đàn ông nào lại giữ gìn trinh trắng chứ.”

...

“Chị nói đi chứ.” Hạ Phan Đoàn khoanh tay trước ngực, ngồi trên sô pha, nhìn Hồ Bất Động hai tay ôm đầu, ngồi lắc lư hết như gã đàn ông ăn vụng bị vợ bắt quả tang, đang sám hối và tự hứa sẽ sửa chữa lỗi l

“Chị làm gì mà cứ lắc lư cái đầu thế? Chị không cần bỏ em sao?”

“Chị rất bối rối, chị rất đau khổ, chị rất dằn vặt.” Đầu cô vẫn lắc không ngừng.

“Chị dằn vặt cái gì? Nếu thích thì cứ việc nói thẳng với bố em”

“Đừng ép chị!” Đầu cô lắc càng mạnh hơn.

“Chị không nói thì làm sao bố em biết được, ông ấy thỉnh thoảng cũng rất ngốc mà!”

“Tội lỗi! Tội lỗi! Tội lỗi!” Đầu vẫn lắc dữ dội.

“Hay chị cứ chạy đến ôm chầm lấy ông ấy mà hôn. Bây giờ trong tiểu thuyết ngôn tình rất thịnh hành kiểu thô lộ không dùng ngôn ngữ như vậy!”

“...” Đầu cô không lắc nữa, vẻ mặt buồn rười rượi. “Em không hiểu chị đang dằn vặt chuyện gì sao?”

“Còn chuyện gì ngoài chuyện làm thế nào để thô lộ với bố em nữa.” Thăng nhóc chớp mắt, cảm thấy câu hỏi của cô thật thừa thãi.

“Chị không hiểu tại sao người ta thô lộ với chị mà cần đến một thằng nhóc bảy tuổi làm phiên dịch? Chị càng không hiểu tại sao phải cần một thằng nhóc dạy chị làm cách nào thô lộ với bố nó.” Lần đầu tiên trong đời cô được người ta, tại sao không lãng mạn một chút, mơ màng một chút. Thôi được, cứ coi như không cần lãng mạn, không cần mơ màng nhưng chí ít nó cũng nên giống những cặp đôi bình thường chứ. Vì sao ngay đến hạnh phúc nhỏ nhoi đó cô cũng không có được?

“Bởi vì hai người đều là kẻ ngốc trong tình yêu.” Phan Đoàn lườm cô, phũ phàn chỉ ra sự thật.

“...” Cô không cam tâm bị coi thường như vậy. “Bố em là kẻ ngốc trong tình yêu, điểm này chị không phủ nhận, nhưng chị...”

“Chị thì sao? Người ta thô lộ với mình còn không biết. Nói chị ngốc không đúng sao?” Phan Đoàn nhướn mày, nói tiếp: “Ngay đến Di Tò và Di Phấn còn hiểu, thế mà chị chỉ biết đứng đó há hốc miệng.”

“Đó là bởi bọn em vẫn là trẻ con! Nói đến đây chị mới nhớ, bố em tốn bao nhiêu tiền cho em học ở trường điểm, em lại làm trò gì, bắt cá hai tay? Em có xứng đáng với đồng tiền mồ hôi nước mắt của bố em không?” Cô đập tay xuống bàn, chỉ thẳng vào thằng nhóc mới tí tuổi đã đào hoa, phong lưu.

“Em đâu có bắt cá hai tay. Chị đừng hòng kéo em cùng một giuộc với chị nhằm giảm bớt cảm giác tội lỗi của mình.” Nó nhìn thấu tim đen của cô.

“Chị... chị bắt cá hai tay khi nào chứ?”

“Chị Hồ, chị còn nhớ đã hứa với em chuyện gì không?” Thăng nhóc đột nhiên đứng dậy, nghiêm mặt nhìn cô. “Không được bắt nạt bố em. Đừng nói với em chị chỉ thích nụ cười của ông ấy. Em thấy tình cảm của chị và anh chàng hàng xóm kia vẫn chưa dứt hẳn nên chị chỉ lấy bố em ra làm vật thay thế mà thôi.”

“...”ồ chợt dạ, cánh tay đang ôm lấy đầu cũng bắt giắc ngo nguậy.

“Cho dù trước đây bố em không đề ý chuyện chị bắt nạt ông ấy nhưng không có nghĩa bây giờ ông ấy cũng thế. Cho nên, nếu chị không muốn tiếp tục trò chơi đó nữa thì tránh xa ông ấy ra.”

Nói xong, thăng nhóc “hư” một tiếng rồi bỏ về phòng ngủ, còn tỏ rõ thái độ bằng cách sập cửa đánh “rầm” một cái. Cô liếc nhìn chiếc lư hương đặt ở góc nhà. Ngày trước, mỗi khi giận anh, cô thường đập đổ lư hương đó, nhưng sau này thành quen rồi, cứ thấy hương sắp cháy hết là cô lại bỏ thêm hương mới vào. Đây có thể coi là chứng cứ thích anh không? Ít nhất cũng chứng minh, cô rất quan tâm đến anh, sợ anh lạc đường, mà cô lại không hứng thú với chuyện dán giấy tìm người nhà, hay đến đồn cảnh sát nhận người... Ồ, nếu nói như vậy thì đơn giản chỉ vì cô không thích phiền phức chứ đâu phải thích anh.

Còn cả đồng đĩa phim A vút bừa bãi cạnh ti vi nữa, hầu hết đều là do cô cầm từ hiệu sách về cho anh. Anh không từ chối, hằng ngày lãnh cảm ngồi xem và ngủ gật. Như vậy, có thể coi là cô thấu hiểu sở thích của anh không? Nhưng hôm đó ở tiệm đồ cổ, cô mới biết, sở thích thực sự của anh không phải phim A mà là đồ cổ... Thế là cô đã mua tất cả cho anh.

Vậy nghĩa là cô có chút tình cảm với anh, phải không?

Nhưng Phan Đoàn lại nói, cô chỉ đùa cợt anh, rằng cô chỉ thích nụ cười của anh. Có phải vậy không nhỉ? Được rồi, cô thừa nhận, lần trước anh giữ bộ mặt lạnh lùng mời cô đi xem phim, cô đã giật mình và phải đợi anh mỉm cười rồi mới dám đồng ý. Mặc dù, biết nụ cười của anh lúc đó không phải cam tâm tình nguyện nhưng nếu anh không cười có nghĩa là người đi xem phim cùng cô là Hạ Thiên Lưu chứ không phải chàng trai mà cô bao.

Cô cứ tưởng anh rất hài lòng về mối quan hệ này của họ, bởi vì người được lợi cuối cùng thật ra chính là anh. Cô nói muốn tặng quà anh, là tặng quà cho Hạ Thiên Lưu thật sự. Nhưng anh đáp lại cô bằng bộ mặt cảnh giác, vì sự trong trắng của mình, anh kiên quyết không nhận quà của khách hàng.

Cô dựa lưng vào sô pha, nghĩ ngợi lung tung, cuối cùng nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi mất.

Hồi lâu, tiếng mở cửa rồi đóng cửa đánh thức cô dậy. Cô vẫn nằm trên sô pha, không muốn động đây, hơn nữa cũng chưa nghĩ ra phải đối mặt với anh như thế nào. Đã vậy thì... ngủ tiếp. Đột nhiên, một hơi thở ấm áp phả vào mặt cô...

Cô cảm nhận được hơi thở kia mỗi lúc một gần, bàn tay cô cũng siết lại mỗi lúc một chặt. Thôi chết, anh ta muốn hôn trộm cô sao? Đây là cảnh quá ư quen thuộc trong tiểu thuyết ngôn tình, nhưng cô nằm đây không phải để tạo cơ hội cho anh. Cũng may cô đánh răng rồi...

Cô hé mắt, thấy anh quỳ một gối ngay bên cạnh sô pha, nhìn cô chăm chú. Cô không nhìn rõ nhưng không dám mở mắt ra, chỉ đành nhắm chặt lại.

Chiếc đồng hồ trên tường “tích tắc tích tắc” đều đều. Cô bắt đầu mất bình tĩnh dưới sự thúc giục của thời gian. Tại sao anh chỉ quỳ ở đó nhìn cô mà không áp môi lên môi cô, trong hoàn cảnh này, chắc chắn có ai lại hành động giống anh cả.

Đột nhiên một bàn tay vuốt lên mặt cô. Cô chưa kịp mừng thầm vì cuối cùng anh cũng có động tĩnh thì anh lại thu tay về...

Chẳng lẽ anh tưởng cô đã chết nên muốn kiểm tra xem cô còn thở hay không? Đáng lẽ anh nên lướt bàn tay mình lên đôi môi đỏ, gọi cảm của cô mới phải chứ!

Bóng đen bên cạnh cô đột nhiên đứng dậy, cất bước bỏ đi. Cô không thể tin được mở choàng mắt ra, như thế mà gọi là thích cô sao? Chắc chắn Phạm Đoàn nhầm to rồi. Anh ta hoàn toàn chẳng có cảm giác gì với cô cả nên mới quỳ bên cạnh và nhìn cô, có lẽ tưởng rằng cô nhồi máu cơ tim chết rồi nên mới thử áp tay lên má cô, thấy vẫn còn ấm... Không... phải nói là nóng mới đúng. Yên trí rằng cô vẫn còn sống, b bỏ đi luôn.

Cô còn giả vờ ngủ làm gì nữa?

Cô mở trừng mắt, lật người toan đứng dậy, cầu nhàu vài câu, đột nhiên phát hiện ánh mắt anh vẫn đang dán trên người mình, đầu gối bỗng nhiên mềm nhũn, lại ngồi phịch xuống sô pha.

“Tôi... không phải là tôi giả vờ ngủ, tôi vừa mới tỉnh dậy thôi.” Anh quay người lại tiến về phía cô, cô không đọc nổi những suy nghĩ ẩn chứa sau đôi mắt đó.

Anh lại tới quỳ bên cạnh sô pha, bốn mắt nhìn nhau. Cô mỉm cười ngượng ngùng. Thấy ánh mắt cô nhìn mình, anh biết cuối cùng cô cũng để mắt tới mình. Lại thấy cô hít một hơi thật sâu, anh đoán được cô đang chuẩn bị cho chuyện gì tiếp theo đây.

Sau đó, anh nghe thấy giọng cô yếu ớt: “Anh chắc chắn?”

Anh cảm thấy mình gật đầu, lại tiếp tục nhìn cô.

Cô hết nhìn trái lại ngó phải dường như vẫn đang cân nhắc. Cuối cùng, cô hít thêm một hơi thật sâu nữa, hai tay vòng lên cổ anh, kéo anh lại gần mình, rồi tru môi lên chờ đợi.

Theo kịch bản đáng lẽ phải là anh hôn trộm cô, thế mà bây giờ cục diện lại hoàn toàn thay đổi, thành ra cô cưỡng hôn anh. Cô rất muốn giày vò cái miệng xinh đẹp của anh, bởi vì trong ánh mắt đen thăm thẳm của anh, ngoài hai chữ đó, cô không còn thấy gì khác nữa.

Tiếp đến, anh chuyển nghịch thành thuận, đổi chủ thành khách, cái lưỡi tiền trạm hậu tấu nói với cô, cô nhìn không sai, trong mắt anh, chính xác chỉ có hai chữ: “Hôn anh”.

Mà cô chắc chắn, lần này từ đầu đến cuối anh đều không cười. Không cười một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Kính trà

“Tiểu sư thúc, mời dùng trà!”

* * *

Hôn nhau, thực sự là một hoạt động rất hao phí calo, đặc biệt là khi đối phương hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của bạn, ngay cả khi bạn đã phát ra những tiếng “u u” muốn dừng lại thì anh vẫn vờ như không nghe thấy. Quan trọng nhất là anh ta làm ảnh hưởng đến chiếc đồng hồ sinh học đã sắp vào giờ đi ngủ của bạn. Cứng đầu bất lười của bạn phải hoạt động hết công suất cùng lười của anh ta vào lúc nửa đêm, khiến các dây thần kinh dần đứt gãy, đại não tắt điện.

Thế là, cô ngủ gật giữa đường, không cần biết anh rất không hài lòng về thái độ bất hợp tác của mình. Anh tóm lấy vai cô lắc mạnh nhưng kết quả đành chịu thua kẻ yếu ngủ hơn yêu... mỹ nam.

Đương nhiên cảnh tiếp theo sẽ là... “Tại sao tôi lại ngủ trên sô pha vậy?”

Hồ Bất Động không thể nào tin nổi mình đang nằm trên sô pha. Chuyện này chẳng giống trong tiểu thuyết gì cả. Cô trở mình định ngồi dậy nhưng chợt thấy cổ đau cứng do nằm quá lâu một tư thế.

Đây là cách anh trả thù cô sao? Trả thù cái lỗi của cô đã không chịu phối hợp với lỗi anh mà chìm vào giấc ngủ trước? Anh ta như vậy mà cũng đòi làm trai bao. Hôn phụ nữ xong đáng lẽ phải đưa cô về giường, đắp chăn cẩn thận rồi khẽ hôn lên trán cô ấy về giường, chúc cô ngủ ngon chứ. Anh ta thì sao? Anh vứt cô trên sô pha, ngay đến chiếc gối cũng không thèm lấy cho cô. Ôi! Tội nghiệp cái cổ của cô! Nó sắp rơi xuống rồi!

Cô ôm lấy cái cổ đã không thể cử động được nữa, nhìn lên trần nhà, thấy có bóng người lướt qua bên cạnh. Đáng tiếc, thành ghế sô pha quá cao nên cô không nhìn thấy người đó, đành giơ tay lên, nằm nguyên trên ghế mà phát ra tiếng rên rĩ: “Cứu... cứu mạng”.

Người kia dừng lại, một cánh tay thò qua thành ghế, kéo chiếc chăn vừa bị cô đạp sang một bên, đắp lên người cô. Có lẽ anh muốn nói với cô: “Cô muốn ngủ thì tiếp đi. Ngủ cho no, ngủ cho chán, hay ngủ chết trên đó đi cũng được. Tôi không quan tâm!” “Tôi không muốn ngủ nữa, không muốn ngủ nữa. Anh đỡ tôi dậy đi, hu hu” Cổ cô cứng đờ, muốn quay mà không được. Cô đau khổ tóm lấy bàn tay ngọc ngà từ trên trời rơi xuống kia, cầu cứu.

Bàn tay ngọc ngà kia rút ra, kéo chăn xong, lại vỗ vỗ vào ngực cô nói tiếp:

“Không được, cô phải ngủ tiếp. Bởi vì tôi vẫn còn giận cô”.

“Giờ tôi mới biết những gì bố tôi nói về anh quả không sai!” Cô ôm lấy cổ mình, lăn khỏi sô pha. Thấy anh đang đứng khoanh tay trước ngực, cô quyết định không giả vờ đáng thương nữa, chỉ thẳng vào anh. Uống cho vừa rồi cô còn cân nhắc có nên nhận lời làm bạn gái của một trai bao hay không. Bây giờ thì thế này đây! Hừ!

Anh thản nhiên đứng đó, neho mắt nhìn cô, dường như không hiểu nổi một loạt động tác vừa rồi của cô: “Bố cô nói gì?”

“Nói gì à?” Cô muốn vặn to âm lượng để thể hiện rõ sự tức giận của mình nhưng cái cổ đau ê ẩm không cho phép cô làm thế. “Anh soi gương nhìn mình thì biết! Nhỏ mọn, hẹp hòi, không biết đùa, chẳng có bản lĩnh gì cả!”

“Phụt!” Phía sau Hạ Thiên Lưu, một tiếng phun trà vang lên giữa không gian tĩnh lặng nhưng cô đang bức bối vô cùng nên hoàn toàn chẳng hay biết gì.

“Vậy sao? Bố cô nói tôi như vậy à?” Anh sa sầm nét mặt, nhếch môi cười.

“Phụt!” Tiếng phun trà thứ hai

“Vớ vẩn, anh mong người khác nhận xét anh như thế nào? Chẳng qua tôi chỉ ngủ quên lúc đang hôn thôi, anh có cần thiết báo thù tôi như vậy không?” Cô vừa chỉ vào cái cổ đáng thương của mình vừa bước nhanh về phía anh.

“Phụt!” Tiếng phun trà thứ ba lại vang lên.

“Anh nuôi cá sao?” Cuối cùng cô cũng cảm nhận được chuỗi âm thanh quái dị.

“Không.” Anh chậm chậm xoay người.

“Vậy tiếng phun bóng nước đó từ đâu phát ra? Phạn Đoàn chắc đã đi học rồi chứ?” Lướt qua thân người đang từ từ xoay lại của anh, cô nhìn lên chiếc đồng hồ trên tường, đã không còn sớm nữa, cô lại hít sâu... Đột nhiên, cô co rúm, sợ hãi trốn sau người vừa bị cô mắng là nhỏ mọn, hẹp hòi. Bởi vì người đang ngồi trên bàn ăn, vuốt vuốt lồng ngực đau nhói vì sặc nước kia là... là... “Trời ơi, ông ta quay về rồi sao?”

“Khụ, khụ, khụ! Trời đất nào, tao là bố mày!” Hồ Thước vút cốc trà lên bàn, chẳng còn tâm trạng nào mà nhâm nhi nữa. Ông đứng phắt dậy, vừa kéo tai kẻ đang trốn sau lưng Hạ Thiên Lưu ra vừa cười hi hi với anh khi thấy anh đang lạnh lùng nhìn mình. “Hi hi! Tiểu sư đệ à, để cậu cười chê rồi, con bé này không biết lớn bé, nói năng linh tinh, không biết giữ mồm. Lát nữa tôi sẽ dạy dỗ nó! Nghiêm khắc dạy dỗ!”

“Cứ tự nhiên.” Anh cười nhạt đáp lại rồi sai bước đến bên bàn ăn, tiếp tục thưởng thức tách trà của mình.

“Anh nói cứ tự nhiên là có ý gì? Cứ như thể anh là người trên, không thèm chấp nhặt lũ hậu sinh như tôi vậy, rất... Ừ da! Tai của tôi! của tôi!” Cô bị bố đẻ kéo tai về phía bàn ăn.

“Dám vô lễ với tiểu sư thúc. Bố bảo mày phải chăm sóc sư thúc thật chu đáo cơ mà. Sao mày không mua chút trà ngon để pha mời sư thúc?” Ông ta kéo tai cô, mắng xa xả. Một mắt trợn trừng quát con gái, mắt bên kia bận thăm dò Hạ Thiên Lưu.

“Anh ta không nói muốn uống loại trà gì thì tôi làm sao mà biết được. Ừ da! Lão già đáng chết, ông nhẹ tay một chút!” Cô gạt tay ông bố bạo ngược của mình ra. Rõ ràng ông ta tiếc rẻ số trà ngon mà mình cất giữ bao lâu, nay phải lôi ra tiếp khách, vậy mà đổ hết lỗi lên đầu cô! Cô một tay ôm vết thương cũ trên cổ, một tay xoa vết thương mới ở tai, nhìn ông hậm hực. “Ông về sớm thế làm gì? Ông không sợ người bị ghép nhầm nhân duyên sẽ đến tìm ông báo thù sao?”

“Khụ, khụ! Tiểu sư thúc mày hiểm khi xuống núi ghé chơi, dù bố ở nơi cùng trời cuối đất, xa xôi vạn dặm, cũng không ngại khó khăn trở về hàn huyên chuyện cũ.”

“...”

“Mày có thái độ gì thế?”

“Không có gì, buồn nôn thôi.”

“Nôn cái gì mà nôn? Lại đây, cầm lấy cốc đi.” Hồ Thước nhét chiếc cốc đã chuẩn bị từ trước vào tay cô, “Lúc bố về nhà, tiểu sư thúc nói mày vẫn đang ngủ, không muốn làm ồn”.

Cô đón lấy chiếc cốc vừa bị nhét vào tay mình, mơ màng liếc nhìn anh. “Ông đưa cốc trà cho tôi làm gì? Tôi không thích uống trà, thần kinh!”

“Ai kêu mông ông trà! Cầm lấy, qua kính trà tiểu sư thúc đi!”

“Phụt!”

“Bệnh phun nước bọt của mày sửa ngay cho bố! Hơi một chút là phụt! Bẩn thỉu!” Ông ta quên mất mấy phút trước chính mình cũng phun đến ba lần liên. Giọng nói như hạ lệnh.

Cô run rẩy nhìn cốc trà trong tay, lại buồn bã quay sang bố mình, cuối cùng nhìn Hạ Thiên Lưu vẫn thờ ơ như người ngoài cuộc. “Ông... ông bảo tôi kính... kính trà anh ta? Kính trà người đàn ông mới tới qua còn hôn cô thăm thiết? Không... không!”

“Anh ta cái gì mà anh ta, mày phải gọi một tiếng, tiểu sư thúc!”

“...” Tiểu sư thúc tới qua mới hôn cô say đắm. Thật nực cười! “Có... có thể không làm không?”

“Được, tiền tiêu vật tháng này cắt bỏ. Sau này tài chính do bố quản lý, mày đừng hòng xin được một xu nào.” Ông ta nhướn mày, nhỏ tiếng uy hiếp. Chắc chắn ông ta đã vạch sẵn kế hoạch đối phó với sự phản kháng của cô.

“Tiểu nhân!” Lại còn dùng kính tế để uy hiếp cô. Hai bố con trừng trừng nhìn nhau một lát. Cô hậm hực nâng cốc trà lên đỉnh đầu, “huych!” quỳ xuống sàn nhà, miễn cưỡng, nói “Tiểu... sư... sư...”

“Sư gì? Mày áp a áp ứng cái gì thế? Gọi tử tế đi!” Thánh chỉ vang lên sau lưng cô.

“Tiểu sư thúc, mời dùng trà!” Cô nghiêng răng mà nói, ngược lên nhìn Hạ Thiên Lưu.

Anh không nói, cũng không động đây, chỉ dựa vào ghế, chiếu ánh mắt từ trên cao xuống, nhìn cô không chớp mắt. Đúng lúc nụ cười ranh mãnh vừa nở trên khoe môi cô, cô toan quay sang bố mình khoe khoang chuyện tình cảm giữa cô và anh thì thấy bàn tay tôn quý của anh giờ đến, đón lấy cốc trà, mở nắp, thổi nhẹ nhẹ rồi nhấp một ngụm.

“Đứng dậy đi.”

“Anh.. anh... anh uống thật sao?” Cô siết chặt nắm đấm. Không biết hành hung sư thúc có bị coi là khi sư diệt tổ không nhỉ?

“Ừ, tôi uống rồi. Sao nào?” Anh đẩy nắp cốc lại, nhìn cô thâm thúy. “Trà hơi nguội. Tôi thích uống trà nóng. Lần sau nhớ kỹ nhé!”

“...” Không phải anh ta thực sự muốn làm sư thúc của cô đấy chứ? Vậy còn chuyện tới qua? Loạn luân? Chuyện này hấp dẫn đây!

“Bất Động, bố có chuyện cần nói với sư thúc. Mày đi mua đồ ăn đi. Đợi sư huynh mày cùng về rồi cùng ăn.”

“Sư... sư huynh?” Cô run rẩy, chợt nghĩ ra chuyện gì liền giãy nảy, chạy ra ngoài cửa. Không... không... Ông đừng nói với tôi, tôi không muốn biết... tôi muốn rời khỏi nhà này! Trời ơi! Chỉ trong nháy mắt, đến thứ bậc của Phạn Đoàn cũng cao hơn cô. Hu hu... ai bảo cô mười ba tuổi mới rời khỏi am ni cô, nhập môn muộn hơn Phạn Đoàn kia một năm. Tội lỗi, tội lỗi! Hồ Thước nghe thấy tiếng cánh cửa bị đập đánh “rầm”, bây giờ mới mỉm cười quay lại, nhìn Hạ Thiên Lưu vẫn đang ung dung ngồi uống trà. “Tôi đã nói rồi, cứ gọi nó dậy rồi đuổi ra ngoài thì tốt hơn, cậu còn bảo cứ để nó tự tình. Được rồi, nó đi rồi, cậu có chuyện gì thì nói đi.”

Thiên Lưu trầm ngâm nuốt ngụm trà nóng, lòng mày chau tít.

“Phạn Đoàn vẫn khăng khăng đòi tìm mẹ sao?” Hồ Thước mở lời thăm dò.

“Ừ.”

“Theo tôi cậu mặc kệ nó đi. Trẻ nhỏ nhõng nhẽo chút thôi mà.”

“Lúc đầu ông đưa nó lên núi chắc đã lường trước sẽ có ngày hôm nay?” Anh lạnh lùng nhìn Hồ Thước ngồi trước mặt. “Tôi khuyên ông tốt nhất nên nghĩ cách gì để nói với nó, nếu không...”

“Sur đệ, coi như tôi xin cậu, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng đó. Tôi biết mình phải làm gì.” Hồ Thước thở dài.

“Mục đích của ông quay về lần này là gì?”, anh vờ hỏi.

“Haizz, chẳng phải đã nói rồi sao, tôi về thăm cậu mà.”

“Đừng giả bộ nữa.” Hạ Thiên Lưu lừ mắt.

“Cậu muốn biết ch

“...”

“Được, được rồi. Đừng lườm, đừng lườm. Hồi còn trẻ tôi từng cá cược với một người, nói số phận cô ta cả đời chỉ có thể làm bồ nhí. Kết quả là tôi thua. Bây giờ, cô ta đã mở công ty riêng, trở thành bà chủ rồi, nghe nói kiếm tiền như nước. Thế là cô ta gọi tôi về chịu trách nhiệm.”

“...”

“Là do cậu muốn tôi nói đấy nhé. Trước đây, tôi xem số mệnh cho người ta rất chuẩn, gần đây chẳng hiểu sao càng lúc càng mất linh nghiệm.”

“Anh cá gì với người ta?”

“Ồ, không có gì. Tôi nói, nếu tương lai tôi sinh con gái thì phải gả cho thằng con trai cô ta. Riêng chuyện này thì tôi đoán chuẩn, số mệnh cô ta ắt sinh con trai. Hừ hừ!”

“...”

“Sur đệ, cậu đợi tôi ra xô pha lấy cái chăn đã rồi hãy nhìn tôi được không? Sao tôi thấy càng lúc càng lạnh vậy? Hu hu, nếu không phải cá cược thua, tôi cũng chẳng cần quay về chịu tội.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Xem mặt (thượng)

“Chị có biết xem mặt là như thế nào không?”

* * *

“Đại sư bá cát tường, vạn an, thánh an, kim an! Xin nhận của Phạn Đoàn một lạy”

Phạn Đoàn dập đầu “chan chát” đáng vẻ đầy thành ý, Hồ Thước ngồi trên ghế, thấy Hạ Thiên Lưu vẫn thành thoi uống trà thì ngay lập tức tươi cười rạng rỡ, giờ tay đỡ lấy thằng bé đang quỳ dưới đất dậy. “Đứng dậy, đứng dậy! Phạn Đoàn lớn quá rồi nhỉ! Tiểu sư đệ nuôi cháu béo trắng, hai má phúng phính. Đáng yêu quá đi!”

“Chỗ thịt này là chị Hồ... ý...” Phạn Đoàn tự véo má mình, chợt liếc Hồ Bất Động đang đứng cạnh cửa bếp, cầm cái thìa xào nấu, sắc mặt xám xịt liền nở một nụ cười tình quái, chữa lời: “là... công của sư muội đó”.

“Đù rồi! Tiểu quỷ chết tiệt! Em dám gọi chị là sư muội, em có tin chị...” Hồ Bất Động giờ chiếc thìa xào nấu ăn lên muốn nhắm thẳng đầu thằng nhóc mà giáng xuống.

Thằng nhóc cười hi hi, sung sướng, nấp sau sư bá mình. “Sư bá, sư bá. Người không biết đâu. Khi người không có nhà, chị ấy ức hiếp con và bỏ như vậy đấy. Thế có được coi là không biết lớn nhỏ không ạ? Con thì không nói làm gì nhưng chị ấy bắt nạt bố con có coi là khi sư diệt tổ không?”

Hồ Thước nghe những lời bịa đặt của thằng nhóc, lập tức quay sang phía Hạ Thiên Lưu, thấy mặt anh vẫn không đổi sắc, bèn nhướn mày lên nhìn đứa con nghiệt chủng của mình, vẻ chính nghĩa giả tạo. “Khụ khụ, có đúng như sư huynh mầy nói không? Mày bắt kính với tiểu sư thúc phải không?”

“...” Cô giờ chiếc thìa lên, âm ức nhìn Hạ Thiên Lưu chỉ biết ngậy ra nhìn chiếc bàn trà. Ôm hôn anh không thể coi là bắt kính được, đó là do công việc của anh yêu cầu, không phải cô bắt kính với anh mà thôi, mặc dù anh làm ăn vốn rất tốt, hoàn toàn không cần thêm, cô phủ nhận: “Tôi... tôi không có!”.

“Khi nói dối, đừng nhìn lên trần nhà.” Thân là bố ruột, ông phải có nghĩa vụ giúp con gái nói nhận ra điều này, khi nói dối, làm động tác đó rất dễ khiến người ta phát hiện.

“Bản thân ông không phải cũng vậy sao? Hễ nói dối là nhưn mảy lung tung.” Cô bướng bỉnh cãi lại.

“Con nhỏ bất hiếu này, lâu rồi mảy chưa ăn đòn nên ngứa ngáy phải không?” Ông xấu hổ quá hóa tức giận, véo lấy cái tai từ nhỏ đã quen bị ông dạy dỗ, chuẩn bị bài giảng về lòng yêu thương.

Thằng nhóc này giờ ngồi một bên chống mắt bàng quan chột động lòng, quyết lấy tấm thân nhỏ bé của mình ngăn chặn cảnh bạo lực gia đình sắp diễn ra, liền nói xen vào: “Sur bá. Phan Đoàn có chuyện muốn hỏi người?”.

Nghe vậy, Hạ Thiên Lư này giờ vẫn ngây ra dán mắt xuống nền nhà phải ngược lên, nhìn hai bố con đang muốn đánh nhau trước mặt anh. “Tôi đói rồi.”

Hồ Thước lập tức thu bàn tay đang dính trên tai cô con gái bất hiếu lại, lấp liếm: “Sur thúc mảy đói rồi, mau ra ăn cơm”. Nói xong lập tức về chỗ của mình, ngồi xuống, cầm đũa lên.

Hồ Bất Động ôm lấy cái tai bị ngược đãi, nhìn ông bố đang nhưn mảy loạn xạ, lại nhìn Phan Đoàn cũng đang nheo mắt, cuối cùng chuyển sự chú ý đến bát cơm được Hạ Thiên Lư giờ tới trước mặt mình.

“Xới cơm đi.” Anh nói.

“...” Đáng ghét, gã ngốc này mà cũng biết dùng vai vế để áp bức người khác. Đúng là quân tử báo thù mười năm chưa muộn! Cô đón lấy chiếc bát, vào bếp xới cơm, vẫn nghe tiếng nói chuyện trong phòng ăn.

“Sur bá, Phan Đoàn muốn hỏi người, người cũng không thể giấu Phan Đoàn mãi được.”

“Ừm... Bất Động à, xới cho bố một bát cơm luôn nhé.” Cô trừng mắt. Bố cô thật chẳng có chút sáng tạo nào, chỉ biết bắt chước người khác.

“Sur bá, Phan Đoàn chỉ hỏi một chuyện thôi, người trả lời xong, Phan Đoàn sẽ không hỏi nữa, được không?”

“Chỉ được hỏi một câu.” Giọng của Hạ Thiên Lư đột nhiên vang lên, cứ như thể thằng nhóc đang hỏi anh vậy.

“Phan Đoàn nói giữ lời! Không giống như đại sur bá đâu.” Phan Đoàn “ừ” một tiếng.

Cô xới cơm xong liền bung bát, đi ra khỏi bếp, thấy Phan Đoàn vẻ mặt nghiêm túc nhìn Hồ Thước, trầm giọng hỏi xuống hỏi: “Phan Đoàn có phải vốn dĩ họ Nguyễn?”.

“Nguyễn[1]?” Hồ Thước đón lấy bát cơm, nụ cười sao miễn cưỡng khó coi. “Sao con có thể họ Nguyễn được, vậy chẳng phải thành Nguyễn Phan Đoàn[2] sao, he he.”

[1]Nguyễn: Nghĩa là mền. Trong tiếng trung từ này đồng âm đọc với họ Nguyễn.

[2] Cơm nắm nát.

“Sur bá người chắc chắn, Phan Đoàn không phải họ Nguyễn chứ?”

“Đương nhiên, từ trước đến nay ta chưa lừa ai!” Ông ta hiên ngang ngẩng cao đầu liền bắt gặp ngay ánh mắt khinh bỉ của Hạ Thiên Lư. “Sur... sur đệ, cậu nhìn tôi như vậy để làm gì?”

“Được, con tin sur bá lần này, nếu sur bá nói dối, tiểu sur muội nhà ta cả đời sẽ không lấy được chồng.” Phan Đoàn vừa nói vừa liếc nhìn Hồ Bất Động.

“Này! Ân oán giữa hai người liên quan gì đến nhân duyên của tôi? Lão già đáng chết, ông chó có đem tương lai của tôi ra mà thề thốt bừa bãi!” Hồ Bất Động nghe thấy liền lập tức phản bác rồi đặt bát cơm đánh “bịch” trước mặt Hạ Thiên Lư, mấy hạt cơm văng lên người anh, khiến anh nhăn mày.

“Được! Nếu lần này ta nói dối, con gái của ta cả đời sẽ không lấy nổi chồng!”

“Này! Ông có nghe thấy tôi nói gì không vậy? Tôi và lão già chết tiệt này chẳng có quan hệ gì với nhau, tôi...”

“Được, thống nhất như vậy!”

“Này!” Nhân duyên của cô đã khốn khổ lắm rồi có cần thiết phải hành hạ nó như vậy nữa không?

“Cháu hỏi xong rồi thì cả nhà ăn cơm thôi chứ.” Hồ Thước bán đứng con gái xong, vui vẻ “nhập tiệc”.

“Này!” Bây giờ không còn là vấn đề ăn cơm nữa? Ai còn ăn nổi cơm chứ?> Sự thật thì ngoài cô ra, ai cũng ăn rất ngon miệng. Cô nhìn thấy mấy kẻ thần kinh không bình thường, đang ngồi ăn uống ngon lành trước mặt mình mà bức bối cầm đũa chọc chọc vào bát cơm. Không lấy được chồng sao? Chuyện đại sự cả đời không còn bị vị tiểu sur thúc kia giày vò ra thế nào nữa. Tuy gần đây, không còn ai gặp xui xẻo nữa, kể cả khi trái tim cô bắt đầu

đập loạn nhịp vì vị tiểu sư thúc kia thì anh vẫn rất bình yên, nhưng mỗi nhân duyên nhỏ bé của cô vừa được cứu vớt lại đã bị kẻ khác nguyên rủa.

Cô cầm đũa gầy gầy com trong bát, đột nhiên thấy một đôi đũa khác chìa lại bát com của mình, cô sửng lại. Vị tiểu sư thúc kia gấp một miếng thức ăn bỏ vào bát cô rồi thu ngay bàn tay ngọc ngà của mình lại.

Nhìn miếng thức ăn được ban tặng trong bát, cô máy móc quay sang bên cạnh nhìn tiểu sư thúc, đáng về ăn com của anh đúng là rất tao nhã, thoát tục. Cô nuốt nước bọt, bỗng nhiên anh dịu dàng, ân cần, quan tâm gấp thức ăn cho cô là sao?

Thấy cô cứ nhìn chằm chằm mình hồi lâu, anh nhăn mày. “Không thích ăn sao?” Anh chỉ vào chỗ thức ăn trong bát cô, hỏi.

“Không, không, không. Tôi thích, tôi thích mà!” Cô lắc đầu lia lịa, vội bung bát com, gấp miếng thức ăn của anh bỏ vào miệng, nhai ngon lành. Thấy lông mày anh từ từ giãn ra, cô chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, chợt bắt gặp bộ mặt đáng ghét của bố mình. “Lão già chết tiệt! Làm gì mà nhìn tôi như nhìn kỳ quan thế giới vậy?”

“...” Hồ Thuốc nhìn chằm chằm chỗ thức ăn sư đệ vừa gấp cho con gái mình, lại thấy nụ cười gian xảo của Phan Đoàn liền háng giọng, rồi lên tiếng: “Bố nói này, Bất Động à”.

“Chuyện gì?” Tâm trạng cô đang vui, tuy anh không nhìn cô mỉm cười, nhưng cô vẫn thấy rất thỏa mãn

“Ngày mai sau khi tan học, bố muốn đưa con đi gặp một người bạn cũ.”

“Bạn cũ. Bạn cũ nào?” Cô thuận miệng hỏi một câu rồi lại bung bát com lên, hạnh phúc nhìn tiểu sư thúc nho nhã lại định gấp thức ăn, bỏ vào bát mình.

“Một người bạn lâu năm của bố.” Ông nhìn đôi đũa đang dừng lại giữa lưng chừng kia, đột nhiên cảm thấy sương tuyết bắt đầu kết lại trên đỉnh đầu.

“Bạn của ông thì liên quan gì đến tôi?” Ừm, tại sao động tác của anh ta đột nhiên chậm lại, bụng cô đói lắm rồi, phải ăn com thôi.

“Bởi vì cô ấy nói muốn dẫn cả con trai theo cho nên bố muốn con đi cùng, không muốn một người một ngựa mà đến đó.” Ông ta gạt lóp sương trên đỉnh đầu, tiếp tục nói: “Hon nữa là cô ấy trả tiền, đi thêm một người sẽ ăn nhiều hơn một phần”.

“Ừm... nghe cũng có lý.” Bụng của cô càng lúc càng đói, nghe đến ăn là gật ngay. Hừm, tại sao vừa nói xong câu nói này, cô lại có cảm giác lạnh lạnh? Cô mấp máy môi, nhìn miếng thức ăn kẹp giữa đôi đũa kia bỗng cứng đờ trong không trung. Hụt hẫng! “Vậy ngày mai tan học, bố đến trường đón con.”

“Được!” Hồ Thuốc cười gian xảo.

“Cách.” Hạ Thiên Lưu nheo mắt, ném đũa.

Cô giật thót, định thần nhìn lại, đôi đũa kia không biết đã bị vút vào hộp giấy bên cạnh từ lúc nào, lực ném mạnh đến mức khiến chiếc hộp lắc lư, rồi đổ nhào sang một bên, anh dừng hy sinh. Thật đáng thương!

Nhưng cô không có thời gian để thông cảm với chiếc hộp đó, bởi vì nhiệt độ xung quanh cô đột nhiên hạ thấp đến mức đáng sợ.

Cô khó hiểu nhìn Hạ Thiên Lưu mặt lạnh như tiền đang hần học lờm mình. Chiến tranh lạnh? Cô không có điểm phúc được hưởng thụ sự quan tâm của mỹ nam, đành tự lự cánh sinh vậy. Cô gơ tay tự gấp lấy thức ăn, làm như không có chuyện gì vừa và com vừa lấm lét nhìn ông bố cũng đang vội vã và com giống mình. Hạ Phan Đoàn cười nham hiểm, hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”. Cô thực sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Tại sao ngay đến lúc ăn com mà cũng nhiều nguy cơ rập rình vậy?

“Không sao, ăn com đi, sư đệ đang nhìn chúng ta kia.” Hồ Thuết nói

Phan Đoàn ghé vào tai cô, thì thầm: “Chỉ có biết thế nào gọi là xem mặt không?”.

“Hả? Xem mặt? Thì là một nam một nữ gặp nhau, ăn com, làm quen xong thì đi xem phim, hẹn hò vài lần, cuối cùng thì kết hôn. Sư bá của cậu ngày nào cũng chả sắp xếp mấy chuyện này. Đầu tiên là giúp người ta kéo dây tơ hồng, sau đó sẽ hẹn đi xem mặt.” Cô nói xong lại thấy nhiệt độ quanh mình càng thấp hơn nữa, có lẽ nhiệt độ đã xuống âm, sương tuyết bắt đầu kết đọng.

“Ai mà biết chứ!” Phan Đoàn nhún vai, thấy đại sư bá đang rúm ró trước ánh mắt của bố mình, ông ta vừa hất xì vừa và com, trong lòng cậu hết sức đắc ý. Hừ hừ! Không chịu nói cho cậu biết mẹ cậu là ai, thì cứ để bố cậu ức hiếp bọn họ một chút, coi như thay cậu báo thù.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Xem mặt (trung)

“Được!”

* * >

Luồng khí lạnh do Hạ Thiên Lưu toát ra cứ thế duy trì đến tối, Hồ Bất Động cảm nhận rõ ràng được điều này. Đặc biệt là lúc chia ga giường, sắc mặt anh u ám nhìn chằm chằm xuống nền phòng khách. Hồ Thuyết âm ức nhìn căn phòng đã bị chiếm dụng của mình, chấp nhận ôm chăn gối, trải đệm ra sàn nhà ngủ. Cô chẳng mấy may xót xa, vờ như không nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của ông ta, bỏ vào phòng, khóa cửa, ngủ đến sáng.

Chiếc điện thoại của cô cả ngày nay im lặng. Hừ, không thấy mụ tú bà gọi điện bắt cô báo cáo. Ngay cả chàng VIP kia cũng thoải mái nghỉ ngơi cả ngày. Sao trùng hợp vậy nhỉ? Cô được nghỉ vì tên Trác Duy Mặc kia còn chưa hết tính khí đại thiếu gia, chuyện này dễ hiểu thôi. Nhưng còn Hạ Thiên Lưu thì sao? Chuyện của Trác Duy Mặc chắc chắn không ảnh hưởng đến chuyện tiếp khách của anh. Vậy thì tại sao bà chủ kia lại bỏ qua con số hấp dẫn mà VIP có thể kiếm được trong một ngày chứ?

Đoán trúng suy nghĩ mụ tú bà kia là điều không tưởng. Cô phát hiện ra điều này sau buổi “gặp mặt” mà bố cô sắp xếp. Vừa theo bố chui vào trong chiếc xe hơi sang trọng, cô liền nhận ra một cặp mắt quen thuộc ẩn sau chiếc kính đen thời thượng. Còn chưa kịp sợ hãi, thì bất chợt, một chiếc giày cao gót đuổi mạnh, đá bay cô ra khỏi xe, mông cô đập phịch xuống mặt đường, hải hùng nghe mụ tú bà nói chuyện với bố mình.

“Hồ Thuyết khốn nạn! Cô ta là con gái ông sao?”

Trời ơi! Đây là người bạn lâu năm mà bố cô nói sao?

Hồ Thước chớp mắt. “Tôi làm gì mà khốn nạn? Nó chính là con gái tôi. Hàng thật một trăm phần trăm, không có lẫn tạp chất đâu đó.”

“Ông nói, ông sẽ dạy dỗ con gái ông thành một thực nữ dịu dàng, yêu kiều, xinh đẹp, tuyệt đối xứng đôi vừa lứa với con trai tôi. Kết quả thì sao? Ông dạy ra cái thứ này đây hả?” Bà ta chỉ vào cô nàng mặc quần bò, ngồi dạng háng dưới đất, hai tay nắm chặt, vẻ khó hiểu nhìn hai kẻ đang cãi cọ trên

“Con gái tôi biết nấu cơm, giặt giũ, tinh thông nữ công gia chánh, sao không được coi là dịu dàng thực nữ chứ? Từng này tuổi còn chưa có bạn trai, trong trắng, thuần khiết như trang giấy trắng. Bà nhìn nó ngồi mặt đất thoải mái thế kia, có chỗ nào không yêu kiều chứ?” Hồ Thuyết nhiệt tình quảng cáo cho con gái.

“Ông... ông... hừ giao ước đi!” Bà ta chỉ vào cô gái dịu dàng, thực nữ, trong trắng, thuần khiết, yêu kiều, xinh đẹp đang ngồi phệt trên mặt đất kia mà đầu ngón tay không ngừng run rẩy. “Tôi đã sớm đoán được con gái ông nhất định vừa ngu ngốc, vừa đáng ghét. Chỉ không ngờ lại là chính cô ta.”

“Haizz, bao năm như vậy, tôi còn nhớ chuyện đính ước này đã là tốt lắm rồi. Hơn nữa, dù hồi đó bà còn chuyên làm người tình của người ta. Hừ, đột nhiên ăn nên làm ra, còn ép tôi đem chuyện hôn nhân con cái ra đặt cược, chẳng qua bà muốn báo thù tôi chứ gì, đúng không?” Ông ta gạt cánh tay đang chỉ vào con gái mình ra, đỡ Bất Động đứng dậy. “Con gái tôi bà đã gặp rồi, vậy thằng con trai mà bà nói là khí phách ngời ngời đâu. Chỉ cần nó bảo vệ được con gái tôi, là người có trách nhiệm là được. Chỉ sợ được bà nuôi dạy, nó biến thành một đại thiếu gia ẻo lả, gió thổi cũng bay, thấy con gái là trốn mất tăm ấy chứ.”

“...” Nghe vậy bà chủ chốt dạ, liếc nhìn Hồ Bất Động một cái, khước mắt bất giác giật giật. Lát sau đột nhiên bà ta mỉm cười, nói: “Được thôi, lên xe đi, bây giờ chúng ta tìm con trai tôi”.

“Lên xe thì lên xe. Ai sợ bà chứ?” Hồ Thước kéo Hồ Bất Động mặt vẫn ngệt ra vì chẳng hiểu chuyện gì, cùng chui vào xe.

Bà chủ lạnh lùng “hừ” một tiếng, vẫy vẫy tài xế. “Đến quán bar ‘Địa ngục thiên đường’”.

Hồ Thước ngây ra, liếc mắt nhìn bà ta một cái. “Đến quán bar làm gì

“Đương nhiên là để xem mặt.” Bà chủ vừa giơ bộ móng tay được tô vẽ cầu kỳ lên, lật qua lật lại, ngắm nghía vừa thản nhiên nói.

Xe bắt đầu nổ máy. Trong xe bắt đầu phát ra một tiếng kêu thảm thiết:

“Á... hai người muốn tôi đi xem mặt Trác Duy Mặc? Cứu... cứu tôi với! Cứu tôi với! Giết người! Lão già đáng chết, ông dám lừa tôi là đi ăn uống! Tôi hận ông, tha tôi ta, tha... tha tôi ra. Tôi không muốn, không muốn, không muốn, không muốn xem mặt!”

Nhưng... phản đối... vô hiệu

...

Trác Duy Mặc hai tay nhét túi quần, miệng ngâm điếu thuốc đang cháy dở, lững thững bước vào quán bar “Địa ngục thiên đường”. Anh gạt cánh tay đang bám chặt lấy mình ra. Cô ả đến cả tên còn chưa biết kia, khó chịu ngồi lên ghế, vẫy gọi một nhân viên phục vụ tùy ý pha cho Trác Duy Mặc một ly gì đó, rồi mặc cho anh ta tiếp tục trầm ngâm với điếu thuốc. Máy người bạn của anh thấy anh ngồi một mình bèn giơ tay chào hỏi, anh vút điếu thuốc, hời hợt đưa tay lên chào lại.

Cô ả kia bấu môi, kéo tay anh lắc lắc. “Mình nhảy đi anh, em muốn nhảy.”

“Cô muốn thì tự mình đi đi.” Anh rút tay lại, nhìn bộ trang phục mát mẻ trong khi tiết trời đã sang đông trên người cô, anh khẽ đẩy cô ta ra, rồi lại rít một hơi thuốc thật dài.

“Đáng ghét! Lúc trên giường anh là con người khác hẳn.” Cô bạn gái dậm chân, mồm môi, nhìn đám người đang điên cuồng trên sàn nhảy, liền cắn nhẹ vào tai anh một cái. “Vậy em đi nhảy một mình nhé, tối nay nhớ đợi em.”

“Ừ.” Anh đón lấy cốc rượu từ tay người phục vụ, đập bừa một tiếng, dụi tắt điếu thuốc trong tay, rồi móc chiếc điện thoại trong túi ra. Sao đến giờ nó vẫn im lặng thế nhỉ? Anh chau mày.

Khốn khiếp, trước đây lão thái bà ngày nào cũng gọi loạn lên bắt anh đi làm công việc đốn mạt kia. Vậy mà mấy ngày nay chẳng hiểu sao lại im lìm, không có chút động tĩnh gì. Có trùng hợp vậy không? Anh vừa đạp đổ chiếc xe cà tang của Hồ Bất Động, giận dữ cô ta, lão thái bà liền tha ngay cho anh, để anh thoái mái đưa xe, đến vũ trường hay bao phụ nữ, khốn khiếp! Điều đáng ghét nhất là, khi được trả về với cuộc sống lòng bồng trước đây, anh lại cảm thấy không quen, thậm chí còn sốt ruột đợi điện thoại của lão thái bà, đợi bà ta đẩy cô cho anh và bắt anh phải hoàn thành những nhiệm vụ khó khăn!

Khốn khiếp nhất là cô ta, ai bảo cô ta cùng chiếc xe cà tang của cô ta xuất hiện đúng lúc tâm trạng thiếu gia không tốt chứ? Hôm đó, ít nhất cô ta cũng nên xin lỗi một tiếng chứ. Thôi được, cứ coi như cô ta không biết mình làm sai chuyện gì thì nên gọi một cú điện thoại hỏi thăm anh cũng không được sao? Cái tốt thì không học lại học anh gây chuyện lung tung! Khốn khiếp!

Anh đưa ly rượu lên miệng, toan uống một ngụm, đột nhiên nghe thấy tiếng cốc thủy tinh nứt vỡ, sau đó, chiếc ly trong tay anh vỡ ra thành hai mảnh. Anh vút chiếc ly, nhảy xuống ghế, nhìn rượu men theo mép bàn chảy xuống đất, lòng bàn tay đau nhói. Anh nheo mắt nhìn người phục vụ.

Nhân viên pha chế rượu cuồng quyết xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi! Tôi quên mất chiếc cốc này vừa cho vào nhiệt độ cao khử độc, gặp đá lạnh sẽ nứt vỡ”.

“Này, đây là lần thứ mấy rồi? Cậu thấy tôi không thuận mắt nên chơi khăm tôi, đúng không?” Anh bực bội rút tờ giấy ăn, lau sạch vết máu trong lòng bàn tay, rồi ném đi.

“Chuyện này không thể trách tôi được, Một lần là không may, hai trùng hợp, ba lần trở lên... cậu nên xem lại gần đây cậu thường gặp vận xui không.” Nhân viên pha chế vừa lau rượu vừa cười nói: “Haizz, tôi qua tôi hỏi bạn gái tôi, cô ấy nói mệnh cậu phạm thần xui xẻo. Tôi nghĩ, cậu nên kiểm tra lại xem tôi qua có đúng bao hay không, ngộ nhờ xui xẻo, gặp đúng chiếc bao thùng sẽ liên quan đến mạng người đấy”.

“Yên tâm, bản thiếu gia tôi không bao giờ mua bao cao su ở chỗ cậu đâu.” Anh tròn mắt nhìn nhân viên pha chế, chuẩn bị bỏ đi.

“Haizz, cậu đã ngồi đây ngắm điện thoại liên mấy tối rồi, lần này chiếc ly vỡ giúp cậu nghĩ thông rồi sao? Quyết định đi tìm kẻ gây ra đau khổ cho cậu à?”

“Bản thiếu gia về đi ngủ!” Anh móc ví định trả tiền.

“Hôm nay không tìm cô ả nào sao?” Nhân viên pha chế mỉm cười, đẩy số tiền anh vừa đưa tới. “Hôm nay không cần trả tiền.”

“Sao thế? Có bao giờ thấy cậu vì vỡ ly nên miễn phí cho khách hàng đâu.”

“Hôm nay có người trả cho cậu rồi.”

“...” Anh nheo mắt, cảnh giác, “Ai?”

Nhân viên pha chế khẽ cười, đưa tay chỉ vào chiếc bàn nhỏ kê trong góc khuất, phía bên trái, thì thầm: “Mẹ cậu”.

“Khốn khiếp! Bà ta đến đây làm gì?” Anh cau có, bước nhanh về phía đó. Lúc tới gần, anh thấy một cái đầu đang lắc mạnh, tuy người đó ngồi quay lưng về phía anh nhưng anh có cảm giác rất quen thuộc. tai nghe những lời tố cáo, mà người tố cáo đối với anh càng quen thuộc hơn.

“Bố, bố có nhìn thấy không? Đó chính là cái người được gọi là khí chất ngồi ngồi đấy. Anh ta thay phụ nữ như thay áo, làm sao biết tới từ trách nhiệm. Trong đầu anh ta ngoại trừ bao cao su thì chẳng biết gì khác cả. Bảo vệ con? Anh ta không treo ngược con lên đánh là may mắn lắm rồi. Anh ta là tiêu biểu cho mẫu đàn ông xấu xa. Khẩu vị anh ta đó, bố nhìn thấy chưa? Quần áo đó, bố nhìn thấy chưa? Quần áo hở hang, giày cao bẩy phân, phấn son lòe loẹt còn hơn cả bà chủ đây...”

“Bộp” một tiếng

“Nha đầu chết tiệt, cô nói ai phân son lòe loẹt?”

Hồ Bất Động ôm lấy cái đầu đau điếng nhưng không vì thế mà không ngừng tố cáo. “Bố, bố xem, còn thêm một bà mẹ chồng hung ác nữa. Con mà gả vào nhà họ, chẳng phải bất hạnh cả đời sao? Chồng thì ở bên ngoài bỏ bịch, mẹ chồng thì ở nhà bắt nạt. Bố nhìn tâm thế sao? Bố đã thế với người mẹ đã khuất của con, bố phải chăm sóc tốt cho con, bố không thể đẩy con vào miệng cạp được!”

“Bộp.” Lại một tiếng vỗ nữa vang lên nhưng lần này là phía sau đầu. Hồ Bất Động ôm lấy cái đầu đầy thương tích mà không dám quay lại nhìn.

“Cô nói ai là chồng cô?”

Có tiếng hồ gầm thét phía sau cô.

“Chính là...” Nghe thấy tiếng Trác Duy Mặc, cô quay ngoắt lại, định chỉ thẳng mặt anh mà hét, chợt phát hiện ra câu nói của mình có chỗ không ổn bèn nuốt ngay chữ “anh” kia lại, cục tức nghẹn ứ tận cổ.

Anh nhưn mảy, gằm gừ khó chịu, đẩy cô sang một bên, rồi ngồi xuống bên cạnh, khoanh tay trước ngực, ngang ngược nhìn bà mẹ đang thần nhiên ngồi nhâm nhi ly rượu. Bà đến đây làm gì? Ông ta là ai?” Anh ta hát hàm về phía người đàn ông lạ đang toát mồ hôi lạnh kia.

“Đưa mảy đi xem mặt, đây là bố bên nhà gái, cũng là bố vợ tương lai của mảy. Mau chào đi.”

“Khôn khiếp, bà nhàn rồi quá nên muốn kiểm chuyện phải không? Bản thiếu gia mà cần bà phải hỏi vợ cho sao?”

“Bố của Hồ Bất Động đó. Mau chào đi.” Bà chủ coi như chẳng nghe thấy gì, tiếp tục chú thích về thân phận người đàn ông kia.

“...” Trác Duy Mặc đột nhiên im bặt, quay sang Hồ Bất Động, thấy cô ôm ly nước lọc, ngồi thu lu một chỗ, còn Hồ Thước sợ hãi chỉ muốn co giò bỏ chạy. Anh đá chân ngầm ra hiệu cho Hồ Bất Động, cố gắng kiềm chế, nói: “Là bố cô sao?”

Bất Động ngán ngẩm nhìn bố mình một cái, rồi gật đầu đáp: “Coi... coi là phải”.

“Khôn khiếp, phải là phải, không là không, thế nào là coi như phải.”

“Phải, phải, phải, phải, được chưa?”

“Bác trai.” Anh đứng dậy, hơi khom người lễ phép chào Hồ Thước.

“Phụt.” Hai người phụ nữ cùng choáng váng phun nước bọt. Người đàn ông đó là Trác Duy Mặc sao? Anh chưa bao giờ lễ phép, lịch sự đến vậy. Gã công tử lông bông kia lại ngoan ngoãn khom người mà chào bố cô là “bác trai” sao? Thật

“Haizz. Thằng bé này ngoan thật đấy! Bất Động con xem người ta đầu có xấu như con nói.” Hồ Thước được gọi là “bác trai” liền vui mừng quay sang nói với con gái mình. “Con trai của bà tuy bề ngoài hơi bụi bặm một chút nhưng tính nết không tồi. Bà làm gì mà nhìn con trai mình như người ngoài hành tinh vậy?”

“Tiểu... tiểu tử đáng chết, con không uống nhầm thuốc đấy chứ?” Bà chủ đặt tay lên trán con trai mình, liền bị anh gạt phắt ra. Tuy bà ta đưa Hồ Thước tới đây nhưng không hề hy vọng chuyện ra mắt lại thuận lợi như vậy, càng không hy vọng cô nàng đáng ghét, để thay lòng đổi dạ này trở thành con dâu mình. Thật ra, mục đích chính của bà ta chỉ là muốn báo thù Hồ Thước, muốn mượn tay thằng quý tử của mình dọa ông ta một trận nhớ đời.

“Trác Duy Mặc gọi ông ta là bác trai... Trác Duy Mặc gọi ông ta là bác trai... Trác Duy Mặc gọi ông ta là bác trai... Thật khủng khiếp... khủng khiếp... khủng khiếp! Hồ Bất Động lắm bả một mình, nhìn Trác Duy Mặc ngồi khúm núm, sao mà ngoan hiền đến thế! Trời ơi! Nhìn anh ta kia, hai chân khép chặt, ngồi chỉnh tề trên ghế sofa. Đáng sợ quá! “Anh giả bộ ngoan ngoãn làm gì vậy?”

“Ai giả vờ ngoan ngoãn chứ?” Anh nhỏ tiếng trả lời cô, rồi quay sang bắt chuyện với Hồ Thước.

“Bác trai nói này, Duy... Duy...”

“Duy Mặc à.” Anh tiếp lời của người còn chưa kịp nhớ tên mình. Ngó thấy mẹ mình và Hồ Bất Động dường như đang muốn ôm đầu chạy trốn, anh khó chịu lên lừ họ một cái.

“Duy Mặc! Haizz, chuyện là thế này, ta và mẹ cháu đã đính ước cho cháu và Bất Động nhà ta từ khi hai đứa còn chưa ra đời. Vậy bọn trẻ các cháu nghĩ cho kĩ đi, nếu ưng thuận thì chúng ta sẽ bàn bạc tiếp.

“Phụt!”

“Đính ước với cô ấy à?” Trác Duy Mặc liếc sang cô nàng nước bọt đang phun như suối nguồn, rụt rè hỏi.

“Lão già hồ đồ kia, ông cá cược thua liền đem hạnh phúc cả đời của con gái mình ra gán nợ sao? Ông có xứng đáng với mẹ tôi không?” Hồ Bất Động kịch liệt phản kháng. “Bà chủ, bà cũng nói gì đi chứ. Đừng phun nước bọt nước nữa. Con trai bà phát điên rồi, hết thuốc chữa rồi, bà rú lỏng từ bị cứu tôi với, tôi...” Hồ Bất Động chưa kịp nói hết đã bị Trác Duy Mặc cầm chiếc gối trên sofa nhét chặt vào miệng. Lại nghe nói Trác Duy Mặc khe khẽ, nói:

“Được à.”

“Wu... Wu... Wu...” Cô vẫn ứ ở quyết phản đối đến cùng. Đáng tiếc... vô hiệu!

Được cái gì mà được? Chuyện quan trọng như vậy mà anh đem ra đùa được sao? Cứu tôi với! Bà chủ bây giờ không phải lúc để trưng mặt nhìn, con trai bà mấy hôm nay không biết gặp phải chuyện gì mà đầu óc không tỉnh táo nữa. Anh ta đang chấp nhận chuyện xem mặt đính ước này kia!

“Vậy chúng ta nên đi thôi. Để bọn trẻ trò chuyện cho tự nhiên.” Hồ Thước vui vẻ nói với bà chủ quán, trong khi mắt và miệng bà ta vẫn chưa khôi phục

lại trạng thái ban đầu.

“Bất Động à, thằng bé Duy Mặc này được đấy. Hôm nào mời cậu ấy đến nhà ta ăn cơm, mọi người cùng giao lưu, làm quen. Bỏ đi trước đây.” Ông ta vừa nói vừa gỡ bàn tay đang cầu cứu bám chặt lấy cánh tay mình ra, leo luôn lên xe cầu b

“Không... bố... bố... bố...” Vô ích! Cả đời ông ta không biết đến hai chữ “trách nhiệm”, ông ta đã bỏ đi không thèm ngoái đầu lại. Quay sang Trác Duy Mặc, thấy anh ta lập tức lộ nguyên hình, hai chân vắt hằn lên bàn, neho mắt nhìn cô như muốn nói:

“Hừ, cô cũng có ngày hôm nay.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Xem mặt (hạ)

“Anh... gần đây rất xui xẻo sao?”

* * *

Đúng!

Hồ Bất Động cô trước giờ chưa từng nghĩ mình sẽ có ngày hôm nay. Bị bỏ ruột lừa đến chốn ăn chơi sa đọa này để xem mặt một tên khốn. Tên trai bao thực tập chẳng hiểu gì về tình yêu ấy mấy ngày trước còn cùng cô đi lừa gạt trái tim các cô gái trẻ, vậy mà không ngờ nạn nhân cuối cùng lại là cô.

Anh nhưn mày, khỏe mắt lộ nụ cười bí ẩn, có vẻ như tâm trạng đang rất thoải mái, chỉ có cặp môi vẫn cong lên khinh bỉ. Không biết anh ta đang có âm mưu quỷ kế gì nữa. Tiếp theo đây, anh ta định làm gì?

Chẳng lẽ mấy ngày không gặp, có cô à nào đó đã nhét đầy bã đậu vào bộ não của anh ta? Hay chính là cô gái ăn mặc thiếu vải kia? Cô đảo mắt, lén lút nhìn lên sàn nhảy, muốn quan sát kỹ cô gái tài giỏi kia thêm một chút. Cô ta thực sự đã làm được cái việc vượt xa khả năng của con người.

“Cô đang nhìn đi đâu vậy?” Ngó nghiêng cái gì, sao không nhìn thẳng vào anh

“Ừm!” Cô giật mình, lập tức quay lại, lấy lại bình tĩnh và ngồi xuống.

“Bản thiếu gia hỏi cô nhìn đi đâu?” Anh ưỡn ngực, rồi lưng khỏi thành xô pha, sấn lại gần cô một chút, ánh mắt ngang ngược, bá đạo. Cuối cùng cô đã hiểu tại sao có bao nhiêu cô gái cam tâm tình nguyện bị anh ném lên giường. Tuy anh chẳng hiểu gì chuyện tình cảm mùi mẫn nhưng lúc trên giường lại là một ác thú. Bởi vì màn đêm là yếu tố quan trọng nhất để che giấu khuyết điểm, nhờ vậy anh dễ dàng đạt điểm tối đa trong mắt các cô gái.

Trái tim nhỏ bé của cô khẽ gấp đã thú là lập tức có phản ứng.

Thịch thịch thịch... thịch thịch thịch...

Vừa nghe thấy âm thanh quen thuộc này, lòng mày Trác Duy Mặc dựng ngược. “Tại sao cô lại mang thứ đồ chơi ồn ào đó đến làm phiền người khác nữa? Nhưng nghe quen rồi, có vẻ cũng không đến nỗi đáng ghét.” Nói xong, anh nhếch mép, một vết sáng tím nhạt quét qua môi anh, khiến tim người nào đó đập càng mạnh hơn.

Thịch thịch thịch... thịch thịch thịch...

Bây giờ thì cô đã hiểu, anh ta là một con quái vật hoạt động về đêm. Thật ra anh chẳng cần đến bất cứ khóa học bồi dưỡng trai bao nào cả, chẳng qua bà chủ kia bố trí nhầm thời gian làm việc cho anh mà thôi. Nếu đổi cho anh làm việc vào ban đêm, thành tích của anh chắc chắn khiến bà ta thổ huyết. Bà ta rõ là làm khó con trai mình.

“Này, bản thiếu gia chỉ nói là không đáng ghét thôi, cô đừng có được đằng chân lân đằng đầu.” Tiếng động đó mỗi lúc một ồn ào.

“Tôi muốn về nhà!” Cô ngẩng đầu nhưng không dám nhìn anh, cứ dán mắt vào chiếc đèn trần đủ màu Không được! Cô không thể ở đây với anh thêm một phút nào nữa. Nếu không cô sẽ không thể kiềm chế được mà phá vỡ hợp đồng với bà chủ mất. Rồi bà ta sẽ có cơ để nói cô dễ dãi, phóng đảng, cô sẽ có lỗi với liệt tổ liệt tông, có lỗi với sư huynh, sư thúc và sẽ bị khai trừ khỏi môn hộ vì tội làm nhục sư môn.

“Ừm, được.” Trác Duy Mặc nhẹ nhàng nói.

Anh dễ dàng tha cho cô vậy sao? Cô thấy hơi nghi ngờ. Tuy trời càng lúc càng tối nhưng chỉ số EQ của anh lại càng lúc càng giảm. Cô thu hồi tất cả

những lời nhận xét tốt đẹp vừa rồi của mình. Hừm, phụ nữ nói muốn đi thì lập tức để họ đi sao? Anh đúng là tên ngốc mà!

Nhịp tim của cô bình thường trở lại.

Cô đứng dậy, cất bước chuẩn bị đi, thì thấy anh cũng đứng dậy, cô cảnh giác quay lại, hỏi: “Anh làm gì vậy?”. Muốn đánh cho cô hôn mê từ phía sau sao?

“Cô nghĩ từ đây về nhà cô gần lắm sao?” Anh thọc tay vào túi quần, móc chìa khóa xe máy ra.

“Anh định đưa tôi về nhà sao?” Trái tim nhỏ bé của cô lại nóng lên.

“Đúng vậy thì sao?” Anh lướt qua người cô, vẫn không quên quay đầu, ném cho cô một cái lườm mắt.

“Nhưng... nhưng mà...” Tối nay, bọn họ đi xem mặt, nếu để anh đưa cô về nhà không phải đồng nghĩa với chấp nhận rồi sao? Hoặc ít nhất, bố cô sẽ nghĩ như vậy.

“Nhưng gì nữa? Khốn kiếp! Đây đâu phải lần đầu tiên bản thiếu gia đưa bạn gái về nhà.

“...” Anh ta đúng là biết cách khiến người khác... mất hứng.

Đột nhiên, trái tim cô đập thoi thóp. Tại sao anh phải giầy vò trái tim cô như thế? Nhịp tim thoi thóp có phải dấu hiệu của bệnh đã sang giai đoạn cuối?

Cô ôm lấy trái tim nhỏ bé của mình, chen chúc trong quán rượu đông đúc, nhìn Trác Duy Mặc thần nhiên hai tay rút túi quần, rõ ràng đã quá quen với cái nơi ăn chơi, đàn đúm này. Hừm, ai muốn xem mặt loại con trai này chứ? Đến kiến thức cơ bản là nắm tay bạn gái, kéo cô ấy khỏi đám đông mà cũng không biết, cứ một mình một đường như thể bên cạnh chẳng có ai. Cũng phải thôi, anh ta đâu có biết thế nào là chăm sóc phụ nữ, đối với anh ta có lẽ khái niệm chăm sóc chỉ có thể áp dụng lúc ở trên giường.

“Duy Mặc, anh muốn đi đâu vậy?”

Một cô gái cất tiếng gọi Trác Duy Mặc, cô nhìn qua bên đó, hóa ra là cô nữ sinh mát mẻ “chăm sóc” anh suốt cả đêm qua.

“Đưa cô ta về nhà”.

Trác Duy Mặc vừa nói vừa kéo lấy cổ áo cô, lúi đi nhanh hơn.

“Cô ta từ đâu chui ra vậy?” Cô gái kia ghen tức.

Trác Duy Mặc nhìn cô, khẽ “hừm” một tiếng. “Cô ta chui ra rất lâu rồi, chỉ có điều bản thiếu gia không nhìn thấy thôi.” Còn từ đâu chui ra à? Đương nhiên là từ trái tim anh.

“Anh đưa cô ta về, vậy em phải làm thế nào? Em đã chót nói tối nay không về nhà rồi.” Cô gái kia hờn dỗi.

Làm liên lụy cô gái kia như vậy thật không phải phép, thế là, cô quyết định lên tiếng. “Này...”

“Cô im miệng cho tôi!” Trác Duy Mặc chặn đứng con đường thoát thân của cô. “Bản thiếu gia hôm nay đang bận xem mặt, không có thời gian vui đùa với cô.”

“Xem... xem mặt?”

“Chính là cô ta.” Trác Duy Mặc chìa vật thể trong tay ra như để khoe khoang, rồi chuồn thẳng.

Ra đến ngoài bãi đỗ xe trước cửa quán bar, từng cơn gió lạnh thấu xương tấp thẳng vào mặt hai người, họ bàng hoàng phát hiện lớp xe máy của anh đã bẹp dí.

“Xe anh nổ lốp rồi.” Cô ngồi xổm, bóp thử chiếc lốp xe đã lép kẹp. Hừm, hết sạch hơi rồi. Có lẽ anh đã lường trước, sẽ có một ngày anh bị phụ nữ bắt nạt, giầy vò, ức hiếp vì những lầm lỗi trên tình trường của mình.

“Mất của bản thiếu gia không phải để trang trí! Không cần cô nói!” Tâm trạng anh cực kỳ tồi tệ, anh phóng chân đá vào chiếc lốp bẹp dí. Chiếc lốp anh mới thay hôm qua sao hôm nay đã đòi vào thùng rác rồi?

“Lúc mới ra đến cửa, biển hiệu của quán bar bỗng nhiên rơi xuống.” May mà cô tránh kịp, nếu không chắc đã về Trời rồi.

Trác Duy Mặc nheo mắt. Tự nhiên cô nhắc đến chuyện đó làm gì? Chiếc biển quảng cáo kia treo ở đó hơn nửa năm rồi, sao chọn đúng ngày hôm nay mà rơi xuống chứ? Nếu anh không tránh kịp chắc cũng bẹp

“Anh... gần đây rất xui xẻo sao?” Hồ Bất Động cảnh giác nhìn thẳng vào mắt Trác Duy Mặc mà hỏi, dường như cô cảm thấy vấn đề này rất nghiêm trọng.

Anh hơi mất tự nhiên, bèn liếc qua chỗ khác, giờ tay gạt mấy sợi tóc bị gió thổi tung. “Không đến nỗi xui lắm.” Đối với cái gọi là vận xui này từ trước đến nay anh không để ý, nếu có đụng phải cũng chỉ cười một tiếng là xong.

“Chúng ta đi xe bus nhé.”

“Hả? Cái gì?” Anh chưa kịp lấy lại bình tĩnh đã há hốc vì đề nghị của cô. “Cô bảo bản thiếu gia đi xe bus cùng cô?”

“Nếu không anh định thế nào?” Cô chỉ vào chiếc xe máy đã hy sinh của anh.

“Gọi taxi.” Anh móc điện thoại, ấn bàn phím. Ai muốn đi thứ phương tiện công cộng đáng ghét đó chứ? Chờ đợi dài cổ, hứng chịu những cơn gió cát da cát thịt, lên xe còn phải mua vé, đã thế còn chẳng đưa mình về tận nhà. Anh không muốn đi!

“Nhưng tôi muốn ngồi xe bus.”

Đối tượng xem mặt của anh xem ra là một cô nàng yêu thích phương tiện công cộng... Khốn kiếp! Thứ mà anh căm ghét. Đúng là một đôi trời sinh. Khốn kiếp! Thế là, Trác Duy Mặc đành vác cái vớ ngoài côn đồ, lưu manh của mình xếp hàng lên xe bus. Tất cả mọi người trong xe đều nhìn anh khinh bỉ, ngay đến anh phụ xe cũng mềm nhũn nhìn đại ca giang hồ không biết đang cau mày bực bội chuyện gì, theo sau còn một cô nàng cứ liên tục xoa hai tay vào nhau, hít hà sượt ầm.

“Bao nhiêu tiền?”, giọng anh chẳng lì là vui vẻ. Khi lọt vào tai anh phụ xe sao nó xuất hiện thêm vẻ sau: “Lừa tôi, anh sẽ chết!”

“Hai nghìn tám trăm sáu mươi tư tệ...”, anh phụ xe căng thẳng trả lời, chợt thấy lông mày vị hành khách kia nheo lại càng chặt, anh ta vội vã hợp tác vỗ vào một cái hộp, nói tiếp: “Đều đều ở đây, toàn bộ đều ở trong này, chìa khóa, tôi tìm chìa khóa đưa cho anh!”. Anh phụ xe toan chạy đi, trong đầu đinh ninh, “của đi thay người”, lại nghe hành khách kia quay sang cầu nhàu với cô gái bên cạnh.

“Khốn kiếp, xe bus chết tiệt gì thế này, hơn hai nghìn tệ một tấm vé, đất ngang ngồi máy bay.”

“Hả? Anh... anh muốn mua vé sao?” Anh chàng phụ xe chớp mắt, vội dừng lại.

“Vớ vẩn, không mua vé thì tôi ăn cướp chắc?” Trác Duy Mặc quát.

“Tôi cứ tưởng anh... À... hai tệ một vé.”

“Cộp” một tờ tiền giấy đập lên mặt hộp, không đợi anh phụ xe kịp lấy lại hồn phách, Trác Duy Mặc quay sang cô gái vẫn đứng co ro, xoa tay liên tục, cổ tỏ ra đáng thương!

Anh nhìn lướt qua khoang xe, rồi ngồi xuống một chiếc ghế đôi còn trống. Đột nhiên phát hiện mình chỉ vừa khom người thì những hành khách bên cạnh lập tức đổi chỗ. Anh khó hiểu nhìn bọn họ, lại càng ngạc nhiên khi thấy bao nhiêu ánh mắt khinh ghét đang đổ dồn về mình. Khốn kiếp, đây chính là lý do khiến bản thiếu gia ghét đi xe bus. Chẳng ai muốn mình biến thành vật triển lãm cho người khác ngắm nghía, đã thế lại còn trong không gian chật hẹp này nữa. Thật không hiểu vì sao cô ta thích phương tiện công cộng nữa?

“Này! Chiếc xe cà tàng của cô đâu rồi?” Anh chợt nhớ ra cô còn một thứ có thể ay thế xe bus.

“Bán rồi.”

“...”

“Nhờ cú đá của anh, tôi chỉ bán được một nửa giá tiền.” Kết quả của việc cô vất vả lau rửa, lại bị một đập của anh làm cho nó thành tàn phế, mất giá.

“...” Anh im lặng hồi lâu, khi xe bus đến điểm dừng tiếp theo, anh mới cất tiếng trả lời: “Đáng bao nhiêu tiền? Tôi đền cho cô”.

“Đáng bao nhiêu tiền? Lấy tôi đền cho cô.” Lời của anh sau khi vào tai cô được tự động dịch thành như vậy, cô kinh ngạc, vội vàng từ chối, “Không, không cần, dù gì thì sau này, anh cũng phải đền nhiều.”

“Cô lắm bảm gì vậy?”

“Tôi nói là tôi bị người ta lừa.” Lừa cô, nói là số mệnh cô đã được thay đổi rồi, kết quả, chẳng có gì khác cả! Hề cô động lòng, là có người gặp xui xẻo! Đồ đạo sĩ thối, chỉ biết đi lừa gạt người khác! Hừ! Còn nói gì mà đổi mệnh với trái ý trời chứ?

“Không phải nói rồi sao, bản thiếu gia đền cho cô.”

“Không giống nhau, anh ta lừa tôi là thiếu đạo đức nghề nghiệp!”

“Hừ, người ta chịu mua thứ đồ phế liệu của cô đã là có đạo đức nghề nghiệp lắm rồi.

“Tôi không tệ đến thế đâu!” Cô bĩu môi, đột nhiên nghiêm túc tóm lấy vai anh, nói: “Yên tâm, tôi sẽ bảo vệ anh!”.

“Cô đang làm gì vậy?”

Kết quả, sự bảo vệ của cô... phản tác dụng. Chiếc xe bus đáng thương gặp ổ gà lớn, nổ lốp giữa đường. Trác Duy Mặc trừng mắt, cắt lời thề độc từ nay về sau, không bao giờ bước chân lên xe bus nữa. Anh kéo cô xuống xe, cả hai trong lòng chẳng có lấy chút cảm giác lãng mạn, lém thếch đi bộ hơn nửa giờ đồng hồ trong đêm lạnh. Cuối cùng nhìn chiếc xe bus không biết đã sửa xong từ lúc nào lao vọt qua, cô nhìn rõ cả mấy người ngồi cùng mình khi nãy vẫn ở trên xe, cười cợt hai kẻ ngu ngốc đang phải đi bộ và tận hưởng cái lạnh cắt da. Hai người trừng mắt nhìn nhau một hồi, đột nhiên cô chột dạ chỉ lên trời nói: “Tôi nói bắt đầu từ ngày mai”.

“...” Nghe xong, anh không trợn mắt, cũng chẳng nhìn cô khinh bỉ mà nhếch một nụ cười kỳ lạ rồi nói “Được, ngày mai bản thiếu gia đợi cô”.

Thích thích... thích thích thích... thích thích thích...

Cô ôm trái tim đập loạn xạ, quay về căn nhà ấm áp của mình. Cô còn một chuyện quan trọng phải làm, dù thế nào, cũng không thể bỏ qua cho kẻ bán con cầu vịnh kia được, việc đầu tiên sau khi cô mở cửa, sẽ là chạy như bay vào phòng khách, lôi ông bố “đáng kính” của mình ra khỏi ổ chăn gối dưới đất và giáo huấn cho một trận. Chợt phát hiện chiếc lư hương vẫn đặt ở góc tường bị đập đổ, lăn sang một bên, tàn hương văng đầy trên mặt đất.

Cô sững lại giây lát rồi vội vã lao vào phòng Phạn Đoàn. Đèn đã tắt, thằng bé đã đi ngủ. Cô bật đèn lên, khiến Phạn Đoàn vừa thiu thiu ngủ lại dụi mắt, bò ra khỏi chăn. “Ồ, chị Hồ, chị về rồi sao?”

“Phạn Đoàn, bố em vẫn chưa về à?”

“Bố em hôm nay đi từ sáng, giờ vẫn chưa quay về, sao vậy chị?”

“...” Cô tắt đèn, “Không có gì, em ngủ tiếp đi nhé”.

Cô khép cửa phòng lại, đúng lúc thấy bố mình từ phòng tắm đi ra, bộ dạng thư thái, thoải mái. “A! Bất Động, con về rồi sao? Duy Mặc thằng bé đó được đây chứ? Thực ra mẹ nó nhìn chẳng ra sao, dạy dỗ con trai đáng nhẽ cũng...”

“Là ông đá đổ sao?” Cô trừng mắt, chỉ vào chiếc lư hương lăn trên mặt đất, sau đó quay người chạy ra cửa, xỏ giày. “Ông không biết là anh ấy mù đường sao? Ông đá đổ lư hương, tôi nay anh ấy về nhà làm sao được.”

“Nghiêm trọng đến vậy sao?”

“Anh ấy là sự đệ của ông, ông nói xem có nghiêm trọng không? Anh ta đẹp trai như vậy, ông nói xem có nghiêm trọng không? Ông muốn sáng mai đi dán tờ rơi khắp nơi tìm người sao?” Cô đi giày xong, liền mở cửa, vừa thoát khỏi móng vuốt của gió lạnh không bao lâu, giờ cô lại phải quay lại. “Người xui xẻo nhất chính là tôi! Lần sau ông còn dám đá nữa, tôi sẽ bỏ đói ông mấy ngày đấy.”

“Hả? Con vì một tiểu sư thúc, mà bỏ đói bố ruột mình? Con hiểu thảo vậy sao? Hơn nữa, cậu ta luôn ức hiếp bố, bố báo thù một chút có gì không được chứ?”

“Đi châm hương cho tôi, tôi sẽ đi tìm anh ấy!” Nói xong, cô quay người định đi, lại bị Hồ Thuốc kéo lại.

“Này! Bất Động, trước mặt cậu ta, bố không tiện nói. Có phải có ý với cậu ta không? Bố biết cậu ta khôi ngô, điển trai nhưng lớn nhỏ có thứ bậc, vai vế phân rõ ràng, con đừng quên đó!”

“Ông thần kinh à? Ông có thấy anh ta xui xẻo không?” Cô buồn bã ném lại một câu, rồi bỏ đi luôn.

“Rầm” cánh cửa khép chặt!

Hồ Thuốc nhìn cái lư hương lăn dưới đất, ngáp dài. “Nói vậy cũng đúng, cậu ta tuyệt đối sẽ không xui xẻo.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Mệnh xấu

“Tôi nói cho cô biết, cô hết thuốc chữa rồi, cái số mệnh thối nát này sẽ theo cô cả đời.”

* * *

Một cơn gió lạnh thổi đến làm Hồ Bất Động sờn hết gai ốc, kiểu tóc giản dị của cô bị gió thổi tung ra phía sau. Cô nguyên rửa tên mù đường ngu dốt kia, hại cô cả buổi tối phải chịu rét mướt, bước chân bắt giắc tăng tốc. Bà chủ câu lạc bộ chỉ chú trọng thời trang mà không quan tâm đến thời tiết, lần nào

cũng đưa cho anh những bộ quần áo mỏng tanh. Ừ thì đẹp nhưng nếu để nhân viên lạnh đến nước mũi chảy ròng ròng thì còn có giá nữa hay không?

Tốt nhất khi cô tìm được anh, anh đã biến thành một tảng băng, để cô có thể đập vỡ rồi vứt vào túi mang về nhà.

“Ê! Con bé kia, muộn thế này còn muốn đi đâu?” Ông chủ quán ăn đêm đang dọn hàng, nhìn thấy cô hốt hơ hốt hải lướt qua, bèn cất tiếng hỏi.

Cô vội vã quay đầu lại, tóm lấy ông chủ quán hỏi: “Ông chủ! May quá, ông có nhìn thấy một người đàn ông ăn mặc phóng khoáng, mặt mũi điển trai đáng về mơ màng, lúc đi qua còn phát tá lạnh không?”.

“Nửa đêm rồi, cô còn kể chuyện ma quỷ định dọa người à? Ngày mai không muốn cho tôi làm ăn nữa chứ gì?” Ông chủ đẩy khuôn mặt nghiêm túc của cô ra, khom người tiếp tục thu dọn quầy hàng của mình.

“Ai kể chuyện ma với ông chứ? Tôi nói là người, người sống đó! Chỉ là khả năng nhớ đường của anh ta kém hơn người bình thường mà thôi.”

“Cô nói giống người thật ấy nhì.” Ông chủ quán vẫn cười cợt. “Ha ha, đó là một loài yêu tinh tu luyện nghìn năm rồi!”

“...” Chính xác anh ta tu luyện bao nhiêu năm rồi, cô cũng không rõ. “Bỏ đi, tôi tự mình đi tìm.”

“Này!” Ông chủ quán vừa thấy cô quay đi mà trong chớp mắt đã chạy mất hút, ông ta buông thông bàn tay đang bận rộn làm việc, ngáp dài một cái. “Chạy nhanh như vậy làm gì? Tôi còn chưa kịp hỏi cô và tên tiểu tử kia thế nào mà cô đã... Xem ra, lần này, tiểu tử kia hết hy vọng rồi. Hừ hừ, sớm đã cảnh cáo cậu ta chớ bắt cả hai tay, trượt một con rồi nhè. Haizz, tôi đợi xem cậu trượt nốt con kia thế nào.”

Hồ Bất Động hà hơi ấm vào lòng bàn tay, gắng sức hít thở, bước đi như chạy. Ông chủ không nhìn thấy chứng tỏ anh chưa đi vào con ngõ nhỏ này. Thương Đế ơi, rốt cuộc anh ấy chạy đi đâu rồi? Hừm, kẻ đơn giản như anh ta, chắc chắn là đi lung tung tùy hứng, vậy chắc chắn là đến nơi đó!

“Rầm”

“Họ La kia, sự thúc của tôi lạc mất rồi, anh có nhìn thấy không? Chính là người đàn ông đến thu tiền nhà cùng tôi lần trước và bị tên gian trá là anh nhân tâm chiếm đoạt hết số tiền. Chính là người mà hôm đó anh nói đáng về phong trần cách biến thái giống mình đó!”

Một tiếng đập cửa bạo lực kèm theo tiếng quát tháo ầm ĩ của Hồ Bất Động xông vào tiệm đồ cổ của La Miễn, khiến hần đang kiểm tra đồ cổ phải ngã ra sững sờ, suýt nữa đánh rơi cả món đồ quý giá trong tay. Hần quay lại nhìn cánh cửa bị đập ra tàn nhẫn, Hồ Bất Động vừa quẹt mũi vừa đứng sừng sững trước cửa, trưng ra một nụ cười rất thú vị. Huỳnh Nhất Nhị thì đang bò trên mặt quầy cảm đôi đũa, thưởng thức bát mỳ nóng hổi.

Hôm nay, số người đến tìm hần đúng là không ít. Đầu tiên là một đại thiếu gia chạy đến đòi trả lại hàng giả, bị hần quyet tiền, tiếp đó lại một cô gái chạy đến tìm... tìm gì nhì? Sự thúc! Tìm ai không quan trọng, quan trọng là anh ta có kịch hay để xem rồi.

Huỳnh Nhất Nhị ngẩn ra hồi lâu, đôi đũa kia không có ý định hạ xuống, từ từ di chuyển ánh nhìn, quay đầu lại, thân nhiên há miệng, tiếp tục ăn mỳ, tóp tép nhai mãi mà chỉ thấy thứ gì đó cứng cứng, nhìn lại hóa ra miếng mỳ chỉ trơ lại đôi đũa, miếng mỳ vừa rồi đã rơi trở lại bát sau tiếng đập cửa động trời của Hồ Bất Động.

Anh bỏ đũa xuống, không quay lại nhìn cô mà nở nụ cười gượng gạo rồi hỏi một câu mà chính bản thân mình cũng thấy nực cười. “Ăn cơm chưa?”

Cô sững lại một lát, mới gật đầu, nói: “Ừm, ăn rồi. Anh ăn muộn vậy?”

“Ừ, anh vừa tan làm, bận quá.” Anh nhún vai.

“Ừ.”

“Em tìm ai à?” Anh đứng dậy.

“Đúng... đúng vậy

“Cần anh giúp không?” Anh bước về phía cô.

“Không, không cần đâu, anh tiếp tục ăn đi.” Cô xua tay, chào hỏi chủ tiệm, rồi quay đi. “Em đi trước đây.”

Anh nhìn cô bỏ đi, không để ý đến nụ cười càng lúc càng quái dị của La Miễn, tiến thêm hai bước, đẩy cửa, thò đầu ra ngoài. “Đợi chút.” Anh kéo cô lùi lại.

Cô quay lại nhưng ánh mắt chỉ dám chiếu lên cổ anh. Anh không để ý điều đó, chỉ tay vào cổ mình, cất giọng quen thuộc: “Có thể trả lại anh thứ đó không?”

“Anh không dùng nó nữa mà.”

“Anh vẫn dùng.”

“...” Cô hơi ngước mắt lên, rồi dừng lại trên đôi môi mím chặt của anh.

“Anh vẫn dùng.” Anh khẳng định lại lần nữa.

Cô gật đầu. “Được, hôm khác em sẽ trả cho anh.”

Nghe cô nói vậy, anh mới chịu thả tay cô ra. Cô lùi lại hai bước, toan bỏ đi, lại nghe anh nói:

“Chẳng phải em nói muốn làm bạn với anh sao? Giờ còn có thể không?”

“...” Cô đưa tay dụi cái mũi đã lạnh cóng, cười gượng. “Anh không giận em nữa sao?”

“Ừ, anh không dám nữa.”

“Làm gì mà nói giống như em bắt nạt anh vậy?” Cô vẫy tay. “Được rồi, em còn phải đi tìm người, anh tiếp tục ăn mỳ đi.”

“Nếu không tìm thấy, gọi điện cho anh nhé.”

“Sẽ tìm được mà.” Cô lắc đầu, coi như một cách từ chối lòng tốt của anh, bỏ đi với tốc độ càng lúc càng nhanh.

Huỳnh Nhất Nhị ngồi bên quầy, cầm đũa lên, tiếp tục ăn nốt bát mỳ.

“Tôi cứ tưởng cậu sẽ không ăn nổi nữa chứ.” La Miễn mĩa mai.

“Tôi thực sự rất đói, anh chớ nói gì khiến tôi không ăn nổi.”

“Ừ, hiểu rồi. Đói đến mức một bát mỳ lạnh cũng nhét vào bụng. Đại thiếu gia như cậu sắp kiệt sức vì công việc rồi.”

“...” Anh đáp lại sự cười nhạo của La Miễn bằng im lặng, tiếp tục công việc với bát mỳ còn đang dở.

“Được rồi, tôi không bắt nạt cậu nữa. Cậu bị con nhỏ đó ức hiếp đã đủ đáng thương lắm rồi. Mà bố cô ta quay về rồi, chắc cậu

“Không biết.” Anh đã niệm phong tất cả tin tức về cô, hướng chỉ về bố cô.

“Cậu đoán xem ông ta nói gì với tôi.”

“Những điều ông ta nói chắc chắn chẳng tốt đẹp gì.” Anh nhìn La Miễn, hẳn ta cười gian trá. “Anh nói nốt đi, tôi đang ăn. Muốn tôi ghen sao? Anh cứ đợi đấy.”

“Haizz, tên tiểu tử chết tiệt, cậu sao mà đáng ghét vậy? Bố cô ta nói muốn đưa cô ta đi xem mặt.”

“Ừ, sau đó thì sao?” Anh yên tâm hơn, tiếp tục bữa tối của mình.

“Haizz! Cậu cũng nên có chút phản ứng chứ. Là lúc nào rồi còn bình tĩnh như vậy.”

“Đợi người xem mặt cô ấy gặp xui xẻo, tôi mất bình tĩnh cũng chưa muộn.” Anh bật lên tiếng cười khe khẽ, tiếp tục vui đầu ăn mỳ.

“Tôi sợ đến khi đó, cậu chỉ có thể khóc thôi.”

“Anh cảm thấy bây giờ tôi tốt hơn khóc ở chỗ nào?”

“Nói vậy cũng đúng.”

“Này!”

“Ha ha!”

...

Thực ra, muốn tìm được Hạ Thiên Lưu lúc anh không phải là trai bao không khó. Khi không làm việc, phạm vi hoạt động của anh khá hẹp, ngoài câu lạc bộ, ở nhà, cửa hàng của La Miễn, thì chỉ còn lại một chỗ...

Qua cửa kính của hiệu sách, cô thấp thoáng nhìn thấy bóng anh mặc chiếc áo sơ mi trắng mỏng bay. Có lẽ công phu tỏa khí lạnh ra xung quanh của anh đã đạt đến cảnh giới thượng thừa nên giữa trời lạnh buốt mà anh ngồi dựa đầu vào cửa kính tiệm sách, không phản ứng gì. Ha ha, nếu anh đã bất hạnh chết cóng, chú cảnh sát cũng đỡ mất công vẽ lại hiện trường tư thể chết của nạn nhân.

Cô giữ lấy mái tóc bị gió thổi tung lên, nhìn sang phía đối diện cửa hàng sách, tuy đã đóng cửa nhưng mùi bánh mỳ trong cửa hàng đó vẫn thoảng ngửi thấy. Cô hít sâu. “Anh đúng là tên mù đường ngu ngốc, tên quỷ thêm bánh mỳ. Đêm hôm không về nhà lại chạy đến nơi quý quái này.”

Anh không để ý đến cô, không nghe cô nói gì, đầu vẫn ngoẹo một bên, tóc mai dài che khuất đôi mắt lẳng lơ, chỉ lộ ra làn môi mỏng, cùng những làn sương trắng xóa không ngừng bay ra.

“Này, như vậy mà anh cũng ngủ được sao? Anh giỏi thật đấy! Anh tưởng an ninh ở nơi này cũng tốt như trên núi sao?” Cô lại gần rồi ngồi xuống bên cạnh anh, ôm gối, nói tiếp: “Ồ trên núi, nếu nhìn thấy bộ dạng anh bây giờ, lũ cầm thú sẽ kéo xác thịt anh về động làm bữa tối. Nhưng ở đây, nếu gặp phải kẻ thèm thường xác thịt, say mê sắc đẹp, anh còn giữ nổi thứ nghìn vàng của mình nữa sao?”

Cánh tay buông thõng của anh hơi động đậy, cặp môi mỏng mím chặt hơn, khuôn mặt từ từ xoay lại, lộ ra dưới ánh đèn mờ ảo. Anh nheo mày, mấy sợi tóc trên trán khẽ động đậy, dường như không hài lòng vì con nhặng xanh đến quấy rầy giấc ngủ

“Tôi nói với anh rồi, ở đây có rất nhiều cầm thú, anh đừng trung ra vẻ đáng yêu đó nữa.” Cô bĩu môi, khinh bỉ trước hành động không nghe lời của anh. “Người lý trí giống như tôi bây giờ không còn nhiều nữa đâu, anh hiểu không?” Cô vừa nói vừa giơ những ngón tay hoàn toàn phản bội lại lý trí của mình ra, muốn chạm vào mặt anh.

Một làn hơi ấm xông tới khiến lông mày anh nhướn lên càng lúc càng cao, gò má cảm giác nhột nhột làm anh không thể không mở mắt, nhìn kẻ trước mặt, thủ phạm gây ra cảm giác nhột nhột trên gò má mình.

Cô đang đưa tay lên vuốt má anh...

Cô còn chưa nhận ra cặp mắt lạnh lùng đang chiếu lên ngón tay mình, vẫn thần nhiên di chuyển trên khuôn mặt mỹ miều của anh. “Bà chủ câu lạc bộ chẳng phải tình nguyện đưa đón VIP của mình đi làm sao? Với một nhân viên làm việc nhiệt tình như anh, bà ta không thể không chu đáo. Nên xin anh lần sau đừng chơi trò trốn tìm này nữa, hại tôi cả buổi tối phải chạy đi tìm kẻ mù khứu giác, tôi châm lư hương chẳng phải là để giúp anh tìm được đường về nhà sao?”

“Hôm nay đi chơi vui không?” Anh lên tiếng, giọng nói khàn khàn.

“Mềm mại, chỉ có điều hơi lạnh. Nếu ấm hơn một chút thì đúng là hoàn hảo.” Cô vẫn ve vuốt khuôn mặt trắng nõn nà của anh, chợt phát hiện ra điều gì đó không bình thường. “Ai đang nói chuyện với mình vậy?”

“...” Anh nhìn cô như tổ cáo.

“Ừa? Hi hi, hi hi... Anh tỉnh rồi à?” Cô vội vã thu tay về, nhét vào chiếc túi ấm áp, ngược nhìn anh về vô tội. Sao anh đã tỉnh rồi? Ngày thường dù sét đánh bên tai, anh vẫn ngủ say như chết. Trong phòng làm việc của bà chủ câu lạc bộ, bọn họ cãi nhau âm ỉ mà anh vẫn ngủ ngon lành. Hóa ra, anh ít nhiều cũng cảm nhận được sự khác biệt giữa nằm trên mặt đất và sofa. Thế mà trước đây cô cứ tưởng cảm giác của anh có vấn đề.

Anh lạnh lùng nhìn cô, im lặng hồi lâu, rồi chỉnh lại tư thế ngồi, đột nhiên khẽ nâng cánh tay vẫn để dưới đất lên, kéo lấy cánh tay cô, không chế cô trong vùng phạm vi thể lực của mình.

Hành động bất ngờ của anh khiến cô giật thót. “Anh muốn làm gì?”

“Cho cô thử mềm mại, ấm áp.” Nói xong, anh ép môi mình đến, đầu tiên là má cô nhưng lạnh quá, anh nắn mày, cảm thấy không công bằng, tại sao phải ép cặp môi ấm áp của mình lên gò má lạnh như băng của cô? Thế là, anh di chuyển đến nơi mềm mại, ấm áp tương tự của cô để giã vò. Như thế này mới công bằng.

Hôn xong, anh thỏa mãn, cũng tỉnh hẳn ngủ, đưa tay xoa xoa cặp môi đỏ lên vì ma sát mạnh của mình, nhìn cô bị cảm giác mềm mại, ấm áp dọa cho ngây người, anh chống một tay xuống đất, lấy đà đứng dậy. “Đi thôi.”

“...” Cô vẫn trong trạng thái ngây ngất. “Đi... đi đâu?”

“Về nhà.”

“Anh... anh biết tôi sẽ đến đón anh về?” Chẳng lẽ suy nghĩ của cô lại hiện rõ trên nét mặt vậy sao?

Cô đứng dậy, phui bụi trên người, lúc này mới thực sự thoát khỏi sức ảnh hưởng của vật thể mềm mại, ấm áp kia, cô giữ anh lại, căng thẳng hỏi: “Anh... anh gần đây có gặp xui xẻo không?”

Đến lượt anh sững lại, lát sau ném cho cô một ánh mắt vô cảm, nhếch môi cười nhạt. Đúng ra, anh nên nhận ra sớm hơn, rằng cô hết thuốc chữa rồi, rằng cô là kẻ hoàn toàn không đáng tin. “Cô hy vọng tôi xui xẻo lắm sao?” Hóa ra, đ tình cảm cô dành cho anh.

Cô lay cánh tay anh, thúc giục: “Anh đừng cười nhạt nữa. Tôi hỏi anh, gần đây rốt cuộc có...”.

Anh mím chặt môi, gạt mạnh tay cô ra, tránh xa cô mấy bước.

Bị đẩy mạnh, cô lao đảo hai bước, đứng cách anh một khoảng xa hơn. Cô thấy ánh mắt anh khó hiểu vô cùng, mỉa mai, thậm chí... khinh ghét.

Bị ánh nhìn châm trích của anh phủ đến, cô rụt cổ lại: “Anh làm gì mà nhìn tôi khinh bỉ vậy? Tôi chỉ hỏi anh có xui xẻo không thôi, anh...”.

“Thứ đó, tôi không cần.”

“...”

“Thế nào? Lại có ai đó bắt đầu gặp xui xẻo rồi sao? Sau đó thì thế nào? Muốn tôi giúp cô thay đổi số mệnh?”

“Tôi chỉ là... mà liên quan gì đến tôi? Tất cả là do lũ đạo sĩ thổi các anh không đủ cao tay thôi! Nói muốn giúp tôi thay đổi số mệnh, thế mà biến tôi ra nông nổi này đây. Kết quả, chẳng có chút tác dụng nào. Hề tôi động lòng với ai thì người đó sẽ gặp xui xẻo, chẳng khác gì trước đây.”

Cô còn muốn tiếp tục cãi nhai nhưng nghe thấy giọng nói lạnh buốt của người bên cạnh, lạnh đến mức tim cô se lại.

“Tôi nói cho cô biết, cô hết thuốc chữa rồi, cái số mệnh tồi nát này sẽ theo cô cả đời.”

“...” Cô cắn môi dưới, “hừ hừ” uất hận. “Vậy thì sao chứ? Anh không gặp xui xẻo, ít nhất có thể chứng minh, tôi thật lòng, rất thật lòng!”

“...” Anh nhăn mày, đứng nguyên tại chỗ thản nhiên nhìn cô, không nói gì nữa.

Có phải cô đã làm gì đó quá đáng không?

_ Hết Tập 1 _

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Địa ngục trần gian

“Căn phòng của nó là địa ngục chốn nhân gian.”

Hồ Bất Động không sao ngủ được.

Nguyên nhân, có lẽ chột dạ vì vừa rồi đã chột lớn tiếng nói mình “thật lòng”, nên bây giờ trái tim treo ngược giữa không trung, bởi vì sự thúc giục kia nghe xong hai tiếng “thật lòng” của cô liền lạnh lùng đi về nhà, lúc vào phòng còn đập cửa đánh “rầm” một cái.

Nhưng nguyên nhân sâu xa nhất có lẽ là do chiếc “giường êm đềm ấm” của cô không biết từ lúc nào đã biến thành sàn nhà. Nhớ lại tối qua, tiếng đập cửa chấn động của Hạ Thiên Lưu làm đèn trên trần nhà lắc lư một hồi. Cô không cam tâm lép vế, cũng ngẩng cao đầu sải bước vào phòng mình, lúc qua cửa định lùi lại mấy bước kéo cánh cửa thật rộng, rồi đập cái thật mạnh, tốt nhất là át cả tiếng đập cửa của phòng bên kia.

Tư thế đã chuẩn bị sẵn sàng, tên đã đặt trên cung, đột nhiên có tiếng ngáy “khò khò” vọng ra từ giường cô khiến cô im bật, quay lại nhìn, bố cô đang ngủ ngon lành trên chiếc giường công chúa của cô. Chấn động bị đập xô lung tung, chiếc gối lụa màu hồng phấn cũng bị rơi xuống đất.

“Ai cho phép lão già bán con gái cầu vinh như ông tùy tiện ngủ trên giường của thiếu nữ.” Cô nghiêng răng véo mặt bố mình, “Sao da mặt ông có thể dày đến thế? Tôi tuyệt đối không thừa nhận mình có di truyền bất cứ đoạn gene nào của ông. Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ để trống cột ‘bố’ trong tờ khai lý lịch.”

Thế là, cô đành thất thểu ôm chiếc gối lụa màu hồng phấn của mình ra khỏi “khuê phòng”. Không thể lãng phí tư thế mình đã dày công chuẩn bị, cô vẫn vung tay đập cửa đánh “rầm”. Kết quả, ông ta không bị lăn xuống đất, mà chính cô bị khóa bên ngoài...

Xí... Cho nên khuyên bạn, đừng tùy tiện nói khoác! Báo ứng có thể giáng lên đầu bạn mọi nơi mọi lúc. Kinh nghiệm để đời đó!

Cô ôm gối tự hỏi lòng với chiếc thảm đáng lẽ phải thuộc về bố cô. Cô trần trọc lẫn lộn mãi đến nửa đêm mà vẫn không sao chợp mắt. Tầm thâm trải sàn vừa lạnh vừa cứng, trái ngược hoàn toàn với chiếc giường mềm mại ấm áp của cô. Cô đành bò dậy nhìn trừng trừng cánh cửa vừa bị Hạ Thiên Lưu ngược đãi, vừa nhìn vừa lẩm bẩm, cứ như vậy cô thiếp đi lúc nào không biết.

Mới ngủ được một lát, đột nhiên cô cảm thấy thân thể mình bị vật gì đó rất nặng ép xuống, ngực bị đè đến mức ngạt thở. Cô rên lên yếu ớt. “Ư... á... Đừng mà...”, đừng có đè lên cô nữa...

“Chị Hồ, mới sáng sớm chị đừng rên rỉ như thế được không? Bố và sư bá đang ăn sáng đó.”

“Ư... ư... á... Đừng... đừng mà...” Hồ Bất Động lồm cồm bò dậy nhưng chưa hoàn toàn tỉnh táo, miệng vẫn tiếp tục phát ra những tiếng rên rỉ thiếu trong sáng.

“Chị nằm mơ ‘chuyện xấu’ đúng không?” Phạn Đoàn chớp chớp mắt, thò tay lật mí mắt cô lên, nhưng chỉ nhìn thấy lớp lòng trắng đáng sợ. “Bố, tối qua

bố làm gì chị Hồ vậy? Sư bá, chị ấy gọi thế nào cũng không chịu dậy, làm sao bảo chị ấy nghe điện thoại được.”

“Gọi không dậy? Không sao, để bà ta nói với nó vài câu là nó lập tức tỉnh ngay ấy mà.” Hồ Thuốc cầm điện thoại quỳ xuống cạnh tấm thảm, áp nó vào tai cô.

“Hồ Bất Động, lão nương lệnh cho cô lập tức tỉnh dậy, đánh răng, rửa mặt rồi xuống dưới lầu. Nếu không tất cả tài sản trong tay bố cô đều thua vào túi lão nương. Lão nương sẽ cho hai người cút xuống gầm cầu mà hứng gió Đông Bắc cả đời!”

“Bụp, phập!” Hồ Bất Động theo phản xạ có điều kiện ngồi bật dậy.

“Yeah! Chị Hồ dậy rồi.”

Cô dụi mắt, nhìn khuôn mặt của Phan Đoàn được phóng đại trước mặt mình, lại cúi đầu xuống, rít qua kẽ răng: “Em đang làm gì vậy?”

“Giúp sư bá gọi chị dậy.”

“Em gọi chị bằng cách nhảy hẫng lên ngực chị vậy sao?” Cô trừng mắt lườm thẳng nhóc vẫn ngồi chễm chệ trên người mình. Quả nhiên là thằng quý này, suýt nữa phôi của cô xẹp lép vì nó.

“Chị không thích em sao? Vậy lần sau đổi cho bố em gọi chị dậy nhé.” Phan Đoàn cười hi hi, đương nhiên bố cậu cũng sẽ dùng cách “cưỡng ép” giống như cậu thôi.

Cô cười tỉnh quái nhìn Hạ Thiên Lư đang im lặng ngồi ăn sáng, hoàn toàn không để ý đến cô cuộn mình trong đồng chăn bừa bãi. “Hừ, chị sao dám làm phiền đến sư thúc đại nhân gọi chị dậy, đúng không, sư thúc đại nhân?”

Đôi đũa đang gấp rau của Hạ Thiên Lư hơi dừng lại, lạnh lùng nhìn cô một cái, rồi lại quay đi, ăn tiếp.

“Em xuống ngay cho chị, còn ngồi đó nữa!” Cô lẩn ra khỏi chăn, ngáp dài, nhìn Hồ Thuốc đang định chuồn, đột nhiên nhớ ra con ác mộng vừa rồi.

“Này, nói cho ông biết, tôi vừa mơ thấy ác mộng.”

“Ý... à...”

“Tôi mơ thấy ông đã đem toàn bộ gia sản nhà chúng ta đi đánh bạc, rồi bị thua, cả nhà chúng ta sẽ phải cút xuống gầm cầu mà hứng gió Đông bắc.”

“Nếu thắng, chúng ta sẽ thành tỷ phú, không cần nhìn sắc mặt lạnh lùng của người khác mà sống nữa. Nếu bố thắng, mùa xuân ấm áp sẽ đến. Nếu bố thắng, con có thể tìm một người đàn ông ở rể, hoặc là muốn tìm hai, ba người, bố cũng...”

“Nhưng ông thua rồi!”

“Thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh mà.”

“Nói cũng đúng!” Cô gật đầu, xắn tay áo ngủ chặt thêm một chút, chậm rãi tiến về phía Hạ Thiên Lư, mỉm cười thật tươi. “Sư thúc buổi sáng tốt lành, tiểu diệt có lời thỉnh an! Com sáng ăn no chưa? Sao từ trước đến nay tôi không biết, anh có thói quen ăn sáng nhỉ? Từ trước đến nay chưa từng thấy anh dậy trước tám giờ sáng, he he.”

Thỉnh an xong, cô quay đi, nét mặt đổi hẳn, ngón tay giữa giơ lên biểu thị sự khinh thường, bỏ vào nhà tắm đánh răng, nhân tiện gột sạch luôn cả những lời buồn nôn mình vừa nói.

Hồ Thuốc và Phan Đoàn quay sang nhìn nhau một lát, rồi lại hướng về phía Hạ Thiên Lư. Anh bỏ đôi đũa xuống nhìn chằm chằm cánh cửa nhà tắm. Phan Đoàn nuốt nước bọt, ngoan ngoãn ngồi lên bàn, tiếp tục bữa sáng của mình. Hồ Thuốc kiễng chân lên lần tránh khí lạnh, rướn cổ nói với con gái mình đang ở bên trong: “Bố nói này, Bất Động, con không còn lời nào muốn nói với ông bố đã đem toàn bộ gia sản đi đánh bạc sao?”. Phản ứng bình tĩnh thái quá của cô khiến ông ta hơi hoang mang.

“Ông nói cái gì? Dù gì cũng là nằm mơ mà.” Cô nhỏ bọt kem đánh răng ra.

“Đó... đó không phải là nằm mơ.”

“Ông nói to lên một chút, nói cái gì cơ?” Cô vừa rửa mặt, vừa thò đầu ra khỏi nhà tắm.

“Bố nói đó không phải là nằm mơ. Nữ ma đầu xã hội đen đó đang đợi con ở dưới lầu. Nếu con không xuống tham kiến mẹ chồng, chúng ta thực sự sẽ phải xuống gầm cầu hứng gió Đông bắc đó!”

“Phụt!” Cô ném ngay chiếc khăn mặt đi, mở cửa sổ phòng khách, thò đầu ra nhìn xuống dưới lầu. Một chiếc xe hơi cao cấp màu đen đang đỗ dưới đó. Bà chủ đeo kính đen, mặc váy công sở màu xám đậm, vẻ sang trọng, đang đứng cạnh chiếc xe, dựa lưng vào cửa kính, hai tay khoanh trước ngực, buồn chán gõ chiếc giày cao gót xuống đất. Bà ta chợt ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt dù cách lượt kính đen vẫn đáng sợ vô cùng.

“Mẹ ơi!” Cô vội đóng cửa kính lại, tựa lưng vào tường thờ dốc. Hạ Thiên Lư đã bị cô làm cho mất ngon, anh rời khỏi bàn ăn, nhưng bây giờ cô không có tâm trạng để giận đối anh nữa. Cô vội quay về phòng, đóng cửa lại bắt đầu thay đồ, tiếng мэng chửi trong phòng sa sả vọng ra: “Lão già đáng chết!”

Ông là đồ nói năng hằm hồ, phá gia chi ‘phụ’! Ông phá nhà mình thì không sao, nhưng đảng này đâu phải nhà của ông. Nếu để anh ta biết được, món nợ của ông tăng gấp đôi, ông muốn bị người ta truy sát sao?”.

“Bố cứ nghĩ chỉ có thắng chứ không thể thua. Rõ ràng bố đã nhìn thấy trước thắng lợi, chỉ thiếu một chút xúi nữa. Nào ngờ, cuối cùng bà ta lại lật ngược tình thế, sáng suốt giữ mình, nói không làm bỏ nhí liền không làm bỏ nhí... Bố cũng chẳng có cách nào!”

“Ông hết cách? Tôi hận mình không sớm cắt đứt quan hệ cha con với ông đi!” Cô từ trong phòng xông ra, nhằm thẳng cửa chính, thấy Hạ Thiên Lư đã đứng sẵn ở đó liền nhướn mày lên. “Sự thúc đại nhân, anh cũng muốn ra ngoài sao?”

“Bang!”

“Ui da!” Một tiếng đóng cửa sầm sét phủ đến bên tai cô, cái mũi đáng thương của cô bị đập đau điếng. “Anh...” Rõ ràng biết cô ở phía sau, lại còn dám đập cửa vào mũi cô!

Bỏ đi, bây giờ không phải lúc để so đo với anh, cô lại mở cửa, chạy một hơi xuống dưới lầu, sau đó thờ hồng hộc đứng trước mặt bà chủ. Đang định nở một nụ cười rẻ tiền, chợt thấy kẻ vừa tàn nhẫn với chiếc mũi của cô thần nhiên nhìn cô một cái, rồi cúi người chui vào trong xe.

“Bà đến đón anh ta đi làm sao?” Cô nhìn bà chủ gỡ chiếc kính ra. “Thế mà làm tôi hết hồn. Bà gọi tôi xuống có chuyện gì?”

“Hừ... gọi cô xuống làm gì à? Hôm qua xem mặt với thằng con trai tôi xong, cô liền nói chuyện với mẹ chồng tương lai thế này à? Hừ?” Bà chủ nhướn cao mày, rút cánh tay phải vắn nhét trong túi ra. “Cầm lấy!”

Một chiếc chìa khóa và một tờ giấy được nhét vào tay cô.

“Cái gì đây?”

“Lão ‘Hò Thuyết’ [Trong tiếng Trung, chữ ‘Thước’ và ‘Thuyết’ đồng âm. Tác giả chơi chữ, đọc chệch tên Hò Thước thành ‘Hò Thuyết’, nghĩa là nói linh tinh.] kia chẳng phải nói cô dịu dàng hiền thực sao? Lão nương cho cô một cơ hội để thể hiện sự dịu dàng hiền thực của mình. Đi dọn dẹp phòng cho con trai tôi!”

“Cái gì? Bà... bà muốn tôi đi thu... thu dọn phòng của Trác Duy Mặc?”

“Con dâu tương lai, cô có biết con dâu tương lai là gì không? Cô không đi, cũng được, thế thì mau thu dọn hành lý xuống gầm cầu ngủ nhé.”

“...”

“Dọn dẹp xong, cô kêu thằng tiểu tử đó không được đi đâu hết. Tôi sẽ qua chỗ nó ăn cơm.”

“...”

“Cô có thái độ gì vậy?”

“...”

“Đừng có thay đổi nhanh như thế, tôi sợ dây thần kinh trên mặt cô đứt đó.”

“...”

“Hừ, tôi đi trước!” Nói xong, bà ta nhả nhận cúi người, ngồi vào trong xe, đóng cửa lại và nói với tài xế: “Lái xe đi!”.

Tiếng bánh xe cùng tiếng động cơ vang lên, bà chủ thấy Hạ Thiên Lư chỉ thần nhiên nhìn phong cảnh lướt qua bên ngoài cửa sổ. “Yên tâm, con mắt của tôi không kém như vậy đâu. Tiểu tử chết tiệt đó chẳng qua cố ý muốn đối đầu với tôi, mới đồng ý xem mặt cô ta. Hừ! Muốn đấu với lão nương à? Tôi sẽ làm một bà mẹ chồng thật độc ác, ức hiếp cho cô ta bỏ đi. Con trai tôi tốt xấu gì cũng là do tôi mang nặng đẻ đau, làm sao có thể để con nhỏ đáng ghét đó bắt nạt được.”

“...”

“Tên tiểu tử chết tiệt kia xem ra chơi đêm vẫn chưa về nhà. Nhưng mà cũng tốt, căn phòng của nó là địa ngục chôn nhân gian. Lão nương đến một lần liền sợ đến bây giờ!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Địa ngục trần gian

“Haizz? Sao đột nhiên lại yên tĩnh vậy.”

Địa ngục chốn trần gian!

Đây là cảm giác đầu tiên khi Hồ Bất Động mở cửa phòng của Trác Duy Mặc. Cô đóng sầm cửa lại, hít một hơi thật sâu, lại một lần nữa cảm chia khóa run run cắm vào ổ khóa, vặn chia, mở ra, vô cùng cẩn trọng.

Cô lén thò đầu vào trong thăm dò, về mặt chức trách quan sát khắp căn phòng. Căn phòng này tương đối rộng, ánh sáng cũng không tồi, chỉ có điều...

Một chiếc giường đôi rộng kê chính giữa phòng, đệm lò xo hơi lồi xuống ở giữa do sức nặng quá tải, ga trải giường màu xanh đậm một nửa treo trên giường, nửa còn lại rơi dưới đất. Trên giường, khắp nơi là khuy áo sơ mi bị đứt, khóa quần bò hỏng, thắt lưng không có đầu móc, tất chỉ còn lại một chiếc. Hộp mì ăn liền bỏ lại trên ti vi, vỏ chai bia lăn lóc dưới chân giường, tạp chí khiêu dâm vứt bừa bãi trên bàn, đầu mẫu thuốc lá chất đầy gạt tàn, còn cả những hộp bao cao su đã dùng hết. Ông trời ơi! Đây rốt cuộc là sào huyệt của loại dã thú gì vậy!

Cô đứng buông thông hai tay, cười khổ nhìn bức tranh bi thảm như mới trải qua một trận cuồng phong hay động đất kinh khủng trước mắt. Ngoại trừ chồng đĩa phim A xếp ngay cạnh ti vi là khá quen mắt, toàn bộ khung cảnh giống như pháo hoa đang nổ trong đầu óc cô vậy. Cô chấp nhận số phận, xắn tay áo, bước vào phòng. Đột nhiên, chân cô giẫm phải thứ gì đó mềm mềm, cúi đầu xuống, dùng hai ngón tay kẹp lấy vật thể bằng lụa đen trên mặt đất, cô cắn răng, nuốt nước bọt.

“Khốn kiếp, ai lại thay nội y trước cửa thế này?”

Hồ Bất Động sai rồi. Trác Duy Mặc không hề thay nội y trước cửa nhà, anh ta chỉ giữ bó tất cả những bó buộc trần thế ở đó, để nhanh chóng đi bắt nạt cái giường đáng thương đang phải chịu sức nặng quá tải. Vậy thì theo suy luận, cách chiếc quần lót không đầy ba mét sẽ phát hiện một chiếc áo ngực ren màu đen sẫm, đã bị xé rách. Cô dám khẳng định!

Chiếc dây áo màu đen đáng thương bị giăng đứt, đến những mảnh ren nhỏ cũng vứt đầy một bên, cô chỉ có thể dựa vào những thứ còn sót lại cạnh đó, đoán đây là áo ngực của phụ nữ, hơn nữa đệm áo còn khá dày. Cô tiện tay vứt thứ đồ chơi trong tay xuống tầm thăm nhỏ trong một góc trống, cả chiếc tất dài bị giăng rách, miếng vải nhỏ của đồ lót tơ lụa màu hồng phấn khả nghi, và vô số những sợi lông mi giả, rồi là vòng, bông tai, cài áo ngổn ngang khắp nơi.

“Giữa bãi chiến trường này mà bọn họ cũng có thể làm sao?” Cô nhìn một lượt căn phòng của người đàn ông độc thân, náo nê cất tiếng, “Con người quả nhiên là loại động vật bị dục vọng sai khiến. Haizz!”

Than thở xong, cô mở chiếc tủ đựng đồ, lấy ra chiếc máy hút bụi vẫn còn tương đối mới, kèm theo một đồng dụng cụ vệ sinh, bắt đầu làm công việc dọn dẹp. Bà chủ kia chắc chắn muốn tiết kiệm tiền thuê người dọn vệ sinh mới bắt cô đến làm nô dịch. Bà ta kiếm tiền như nước, thế mà chút tiền thuê người giúp việc cho con trai cũng không nở bỏ ra. Biết anh ta không có khả năng thu xếp cuộc sống riêng của mình, còn muốn anh ta ra ngoài sống làm gì? Ở nhà sẵn người cơm bưng nước rót, hoặc thậm chí có người đưa bao cao su cho chẳng phải tốt hơn sao?

Trác Duy Mặc ở tầng dưới khu chung cư nhà mình. Anh tắt máy xe, nhận lấy điều thuốc và bật lửa từ mấy người bạn cũng lái xe máy giống mình đưa cho, châm thuốc rồi hít một hơi thật sâu, sau đó nhảy xuống xe quay người muốn lên nhà. Chợt phía sau có tiếng nói giữ anh lại.

“Này, Duy Mặc, dù gì cũng tan là tối nay ra ngoài chơi bóng không? Rất lâu không chơi rồi. Huỳnh Nhất Nhị thực sự biến thành đứa con ngoan rồi sao? Cậu ta thực sự không xuất hiện nữa sao?”

Anh quay đầu nhìn người vừa gọi mình lại, hai tay đang vung vẩy làm động tác như đánh bóng, bèn xua tay.

“Không đi sao? Hai người bọn cậu làm gì vậy? Muốn học theo đám phụ nữ ở nhà thêu hoa sao? Hay là hôm nay cậu vẫn muốn đi xem mặt?”

“Khốn kiếp, lại là tên khốn nào lắm lời?” Anh ném điều thuốc vừa rút được hai hơi xuống đất, giẫm giày dập tắt nó.

“Ha ha! Chẳng phải cậu trở mặt với mẹ cậu rồi sao? Loại phụ nữ mà bà ta dất cho, cậu cũng chấp nhận sao?”

“Đều là đàn bà, chẳng có gì không giống nhau cả. Tại sao lại không chấp nhận được.” Nói xong, anh còn đệm thêm mấy tiếng “hừ hừ” khe khẽ.

“Ồ, nói như vậy là, cậu xoi tái cô ta rồi sao?”

“...” Đám hạ lưu này đúng là khốn kiếp! Thật không muốn nhận quen biết bọn chúng.

“Này, đang hỏi cậu đấy, làm gì mà phải liếc đi chỗ khác vậy?”

“...” Khốn kiếp, ai thèm liếc đi chỗ khác. Anh chỉ kiểm tra xem dây giày có bị tuột không thôi.

“Tối qua, bọn chúng đều đánh cược cậu vẫn chưa xoi tái con nhỏ đó, chỉ mình tớ cược cậu chắc chắn đánh nhanh thắng nhanh rồi. Cậu đã ăn chưa? Nói đi xem nào!”

“Khôn kiếp, bọn khôn kiếp chúng mày!” Dám đem chuyện riêng của anh ra để đánh cược, khôn kiếp!

“Hỏi cậu đó. Đã ăn hay chưa? Chốt lại một câu đi.”

“Haizz! Cậu đúng là đồ ngốc! Còn phải hỏi gì nữa. Nếu ăn được rồi, cậu ta còn ở đây mà áp a áp ứng sao? Cậu thua rồi, đưa tiền đây! Đừng cố vót vát nữa, cậu không thấy gần đây cậu ta rất xui xẻo sao? Làm sao mà đánh nhanh thắng nhanh được.”

“Này, tớ nói này Duy Mặc, cứ coi như cậu không đánh nhanh thắng nhanh, thì cũng phải đạt đến một cấp độ nhất định rồi chứ? A hay B?”

“...” Khôn kiếp, ai cho phép hắn ta dùng cách miêu tả sinh động như thế. “Cái gì A, cái gì B chứ?”

“Tớ xin đây, thế giới này đang xoay, có xoay cũng không thể xoay đến mức Trác Duy Mặc cậu làm bộ yêu đương trong sáng. Giả vờ vừa thôi! Mau nói đi, tốt xấu gì cũng cho tớ gỡ gạc chút chứ.”

“Những từ ngữ chuyên môn này Trác Duy Mặc không hiểu đâu. Cậu ta trước giờ chỉ ‘giỏi thực hành không ưa lý thuyết’, đầu óc tuy mơ hồ nhưng ‘ra trận’ thì không ai bằng đâu. Cậu giải thích cho cậu ta đi.” Một tên khác khoác vai người anh em thua cược. “A là đây.” Hắn vừa nói vừa chỉ vào miệng mình. “B là đây.” Hắn sờ lên ngực mình. “Còn C... chắc không cần tớ phải nói nữa chứ?” Mắt hắn ta bắt đầu liếc xuống dưới.

“...” Khôn kiếp, Trác Duy Mặc tức giận muốn tìm cái búa, đập vỡ đầu mấy thằng kia cho bõ tức.

“Duy Mặc, cứ coi như chưa đến C, cậu ít nhiều cũng phải sờ qua đỉnh thánh nữ rồi chứ?”

“Chưa sờ đến!” Giọng anh chán nản, anh muốn cho gã kia thua chết mới hả.

“Hả? Cậu... chưa ra tay sao?”

“Ừ!” Anh ngẩng đầu lên, vẻ mặt thách thức như muốn nói: “Thì sao nào?”

“Vậy... miệng?”

“Cũng chưa hôn!” Vẫn giọng điệu đầy chán nản. Phải khiến gã thua sạch, đáng chết, dám lấy anh ra làm vật đánh cược.

“Đừng nói với tớ, cậu thậm chí còn chưa cầm tay cô ta.”

“...” Anh hơi sững lại. “Khôn kiếp, tại sao bản thiếu gia phải nói cho bọn mày biết? Cút đi cho khuất mắt!” Nói xong, anh giơ chân đá mấy cái vào chiếc xe.

“Mày nhớ lấy, tiền ăn uống của tao tuần này mày phải thanh toán cho tao, vì đã hại tao thua một khoản tiền lớn, ha ha!” Gã thua tiền vội khởi động xe, chạy mất nhưng tiếng chửi bới vẫn vọng lại từ xa. “Trác Duy Mặc, tên khôn!”

“Chúng mày mới là đồ khôn!” Anh gầm lên, rồi rút tay vào túi bỏ lên lầu. Vừa nhét chìa khóa vào ổ khóa toan mở cửa, anh phát hiện cửa nhà mình chỉ khép hờ, bên trong còn vọng ra những âm thanh quái dị khiến anh dừng lại, đứng ngây ra trước cửa một lát.

“Áo thì vứt trong tủ, quần lại nhét trong ngăn kéo, thùng rác mua về nhưng không sử dụng, hộp bao cao su, hộp mỳ ăn liền vứt lung tung lẫn lộn. Đây là căn phòng quý quái gì không biết nữa! Dọn dẹp nửa ngày trời mới phát hiện thứ sạch sẽ nhất chính là chiếc thùng rác đặt trong góc nhà. Còn gì nữa? Đĩa phim A xem xong thì phải nhớ đem trả lại chứ, rõ thật là, giấy giục trả đồ đã lâu như vậy rồi, tiền bồi thường quá hạn cũng không biết bao nhiêu mà tính. Ý... còn cái gì cần ghi chép nữa nhĩ? À đúng rồi! Tạp chí khiêu dâm xem xong vứt trong tủ sách. Còn nữa, không được vừa ăn mỳ vừa tiện tay xé tạp chí ra để lau bàn, thật quá đáng! Lại còn xé đúng bộ phận quan trọng nhất của phụ nữ nữa chứ. Đồ đáng ghét!”

Anh lấy bộ phận quan trọng của phụ nữ đem ra lau bàn khi nào vậy? Anh chỉ tiện tay xé mà thôi, ai rảnh rồi để ý xem phải xé tấm hình ở bộ phận nào? Bỏ đi, chuyện đó không quan trọng. Quan trọng là, cô làm thế nào mà vào được phòng của anh?

Khoan đã, đây là phòng... phòng của ai? Anh chau mày nhìn lại căn phòng của mình qua khe cửa, thực sự không nhận ra đây là phòng của ai. Chiếc ga giường màu xám nhạt được trải lại gọn gàng, phủ chiếc chăn cùng màu lên trên. Đồ vật màu hồng nhạt với những viên hoa trang trí đặt trước cửa hình như là thùng rác. Mấy hộp mỳ ăn liền trên ti vi đã không cánh mà bay, hộp bao cao su cũng không thấy đâu nữa, cả đồng quần áo vứt bừa bộn trên sàn nhà cũng không biết mất tích đi đâu, ngay đến đôi tất sáng nay anh lật tung cả phòng cũng chỉ tìm được mỗi một chiếc cũng không còn ở vị trí cũ. Thay vào đó là căn phòng sạch sẽ, ngăn nắp, đồ đạc được xếp gọn ghẽ. Cả căn phòng sáng bóng lạ thường, như thể đang cười nhạo rằng những ngày tháng trước đây anh sống như loài gián, chuột và cảnh cáo đây không phải là thế giới anh nên tồn tại, đứng ở ngoài cửa, đừng có bước vào...

Khôn kiếp, thật vô lý! Đây là phòng của anh, chẳng lẽ anh phải đứng ngoài cửa không dám vào vì sợ làm bẩn mọi thứ sao?

Hồ Bất Động đang ngồi trên bàn hi hục viết lách gì đó, đột nhiên ngẩng đầu, giơ tờ giấy viết hàng chữ “Những việc cần chú ý trong cuộc sống” lên, hài lòng gật đầu. “Ừ, viết xong rồi, không đủ thì sẽ bổ sung sau.”

“Băng dính trắng, băng dính trắng, không có băng dính trắng.” Cô nói xong đặt tờ giấy trong tay xuống, cúi đầu, lần lượt kéo từng chiếc ngăn kéo bàn. Ngăn kéo đầu tiên... Ý! Toàn bộ được cô dùng để chứa đĩa phim A. Ngăn kéo thứ hai, chất đầy tạp chí khiêu dâm. Ngăn kéo thứ ba... Hừm! Vừa rồi lúc thu dọn cô đã bỏ qua ngăn kéo này, không biết bên trong đựng thứ gì, chắc không phải cũng toàn mấy thứ như bao cao su chứ? Cô kéo mạnh ngăn kéo ra, khom người xuống nhìn...

Một chiếc mũ?

Cô chớp mắt, dường như vẫn chưa dám tin chắc vào thị giác của mình. Phải nhìn kĩ lần nữa.

Đúng là một chiếc mũ. Ngoài chiếc mũ ra, trong ngăn kéo không còn vật gì khác, không có vật gì đặc biệt, cũng không có món đồ trang sức đáng yêu nào cả. Một chiếc mũ tối màu đơn giản, không to lắm, hai sợi dây trang trí khá bắt mắt rủ xuống hai bên. Rõ ràng đây là mũ con gái.

Cô nghe phía sau mình có hơi thở rất mạnh liền giật mình quay lại. Một cánh tay to lớn trực tiếp vươn ra hướng đến phía chiếc mũ cô đang cầm trong tay, giật ngay lấy nó.

“Á!” Hành động bất ngờ của Trác Duy Mặc khiến cô giật mình lặn khỏi ghế, ngồi bệt xuống đất ngược mắt nhìn anh. Anh hơi mất tự nhiên, liếc mắt nhìn đi chỗ khác, giấu chiếc mũ trong tay ra sau lưng. Nhưng vẫn thấy chưa yên tâm liền chau mày, kéo ngăn kéo ra, nhét trả chiếc mũ vào trong đó, rồi dùng chân đóng ngăn kéo lại. Xong đầu đẩy mới hé cặp môi vẫn mím chặt ra.

“Sao cô lại ở đây?”

“...” Cô nhìn một loạt động tác lúng túng của anh, anh đang xấu hổ sao? Cô há hốc mồm, nhìn ngăn kéo mới tiếp nhận lại chiếc mũ kia. Là quà anh ta muốn tặng cô gái nào sao? Có vẻ anh ta rất trân trọng nó nên mới giấu kín trong một thế giới riêng như vậy. Một người đàn ông vốn quen bừa bộn như anh ta mà cất giữ vật đó cẩn thận như vậy thực là hiếm có. Nhưng sao anh ta không tặng đi? Anh ta thực sự biết xấu hổ sao?... Trác Duy Mặc biết xấu hổ... thật khủng bố!

“Cô nhìn đi đâu vậy? Bàn thiếu gia đang hỏi cô đó.” Thấy cô còn lưu luyến chiếc mũ, anh háng giọng, quát. Có lẽ anh chột dạ vì sợ cô phát hiện ra, chiếc mũ đó là món quà anh định tặng cô từ nhiều năm trước, để cô che đi cái đầu trọc lóc hôi đó. Kết quả vì cô đổi chỗ ngồi, nên giờ nó mới nằm ở đây.

“Mẹ... mẹ anh bảo tôi đến giúp anh thu dọn phòng!”

“...” Anh sững lại một lát, rồi chau mày, nói: “Tất cả đều do cô thu dọn sao?”. Anh quét mắt khắp phòng, sự ngăn nắp, sạch sẽ quá mức khiến anh nhất thời không quen lắm.

“Đúng vậy!” Cô đứng dậy, chỉ vào tờ giấy trên bàn. “Đây là những điều khoản anh phải học thuộc, anh phải biết phòng của anh là cho người ở, không phải chỗ ở của động vật bốn chân. Còn đây là những thứ đồ cần thiết trong cuộc sống sinh lý, anh chớ vứt lung tung!” Cô vỗ vỗ vào ngăn kéo đựng đồng đĩa phim A và tạp chí khiêu dâm.

“Mùi gì vậy?” Anh khịt khịt mũi, phòng mình có mùi hương lạ.

“Chát lăm trong lành không khí.”

“Khốn kiếp, khó ngửi chết đi được!”

“Còn dễ ngửi hơn so với mùi hooc-môn quỵên lẩn mùi mỳ ăn liền đêm qua.”

“...”

“Còn nữa, chỗ đồ này xử lý thế nào?”

“Đồ gì?”

“Những thứ bị cầm thú xé rách vẫn còn sót lại.”

“...” Anh liếc nhìn một cái, thấy cô hất hàm về phía đồng “thi thể nhỏ” trong góc phòng, liền bước nhanh đến đó. Vừa nhìn thấy, anh lập tức hơi ngượng ngập, rồi giơ chân toan đá cái đồng rác đó ra khỏi cửa.

“Này, này, này! Anh định đá chỗ đồ này ra khỏi cửa sao?” Cô vội vàng chạy ra ngăn cản.

“Sao? Không được sao?”

“Sự trong sáng của anh sớm đã về con số không rồi, anh không cần tự biểu diễn mình thế đâu. Anh đá những thứ đồ tào tợn này ra ngoài cửa, anh không thử nghĩ xem hàng xóm sau này sẽ đánh giá anh ra sao sao?”

“...”

Cô rút một tờ báo cũ, đưa cho anh. “Bọc chúng lại rồi tự mình xử lý.”

“...” Anh cắn răng giật lấy tờ báo cũ, vụng về gói ghém toàn bộ đồng rác rưởi trên mặt đất lại, tiện tay ném luôn vào thùng rác cạnh cửa, lại liếc nhìn đồng quần áo đã giặt sạch treo ngoài ban công, thờ dãi nói: “Quần áo... cũng là cô giặt sao?”. Bao gồm cả mấy chiếc quần lót ngoài đó?

“À, là tiệm giặt là dưới lầu, hóa đơn đặt ở trên bàn, đợi lát nữa nhớ trả tôi tiền, tôi miễn phí giúp anh dọn dẹp không có nghĩa giúp anh thanh toán cả hóa

đơn đầu!”; cô giải thích thêm: “Nhưng quần lót chà bằng tay thì vẫn tốt hơn, tiệm giặt đồ giặt không sạch đâu. Sau này anh đừng đem cả đồng quần áo còn chưa phân rõ ra tiệm giặt đồ... giặt...”. Cô nói đến đây thì im bặt, vì phát hiện anh cứ trơ ra đó mà nhìn trái ngó phải, không dám nhìn thẳng vào cô, thậm chí anh còn cố tình cào mấy sợi tóc để che đi khuôn mặt đỏ ửng của mình.

Làm gì vậy? Vì sao cô bỗng cảm thấy dường như chân tay mình cũng thừa thãi vậy? Nói thật, ở với bố lâu, trong căn nhà chỉ toàn đàn ông, cô đã quen với những công việc không tên không tuổi này rồi. Anh cần gì phải đỏ mặt? Cô phải kiềm chế không để trái tim nhỏ bé của mình nhảy nhót. Không được nhảy! Bình tĩnh lại! Hãy nghĩ đến những hành vi cảm thú anh ta có thể làm, tất cả những hành vi cảm thú... Không được, cô phải chạy trốn. Nếu cứ tiếp tục thế này, anh sẽ lại bắt cô tắt âm thanh ồn ào trên người mất...

Hừm... đợi chút... hình như không chỉ mình cô ồn ào. Cô nghe thấy tiếng động gì đó từ lồng ngực anh truyền ra.

“Này, anh nghe thấy tiếng thịch thịch không?”

“Khốn... khốn kiếp, âm thanh vớ vẩn gì thế? Cô tránh xa bản thiếu gia ra một chút!” Anh nhìn cô đang từ từ vươn cổ lại phía mình, lập tức ấn tay lên trán cô, đẩy cô ra.

“Nhưng tôi cứ cảm thấy dường như...”, có chút quen tai.

“Cút ra xa một chút! Không được lại gần bản thiếu gia.”

“Lẽ nào anh không cảm thấy...”, vô cùng quen tai sao?

“Bản thiếu gia chẳng cảm thấy gì hết. Cút!

“Được thôi, anh cứ từ từ mà đứng ngây ra nhé.” Cô bĩu môi, quay người kéo cửa, bỏ đi.

“Đợi chút, cô... đi thật sao?”

“Không, tôi đi mua rau.”

“...”

“Tôi cảm thấy âm thanh đó dường như lại...”, lớn hơn một chút rồi.

“Cô muốn nấu com sao?” Anh vội vã cắt ngang lời cô.

“Ừ, đúng vậy!”

“Ở nhà tôi sao?”

“Đúng!”

“Cô đợi một chút.”

“Làm gì?”

“Tôi đưa cô đi.”

“Ồ, được thôi, dù gì tôi cũng không biết siêu thị gần nhất ở đâu. Chỉ có điều anh mang cả thứ đồ ồn ào đó đi sao?”

“Không được lấy đồ trên người tôi!”

“...”

“Khụ, khụ... Sao đột nhiên cô...”

“Bởi vì mẹ anh nói tối nay sẽ đến đây cùng ăn com.”

“...”

“Bà ta nói nếu tôi không đến giúp anh thu dọn nhà cửa, chuẩn bị com nước, thì sẽ bắt hai bố con tôi xuống ngủ gầm cầu.”

“...”

“Haizzz? Sao đột nhiên lại yên tĩnh vậy?” Dường như còn có một tiếng “xoảng” cũng rất quen tai...”

“Anh nhìn gì tôi vậy?”

“Cô tự mình cắt đi mua rau đi!”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Trùng trùng

“Phạm Đoàn, bố của cháu là...”

“Rầm!”

Nhìn cánh cửa bị kéo mạnh trước mặt, cùng chiếc thẻ tín dụng bị ném ra ngoài, Hồ Bất Động giật giật khóe miệng. Không lời thôi với gã đàn ông nhỏ mọn, tính khí thất thường đó làm gì, cô xuống lầu. Cuối cùng trước khi bóng tối hoàn toàn ập đến, cô cũng tìm được một siêu thị cách nhà Trác Duy Mặc không gần lắm. Nhìn chỗ rau đã không còn tươi non trên quầy hàng, cô suy nghĩ về thực đơn tối nay. Một nồi lẩu có lẽ là sáng kiến hay nhất lúc này, bất cứ thứ gì cũng có thể ném vào nồi như là được, ăn cũng chẳng biết được có tươi hay không.

Thế là, cô nhét một đồng nguyên liệu hỗn hợp các loại vào xe đẩy, hoàn toàn không lựa chọn hay cân nhắc. Lúc thanh toán, cô cười gian xảo rút thẻ tín dụng ra, quẹt không chớp mắt. Trả thù xong, cứ tưởng rằng có thể thở phào một hơi cho thoải mái tinh thần, nhưng nhìn vào đám túi nilon đựng đồ chất thành đống lổm ngổm trong xe đẩy, cô mới thấm thía được câu “cho người thuận tiện, thì mình mới được thuận tiện” và “oan oan tương báo lúc nào mới tới”.

“Tiểu thư, nhiều đồ thế này, cô xách nổi không?” Anh chàng thu ngân nhìn cô đồng cảm.

“Ồ... ừ...”

“Hay là cô xách từng túi một, hoặc gọi điện báo bạn trai cô đến cầm giúp?”

“Haizz! Anh... anh làm sao biết là tôi...”

“He he! Con gái thông thường khi mua đồ mà không nhìn giá tiền, thì chỉ có một khả năng, đó là cãi nhau với bạn trai nên cầm thẻ tín dụng của anh ta đi vung tay cho bồ tức.”

“...” Xem ra, anh ta không ít lần bị bạn gái đối xử như vậy.

“Nhưng thường thì con gái hay mua quần áo để xả stress, mua thức ăn để xả stress giống cô thế này thực sự là ít gặp.”

“...” Nói cô đang việc nội trợ sao? Anh chàng này thật biết bóng gió, nhưng dù có bóng gió thế nào, cô cũng hiểu ngụ ý của anh ta.

“Gọi điện cho anh ấy đi. Nhiều thế này, cô không xách nổi đâu. Cần gì phải tự hành hạ đôi tay mình thế.”

“...” Cô nhìn bảy tám chiếc túi đặt trong xe đẩy, mồm môi, móc điện thoại ra. Nhìn anh chàng thu ngân vẫn cười tươi như hoa, cô ngượng ngập, lảng qua chỗ khác, dò tìm cả số điện thoại từ trước đến giờ cô chưa từng ngó qua trong danh bạ, sau đó, bấm nút gọi...

“Gi vậy?” Giọng của Trác Duy Mặc chẳng lấy gì làm vui vẻ.

“Nhiều đồ quá, tôi xách không nổi.” Giọng cô chẳng có vẻ gì giống đang cần giúp đỡ.

Điện thoại im lặng. Rất lâu sau, cô cho rằng anh không nghe rõ, định lặp lại lần nữa, chợt một tiếng hắt xì hơi phát ra từ điện thoại chặn lấy cổ họng cô. Cô nghi ngờ chớp chớp mắt, lại nghe thấy giọng nói thấp trầm phát ra trong điện thoại.

“Tự mình ra đây!”

“Cạch!” Điện thoại tắt máy, cô ngậy ra một lát, rồi buông thông tay xuống, quay lại quầy, nhìn anh chàng thu ngân nhiệt tình lắc lắc đầu.

Anh ta cũng hơi bất ngờ, miễn cưỡng mỉm cười. “Bạn trai cô thật nhỏ mọn!”

Cô thở dài, vất vả lôi bảy tám cái túi khó nhọc đi ra khỏi siêu thị. Cửa kính tự động mở ra, một làn gió lạnh kèm theo mùi thuốc lá quen thuộc xộc vào mũi cô. Cô nhìn sang bên phải, mấy đầu mẫu thuốc lá bị vứt bừa trên mặt đất đột nhiên đập vào mắt cô, Trác Duy Mặc bực bội đá ngược chân lên tường, hai tay khoanh trước ngực, quần áo uơu ợt, cuối cùng liếc nhìn đi hướng khác.

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Anh bị ánh mắt thăm dò, khó hiểu của cô làm cho đầu óc tê dại. “Là cô nói đồ nặng, muốn bán thiếu gia đến xách giúp cô mà.”

Đúng là cô bảo anh đến xách giúp, nhưng cô không bảo anh đứng đợi ngoài cửa.

“Anh bị rơi xuống cống nước à?” Cô nhìn bộ trang phục ướt sũng của anh, thì ra đây chính là nguyên nhân của tiếng hắt xì hơi vừa rồi.

“...” Anh nắm môi, giọng gào nói: “Vừa rồi khi xuống lầu, không chú ý...”

“Cái gì?”

“Xe tưới nước.” Khốn kiếp, nếu không vì quá vội vàng, anh sẽ không bị...

“... He he...” Cô không nhìn được, cười phá lên, dường như có chút đồng cảm với anh, nói: “Thì ra gần đây anh xui xẻo như vậy”.

“Khốn kiếp! Cô thấy chuyện này đáng vui mừng vậy sao?” Nhìn cô khom hăn người xuống mà cười, anh trừng mắt, định chìa tay đỡ lấy mấy cái túi nylon to bự, nhưng cô vẫn tiếp tục cười như nắc nẻ, tay vẫn giữ chặt mấy chiếc túi nylon không buông ra, mái tóc phủ qua vai không dài không ngắn bị gió lạnh thổi tung lên. Thật chẳng ra làm sao!

Anh đứng thẳng lên, móc từ trong túi áo ra vật gì đó màu đen đã bị vò cho nhăn nhúm, tiện tay giằng giằng mấy cái, khiến nó khôi phục lại hình dạng ban đầu, rồi chẳng nói chẳng rằng chụp luôn lên đầu cô.

Cô đột nhiên cảm thấy đầu mình bị vật gì đó bó khít chụp lên, đầu bị bó chặt đến mức các dây thần kinh giật giật. Cô muốn đưa tay sờ thử cái vật bó khít đó nhưng bị tay của anh tóm lấy, một câu mệnh lệnh vang lên: “Không được bỏ nó xuống!”

Cô quay đầu, soi vào cánh cửa kính. Cái thứ bó khít trên đầu mình sao nhìn quen quen? Trùng hợp vậy sao? Vì sao nó lại giống thứ đồ anh cất riêng trong ngăn kéo đến vậy? Quê mùa như nhau, xấu xí như nhau.

Qua cánh cửa kính, cô thấy chiếc mũ được đội nghiêng nghiêng trên đầu mình, trùm qua mắt cô, nên cô không nhận ra ánh mắt mình trong cửa kính, chỉ thấy khoe miệng mình lên, dường như đang mỉm cười vui vẻ vậy.

“Mũ che mắt mắt tôi rồi.” Cô phàn nàn, ngẩng đầu lên, nhưng chẳng nhìn thấy anh đâu hết.

Anh không nói gì, giúp cô chỉnh lại chiếc mũ một chút, giải phóng cặp mắt của cô ra khỏi bóng tối.

Cô chậm rãi ngược mắt lên, rồi dừng lại trên cánh tay đang giúp mình chỉnh chiếc mũ. Hai tay của anh ta kề sát bên tai cô, chỉnh trái chỉnh phải. Cô cắn môi dưới, mắt hơi ngược thêm chút nữa. Cánh tay đang chỉnh mũ giúp cô đột nhiên dừng lại, mu bàn tay lạnh cóng chạm vào cái tai nóng rực của cô. Một tiếng thở nặng nhọc từ trên phủ xuống, mang theo mùi thuốc lá nồng nặc, gây cô bỗng bị một bàn tay không biết là đã di chuyển đến đó từ lúc nào giữ chặt, khe khẽ đẩy cô về phía trước. Cô khẳng định, anh không để thứ ồn ào đó ở nhà.

Anh nuốt nước bọt một cách khó khăn, yết hầu gồ cao, rồi từ từ cúi đầu xuống. Nhưng môi của anh không làm cái việc mà nó có thể trực tiếp làm, lại đi nhỏ nhẹ hỏi một câu quá ư thừa thãi và ngu ngốc.

“Có thể... cho tôi hôn một cái không?”

“Hả?” Cô vẫn chưa nghe rõ, sững người lại, thốt ra một tiếng mơ hồ.

Anh thở mạnh, tăng thêm âm lượng, định lặp lại lần nữa câu nói mà vốn dĩ anh cho rằng khá mất hình tượng. “Tôi nói là, có thể nào...”

“Không thể!”

“Cô nói cái gì?” Anh trừng mắt nhìn cô, áp gần cô thêm chút nữa.

Cô nhìn anh nghiêng đầu ghé sát đến, kinh ngạc, gắng sức gạt tay anh ra. “Tôi, tôi chẳng nói cái gì cả.”

“Cô dám bảo tôi không được sao?” Khốn kiếp, bản thiếu gia muốn hôn thì hôn, không cần biết cô đồng ý hay không. Hỏi phụ nữ, quả đúng là việc thừa thãi, cứ trực tiếp hành động là hơn.

“Không, không phải là tôi nói!” Cô nhìn anh kéo đầu cô sát đến, rõ ràng là muốn bức cung, liền vội vã thanh minh.

“Khốn kiếp, cô muốn nói gì thì nói luôn đi, chút nữa sẽ chẳng còn cơ hội đâu.”, anh bất chấp hình tượng... Là đàn ông, phải dứt khoát, cương quyết.

“Cho dù anh muốn ép tiểu sư muội nhà tôi, tôi vẫn phải nói cho anh biết, không thể được!”

“Bản thiếu gia nói có thể là có thể, ai dám nói không thể?”

“Bỏ tôi nói không thể!”

“Ai thèm quan tâm đến bỏ cô chứ... Bỏ cô?” Nhìn miệng Hồ Bất Động từ đầu đến cuối vẫn mím chặt, lắc lắc đầu, vẻ vô tội, Trác Duy Mặc cuối cùng cũng cảm nhận được điều gì đó không bình thường. Anh cau mày, cúi xuống, thì ra là ba tiểu quý mặc đồng phục học sinh đang mút mát que kem. Thăng

bé trai cười hi hi, ngẩng đầu nhìn anh, hai cô bé gái, nhìn đã biết là hai chị em, một đứa chau mày, giờ tay bịt mắt đứa em gái...

“Di Tô, đừng nhìn! Tiếp sau đây là cảnh cắn nhau đấy, sau đó là lột bỏ quần áo và cuối cùng sẽ biến thành sáng hôm sau.”

“Hả? Em vẫn chưa ăn cơm tối, làm sao có thể biến thành sáng mai được? Anh Phạn Đoàn, em đói!”

“Đừng sợ, anh sẽ không để bọn họ mới một lát đã đến hôm sau đâu. Ông anh này, giữa ban ngày ban mặt ức hiếp tiểu sư muội nhà người ta như vậy không hay đâu.”

“...” Khóe miệng Trác Duy Mặc giật giật, nhìn Hồ Bất Động vẫn bị mình giữ trong lòng. “Thằng bé này là người nhà cô sao?”

“À, đúng... đúng... đúng vậy. Thằng nhóc đáng đánh đó là con trai của sư thúc tôi, hai đứa còn lại là... cái này...” Cô bật cười, hướng về phía Hạ Phạn Đoàn vẫn đang cười gian xảo, nháy mắt ra hiệu cho cậu nên biết điều.

“Bạn gái?” Anh hiểu ra ngay vấn đề.

“Cũng... gần như vậy.”

“Anh Phạn Đoàn, bạn gái là gì?” Nguyễn Di Tô chớp chớp mắt.

“Di Tô, lại đây! Chúng ta phải về nhà rồi, quần gia lái xe đến đón chúng ta kìa. Đừng nói chuyện với thiếu niên hư hỏng này, sẽ mang thai đó.” Nguyễn Di Phấn vừa nói vừa khinh bỉ liếc Trác Duy Mặc một cái, sau đó kéo cô em gái bảo bối vào lòng

“Ê nhóc, bố cậu là ai?” Trác Duy Mặc nhìn thằng nhóc vẫn đang mút mát que kem, hoàn toàn không biết mình đang làm phiền người khác, còn không hề sợ hãi đáp trả lại ánh mắt của anh bằng một ánh mắt cũng khinh miệt không kém. Anh nhăn mày, ánh mắt của thằng nhóc này rất giống gã khốn kiếp đó, khiến anh chỉ muốn ném xuống đất mà giẫm cho mấy cái.

“Bố tôi? Anh hỏi chị ấy đi.” Hạ Phạn Đoàn chẳng để ý đến việc cổ áo mình đang bị một bàn tay kéo giật lại phía sau, liếc nhìn Hồ Bất Động chỉ chực bỏ chạy. “Anh hỏi chị ấy xem, bố tôi là gì của chị ấy.”

“...” Trác Duy Mặc nghi ngờ nhìn Hồ Bất Động đang kéo mũ xuống hết cỡ, dường như đang muốn độn thổ. “Bố nó là gì của cô?”

“À.... chuyện này... Xét về vai vế thì là sư thúc, xét về kinh tế thì là chủ nợ, xét về... Mà sao anh lại có hứng thú với bố nó?” Cô trả lời được nửa chừng, đột nhiên cảm thấy mình quá nghe lời, liền chuyển ngay đề tài.

“Tôi không có hứng thú với bố nó, chỉ cảm thấy ánh mắt của thằng nhóc này rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi.”

“Cha nào con nấy mà.”

Trác Duy Mặc không muốn tìm hiểu hàm ý trong câu nói của Hồ Bất Động, cũng chẳng muốn để ý đến thằng nhóc kia nữa, anh quay người xách mấy cái túi nylon dưới đất, vẫy cô, nói: “Này, đi thôi!”

Thấy Trác Duy Mặc đã đi được mấy bước, đang định đuổi theo, lại nghe bọn nhóc lên án: “Mẹ chồng, mẹ thật xấu! Mẹ lại bắt nạt bố chồng, còn nói người ta không có quan hệ gì với mẹ. Chẳng phải bố đã thổ lộ với mẹ rồi sao?”. Nguyễn Di Tô rõ ràng thiên vị ông bố chồng bánh bao của mình.

Cô đâu có nói cô và Hạ Thiên Lưu không có quan hệ gì. Cô chỉ nói quan hệ giữa bọn họ rất trong sáng mà thôi.

“Hai người còn chưa hỏi xong chuyện sự chân thành của đối phương ở đâu sao? Chị cũng thật quá đáng, rũ sạch quan hệ không trong sáng với người ta thì thôi, lại còn chạy đi ngoại tình với người đàn ông khác. Haizzz, Hạ Phạn Đoàn, bố cậu còn sống nổi không? Không thổ huyết mà chết đấy chứ?”

Hạ Phạn Đoàn mỉm cười, nhìn thấy chiếc túi nylon trong tay Trác Duy Mặc đột nhiên rách toác, đồ bên trong lăn lông lốc dưới đất. Hồ Bất Động không nói gì, tự biết đầu không lại mấy tên tiểu yêu đầu thai này, cô trừng mắt, rồi chỉnh lại chiếc mũ, trở lại siêu thị toan kiểm mấy chiếc túi nylon khác.

“Haizzz, anh kia thật xui xẻo!” Nguyễn Di Tô cắn móng tay nhìn Trác Duy Mặc đang cau có đứng nguyên tại chỗ.

“Phải nói là thảm hại! Lúc chúng ta mới tới, chẳng phải còn nhìn thấy anh ta bị một chiếc xe tưới nước phun ướt hết người sao? Di Tô, người xui xẻo như vậy, nên tránh xa một chút thì hơn.” Nguyễn Di Phấn nhìn chiếc xe hơi cao cấp bên đường đang từ từ lái đến. “Xe đến rồi, chúng ta về thôi.”

Hạ Phạn Đoàn mút que kem trong tay, thấy Hồ Bất Động cầm mấy chiếc túi nylon mới đi từ trong siêu thị ra nhặt những thứ đồ rơi vãi trên mặt đất, cậu cười nhạt, đưa tay quẹt vệt kem dính trên miệng Nguyễn Di Tô. “Di Tô ghét những người xui xẻo sao?”

“Hả?”

“Nếu anh cũng là người xui xẻo, Di Tô có gặp anh nữa không?”

“Anh Phạn Đoàn...”

“Hạ Phạn Đoàn, cậu đang nói gì vậy?”

“...” Cậu mỉm cười, không nhìn Hồ Bất Động nữa, mà quay sang chiếc xe cao cấp dừng ở bên đường. Người quản gia xuống xe, mở cửa, một đôi giày cao gót màu nhạt giẫm xuống đất, cửa xe đóng lại... Người phụ nữ xinh đẹp, tóc xoăn cuộn sóng đứng cạnh chiếc xe nở nụ cười tao nhã, nhìn hai đứa bé đang cầm kem, giả vờ nhăn mày, nói: “Hai đứa các con lại lên ăn kem rồi, sắp đến mùa đông rồi, bị nhiễm lạnh thì làm thế nào?”

“Mẹ, mẹ đến đón bọn con, Di Tô, đi nhanh lên!” Nguyễn Di Phần vừa nhìn thấy người phụ nữ đó, vội vàng nghe lời, vứt que kem trong tay đi, kéo tay Di Tô chạy.

Nguyễn Di Tô bị chị kéo lại phía chiếc xe, vẫn cố ngoái đầu nhìn Hạ Phạn Đoàn buồn bã vì bị bỏ rơi.

“Cậu bé đứng kia là ai? Bạn học của các con à?” Người phụ nữ khom người, cầm chiếc khăn tay trắng tinh, giúp hai cô con gái lau vết sữa dính đầy miệng, rồi liếc nhìn Hạ Phạn Đoàn đứng ở phía xa.

“Cậu ta là bạn học của con.” Nguyễn Di Phần cướp lời nói trước. “Lúc nào cũng tìm cơ hội tiếp cận Di Tô. Đáng ghét! Hừ!”

“Di Phần, con không nên lúc nào cũng bao bọc Di Tô cẩn thận quá. Nào, gọi cậu ấy đến đây, giới thiệu với mẹ một chút.”

“Dạ!” Nguyễn Di Tô giơ tay tán đồng đầu tiên, rồi lon ton chạy đi kéo Phạn Đoàn đến chỗ mẹ mình. “Mẹ, đây là anh Phạn Đoàn.”

“Chào cháu, cô là mẹ của Di Phần và Di Tô. Cháu tên là Phạn Đoàn à? Đáng yêu quá, bố mẹ cháu thật biết đặt tên.” Người phụ nữ hơi khom người. “Cháu ăn kem cũng dính trên miệng rồi, nào, để cô lau giúp.”

“...” Lúc chiếc khăn lụa mềm mại đi đến bên miệng mình, thẳng nhóc liền ngậy ra, nhìn người đang giúp nó lau miệng. Nó mím chặt môi, nhìn chằm chằm cặp mắt phượng dài nhỏ cùng đôi môi màu hồng nhạt luôn nở nụ cười hiền từ của bà.

Người phụ nữ vừa giúp nó lau miệng vừa quan sát nó thật kỹ. Khi động tác dừng hẳn, bà mới nghi ngờ hỏi: “Phạn Đoàn, bố của cháu là...”

“Mẹ, bố của anh Phạn Đoàn rất đẹp trai, rất đẹp trai đó!” Nguyễn Di Tô nhớ lại ông bố chồng đẹp trai của mình, lập tức không tiếc lời khen ngợi.

“Chỉ có điều anh ta không thích nói chuyện, về mặt lúc nào cũng lạnh như băng, cảm giác khiến người ta chết cứng. Thậm chí lúc thổ lộ với bạn gái cũng âm ỉ mấy độ.” Nguyễn Di Phần tiếp lời.

“Ồ, vậy à?” Người phụ nữ như được hóa giải mối nghi ngờ, trong lòng cũng thấy yên tâm hơn, liền vỗ vỗ vào khuôn mặt nhỏ của Phạn Đoàn. “Sao từ nãy đến giờ cháu không nói câu nào vậy? Cháu không vui sao?”

“...” Cậu lắc đầu, rồi cúi gằm mặt, lí nhí: “Cô... cô à, cháu phải về nhà rồi”.

“À, đúng rồi! Cháu phải về nhà ăn cơm rồi. Hôm khác đến nhà chúng ta chơi nhé.” Người phụ nữ quay lại phía quản gia, ra hiệu bảo ông ta mở cửa, bế hai cô con gái ngồi vào trong xe, rồi đóng cửa lại.

Nguyễn Di Tô ngồi vào trong xe rồi, vẫn lo lắng thò đầu ra ngoài cửa sổ, nghiêng đầu ọ Phạn Đoàn đứng bên ngoài. “Anh Phạn Đoàn hình như đang khóc.”

“Hạ Phạn Đoàn biết khóc sao? Em đùa gì vậy?” Nguyễn Di Phần xua tay, rồi cũng thò đầu ra, cảnh tượng bên ngoài khiến cô bé hơi bất ngờ. “Di Tô, hôm nay chúng ta làm chuyện gì không đúng sao?”

“Không có ạ! Anh Phạn Đoàn làm sao mà khóc?”

“Chị biết rồi!”

“Hả? Là vì sao?”

“Kẻ nhỏ mọn đó, chắc chắn bởi vì vừa rồi chúng ta nói nếu cậu ta xui xẻo thì sẽ không để ý đến cậu ta nữa cho nên mới khóc!”

“Hả? Anh Phạn Đoàn xui xẻo sao!”

“Không đâu, chúng ta chẳng phải vẫn tốt sao? Ngốc à!”

“Mẹ, mẹ đang nghĩ gì vậy?” Nguyễn Di Tô thấy mẹ mình đang trầm ngâm nghĩ ngợi chuyện gì đó liền lay gọi mẹ.

Bà mỉm cười, không trả lời.

...

Cuối cùng cũng nhạt xong đóng chai lọ rơi đầy dưới đất, Hồ Bất Động thở hồng hộc, đang mãi suy nghĩ xem có nên tiếp tục nhờ tên xui xẻo kia xách đồ về nhà không, đột nhiên lưng áo cô bị ai đó kéo kéo. Cô quay lưng, chưa kịp phản ứng thì một thẳng nhóc lao vào lòng cô khóc lóc nức nở, cô giật mình ngồi phịch xuống đất, nhìn Trác Duy Mặc đứng ngơ ngác cũng chẳng hiểu chuyện gì.

“Bạn gái nó bỏ đi rồi nên mới khóc lóc thảm thiết thế này. Thật vô tích sự!” Trác Duy Mặc nhìn thẳng nhóc đang ôm chặt cô, cầu nhau.

Hạ Phạn Đoàn khịt mũi, không trả lời anh ta.

“Này, Phạn Đoàn, làm sao em khóc vậy? Nước mũi của em dính đầy ngực chị rồi!”

“Khốn kiếp, thằng nhóc chết tiệt, cô mau đẩy nó ra đi! Bạn gái của mình bỏ đi rồi, thì sà vào lòng bạn gái của người khác khóc lóc là sao chứ?” Anh vừa nói vừa toan lôi thằng nhóc ra. Không ngờ nó quay đầu lại, há miệng cắn bàn tay đang bắt nạt nó. “Khốn kiếp, thằng nhóc chết tiệt! Dám cắn bàn thiếu gia! Thả ra! Bào mày thả ra! Khốn kiếp, tao bào mày thả ra, đâu có bào mày sấn vào lòng tao!”

“Này, hai người các anh sao lại ôm nhau thân mật thế kia? Này, Phạn Đoàn, không được bừa bãi ôm một người đàn ông!” Hồ Bất Động vội vàng đứng dậy muốn kéo thằng nhóc đang dính trong lòng Trác Duy Mặc ra. Uống cho cô vừa rồi còn cảm động khi thấy thằng nhóc sà vào lòng mình khóc nức nở, hóa ra nó chỉ ôm bừa một người, chẳng thèm chọn lựa, đến lòng của Trác Duy Mặc mà cũng rúc đầu vào. Không được tùy tiện sấn vào lòng cảm thú, mau ra đi!

“Hu... hu... em muốn bỏ, em muốn bỏ em. Hai người một người ngực không phẳng, có hai quả cầu thịt rất chướng mắt, một người thì toàn mùi thuốc lá, em muốn bỏ em!”

“Thằng nhóc chết tiệt!”

“Khốn kiếp!”

“Hu... hu oa oa oa oa oa oa!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Lầu (thượng)

Hôm nay em nhìn thấy mẹ rồi.”

“Hu... hức...” Tiếng khóc nức vang lên.

“Chép chép...” Tiếp đến là tiếng ném thử món ăn.

“Soạt soạt...” Tiếng lật sách liên hồi.

Ba âm thanh này cùng lúc kết hợp khiến mạch máu trên trán Trác Duy Mặc nổi cả lên. Anh cầm củ cà rốt - thứ anh ghét ăn nhất trên đời - phân vân không biết có nên đập một nhát vào cái đầu đang lắc lư của Hạ Phạn Đoàn, trả lại sự yên tĩnh cho căn phòng của mình hay không.

“Khốn kiếp! Muốn khóc, muốn ăn, muốn đọc tạp chí khiêu dâm đều được nhưng chỉ được phép chọn một trong ba! Không được làm ồn trong địa bàn của bản thiếu gia!”

Đưa một thằng nhóc khóc lóc về nhà mình thật là một việc làm ngu ngốc, đặc biệt là trong một căn phòng chẳng có bất cứ thứ gì để dỗ dành trẻ con như phòng của anh. Tiếng khóc oang oang của thằng nhóc khiến anh hối hận vì quyết định của mình. May mà Hồ Bất Động thông minh đột xuất, lấy đồng tạc chí khiêu dâm trong ngăn kéo ra đặt lên bàn, thằng nhóc mới chuyển từ gào thét sang tiếng thút thút, dán mắt vào đồng tạc vật trên bàn của anh và bắt đầu công việc nghiên cứu về cơ thể người. Anh đột nhiên cảm thấy việc mình mười ba tuổi mới sa đọa đã là chuyện hiếm có, vậy mà... Khốn kiếp!

“Hu hu... anh, chỗ này của anh lại thiếu một trang quan trọng. Anh xé nó đi chùi cái gì rồi? Hạ Phạn Đoàn ngẩng đầu nhìn Trác Duy Mặc tay lăm lăm củ cà rốt mà chẳng phản ứng gì, chỉ quan tâm đến nửa thân dưới của chị người mẫu ăn mặc mát mẻ trong tạp chí không biết đã đi đâu mất.

“Khốn kiếp, thằng nhóc này mà gọi là trẻ em sao? Họ hàng thân thích nhà cô là như vậy đấy hả?” Anh giờ củ cà rốt chỉ vào Hạ Phạn Đoàn đang chờ đợi mình đi tìm nửa thân dưới của cô gái mặc bikini. Hồ Bất Động coi như chẳng như chẳng nghe thấy gì, chỉ nhấc đĩa lên ném thử đồ ăn. Anh bắt đầu thấy đầu mình đau. Công việc trông trẻ con gian khổ này đúng ra không nên dành cho anh, đã thế thằng nhóc đó lại chẳng phải do anh tạo ra, dựa vào cái gì bắt anh trông coi nó. Dựa vào cái gì anh phải nhiệt tình chăm sóc thằng nhóc chẳng biết con cái nhà ai này.

“Cũng không tồi!” Hồ Bất Động chép miệng, lại khuấy nồi lẩu trước mặt.

“Khốn kiếp, không tồi chỗ nào?” Dường như cô đã quá nuông chiều thằng bé này, anh định phản đối gay gắt phương pháp giáo dục của cô, trẻ nhỏ chiều quá sẽ hóa hư, phải có người quản thúc nghiêm ngặt, cô nhần tâm dụ dỗ thằng nhóc trước mặt giẫm lên vết xe đổ của anh. Không thấy tấm gương trước mặt là anh dạy sao?

Chẳng cần để ý lời nói của mình có sức thuyết phục hay không, anh định rút cuốn tạp chí H ra khỏi tay thằng nhóc. Bỗng một đôi đĩa lướt qua trước mặt

anh, anh thuận theo đôi đũa đó, nhìn thấy cô khom người, gấp một miếng gì đó màu đỏ đưa đến trước miệng Hạ Phạn Đoàn. “Nào, há miệng, thử một chút, nếu nhạt thì bỏ thêm muối.”

Hạ Phạn Đoàn ngẩng lên nhìn Trác Duy Mặc, nhưn lông mày, cười khẩy một cái. “Không, em không thích ăn cà rốt, chị bảo anh ấy ném đi.”

“...” Anh nghe vậy liền ngậy ra giây lát, rồi quay đi chỗ khác.

“Cà rốt có gì không tốt chứ, ăn vào tốt cho da. Em cho rằng làn da trắng nõn nà, mềm mại, quyến rũ của bố em tự nhiên mà có sao?” Cô lợi dụng hiệu ứng tuyên truyền của mình tinh để nâng cao giá trị cho miếng cà rốt ế ẩm trong tay mình.

“Em không cần quyến rũ người khác. Chị bảo anh ấy quyến rũ là được rồi.” Thăng nhóc bịt mũi, đẩy miếng cà rốt trong tay cô ra. “Hơn nữa nhìn anh ấy dường như rất muốn ăn, chắc chắn anh ấy thích ăn cà rốt.”

“...” Khốn kiếp, thăng nhóc chết tiệt, dám chơi xấu anh. Anh mà thích ăn cà rốt, thì có dùng cái này để đập nó không?

“Hừ?” Cô nghi ngờ ngẩng đầu nhìn Trác Duy Mặc cứ nuốt nước bọt nãy giờ, hình như đúng là anh rất thích ăn cà rốt.

“Anh thích ăn cà rốt sao? Vậy thử một miếng đi.” Nói xong, cô gấp một miếng cà rốt, kiễng chân lên gior trước miệng anh.

“...” Anh đau khổ nhìn cái vật thể màu đỏ trước mặt mình, mồm chặt môi. Chỉ cần nghĩ đến mùi vị chán ghét đó thôi, là anh đã muốn đập đổ cả bàn ăn rồi.

“Nóng sao?” Cô nghiêng đầu thu tay lại, đưa đôi đũa lại miệng mình thổi mạnh hai cái, lại gior trước mặt anh. “Hết nóng rồi.”

“...” Anh hơi liếc qua chỗ thăng nhóc đang đắc ý cười híp mí, hít một hơi thật sâu, đột nhiên há miệng ngậm lấy đồ vật kẹp trên đôi đũa, rồi dùng tay bịt chặt miệng, ngậm chặt thứ khủng khiếp kia trong miệng, trợn mắt nhìn lên trần nhà.

“Anh ngậm làm gì? Hối anh có nhạt không mà!” Hạ Phạn Đoàn lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, nhạt không? Tôi cứ cảm thấy thiếu gì đó.”

“Hừm...” Anh bịt miệng, gật đầu, phát ra mấy tiếng không rõ nghĩa. Thấy cô vẻ mặt vẫn không hiểu, cắn chặt đôi đũa vừa dùng để đút cho anh, anh vội nhìn lảng sang chiếc nồi điện nóng hôi hổi được tận dụng làm nồi lẩu ở trên bàn. Khốn kiếp, nóng như thiêu như đốt thế này mà ăn lẩu.

“Anh à, sao anh lại toát mồ hôi? Bên ngoài trời rất lạnh đó.” Hạ Phạn Đoàn cất giọng mỉa mai.

“Sao nhìn anh vừa như sung sướng lại vừa như đau khổ vậy? Chỉ là một miếng cà rốt thôi mà, làm gì mà khiến anh sung sướng muốn chết vậy?” Cô cũng cảm thấy phản ứng của anh có phần hơi quá.

“...” Anh phẫn nộ nhìn hai kẻ một lớn một bé trước mặt, đẩy kẻ vừa hạ độc mình qua một bên, xông thẳng vào nhà vệ sinh. “Rầm!”, cánh cửa nhà vệ sinh bị đập không thương tiếc, anh mở nắp bồn cầu ra, nôn thốc nôn tháo. Anh thề cả đời này không bao giờ chạm đũa vào thứ đồ ăn khủng khiếp này nữa.

“Chạy vào nhà vệ sinh để khóc sao? Anh ấy thích ăn cà rốt như vậy, thì cho nhiều một chút.” Cô nhìn củ cà rốt bị anh vứt lại, cầm dao lên chuẩn bị cắt thêm một chút.

Hạ Phạn Đoàn nhìn Trác Duy Mặc chạy vào nhà vệ sinh “ôm nghén”, lại nhìn Hồ Bất Động chuẩn bị tiếp tục bức hại anh, lật tờ tạp chí trước mặt, khẽ nói: “Chị Hồ, nói thật lòng, em vẫn cảm thấy bố em hợp với chị hơn”.

“...” Cô dừng tay. “Sự thúc làm sao?” Giọng nói mới nghe đã biết vờ vịt.

“Ít nhất hai người đều thích cắn cà rốt, như vậy sẽ không cần làm khó đối phương.” Phạn Đoàn vẫn nói hờn nhiên không thèm để ý đến phản ứng của cô.

“Ai nói chị thích ăn cà rốt? Chị chỉ là không ghét mà thôi.” Đột nhiên cô không muốn cắt cà rốt nữa. Bỏ củ cà rốt xuống, đi nạo khoai tây.

“Hôm nay em nhìn thấy mẹ rồi.”

“...” Củ kkhoai tây trên tay cô dừng lại, nhìn thăng nhóc vẫn chăm chú lật tạp chí. “Em nói, chính là người phụ nữ đi xe hơi hôm nay? Người phụ nữ điệu dáng, nhã nhặn, chín chắn, phóng khoáng đó sao? Bà ấy còn là mẹ của hai cô nhóc kia nữa.”

“Vâng, đẹp không chị? Em cảm thấy cặp mắt đó rất giống mắt em. Chỉ có điều em học bố hay nhưn mày, chẳng trách bà ấy không nhận ra em”

“Ồ, vậy chẳng phải em tìm thấy mẹ rồi sao? Rất tốt còn gì. Khi nào cả nhà em đoàn tụ, chị sẽ không cần ngủ dưới đất nữa.” Cô tiếp tục nạo khoai tây.

“Chị Hồ, anh hàng xóm đã bao giờ trách móc chị chưa?”

“Hả?” Đang nói chuyện mẹ thăng nhóc cơ mà. Sao đột nhiên lại quay sang chuyện tình cảm của cô? Chẳng gì đến nhau cả.

“Bị người khác hại phải gặp xui xẻo suốt bao lâu, đáng lẽ anh ấy nên căm ghét kẻ đã hại mình mới đúng.”

“Chẳng phải nên trách bố em vô dụng sao? Thay đổi số mệnh gì chứ? Anh ta lừa bịp còn giỏi hơn cả bố chị. Thật không hổ là sư huynh đệ đồng môn!” Cô cầm mạnh cái nạo vào giữa một củ khoai tây. “Hóa ra anh ta từng thích mẫu phụ nữ trưởng thành, chín chắn. Xí, hoàn toàn không biết tận hưởng mê lực của thiếu nữ.”

“Hả?” Phạn Đoàn tròn mắt nhìn củ khoai tây bị tách thành hai nửa, giật mình hiểu ra, liền cất tiếng cười tinh quái. “Ồ... he he, trước đây bố thường nói với em, lấy vợ trước hết phải chọn người dịu dàng, đoan trang, thoải mái, khí chất tao nhã. Phụ nữ phải đặt đức hạnh lên hàng đầu. Còn loại con gái chỉ biết đi xem mặt, rồi cấn mồm với người đàn ông khác ở cầu thang, hay chạy đến câu lạc bộ trai bao làm chuyện mờ ám thì tuyệt đối không được.”

“Em đừng tưởng tìm được mẹ rồi thì có thể coi mẹ là số một. Em có tin chị sẽ kéo em tới chỗ không người mà cho em một trận không?” Gì mà đoan trang, dịu dàng, là cáo già dụ dỗ nai tơ thì có. Xí... Trẻ em mới mười hai tuổi mà cũng không tha. Ngay cả Trác Duy Mặc cũng phải mười ba tuổi mới sa đoạ. “Nhưng như vậy Di Phấn và Di Tô chẳng phải thành em gái của em sao?”

“À, cũng gần như vậy. Sao nào?”

“Bọn nó chắc không phải cũng là sản phẩm sau mỗi lần bố em xuống núi chứ?”

“Chắc không phải đâu. Bố em từ sau khi lên núi gần như không có hạ phàm.” Phạn Đoàn nhần nhần mày. “Từ sau khi em ra đời, bố không hề xuống núi? Mà chị có vẻ rất quan tâm đến chuyện đó?”

“Không, chị chỉ muốn nhắc nhở em, loạn luân là việc trái đạo đức.”

“Vâng, câu này chị cũng nhớ đó, chúng ta nên nhắc nhở lẫn nhau.”

“...”

“Cạch, tách!”, ổ khóa cửa xoay nhẹ. Hồ Bất Động lập tức im bật, rồi chạy lại bên bàn, tiếp tục đóng vai một người vợ hiền mẹ thảo, chờ đợi nữ ma đầu xã hội đen xuất hiện.

Một cơn gió lạnh từ bên ngoài lùa vào phòng. Cô không bắt ngờ với vị khách đến nên chẳng buồn ngẩng đầu nhìn ra cửa. Nhưng khi thấy Hạ Phạn Đoàn vút cuốn tạt chỉ đi, sung sướng nhảy lên bàn mà reo, cô mới giật mình quay lại.

“Bố!”

Cái... cái... cái gì? Hạ Thiên Lưu?

Thượng đế ơi, sao anh ta lại xuất hiện?

“Bố, ôm, ôm! Vẫn là mùi trên người bố dễ chịu. Bố ơi, bà này là ai?”

“Thiên Lưu, thằng nhóc này là con trai cậu sao?” Bà chủ nheo mày, thấy Hồ Bất Động đi đến bên cửa sổ, bà ta lạnh lùng hừ một tiếng. “Cửa sổ đó khóa rồi, chìa khóa ở trong tay lão nương. Cô muốn đến lấy không?”

Sống lưng cô lạnh cứng, cô gượng gạo quay lại với một nụ cười miễn cưỡng. Bà chủ đang quay chiếc chìa khóa trong tay, còn Hạ Thiên Lưu thì mặc cho thằng nhóc Phạn Đoàn nhõng nhẽo trên người mình. Cô định mở miệng nói gì đó thì cánh cửa nhà vệ sinh sau lưng mở ra, Trác Duy Mặc vẩy vẩy nước trên tay, nhìn cô gái đang đứng chắn trước mặt mình, cùng hai người khách mới đến, bất giác lông mày chau lại.

“Khốn kiếp! Lão thái bà, một mình bà đến là được rồi, đưa cả anh ta đến đây làm gì?” Khốn kiếp, nhà của anh không tiếp trai bao VIP.

“Đưa phụ huynh của cô ta đến cho mày gặp.” Bà chủ chỉ vào Hồ Bất Động đang cúi gằm mặt không dám nhìn nhận, rồi kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống, bưng bát đĩa lên chuẩn bị nhập tiệc. “Thiên Lưu, mau đến đây ngồi. Làm việc cả ngày chắc là đói rồi. Tôi đã nói đưa cậu đi ăn mà, không lừa cậu phải không?”

Hạ Thiên Lưu nhìn hai kẻ vẫn đứng ngây trước cửa nhà vệ sinh, đưa tay kéo Phạn Đoàn vào trong lòng, rồi kéo bừa một chiếc ghế ngồi xuống, lại nghe thằng nhóc riu rít bên tai mình: “Bố, con làm chứng. Trước đó, chị Hồ không làm gì có lỗi với bố cả. Bà đó nói bố là phụ huynh của chị Hồ, nhưng ánh mắt của bố bây giờ không thích hợp với thân phận đây đâu. Bố nên thu lại đi”.

“...” Buồng tay, vút thằng nhóc trong lòng sang một bên.

“Con có ý tốt nhắc nhở mà, diễn kịch phải diễn cho thật đạt, làm bộ thâm trầm một chút biết đâu có tác dụng hơn.” Cánh tay nhỏ bé của thằng nhóc lại dang ra.

“Tôi nói này, thành viên trong gia đình cô có thể bình thường một chút không?” Trác Duy Mặc khoanh tay trước ngực nhìn cô nàng đầu vẫn cúi gằm không chịu ngẩng lên. Một thằng nhóc phiền phức đã đủ khiến anh đau đầu rồi, giờ lại xuất hiện thêm một ông bố còn là loại nắng mưa thất thường mà anh ghét nhất. “Lần này lại là họ hàng của cô? Anh em con dì con già với cô?”

“...” Cô lắc đầu.

“Vậy là anh em con chú con bác?”

“...” Cô vẫn lắc đầu.

“Chẳng lẽ là anh ruột cô?”

“Sự thúc của tôi.”

“Khốn kiếp!”

“Cũng là bố... của thằng nhóc kia.”

“Anh muốn chửi bới thì cứ việc chửi, không cần nhịn làm gì.”

“Khốn kiếp, tôi đang nghĩ từ!” Thứ cảm giác khó chịu thể này không phải từ ngữ nào cũng có thể diễn đạt được

“...”

“Duy Mặc, phòng ăn chỉ có ba chiếc ghế, vậy thì hai đứa tiểu bối hãy bung một ít thức ăn vào trong góc ăn nhé.” Bà chủ vừa vui vẻ ăn uống vừa nhìn hai người vẫn đang buồn bã than phiền kia.

Hồ Bất Động nhìn mặt Trác Duy Mặc tái xanh. “Nghĩ xong từ rồi thì chia cho tôi một nửa...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Lầu (hạ)

“Cùng tôi loạn luân!”

“Khốn kiếp, tôi thà chết cũng không gọi anh ta là sư thúc! Bản thiếu gia ghét nhất là loại đàn ông yếu ớt!” Nước lẩu sôi “sùng sục” trong nồi com điện, bà chủ ân cần gấp thức ăn cho Hạ Thiên Lưu. Thấy Trác Duy Mặc bực tức đập tay lên bàn, còn Hồ Bất Động thì ngoan ngoãn bung bát của mình vào một góc ăn ngon lành, bà ta nhếch miệng, hỏi: “Con nói ai yếu ớt?”

“Bố, có người nói bố yếu ớt kìa!” Hạ Phan Đoàn lay lay gọi bố mình. Anh tay chống cằm đang ngồi ngủ gật. Tối qua sau khi Hồ Bất Động tìm được anh về, anh đã thức trắng cả một đêm, đây là một chuyện trước nay chưa từng thấy. Sáng nay mới tám giờ đã phải lục tục dậy đi làm. Nhưng tình hình trước mắt thực sự không thích hợp để anh ngủ gật. Thằng nhóc mơ màng nhìn anh chàng trước mặt đang giờ tay chỉ vào mũi mình. “Bố, mau dậy đi! Bố cứng rắn cho anh ta xem!” Anh ta tưởng có tạp chí khiêu dâm thì giỏi lắm à? Đĩa phim A của bố cậu cũng chất thành chồng, ngay đến chị Hồ cũng nói bố cậu là đại biểu điển hình cho loại nhu cầu không được thỏa mãn!

“...” Hạ Thiên Lưu hoàn toàn không hứng thú với những nhận xét về bản thân, giờ đưa gấp chút thức ăn, bỏ vào bát của Phan Đoàn ra hiệu cho thằng nhóc ăn nhiều một chút và nói ít đi, ăn xong thì về nhà, coi như chưa từng quen biết anh chàng kia và cả cô gái lạc lõng không biết hỏi cái, cứ đứng chống mắt mà xem kịch hay đó nữa.

“Tại sao không chịu gọi người ta là sư thúc? Chẳng phải hôm trước ở quán bar, mày còn ngoan ngoãn gọi lão Hồ Thuyết kia là bác trai sao? Nghĩ lại mà tao thấy buồn nôn. Lần này, cho mày ra mắt thêm một vị sư thúc nữa, để mà gọi cho sướng miệng.” Bà chủ nhìn cậu con trai đầy khiêu khích. Dám đối đầu với bà ta, đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? “Muốn tao nhận cô ta làm con dâu? Được thôi! Vậy mày mau kính trà Thiên Lưu, rồi gọi một tiếng sư thúc. Còn nữa, sau đó cùng cô vợ của mày gọi thằng nhóc kia là sư huynh.”

“Khốn kiếp, bản thiếu gia không ở rể, việc gì phải gọi theo vợ chứ!”

“Mày không muốn ở rể sao? Thế mà lão nương nhìn bộ dạng của mày lại như cam tâm tình nguyện vậy. Ha ha!”

“Lão thái bà, chuyện này do bà tự gây ra, bà còn dám trách tôi sao? Nhắc lại cho bà biết, chuyện của tôi, sau này bà đừng nhúng tay vào. Tự bà đưa cô ấy đến tìm bản thiếu gia, giờ lại nói bản thiếu gia cam tâm tình nguyện.”

“Vậy sao? Là mày bị ép buộc sao? Vậy được thôi, chuyện hôn nhân này bỏ đi, tao đền tiền, tao cam tâm tình nguyện dừng lại ở đây.” Bà chủ nhún vai, nói rất gãy gọn lưu loát, chẳng buồn để ý đến cảm nhận của người bị trả hàng. “Thiên Lưu, cậu có thể mang người nhà cậu về rồi.”

Hạ Thiên Lưu hoàn toàn chẳng hứng thú xem vở kịch của hai mẹ con nhà kia, chỉ nghe đúng câu cuối cùng, lập tức đứng dậy, bước đến thẳng trước mặt cô nàng vẫn đang ăn uống ngon lành, rút đôi đũa trong tay cô ra, không đợi cô kịp phản ứng đã nắm lấy cổ áo cô, cứ thế lôi đi.

“Này! Bọn họ cãi nhau liên quan gì đến tôi, tôi còn chưa ăn xong mà.” Cô bị lỗi xềnh xệch ra cửa, tiện tay tóm lấy chiếc mũ đen vút trong góc. Cô còn chưa kịp phản ứng việc mình vô cớ bị trả hàng ngay trước mặt. Ví dụ, tiền bồi thường phải thêm một chút phí tổn thất tinh thần, đồng thời cũng phải xóa luôn số tiền lần trước cô bao trả nợ bà ta, mọi người sau này nước sông không phạm nước giếng, không được làm phiền đối phương. Bất chợt, giọng nói sắc như dao của bà chủ cất lên: “Dù gì, chi cần là chuyện chống đối lão nương thì mày đều làm”. Câu này không phải nói với cô, mà là nói với gã mặt mày cau có - Trác Duy Mặc.

“Thì đã sao?” Trác Duy Mặc thấp giọng đáp lại: “Tránh cho bà lúc nào cũng tự cho mình là đúng, ép bản thiếu gia phải làm này làm nọ. Bản thiếu gia không muốn làm trai bao, chuyện của bà chớ chút lên đầu bản thiếu gia”.

“Lão nương nghiêm túc cảnh cáo mày, tao tuyệt đối không cho phép mày thi vào trường cảnh sát.”

“Tôi cũng nói cho bà lần cuối cùng, khi hợp đồng chấm dứt, bản thiếu gia sẽ thi vào trường cảnh sát. Khôn kiếp, tôi sẽ không bán thân cho bà giống tên Tần Vinh Thi và những người khác. Tốt nhất bà đừng ép tôi lựa chọn cái nghề dơ bẩn này.”

“Mày chính là loại phế liệu hoen gỉ, còn dám mở miệng chê người khác dơ bẩn.”

Hiếm khi anh mới có được tâm trạng tốt nhưng thoáng chốc đã bị quét sạch trơn, liền vớ lấy chiếc áo khoác, toan bỏ ra ngoài. Lúc qua chỗ ba kẻ vẫn đứng chắn trước cửa, anh hơi dừng lại. Thấy cô ngạc nhiên nhìn mình, trong tay vẫn cầm chiếc mũ, lông mày anh khẽ động đậy, môi hơi nhấp nháy, nhưng quyết định nuốt tất cả những điều muốn nói vào bụng, rồi bỏ đi.

“Ngày mai mày cứ đến làm việc cho tao. Có bản lĩnh thì hoàn thành xong hợp đồng đi!” Bà chủ giận tím mặt, tháo chiếc giày cao gót ném thẳng vào cánh cửa, Hạ Thiên Lưu theo phản xạ có điều kiện cúi đầu xuống, nhân tiện ăn cả đầu cô xuống, tránh bị vạ lây.

“Có bản lĩnh, bà chớ lợi dụng mối quan hệ hại bản thiếu gia không thi được vào trường cảnh sát!” Trác Duy Mặc nhìn chiếc giày cao gót lao đến như tên bắn, đập cánh cửa đánh “rầm”.

Giày cao gót đập vào cánh cửa.

“Cạch!”, đế giày gãy thành hai nửa, rơi xuống cạnh chân Hồ Bất Động. Cô không dám nhìn dáng vẻ tức giận chống tay lên bàn thờ hồng học của bà chủ, nghe trên đỉnh đầu mình truyền đến giọng nói lạnh băng, là câu đầu tiên mà Hạ Thiên Lưu nói sau khi bước vào căn phòng này.

“Bây giờ cô còn có bụng dạ ăn nữa không?”

“...” Cái mũ cô tóm trong tay thả lỏng ra, lại nắm chặt lại, cắn môi dưới. “Chỗ còn lại đem về nhà ăn cũng được.”

Nhà Trác Duy Mặc cách nhà cô khá xa. Sáng nay, cô ngồi xe điện đến còn Hạ Thiên Lưu thì đi nhờ xe bà chủ. Bây giờ chẳng ai dám mở miệng nhờ bà ta dùng bàn chân trần để đạp ga xe chở họ về, chỉ sợ bà ta trong lúc nóng giận lại vượt đèn đỏ, tiền bọn họ lên thiên đường. Thế là Phạn Đoàn đưa ra một ý hết sức lãng mạn... đi bộ về nhà.

Ý tưởng là do thằng nhóc đưa ra thế mà mới đi được hai bước nó đã rúc vào vòng tay mềm mại, êm ái của bố nó ngủ say sưa, chỉ còn lại hai người định nghĩa tàn bạo là ngược đãi đôi chân vất vả lê bước về nhà.

Im lặng cả đoạn đường, cho tới đầu con ngõ nhỏ rẽ về nhà mình, cuối cùng cô không kiềm chế được nữa, lên tiếng: “Anh muốn cười thì cứ việc cười”.

Hạ Thiên Lưu đi trước cô hai bước, tay ôm thằng nhóc đang ngủ ngon lành. Cô dừng lại. Anh cũng dừng bước, quay lại nhìn cô. “Có gì đáng cười chứ?”

“Anh biết rõ... anh biết rõ, mục đích đưa anh đến đó chỉ vì muốn chọc tức Trác Duy Mặc đúng không?” Cô đứng giữa đường, siết chặt chiếc mũ trong tay. Trác Duy Mặc đột xuất ngoan ngoãn gọi cô là “bác trai”, còn cùng cô đi xe bus và tặng cô chiếc mũ này, tất cả chỉ vì muốn chống đối mẹ anh ta mà thôi. Chẳng liên quan gì đến cô cả, chẳng liên quan chút nào cả.

Coi cô là kẻ ngốc sao? Vậy cô cũng không cần áy náy vì sự xui xẻo của anh ta nữa. Anh ta thích xui xẻo thì mặc cho anh ta xui xẻo. Nói cho cùng anh ta chẳng qua chỉ là bạn của một người bạn của cô. Nếu không phải vì chuyện hôn nhân chột đến chột đi này, nếu không phải vì anh ta đúng lúc đó gặp xui xẻo, có lẽ một lần nữa cô lại biến thành kẻ ngốc, rồi một lần nữa bị anh chế nhạo.

“Hai mẹ con họ đối đầu thì liên quan gì đến tôi? Tại sao lại kéo tôi vào cuộc?” Cô bĩu môi, dứt bàn tay lạnh cóng của mình vào túi. “Hại tôi suốt nữa lại tự đa tình, suốt nữa cho mình là đúng, suốt nữa lại...”

“Muốn ngoại tình.”

“Tôi ‘lại’ muốn ngoại tình khi nào? Khôn kiếp!” Cô hét lên đòi lại công bằng cho mình.

“Không được bắt chước anh ta nói bậy!” Anh lạnh lùng quát lại cô.

Trái tim cô phút chốc chìm xuống, càng hét to hơn “Tôi nói cho anh biết, tôi không đau lòng, hoàn toàn không đau lòng. Ha ha, dù gì trên thế giới này cũng chẳng có kẻ nào đứng đắn, trong sáng, thuần khiết!” Bị gã Trác Duy Mặc chỉ số EQ bằng không đó đùa cợt sao? Xí, cô thà chết cũng không chịu thừa nhận.

“Chẳng phải là cô rất chung thủy sao? Hừ!” Anh vẫn chưa quên lời thề thốt của cô.

“Tôi... đó là tôi...”

“Yên tâm, tôi không định tin lời cô.” Anh tiến lên hai bước, lại gần cô, rồi từ từ nheo mắt, hơi khom người, con ngươi khẽ chuyển động, đưa một tay còn trống lên. “Bởi vì... người chung thủy, ở đây sẽ rất nhẹ nhàng. Nhìn thẳng vào tôi! Tim cô đập nhanh như vậy làm gì? Hử?” Chung thủy? Hử... cô còn cách từ này rất xa, cứ từ từ đi.

“...” Cô nắm chặt cái mũ giấu sau lưng, há hốc miệng vì bàn tay lại đang đặt trên ngực mình, ngẩng đầu nhìn thẳng nhóc vị thành niên vẫn ngủ say sưa trong lòng anh, vội định thân lại gạt tay anh ra. “Tránh xa tôi ra, ôm con của anh đứng xa một chút.” Cô còn chưa quên chuyện hôm nay mới gặp người phụ nữ trước đây của anh.

Thấy bàn tay mình bị gạt xuống, anh ngược mắt lên, nhìn cô mơ màng.

“Hôm nay anh đã thấy tôi bị mất thể diện rồi, chẳng lẽ chơi như vậy vẫn chưa đủ sao? Chẳng lẽ phải thấy trái tim tôi tan nát anh mới hả lòng? Tha cho tôi một con đường sống, thì sau này anh mới có cái để chơi. Tha được thì nên tha đi.” Cô che chắn trước ngực mình, toan chạy về nhà, nhưng bị anh kéo lại.

“Không phải tôi đang chơi với cô.” Đây, đây, đây, một câu nói rất đáng được nghiên cứu đây.

“À, anh đang lợi dụng tôi để điều chỉnh khẩu vị.” Lợi dụng cô để đánh tan cuộc sống vô vị? Cuộc sống của anh vẫn chưa đủ kích thích sao? Chẳng lẽ không thể chịu nổi hai ngày yên ả? Ép trái tim mình làm việc quá sức để rồi coi thường những người có trái tim yếu đuối như cô sao?

“...” Anh nhắm mắt nhưng vẫn nắm tay cô, nhìn cô.

Cô hít thật sâu, hai tay thả ra. “Được rồi! Vậy sự thúc đại nhân, anh rốt cuộc muốn chơi như thế nào? Anh cứ nói tự nhiên, tôi sẽ chơi cùng anh, chơi xong cho tôi đi ngủ, tôi thực sự rất đáng thương!” Cả thân thể lẫn trái tim cô đều mệt mỏi rồi.

“Cùng tôi loạn luân!”

“Được! Hà... cái... cái... cái... cái gì?”

“Cùng tôi loạn luân!” Anh lặp lại lần nữa rõ ràng mạch. Nói với cô, rất xin lỗi, cô không nghe nhầm.

Đây là chuyện có thể tùy tiện nói được sao? Sao anh có thể nói ra chuyện ấy bình thản như thể “hôm nay cô ăn cơm chưa”? Sao anh có thể tùy tiện vừa ôm đứa con riêng của mình trong tay vừa nói với một cô gái trẻ mới nếm thử đả kích của cuộc đời những lời như thế?

“Tôi là con gái của sư huynh anh đó”, cô tự chỉ vào mình, nói.

“Ừ cho nên mới nói là loạn luân.”

“...” Đúng vậy, nếu không thì sao đủ kích thích. Cuộc sống của anh vô vị đến vậy sao? Nhưng mà...

“Tôi... tôi từng đùa cợt anh.”

“Ừ, còn là dùng tiền do tôi kiếm được nữa.”

“...” Chẳng phải anh không để tâm chuyện tiền bạc sao? Bây giờ thế nào đây, anh đang uy hiếp cô sao? Nhưng quan trọng nhất là: “Tôi vừa bị người khác trả lại hàng mã. Vả lại, tôi còn rất đa tình... nữa...”. Chữ “nữa” cuối câu, cô lí nhí như bị hụt hơi.

“Ừ, tôi biết!”

“Những khuyết điểm tôi có thể nghĩ ra đều đã nói hết rồi, anh vẫn kiên quyết muốn chơi trò kích thích này sao?”

Anh liếc mắt nhìn bộ phận cô dùng tay che chắn, nhếch miệng cười. “Tuy chưa đạt tiêu chuẩn nhưng tôi không muốn đợi thêm nữa, cho nên... cùng tôi loạn luân, ngay bây giờ.” Anh nhấn mạnh những tiếng cuối cùng.

“Anh nhìn gì vậy?” Cô cúi nhìn ngực mình đang hứng chịu ánh mắt soi mói của anh. “Của tôi không đến nỗi nhỏ quá được chưa? Anh đã sờ hai lần rồi, đừng có nói những lời vô lương tâm như thế, được không?” Gì mà không đạt tiêu chuẩn, với không muốn đợi nữa? Cô đã dậy thì rồi! Chẳng lẽ loạn luân còn phải thêm vào điều kiện là thiếu nữ trưởng thành sao?

“Tạch!”, ánh sáng của chiếc đèn pin chiếu vào hai người còn đang co kéo, vẩn vương. Hồ Thước thò đầu ra ngoài. “Hai đứa đứng đó làm gì? Bất Động, con phải ở nhà Trác Duy Mặc ăn cơm cùng mẹ chồng tương lai mới đúng chứ, làm gì mà co co kéo kéo với sư thúc ở đây, còn ra cái thể thống gì nữa?”

“Chúng tôi đang...” Cô muốn giải thích, nhưng người bên cạnh đã nhanh hơn một bước, thốt ra một câu thành thật đến đáng sợ.

“Chẳng cần ra thể thống gì cả. Tôi đang hỏi cô ấy muốn cùng tôi loạn luân không.”

“Bụp!”

Chiếc đèn pin trong tay Hồ Thước rơi xuống đất, mặt kính vỡ tan. Khóe môi ông ta giật giật.

Ai dám chắc chắn tháng ngày sau này của cô có thể bình yên hay không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Đa tình

“Giúp cô sửa chữa những thói quen xấu.”

Chiếc đèn pin hồng được dựng đứng trên bàn trà, mảnh thủy tinh vỡ thu thành đồng trên đó. Hồ Bất Động di chuyển cái cổ nhìn sang trái. Thật hiếm khi bố cô trưng ra bộ mặt nghiêm túc, đứng đắn như vậy, ông ta chau mày, ánh mắt khinh bỉ nhìn Hạ Thiên Lưu như nhìn một tên “ác bá địa chủ cường đoạt dân nữ nhà lành”, còn Hạ Thiên Lưu ánh mắt vô hồn hơi cúp xuống, nhấc tay rót một tách trà, rồi nhâm nhi thưởng thức. Chú ý, đây sư thúc đại nhân mới một phút trước còn dụ dỗ cô đi vào vực thăm loạn luân.

Hạ Thiên Lưu cởi áo khoác ngoài, chỉ mặc một chiếc sơ mi tối màu mà khuy áo chỉ mang tính chất tượng trưng, minh họa, để lộ vùng da trắng nõn từ cổ cho đến ngực. Chiếc quần vải được nhét vào trong đôi boots đen thấp cổ. Có vẻ anh không thích sự bó buộc, nên tháo hết dây của chiếc boots ra, dựa lưng vào sofa, giờ tay cởi nốt những khuy áo còn lại, cảnh xuân cứ thế hiện ra phơi phới.

Hồ Bất Động đau khổ gờ tay đập lên đầu mình. Đau khổ vì vị sư thúc đại nhân tùy tiện phát tán hooc môn trước mặt người khác mà không thèm để ý đến hoàn cảnh, nơi chốn. Nguy hiểm thật! Cho dù không phải là loạn luân, nhưng với tính cách lăng lợ này, làm sao anh có thể thuyết phục bố cô tặng con gái bảo bối của mình cho anh. Vị khách mà hôm nay anh tiếp thích mẫu đàn ông “ăn xong chùi mép” sao?

“Khụ khụ! Thiên Lưu sư đệ, cậu cảm thấy sư huynh ngày thường đối xử với cậu thế nào?” Hồ Thước chớp chớp mắt, quyết định dùng tình nghĩa anh em để mở đầu câu chuyện, tiếp đó sẽ dùng đạo lý để giảng giải sao cho thật khúc chiết.

Hạ Thiên Lưu ngẩng lên nhưng chẳng thèm để ý đến sư huynh mình, mà chăm chăm nhìn Hồ Bất Động nãy giờ cúi gằm dán mắt vào đôi boots anh đang đi, hững hờ trả lời câu hỏi của Hồ Thước: “Chẳng ra sao cả”.

“...” Tiểu tử thôi, dám nói ông đối xử với mình không ra gì, đã vậy còn không thèm nhìn ông mà ngang nhiên trước mặt ông liếc mắt đưa tình, dụ dỗ con gái ông. Anh coi người làm bố như ông chết rồi sao? Không được làm hư đứa con gái ông ngâm đắng nuốt cay nuôi lớn! Ông ta kích động ngăn cản ánh mắt của Hạ Thiên Lưu, ép anh chú ý đến sự tồn tại của mình.

“...” Anh bị một cánh tay bất ngờ thò ra chắn mắt tầm nhìn thì khó chịu nheo mắt: “Bỏ tay ra, vướng quá!”. Cái người bị anh cảnh cáo “loạn trước bỏ sau” kia vẫn giả vờ vô tội, ăn sạch xóa sạch còn muốn người khác trả tiền, bị ỏi vô sỉ còn muốn thẳng cấp.

Bây giờ anh rất mệt, thật sự chỉ muốn leo lên giường mà ngủ một giấc như Phan Đoàn. Thử thách ý chí của anh lúc này không phải là lựa chọn sáng suốt. Cho nên, tốt nhất cô nên lập tức đưa ra một câu trả lời thông minh như “được”, “đồng ý” hoặc là “người ta muốn cùng anh loạn luân”, để anh có thể lập tức lên giường ngủ đến sáng.

Trước ánh mắt bức bách của anh, đầu cô tê dại. Cô hít sâu rồi ngẩng lên nhìn trần nhà, làm bộ dừng dung. Hừm, sao chiếc đèn treo trong phòng khách nhà cô lại bản như vậy nhỉ? Hôm nào phải lau chùi mới được.

“Hai người đừng có đầu mày cuối mắt lộ liễu như vậy trước mặt ta!” Hồ Thước đập bàn, khiến Hồ Bất Động được phen giật nảy. Nhưng Hạ Thiên Lưu vẫn tỉnh bơ như không, phút chốc nhiệt độ xung quanh ông ta giảm mạnh. Được rồi, ông thừa nhận ông đâu không lại cái máy làm lạnh của anh, chưa kể đến tiền bạc của ông cũng nằm trong tay chiếc máy làm lạnh đó. Cho nên, dù ông có muốn phản đối cũng cần khéo léo, uyển chuyển một chút. “Thiên Lưu sư đệ, cậu biết đó, số mệnh con bé này mang điềm xấu. Hễ động lòng với ai, người đó sẽ gặp xui xẻo. Tôi khuyên đệ...”, đừng nên làm đảo lộn vai vế, thứ bậc, đừng có dùng ánh mắt của Hoàng Thế Nhân [1] đó để nhìn ông, ông không quen biết gì Dương Bạch Phương [2] cả. [[1] Nhân vật nam chính trong bộ phim “Bạch Mao Nữ”, là tiêu biểu cho tầng lớp địa chủ phong kiến Trung Quốc thời kì trước Cách mạng; [2] Một nhân vật trong bộ phim “Bạch Mao Nữ”, ông chính là cha của Bạch Mao Nữ.]

“Hừ!” Anh cười nhạt, nhiệt độ tiếp tục giảm xuống. Dám lời cả chuyện mệnh xấu ra để thuyết phục anh sao? Hừ!

“...” Được rồi, có đó không phát huy tác dụng, ta sẽ nghĩ có khác. “Nó đã dính hôn với người khác rồi. Con gái gả chồng như bát nước đổ đi, nước đã đổ đi ai có thể thu về được!” Cứ coi như Hoàng Thế Nhân, cũng không thể cướp không rau của người khác chứ? “Gia đình nhà chồng của nó thế lực rất lớn, quen biết cả các quan chức lẫn bọn xã hội đen. Đắc tội với họ rất nguy hiểm!”

“Cô ấy bị trả hàng rồi!” Nhiệt độ dường như tăng lên một chút.

“Cái... cái gì?” Ông ta còn chưa kịp cảm nhận sự ầm áp của tiết xuân thì những cơn gió bắc đã ập đến, lườm con gái mình một cái, khẽ hỏi: “Mày bị trả hàng khi nào? Sao tao không biết?”.

“Gia đình Trác Duy Mặc thế lực rất lớn sao? Sao tôi lại không biết?” Hồ Bất Động cũng trừng mắt đáp lại bố mình, không giấu được nỗi khinh bỉ với kẻ bán con gái cầu vinh. Đứng rồi, nhà người ta có thế lực, tiền đồ xán. Bởi vậy, ông ta mới đem con gái đẩy vào miệng cọp. May thay, cô không hợp khẩu vị của bà mẹ chồng độc ác kia nên bà ta mới dễ dàng buông tha cô. Nếu không, đời cô thê thảm rồi!

“Bố chưa nói với con, bố cậu ta là xã hội đen sao?” Hồ Thước chớp chớp mắt, cảm thấy kho tư liệu của mình đã thật phong phú.

“Ông cũng không nói với tôi, một đứa trẻ có bố làm xã hội đen và mẹ mở câu lạc bộ trai bao lại muốn trở thành cảnh sát.”

“Hả? Duy Mặc muốn làm cảnh sát?” Hồ Thước không nhận ra mình đang lạc đề. “Chẳng trách... haizz! Khoan đã, như vậy chẳng phải đối đầu với bố cậu ta sao?”

“Trà hàng rồi!” Ba tiếng u ám từ phía đối diện lại truyền đến, nhắc nhở bọn họ mau trở lại chuyện chính, chớ lãng phí thời gian vì chuyện của người khác.

Hai bố con đang mãi nói chuyện nghe vậy giật mình, liền im bật. Cô con gái tiếp tục nhìn lên trần nhà, còn ông bố thì vò đầu bứt tai nghĩ một có khác. Sau khoảng năm phút im lặng, ông đột nhiên lạnh lợi hẳn lên, vổ đùi một cái: “Nó có qua lại với tiểu tử họ Huỳnh nhà hàng xóm! Tuy tiểu tử đó đáng về chương mắt, không được đáng yêu như Duy Mặc nhưng con gái thích rồi, tôi cũng không... Đây... Bất Động, con không được bóp cổ bố”.

“Phi! Lão già chết tiệt! Ông chớ ngồi đây mà nói nhăng nói cuội! Tôi qua lại với anh ấy khi nào? Tôi và anh ấy chỉ là hàng xóm thôi. Chúng tôi là bạn bè bình thường, có đi có lại, có vay có trả!”

“Rõ ràng bố thấy con gói miếng ngọc quan âm rồi lén lút nhét vào thùng thư nhà cậu ta. Như vậy chẳng phải là công khai qua lại sao? Công khai qua lại, con có hiểu không hả? Đáng lẽ bố nên dạy dỗ con tử tế, con gái không nên đa tình. Bệnh này của con và thói quen phun nước bọt bừa bãi phải sửa đi. Thành con dâu nhà người ta rồi sao có thể qua lại với người đàn ông khác nữa?” Ông ta vừa vùng vẫy khỏi bàn tay của con gái vừa phát biểu “tuyên ngôn chính nghĩa”.

“Đúng là thói quen xấu!” Hạ Thiên Lưu ngược mắt lên, giọng nói lạnh lùng của anh khiến những móng vuốt đang siết chặt trên cổ Hồ Thước run run. “Đã vậy để tôi dạy dỗ cô ấy.” Kể ra chuyện sư đệ thay người sư huynh vô dụng của mình dạy dỗ sư diệt cũng là chuyện thường tình.

“Cái, cái, cái gì? Anh muốn dạy dỗ tôi cái gì?”

Dạy dỗ, từ này không thể tùy tiện sử dụng!

“Giúp cô sửa chữa những thói quen xấu.” Những thói quen xấu khiến người khác vô cùng khó chịu.

“Hả? Sư đệ, cậu cảm thấy nó còn cứu được sao? Tôi đã bó tay với nó từ lâu rồi, không cần làm phiền cậu nữa đâu!” Hồ Thước khó khăn lắm mới thoát khỏi móng vuốt của con gái. Ông ta đang nghĩ cách để chia rẽ cặp đôi loạn luân này, chứ không định tác thành cho bọn họ!

“Không sao! Tôi sẽ chữa tận gốc bệnh đa tình của cô ấy.” Nhỏ sạch tận gốc rễ căn bệnh đó. Nói xong, anh đứng dậy, kết thúc cuộc nói chuyện nhạt nhẽo, gấp dài và bỏ về phòng ngủ. Mặc cho hai bố con nhà kia vẫn ngồi ngây trên sofa chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cửa phòng vừa đóng lại, trong bóng tối, anh nghe thấy có tiếng trẻ con cười khúc khích. Anh thần nhiên, cười đồ.

“Bố, đừng trách Phan Đoàn không đứng về phía bố nhé. Anh Trác đó thật sự vô cùng xui xẻo. Hay là bố tính nhầm rồi, anh ta mới là ‘chân mệnh thiên tử’ của chị Hồ?”

“...”

“Nhưng bố không gặp cũng phải. Con người vô tâm như chị Hồ, thật ra chỉ muốn báo thù bố thôi. Chị ấy muốn bố ném thù mùi vị xui xẻo nên mới cố ý đối tốt với bố. Chị ấy không thật lòng thích bố nên bố mới không gặp xui xẻo đúng không?”

“...”

“Con chỉ nói sự thật thôi mà. Đừng lừa con nữa! Nhưng bố cũng có thể thử xui xẻo một chút xem sao, con có thể giúp bố phóng hỏa. Muốn gì thì khó chứ muốn xui xẻo chẳng phải rất đơn giản sao?”

“...”

“Bố, chuyện số mệnh đó thực sự đáng tin sao?”

Trong bóng tối, anh quay lại nhìn Phan Đoàn, hai mắt mở to như đèn pin, chỉ tay về phía phòng khách nơi hai bố con cô vẫn đang cãi vã chưa thôi, lạnh lùng hỏi lại “Con cảm thấy thế nào?” Cứ coi như thật sự có số mệnh, thì cũng không khác chế nổi ngôi sao Hồng Loan xui xẻo còn dám đa tình này.

“Số mệnh của chị Hồ thực sự rất khó nói.” Phan Đoàn vờn vai “Nhưng bố định giúp chị ấy chữa bệnh đa tình thế nào? Con cảm thấy bệnh này của chị Hồ, đã là bệnh ngấm vào máu rồi, rất khó chữa trị”

“Bóc thuốc đúng bệnh.”

“Bố, con nghĩ lấy độc trị độc sẽ hiệu quả hơn.”

“...”

Lấy độc trị độc

Cô nghe thấy rồi!

Anh định dùng chiêu bí ỏi này để đối phó với một thiếu nữ sức trời gà không chặt sao?

Cô biết rõ, những lời anh nói đều phải qua lý giải vòng vo mới hiểu được ẩn ý thực sự. Lần này, bị cô nghe hết rồi nhé. Nói là muốn giúp cô sửa chữa thói quen xấu? Ha ha, hóa ra chính là âm mưu đưa cô đi gặp Thượng đế. Người chết rồi, thì thói quen xấu cũng không còn nữa! Anh làm việc không cần quá sạch sẽ dứt khoát đến như vậy đâu? Cho người ta một chút ảo tưởng không được sao?

Hồ Bất Động không hề nhận ra cả thân người mình giống như con cóc dính lên cửa phòng Hạ Thiên Lư, chăm chú thám thính quân tình. Cô chẳng để bất cứ lời giáo huấn, dạy dỗ nào của bố mình vào tai, chỉ hận không thể xuyên qua lớp gỗ mà chui hẳn vào bên trong, tốt nhất là chui hẳn vào trong chăn của hai tên ma đầu một lớn một bé kia mà vạch trần toàn bộ kế hoạch độc ác của hai người họ.

“Này sư đệ của ông có nghiên cứu về độc được không?” Cô vẫn dán tai lên cánh cửa, hơi nghiêng đầu về phía bố mình. Người ta đang vạch kế hoạch hạ độc thủ với cô, cô phòng vệ chính đáng cũng là điều đương nhiên.

“Hả? Sao con biết cậu ta rất thành thạo về thuốc?” Dù gì cũng là bố con, lợi dụng ông ta làm tình báo kẻ cũng là cách hay.

“...” Làm sao cô biết được. Cô chưa từng biết cái sự thật tàn nhẫn này.

“Con làm sao mà tự nhiên trông tuyệt vọng thế?”

“Anh ta thành thạo đến mức nào?” Cô từng bị anh ép uống thứ thuốc rất đắng, khi đó cô không hề có ý định tìm hiểu về y thuật của anh, nhưng bây giờ vì bảo vệ cái mạng nhỏ bé của mình, cô cảm thấy mình cần phải hiểu về anh trên mọi phương diện.

“Thành thạo đến mức nào à? Vấn đề này khó trả lời quá. Khi con còn nhỏ hề ốm đau, bố đều lên núi nhờ cậu ta bốc thuốc, tiết kiệm được tiền mua thuốc. Cái gì tiết kiệm được thì nên tiết kiệm.”

“Đừng nói với tôi, số thuốc chuột tốt hơn hẳn những loại bán trên thị trường, khiến lũ chuột chỉ ngủ thôi đã lăn đùng ra chết mỗi lần xuống núi ông tiện tay mang về cũng là...” Cô run rẩy chỉ vào cửa phòng Hạ Thiên Lư, chờ đợi một câu trả lời phù định.

“Không màu, không mùi, giết chuột vô hình, lại rất dễ sử dụng. Lúc đầu không phải chính con cũng vỗ tay khen ngợi sao?” Hồ Thước nhướn mày, hết lời ca ngợi khả năng diệt chuột của sư đệ mình.

“Vậy anh ta giết người chắc cũng nhanh gọn như vậy nhỉ?” Lúc ấy cô khen ngợi là vì kẻ bị giết là chuột nhưng bây giờ đối tượng đổi thành cô, cô khen ngợi chẳng phải là tự sát sao? Tội lỗi! Không màu, không mùi... Vậy làm sao mà đề phòng được? Xem ra bây giờ chuyện thông minh nhất cô có thể làm chính là chọn cho mình một phần mộ. Nhưng nếu vậy đây có được coi là một vụ mưu sát người tình không?

Cô lo sợ cuộn tròn trong chăn. Từ ngày mai, cô bắt đầu ăn ở ngoài, tuyệt đối không ăn bất cứ thứ gì trước mặt anh. Cứ như thế, cô run bần bật rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Trong lúc mơ màng, cô nghe loáng thoáng có tiếng nói chuyện, phớt lờ khi lạnh bốc lên...

“Thiên Lư à, cậu chắc chắn mình phải làm như vậy chứ?” Giọng nói âm áp pha chút giọng điệu cười cợt khiến cô nghe mà nổi cả da gà. Tuy biết là câu lạc bộ của mục tử bà kia tiếp cả khách nam, nhưng đây là lần đầu tiên cô chứng kiến hai người đàn ông tình tứ với nhau.

“Ừ!” Giọng anh lạnh buốt khiến cô cuộn chặt lấy tấm chăn thêm chút nữa. Tại sao từ khi cô chuyển ra ngủ dưới đất, anh dậy mỗi ngày một sớm vậy? Làm ơn đi, trả lại cô một Hạ Thiên Lư thản thờ, hay ngủ nướng đi. Không ai yêu cầu anh ta tiến bộ như vậy đâu.

“He he, tôi chỉ cảm thấy, cô gái đó thật sự đáng thương.” Cô... cô... cô gái đó? Mắt cô bắt đầu máy liên tục, không phải có điềm chẳng lành gì chứ? Không... không phải bọn họ vừa nũng nịu nhau vừa thương lượng chuyện hạ độc cô chứ? Đừng có lấy cô ra mà tán tỉnh nhau.

“Vậy thì sao?” Tàn nhẫn, sắc lạnh, không có chút lòng trắc ẩn nào.

“Bị đối xử như vậy, chắc sẽ khóc chứ?” Khóc? Rốt cuộc anh ta muốn làm gì? Còn khiến cô khóc nữa.

“...”

“Chắc không đâu. Anh muốn cô ấy khóc lóc đến cầu xin anh đừng không?” Đúng là bây giờ rất muốn khóc lóc cầu xin anh tha mạng.

“Hừ!” Anh cười nhạt...

“Thiên Lư à, có lúc tôi thấy cậu thật xấu xa. Bà chủ biết chuyện này không?”

“Hiện tại thì chưa biết.”

“Ý cậu là bảo tôi đừng nghe chuyện đúng không? Thiên Lưu à, cậu nên thử nói thẳng với người ta. Tôi nghĩ rất ít người có khả năng lý giải được lời nói của cậu giống như tôi.”

“...”

“Cạch!”

Có tiếng đập điện thoại. Anh không hy vọng đối phương lý giải được lời của mình.

Mong sao đối phương vì thái độ nhờ cậy thô lỗ của anh mà từ chối trở thành tông phạm, giúp kẻ xấu hạ độc giết thiếu nữ vô tội. Nhưng kẻ vừa nói chuyện cùng anh, nghe chừng sẽ nghe theo quyết định của anh, không ngại vất vả giúp đỡ anh, còn thân mật gọi anh một điều “Thiên Lưu” hai điều “Thiên Lưu”, xem ra lời cầu khẩn của cô không thể linh nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Dù gì

“Dù gì nếu không phải anh gặp xui xẻo tôi đã không để ý đến anh như vậy!”

Phải chọn môn học thêm, chọn môn học thêm rồi không học, đây là truyền thống “tốt đẹp” của trường dạy nghề không mấy tên tuổi này. Đương nhiên, đây luôn là tôn chỉ giáo dục của Hồ Bất Động, mức độ học tập vừa phải, nhưng không để mình bị liệt vào hàng cá biệt.

Nhưng khi ngôi nhà ấm áp của cô rất có thể biến thành hiện trường đầu tiên của một vụ án mạng, cô không thể không từ bỏ truyền thống đã gắn bó lâu dài với mình đó. Đeo túi xách lên, lẹ chân, chuồn ra ngoài.

Hạ Thiên Lưu thản nhiên nhìn chiếc túi xách căng phồng của cô, cười nhạt một tiếng. Kế hoạch tẩu thoát của cô diễn ra suôn sẻ, cô hơi quay đầu lại để chắc chắn rằng anh không có ý định ngăn cản mình.

Thế là, cô ngồi trong phòng học lạnh lẽo, nghiền ngẫm cuốn Bí kíp giải độc trên giang hồ của bố mà cô lén trộm được. Cô vừa xoa hai tay vào nhau, khịt khịt cái mũi sắp đông cứng vừa nghiền cứu phương pháp giải độc thuốc chuột. Liếc qua cái phòng học mới chỉ lác đác vài cô cậu đến. Cô lại chán nản gõ tay lên phương thuốc “Phong lưu tuyệt mệnh tán”, chống cằm nhìn góc bên trái, cậu bạn cùng lớp A rút tờ giấy ăn, giúp bạn gái lau vết dầu bánh dính trên miệng. Chướng mắt!

Ở góc bên phải, “cây vắn” của lớp đang cặm cụi với bức thư tình mình đã ấp ủ từ lâu. Tại sao cô biết? Xí, chẳng có học sinh nào ngồi làm bài tập toán mà mặt đỏ tía tai, chân tay run rẩy thế kia cả. Đã thế còn công khai để cuốn năm trăm bài thơ tình nổi tiếng ngay bên cạnh. Vô duyên!

Cô bạn ngồi bàn sau thì đang “xe chỉ luồn kim” để đan khăn cho bạn trai mình, có lẽ ở nhà sẽ dễ dàng bị phát hiện nên cô ta không thể không chuyển sang trận địa khác. Hai người trước mặt thì gọi điện thoại đặt vé xem phim cho buổi hẹn hò ngày mai... Khốn kiếp, cái thế giới này không còn ai độc thân nữa sao? Mà tại sao tất cả đều chọn ngày hôm nay để phô diễn tình cảm trước mặt cô? Lẽ nào vì quá lâu cô không lên lớp học thêm nên không biết lớp học thêm đã biến thành đại bản doanh cho các cặp uyên ương sao?

Cô bịt tai lại, cúi đầu xuống, tập trung toàn bộ tinh thần vào bí kíp “Phong lưu tuyệt mệnh tán”. Có lẽ trước khi tìm cách giải độc cho thuốc chuột, cô cần suy nghĩ lại một chút. Vì sao Hạ Thiên Lưu còn chưa có động tĩnh gì mà đã dọa cô khổ sở thế này? Vì sao cô phải ngồi đây chịu đựng cái lạnh, còn phải chứng kiến những cảnh âu yếm, thắm thiết của những cặp đôi khác trong khi trái tim mình đang lạnh giá. Hừm, bọn họ thật chẳng chịu để ý cảm xúc của người khác.

“Rầm!”

Cánh cửa phòng học bị đập tung, tiếng “rầm” khó chịu truyền đến tai cô. Cô không ngẩng đầu lên, tiếp tục bịt chặt tai, nhăn mày, khẽ càu nhàu: “Lại thêm một tên bỏ nhà ra lớp học để yêu đương, hẹn hò”.

Cô tiếp tục ép mình nghiền cứu từng câu từng chữ trong sách. Đột nhiên nhận ra không gian xung quanh im ắng lạ thường. Cô từ từ ngẩng đầu lên, cậu bạn trước mặt đang há hốc mồm nhìn về phía mới phát ra tiếng động. Dường như mọi người đang sợ hãi điều gì đó, vội vã quay đầu lại tiếp tục với công việc của mình, kể cả cậu bạn A lẳng từ kia.

Cô cảm thấy một loạt ánh mắt hình viên đạn đang chĩa vào lưng cô, đến mức xương sống cô cứng đờ. Cô nhát gan, cô không dám quay sang nhìn, chỉ tới khi một chiếc mũ tối màu rơi “bịch lên bàn cô với một sức nặng khủng khiếp mà chắc chắn không tự nó có được, cô mới chịu ngược nhìn lên rồi dừng lại trên chiếc áo sơ mi đen và áo khoác ngoài màu xám mờ phanh, mùi thuốc lá nồng nặc tỏa ra, khiến mũi cô tắc nghẹt.

“Cô có ý gì đây? Khốn kiếp!”

Trác Duy Mặc quát oang oang, nhìn đầu cô vẫn cúi gằm xuống. Anh nhẫn nại lắm mới có thể kiềm chế những câu bậy bạ và thay bằng những lời khiển

người ta nghe có thể chấp nhận được. Sự yên tĩnh trong phòng học càng làm nổi bật tiếng nguyền rủa hung dữ của anh. Anh mặc kệ những ánh mắt ngỡ ngàng vì sự xuất hiện đột ngột của một học sinh mà điểm chuyên cần gần như bằng không, thậm chí còn lườm cho cậu bạn A vốn định mỉm cười chào hỏi anh và cậu phải bỏ ngay ý định đó, vội vã quay sang phía cô bạn gái đang run cầm cập trước mặt. Anh bước nhanh đến bàn cô, vứt trước mặt cô chiếc mũ mà chính cô đã nhét vào ngăn bàn anh trước khi anh đến. Cô còn giả bộ không biết gì sao?

Giải thích, giải thích, giải thích! Tại sao con gái cứ thích nghe người khác giải thích như vậy? Khốn kiếp lại còn có thời hạn hợp đồng nữa. Anh thà chết chứ không chịu lép vế trước lão thái bà kia, lẽ nào muốn anh đứng trước mặt lão thái bà và gãi sư thúc mặt lạnh như tiền, không biết từ đâu chui ra kia nói những lời sáo rỗng, nhu nhược? Xi... đừng hòng.

Chỉ mới một ngày thôi mà cô đã vội trả lại anh chiếc mũ, như vậy là ý gì? Cô không biết chiếc mũ đó đã bị nhét trong ngăn kéo bàn anh bao lâu rồi sao? Sao cô có thể nhẫn tâm vứt nó trở lại nơi tăm tối, không có ánh mặt trời ấy chứ? Cho nó mốc, cho nó hỏng, cho nó bị người ta ném vào thùng rác?

Cô lắp bắp, vẫn không dám ngẩng lên, chỉ dám mấp máy môi thử độ thánh của tai anh. “Tôi chẳng có ý gì cả. Khốn kiếp, tại... tôi qua lạnh quá nên cảm ơn anh cho tôi mượn dùng tạm, bây giờ trả...”

“Khốn kiếp, có giỏi cô nói tiếp xem nào!”

“Xem bản thiếu gia có đánh cho cô khóc lóc kêu trời, bới đất tìm răng không”. Những lời đe dọa đó tuy anh không nói ra miệng nhưng cô lại nghe thấy rất rõ. Chẳng phải là thần giao cách cảm mà là bất cứ ai có mặt tại hiện trường lúc đó đều đọc được những lời ấy trong ánh mắt anh. Hai tay anh buông thõng xuống hai bên siết lại mỗi lúc một chặt, tiếng xương khớp kêu lên: “Rắc, rắc!”.

Sự thực chứng minh, cô không dám, thực sự không dám. Thế là, cô chột im lặng để bảo đảm sự an toàn, chỉ dám bấu môi tỏ thái độ phản đối.

“Đi ra ngoài!” Anh đá nhẹ chiếc ghế trước mặt qua một bên. Không thể trở thành trò hề trước đám đông, chuyện ân oán riêng tư, người trong cuộc nên giải quyết riêng với nhau.

“Tôi không muốn!” Tiếng phản kháng vo ve như muỗi kêu, ánh mắt vẫn dán xuống gấu quần anh.

“Cô nói cái gì?” Giọng anh thấp xuống, kèm theo đó là những lời uy hiếp rìn rít bên tai: “Cô thử nói lại lần nữa xem!”.

“Sắp... sắp vào lớp rồi.” Học sinh đều đến đông đủ rồi, thực sự không có lý do để trốn tiết.

“Vào lớp?” Âm lượng được điều chỉnh to hơn một chút. Chẳng lẽ cô muốn vào học là bản thiếu gia sẽ để cô học sao?

“Những lời uy hiếp đó, anh có thể đừng nói to như vậy được không?” Đó là “ngầm” cơ mà, phải để nó giữ đúng giá trị của nó chứ. Cô thực sự không muốn nhìn những lời ấy hiện ra rõ mồn một thế kia.

“Đi ra ngoài!” Anh không nhẫn nại thêm được nữa, ném lại một mệnh lệnh rồi bỏ ra ngoài trước. Lời uy hiếp vẫn văng vẳng bên tai cô: “Đừng để bản thiếu gia phải nói đến lần thứ ba, nếu không thì...”.

Cô miễn cưỡng đứng dậy, cố làm ra vẻ bình thản kéo quần lên, chuyển động cái cổ và thắt lưng đã mỏi nhừ vì ngồi lâu. Cậu bạn A này giờ đã mấy lần định lên tiếng nhưng không dám, đột nhiên gọi cô lại.

“Này, sao cô lại dây dưa vào Trác Duy Mặc thế? Còn chọc anh ta tức giận đến thế. Cô chán sống rồi sao?”

Cô lắc đầu, thờ dãi một cái, rồi chán nản ra khỏi lớp học.

“Huỳnh Nhất Nhị không ở đây, lần này không ai cứu nổi cô rồi.”

Cô trừng mắt lườm tên đáng ghét đang cười cợt trên nỗi đau khổ của người khác đó, kéo cửa phòng học, trước khi đi còn ném lại một câu: “Bánh rán của bạn gái anh rơi xuống quần áo rồi kia, mau lau đi”. Lo chuyện của mình trước đi, chớ nhúng mũi vào chuyện người khác.

Trác Duy Mặc dựa lưng vào cột trụ đá ở đầu hành lang, khoanh tay trước ngực, bả vai chống vào cột đá. Mặt anh dài như cái bom nhìn Hồ Bất Động xắn tay áo lên ra khỏi lớp học, hết nhìn trái lại ngó phải, tuyệt không dám nhìn thẳng người trước mặt, đầu vẫn cúi gằm như thể muốn nói với anh: “Khuôn mặt đáng ghét của anh không đẹp bằng đôi giày đá bóng đầy bụi này”.

“Đứng ngây ra đó làm gì? Đưa tay nâng cằm cô ta lên là được rồi!” Tiếng nói vọng ra từ lớp học.

Anh chau mày, lướt qua vai cô nhìn về phía cửa lớp đang phát ra tiếng ồn ào. Mấy học sinh trong lớp kéo cửa phòng học, ló đầu ra xem trộm, vừa thấy bị phát hiện, bọn họ lập tức thè lưỡi rút cổ, trả lại an ninh, trật tự cho hiện trường. Lúc đó anh mới thu lại ánh mắt khủng bố của mình.

Xi, cảm của con gái, anh thường chỉ nắm lấy mà cắn, chứ ẽo là nâng lên, anh chưa làm bao giờ! Đó không phải là phong cách của anh. Nhưng không hiểu sao lúc này, anh lại đang cân nhắc đề nghị của lũ ngốc kia, làm cái việc mà anh luôn cho là rất ngu ngốc. Tóm lại, nhưng việc không thuộc sở trường của anh, lại chính là những thứ cô thích nhất. Quả thật là ngu dốt!

Cô nhìn nắm đấm của anh cứ nói lòng ra lại siết chặt lại, mới nâng lên lại hạ xuống ngay, sau đó một tiếng thờ dãi ngán ngấm lọt vào tai cô. “Khốn kiếp, tôi không làm được. Cô tự mình ngẩng đầu lên đi, bản thiếu gia không thích phải liếc xuống nói chuyện!”.

Nghe thế, cô dùng toàn bộ sức lực của cổ để hơi ngẩng lên nhưng lại lạnh nhạt nhìn đi chỗ khác.

“Rốt cuộc cô đang giận bản thiếu gia chuyện gì?” Đầu thì anh có thể khổng chế được nhưng ánh mắt thì biết làm sao đây?

“...” Cô không phản đối, con người chuyển từ trái qua phải, giữa đường có lướt qua thấy biểu hiện có chút ảo não của anh.

“Lão thái bà kia muốn bới lông tìm vết, cố tình gây sự. Đầu óc cô có vấn đề hay sao mà không nhận ra?” Uông cho anh vẫn nghĩ rằng chỉ số EQ của cô cao hơn của anh, thế mà lại không nhận ra thủ đoạn khiêu khích bỉ ổi này của bà ta.

“Dù gì tôi cũng bị trả hàng rồi, cần gì để tâm chuyện của một người qua đường như anh.” Con người của cô lại một lần nữa chuyển từ phải qua trái, dùng trộm cái định nghĩa của sự thức cô về người qua đường. Đúng, bọn họ chẳng qua chỉ là người qua đường. Cô đâu cần vô duyên vô cớ lại khiến trái tim yếu đuối của mình thêm một lần nữa tổn thương.

“Ai muốn trả hàng chứ?” Anh hơi kích động. Rốt cuộc là ai đang trả hàng? Rõ ràng người thấy chiếc mũ bị ném trả lại trong ngăn kéo là anh. Người bị chấn động đến mức chân tay lạnh cóng là anh. Thậm chí người tới qua sau khi đập cửa bỏ ra ngoài, đã ngồi trong quán rượu hút thuốc cả đêm cũng là anh. Bây giờ cô lại ở đây mà giận dỗi, tố cáo anh! Úc hiếp anh vì hình tượng không bằng cô, học hành cũng thua cô, lại không biết già bộ đáng thương, già bộ vô tội như cô, càng không biết làm ra vẻ không có chuyện gì như cô.

“Dù gì tôi cũng là nguyên nhân khiến mẹ con anh cãi nhau, chính tôi là kẻ châm ngòi nổ cho cuộc chiến tranh, khiến anh có cơ để đối đầu với bà ta!” Uông cho cô cảm thấy có lỗi vì đã hại anh gặp xui xẻo, áy náy trong lòng. Thật ra mọi người đều giống nhau, người tám lạng kẻ nửa cân.

“Đó là...” Chuyện anh muốn đối đầu với lão thái bà, không liên quan gì đến cô. Cô làm gì mà vội vã bỏ chạy vậy? Cho dù lúc đầu anh có chút động cơ không trong sáng, là cho kẻ lúc nào cũng thích can thiệp vào cuộc sống của anh kia một bài học nhưng chỉ là nhân tiện thôi. Lẽ nào thứ đáng ghét trong lòng ngực của anh là già? Bộ phận nhảy nhót vui vẻ đó là thận chứ không phải tim. Anh chau mày, hăng giọng, nói tiếp: “Khôn kiếp, cô không phân biệt được chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói sao?”

Đúng là cô không phân biệt được chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói. Bởi vì cô cảm thấy chuyện gì cũng đều rắc rối. Cô ngậy ra một lát rồi tiếp tục mở đầu với “dù gì”.

“Dù gì nếu không phải vì mẹ anh và bố tôi, chúng ta vẫn chỉ là người qua đường, cứ tiếp tục như vậy thì hơn. Sau này gặp nhau thì chào một câu, còn nếu không muốn phiền phức, không chào cũng không sao.” Cô cảm thấy tốt hơn nên quay lại như trước đây, anh phóng xe máy lướt qua cô, huýt một hồi sáo rồi đi tiếp, hoặc cô lẳng lặng lướt qua khi thấy anh có một số hành vi mờ ám với các cô gái khác.

“Ai muốn làm người qua đường của cô chứ? Khôn kiếp!” Chưa bao giờ anh coi cô là người qua đường, cùng lắm chỉ liệt cô vào danh sách những cô gái anh không thể đụng vào. Nhưng bây giờ anh lập một danh sách mới, trong danh sách đó chỉ có mình cô, anh chưa có dự định thay đổi hoặc thêm người khác. Hơn nữa đã lập danh sách mới rồi, anh không định để nó trống trơn cho nên cô phải ở nguyên đó cho anh, không cho phép cô tự động điều chỉnh.

“Dù gì tôi cũng không có hứng thú muốn biết ước mơ của anh là gì. Anh làm cảnh sát cũng được, làm lưu manh cũng chẳng sao. Dù gì ngay từ đầu anh đã không định cho tôi biết, chúng ta vốn dĩ không nên thân thiết. Dù gì nếu không phải anh gặp xui xẻo tôi đã không để ý đến anh như vậy!”

“...” Mấy tiếng cuối cùng của cô đánh thép, sắc nhọn. anh không sao tiêu hóa được. Nó xoắn lấy tim gan anh, hòa lẫn với số khói thuốc mà tới qua anh hút, khiến anh trần trụi mãi không thôi. Anh chau mày, khế nhếch miệng, dường như không biết đáp lại ra sao, cuối cùng thốt ra một câu đầy ngậy ngô: “Cô... nói cái gì?”

Sau khi đã dùng cạn sự dũng cảm của mình, cô mệt lả, cố gắng hít thở, đưa ngón tay lên miệng cắn. Cô đã nói những gì, đến cô cũng đang phải nhớ lại. Hình như cô đã nói gì đó không nên nói, hình như những lời đó sẽ khiến anh tức giận. Hình như cô đã nói những lời rất thật lòng.

“Anh... nói cái gì?” Lần này những lời thoại cô ngậm hiểu được không phải là: “Cô có gan thì nói lại lần nữa xem nào!”, mà là... “Tôi không muốn nghe lại nữa!”.

Thế là cô im re, lại tự dùng răng và môi giày vò ngón tay mình... Cô cắn rất chặt.

“Cho nên đây chính là nguyên nhân cô và cậu ấy kết thúc? Bởi vì cậu ấy không gặp xui xẻo nữa?” Hình như đây là lần đầu tiên, anh thẳng thắn nhắc đến Huỳnh Nhất Nhị trước mặt cô. Anh đã nghe nói về chuyện số mệnh vợ vắn của cô từ miệng Huỳnh Nhất Nhị, cũng ít nhiều biết một số chuyện của cô, nhưng chỉ là nghe phong thanh, bóng gió. Chỉ có lần này, anh chính tai nghe thấy. Chính tai nghe thấy từ miệng cô nói ra.

Nhưng không vui vẻ lên được.

Cho nên, cô chỉ cho rằng, anh xem cô như công cụ để anh đối đầu với mẹ mình. Bởi cô nghĩ anh vì cô mà gặp xui xẻo nên mới để mắt tới anh, nên mới không phản đối chuyện đính ước, mới kéo anh cùng đi xe bus, mới giúp anh dọn dẹp nhà cửa, mới nấu cơm cho anh; cho nên khi thấy anh gặp xui xẻo, cô mới cười nhạt kì quái; cho nên, cô lúc nào cũng hỏi anh: “Anh vẫn xui xẻo phải không?”.

Thực là lý do khiến người ta nổi giận.

Anh tự cười nhạo mình, đầu hơi quay đi chỗ khác, nhưng ánh mắt anh không có chốn “nuông thân”, cuối cùng đành trở về bên người mà anh không muốn nhìn nữa. Anh định bỏ đi, đi thật xa, để chuyện này chấm dứt ở đây, nhưng cô giữ vạt áo anh lại.

Anh quay đầu nhìn cô một lần nữa, phải kiềm chế lắm anh mới không hất văng tay cô đi, chỉ từ từ đưa tay gạt cánh tay đang giữ lấy áo mình ra, đẩy nhẹ

vai cô, khiến cô hơi lảo đảo, rồi đứng sang một bên.

Anh dừng lại, yết hầu khẽ động đậy. “Chiếc mũ đó, nếu cô không cần thì vứt nó đi. Dù gì tôi cũng không cần nó nữa.”

“...”

Trác Duy Mặc lần đầu xuất hiện trong lớp học thêm nhưng vẫn không cải thiện được điểm không chuyên cần. Trác Duy Mặc lần đầu tiên muốn giải thích với ai đó nhưng đối phương lại không biết tốt xấu khiến anh phải giữ lại lần đầu tiên này.

Cô trở lại lớp học, bỏ ngoài tai những lời xì xào bàn tán của cả lớp, nhìn chiếc mũ bị ép dưới cuốn sách, chợt phát hiện có gì đó làm ướt trang “Phong lưu tuyệt mệnh tán”. May mà chỉ có hai giọt.

Dù gì... nếu cô nói, cô chỉ ghét bị anh coi như người qua đường xa lạ, chỉ không muốn nghe những lời vòng vo tam quốc từ miệng người khác, chỉ trách anh tại sao không nói với cô chuyện anh muốn thi vào trường cảnh sát, một chuyện bình thường như thế đến bạn bè còn có thể chia sẻ với nhau, thì chắc anh cũng không tin.

Dù gì...

Sur thúc cô cũng nói rồi, cái số mệnh thối nát này sẽ theo cô cả đời!

Xi..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Lấy độc trị độc (thượng)

“Thực ra, cậu chỉ muốn báo thù thôi mà.”

“Làm rất tốt!

“Bộp!”

Một tiếng vỗ tay tán thưởng, biểu dương, khen ngợi nặng nề đập lên vai Hồ Bất Động. Cô nghi ngờ những lời tán thưởng của bà chủ câu lạc bộ. Cô thực sự làm được chuyện lớn đến mức khiến bà ta vỗ vai cô mạnh như vậy?

“Hình như tôi không nhớ tôi đã làm gì mà được bà khen ngợi đến như vậy.” Cô nghi ngờ gờ ngón tay tự chỉ vào khuôn mặt ngây thơ, thuần khiết của mình. Cô thề, cô không hề tiếp khách, không có khả năng khiến cho tiền trong túi bà chủ tăng lên.

“Cô đương nhiên làm rồi, còn làm rất triệt để là khác.” Bà chủ nhìn bộ mặt ngờ ngác của cô, gờ mấy món tay sơn màu hồng nhạt lên. “Trác Duy Mặc, thăng tiến từ chết tiệt đó cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn tiếp khách cho tôi rồi, hơn nữa còn mặc cho khách hàng giầy vò, không nói tiếng nào.”

“...” Khóe miệng cô hơi nhếch lên, nở nụ cười gượng gạo. “Chúc mừng bà!”

“Đừng chúc mừng quá sớm. Tiểu tử nhà tôi làm sao có thể nghe lời dễ dàng như vậy, nó có điều kiện.” Bà ta nhếch đôi môi điểm lệ lên, nói tiếp: “Điều kiện tiên quyết là cô phải biến mất trước mắt nó”.

“...” Cô ngẩn ra, đứng như trời trồng hồi lâu mới định thần lại, thì ra không phải làn khí nóng tỏa ra từ chiếc điều hòa khiến đầu cô ong ong choáng váng. Cô bấu môi, bỗng nhiên cảm thấy mình vô duyên vô cớ phải chịu ầm ức, vội vàng mammals mặt. “Con trai bà thật không có phong độ.”

“Chẳng có cách nào khác. Chắc cô hiểu cảm giác một người đàn ông bị đá thì thế nào chứ. Lẽ nào còn muốn anh ta giữ phong độ nói với cô ‘không sao, từ nay chúng ta là bạn’?”

“Làm bạn không được sao?” Vậy kẻ mấy ngày trước còn nói với cô muốn làm bạn với cô, là sao chứ? Bị vật gì đập trúng đầu rồi sao?

“Ha ha! Chỉ có đồ ngốc mới kết bạn với loại con gái vô lương tâm”

“Bà định khiến tôi biến mất như thế nào?” Giết chết? Chôn sống? Giam cầm cả đời? Hay là hủy dung nhan của cô, hủy diệt đường sống?

“Mặt cô không cần tái mét đi vậy đâu. Tuy cô ức hiếp con trai tôi nhưng nể mặt ông bố chẳng ra gì của cô, cũng nể tình cô đã kích thích được tổ chất trai bao của nó, tôi sẽ không xử tệ cô.”

“Thật ra tất cả là gian kế của bà.” Để lừa con trai mình vào tròng, bà ta ép cô làm một kẻ xấu, dồn kẻ đáng thương chỉ số EQ bằng không đó đến mức

căm ghét hồng trần, sau đó lợi dụng đúng thời điểm anh ta mâu thuẫn nhất. Lần này, cô sáng tạo ra một tội ác mới rồi.

“Cũng là nhờ cô phối hợp tốt. Chẳng qua tôi chỉ khiến cô nói ra những lời tự đáy lòng thôi, giữ trong lòng quá lâu không tốt cho tim cô đâu, nói ra rồi thấy thoải mái hơn nhiều đúng không?”

“Tôi thích giữ bao lâu thì sẽ giữ bấy lâu, dù có bị móc cũng không liên quan đến bà.”

“Cũng được!” Bà ta nhún vai. Ngoài nhân viên của mình, bà ta cũng không rảnh để quan tâm đến chuyện của người khác. Bà ta chỉ ra ngoài cửa, nói: “Tôi đã đồng ý với tiểu tử chết tiết kia để cô biến mất trước mặt nó. Cô chỉ cần ra khỏi câu lạc bộ này là được. Cô đã bị liệt vào danh sách những khách hàng không được đến. Cảm ơn đã quan tâm, tiện tay đóng cửa giúp”.

“Bà như vậy có coi là qua cầu rút ván không?”

“Sai, tôi thông thường thích qua cầu đốt ván, đến tro bụi cũng không để lại cho người khác.”

“Tốt nhất bà nuốt hết cả đồng tro bụi đó đi, cẩn thận chết vì tro lại bùng cháy!” Cô tức tối nguyên rủa, quay ngoắt người bỏ đi. Thấy bà chủ đó hoàn toàn không có ý giữ mình lại, cô càng tức giận hất mạnh cửa, đi vào thang máy, ấn loạn xạ các nút điều khiển.

Ai thêm chứ!

Cô đâu có quyến luyến gì cái nơi sực nức mùi thuốc lá này, lần nào đến đây đều chẳng có gì tốt đẹp. Nghĩ đi nghĩ lại cũng không nhớ nổi một kỉ niệm nào vui vẻ. Mỹ nam rất nhiều nhưng chưa ai phục vụ cô. Cô cũng chưa bao giờ bước chân lên sân nhảy xa xỉ kia. Rồi còn phải đứng ở bên xe bus mà thèm thườn nhìn những chiếc xe hơi sang trọng. Còn nữa, còn bị mẹ con mụ tú bà xoay như chong chóng.

Nhưng...

Cô lại cảm thấy ở nơi này rất hiện thực, lẽ nào trong mật có sẵn có tổ chất phong trần gì đó nên mới nảy sinh sự cộng hưởng quái dị đối với phong thủy nơi này?

Cô tự cười nhạo mình, nhắc chân đá vào cái chậu cây ở cửa thang máy, mấy đầu mẩu thuốc lá hút dở còn vút đầy trong đó, đưa ánh nhìn nhanh chóng chuyển lên chỗ bảng điều khiển ánh sáng đèn của thang máy.

Cô vẫn nên về nhà sớm một chút làm người vợ đảm đang thì hơn.

“Tĩnh toong!”

Cửa thang máy mở ra, cô định bước vào thì thấy một người đàn ông vẻ mặt tươi cười nhìn cô. Cô hơi sững lại, nhướn mày lên.

“Hóa ra cô ở đây!”

Cô mơ màng chớp mắt, nhìn bộ âu phục trên người anh ta, biết ngay là nhân viên phục vụ ở đây, giọng nói dịu dàng như có điện, khiến não cô tê tê. Nhưng giọng nói đó, khuôn mặt đó và cả nụ cười đó cô đều thấy rất quen, hình như cô đã nghe, đã gặp ở đâu rồi. “Anh... là ai vậy?”

“Đã kích lớn nha! Cô không nhớ tôi sao?” Anh ta khẽ mỉm cười và coi sự đã kích của cô nhẹ nhàng giống như mạng nhện vậy.

“Tôi nên nhớ anh sao?” Cô chưa từng chọn anh ta, cần gì phải nhớ một người qua đường.

“Ừ... theo nguyên tắc, cô nên nhớ tôi mới đúng, bởi vì căn cứ theo tin tình báo của Thiên Lư, mẫu đàn ông như tôi rất hợp khẩu vị của cô, không phải sao?”

“Mẫu người như anh... hả??? Anh chính là người đó...” Người đàn ông gọi điện tán tỉnh sư thúc cô, chính là kẻ có giọng nói lãnh lớt như nhân vật hoạt hình, còn nói sẽ chơi cho cô khóc!

“Cô nhớ ra rồi chứ?” Ánh mắt Tàn Vĩnh Thi bỗng nhiên chuyển thành khinh bỉ, hoài nghi không biết rốt cuộc cô nhớ lại tình tiết nào. Anh ta có nên nhắc nhở cô một chút, chính anh là người đầu tiên dụ dỗ cô sa vào câu lạc bộ tổn tiền này, tuy công việc sau đó đều do thực tập sinh Trác Duy Mặc phụ trách nhưng cô cũng không nên quên anh luôn như thế. Mà thôi, thật ra hai bên đều giống nhau, nếu không phải Thiên Lư nhắc lại có lẽ anh ta cũng không nhớ nổi cô từ đâu chui ra nữa.

“Anh... anh... anh... đừng tưởng tôi không biết anh và kẻ vô lương tâm kia có gian tình và âm mưu với nhau. Anh muốn làm gì tôi?” Tốt xấu gì anh cũng là sư thúc của cô, cũng coi như người một nhà, sao có thể dùng chiêu mượn dao giết người tàn nhẫn này với cô?

Tàn Vĩnh Thi trưng ra một nụ cười nham hiểm. “Không làm gì cả, tôi chỉ muốn giúp Thiên Lư một tay mà thôi.”

“Anh cũng có thể giúp tôi...” Tha cho cô? Cô đang mừng thầm vì mình bị hót ra khỏi cửa, bận về nhà xem ti vi.

“Không được!” Tàn Vĩnh Thi lắc đầu, từ chối thẳng thừng.

“Vì sao?”

“Bởi vì tôi với cô không thân.”

“...” Bây giờ thân cũng chưa muộn mà.

“Bởi vì tôi không có hứng thú với cô.”

“...” Không có hứng thú thì tha cho cô đi đi, như vậy cả hai đều được thoải mái.

“Quan trọng nhất là vì cô không phải Thiên Lư.”

“...” Hiểu theo cách khác, trừ Thiên Lư ra, anh ta không phục bất cứ ai. “Vậy anh ta muốn anh giúp cái gì?”

“Cũng không có gì, giúp cô chữa bệnh đa tình. Để nó đa tình thêm một lần rồi đến già không dám tái phát.”

“Anh ta coi tôi là yêu quái sao? Tưởng tôi có thể ném trái tim đi mấy vòng rồi nuốt trở lại vào bụng chắc?” Cô còn chưa thành thạo việc sai khiến trái tim của mình. Cô mới chỉ nghe chuyện há miệng nuốt bảo kiếm, đập đá lớn trên lồng ngực, chứ chưa nghe thấy ai bị móc mất tim mà vẫn còn sống.

“He he, theo như Thiên Lư thấy, cô đích xác chẳng phải là loại tốt đẹp cho nên mới đến đây, lần này cậu ấy sẽ thanh toán cho cô.”

“Thanh... thanh... thanh toán? Thanh toán cái gì?”

“Tìm đàn ông cho cô.”

“Phụt!”

“Cô muốn mẫu người như thế nào cũng được, muốn bao nhiêu cũng không thành vấn đề. Cô thích mẫu mỉm cười dịu dàng, tôi giúp cô tìm một người.”

“Phụt!”

“Thiên Lư hiếm khi hào phóng như vậy nhưng cậu ấy đã nói rất nghiêm túc. Đây là lần duy nhất, sau này không còn cơ hội nữa đâu cho nên cô cố gắng mà nắm bắt.”

“Khụ... khụ... khụ...”

“Thế gọi là lấy độc trị độc. Cho cô đa tình một lần đến nỗi muốn ối, chắc chắn sau này cô sẽ không dám đa tình nữa đâu.”

“...”

“Làm gì mà trông cô như sắp ngất xỉu vậy?”

“...”

“Vậy chúng ta đi luôn nhé?”

Tần Vĩnh Thi kéo tay cô nàng đang trực ngã nhào xuống hôn mê bất tỉnh vào trong thang máy, không biết rằng cô đang ghen thờ và liên tục trừng mắt lườm mình.

Đây chính là cách lấy độc trị độc mà anh nói? Loại độc này còn hơn cả thuốc chuột, giết người vô hình? Cứu tôi với!

Nơi quý quái gì vậy? Cô không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa. Hãy tổng cổ cô hay đá cô ra ngoài đều được. Luôn và ngay! NOW!!!

...

“Bất Động, uống thêm một ly đi.” Một gã đàn ông dịu dàng gọi tên cô, cô không rõ anh chàng tươi cười niềm nở, đầy nhiệt tình và tinh thần trách nhiệm với công việc trước mặt mình là ai. Anh ta lịch sự đưa ly rượu nho đến gần miệng cô, cô giật khोक môi muốn cự tuyệt khiến rượu trong ly lắc lư, sóng sánh rồi rót xuống quần bò.

Một tờ giấy ăn được đưa đến trước mặt cô, cô đưa tay đón lấy theo phản xạ, rồi ngẩng đầu lên, lại thêm một người đàn ông lạ hoắc. Anh này sở hữu một gương mặt u buồn và nụ cười miễn cưỡng. “Em cần anh lau giúp không?”

Cô lắc mạnh đầu, giật lấy tờ giấy tự chà lên quần mình, đồng thời lướt qua một lượt những mẫu đàn ông đang ở bên cạnh. Nào dịu dàng tao nhã, nào ốm yếu sầu muộn, có kẻ vừa đến đã thương lượng với cô về phí qua đêm, đàm phán thất bại, anh ta nhướn mày trừng mắt lên nhìn cô về khinh khỉnh, rồi bỏ ra ngoài cửa hút thuốc. Còn một gã đẹp trai kiêu kỳ, từ khi vào phòng bao đến giờ chỉ chăm chút phấn son cho gương mặt “yêu kiều” nhưng thiếu chút đoạn chính của mình, chỉnh trang lại mái tóc dài chấm vai, thỉnh thoảng nhìn cô chớp mắt một cái, rồi quay sang chỗ khác làm như không có chuyện gì. Chắc đây chính là cách giả cự tuyệt để dụ dỗ con mồi sao?

Cô chợt cảm thấy sự thúc ép mình có thể giữ vững lập trường trong môi trường như thế này thực sự là phi thường. Bỗng nhiên, cô khâm phục anh vô cùng.

Cho nên có thể nể tình cô kính phục anh như vậy mà tha cho cô lần này được không? Bị vây giữa lớp lớp mỹ nam thể này cô tiêu hóa sao nổi. Anh muốn cô giúp anh tiêu tiền cũng được thôi nhưng cô không chịu nổi những gã đàn ông này nữa. Ông Trời ơi, có cách trị bệnh đa tình như thế này sao? Nếu anh hại cô mắc chứng sợ đàn ông, cô tuyệt đối sẽ không tha cho anh!

Hu hu... cô rất muốn khóc...

Vẻ mặt sắp khóc của Hồ Bất Động hiện ra trên màn hình tinh thể lỏng to oạch. Tần Vĩnh Thi liếc sang phía Hạ Thiên Lư, thấy anh vẫn dựa lưng vào sofa ngủ ngon lành. “Này, bị anh làm cho phát khóc rồi kia.”

Đáp lại anh ta là tràng thở đều đặn của Hạ Thiên Lư, hít vào thở ra nhịp nhàng.

“Thực ra, cậu chỉ muốn báo thù thôi mà, giờ cũng tóm được cơ hội chinh người ta rồi đó. Tiểu Thiên Lư, thật không ngờ cậu không có phong độ thể này, bị đùa giỡn thì thẳng thừng nhận không được sao?”

Anh hé mắt, thần nhiên di chuyển cặp đồng tử sáng đẹp, còn đôi chút ngái ngủ, liếc cô nàng đang vò đầu bứt tai nhìn ngó xung quanh tìm đường chạy trốn trên màn hình.

“Nhưng tôi cũng chưa từng thấy ai muốn trị đối phương mà vẫn lo lắng cho sự an toàn của người ta.” Tần Vĩnh Thi trêu ghẹo cười một tiếng: “Này, hôm nay cậu bỏ mặc công việc mà ngồi đây cùng cô ta thế này, bà chủ trách mắng, cậu tự chịu nhé. Tôi chỉ nhận sự nhờ vả của cậu thôi, hậu quả tôi không gánh giúp cậu đâu.”

Anh hơi chau mày, ưỡn thẳng lưng, sửa sang lại bộ âu phục hơi nhăn nhúm trên người, cài lại hai chiếc khuy tay áo màu bạc, anh vẫn không thích đóng khuy áo, thật phiền phức.

“Người tôi chọn cậu còn không yên tâm sao? Bọn họ biết điểm dừng, không động vào tiểu điệt của cậu đâu.”

Anh nắm môi, đứng dậy tiện tay vỗ lên bộ âu phục đen trên người.

“Nhưng tôi giúp cậu thế này mà cậu không cần nhắc chuyện hẹn hò với tôi một lần sao? Tôi chỉ cần tới nơi H một lát rồi đi luôn mà.” Tần Vĩnh Thi vừa nói vừa đưa tay chỉnh lại chiếc cà vạt hơi nói lỏng bị kéo lệch ra phía sau của Hạ Thiên Lư, mà không thêm để ý đến ánh mắt lạnh lùng, đáng sợ của anh. “Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đáng sợ như vậy mà.”

“Anh thử thò tay vào bên trong xem!” Anh cup mắt xuống, nhìn bàn tay đang muốn luồn qua cổ áo vest lần mò vào ngực anh.

“Ý, cánh tay tôi không cần thận bị trượt xuống một chút rồi, hi hi.” Thực sự là “không cần thận” mà.

“Bỏ tay ra! Ai cho phép anh sờ ra phía sau.” Anh không cử động, chỉ nhìn bàn tay không chịu tính ngộ kia bắt đầu tùy tiện lướt thành một đường vòng ra sau lưng anh.

“Thật hung dữ đó!” Tần Vĩnh Thi hậm hực thu tay lại. “Tôi chỉ muốn xoa dịu cậu một chút thôi, nhìn cậu bị bắt nạt đến đáng thương như vậy, Thiên Lư sinh ra nên được người khác thương hoa tiếc ngọc mới đúng chứ.”

“Bỏ bàn tay đang sờ dưới cằm tôi ra!” Anh bị một bàn tay uốn éo nâng cằm mình lên, từ từ ngẩng đầu, ánh mắt lạnh buốt phóng ra, khiến mọi thứ trong phạm vi ánh nhìn bắt đầu đóng băng, chẳng mấy chốc đã biến bàn tay định vờ đùa chiếc cằm anh kia thành giò heo đông lạnh.

“He he! Xem ra đúng là cậu cảm kích sự giúp đỡ của tôi nên mới đồng ý cho tôi chạm vào cậu.” Đổi lại là ngày thường, anh ta sớm đã bị anh kéo cổ áo mà ném vào góc tường cho âm thầm khóc lóc rồi.

Anh ta được đăng chân lần đầu tiên, đang muốn sờ mó cái cằm hấp dẫn của mỹ nam, chợt một tiếng “rầm” vang lên, cánh cửa phía sau lưng họ bị ai đó thô lỗ đập tung ra, Tần Vĩnh Thi vẫn tóm chặt cằm của mỹ nam không chịu buông, chỉ khẽ nhăn mày, quay đầu lại nhìn xem là kẻ nào dám đến phá hoại chuyện của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Lấy độc trị độc (trung)

“Cậu căn bản đâu không lại bà ấy mà.”

“Khốn kiếp! Tần Vĩnh Thi, bảo kẻ đang quần lấy bản thiếu gia kia tránh xa ra một chút, bản thiếu gia đồng ý phục vụ phụ nữ, chứ không muốn phục vụ gã ẻo lả Mạn Đồn Đồn!” Tiếng đáp của bạo lực không át nổi giọng nói oang oang của Trác Duy Mặc, thậm chí còn đang thể hiện tác dụng tích cực làm nền cho giọng nói ấy.

“Hu hu... Anh sao có thể như vậy? Tôi nhẫn nhục chịu đựng, không tiếc hy sinh thân mình, chạy đến đây tìm anh chỉ để học lấy chút nam tính. Bà chủ đã đồng ý với tiểu thư Nguyễn Ly để anh dạy tôi. Thực ra tuy tôi thích phong cách đàn ông của VIP Hạ Thiên Lư hơn, nhưng anh biết đấy anh ấy cường như kết hợp, có thể khiến cả đàn ông lẫn phụ nữ đều khó kiềm chế, cam tâm tình nguyện sa ngã vì anh ấy.”

Những tiếng ồn ào đó phát ra từ một người mặc bộ âu phục không vừa vặn cho lắm, tay áo và ống quần đều dài hơn người rõ rệt, cách ăn vận thì chính xác là một trai bao nhưng biểu hiện lại giống như vào nhầm chỗ vậy. Đôi mắt to, thuần khiết, ướt sũng nước liên tục hấp háy, vừa nhìn đã biết là thư sinh, một sách. Đây là hộp đêm, mẫu thư sinh không có cơ bắp, không nhận được sự ủng hộ của phụ nữ như cậu ta nên đến trường học mới đúng, cậu ta nên nhầm vào mấy em nữ sinh nhõng nhẽo, suốt ngày khóc mếu mà dụ dỗ. Nhầm chỗ rồi, còn dám đứng đó mà khoa chân múa tay trước mặt bản thiếu gia?

“Khôn kiếp, cậu thích gã thần kinh, não ngắn đó thì đi mà tìm hán ta. Nhìn thấy chưa? Hán ta đang đứng ở đó, cậu tự qua đó với hán đi, chớ có quanh quẩn bên cạnh bản thiếu gia.” Trác Duy Mặc chẳng chút khách khí giờ chân, đá Mạn Đồn Đồn lao dúi về phía Hạ Thiên Lư.

“Hạ... Hạ đại nhân...” Gặp được thần tượng của mình, Mạn Đồn Đồn rút cổ lại, ngẩng đầu lên nhìn Hạ Thiên Lư cao hơn hẳn mình. Nhìn chiếc cằm đang bị râu ghẹo nhưng vẫn thanh cao lạnh lùng, khiến người khác ngưỡng mộ kia bằng ánh mắt “tôn sư trọng đạo” khác hẳn Trác Duy Mặc.

Chẳng trách Trác Duy Mặc không tìm thấy Tần Vinh Thi, dù gì cũng là trai bao xếp thứ hai kiêm giám đốc tiền sảnh, thế mà hán dám trốn riêng trong một quầy bao với VIP để làm chuyện mờ ám. Ngày đầu tiên tiểu thư vút Mạn Đồn Đồn ở lại câu lạc bộ trai bao học tập nam tính, cậu ta đã ngạc nhiên trước sự thay đổi đến chóng mặt của Hạ Thiên Lư. Trước đó một giây anh còn mỉm cười đầy dịu dàng, khả ái, một giây sau đã khiến người ta đông cứng đến mức phải hô hấp nhân tạo vì ánh mắt băng giá. Anh có thể thoáng cúp mắt về nhu mì, nữ tính, lại có thể thoáng cau mày đầy uy nghiêm, thỉnh thoảng theo yêu cầu của khách hàng còn có thể nở nụ cười thuần khiết không lẫn chút tạp chất của nữ sinh ngây thơ. Ngay từ hôm đó cậu đã rập mình bái phục Hạ Thiên Lư. Hu hu, vì sao tiểu thư không tìm cho cậu một người thầy hoàn hảo như vậy chứ?

Hạ Thiên Lư thán nhiên liếc nhìn anh chàng ẻo lả vừa bị Trác Duy Mặc đá qua, đang muốn quỳ rạp xuống chân mình hành đại lễ, dò lại trong bộ não, hình như không có sự tồn tại của người này, anh lại chuyển sự chú ý trở lại Tần Vinh Thi vẫn chưa biết tự giác bỏ tay xuống, liền chẳng nói chẳng rằng gạt phăng bàn tay vẫn “đóng đô” trên cằm mình, còn lấy tay áo vest lau cằm như thể sợ nó bị làm bẩn vì bàn tay kia động chạm quá lâu, tiếp tục liếc qua ánh mắt đầy khinh bỉ của Trác Duy Mặc, cuối cùng mở cửa phòng bao, bỏ ra ngoài.

“Rầm!”

Nhìn cánh cửa lớn phòng bao khép chặt, Trác Duy Mặc bật tiếng cười khinh bỉ, quay lại thấy Tần Vinh Thi đang miễn cưỡng nhìn bàn tay vừa được chạm vào mỹ nam của mình, còn Mạn Đồn Đồn thì càng sung sướng.

“Anh ấy đã nhìn tôi, anh ấy đã chịu nhìn tôi... Thật mãn nguyện!”

“Khôn kiếp, hán ta đã đi rồi, các người còn ở đó mà ngây ngất cái gì?”

Tần Vinh Thi nhìn Trác Duy Mặc dường như đang ghen tỵ, cười thán nhiên. “Tôi ngây ngất mặc tôi, cậu không ở bên ngoài chăm chỉ làm việc, chạy vào đây làm gián đoạn chuyện tốt của tôi làm gì? Còn kéo cả thằng con riêng này đến nữa.” Thằng con riêng đó có con mắt thẩm mỹ khá hợp anh ta.

“Khôn kiếp, thằng con riêng này là do các người nhét cho tôi, dù gì người cậu ta ngưỡng mộ cũng là tên khốn kia, cho cậu ta đi theo hán học hỏi có lẽ thích hợp hơn đấy.” Tương lai về một cuộc sống tự do tự tại của anh mờ mịt đến như vậy, chẳng lẽ không ai nhận ra điều đó?

Nhìn Mạn Đồn Đồn còn chưa kịp lấy lại hồn phách, Tần Vinh Thi xua tay. “Đây là do người trả tiền đã chỉ đích danh cậu làm sư phụ dạy dỗ cậu ta. Có lẽ vì cậu đã từng phục vụ cô tiểu thư kia nên người ta xem trọng cậu, không tốt sao?” Tương anh nhàn rồi không có việc gì làm chắc? Anh chàng ẻo lả này tuy không đủ sức sát thương nhưng ai ai cũng biết cậu ta tôn thờ Hạ Thiên Lư như thế nào. Tốt nhất nên để họ duy trì khoảng cách, không để cậu ta tiếp xúc với Thiên Lư.

“Ai thêm sự coi trọng của cô ta.” Trác Duy Mặc thọc hai tay vào túi quần, bật tiếng cười nhạt.

“Nhưng tiểu thư không thích vẻ nam tính của Thiên Lư! Cô ấy nói về nam tính của cậu ấy nguy hiểm quá, hệ số hooc môn phức tạp, hơn nữa không phân nam nữ, nếu tôi học được, sẽ trở thành người lằng lự mất. Còn anh, tuy chỉ số hooc-môn cũng tăng cao không ngừng nhưng hệ số tương đối đơn giản, thuần túy, dễ nắm bắt, như vậy cô ấy sẽ không cần lo lắng tôi làm gì có lỗi với cô ấy.” Mạn Đồn Đồn nghiêng đầu giải thích, chứng minh mình đi theo anh ta cũng không phải cam tâm tình nguyện.

“Hi hi...” Tần Vinh Thi đứng bên cạnh mỉm cười chêm vào một cách vô duyên. “Phân tích chuẩn xác quá!”

“...” Khôn kiếp, tưởng anh không hiểu anh ta đang vòng vo mắng anh ngu ngốc, chỉ số EQ cần nâng cao sao?

Anh khó chịu nhấc chân đá cho Mạn Đồn Đồn tỉnh mộng. “Này, quả lễ mễ kia tại sao bỗng nhiên bắt cậu học nam tính?” Cái thứ khí chất đàn ông cao thâm này cả đời cũng không có duyên với cậu ta đâu, tại sao tiểu thư nhà cậu không chịu hiểu?

“Đây là bí mật làm ăn, tôi không nói cho anh được!” Mạn Đồn Đồn bĩu môi, bộ dạng không chút sợ hãi trước cường quyền.

“Bí mật làm ăn phải không?” Trác Duy Mặc nheo mắt, tay trái bọc lấy nắm đấm tay phải, khớp xương phát ra tiếng “rắc rắc” nho nhỏ, anh có sở trường nhất là sử dụng nắm đấm để trao đổi những bí mật. Cứ thúi cho cậu ta vài quả thì đến chữ “bí mật” viết thế nào cậu ta cũng chẳng biết nữa đâu.

“Anh... anh... anh...” Mạn Đồn Đồn sợ hãi hai chân khụy xuống đất. “Tôi là đến học hỏi, anh không thể...”

“Thì bây giờ tôi dạy cậu khí chất đàn ông chân chính.” Trác Duy Mặc giờ nắm đầm lên hừ hừ, “Khốn kiếp, đầu tiên phải đánh cho cậu lệch mồm vì tội lần trước dám cắn bản thiếu gia!”

“Anh... anh... anh...”, lại lấy danh nghĩa thầy giáo để giờ trò bạo lực.

“Bản thiếu gia dạy cậu một điều, đàn ông nói không được lấp bắp! Đánh cho cậu lệch mồm, để sau này cậu giống gã thần tượng cầm của mình, cả ngày cạy răng không được nửa chữ, giả bộ cả đời! Hừ!” Cũng nhân tiện giữ luôn cái bí mật làm ăn kia nữa.

“Tôi... tôi... tôi... tôi nói là...” Mạn Đồn Đồn ôm đầu, núp phía sau Tần Vinh Thi đang chống mắt bàng quan, coi như người ngoài cuộc, rồi thò đầu ra, buồn bã giải thích. “Bởi vì nếu tôi không nam tính, tiểu thư sẽ phải đính hôn với người khác.”

“Đính hôn?” Trác Duy Mặc thu hồi nắm đầm lại, cười khẩy cậu ngốc mê muội vì tình này, chắc chắn ba mẹ thiên kim tiểu thư kia muốn kén một chàng rể môn đăng hộ đối, còn Mạn Đồn Đồn này không tiền, không địa vị, thậm chí còn chẳng ra dáng một người đàn ông, làm sao đạt yêu cầu nhà họ để ra... Tiền và địa vị, cho cậu ta thời gian hai mươi năm phấn đấu chưa biết chừng có thể đạt được, nhưng nam tính thì... xem anh phải bồi dưỡng ngay từ giờ.

Chắc cậu ta xem quá nhiều phim thần tượng... Khốn kiếp, còn kéo anh làm diễn viên quần chúng cho cậu ta, anh trước giờ ghét nhất thể loại phim tình cảm suốt mướt này.

Trác Duy Mặc không có hứng thú với tình tiết tiếp theo của câu chuyện nhưng Mạn Đồn Đồn vẫn tiếp tục kể. “Đều trách gã thiếu gia họ Huỳnh kia, công ty nhà anh ta sắp bị nuốt chửng thì liên quan gì đến tiểu thư chứ, lại muốn lấy tiểu thư để hợp tác làm ăn. Nếu không phải vì ông chủ từng nợ tình cảm nhà họ thì tuyệt đối không chấp nhận chuyện hôn nhân này. Còn chưa biết Huỳnh thiếu gia là con người như thế nào, tiểu thư thuê người đi điều tra, ai ai cũng nói anh ta là kẻ phá gia chi tử, không chịu khó học hành, chỉ học một trường hạng xoàng, mà còn chưa chắc lấy được bằng, ngày thường thì chơi bời qua lại với đám thanh niên hư đốn, lêu lổng, tụ tập đua xe, đánh nhau, lừa gạt tình cảm của phụ nữ, bắt cả hai tay.”

“...” Trác Duy Mặc nghi ngờ chau mày, người mà Mạn Đồn Đồn tả, anh thấy rất quen. Đến khi nghe câu “bắt cả hai tay” anh mới run run khoe miệng, trong lòng có chút khâm phục tin tình báo của quả lê mềm kia, không bỏ dù chỉ một tin xấu. “Huỳnh thiếu gia mà cậu nói... có phải tên là...”

“Huỳnh Nhất Nhị! Cái tên kì quái như người! Anh rể cũ của anh ta đã tâm thôn tính công ty ấy, tiểu thư mà gả vào nhà đó chắc chắn sẽ phải chịu khổ!”

“...” Rất tốt, quả nhiên gã hư đốn, lêu lổng, chơi bời trác táng đó chính là cậu ta!

“Nhưng tiểu thư nói, cô ấy đã có cách, thả chết cũng phải chủ động từ hôn với thiếu gia nhà họ Huỳnh!” Mạn Đồn Đồn nắm chặt tay, thốt ra một câu chắc nịch.

“Cách gì?” Trác Duy Mặc sức tỉnh hồi tiếp, nhưng lại xua tay ngay. “Bỏ đi, bản thiếu gia không muốn biết.” Anh không muốn làm người qua đường đến cấp độ ba, bây giờ anh cảm ghét vai trò này, dù gì cái vận xui xẻo không lâu nữa cũng sẽ biến mất.

Nghĩ đến đây, anh hơi ngược mắt lên, nhìn chiếc màn hình giám sát mà anh cố gắng không nhìn từ lúc bắt đầu vào cửa đến giờ, nhìn cô nàng vẫn đang ngó nghiêng tứ phía tìm đường chạy trốn kia, lúc nào cũng trung ra cái nụ cười không nhạt cũng chẳng đậm, nhưng có thể trong thời khắc then chốt nhất, phát huy sức sát thương ngoài sức tưởng tượng của con người.

Tần Vinh Thi thuận theo ánh mắt của Trác Duy Mặc, nhìn hệ thống giám sát vẫn đang bật, tiện tay tóm lấy chiếc điều khiển từ xa, ấn nút tắt màn hình, rồi vờ lộ vẻ xin lỗi. “Xin lỗi, xin lỗi! Cậu đã nói không muốn nhìn thấy cô ta nữa mà, vừa rồi là do Thiên Lư lo lắng sợ diệt mình bị bắt nạt, nên mới mở như vậy.”

“...” Anh vẫn mất vì sự quan tâm không đúng lúc của Tần Vinh Thi.

“Cậu chắc sẽ không anh hùng cứu mỹ nhân chứ? Tôi đã nghe cậu nói chắc như đinh đóng cột trong phòng làm việc của bà chủ hôm đó rồi, ‘Nếu bà muốn tôi tiếp tục ở lại chỗ đỡ hơi này thì phải bảo cô ta rút đi khuất mắt bản thiếu gia, bản thiếu gia không muốn cô ta lòn vón quanh đây’. Nghe mới hùng hồn làm sao!” Nhưng miệng thì nói cứng mà trái tim lại mềm nhũn.

“...”

“Này, cậu biết không, Duy Mặc? Tôi cứ tưởng lần này cậu nhìn rõ gian kế của mẹ mình rồi, sẽ không mắc bẫy nữa. Sự thực chứng minh, cậu căn bản đầu không lại bà ấy mà.” Tần Vinh Thi ghé sát vào tai anh thì thầm. “Đều tại cậu, hại tôi đánh cược với bà chủ, lại thua rồi, cái giá phải trả là kí hợp đồng thêm ba năm, thời thanh xuân của tôi đều bị cậu làm tiêu tan sạch rồi. Cậu ấy à, khi nào có thể tranh đấu thay cho thời gian đẹp như hoa của tôi chút đây

“...”

“Ngoan ngoãn đợi thừa kế câu lạc bộ này nhé.” Tần Vinh Thi xua tay, rồi mở cửa phòng, ngáp một cái, chuẩn bị bắt tay vào làm việc. Nhờ kẻ EQ đần độn kia mà anh ta phải đợi thêm ba năm dài đằng đẳng nữa. Đúng là muốn chết cũng không xong.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54: Lấy độc trị độc (hạ)

“Nhìn cho rõ đi, đây không phải là tiếp khách mà là loạn luân!”

“Lấy độc trị độc” từ cổ chí kim đều là một nước cờ hiểm, nếu làm không tốt, hai lần độc sẽ tấn công vào tim, gây phản tác dụng, bởi vậy chưa đến lúc vạn vật bất đắc dĩ, thường không vị thầy thuốc nào chọn cách này. Nhưng chỉ cần mọi người đọc hết khoảng một trăm trang tiểu thuyết võ hiệp sẽ phát hiện ra một điều rất kì lạ, vào những thời khắc quan trọng nhất thì phương pháp nguy hiểm “lấy độc trị độc” sẽ mang đến kì tích, cây khô lại đâm chồi, người trúng độc không những không bị thất khướt chảy máu mà từ đó về sau trăm độc không xâm phạm, nghìn độc không nhiễm, vạn độc cũng như không...

Đáng tiếc đây không phải tiểu thuyết võ hiệp, bởi vì trong tiểu thuyết võ hiệp làm gì có chuyện nhân vật nam chính lại làm công việc thiếu đứng đắn trong mấy khoang trai bao thế này.

Mà Hồ Bất Động cũng không phải mẫu nhân vật nữ chính tuy chẳng có ưu điểm nào vượt trội nhưng vẫn hấp dẫn vô số mỹ nam.

Vì vậy, hiệu quả của việc “lấy độc trị độc” trên người cô không đạt được hiệu quả như ý, trái lại bởi vì hiệu quả giải độc vừa kéo dài vừa đau khổ, hai luồng “chân khí” là “sự đa tình” và “lương tâm” trong cơ thể không ngừng giằng vò cô.

Cô nên thuận theo sự đa tình của mình, đưa tay ra trêu ghẹo những mỹ nam trước mặt, hiếm khi có người đứng ra trả tiền, nên nắm bắt cơ hội này chơi cho thoải mái. Hay là nghe theo sự mách bảo của lương tâm, rời xa bờ vực nguy hiểm này, thậm chí nói một trăm lần: “Sự thúc, tôi sai rồi, tôi thực sự biết sai rồi, tha cho tôi nhé...” loạn luân với sự thúc cũng đâu phải chuyện hợp luân thường đạo lý.

Chắc chuyện không phải như vậy chứ?

Thế là, phần “chân khí” mơ hồ thứ ba thâm nhập vào cái đầu đã bị chuyện “lấy độc trị độc” giằng vò cho tê dại một nửa của Hồ Bất Động, cùng với “lương tâm” và “sự phong lưu” đè nặng đầu cô.

Cuối cùng, hệ thần kinh của cô đưa ra một phản ứng trực tiếp nhất “muốn đi vệ sinh”.

“Tôi muốn đi vệ sinh.” Cô ôm bụng đứng phắt dậy, lướt như bay qua chiếc bàn trước mặt mình, mỹ nam bên cạnh hơi lùi lại phía sau nhường đường. Cô kéo cửa phòng bao hoảng loạn chạy đi, nhưng đó không phải phòng vệ sinh mà là cửa lớn.

“Cô ta định chạy ra cửa lớn đi vệ sinh sao?” Một mỹ nam mỉm cười chớp mắt, nhìn đáng vẻ cuống quýt chạy về phía cửa lớn của cô mà thắc mắc không hiểu.

“He he, chẳng trách cậu không hiểu phản ứng của cô ta. Chắc đây là lần đầu tiên cậu thấy một phụ nữ ngồi trong phòng bao mà muốn đi vệ sinh hả?” Một gã khác vừa rút một điều thuốc ra vừa giải thích, có vẻ anh ta rất không hài lòng vì việc mình bị vứt bỏ.

“Ồ, thì ra cô ta muốn mượn cơ hội bỏ trốn sao? Nhìn cô ta chạy loạn lên vậy, tôi còn tưởng cô ta vội đi vệ sinh để nhanh chóng quay lại cùng chúng ta chứ.”

“Chẳng phải Tần Vinh Thi nói cô ta rất đa tình sao? Thế mà hỏi cô ta có muốn qua đêm không, lại sợ đến mức chân tay run lẩy bẩy thế kia.” Nhát gan vậy sao? Thật chẳng ra làm sao.

“Đúng vậy, cô ta thậm chí không dám chạm vào tay tôi, Thiên Lưu mất oan món tiền này rồi.” Tiền bao của mình, anh ta tuyệt đối không chịu thiếu nửa đồng.

“Cô ta mà chạm rồi thì cậu đợi mà chịu oan uổng.”

“Vậy mà cậu còn dám hỏi cô ta có muốn qua đêm không.”

“Hừ, cả cái phòng bao này, ai không muốn dạy cho Hạ Thiên Lưu kia một bài học?” Giúp đỡ? Dây thần kinh giúp đỡ người khác của cậu ta vốn dĩ không có, mà có khi còn lo lắng thiên hạ quá thái bình sẽ nhàm chán.

“Phải đó, tên khốn băng thanh ngọc khiết kia đúng là khiến người ta thấy chướng mắt.”

“Nhất là khuôn mặt lừa tình của hắn ta thật là lạnh lùng đến phát ghét.” Anh ta ném phăng điều thuốc trong tay đi.

“Này, này, này, hắn ta lúc nào chẳng vậy đâu được tính là lừa chứ?”

“...”

“Tôi còn nhớ lần đầu tiên hắn đến đây làm việc, chưa đến mười một giờ đã lăn ra ngủ, ngoẻo hẳn đầu vào sô pha, khoe chiếc cổ nõn nà.” Anh ta vừa nói vừa chỉ vào cổ mình, “Khuy áo thì cởi đến đây”, lại chỉ tiếp vào khuy áo thứ hai của mình, “cậu có còn nhớ có bao nhiêu khách hàng đứng trong phòng khách nhìn đáng ngủ mơ màng, thuần khiết, trong sáng của hắn ta không? Đó là lần đầu tiên câu lạc bộ yên tĩnh như vậy từ khi tôi bắt đầu làm, không có

bất cứ ai dám làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của hắn ta. Vậy cũng không coi là lừa sao?”.

“Tôi chỉ nhớ cậu đứng ngây ra đó nhìn liền bị bà chủ phạt lương.”

“Yên tâm, đợi Duy Mặc thừa kế câu lạc bộ này, sẽ không còn bị bà chủ ức hiếp nữa.”

“Trác Duy Mặc? Cậu rất thân với cậu ta sao?”

“Bây giờ không thân nhưng có thể kết thân mà!” Anh ta khẽ nở nụ cười mỉa mai. “Thực ra cậu ta vừa hay là mẫu người tôi thích, cậu xem bộ dạng tiếp khách vừa ngốc nghếch vừa bá đạo của cậu ta thật đáng yêu!”

“Thực ra, tôi luôn cảm thấy cậu tiếp khách nam thì thích hợp hơn.”

“Bà chủ cũng thường nói như vậy, tôi đang cân nhắc.”

“...”

Hồ Bất Động chống tay vào cột trụ đá trước cửa lớn, gắng sức hít thở. Cô lại muốn đi vệ sinh rồi..

Không thể phủ nhận lương tâm của cô đột nhiên bình tĩnh lại khá nhiều, tim không còn muốn nhảy khỏi lồng ngực nữa. Nhưng sợi dây thần kinh ‘phong lưu’ của cô lại đang rạo rực vì lãng phí một miễn phí, lại rất có khả năng là cơ hội cuối cùng được mặc sức vẫy vùng giữa vô số mỹ nam.

Chẳng phải cô rất đa tình sao? Cô muối mặt tự thừa nhận, nhưng tại sao cô không có phản ứng? Bọn họ đều cười rất đẹp, rất chuyên nghiệp, lại chính là kiểu cười cô thích nhất, cũng không giống người nào đó mới được mấy phút liền nói tan làm rồi, ném cho cô bộ mặt lạnh lùng tức giận.

Có lẽ bởi vì bọn họ không xui xẻo... Nếu bọn họ xui xẻo như Trác Duy Mặc, trái tim nhỏ bé của cô có lẽ sẽ lập tức rất day dứt, đập loạn lên rồi.

Hay cô không cẩn thận bị lây truyền sự lãnh cảm của sư thúc rồi? Đừng mà...

Cô đứng giữa những cơn gió đêm lạnh buốt, dựa lưng vào cột đá, vừa liếc mắt qua bên phải liền bắt gặp ngay một bộ âu phục được may vừa in người, tóc bay bay theo chiều gió, thân hình cao to đứng cạnh một chiếc xe hơi cao cấp, tay phải đặt nhẹ lên cửa xe, mở ra đến một góc độ phù hợp, bước chân nhịp nhàng di chuyển, nhường chỗ cho cô gái đứng bên cạnh đang bận trang điểm lại cho gương mặt mỹ miều, tay anh còn giơ lên, đặt lên thành cửa xe, sợ khi cô gái ngồi vào xe sẽ bị đụng đầu, cả một loạt các động tác quan tâm đầy chuyên nghiệp của một trai bao hàng đầu khiến cho cô gái nép phía sau lén cười híp mắt.

Khốn kiếp, cái lưng đó là sư thúc của cô...

“Thiên Lư!” Cô gái kia khom người xuống định chui vào xe nhưng nghĩ ra điều gì đó lại thẳng người lên hỏi: “Anh sắp tan làm chưa?”.

Chắc chắn là khách quen nên nắm được cả nguyên tắc làm việc của anh và còn vô cùng thấu hiểu anh... Khốn... khốn kiếp!

Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ, thần nhiên nói: “Còn hơn hai mươi giây nữa”.

“Vậy được, trong hợp đồng.” Cô gái kia khẽ nở nụ cười, đột nhiên đôi chân vốn đi giày cao gót kiễng hân lên, tay phải đặt lên vai anh, động tác còn lại..

Cô không nhìn thấy! Khốn kiếp, khốn kiếp!

Cái lưng cao lớn, to bần của anh che mất cả khuôn mặt cô gái kia. Ai thèm nhìn cái lưng ngốc nghếch của anh chứ, giả như anh có thể tự nhìn thấy đáng về lãng lợ của mình! Căn cứ theo cửa cô, chắc chắn cô ta đang đứng lại tại vị trí trên chiếc cằm và dưới mũi của anh, đó chính là...

Cô tự chi vào miệng mình... dạ dày bắt đầu trào lên một cảm giác khác thường... Cô nheo mắt quan sát cô gái kia, cô ta lợi dụng xong rồi liền thu người chui vào xe, hạ cửa kính xuống giờ tay “bai bai” với anh, mới yên tâm lái xe đi.

Anh đứng ngây tại chỗ, đột nhiên chiếc đồng hồ kêu lên “Tít tít!”, anh mới sực tỉnh quay người lại, vừa định bỏ đi, chợt cảm thấy lưng mình có một luồng khí hắc ám, anh nghi ngờ cúi đầu nhìn, một người đang run lẩy bẩy, vẻ mặt lo lắng, ức chế đang ở phía sau anh.

Cô đứng như trời trồng sau lưng anh từ lúc nào? Lại còn mang bộ mặt kì quái.

“Cô đa tình xong rồi sao?” Một câu hỏi ngắn gọn, súc tích.

Không hiểu vì sao, sau khi nghe xong câu hỏi của anh, cô càng thêm run rẩy, anh hơi thối mác liền chau mày, nheo mắt.

“Anh nghĩ mình có tư cách hỏi tôi câu này sao?” Giọng nói của cô lúc run cũng được đẩy chứ nhưng vì sao mỗi lần vào phòng karaoke thì không ai muốn đưa mic cho cô?

“Có!” Bởi vì anh là người trả tiền, đương nhiên anh có tư cách hỏi.

“Anh nghĩ một gã trên miệng còn hiện rõ dấu son môi của cô gái khác mà còn có tư cách hỏi ‘cô đa tình xong rồi sao’ như thể một góa phụ bất hạnh vậy

sao?”

“...” Anh chau mày càng lúc càng chặt, nhấc tay áo chùi vết son trên miệng mà chẳng cần biết bộ âu phục sang trọng sẽ vì thế mà hồng mắt. Lau xong, anh lại hùng hực khí thế, nói: “Được!”

“Vẫn chưa sạch kìa!”

Cô ngẩng đầu lên, vết son môi trên mặt anh càng lau càng lan rộng, không sao kiềm chế được nỗi chua xót trong lòng, cô quên bém mắt mình đang trong địa bàn của bà chủ câu lạc bộ, liền kéo tay áo, kiễng chân rồi hướng đến khoe miệng hồng hào, mềm mại của anh mà giầy vò.

Anh không nói tiếng nào cứ mặc cho cô giúp mình xử lý dấu vết sót lại trên mặt, hơi chau mày vì người cô áp lại mỗi lúc một gần, lại còn phun nước miếng tung tóe lên người anh.

“Anh không biết tránh sao? Nghiêng đầu đi một chút hoặc chìa tay ra chắn cũng được mà. Khốn kiếp, mặc cho người ta cắn không một cái. Thường ngày thì một mực tuân thủ thời gian tan làm, thế mà hôm nay lại đứng trơ ra đó cho người ta làm gì thì làm, anh lưu luyến mùi vị của cô ta thế sao? Bỏ tôi nói anh dùng độc giới lâm cơ mà, sao không biết bôi chút thuốc chuột lên miệng mình? Nào là ‘Phong lưu đoạt mệnh tán’, rồi là ‘Nụ hôn táng mệnh tán’... Cô ta trả anh thêm tiền sao? Hay cô ta hợp khẩu vị của anh? Hay ngày nào anh cũng bị cắn đi cắn lại thế này, vậy chẳng phải tôi đã gián tiếp hôn rất nhiều phụ nữ sao? Cứ coi như anh không để ý đến sự trong sạch của mình, cũng nên để ý đến cảm nhận của người phải tiếp nhận nụ hôn gián tiếp từ máy trăm cô gái chứ!”

“...” Anh mơ màng như cơn mây lên, rù rì xuống, nhìn cô.

“Anh thích cái bồn tắm kia đến thế sao? Vì nó mà phải lẫn lộn chốn phong trần? Kì thực trong lòng anh rất thoải mái đúng không? Đàn ông mà, ai chẳng giống nhau, cuộc sống này đối với đàn ông đúng là thiên đường, vừa có tiền vừa có phụ nữ ôm. À không, là bị phụ nữ ôm! Nhưng anh đâu có thiếu tiền, chỗ bố tôi...”

“Bụp!”, bịt miệng, ngược mắt lên, rụt lưỡi lại. May mà cô vẫn chưa nói ra chuyện bố cô ngậm nuốt hết số tiền của anh.

“Hà?” Anh nhìn cô đột nhiên im bặt, lông mày nhú lại. “Nói tiếp đi.”

“Tôi... tôi nói xong rồi, không còn gì nữa.”

“Vậy tiếp tục lau đi.” Anh khó chịu tóm lấy tay áo cô, ra hiệu cô tiếp tục chà xát khoe môi mình.

“Sạch rồi, tuy nhiên không thể thay đổi sự thật đã bị người khác chạm vào.” Cô đột nhiên đầy tâm trạng hướng về phía xa xăm, sự thúc của cô không còn là một anh chàng trong trắng nữa rồi.

Nhìn biểu hiện của cô, anh nắm môi, ngoảnh đi chỗ khác, đột nhiên nói: “Tôi không cho cô ta tiến vào”.

“Hà?” Câu này... vì sao nghe có vẻ vừa ngây thơ vừa ủy mị vậy?

“Tôi không cho cô ta tiến vào.” Anh nhìn cô lặp lại một lần nữa. Cứ như thể bị đứt mất dây thần kinh xấu hổ, anh lạnh lùng, bình tĩnh, lạnh cảm nói với cô một câu đầy chế giễu, còn sợ cô không hiểu, liền thêm vào hai tiếng chú thích đầy kích thích: “Đầu lưỡi”.

“...” Anh nói như vậy để chứng minh với cô sự trong sáng của mình sao? Bởi vì miệng của anh cô đã từng tiến vào, thậm chí còn đại náo thỏa thích trong đó... đầu đầu cũng để lại chứng cứ “đã từng đến đây”.

Có đi phải có lại, cô cúi đầu thốt ra một câu: “Đầu phải tôi nhìn thấy ai cười cũng tùy tiện động lòng đầu. Bọn họ, tôi không thích”.

“Vì sao không thích?” Lông mày của anh giãn ra, vẻ lạnh lùng vẫn không thay đổi nhưng cánh tay kéo cô bắt đầu hướng ra ngoài, tan làm rồi, đương nhiên phải về nhà, chẳng có lý do gì phải chờ đợi một phút nào nữa.

“Tôi không thích!” Cô ưỡn thẳng người lên, theo anh về nhà, lại đảo mắt một lượt, hy vọng anh hiểu được ý cô muốn nói.

“Tôi không thích họ cười.” Anh liếc mắt ra phía sau thân nhiên nhìn cô một cái, có phải ý cô là cô thích anh? Hay chỉ là thích nụ cười của anh, chỉ là thích Hạ Thiên Lưu mà bà chủ thiết kế ra kia?

“Rõ ràng lúc nào anh cười thì đều rất vui vẻ mà?” Cô mơ màng chớp mắt nhưng thấy lông mày của anh vừa mới thả lỏng ra lại nhú chặt lại, “Không cười thì không cười”. Hôn nữa, cô không thể không thừa nhận, vừa rồi cô chỉ đứng từ phía sau nhìn anh bị cắn, trong lòng đã chua xót, làm sao mà biết được có phải anh chỉ đang mỉm cười tiếp khách hay không.

“Không cười cũng được, nhưng tôi muốn ăn bánh rán hành!” Cô không dễ bị làm cho hồ đồ đến thế đâu, kiểu gì cũng phải tìm lấy một cái lợi cho mình. Cô nhớ lại bộ dạng lau miệng cho bạn gái của cậu bạn cùng lớp mà ghen tỵ muốn chết đi được. Cô chính là thích kiểu yêu đương lãng mạn như thế, được bạn trai chiều chuộng, cưng chiều hết ý, thật tốt biết bao!

“...” Đó là thứ gì? Bánh rán hành... nghe chẳng có gì ngon miệng cả.

“Còn phải giúp tôi lau miệng nữa.” Tốt nhất là kết hợp thêm ánh mắt dụ dỗ như nước, tình ý dạt dào nhìn cô!

“...” Thế là thế nào? Hóa ra cô giúp anh lau vết son trên miệng không phải là giống như anh nghĩ mà là bây giờ đang thịnh hành một mọi người giúp nhau lau miệng?

“Tốt nhất là tôi ăn đến mức dầu dính đầy miệng, anh nhúm lấy miếng bánh dính trên miệng tôi bỏ vào miệng mình...”, và nhâm nhi dư vị của nó!

“...” Cô đang muốn làm gì đây? Thiết kế giúp anh hình thức tiếp khách mới sao? Anh đối với cô... chẳng lẽ cô vẫn coi anh như một trai bao đang tiếp khách sao?

“Hoặc là anh...”

Giận dữ... rất giận dữ!

Anh nắm chặt môi lại, neho mắt, kéo lấy cổ áo sau của cô, ấn sát vào tường, đánh vè vô cùng lưu manh, rồi một tay nâng giữ cằm cô, ép cô nhìn thẳng vào mình, nhìn thẳng vào khuôn mặt của cô, gương mặt đáng lẽ nên bị anh vứt bỏ. Tại sao ở bên cạnh cô anh cứ phải diễn kịch, cứ phải giả bộ, tại sao không thuận theo tự nhiên? Vì sao trước mặt cô, anh cứ phải nguy trang thành một người hoàn toàn xa lạ? Anh làm Hạ Thiên Lưu không được sao?

“Há miệng ra cho tôi!”

“Há? Ở đây sao?” Giữa phố xá đông người? Như vậy không hay đâu. Dù gì cũng nên tìm một con ngõ nhỏ kín đáo chứ, ngoài đường phố bao nhiêu người nhìn vào, anh có nhất thiết phải gấp gáp như vậy không? Anh không phải vừa rồi còn...

“Này, mau nhìn bên kia kia, có trai bao đẹp đang tiếp khách kia!”

“Ồ, động tác thật MAN, tôi rất thích động tác như thế, ép cô gái vào tường, giữ lấy cằm cô ấy, rồi hôn.”

“Cô gái kia thật biết hưởng thụ, chạy đến đây diễn phim thần tượng!”

“...” Anh nhú mồm, đột nhiên mất hứng.

Bị anh ấn vào tường không thể nhúc nhích, cô vẫn cố rướn cổ, hét mấy người qua đường suýt nữa được xem phim “hot” miễn phí kia: “Ai đang tiếp khách, nhìn cho rõ đi, đây không phải là tiếp khách mà là loạn luân!”

“...” Giây phút đó anh hơi sững lại, nhìn cô khó hiểu một lát, khóe miệng hơi nhếch lên, trưng ra nụ cười nhạt thếch. Anh giơ tay ve vuốt chiếc miệng mới nói ra những câu đầy bản lĩnh khiến anh vui mừng kia. Đột nhiên hứng thú lại quay trở lại... thế là, hôn!

“Hôn... hôn rồi kia!”

“Rõ ràng là đang tiếp khách mà... Gì mà loạn luân chứ? Chúng ta chẳng biết bọn họ có quan hệ gì, chẳng hiểu gì...”

Lâu sau, Hồ Bất Động thu lại cái lưỡi vừa một lần nữa xông thẳng vào “vân tiêu bảo điện” của mình, cô thở hồng hộc, hai má còn cảm thấy nóng nóng. Sự thúc của cô dường như rất có hứng thú với chuyện loạn luân này, liền đề nghị.

“Muốn đi xem phim không?”

“Há? Đi xem phim?” Câu mời này nghe sao quen quen? Cô cảnh giác ngẩng đầu lên quan sát thái độ của anh. Anh không cười, nét mặt vẫn lạnh lùng vô cùng, nghe giọng anh hỏi, cô thật không thể tin hai người vừa hôn nhau, nếu không phải vì cái miệng còn chút hồng hồng, cô sẽ hoài nghi, vừa mới gắng sức cắn, làm loạn bữa bãi trong miệng cô, không phải là lưỡi của anh, mà chỉ là một con cá sống quẫy động lưng tung trong miệng mình mà thôi...

“Đi hay không?” Lần này anh không có ý định dần dần mỉm cười nữa, nét mặt không giống muốn mời cô xem phim mà là muốn nói, hai bố con cô còn thiếu anh một khoản nợ rất lớn.

“Đi chứ, nhưng trước khi đi phải nói rõ, tôi không xem phim ma.” Cô nói xong, không kiên trì chờ đợi nụ cười của anh nữa, cứ thế cất bước đi theo anh, giữ lấy vạt áo anh.

“Được!” Lần này giọng anh dịu dàng hơn, im lặng một lát, rồi hỏi tiếp: “Bánh rán hành, bán ở đâu?”

“...” Cô sững người, ngẩng đầu lên nhìn anh, cuối cùng kiềm chế không nổi, khóe miệng hơi nhoeo cười, nắm lấy bàn tay anh. “Chúng ta đi mua bánh trước rồi đi xem phim sau, nhét vào trong túi áo, lén mang vào rạp chiếu phim!”

“...”

“Này, sao nhìn anh như hối hận rồi vậy?”

“...”

Hồ Bất Động không thể không thừa nhận, thực ra có lúc, phương pháp “lấy độc trị độc” trong tiểu thuyết ngôn tình cũng có hiệu quả không kém trong tiểu thuyết võ hiệp... khụ khụ...

Chương 55: Làm loạn

“Cô thích là được rồi.”

Hồ Bất Động luôn cho rằng triết học tình yêu của mình có chút khác thường, quái dị lại hơi biến thái, nhưng không ngờ rằng núi cao còn có núi cao hơn, nhà cao cũng có nhà cao hơn, so với sự thúc của mình, cô rốt cuộc cũng tìm thấy chút cảm giác tự hào mình giống mọi người bình thường.

Theo Hồ Bất Động thấy, có lẽ bởi Hạ Thiên Lưu sống trên núi quá lâu, hít thở không khí quá trong sạch, khiến bộ não anh có chút vấn đề. Cho nên, anh không thích cười, thích vẻ mặt lạnh lùng, yêu ngủ như mạng sống, không phân biệt được đường đi, là người có nhân duyên tốt, chỉ số phán đoán hóc môn cao, thậm chí còn có đứa con trai vai vế còn cao hơn cả cô, những chuyện này đều có thể nhẫn nhịn.

Nhưng điều mà cô không nhẫn nhịn được là...

“Anh có hiểu thế nào là lãng mạn không?” Giọng nói của cô vì bóng tối trong rạp chiếu phim mà không thể không nén thấp xuống được.

“...” Anh chau mày, từ từ di chuyển ánh nhìn.

Rất tốt, biểu hiện tương đối mơ màng, ngây ngô, thuần khiết, cô hiểu ngay, trong cái đầu được cung cấp oxi quá đầy đủ của anh hoàn toàn không có khoảng trống cho hai chữ “lãng mạn” du dương uyển chuyển, dịu dàng như nước này.

Nếu không anh đã không mua một lúc hơn ba mươi chiếc bánh rán, sau đó nhìn cô cả đoạn đường từ cửa hàng bán bánh đến rạp chiếu phim, còn vô cùng nghiêm túc từ chối lời mời ăn cùng cô một cái, cô vốn dĩ định chu miệng lên giận dữ nhưng trước ánh mắt dịu dàng của anh, cô lập tức bỏ ngay ý định đó, chỉ cặm cụi ăn bánh một mình.

Á! Anh có thể nào không nhìn cô như muốn nói, “ăn nhiều thêm chút nữa đi, không cần khách khí với anh” không? Cô biết anh chỉ muốn thể hiện mình đang rất vui vẻ, nhưng phương thức thể hiện sự vui vẻ của anh không thể bình thường một chút sao? Sao lại dùng bánh đập chết cô? Có thể coi là anh hùng hảo hán gì chứ, chẳng qua chỉ là món bánh bán ngoài vỉa hè thôi mà.

Cô ăn đến mức muốn khóc mà không có nước mắt, hy vọng nhân viên rạp chiếu phim từ chối không cho mang đồ ăn bên ngoài vào, để cô danh chính ngôn thuận quẳng hết số bánh này vào thùng rác.

Nhưng anh chỉ cần cười với chị nhân viên rạp chiếu phim một cái, kết quả... vô cùng tàn khốc.

Thấy chị bán vé xem nhẹ nhiệm vụ, mắt nhắm mắt mở bỏ qua đồng bánh nhìn mà muốn nôn của mình, cô chẳng cảm thấy cái bánh ngay này “lãng mạn” ở điểm nào.

Nhưng nhân tố lãng mạn của cô lại phát huy đến cực điểm trong đêm tối, không từ bỏ cái hy vọng có thể nũng nịu anh một chút.

Cô khịt khịt chiếc mũi đáng thương cắn miếng bánh rán, nhìn nam nữ nhân vật chính trên màn hình đang bị đàn chó săn đuổi chạy khắp nơi, liên bâu môi. “Nếu tôi bị đàn chó săn đuổi như vậy, anh có liều thân cứu tôi không?”

“...” Anh nghe vậy hơi bất ngờ, quay sang nhìn cô, nét mặt càng kì dị.

“...” Cô hiểu ngay ý của anh. “Không phải tôi muốn lấy chó ra để thử anh, chỉ là từ việc nhỏ có thể thấy được chuyện lớn. Từ việc nhỏ thấy được chuyện lớn, anh có hiểu gì không? Cũng giống như tôi hỏi anh, nếu tôi bị rơi xuống nước, anh có nhảy xuống cứu tôi không, hay tôi bị bắt cóc, anh có chịu đem hết tiền bạc ra chuộc tôi về không.” Những vấn đề thường thức cơ bản này, cô chắc chắn bà chủ câu lạc bộ đã dạy anh phải trả lời thế nào mới khiến phụ nữ vui lòng!

“Bắt cóc cô? Hừ!” Cười nhạt... phản ứng chẳng giống một trai bao chuyên nghiệp chút nào.

Cô hiểu rồi, anh yêu cô quá vụng về, anh không thấy mình như vậy là quá lộ liễu, không cho cô cảm giác an toàn, càng không cho cô cảm nhận được sự lãng mạn, mơ màng?

“Bây giờ tôi có được coi là bạn gái anh không?” Cô hỏi hặn một chút được không?

“Tôi không cần thứ đó.”

“Hả? Thứ gì?”

“Bạn gái.”

“Phụt! Vậy tôi là gì?” Cô thờ mạnh, cái gì... cái gì... cái gì? Cô còn chưa kịp hỏi hận, anh đã nhanh hơn cô một bước đá cô vậy sao? Không được, cứ coi như bây giờ anh ghét cô phiền phức, quan niệm về lãng mạn kì lạ, quan niệm tình yêu biến thái, muốn chia tay với cô, cô cũng không thể để anh chiếm thế chủ động. “Vậy tôi cũng không muốn cùng anh...”

“Cô là người phụ nữ của tôi.” Bạn gái nghe chẳng có chút uy lực nào, cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể chạy mất, đổi cái mới, một cách gọi không ràng buộc. Anh ghét cách xưng hô “bạn gái” đó, trực tiếp thay bằng cách gọi mà mình thấy hài lòng, sau đó quay đầu một cái, nhìn cô ngây ra như gỗ cấn nửa miếng bánh rán.

“Cô nói cô không muốn cùng tôi cái gì?” Anh nhú mày, không quên thắc mắc về câu nói còn bỏ dở nửa chừng của cô.

“Tôi... cái đó...” Cô ngẩn ra, cố lấy lại bình tĩnh, nhìn anh vừa chờ đợi câu trả lời của mình vừa tháo chiếc đồng hồ đeo tay mà anh chưa bao giờ thiếu khi tiếp khách ra. Trước đây ngay cả khi tiếp cô, anh cũng luôn đeo nó, nhưng hôm nay, anh tháo ra nhét nó vào túi áo khoác ngoài, dường như tuyên bố đoạn tuyệt mối quan hệ trước đây của họ. Cô không còn là khách trong hàng và anh cũng không phải trai bao nữa. Cho nên yêu cầu của cô, anh chỉ cần dùng cách mình thích mà chiều lòng cô là được, không cần thiết phải sắm vai một người xa lạ.

Anh không cười, không lấy lòng cô, chỉ chiều theo những yêu cầu của cô và dành cho cô nhiều hơn so với cô cần. Bất luận là cô muốn thứ gì, “bánh rán”, sự “lãng mạn” hay “tình cảm”, anh đều nhiều hơn rất nhiều so với cô tưởng tượng.

Nhưng mà, rất kì quái...

Cô thực sự không cảm thấy mình có chỗ nào khiến anh đặc biệt quan tâm. Từ ngày đầu tiên gặp cô anh đã không lấy gì làm ngạc nhiên, trái lại chính cô mới là người tự đa tình đến chảy nước miếng, sau đó, cô đối xử với anh cũng không có gì đặc biệt để khiến anh cảm động, thậm chí thỉnh thoảng còn kéo anh vào cuộc sống tình cảm phức tạp, rối rắm của mình, trong quan niệm của anh, cô nên bị loại khỏi danh sách những cô gái sinh ra trong gia đình gia giáo chứ. Lẽ nào anh quá để ý chuyện danh tiết, nhắm trúng người đầu tiên nhìn thấy anh khóa thân? Chính là cô. Hồi ấy không hiểu sao cô lại chạy đến bên suối gội đầu? Đừng nói với cô anh trúng phải tiếng sét ái tình, một gã đầu óc không tinh táo trúng tiếng sét ái tình với một ni cô đầu cạo trọc lóc. Cho nên, anh chắc chắn là quá để ý chuyện trinh tiết!

“Không phải anh thực lòng thích tôi đấy chứ?” Bản thân cô cũng muốn thuyết phục mình rằng cô là một tiểu ni cô đáng yêu, ai thấy cũng mến. Nhưng lật tung cả mớ kí ức mà đáng tiếc cô không thể tìm được điểm đáng yêu của mình.

“Thích!”

“Ồ!” Cô thuận miệng ồ lên một tiếng, lập tức sững lại, giờ mới kịp phản ứng lại câu trả lời của anh: “Hả?!?”

Tha lỗi cho cô vì phản ứng quá chậm chạp. Bất cứ ai khi nghe một anh chàng nói thích mình mà dừng dừng như hỏi “em ăn cơm chưa”, cho dù tình cảm của anh ta có là chân thành đi chăng nữa thì cũng sẽ phản ứng như Hồ Bất Động lúc này... Anh có thể dùng giọng điệu dừng dừng như không đó để nói với cô một điều mà đối với cô vô cùng quan trọng không?

“Chuyện từ khi... khi nào?” Cô kinh ngạc mở trừng mắt, nhìn anh như thể nhìn thấy chuyện lạ nhất thế giới.

Anh nhún mày, lục lại kĩ từng đoạn kí ức, lông mày dần dần nhíu lại, có vẻ như đang nghĩ chuyện gì rất phức tạp vậy. Được rồi, thích cô, đúng là chuyện rất đau đầu nhưng mà...

“Tôi đâu có hỏi anh mặt trắng cách trái đất bao nhiêu milimet, cũng không hỏi anh trên đầu có bao nhiêu sợi tóc, chẳng lẽ cũng khó trả lời vậy sao?”

“Không biết!” Bị cô thúc giục, anh ném ra một đáp án vô trách nhiệm

“Này!”

“Hết phim rồi! Về thôi!” Anh nhìn mấy ngọn đèn mới được bật đèn, đứng dậy, quay người đi, không quên dặn dò: “Ăn hết, không được bỏ đi!”

Cô chu miệng, chán nản tiếp tục xách túi bánh đứng cạnh anh, vừa giơ tay lên chợt thấy anh chìa tay tới, dường như rất tự nhiên, có thể chứ, đó là chuyện hiển nhiên mà, cô ngược nhìn những ngón tay hơi cử động của anh dưới ánh đèn, không nấn nại được nữa, lập tức mặt dày vô sỉ, dùng bàn tay đầy dầu của mình bôi bẩn bàn tay nõn nà, sạch sẽ của anh.

Bị mấy lớp dầu ngăn cách, hai bàn tay không nắm thật chặt được. Càng siết chặt càng dễ bị tuột ra, thế mà dường như anh chẳng hiểu gì, gắng sức kéo cô ra ngoài, mấy lần khiến cô tuột khỏi tay anh, đến khi anh rất không thoải mái quay đầu lại, cô mới thè lưỡi ra, dùng ngón tay ngoan ngoãn ngoắc vào kẽ ngón tay của anh, anh mới hài lòng khề than một tiếng.

Cô xoay người, cùng anh rời khỏi hàng ghế giữa, cúi nhìn sàn nhà, anh không hỏi cô có thích anh như thế này không, vì điều đó không quan trọng. Có thể anh đã biết, cô chắc chắn muốn lấp liếm vấn đề này, trốn tránh nó, cô chỉ vì một câu nói: “Tôi cũng không muốn ở bên cô”, mà suýt hết lên, so với cách trả lời thẳng thắn của anh thì thực sự kém rất xa.

“Bánh rán rất ngon!” Cô ở phía sau, nói nho nhỏ, dường như định ám chỉ điều gì đó.

Anh quay đầu lại mỉm cười với cô. Nụ cười không rạng rỡ như gấn bạch kim, chỉ hơi cong đôi môi mềm mại, quyến rũ của mình. “Ồ! Tôi thấy cô như

sắp nôn ra rồi.”

“Anh cho ăn một lần nhiều quá.” Cô nhanh chóng thừa nhận.

“Muốn trả lại tôi sao?” Muốn anh cân nhắc thu hồi lại một chút sao?

“Không cần! Tôi... tôi có thể ăn hết!”

“Toàn bộ?”

“Toàn bộ!”

“Một chút cũng không thừa lại?”

“Ừ, ừ!”

“Thích không?”

Cô chỉ chiếc túi trên tay mình, anh là muốn nói đến bánh rán, không phải là thứ gì khác sao?

Anh nhướn mày, không khẳng định cũng chẳng phủ định, im lặng không lên tiếng.

“Thích... thích.”

So với sự thẳng thắn của anh, cô dường như uyển chuyển quá mức khiến người ta khinh bỉ nhưng cô bây giờ chỉ mới tu luyện đến trình độ này mà thôi, chấp nhận.

“Cô thích là được rồi.”

Anh không nói gì thêm nữa, tiếp tục nắm tay cô đi ra khỏi

“Anh chưa bao giờ yêu ai sao?” Cô nghi ngờ hỏi một câu.

“Thì đã sao?” Nghi ngờ sự trong sạch của anh, vào lúc này?

“Không, chỉ là cảm thấy... có lúc anh quan tâm đến mức khiến tôi nổi da gà.” Không phải công việc của anh là “tư vấn tâm lý phụ nữ sao”? Trái tim nhỏ bé của cô chắc chắn anh hiểu như lòng bàn tay. Đúng là anh từng chạm vào rồi có khác. Sự đụng chạm thân thể hóa ra thần kì như vậy.

“Cô thích là được rồi.”

“...” Anh nói thích cô sao? Nhưng đúng là cô rất thích.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 56: Kiếp đào hoa (thượng)

“Chẹp chẹp chẹp, kiếp đào hoa, cũng là kiếp số mà bố không có cách nào hóa giải.”

Quan hệ giữa người với người có trăm nghìn chủng loại, thay đổi không ngừng và vô cùng nhanh chóng, thực sự là môn khoa học rất phức tạp.

Lấy ngay Hồ Bất Động cô làm ví dụ, mấy ngày trước cô và sư thúc của mình còn như lửa với nước, chiến tranh lạnh gay gắt, nhìn nhau như kẻ thù. Hừ, đương nhiên, chỉ mình cô hần học, sư thúc cô lúc nào cũng chỉ lướt qua cô một cái rồi quay luôn đi chỗ khác. Quan trọng nhất là, trước mặt bố mình, cô luôn duy trì khoảng cách với anh, để chứng minh quan hệ hai người hoàn toàn trong sáng.

Nhưng sau buổi đi xem phim hôm đó, cô trần trọc bản khoắn, trước mặt Phạn Đoàn và bố mình, cô luôn tỏ ra đạo mạo, khuôn phép, nhưng sau lưng, cô không bỏ qua một cơ hội nào được đùa nghịch khuôn mặt bánh bao và làn môi quynh rũ của sư thúc mình.

Dư vị kích thích của cảm giác yêu đương lên lút, cô đã nếm trải đầy đủ, hơn nữa còn mãn nguyện đến khác thường. Nhưng sư thúc cô lại luôn chau mày, không hài lòng với cuộc tình vụng trộm này. Thấy vẻ thỏa mãn của cô chẳng khác gì một tên vô lại, ăn no rồi thì đá anh sang một bên, đối với địa vị một người tình vụng trộm của mình chỉ để trong lòng chứ không muốn nói ra. Bởi vậy, anh không hy vọng một ngày lương tâm cô đột nhiên thức tỉnh, tự giác nâng cao thân phận của anh.

Thế là, cuộc sống của Hồ Bất Động bắt đầu bước vào thời kì “sáng chín chiều năm”, lên lớp học, đi làm thêm và về nhà yêu đương vụng trộm. Từ đó, mỗi đêm cô trải thảm ngủ dưới đất, nửa đêm đều sẽ có một bàn tay ấm áp giúp cô kéo chăn, chuẩn bị đồ ăn đêm, sau đó bàn tay đó sẽ chống cằm, chăm chú nhìn cô ăn và nghe cô kể vài mẩu chuyện linh tinh. [Sáng chín chiều năm: sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ tan làm, tượng trưng công việc tốt, ổn định.]

Cô dường như vui vẻ quên đi rất nhiều chuyện, không tới câu lạc bộ trai bao nữa, cô còn có công việc làm thêm ở hiệu sách để kiếm thêm tiền. Mỗi lần đến lớp, cô không còn ngồi ngây ra nhìn cái bàn học trống không phía sau mình, cũng không nghĩ về anh bạn học đầu tiên bắt chuyện với cô ngày trước nữa. Mấy hôm sau, chẳng còn có ai nhớ đến chuyện cô bị thiếu niên hư hỏng bá đạo nhất trường Trác Duy Mặc gọi đi cảnh cáo, ngay đến người bạn học từng hỏi cô “Huỳnh Nhất Nhị gần đây tung hoành ở đâu vậy?” cũng rất lâu không nhắc đến sự tồn tại của anh.

Cuộc sống của cô được làm mới lên từng ngày và cô hài lòng vì sự thay đổi đó.

Nhưng... sáng hôm ấy đã xảy ra một chuyện.

Hạ Thiên Lưu quả không hổ là cơ thể tu tiên hít nhiều dưỡng khí thuần khiết trên đỉnh núi, dự cảm và linh tính đều chuẩn xác một trăm phần trăm. Buổi sáng hôm ấy, trước khi ra khỏi cửa, anh nhìn cô một cái đầy tình tứ, lát sau, anh quay người đi giày, thấp giọng hỏi: “Em có chuyện gì giấu anh phải không?”

“Hả?” Cô ngây ra, cánh tay đang mặc áo đột nhiên khựng lại, làm như thể có chuyện gì nghiêm trọng lắm, hỏi lại: “Lẽ nào số mệnh của em hôm nay không tốt sao?”

“...” Anh nheo mắt.

“Là vận hạn gì vậy? Sao trông nét mặt anh nghiêm trọng như thế? Là tai nạn đổ máu sao?”

“...” Anh chau mày.

“Hay mất tiền, phá sản?”

“...” Anh nắm môi.

“Nhìn anh như vậy, chẳng lẽ hôm nay, em sẽ rơi xuống nước hay ngã vào thùng rác sao?”

“...” Anh nghiêm mặt lườm cô, rồi quay đi, vịn tay nắm cửa, bước ra ngoài.

“Rầm!”, tiếng cánh cửa đập mạnh vì tức giận.

“Này! Anh đừng đi vội, anh vẫn chưa nói em sẽ gặp kiếp nạn gì. Em mà bị rơi xuống nước thì có chỗ nào tốt cho anh chứ?” Thấy anh bỏ đi chẳng có chút trách nhiệm, cô muốn mở cửa lôi anh lại nhưng nghe thấy giọng nói ác ý của tiểu quý Hạ Phạn Đoàn vang lên: “Chẹp chẹp chẹp, kiếp đào hoa, cũng là kiếp số mà bố không có cách nào hóa giải”.

Kiếp đào... đào hoa? Ai cơ? Chẳng lẽ lại là cô sao?

Hồ Bất Động nằm mơ cũng không nghĩ đến, cuộc đời mình vẫn còn liên quan đến kiếp số đào hoa, càng không ngờ rằng, người mang đến đào hoa cho mình lại chính là đại tiểu thư mới gặp đúng một lần, Nguyễn Ly. Nhưng điều cô không ngờ tới nhất là quan hệ giữa người với người lại kì diệu đến như vậy.

Thay đổi khó lường, nhanh chóng, rồi rầm.

“Cô nói cái gì?” Cô không kịp tiêu hóa những lời của Nguyễn Ly, chỉ thấy chiếc xe hơi sang trọng của cô ta đỗ trước khu nhà mình. Nói thật lòng thì cô và cô ta không thân lắm, hơn nữa đáng lẽ ra bây giờ, cô ta phải đang hạnh phúc, ân ái cùng anh chàng thanh mai trúc mã của mình mới phải chứ. Cuộc sống của cô hoàn toàn không còn khoảng trống dành cho hai người bọn họ, hãy trở về thế giới của mình mà làm nhân vật chính.

“Bản tiểu thư hỏi cô có bán thời gian của mình hay không?” Nguyễn Ly thiếu nhẫn nại gõ mũi chân xuống đất, dựa lưng vào cửa xe, trên người khoác bộ đồng phục trường quý tộc chẳng hợp chút nào với cách nói chuyện của cô ta.

“...” Chắc đây không phải chính là số kiếp đào hoa mà sư thúc cô nói chứ? Tại sao vận đào hoa của cô lại là một cô gái? Còn là một cô gái ngang tàng, bất chấp lý lẽ nữa.

Cô nhìn Nguyễn Ly không nói gì, lại tò mò liệu mình đáng giá bao nhiêu. Dù gì bên cạnh cũng có một chàng VIP giá cao cất cổ, áp lực rất lớn, biết đâu cô lại đáng tiền hơn mình tưởng. “Tôi được trả bao nhiêu?”

“Muốn bản tiểu thư nói ư? Cô không đáng một xu! Hừ, nằm mơ cũng không ngờ lại chính là cô!”

“Này, cô có thái độ gì vậy? Thế nào lại chính là tôi?” Điểm cuối cùng của chuyện mua bán này, còn chưa biết là ai đang loạn lên đặt hàng sao? Tưởng cô chưa chơi trò này hay sao? Nghiệp vụ của cô rất thành thạo đó!

Nguyễn Ly dùng hai ngón tay kẹp một tờ giấy ghi chú, đưa đến trước mặt cô, cô nghi ngờ đón lấy, trên tờ giấy chỉ viết địa chỉ nhà mình. “Ai đưa cho cô

tờ giấy này?”

“Bà chủ câu lạc bộ đó.”

“Hà? Là bà ta sao?” Là nữ ma đầu xã hội đen đó? Chẳng phải bà ta đã đá cô ra khỏi câu lạc bộ đó rồi sao? Lần này không biết bà ta lại muốn giờ trò gì đây?

“Bà ta nói, người trên địa chỉ này có thể giúp được tôi.”

“Bà ta nói tôi có thể giúp được cô?” Bà ta trước giờ chưa từng nói tốt về cô lấy một lần, vậy mà hôm nay lại nói cô có thể giúp Nguyễn Ly sao? Ủ, lòng hư vinh trong thoáng chốc đã được cô vùi. Nhưng trước mắt cô kiếp đào hoa, cô không nên mạo hiểm làm bữa thi hơn, những ngày bình lặng của cô đang bắt đầu nổi sóng. “Này... tôi thấy tôi vẫn là...”

“Bà ta còn nói, nếu cô cự tuyệt, thì bảo cô quay lại câu lạc bộ làm nhân viên vệ sinh.”

“Khốn kiếp, bà ta có hiểu lý lẽ không vậy? Chính miệng bà ta kêu tôi biến mất trước mặt bà ta, bây giờ lại muốn lấy cái hợp đồng dờ hơi kia ra bắt tôi làm nô dịch!” Cô đã rửa tay gác kiếm, cáo lão hồi hương rồi, không muốn chơi bời nữa, chẳng lẽ không thể cho cô một cơ hội làm lại từ đầu? Cô đứng là đã rơi vào chốn hồng trần sâu như biển lớn, để cô quay lại bờ đi! Cầu xin đó!

“Bà ta nói, muốn cô biến mất trước mắt con trai bà ta nhưng cô vẫn phải trả nợ, một xu cũng không thể thiếu.”

“Gian thương độc ác!”

“Bà ta còn nói, món nợ hai cha con cô thua bà ta, cả đời này cũng chẳng trả hết được!”

“...” Vậy tìm bố cô đến mà bồi thường cho bà ta đi.

“Được rồi, không nói nhiều nữa, lên xe đi.” Nguyễn Ly chỉ vào ghế sau chiếc xe của mình, ngang ngược như thể mọi chuyện là đương nhiên. Hồ Bất Động hơi lo sợ, sao cô có cảm giác như mình nhìn thấy bộ dạng khi còn trẻ của bà chủ câu lạc bộ đã thất lạc nhiều năm trước nhỉ. Cứu!

Bị ép leo lên chiếc xe cao cấp, cô âm ức nhìn gương mặt hiền lành, thật thà của anh lái xe, nghi ngờ liệu anh ta có muốn đưa mình đến xưởng giết mổ nào đó để làm thịt hay không. “Được rồi, cô nói đi, lần này lại muốn dạy dỗ cậu bạn trai nhỏ của cô như thế nào?”

“Cậu ấy không cần cô quan tâm, tôi đã tìm được người dạy dỗ cậu ấy rồi, còn cô thì phải đi giúp bản tiểu thư dạy dỗ người khác.” Khi Nguyễn Ly nói đến hai chữ “người khác” bỗng nhiên nghiêng răng ken két.

“Hóa ra cô còn có người khác?” Cô tròn mắt ngạc nhiên. Hóa ra, đa tình không phải bản quyền phát minh của một mình cô, mà là phản ứng tâm lý chung của con gái bây giờ! Hơn nữa cậu bạn trai nhỏ Mạn Đồn Đồn của cô ta chắc chắn không có năng lực phản kháng, điểm này cô ta may mắn hơn cô, không giống đám động vật kì lạ bên cạnh cô, mỗi con đều nhe răng giơ vuốt, hung mãnh vô cùng, con nào cũng khó xử lý.

“Tuy là bà chủ câu lạc bộ tiền cử nhưng tôi rất nghi ngờ, cô thực sự có thể thu phục người đó sao?” Nguyễn Ly ném cho cô một ánh mắt khinh khỉnh, cần môi đường như có ẩn ý gì đó. “Hay là tôi tìm thêm mấy loại hình khác nhau, có lẽ sẽ khiến anh ta thích, phòng trường hợp, thú tính đại phát.”

“Này, rốt cuộc cô muốn tôi làm gì?” Tại sao càng nói càng khiến cô cảm thấy mơ hồ và nguy hiểm thế?

“Tôi chưa nói với cô sao?” Nguyễn Ly chớp mắt. “Bảo cô đi dụ dỗ vị hôn phu của bản đại tiểu thư.”

“Phụt!”

“Cô làm cái gì mà phun nước bọt bữa bãi thế?”

“Cô... cô... đầu óc cô có vấn đề rồi sao?”

“Bản tiểu thư không muốn đính hôn với anh ta, công ty nhà anh ta bị phá sản là việc của nhà anh ta, liên quan gì đến bản tiểu thư chứ?”

“Càng chẳng liên quan gì đến tôi... tha người vô tội là tôi xuống xe đi.”

“Cho nên cô chỉ cần dụ dỗ được anh ta đến hôn viên phách đảo, sau đó để tôi bắt gian tại trận, tôi có thể lấy lý do đó mà vĩnh biệt anh ta!”

“Xin cô, bây giờ làm ơn vĩnh biệt tôi trước đi, để tôi xuống xe nhé.”

“Thế nào, bản tiểu thư sẽ chạy thoát khỏi kế hoạch hôn nhân này một cách hoàn mỹ chứ?”

“Cô sung sướng đến mức không thèm nghe tôi nói gì sao?”

“Nhưng...” Nguyễn Ly quan sát cô gái đang phun nước bọt trước mặt mình, “... Bản tiểu thư thực sự không cảm thấy cô có thể thu phục tên đại ma đầu kia”.

“Đứng rồi, đứng rồi, đứng rồi! Tôi cũng nghĩ như vậy đấy, hiểm khi chúng ta có cùng quan điểm, cô thả tôi xuống xe nhé, xin cô đó!” Cô như chết đuối vớ được phao vội gập đầu tán thành rồi xua tay lia lịa.

“Nhưng hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt anh ta, tôi không muốn đi! Cô giúp tôi đi xem mặt, sau đó tôi sẽ tìm cô gái khác!” Nguyễn Ly nghiêng đầu, liếc nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Lát sau, xe dừng trước một quán cà phê khá lịch sự. “Này, cứ coi như vì giao tình trước đây, giúp bản tiểu thư một lần chắc không có vấn đề gì chứ?”

Gặp một lần đương nhiên không phải vấn đề quá lớn nhưng quan trọng là hôm nay cô có kiếp đào hoa!

“Anh ta ngồi trên một chiếc ghế sofa phía bên trái cửa ra vào. Cô vào đi, cứ nói là bản tiểu thư hôm nay không rảnh để đến chào hỏi anh ta, bảo anh ta rút xa chút là được rồi!” Nguyễn Ly mở cửa, phũ phàng đá cô xuống xe, sau đó sai anh tài xế của mình đỗ xe ở bên đường đối diện, vừa nhìn là biết cô ta muốn giám sát cô.

Cô trừng mắt lườm cô ta một cái, nhìn quán cà phê lịch sự, trang trọng mà bị kẻ khác lôi ra làm địa điểm xem mặt vợ vắn, vô tội giống như cô, đồng bệnh tương liên.

Đẩy cửa ra, cô bước vào căn phòng lớn mở điều hòa mát lạnh. Minh chẳng qua chỉ đến để chuyển lời thôi mà, Nguyễn Ly không hy vọng gì ở cô, cô không có nghĩa vụ phải dụ dỗ, cứ trực tiếp nói cho anh ta biết tình hình của anh ta, thậm chí có thể không cần đến khuôn mặt cau có, đau khổ của anh ta, hoàn thành nhiệm vụ này rồi cô sẽ lập tức bỏ đi. Này, anh chồng chưa cưới đó của cô ta chắc sẽ không giận cá chém thớt mà đánh cô một trận chứ?

Nếu cô bị đánh, đây có coi là kiếp đào hoa không? Đào hoa vẫn là đào hoa, chẳng qua chỉ là đào hoa đối với người khác thôi, chỉ để lại cho cô vận xui xẻo, kiếp đào hoa của cô chắc không phải giải thích như vậy chứ?

“Vào cửa chính rồi rẽ phải... anh ta ngồi dựa lưng vào sofa!” Cô lẩm nhẩm trong miệng, tìm một người đàn ông hoặc là vô cùng đáng thương, hoặc là lo lắng bồn chồn ngồi đợi người khác. Nhưng phát hiện ra, hình như không có ai phù hợp với yêu cầu tìm kiếm của cô.

Không có sao? Chắc không phải anh ta biết mình bị cự tuyệt nên vội vã trốn trước rồi chứ? Người đàn ông biết trước cục diện, mang đến sự thoải mái cho tất cả mọi người.

Mở rộng phạm vi tìm kiếm, vậy chỉ cần đó là một người đàn ông là được, một người đàn ông, một người... A! Có rồi.

Một người...

Một người... đàn ông nằm bò trên bàn ngủ gật?

Cô cắn chặt môi, cảm thấy người kia rất quen, ngay đến dáng vẻ nằm bò lên bàn ngủ ấy cũng thân thuộc vô cùng, nhìn chẳng giống đang đợi người khác chút nào, đến ngủ nướng thì đúng hơn. Cô nhìn ngó xung quanh, muốn tìm một người đàn ông khác phù hợp với tiêu chuẩn hơn nhưng khu vực này chỉ có một mình anh ta. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, một tay đặt lên bàn để gối đầu.

Cô nheo mày, bước về phía trước hai bước, vẫn không dám chắc chắn người đó rốt cuộc là ai. Anh ta khẽ động đậy, quay mặt ra phía cửa sổ, khiến cô không sao nhìn rõ được. Nhưng động tác này lại làm lộ ra một miếng ngọc màu xanh biếc trên cổ anh.

Màu xanh thật chói mắt.

Sắc xanh quá mức, thiếu tự nhiên, hơi giả tạo, vừa nhìn đã biết là ngọc giả.

Tượng hình Quan Âm!

Bị những giọt mồ hôi nhỏ nhỏ bám lên.

Thì ra, nhiệt độ của điều hòa trong quán cà phê này mở hơi cao, chẳng trách cô cảm thấy hơi khó thở.

Hôm đó cô nhét món đồ này vào trong thùng thư nhà anh, không lưu lại lời nào. Thì ra anh vẫn dùng thứ đồ chơi này, thật không ngờ anh vẫn dùng nó.

Tình cờ gặp Huỳnh Nhất Nhị ở đây có coi là kiếp đào hoa không?

Cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện, không biết nên dùng ánh mắt như thế nào để nhìn người đang ngủ say sưa kia. Nhìn anh ngủ thật thoải mái, còn chà chà cổ lên cái mặt dây chuyền. Hình như anh lấy lại miếng ngọc Quan Âm đó chỉ vì muốn ngủ ngon vậy.

Cô muốn cầu bình an cát tường cho anh, chứ không phải muốn chúc anh ngủ ngon!

Cô bấu môi, định lay gọi anh dậy, giúp Nguyễn Ly chuyển lời đến anh, xong đầu đấy sẽ bỏ đi luôn. Nhưng tay cô vừa chạm đến phạm vi thể lực của anh, lại bị hơi ấm do anh tạo ra xung quanh hắt ngược lại, cô bấu môi cái nữa, quyết định hạ độc thủ, đẩy thật mạnh.

Anh khẽ động đậy cái đầu, tóc mái từ trên trán rủ xuống do cử động nhỏ của cánh tay. “Hừm... Để tôi ngủ thêm một chút nữa, một chút thôi.”

“...” Cô vội vàng thu tay lại, chống cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ. May mà, người đến là cô, chứ nếu là Nguyễn Ly, xem ra đầu của Huỳnh Nhất Nhị sớm đã bị đá bay khỏi ghế rồi.

Anh cũng biết chạy đến đây xem mặt cơ à? Lại còn ăn mặc lộm thuộm, trạng thái mơ màng không tỉnh táo, ngủ đến mức đầu óc mờ mịt.

“...” Cô nhếch khóe môi lên, quyết định hoàn thành nhiệm vụ của mình trước. “Tiểu thư xem mặt với anh nói, hôm nay không rảnh để tiếp anh, anh về nhà ngủ đi.”

Cô nói xong, chuẩn bị kéo ghế đứng dậy, lại thấy người nằm bò trên chiếc ghế đối diện từ từ ngẩng đầu lên, qua một lớp tóc mái, mơ màng nhìn cô.

Nhìn anh còn rất ngái ngủ, nửa mơ nửa tỉnh, đầu hơi nghiêng, tóc mái rủ trước mặt cũng hơi nghiêng theo động tác của anh, cái tay đặt trên bàn từ từ giờ lên, chậm chậm hướng đến trước mặt cô, đầu ngón tay gần chạm đến cô.

“Anh... anh cá là anh đang nằm mơ, một lát nữa... sẽ lập tức tỉnh lại, lập tức... lập tức...”

Ngón tay giữa dài nhất khẽ chạm vào gò má đang nóng dần lên của cô, tuy chỉ chạm rất nhẹ nhưng lông mày anh lập tức nhíu lại, tay anh cũng cứng đờ tại đó. Động tác của cô cũng cứng đờ theo. Cô nhìn bàn tay phải của anh không có bất kì hành động nào nữa, cứ treo trên gò má cô. Đầu ngón tay anh bắt đầu khẽ di chuyển trên khuôn mặt cô. Cô cắn môi, không biết phải nhìn anh bằng biểu cảm như thế nào, chợt nghe thấy từ trong kẽ răng của anh phát ra một câu rủa khê, câu rủa đặc trưng và quen thuộc của Huỳnh Nhất Nhị.

“Chết rồi, lại không phải là mơ, đau chết anh rồi!” Anh nghiêng răng, cảm thấy nhói đau.

“Hả?” Cô bặm miệng, ngậy ra nhìn về mặt dờ khóc dờ cười của anh.

“Tay anh... bị đè lâu quá, tê hết rồi, đau quá!” Cảm giác tê dại kết hợp với lạnh giá lan truyền khắp cánh tay anh.

“...”

“Cho nên tạm thời để anh giữ nguyên tư thế này được không?” Tay anh sẽ rất khuôn phép đặt trên gò má cô, nếu có cái gì không giữ khuôn phép thì chỉ là đầu ngón tay thôi.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Kiếp đào hoa (trung)

“Thực ra anh vẫn rất xui xẻo, không phải sao?”

Sự tình có thay đổi!

Nguyễn Ly thực sự không ngờ tiêu chuẩn của Huỳnh Nhất Nhị lại thực sự không có tiền đồ như bà chủ câu lạc bộ nói. Cô ta tùy tiện đưa đến một “miếng bánh”, ấy vậy mà lại hợp khẩu vị với anh.

Những gì quan sát được từ chiếc ống nhòm chất lượng cao của bọn săn tin, khiến Nguyễn Ly dãn nheo bên mắt vốn dĩ mở to, cuối cùng nheo thành một đường nhỏ như sợi chỉ, thuận tiện để tăng cường sự chú ý của mình vào đôi gian phu dâm phụ lén lút trong quán kia, đầu áp vào kính ô tô càng lúc càng sát, cơ thể ngồi nghiêng trên ghế xe đã biến thành trạng thái nửa quỳ.

“Này, này, này! Tuy bản tiểu thư ân chuẩn để bọn họ làm loạn, nhưng bọn họ cũng quá đáng quá cơ. Hoàn toàn không coi bản tiểu thư ra gì, dám câu kết với nhau trước mặt bản tiểu thư”. Cô sớm đã biết Huỳnh Nhất Nhị kia chẳng phải kẻ tử tế gì, ngay tấm hình làm môi đã lộ dáng vẻ phong trần. Lúc chụp hình anh nhìn vào ống kính rất khó chịu, mắt liếc sang một bên, hơi rũ xuống thành một đường cong, cứ như thể cảm thấy chụp hình là một chuyện rất nực cười vậy.

“Nhưng mà... bọn họ không mệt sao? Bọn họ đã duy trì tư thế đó lâu lắm rồi”. Một người giỏi cao cánh tay đặt lên gò má của người kia, bộ dạng muốn sờ mà không dám sờ, người còn lại cứng đờ cổ, coi bộ như nửa lùi nửa tiến, mặc cho đối phương chạm vào má mình, bọn họ đang chơi trò người gỗ, ai động đập người đó thua cuộc sao?

Chẳng lẽ nước cờ này lại quan trọng như vậy? Nếu không, tại sao bọn họ giống như ai di chuyển trước một bước thì sẽ thua cả ván. Gì chứ? Bọn họ đang xem mặt chứ có phải đang giao chiến đâu.

Trò chơi miễn cưỡng chào đón này vui lắm sao? Rõ ràng cả hai đều muốn tiêu diệt đối phương thật nhanh, thế mà lại làm ra vẻ bình thản, hòa bình. Huỳnh Nhất Nhị khẽ nhếch khóe miệng lên, hình như đang hàn huyên gì đó chứ không phải bàn đến vấn đề chính, Hồ Bất Động cũng gượng gạo trả lời, lúc lúc lại ngoảnh về phía Nguyễn Ly, vẻ như đang muốn hỏi, cô ấy có thể quang minh chính đại bỏ cuộc không.

Bỏ cuộc?

Không, không, không! Kịch hay vẫn còn ở phía trước mà.

Nguyễn Ly bỏ ống nhòm xuống, hươ hươ tay, cử động cái cổ. Xem màn kịch nhàm chán đó quá lâu khiến cô ta mất hết cả kiên nhẫn, nếu không phải phát hiện ra kế hoạch của mình, cô ta chỉ muốn gọi điện cho Hồ Bất Động, hỏi có phải bọn họ cùng lúc đều hết pin, chết máy hay không mà mãi vẫn chẳng thấy có động tĩnh gì hết?

Hít một hơi thật sâu, cô ta lại nhấc ống nhòm lên, quan sát phía trước. Bỗng thấy trước mắt là một khối tuyết trắng xóa, cô ta nghi ngờ chớp chớp mắt, lại tập trung nhìn kỹ lần nữa...

Một sợi tơ chất lượng cao màu trắng chắn phía trước được phóng đại lên.

Thứ gì vậy? Chẳng lẽ ống nhòm của cô ta bị hỏng rồi sao?

Cô ta đưa mắt của mình ra khỏi cái ống nhòm, lúc này mới cảm nhận được bóng đen của ai đó đang đổ xuống đỉnh đầu mình.

Ngẩng đầu.

Hít thở.

Nhoèn cười gượng gạo.

“Nguyễn tiểu thư?” Giọng nói của Huỳnh Nhất Nhị không rõ đang vui hay buồn, cúi đầu nhìn chiếc ống nhòm trong tay Nguyễn Ly. Cánh tay phải đã duy trì một động tác suốt cả buổi chiều của anh lúc này lại được nhét trong túi quần, có vẻ rất khó rút nó ra.

“Anh... anh...” Huỳnh Nhất Nhị bay đến trước mặt cô ta khi nào vậy? Anh ta biết công phu “Lăng ba đi bộ” sao? Đáng chết mà, cô ta lờ cô nàng đang cúi gầm mặt, núp phía sau Huỳnh Nhất Nhị. Hồ Bất Động kia không đánh động cô ta lấy một tiếng, hại cô ta còn chưa kịp chuẩn bị đường tháo thân.

“Cô đang tìm ai sao?” Anh chỉ vào cái ống nhòm sắp muốn rơi tuột khỏi tay Nguyễn Ly.

“Tôi... tôi, chuyện này...” Hồ Bất Động đáng chết kia không phải đã nuốt lời và bán đứng cô ta rồi chứ? Đây... bán đứng, thực sự chuyện này cô ta cũng có thể làm được sao, thật là thuê phải người không tốt.

“Có vẻ như hôm nay cô thực sự rất bận?” Anh hơi điều chỉnh giọng nói, không muốn giấu giếm nụ cười khinh bỉ của mình nữa.

Nhìn chiếc ống nhòm rơi dưới chân mình, anh nhấc cánh tay trái buông thõng bên mép quần, khom người, nhặt chiếc ống nhòm vừa rơi vỡ tan tành lên, trả lại, lúc ấy cô ta vẫn há hốc mồm chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. “Thật trùng hợp, hôm nay tôi cũng không rảnh lắm, hiếm khi gặp được người bạn cũ, muốn ôn lại chuyện xưa”.

“...” Ý... ý gì vậy? Cô nhìn chiếc ống nhòm được đưa đến trước mặt mình, chỉ có thể cứng đờ ra nhận nó lại.

“Cho nên chuyện xem mặt, chúng ta chuyển sang ngày khác nhé”. Anh thu tay về.

“Hai... hai người quen nhau sao?” Nguyễn Ly chỉ vào cặp nam nữ trước mặt, “Chắc... chắc không trùng hợp đến thế chứ? Cô ta không phải bạn gái cũ của anh chứ?”. Vứt bỏ cô ta lại để hân huyên, tâm sự cùng bạn gái cũ, tuy không phải tội quá lớn nhưng cũng đủ để từ hôn rồi!

“Bạn gái cũ?” Anh quay lại nhìn Hồ Bất Động đang có ý ngó qua chỗ khác, cười buồn bã, rồi nói: “Này, người ta hỏi anh, em là gì của anh, anh nên trả lời thế nào?”.

“...” Cô ném cho anh một cái lườm kiểu “tại sao hỏi em”.

“Muốn anh tự trả lời sao?” Câu trả lời của anh có lẽ sẽ hoàn toàn không như cô tưởng tượng cho nên anh rất tâm lý để cô quyết định mối quan hệ giữa bọn họ. Nhưng nếu cô đã để anh làm chủ thì...

“Bạn học kiêm hàng xóm!” Cô nhanh chóng định nghĩa quan hệ của bọn họ.

“...” Khóe môi anh nhếch lên, quay người lại nhìn Nguyễn Ly. “Cô thấy chưa? Quan hệ của chúng tôi rất trong sáng. Thật khiến cô thất vọng rồi”.

“Đúng là rất khiến người ta thất vọng. Tôi... tôi... tôi... bản tiểu thư việc gì phải thất vọng?” Miệng Nguyễn Ly lấp bắp, con ngươi đảo loạn lên, khó khăn nói: “Hai người muốn ôn lại chuyện cũ, được thôi, nhưng bản tiểu thư muốn đi cùng!”.

“Đi cùng?” Anh nhướn mày lên. “Tiểu thư không yên tâm tôi hay không yên tâm cô ấy?” Anh không có ý vạch trần hai kẻ đang trao đổi tin tức tình báo phi pháp ngay trước mắt mình.

“Chẳng lẽ anh cho rằng bản tiểu thư sẽ dễ dàng để chồng chưa cưới của mình ôn lại chuyện cũ với một cô gái lai lịch không rõ ràng sao? Bản tiểu thư nhất quyết muốn đi cùng!” Hừ, phải để anh thấy được cái gọi là khí chất của một thiên kim tiểu thư. Đản ông mà, không người nào có thể chịu được sự giám sát của phụ nữ suốt hai mươi tư giờ một ngày.

Diễn viên quần chúng Hồ Bất Động được diễn vai “hồ ly tinh”, trùng mắt lườm đạo diễn Nguyễn - người tự biên tự diễn ra cái kịch bản tiểu thuyết tình yêu tay ba này.

Nhưng nam nhân vật chính rõ ràng khá hứng thú với kịch bản vở văn này, liền gật đầu, bữu môi, đồng ý luôn.

“Anh để cô ta đi cùng thật sao?” Hồ Bất Động nhét hai tay vào túi áo khoác, chậm chậm bước theo anh, lúc lúc lại quay đầu nhìn chiếc xe bám theo phía sau họ, giữ một khoảng cách không gần cũng chẳng xa. Cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đang từ trong xe chăm chăm dán trên người mình của Nguyễn Ly, cúi đầu lo lắng cho đôi giày của mình, sợ chúng sẽ bị chiếc bánh xe kia nghiền nát bất cứ lúc nào. “Anh không cảm thấy rất mất mặt sao?” Một nam một nữ đi bộ trên đường, phía sau lại có chiếc ô tô của một thiên kim tiểu thư giám sát.

“Em có bạn trai chưa?”

“Hả?” Câu đối thoại của họ chẳng ăn khớp với nhau gì cả, cô nghiêng đầu, quay sang phía Huỳnh Nhất Nhị bên cạnh, rất muốn biết anh đưa ra câu hỏi chẳng hợp thời địa lợi nhân hòa này bằng biểu cảm như thế nào.

Anh trông cứ như thể vừa cho cô nuốt cả một con ba ba, chẳng có chút đau lòng, còn quyết định trước khi cô tiêu hóa hết, để cô nuốt thêm con thứ hai. “Có người nói với anh, em đi xem mặt rồi”.

“Vậy có ai nói với anh, anh biến thành một người rất kì lạ rồi không?” Cô nhìn cái tai đang vênh cao hết cỡ của Nguyễn Ly, không thể không nhắc nhở anh, tuy quan hệ hai người rất trong sáng nhưng tình ngay lý gian, khó có thể thuyết phục người khác tin tưởng được.

“Anh cố từ chối nghe nhưng người ta không chịu”. Anh nhún vai, chẳng có chút thành ý nào để chứng minh là mình vô tội cả. “Bởi vì họ nói, anh nghe thấy mấy chuyện này xong thì về mặt rất thú vị. Em thấy trông anh có thú vị không?”

“Vậy tên lăm mồm đó có nhân tiện nói với anh chuyện em xem mặt thất bại, còn bị người ta trả hàng không?”

“...” Anh im lặng một lát, rồi lại lên tiếng. “Có phải vì anh ta vẫn chưa đủ xui xẻo không?”

Câu hỏi này khiến cô sững lại, cảm giác như miệng vết thương cũ vừa bị xé toạc một mảng lớn. Cô chau mày, không muốn thừa nhận mấy vết thương đã gần liền sẹo kia lại vì một câu hỏi đơn giản của anh mà nhói đau. Cô cười nhạt: “Không phải đâu, anh ta cũng rất xui xẻo mà”.

“Ừ, sau đó thì sao?”

Giọng nói của anh thật sự giống một người bạn cũ đơn thuần ôn lại chuyện xưa, khiến cô khó tránh cảm giác khó chịu. Ngẩng đầu lên thấy anh đang nghiêng người đứng trước mặt mình, cô mới sực nhận ra mình đã đứng lại từ lúc nào. Thế là, cô lại cất bước đi nhanh về phía trước, thuận miệng buông ra một câu: “Tính cách không hợp”.

“Thật khó tưởng tượng người nào mà lại không hợp với em?” Anh mỉm cười, châm chọc cô một chút nhưng không có ý định vạch trần sự lấp liếm của cô.

“Làm gì vậy? Em đâu phải cái vung nổi vạ năng, cái nổi nào cũng úp vừa”. Cô khinh bỉ trước sự cười nhạo của anh.

Anh thu lại nụ cười của mình nhưng không giấu giếm được khóe môi nhếch lên, hạ thấp giọng: “Vậy mà anh cứ tưởng em chỉ cần điều kiện “xui xẻo” là được”.

“Anh... nói cái gì?” Cô nhất thời không thích ứng với cách thấp giọng nói chuyện của anh, không nhận ra một câu căn nhắc bị anh nén lại trong cổ họng.

“Gần đây em vẫn ổn cả chứ?” Anh cứng nhắc chuyển đề tài bằng một câu hỏi khách sáo.

“Ổn đến mức không thể ổn hơn”. Để xem ai giả vờ là bạn cũ giống hơn?

“Ừ, anh có thể nhận ra”.

“...” Khốn kiếp, nhận ra rồi còn hỏi cô làm gì. “Gần đây anh không ổn sao?”

Anh lườm cô một cái. “Em không nhận ra sao?”

“...” Một câu nói khiến cô họng cô nghẹn ứ, những chủ đề vừa được chuẩn bị sẵn cũng bị nghẹn lại trong cuống họng. “Làm sao em biết được dạo này anh có ổn hay không?”

Anh thu ánh nhìn lại, tiếp tục nhìn con đường trước mặt. “Cũng may anh không bị mất ngủ nữa”.

“Công ty nhà anh thế nào rồi?” Cô thuyết phục bản thân mình chỉ quan tâm mang tính tượng trưng thôi, dù gì cũng là hàng xóm, cô sợ anh sẽ phải ra đường ăn mày, tính cách của anh không thích hợp để làm nghề tự do này.

“Sắp phá sản rồi!” Tốc độ tiếp lời của anh không nhanh cũng không chậm, không căng thẳng quá cũng không có gì hối tiếc, chỉ là đơn giản giải bày một sự thực to lớn. “Chúng cứ đang ở phía sau em”. Anh chỉ vào đối tượng xem mặt đang bám sát phía sau - Nguyễn Ly.

Lấy hạnh phúc của anh ra để trao đổi, cô ít nhiều cũng đoán được tình hình tài chính không mấy lạc quan của nhà anh. Câu chuyện về đại thiếu gia nhà giàu sa sút đang bày ra thực tế trước mắt cô.

“Nếu một ngày, anh hỏi mượn tiền em, tuyệt đối không được cho anh mượn, biết không?” Anh đột nhiên giơ ngón tay giữa ra trước mặt cô. “Bởi vì anh chắc chắn không thể trả nổi”.

“...” Cô cắn chặt môi, im lặng rất lâu. “Nhưng mà tiền trước đây anh mượn em cũng vẫn chưa trả...”

“Hả?” Anh chớp mắt, lông mày nhíu lại. “Có sao?”

“Tiền giúp anh thuê đĩa phim, còn cả tiền ăn sáng mấy lần, tiền lần trước anh sửa xe máy, ông chủ nói phải thay linh kiện, trên người anh không đủ tiền, liền đem ví của em ra lục, dốc hết không bớt lại một đồng nào”. Cô lúc nào cũng tính toán chi li như vậy đấy, cái gì cũng có thể gạt sang một bên nhưng những ký ức dính liú đến tiền thì luôn lưu lại trong đầu.

“Vì sao lúc nào em cũng nhớ những chuyện anh không hy vọng em nhớ vậy?”

“Nên nói là, anh vì sao luôn thích làm những việc mà em không muốn nhớ đó?”

“Nhân lúc ví của anh còn tiền, mời em ăn gì nhé”. Anh móc ví da trong túi áo ra, dáng vẻ thiếu gia khua khua trước mặt cô. “Muốn ăn gì nào?”

“Ý...” Vừa nghe được đi ăn miễn phí, đầu óc, dạ dày và vị giác của cô liền làm việc hết công suất. Đang định đòi một bữa ăn Pháp cao cấp để bồi thường những tổn thất trước đây, lại nghe thấy đề nghị mất hứng của anh...

“Ăn bánh rán nhé!” Anh hào phóng mỉm cười, kéo lấy cánh tay cô. “Quán bánh rán đầu phố trước cổng trường nhé. Chẳng phải lúc nào em cũng chảy nước miếng nhìn qua đó sao?”

“...” Cô ngậy ra, bị anh lôi xềnh xệch đi mấy bước, lúc này mới ý thức được anh vừa nói gì.

Cô đứng khựng lại, cứng đờ kéo cả anh đứng lại.

“Sao vậy?” Anh quay đầu nhìn cô.

“Em không muốn đi”.

Cô thích bánh rán là bởi cậu bạn A cùng lớp ngày nào cũng mua bánh đó cho bạn gái, lần nào cũng giúp cô ta lau miệng, cô chảy nước miếng nhìn chỗ bánh đó là bởi vì cô cũng muốn được đối đãi như vậy. Không cần ngày nào cũng như ngày nào, chỉ cần một tuần một lần là mãn nguyện lắm rồi. Nhưng số buổi anh đi học còn không bằng số buổi cô nhìn thấy cô bạn bán bánh rán, lần nào kéo anh đến tiệm bánh thì hoặc đã quá muộn hoặc không có người. Lúc đó, cô giải thích bởi vì anh xui xẻo, lúc đó, cô còn chưa muốn thừa nhận cái số mệnh hẩm hiu của mình.

“...” Anh quay lại phía trước, không muốn nhìn cô nữa. “Thực sự em không muốn sao?”

“Ừ, em không muốn”.

“Vì sao không muốn nữa?”

“Bởi vì, bây giờ, em rất no”.

“...”

“Lúc nào cũng no căng”.

“...”

“Vậy sau này đừng nói anh thiếu tiền em nữa nhé”.

“Ừ, em cũng không có ý định cho anh mượn tiền nữa”.

“Nhìn thấy anh bị phá sản mà cũng không thông cảm với anh sao?”

“Bảo em đừng cho anh mượn tiền mà”.

“Thực ra anh vẫn rất xui xẻo, không phải sao?”

“...”

“Đùng đoàng!”

“Ừm ừm!”

Tiếng sấm u ất vang lên từ bốn phía, cơn mưa lớn trút xuống không báo trước như thể muốn bênh vực Huỳnh Nhất Nhị, chứng minh những lời anh nói là đúng. Khóe môi cô giật giật, không thể tin nổi trước sự phối hợp quá ăn ý của ông Trời.

Trong giây phút Huỳnh Nhất Nhị chưa chắc nói với cô, anh vẫn rất xui xẻo, cô biết anh đang ngẫm ám chỉ điều gì đó nhưng cô không biết đáp lại ra sao, đúng lúc định mượn cái đề tài cũ rích “thời tiết hôm nay thật đẹp” để đánh trống lảng thì ông Trời lại tuyệt tình cướp đi cơ hội đó của cô. Dường như ông ta muốn dùng những giọt mưa kia để nói với cô rằng, chớ có hơi một chút là lấy ông ta ra làm lá chắn, ông ta còn bận làm mưa làm gió, gieo nắng thổi mây, còn bao thiên tai địch họa cần ông ta lo liệu, nên không có thời gian giúp cô giải quyết họa do cô gây ra.

“Này! Hai người còn đứng ngây ra ở trên đường làm gì?” Tiếng của Nguyễn Ly từ phía sau vọng đến. “Muốn ngắm trời ngắm đất sao? Chưa từng nhìn thấy trời mưa to sao? Còn không mau cút vào xe của bản tiểu thư!”

Cô vẫn chưa kịp thu lại ánh nhìn khinh bỉ với ông Trời bội tín thì đã bị một bàn tay ấm áp kéo đi, bước chân cô bắt đầu không khống chế được nữa, đạp trên những giọt nước mưa chạy đi phẳng phẳng. Chiếc sơ mi trắng ướt nước mưa dính sát vào lưng anh, làm hiện lên những đường cong mạnh mẽ. Cô tự biết mình không có khả năng miễn dịch với mỹ nam, vội vàng quay đầu đi, khôn nổi đầu cô không hiểu sao bỗng nặng thêm mấy cân, nặng đến mức cô không sao cử động nổi.

Một chiếc áo khoác ngoài màu xám không biết trùm lên đầu cô từ lúc nào, sau khi bị ngấm nước mưa, trọng lượng của nó đã tăng lên đáng kể, một mùi hương quen thuộc thôi thúc cô chấp nhận. Lúc này cô mới chú ý, hôm nay anh mặc một bộ âu phục màu xám khá đơn giản, bên ngoài không có túi, chiếc túi duy nhất được thiết kế ở ngực trái phía bên trong, áo sơ mi trắng có lẽ mới giặt hôm qua, vẫn thoang thoảng mùi bột giặt dễ chịu nhưng tay áo đã lem luốc vết bẩn.

Anh cúi đầu, mở cửa xui nói gì đó với Nguyễn Ly, chẳng chút ý tứ giữ mái tóc đầy nước mưa của mình, giống như là một chú chó nhỏ giữ mạnh nước mưa trên người, tiện thể ẩn mình vào một chỗ, ngược mắt lên, chợt phát hiện cô đã nhìn mình lâu lắm rồi.

“Em thích nhìn bộ dạng sa sút của anh đến vậy sao?” Anh giờ mu bàn tay gạt giọt nước mưa đã sắp chảy xuống cằm, cười cợt, “Nhìn anh đáng thương lắm hả?”

“Vì áo của anh nặng quá, ép đầu em không ngọ nguyệt nổi thôi”. Cô giải thích cho ánh mắt nham hiểm của mình.

“Thật không? Thật xin lỗi em”. Anh chẳng chút để ý giờ tay vỗ vỗ vào chiếc áo của mình và cái đầu bị đè nén của cô. “Lên xe thôi, bảo Nguyễn đại tiểu thư chờ chúng ta một đoạn. May mà chúng ta cùng đường”.

“Huỳnh Nhất Nhị, anh cũng thật xui xẻo đó! Công ty sắp phá sản, vừa thò đầu ra ngoài thì mưa to. Này, để anh ngồi xe của bản tiểu thư, không biết liệu có xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì không?” Nguyễn Ly vẻ khó chịu hơi xê dịch người nhường ghế cho hai cái kẻ đã ướt sũng ngồi.

Thấy Hồ Bất Động vừa nghe đến hai chữ “xui xẻo” đã run bắn, anh nhún vai. “Cũng chưa chắc, nếu cầu mưa được mưa, cầu xui được xui, theo cô đây là xui xẻo hay là may mắn?”

“Hả? Anh đang nói linh tinh, vớ vẩn gì vậy?” Nguyễn Ly chớp mắt, chẳng hiểu gì về đạo lý cao thâm mà Huỳnh Nhất Nhị vừa nói.

Anh nhắm chặt môi, không nói gì nữa, nhìn mưa rơi ngoài cửa về đầy tâm trạng.

Nếu một người luôn hy vọng vận xui bám lấy mình, vậy khi nguyện vọng thành hiện thực nên coi là xui xẻo hay may mắn đây?

“Chỉ có kẻ đàn độn thì mới hy vọng bản thân mình xui xẻo!” Đây là câu đầu tiên cũng là câu cuối cùng Hồ Bất Động nói sau khi lên xe. Cô vừa lăm lăm bấm trong miệng vừa bỏ chiếc áo khoác ngoài cứ ép chặt đầu cô này giờ xuống, chợt bắt gặp ánh mắt khó hiểu của Nguyễn Ly cùng tiếng cười nhạt ẩn chứa thâm ý của Huỳnh Nhất Nhị...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Kiếp đào hoa (hạ)

“Anh phải xui xẻo thêm chút nữa, em mới thấy vui đúng không?”

“Tôi về nhà rồi!” Hồ Bất Động tiện tay đóng cửa lại, lao như bay vào nhà, muốn thay hết đồng đồ ướt sũng, đang phát từng đợt khí lạnh trên người ra, cô giẫm chân trái lên chân phải để cởi giày, rồi run rẩy khoanh tay ôm trước ngực, đi chân trần vào phòng khách, đang định bay thẳng vào phòng tắm để ngâm mình trong nước lạnh, chợt nghe tiếng Hạ Phạn Đoàn.

“Chị Hồ, chị về rồi à?” Thăng nhóc thò đầu khỏi sô pha, nhìn bộ dạng ướt sũng như chuột lột của cô, nó cứ ngóng mãi phía sau cô. “Sao chỉ có mình chị? Bố em đâu rồi?”

Cô đang đà chạy vào phòng tắm nghe vậy liền đứng khựng lại. “Hả? Ai cơ?”

“Bố em?”

“Bố em chẳng phải đang làm việc sao?” Tai của cô vẫn vang lên tiếng đập cửa đánh rầm rầm sáng nay, đập mạnh đến nỗi mấy mảng xi măng trên tường văng hẳn ra ngoài, bay đến đầu lên mũi cô.

“Hôm nay ông ấy về nhà từ rất sớm, lúc em đi học về, đã thấy ông ngồi trên sô pha ngủ gật, còn phát ra không khí áp bức khắp toàn thân, khiến em không dám nói chuyện với ông ấy”.

“Ngủ gật mà còn phát ra không khí áp bức, khổ cho em rồi! Phan Đoàn, em nhất quyết đừng thừa hưởng gene đó của bố mình, áp bức tâm lý quá mức rất dễ biến thành méo mó”. Cô sợ hãi phát run lên, may mà lúc mình về nhà, không bị khí chất áp bức cao độ của sự tức giận ngấm đến. “Có phải là anh ấy lại nhận được điện thoại rồi đi làm việc không?”

“Không phải đâu, hình như tiếng mưa bên ngoài ồn quá khiến ông ấy tỉnh giấc, ông đứng dậy, cầm ô bỏ ra ngoài”.

“Cầm... ô đi ra ngoài rồi?” Cô quay đầu nhìn chiếc thùng đựng ô trong góc nhà, hình như không thiếu chiếc ô nào, ngoại trừ một chiếc... đó là chiếc ô giấy cũ rách đã ngả vàng. “Bao nhiêu ô anh ấy không cầm sao lại rút đúng chiếc ô giấy đó? Anh ấy thích tỏ ra siêu nhiên thoát tục đến vậy sao? Khốn kiếp!

“Vậy sao chị lại thích học kiểu nói chuyện của anh xem tạp chí khiêu dâm kia đến vậy?”

“Này... đây không phải chuyện quan trọng, quan trọng bây giờ là... bố em cầm chiếc ô giấy đó đi đâu rồi? Tại sao anh ấy lại không an phận như thế, đã mù đường thì phải ngoan ngoãn ở nhà chứ”.

“Chị cảm thấy chị có tư cách nói bố em những lời này sao?” Phan Đoàn chống tay lên cằm, thò mặt qua thành ghế sô pha nhìn cô.

“Sao chị lại không có tư cách? Chị...”

“Chị cởi chiếc áo khoác chường mắt không biết do người đàn ông dịu dàng, quan tâm nào khoác cho chị xuống trước đi rồi nói chuyện tiếp”.

“...” Cô ngẩn ra một lát, lúc này mới để ý khi mình xuống xe, đã vội vã khoác cả chiếc áo khoác ngoài màu xám, bằng chứng vững chắc như núi này mà chạy vào nhà.

Nhất thời không có tư cách lớn tiếng, cô âm ức run rẩy khoe miệng, rồi đứng sang một bên.

“Kiếp đào hoa ơi là kiếp đào hoa! Quả nhiên vẫn là không thể chạy thoát được”. Phan Đoàn ra vẻ bi tráng lắc đầu, lờm Bật Động đang giống đứa trẻ biết mình sai nên cúi đầu nhận lỗi. “Này, chị còn đứng ngây ra đó nữa à? Chị thực sự không biết sao? Bỏ ra ngoài để đón kẻ không có lương tâm là chị về nhà đó!”.

“Hả?!”

“Còn đứng đấy nữa!”

“Ừ, ừ, ừ, chị đi đây!” Cô quay người, lập tức xông ra cửa, cuống quýt xỏ giày, chực chạy ra ngoài trời.

“Này!” Phan Đoàn vội kéo cô lại.

“Làm gì vậy?” Cô quay đầu nhìn thẳng nhóc đang nắm lấy áo mình.

“Nếu chị nhất định phải mặc cái áo khoác này đi tìm bố em thì em khuyên chị nên mua bảo hiểm trước đã. Bởi vì, em nghĩ những gì đang chờ đón chị sau đây thực sự là thảm kịch đó.”

“...” Cô nhìn chiếc áo vẫn khoác trên người mình, tay phải cởi nó ra, khom người xuống. “Coi như chị nợ em một lần, giúp chị giữ bí mật, em muốn cái gì chị đều đồng ý hết”.

“Vâng! Chị sợ em tiết lộ với bố em chuyện không đúng đắn chị làm sau lưng ông ấy, cho nên muốn hỏi em sao?”

“Em đừng nói khó nghe như vậy được không?”

“Được!” Phan Đoàn đón lấy cái áo khoác ướt sũng. “Nhớ nhé, chị nợ em một lần nhưng không có lần sau đâu nhé!”

“Chị biết rồi mà!” Nghe hai người họ nói chuyện thật khó mà phân biệt ai là trẻ em, ai là người lớn. Cô bỏ chiếc áo ướt sũng cho Phan Đoàn, chạy hộc tốc xuống nhà, không ngần ngại lao vào màn mưa.

Cô thực sự còn ngốc nghếch hơn cả anh chàng khờ luôn mong mình gặp xui xẻo kia, trời đang mưa như trút nước mà cô chạy ra ngoài tìm người, còn bỏ lại chiếc áo khoác vừa dày vừa ẩm kia ở nhà, đến ô cũng quên mang, cứ đi như vậy trong màn mưa mà hoàn toàn không biết mình nên đi đâu tìm anh.

Nhìn những giọt nước mưa bắn tung tóe dưới chân, đầu óc cô vang lên những tiếng ong ong không dứt, đáng lẽ lúc này cô nên được ngâm mình trong làn nước ấm dễ chịu ở phòng tắm, chứ không phải đáng thương tắm trong làn mưa lạnh giá này; cô nên được hưởng thụ kiếp đào hoa, chứ không phải hốt hải chứng minh mình thực sự không làm gì có lỗi với anh; cô nên ngồi xuống mà suy nghĩ cái vận số xui xẻo của mình tại sao không ứng nghiệm trên người anh, chứ không phải lo lắng chiếc ô giấy đó không thể ngăn mưa chấn gió, làm ướt làn da hồng hào của anh.

Cô thích anh, nếu không tại sao mỗi lần về nhà mà không thấy anh đâu, cô lại lo lắng cuống quýt chạy đi tìm, lúc ấy cô mới ý thức được mình quan tâm anh đến thế nào. Cô thích anh như vậy nhưng tại sao anh không gặp xui xẻo?

Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

“Bì bõm, bì bõm!”, tiếng bước chân vội vã truyền vào tai, Hạ Thiên Lưu hơi nghiêng chiếc ô cầm trong tay, rồi từ từ quay người lại phía sau.

Khung cảnh đầy tâm trạng lọt vào mắt Hồ Bất Động, anh một tay buông thông, tay còn lại chống lên chiếc ô giấy hơi nghiêng nghiêng theo động tác xoay người của anh. Anh nhìn thẳng vào cô, vẻ thần nhiên, lông mày cũng chẳng buồn động đậy, nhìn cô đang thở hồng hộc, chầm chậm tiến lại gần mình.

“Anh đi đón em sao?” Câu hỏi của cô lách qua màn mưa xuyên đến trước mặt anh.

“Ừ!” Anh không giải thích gì nhiều, rất tự nhiên thừa nhận.

“Làm gì có ai đến đón bạn gái như anh chứ”. Cô phàn nàn.

“Sao?” Anh không hiểu liền nhướn mày lên.

“Người đến đón thì toàn thân không dính một giọt nước mưa, trong khi người được đón thì ướt như chuột lột! Anh có biết anh đã đi sai phương hướng rồi không? Anh định đi đâu đấy? Nếu còn tiếp tục đi về phía trước, thì sẽ gặp ngõ cụt đấy, anh đập vào tường rồi định tiếp tục đi, hay là quay lại tìm đường khác?” Cô hết nhìn anh lại ngó chiếc ô trong tay anh, vô duyên vô cớ nổi đóa lên với anh. Nhưng anh đứng đưng như không nói chuyện gì, như thể chỉ tiện đường đến đón cô, chứ không phải sợ cô bị mưa ướt, sợ cô bị lạnh, càng không phải quan tâm đến cô. Cho nên, khi thấy cô đến tìm mình, nét mặt anh vẫn không có chút nào biến đổi, cũng không lập tức kéo cô vào trong chiếc ô của mình. “Anh muốn chạy ra ngoài tìm em gì chứ? Anh không thấy như thế rất phiền phức sao? Chẳng lẽ em không biết tự về nhà mình? Trước đây không có anh, không có ai mang ô đến đón em, em vẫn đi đến nơi về đến chốn. Anh chỉ cần ở nhà ngoan ngoãn đợi em quay về là em hạnh phúc lắm rồi, không cần gây thêm phiền phức cho em vậy đâu!”

Đầu óc cô đang rối tung lên vì hết chuyện này đến chuyện khác liên tiếp kéo đến. Ý tốt của người khác, thời tiết tồi tệ, cả số mệnh xui xẻo của mình nữa, cô đều không có cách nào cự tuyệt. Anh đừng khiến cảm giác tội lỗi trong cô tăng lên nữa được không? Bởi vậy, tất cả đều là lỗi của anh.

“...” Anh cúi nhìn đôi giày cô xỏ ngược đã biến thành thuyền nước, cảm thấy hơi buồn cười nhưng lại mồm chặt môi lại.

“Cho dù anh muốn ra ngoài đón em, lẽ nào không biết gọi cho em một cuộc điện thoại báo trước sao?”

“Em chưa cho anh!”

“Ngay đến mình ở đâu mà cũng không biết... Em... em chưa từng cho anh?”

“...”

“Em chưa từng cho anh... số điện thoại của em?” Cô hơi sững lại chớp mắt, cô lại chưa từng cho anh số điện thoại của mình sao?

Anh đứng đưng nhìn đi chỗ khác, có vẻ như không muốn lời thoại này nữa, rồi nhét chiếc ô trong tay mình vào lòng bàn tay cứ ngậy ra tại chỗ của cô, tóc mái mềm mại đã bị nước mưa phủ lên một lớp băng bạc.

Lúc chiếc ô được nhét vào tay, cô sực tỉnh muốn cự tuyệt. “Em đã ướt sũng hết rồi, cầm ô làm gì nữa, anh tự mình...”

“Chỉ cần anh không chạy lung tung, em sẽ không ghét anh phiền phức nữa, đúng không?” Anh bỗng tiếp lời câu nói hoàn toàn vô trách nhiệm vừa rồi của cô, kéo lại sự chú ý của cô.

Cô ghét mối quan hệ phiền phức giữa cô và anh cho nên muốn trốn tránh, trước mặt bố cô, trước mặt bà chủ, hay trước mặt bất cứ người nào cũng thế.

Thế là, ngay cả việc anh đến đưa ô cho cô cũng thành phiền phức.

“...” Một câu nói chọc trúng vấn đề, thậm chí còn nặng hơn so với chiếc áo khoác của Huỳnh Nhất Nhị, ép cô đến mức cô không dám ngẩng đầu lên nữa.

“Có phải chỉ có thuận theo ý em, em mới đồng ý tiếp tục ở bên anh?” Anh vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, đợi cô quay sang nhìn anh một cái, sau đó vô tư cười đùa, trêu ghẹo anh vài câu, cuối cùng muốn anh tiếp tục đợi lần đùa tiếp theo của cô.

“...”

“Anh phải xui xẻo thêm chút nữa, em mới thấy vui đúng không?”

“Em... em cho anh số điện thoại của em, số của em là...” Cô gượng gạo chuyển chủ đề.

“Anh không muốn!” Cho anh số điện thoại rồi chắc cô sẽ càng ghét anh phiền phức?

“Số điện thoại của em là...”

“Anh không cần!” Anh không bảo đảm liệu mình có ngày càng phiền phức không, phiền phức theo cách mà cô nói.

“Số điện thoại của em là...”

“...”

Lần này anh không trả lời nữa, chỉ đáp lại cô bằng tiếng bước chân bỏ đi.

Cô khịt mũi, kìm nén nỗi chua xót trong lòng, rồi vội vã đuổi theo nắm lấy tay áo anh. Anh phũ phàng gạt ra, dường như nói với cô, mối quan hệ giữa họ sẽ không làm phiền cô nữa cho nên cô tránh xa anh một chút thì hơn.

Cô cố gắng không bật khóc, vẫn cố gắng kiên trì nói nốt câu còn dang dở. “Anh không cho em chạm vào anh cũng được... nhưng anh đi nhầm đường rồi! Bên đó không phải đường về nhà đâu!” Cô lo lắng đến mức nói năng cũng không được rõ ràng nữa.

“...” Đứng rồi! Thật xin lỗi, lại làm phiền cô rồi.

Lần sau sẽ không như vậy nữa. Lần sau, anh sẽ không vì kiếp đào hoa của cô mà cảm thấy khắp người bứt rứt, khó chịu, anh sẽ yên trí ở nhà đợi cô phạm xong kiếp đào hoa đó rồi quay về bên anh. Lần sau, anh sẽ không miễn cưỡng rũ bỏ giấc ngủ trên ghế sofa êm ái để bắt cháp trời mưa, nhất quyết ra ngoài mang ô cho cô. Lần sau, anh cũng không đợi đến lúc bản thân phát hiện không tìm được đường mới chợt nhận ra, lại để cô chạy đôn đáo khắp nơi tìm mình.

Lần sau càng không có chuyện, nhìn thấy cô đi ngược giày, quên cầm ô, hốt hải chạy đi tìm mà trái tim anh đột nhiên ảm áp, quên mất mình đang làm phiền cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

“Trả lại cho anh!”

Tình cảm giữa hai người gián đoạn một thời gian.

Trong lòng Hồ Bất Động dự tính như vậy, tính khí của sư thúc khá thất thường, trong lúc này cô không cần thiết phải phí sức bắt chuyện với anh. Dù gì người ta vẫn nói “nhất cự lý” mà, cho dù anh không muốn gặp mặt cô, cho dù anh ghét cô đâu thì anh vẫn phải sống chung với cô dưới một mái nhà, vẫn phải ra vào chạm mặt, đợi anh hết giận rồi, hết ghét cô rồi, cô mua hai đĩa phim A cho anh, cũng coi như vạ sự đại cát, công đức viên mãn, mọi người lại vui vẻ.

Thực ra, cô phải thừa nhận, sư thúc của cô tuy tính khí có chút nắng mưa, trái khoáy nhưng rất dễ dỗ dành, ngay đến người kỹ năng dỗ dành người khác kém như cô mà lần nào cũng thuận lợi suôn sẻ, thỉnh thoảng còn có thể nhận được một ánh mắt tuy không đến mức cuồng nhiệt, chói bỏng nhưng rất dịu dàng, ảm áp. Chỉ có điều cô rất ít khi dỗ dành anh.

Làm nũng, cô chưa thử bao giờ, giả vờ giận dỗi càng không phải sở trường của cô. Số lần hai người nắm tay nhau ít vô cùng, lần nào cũng không phải kéo thì là lỗi, rồi còn vô tình nói câu gì đó làm mất đi không khí, ngay cả số điện thoại cũng...

Tình cảm hai người thực ra chỉ có thế, anh làm sao mà gặp xui xẻo được. Anh xui xẻo mới lạ đó. Thực ra nguyên nhân chính nằm ở cô, rõ ràng cô vừa ăn cướp vừa la làng, vậy mà còn ngang ngược, hùng hổ la thật to.

Càng nghĩ càng cảm thấy mình xấu xa. Cô ngược nhìn cả nhà đang ngồi quây quần quanh bàn ăn, bố cô dường như không để ý lắng đến không khí yên tĩnh khác thường trong bữa cơm hôm nay, vừa cắn dưa vừa cảm điều khiển từ xa chuyển kênh tivi, Phạn Đoàn liên tục nháy mắt ra hiệu với cô, còn anh từ khi về đến nhà không nói tiếng nào chỉ gấp mấy món ăn trước mặt mình như thể sợ những món ăn trước mặt cô đều bị sự xấu xa của cô làm mất đi hương vị, khiến anh ăn mất ngon.

Thế là cô quyết định dỗ dành anh.

Cô gấp một miếng rau trước mặt mình, lần này cô không cần gượng gạo hay giả bộ nữ tính như hôm có hai chị em nhà họ Nguyễn, cũng không gấp món cá tím mà anh ghét, đặc biệt cô gấp thức ăn cho anh ngay trước mặt bố mình. Ngần ấy đủ thể hiện thành ý và quyết tâm cầu hòa của cô rồi chứ? Lần này

không phải cô tùy tiện đổ dành cho qua chuyện, mà cô hỏi cái thực sự.

Cho nên giữ thể diện cho cô một chút, chuyện này rất hợp tình hợp lý, phải lẽ vẹn tình mà, đúng không?

“Anh thích ăn món này, đúng không?” Cô thêm vào một nụ cười xu nịnh, chia tay bỏ chỗ thức ăn trên đĩa của mình vào trong bát của anh, chẳng quan tâm đến ánh mắt trợn trừng và cái miệng sắp méo xệch đi của bố mình, chỉ chăm chú quan sát biểu hiện của người cô muốn lấy lòng.

Mau, mau lộ ra biểu hiện “coi như em còn có chút lương tâm, tha thứ cho em lần này”. Mau, mau đi.

“Này, Bất Động, gấp cá cho bố, bố muốn ăn!” Hồ Thuốc lập tức chia bát trước mặt cô, còn vui vẻ vỗ vai sư đệ mình. “Sư đệ, cậu đừng suy nghĩ nhiều nhé, Bất Động nhà tôi từ bé đã ngoan ngoãn, biết phân lớn nhỏ, kính trọng người trên, yêu trẻ kính già, nó chỉ tiện tay gấp thức ăn cho cậu thôi, chứ không phải có ý gì với cậu đâu. Những chuyện khó khăn như loạn luân, nó không làm được đâu, phải không, Bất Động?”

Loạn luân là chuyện rất khó khăn. Không sai! Nhưng cô luôn có quyết tâm ném thứ! Ngọn lửa quyết tâm hừng hực cháy trong mắt cô, nhìn thấy rồi chứ, sư thúc đại nhân?!

“Bất Động, con trừng mắt nhìn sư thúc như vậy làm gì? Con nguoi sắp lòi hủ ra ngoài rồi kia!”

“Ai mượn ông nhìn con nguoi của tôi chứ, tôi muốn để anh ấy nhìn vào mắt tôi”.

“Cách, cheng!”

Tiếng bát đĩa cùng lúc bị đặt xuống bàn thu hút toàn bộ sự chú ý của Hồ Bất Động, cô nhìn anh thần nhiên buông bát đĩa xuống, tiện tay bưng cốc trà bên cạnh, nhấp một ngụm, chẳng thèm nhìn vật thể đáng ghét đột nhiên xuất hiện trong bát mình lấy một cái.

“Anh... anh ăn no rồi sao?” Nhìn miếng thức ăn mình gấp bị anh “ruồng rẫy”, cô vẫn cố trưng ra một nụ cười lúng túng.

“Vẫn chưa ăn no!” Anh u ám buông ra một câu, tay khẽ đẩy cái bát sang bên cạnh, lòng mày nhíu chặt lại. “Nhưng tôi không ăn món ăn có mùi khói”.

“Món nào có mùi khói?” Cô không hiểu chớp chớp mắt. Dưới gầm bàn, Hạ Phạn Đoàn đá chân loạn xạ, cô khó hiểu nhìn nó, thấy thẳng nhóc chỉ chỉ vào phòng cô, tay kéo kéo chiếc áo khoác của mình, ngậm nhắc nhở lại chuyện tốt mà cô làm.

Đáng ghét! Thăng nhóc đã đồng ý giúp cô giữ kín bí mật, hơn nữa còn cẩn thận giấu chiếc áo khoác kia xuống gầm giường phòng cô. Nhưng mùi thuốc lá nồng nặc thì làm sao qua được “mũi” anh. EQ của anh không cao nhưng khứu giác lại cực kỳ nhạy cảm, trước giờ anh đều dựa vào nó để nhận biết phương hướng, trong nhà cô giấu một chiếc áo đầy “mùi đàn ông” như vậy, chẳng phải khiêu khích quyền uy của anh sao? Hu hu, chẳng trách từ lúc về nhà đến giờ, anh không cho cô chạm vào mình, sắc mặt càng lúc càng sa sầm. Chắc anh giận lấy cả thăng nhóc Phạn Đoàn dám che giấu, tiếp tay cho tội ác, nó biết ngay không thể giờ trò trước mặt bố mình mà. Chết rồi, chắc chắn bố cho rằng nó là phản đồ, là đồng đảng của chị Hồ, lần này nó bị chị ấy hại chết rồi.

Lúc này cô mới chợt nhớ ra, trong phòng mình đang cất giấu một tội chứng không thể chối cãi về vận đào hoa. Mùi thuốc lá đáng chết, cô đã bị chiếc áo khoác này bọc lấy thân thể cả buổi chiều, cho dù đã tắm rửa sạch sẽ, dùng xà phòng chà xát hai lần, nhưng anh vẫn ngửi ra mùi đó.

Hóa ra, anh giận vì cô khắp người toàn mùi thuốc lá mà dám đứng trước mặt anh cầu gát. Nhưng vì sao lúc đó anh không vạch trần cô, còn mặc cho cô vô lý cầu gát? Hóa ra, anh đã phát hiện ra mùi thuốc lá, thế mà cô còn đang mừng thầm vì chuyện âm mưu cô làm không bị anh phát hiện, kì thực anh chỉ mất nhắm mắt mờ cho qua thôi. Hóa ra, không phải anh cố tình không muốn giữ thể diện cho cô, không phải không cần cô đối tốt, mà là anh đã cho cô quá nhiều cơ hội để thay đổi mình rồi. Đến lần này, anh không dự định cho cô cơ hội nữa.

Thật tồi tệ...

Cô không nghe lời Phạn Đoàn, đúng là cô luôn bắt nạt anh. Chỉ vì anh trêu đùa, bóc mẽ cô một lần, mà cô ác ý báo thù anh.

Thật nhỏ mọn!

Cô không phải người đại nhân đại lượng, thật ra cô vẫn đang trả thù anh. Nhưng anh không muốn vạch trần cô.

Trong hoàn cảnh này, đôi tai của cô vẫn không vì sự nhỏ mọn, ích kỉ mà ngừng làm việc, nó thông báo cho cô một tin động trời.

“Tôi muốn dọn ra ngoài sống!” Hạ Thiên Lưu tuyên bố.

Giọng nói của Hạ Thiên Lưu hoàn toàn không dịu dàng, không dễ chịu, êm ái như suối chảy, càng chẳng ấm áp như nước chảy dưới cầu, anh nói từng tiếng rõ ràng mạch lạc.

“Bố...” Hạ Phạn Đoàn là người đầu tiên có phản ứng, cho dù com trong miệng thăng nhóc còn chưa kịp nuốt. Lần này gay go rồi, chẳng trách bố vừa về nhà liền đi thẳng vào phòng gọi điện thoại, chắc chắn để tìm chỗ ở mới. Ý... Không phải bố vẫn dùng chiêu cũ lấy độc trị độc, lấy bạo trị bạo, để trả thù tính đào hoa của chị Hồ mà chạy đến nhà một người phụ nữ xa lạ sống đấy chứ. Đều là chị ấy sai, chiếc áo khoác dính đầy bùn đất và nước mưa đó, cứ ném đi chẳng phải là xong chuyện sao, mang về nhà làm gì chứ?

“Chuyển nhà? Cậu muốn chuyển đến đâu chứ?” Hồ Thuốc chớp chớp mắt, cắn đũa hỏi. “Nhưng cậu muốn chuyển nhà tôi cũng không ngăn cản cậu.

Đàn ông cũng không thể sống dựa vào người khác mãi được, phải tự lực cánh sinh chứ. Rất có tiền đồ! Sư huynh kính phục cậu! Nhưng cậu đừng tự làm mất mình nhé, ngày lễ tết thì qua đây ăn com với chúng tôi”. Ông ta nói xong, cũng chẳng buồn quan tâm mình đã hoàn toàn đảo lộn quan hệ người làm việc kẻ ăn bám, trong lòng mừng thầm vì chuyện loạn luân này cuối cùng cũng kết thúc. Ông ta chia bát com đến trước mặt con gái. “Bất Động, xới com cho bố”.

Cô cũng rất nghe lời, ngồi nguyên tại chỗ không động đậy, chỉ ngẩng đầu nhìn chằm chằm sư thúc mình trước mặt, môi mấp máy một lát, rồi cắn thật chặt. Anh dứt lời ung dung đứng dậy bỏ về phòng mình.

“Chị còn ngồi đó làm gì, mau đi xin lỗi đi, chị Hồ”. Phan Đoàn vứt đĩa xuống, đẩy đẩy cô nàng đang rơi vào trạng thái ngây dại.

Cô ngồi ngây ra, lấy lại bình tĩnh, vò vò mái tóc còn hơi ướt, không biết mình nên làm gì mới phải, đành dơ dơ bụng bát đĩa lên và com vào miệng.

“Phan Đoàn à, bố cháu chuyển ra ngoài cũng rất tốt mà. Như vậy, Bất Động không cần trải thảm xuống sàn nhà ngủ nữa, phải không, Bất Động?”

Cô không trả lời, tiếp tục nhồi com vào miệng. Đến khi miệng đã quá tải, com cứ thế vãi hết ra ngoài.

“Tốt gì mà tốt! Cháu không muốn ngủ cùng sư bá, cháu muốn ôm cơ thể thơm mát, mềm mại của bố cháu ngủ! Chị Hồ, chị còn tâm trạng ăn com sao? Bố em đã thu dọn đồ đạc rồi!”

Ăn hết một bát com, sao cô vẫn cảm thấy rất đói? Cô chép chép miệng.

“Thiên Lư, cậu không gấp gấp đến mức phải dọn đi ngay trong hôm nay chứ?” Hồ Thước nhìn Hạ Thiên Lư xách tay nải đi từ trong phòng ra.

Đồ đạc của anh không nhiều, ngoài mấy chiếc áo dài thảnh thoàng mặc ở nhà, còn lại toàn là đồng sách chẳng ai biết bên trong viết gì. Anh qua quét gói lại đồng đồ, chẳng buồn sửa sang cho chỉnh tề đã khoác tay nải bỏ ra ngoài.

Cô nhìn chỗ hành lý được gói ghém sơ sài của anh, lông mày nhíu thật chặt. “Cạch, roạt!”, cô đứng bật dậy, dáng vẻ hùng hục khí thế, trông rất đáng sợ, khiến Phan Đoàn nắm chặt tay, còn Hồ Thước nuốt nước bọt ừng ực. Anh thần nhiên liếc nhìn cô một cái, dường như không hy vọng cô sẽ níu kéo mình ở lại.

Cô sẽ cướp lấy tay nải anh đang cầm trên tay, đẩy anh vào một góc tường. Sau đó cô sẽ gác một chân lên tường, dùng thứ giọng điệu áp đảo nhất, hung hăng nhất, đâm vào ngực anh mà hét lên: “Khốn kiếp! Tức giận với em cái gì chứ, làm loạn lên rồi bỏ nhà đi thì rất có thể diện sao? Chẳng phải em đang đồ dành anh đấy thôi? Anh chạy ra ngoài ở làm gì chứ, chẳng phải chỉ vì ghét mùi thuốc lá kia sao, ngày mai em sẽ mua nước xịt phòng về xịt, xịt thật nhiều, xịt đến khi nào anh cảm thấy hải lòng cũng không được sao? Anh ra ngoài ở rồi, em phải tới đâu để đồ dành anh? Anh không được đi, ở lại cho em. Đợi đến lúc em đồ dành cho anh vui về mới thôi! Quyết định thế đi!”.

Kế hoạch của cô rất hoàn mỹ, tuyệt đối sẽ khiến anh không thể không ngưỡng mộ. Anh sẽ phải vừa cầm chiếc tay nải, vừa dùng ánh mắt kinh ngạc đang tổn thương mà nhìn cô, sau đó sẽ co rúm vào góc tường thầm khóc. Nhưng... vì sao anh chỉ cần đưa mắt liếc qua một cái, cô đã tê dại hết cả người. Kết quả là, cô vẫn chưa hề tới trước mặt anh, đến vạt áo của anh cũng chưa hề chạm tới, cái gác chân trên tường cũng đã trượt mất, đành quay ngoắt một trăm tám mươi độ, cầm bát com chuồn vào trong bếp, chỉ lưu lại một câu yếu ớt: “Đói bụng quá, tôi phải ăn com!”.

“Cạch!”

Đáp lại lời của cô, là một tiếng mở cửa.

Cô mở nồi com ra, xúc một thìa com trắng, nhét thẳng vào miệng mình, sau đó gắng sức nhai.

“Bố, bố muốn chuyển đi đâu ở, con muốn đi cùng bố”.

“Con không được đi”.

“Vì sao con không được đi? Đừng mà, con biết con sai rồi, sau này con sẽ không giúp đỡ chị Hồ che giấu... Ý! Đó là cái gì. Bố thật sự muốn chuyển đến nhà của một người phụ nữ xa lạ sống ư?”

“Đừng mà, bố, cuộc sống còn có nhiều hy vọng bố đừng tự hủy hoại mình mà”.

“Ở trong nhà người phụ nữ khác có gì mà không tốt chứ, Thiên Lư sư đệ, ta ủng hộ đệ, khụ khụ... Tuy nói những thói dung tục là không tốt, nhưng kiêng cử thì cũng phải có mức độ thôi. Đứng chứ! Cậu chính là hơi kiêng cử quá đà rồi. Thế nên những người khác vừa nhìn thấy cậu, đều cảm thấy cậu có lực căn trong sạch, không hề xuất gia, mà lại không phạm vào nấy cái tứ đại giai không, đứng chứ?”

“...”

“Ai ya, cậu đừng có lúc nào cũng mặt lạnh te nhìn tôi như thế, ở trên núi lâu khiến đầu óc cậu cũng mụ mị đi rồi. Đã sớm bảo cậu học theo tôi, xuống núi tìm người nào đó mà kết hôn, sinh con đẻ cái, thật tốt biết bao. Cậu xem Bất Động nhà tôi ngoại trừ số mệnh có chút quái dị ra, thì vẫn là rất đáng...”

“Rầm!” Tiếng đập cửa vang lên.

“... Yêu... Đây! Tôi còn chưa nói xong, cậu đập cửa mà đi như vậy sao, thật là không nể mặt người sư huynh như tôi mà, cậu chính là cái người như vậy,

từ trước đến nay đều không chịu nghe hết những lời tôi nói, thật là không biết điều mà!”

“Con gái của bác mới là cái người không đáng yêu, không biết điều đấy. Chị Hồ, chị còn trốn trong bếp làm gì nữa, bỏ em đã đi rồi!”

Bước chân của Phan Đoàn tiến gần đến từ phía sau cô, cô âm ờ đáp lại mấy tiếng, rồi ôm luôn nôi com điện chạy ra ngoài, trong miệng vẫn còn đang nhai com, nhưng cảm thấy ăn thế nào cũng không no. Lúc này, không biết tại sao cô đột nhiên lại rất muốn, rất muốn ăn bánh rán, muốn ăn đến mức dù cho có ăn nhiều com hơn nữa cũng không làm dạ dày cô no được.

Cô lướt mắt qua chồng đĩa đặt bên cạnh ti vi, quyết định ngày mai sẽ mang toàn bộ đi trả, dù gì cũng không có người xem nữa rồi. Nâng chân đá nhẹ một cái vào chiếc lò hương trong góc, cô quyết định ngày mai sẽ thu dọn hết mọi thứ, dù gì cũng không có người dùng nữa. Chiếc ô giấy được cô cầm về đặt trong chiếc thùng đựng ô bên cửa, quyết định ngày mai sẽ vứt đi, dù gì cũng không còn ai...

“Anh ấy quên không mang ô rồi, mình phải cầm ô đưa cho anh ấy!”

Cô không muốn suy nghĩ chuyện ngày mai nữa, lập tức cầm lấy chiếc ô trong thùng, đi giày vào xong liền chạy xuống lầu.

“Chị Hồ, động tác của chị như vậy vẫn hơi chậm đó!”

“Ta cược bố cháu sẽ không quay lại!”

“Không cược gì hết! Muốn cháu cược bố mình sẽ quay lại ư? Như vậy khác nào cháu cầm chắc phần thua rồi. Hừ!”

“Đợi một chút!”

Cô vừa chạy vừa hét gọi, thấy bóng người kia đã dừng bước trên bậc thềm trước khu nhà nhưng không quay người lại. Cô không còn thời gian để tiếp tục suy xét, lại chống tay vào mạng sườn mà chạy. Sau đó cô giảm dần tốc độ, chạy gần đến phía lưng anh, đưa chiếc ô giấy đến trước mặt anh: “Ô của anh!”

Anh liếc mắt xuống, nhìn chiếc ô cô đang giơ trước mặt, không nói gì.

Chiếc ô không được anh chấp nhận, mặc cho cô cứ giơ giơ nó trên cao. Cô từng chút, từng chút hạ cánh tay đã tê mỏi xuống, cuối cùng buông thông xuống bên quần.

Tại thời điểm đó, con ngõ bỗng nhiên được chiếu sáng bởi hai chiếc đèn công suất lớn như đang chống chọi với bóng tối bao quanh. Cô sực tỉnh, quay đầu nhìn chiếc xe hơi trông rất quen mắt đang đậu dưới lầu nhà mình. Cửa xe bật mở, bà chủ câu lạc bộ vừa kết thúc cuộc điện thoại, bước xuống xe, lướt mắt một cái, nhìn dáng vẻ có chút quái dị của bọn họ: “Thiên Lư, hôm nay cậu tan làm sớm chính là vì muốn chuyển nhà sao?”.

“Bà có chỗ nào ở được không?” Anh hỏi rất tùy tiện, dường như không hề để ý đến chuyện tối nay có phải ngủ ở đầu đường hay không.

“Đương nhiên là có chứ! Tôi sớm đã bảo cậu dọn ra ngoài mà, ở đây hàng ngày đi đi về về rất không tiện, đứa con gái này cuối cùng cũng chịu thả người rồi sao? Vậy là tuyệt quá rồi, tôi đã bảo người sắp xếp chỗ ở cho cậu, chắc chắn thoải mái hơn ở đây nhiều. Cái nhà khó chịu như vậy làm sao có thể cho người ở được chứ! Này, nha đầu thối, cô làm gì mà cầm cái ô hồng đứng như trời trồng ở đây thế?”

Từ trước đến nay cô luôn biết, anh không phải là không có người cần, có cả đám người tình nguyện xếp hàng để có được anh, vì vậy cô không nên làm những việc không biết tốt xấu như vậy.

“Đứng rồi, đứng rồi! Hôm nay Nguyễn đại tiểu thư có đến tìm cô nhờ giúp đỡ phải không? Cậu chàng hàng xóm nhà cô đã bị cô thu phục rồi chứ? Tôi nghe nói công ty nhà cậu ta sắp phá sản rồi, chính tôi đã có ý cho cô một cơ hội để trả thù cậu ta, giúp cô có thể cười trên sự bất hạnh của cậu ta một lần... Này! Lão nương đang nói chuyện với cô, sao cô lại ngầy ra như vậy chứ?” Bà chủ câu lạc bộ giơ tay lên cốc cốc vào cái đầu ngu muội kia, khi quay người lại thì mới phát hiện VIP của mình đang cất bước bỏ đi, “Haizzz! Thiên Lư à, cậu đi nhanh như vậy làm gì chứ?”

“Tôi muốn đi ngủ!”

“Sớm thế này mà đã buồn ngủ rồi sao? Cậu mệt đến thế thật sao?” Bà chủ câu lạc bộ lăm bắm một câu rồi quay người cúi đầu nhìn, Hồ Bất Động giờ đã ôm lấy đầu gối bà ta, rúm ró quỳ dưới đất, “Lần này cô thực sự khiến cậu ấy bị tổn thương rồi! Lại còn tổn thương đến nỗi chịu đến chỗ của lão nương để mà lần tránh. Cậu ấy tốt xấu gì cũng là VIP của tôi, kiếp trước cậu ấy có nợ gì cô, mà phải bị cô giày vò như thế này? Nha đầu chết tiệt nhà cô, có phải là muốn tôi dạy dỗ cô một trận thì mới biết nghe lời không hả! Gây ra một mớ hỗn độn rồi bắt lão nương giúp cô thu dọn mà được à!”.

Cô mặc cho cái đầu bị “dạy dỗ” bởi mấy phát cốc nặng tay, không phản kháng cũng không đáp lại, sau đó liếc mắt nhìn bà chủ câu lạc bộ đang giẫm trên chiếc giày cao gót ngồi lại vào trong xe và khởi động máy. Bỗng cô lại thấy anh ngồi ở phía sau đang đẩy cửa xuống xe, đi về phía mình. Cô ưỡn thẳng lưng lên mong chờ, thân người đã nghiêng về phía anh. Anh nhìn cô, không chớp mắt, duỗi bàn tay đưa đến trước mặt cô, môi hơi mím lại, buông ta một chữ.

“Ô!”

“...” Cô cúi đầu nhìn lại lần nữa chiếc ô giấy bị mình ôm chặt trong lòng, sau đó ngẩng lên nhìn anh, ôm chiếc ô vào lòng chặt hơn nữa.

“...” Bàn tay anh vẫn giơ trước mặt cô, không hạ xuống, cố chấp muốn thu hồi lại món đồ của mình.

“...” Cô cắn chặt môi, gắng sức lắc đầu.

“Trả anh!” Anh mở miệng, kiên trì khiến cô không có đường lui.

“... Em... tạm thời anh để lại nó ở chỗ em được không?”

“...”

“Em sẽ trông nom nó thật tốt, sẽ không vứt nó đi, sẽ không làm hỏng, sẽ không làm bẩn”. Sẽ không ghét bỏ nói nó là thứ rách nát, cũng sẽ không ghét bỏ nói nó là thứ phiền phức nữa.

“Em không dùng được nó đâu”. Bàn tay anh hạ thấp xuống một chút, rồi lại đưa đến trước mặt cô, “Trả lại cho anh!”.

“...” Cô dần thả lỏng chiếc ô trong lòng, cảm thấy anh đang nhẹ nhàng rút lấy nó, rút đi hơi ẩm còn lại trong lòng cô, lấy đi hết tất cả, lấy đi sạch sẽ đến mức dường như từ trước tới nay chúng chưa hề tồn tại.

Làm thế nào đây? Đột nhiên cảm thấy bụng càng đói hơn...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Thất tình (thượng)

“Hãy thôi lấy những quy định của nhà em mà áp lên người anh đi!”

“Ting toong!”

Chuông cửa nhà họ Huỳnh vang lên.

Huỳnh Nhất Nhị thò đầu ra khỏi phòng tắm, nhìn về phía cửa nhà, khẽ nhăn mày lại, chiếc bàn chải đánh răng trong tay vẫn chưa dừng động tác chải răng, bọt kem đầy miệng khiến anh phải đưa ra một lựa chọn bất buộc, mở cửa hay là tiếp tục đánh răng cho xong. Người trong nhà đã ra ngoài hết, chỉ còn lại mình anh cả đêm qua thức xem giấy tờ, dẫn tới sáng nay có kẻ không bỏ dậy nổi, đành xin với cấp trên nghỉ ở nhà ngủ nướng. Mà bà chị của anh mãi mãi là người yêu thương anh số một trong gia đình, không những phê chuẩn cho anh nghỉ, mà còn để anh ngủ nướng đến khi mặt trời đã lên tận ngọn tre.

Thật muốn chết quá! Mấy lão già trong công ty kia nhất định lại đang nói xấu sau lưng rằng anh là kẻ làm ăn theo chế độ gia đình lý, là loại thiếu gia phá gia chi tử.

“Ting toong, ting toong, ting toong!!!”

Người đứng ngoài cửa kia hình như đang cảm thấy mình bị đối xử lạnh nhạt mà không cam tâm, gắng sức ấn liên hồi, bắt nạt cái chuông cửa nhà anh. Anh bị thúc giục đến mức không còn đủ nhẫn nại, liền hít sâu một hơi, nhét bàn chải đánh răng vào trong miệng chải qua loa, lười nhác nhô đầu ra ngoài, đẩy cửa ra.

“Ai vậy!” Hai âm tiết không rõ ràng rít qua kẽ răng, cánh tay phải của anh vẫn đang tiếp tục chải răng hai hàm trên dưới, khi thấy người đứng ngoài cửa thì lập tức ngừng lại.

Anh ngửa cái miệng chứa đầy bọt kem đánh răng, tay trái cuống quýt gạt lại mớ tóc rối do vừa mới ngủ dậy, ngón chân lười biếng xò ra để kẹp lấy quai đôi dép đi trong nhà, chiếc tất chỗ ngón chân cái còn bị thủng một lỗ rõ to, cái thất lưng da được nói lòng từ bao giờ đang hồ hững treo lại trên eo, áo sơ mi thì phanh cả ra, nửa kín nửa hở khiến con thỏ trên ngực lộ cả nửa cái tai ra ngoài, phần dưới của áo nhét qua quýt vào trong quần, một nửa bên trong, một nửa thò ra ngoài.

Bộ dạng của anh thật nhếch nhác.

Bên ngoài cửa, khóe môi của Hồ Bất Động khẽ run lên, khó chịu nhìn người bên trong, dường như cô đến... rất không đúng lúc?

Miệng Huỳnh Nhất Nhị khẽ động đậy, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt cười khổ của Hồ Bất Động, đột nhiên anh như phát hiện ra điều gì, vội vàng cúi đầu xuống, nhìn một lượt bộ dạng của mình. Lúc này mới yên tâm thở phào một cái, ngón chân khẽ cong lên, gờ tay rút chiếc bàn chải trong miệng ra, chẳng thèm để ý bọt kem đánh răng đang chảy trào qua khóe miệng: “Còn may, ít nhất chỗ này đã kéo lên rồi”, anh chỉ chỉ vào khóa quần, biểu thị sự kiêu ngạo vì đã sống chết cố thủ thành công phòng tuyến cuối cùng.

Cô trừng mắt lườm anh một cái ngay trước cửa nhà. Cái lườm đó sắc lạnh tới nỗi một lỗ kim nhỏ nó cũng có thể xuyên qua được. Nhưng cô cũng chẳng

muốn so đo nhiều với anh, liền cầm chiếc áo khoác ngoài màu xám vẫn còn ám mùi khói thuốc trong tay đưa đến trước mặt anh, miệng đều đều nói một câu như đang gửi điện báo: “Trà anh! Hôm qua, cảm ơn anh!”.

Anh nhìn chiếc áo bị nhét cứng đờ trong tay cô, không nói lời nào, cũng không đưa tay nhận lấy chiếc áo đã bị cô tùy tiện vo thành một cục. Lúng búng một mồm đầy bọt kem đánh răng, anh sững lại một hồi lâu rồi mới lầm rầm nói một câu không rõ ràng: “Này, chẳng phải sau khi giặt xong, con gái thường là cho phẳng lý đẹp để mới trả lại sao? Tại sao đến lượt em lại làm cầu thả như vậy?”.

“Bởi vì em không phải là đứa con gái bình thường, em là loại quái dị!”

Cô bị anh mĩa mai liền bĩu môi, nhìn chiếc áo khoác trong tay. Vì thay cô chắn gió ngăn mưa mà nó trở nên nhăn nhúm phong trần, bản thủ nhếch nhác. Màu xám trên áo sau khi bị nước mưa thấm ướt, đã tạo thành những vệt nước loang lổ, loang ra như hình mấy đóa hoa cầu bân. Nước trên tay áo vẫn chưa khô hết, rõ xuống mặt đất, bị cô kéo men theo con đường đến trước nhà anh.

Anh khẽ cười một tiếng, chẳng để ý tới câu nói của cô, đưa tay nhận lấy chiếc áo khoác. Và vào đúng cái lúc cô quay người muốn đi, anh lại buông ra một câu chào hỏi tự nhiên thái quá.

“Ăn sáng chưa? Muốn vào nhà chút không?”

Đôi dép đi trong nhà của anh lùi lại phía sau, chừa ra một khoảng cửa chờ đợi cô.

Cô nhìn anh đang quay người đi vào trong nhà. Phòng giặt đồ nhà anh ở bên phải cửa ra vào tầng một, anh kéo chiếc áo khoác ngoài bị đem trả lại kia, tiện tay ném thẳng nó vào chiếc giỏ đựng quần áo bên cạnh máy giặt, không thèm liếc nhìn nó thêm dù chỉ một cái, cất bước đi thẳng vào phòng tắm, xử lý nốt đám bọt kem đánh răng còn đầy trong miệng.

Cô nhìn anh một cách thờ ơ, đột nhiên lại thấy đáng thương cho chiếc áo khoác ngoài kia. Nó được lôi ra từ gầm giường nhà cô rồi được chuyển đến chiếc giỏ đựng đồ trong phòng giặt nhà anh. Sự đối đãi mà nó nhận được khi quay trở về với chủ nhân của mình cũng chẳng tốt hơn là bao, thậm chí còn tồi tệ hơn.

Cô không muốn cởi giày nhưng cũng không muốn giẫm giày bẩn lên thảm trải sàn nhà anh, thế là cô dùng đầu gối để di chuyển, bò trên tứ chi về phía chiếc giỏ đựng quần áo, cầm chiếc áo khoác lên và bỏ vào trong máy giặt, tiện tay đổ bọt giặt vào, cài đặt chương trình, rồi dứt khoát ấn nút khởi động, một tràng tiếng nước chảy vào trong máy, cô lại nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau đang truyền tới.

“Ai bảo em giúp anh giặt nó!”

Cô thề rằng, đây là lần đầu tiên trong đời cô nghe thấy, Huỳnh Nhất Nhị nói chuyện với âm lượng mức decibel to đến như vậy. Cứ coi như câu giận dỗi “tùy anh” kia vang lên bao nhiêu lần đi nữa, cô cũng chưa từng nghe anh dùng cái âm decibel cao như vậy để nói chuyện bao giờ. [Decibel là đơn vị đo lường âm thanh dựa trên tính chất của tai người. Âm thanh tương đương mức không nghe thấy gì sẽ là 0dB, mức đau tai không chịu được sẽ là khoảng 140dB. Tuy nhiên khi ta ở cách nguồn âm 10m thì âm thanh không lớn như khi ta ở ngay cạnh, cỡ 1m.]

Anh nhìn chiếc máy giặt đã bắt đầu vận hành, không biết làm thế nào để khiến nó dừng lại, chỉ đành lùi lại, rút cái phích cắm máy giặt ở trong góc tường. Nhìn chiếc máy giặt bị ngắt điện không thể chuyển động linh tinh được nữa, anh thở phào một hơi, nâng mu bàn tay lau bọt kem đánh răng dính bên miệng, tiện thể ném luôn chiếc phích cắm trong tay xuống nền nhà.

Cô bị tiếng chiếc phích cắm rơi xuống thu hút sự chú ý, liền nhăn mày lại.

“Anh đã vứt vào trong giỏ đựng đồ rồi, không giặt thì để làm gì!” Giọng của cô bắt gặp bị anh kéo cao lên đến mấy decibel, vô thức trở thành một dạng tiếng ồn.

“Ném vào trong giỏ quần áo thì phải giặt sao? Ai bảo em như thế?”, anh nhìn lướt qua cô một cái, khom người xuống nhìn chiếc thùng máy giặt đã đầy nước, cân nhắc làm sao để cứu vớt chiếc áo khoác của anh ra khỏi nước lũ.

“Vậy à! Quy định của nhà anh em không biết, cũng không hy vọng biết. Nhưng quy định nhà em là, quần áo vứt trong giỏ quần áo là phải giặt! Làm sao nào?” Giọng nói của cô vì đáp lại câu trả lời ương bướng của anh mà lại tăng cao hơn mấy phần. Không hiểu vì sao cô cứ phải tóm lấy cái chủ đề vốn chẳng có gì bàn cãi này để mà cãi nhau với anh.

“Hãy thôi lấy những quy định của nhà em mà áp lên người anh đi!”

“...” Cô hơi sững lại, tiếp đó cắn chặt răng, “Làm gì vậy! Nói to hơn người khác thì giỏi lắm sao! Anh đang muốn cãi nhau, có phải không!”.

Anh không nói tiếng nào nữa, quỳ trước thùng máy giặt đầy nước kia, neho mắt lại, đơn giản chỉ muốn ấn chiếc nút mở cửa trên máy kia.

“Anh lên con thần kinh đấy à? Nước đã đầy rồi, bây giờ anh mở ra, chẳng phải muốn nước ngập cả chỗ này hay sao!”

Anh nào nề lấy tay cào tó sức đập một cái vào chiếc cửa rồi đứng dậy. Nhưng dường như lại không biết làm cách nào cho tốt, anh quay người nhìn chiếc cửa kính kia mà đá thêm một cái. Quay đầu lại, ánh mắt anh trách cứ nhìn cô đang bò trên mặt đất.

“Nhìn cái gì!” Cô ngửa mặt lên, đem theo ánh mắt đã đổi thành vẻ hung ác mà cô muốn: “Chiếc áo hôi như vậy mà không cho giặt sao? Anh rút cuộc đã hút hết bao nhiêu bao thuốc mới khiến nó hôi thành ra như thế? Em còn chưa trách anh, anh hét cái gì với em chứ! Đều tại chiếc áo khoác dờn hôi của anh”.

hại em bị ghét bỏ, hại em không được ăn no, hại em phải đi mua bình xịt phòng, hại em bị thất tình! Em đã không còn hại anh xui xẻo nữa rồi, anh bây giờ còn quay lại bắt nạt em làm gì!”

Cô cố nói thật to, hét thật to, nhưng trong tầm mắt của cô từ nãy tới giờ chỉ có một chiếc tất rách. Không sai, cô không dám ngẩng đầu lên, chỉ nhờ giọng nói mạnh mẽ kia giúp cô tìm lại được khí thế, tìm lại lý lẽ để bảo vệ chính nghĩa.

“Em thất tình rồi! Đều là do anh hại em, đều là chiếc áo khoác của anh hại em, đều là anh hút thuốc nhiều như vậy hại em... Anh là cái quái gì mà lại hại em như vậy chứ! Anh trả thù em sao!”

Đôi dép của anh khẽ chuyển động, bước về phía cô hai bước.

“Không có ai giúp em đưa ô nữa. Không có ai mua bánh rán, đắp chăn cho em nữa rồi... Đều là do anh hại đó!”

Chiếc dép của anh dừng lại cách mặt cô không xa, không tiến lại gần thêm nữa.

“Anh ấy sẽ không tiếp người khách như em, em cũng không được vào câu lạc bộ trai bao nữa. Em mặc kệ! Đều là do anh hại đó!”

Cô giạng hai chân ra ngồi thụp xuống đất, đập loạn lên bàn chân với chiếc tất rách của anh. Trước mặt cô đột nhiên xuất hiện một chiếc khăn bông sạch sẽ, cô ngược nhìn lên theo cánh tay của anh, nhưng nhìn tới cổ tay anh thì không dám ngẩng lên nữa. Con thỏ trước ngực anh kia đang thò ra nhìn cô, cô phải trốn đi!

“Cầm lấy!” Anh cầm chiếc khăn trong tay đưa đưa về phía trước, ép cô nhận lấy. “Thất tình thôi mà, có gì đáng khóc chứ!”

Cô nghe lời anh nói, lời nói thật vớ vẩn nhưng lại giống như an ủi vậy. Một giây sau, lại thấy cái đôi chân xỏ dép kia đi ra khỏi phòng giặt đồ, tiếp đó tiện tay đóng cửa vào. Tiếng anh không cao không thấp, truyền đến qua lớp cửa: “Phòng đó nhường lại cho em. Muốn khóc, muốn đá, muốn chửi ai thì tùy em. Trút giận xong thì báo anh một tiếng, anh ở trong thư phòng tầng trên đọc tài liệu”.

Lời nói của anh buông ra, kèm theo là một tràng tiếng bước chân lên cầu thang, tiếp đó bốn bề trở nên yên tĩnh. Cô cầm lấy chiếc khăn bông anh đưa, lau nước mắt nước mũi không chút khách sáo, chỉ vào trần nhà anh mà kể lể những điều anh không đúng. Anh là kẻ xấu xa, anh không biết đúng sai, đến đạo lý tiếp khách cơ bản nhất cũng không có. Chính anh bảo cô vào nhà, rồi lại đem nhốt cô ở đây để cô một mình khóc là ý gì chứ.

Hành động của người thất tình thật giống như hành động của một đứa trẻ xấu xa. Chẳng có ai muốn xem mình diễn trò làm loạn, càng chẳng có ai hứng thú muốn tranh cướp để được làm diễn viên. Cô xoay người lồm cồm bò dậy. Cũng không định làm người khách lịch sự, cô chẳng buồn chào hỏi chủ nhà trước khi ra về. Chiếc khăn trong tay kia cô cũng tiện thể liệng đi, rồi ngửi ngửi lại cánh tay của mình, sợ có bị dính thêm mùi gì đó. Kiểm tra hoàn tất, cô đẩy cánh cửa đang khép ra, ngẩng đầu nhìn về phía chiếc cầu thang. Chiếc cầu thang này cô đã lên xuống không biết bao nhiêu lần, cô không nhớ nữa. Cô nhớ dáng mình chạy chạy nhảy nhảy trên đó, rồi nhớ mình đã quỳ ở đó mà lén khóc, thậm chí còn nhớ có một lần bước hụt chân mà lăn từ trên xuống.

“Em đừng có chơi mấy trò ‘mất đi kí ức’ hay là ‘linh hồn xuyên thời gian’ với anh nữa đi.” Đây là câu đầu tiên anh nói sau khi dìu cô dậy, anh biết những gì cô đọc được trong đồng sách kia, thường chẳng dạy được điều gì tốt. Khi đó cô còn đang thấy sao bay lòn vờn trước mắt, giờ tay đỡ lấy cái đầu đau điếng, miệng rên rỉ ảo não, mạnh chân đá đá mấy cái vào cầu thang.

Nhưng đáng tiếc, cô không bị mất đi kí ức, càng không có linh hồn xuyên thời gian, chỉ là cô đã mất đi lý do và cái cớ để lại được leo lên chiếc cầu thang này. Vì bọn họ là bạn bè, nên anh đã hỏi cô có muốn đòi lại miếng ngọc phi thúy hình phật Quan Âm kia không. Giữa bọn họ cần phải vạch ranh giới bạn bè rõ ràng, cô chỉ giúp anh giặt chiếc áo khoác ngoài kia mà thôi. Như thế cũng tốt, ít nhất cô cũng không còn bị nguy hiểm khi trèo lên đến nửa cái cầu thang lại bị lăn xuống, đầu của cô cũng sẽ không đập đau tới mức không còn phân biệt nổi đông tây nam bắc nữa.

Bây giờ chuyện cấp bách mà cô nên nghĩ đó là, cô phải làm thế nào đi tìm một người mà đến số điện thoại của anh cô cũng không có. Nói cho anh biết, cô đã dùng nước thơm xịt khắp phòng máy có thể nào xin anh chiếu cố, hạ mình mà dọn về không.

Cô chán nản đẩy cánh cửa nhà Huỳnh Nhất Nhị, đang muốn đi ra ngoài, lại cảm thấy có một bóng đen được ánh mặt trời kéo dài chiếu đến người mình, cô chưa kịp ngẩng đầu lên xác nhận, thì đã nghe thấy giọng nữ giới ngạo mạn quá mức kia vang lên.

“Này, nghe nói cậu thất tình rồi? Đang cần người an ủi hả?”

“...” Cô sững lại một hồi, cái giọng nói này đã mất tích khá lâu, sao giờ lại lần nữa vang lên, thổi bay một chút đám bụi trong kí ức của cô. Cô ngẩng đầu lên, nhìn người đang mặc bộ váy đồng phục dài màu đen, tóc xõa dài, “Lăng?”.

Tà Gian Lăng gạt những sợi tóc đen xõa trước ngực ra sau, nhếch môi: “Có chuyện này mình phải nói trước, mình không biết an ủi người khác, nhưng lần này miễn cưỡng thử chút xem sao. Cậu đứng ngay ra đó làm gì, vào đi!”.

“Ai... ai... ai nói với cậu mình thất tình?” Cô nhìn Tà Gian Lăng đang nhờn nhờ quá mức, kéo mình đi vào phòng khách nhà họ Huỳnh. Trong chốc lát, cô cảm thấy đầu mình đang tê dại.

“Đương nhiên là cái người ở trên lầu kia, Huỳnh Nhất Nhị đó, ngoài anh ấy ra thì còn ai vào đây nữa?” Tà Gian Lăng giờ ngón trở lên, chỉ lên trên lầu. “Hừ! Anh ấy hóa tốc lôi mình đến đây chỉ bằng một cuộc điện thoại. Anh ấy nói không biết an ủi cậu thế nào, nói giữa con gái với nhau để nói chuyện hơn, anh ấy có lo gì chuyện của mình đâu chứ!” Cô ấy neho mắt nhìn lên trên lầu, “Từ khi chúng mình chia tay, anh ấy không hề gọi điện cho mình, giờ lại bảo mình đến an ủi cậu thất tình. Khi mình thất tình hai người đều đang làm gì chứ? Cậu cảm thấy mình có nên chửi cho cậu một trận không? Bất

Động?”.

“... Đâu phải là mình gọi cậu đến chứ!”

“Vậy cậu cảm thấy mình có thể đến chỉ để nói chuyện với cái tên trên lầu kia không?”

“... Hai người... chia tay rồi?”

“Nếu như cậu coi việc chia tay lần trước của cậu với anh ấy là thất tình thì mình lại cảm thấy lần này không phải là thất tình. Có thể gọi đó là ‘cuộc sống sau chiến tranh’. Cái kẻ đó hoàn toàn chẳng biết làm thế nào để trở thành người bạn trai thực sự. Mình cũng thử qua rồi, không đủ tiêu chuẩn!”

“...”

“Không phải anh ấy lại làm cậu thất tình đấy chứ?”

“Không phải!”

“Được rồi!” Tà Gian Lăng đặt móng xuống sô pha, đưa tay lên xem đồng hồ, “Trước khi đến giờ hẹn, mình có chút thời gian để lắng nghe những lời thừa thãi của cậu, cậu thất tình thế nào? Nói đi!”.

Cô ngẩng đầu nhìn trần nhà một cái, lại cúi đầu nhìn Tà Gian Lăng đã lâu không gặp ngồi trên sô pha, nếu như nói, thứ cô bây giờ muốn biết chính là chuyện linh tính của bọn họ, mà không phải là vấn đề tình cảm của mình, không biết có bị ném ra ngoài hay không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Thất tình (hạ)

“Nếu như anh nói, anh không đề ý nữa?”

Hồ Bất Động thắc mắc không biết có phải đầu óc Huỳnh Nhất Nhị bị đồng bảng biểu báo cáo tài vụ khiến cho mụ mị rồi hay không. Nếu không thì sao anh lại không tỉnh táo tới mức gọi Tà Gian Lăng đến khai sáng, an ủi cô. Ba người bọn họ tốt xấu gì cũng là “thanh mai trúc mã” từ nhỏ. Nhưng chưa cần kể đến những quan hệ vô cùng rắc rối giữa ba người khiến họ phải cắt đứt liên lạc với nhau dài ngày, thì ba người bọn họ ngồi cùng trong một căn nhà, đều là những kẻ bất cá hai tay điển hình, không chịu giữ gìn tiết tháo hay cảm xúc. Họ khai sáng cho nhau thì có thể có kết quả tốt đẹp gì chứ? [Thanh mai trúc mã: tức nghĩa là chân, trong tiếng Trung, túc và trúc âm đọc gần giống nhau, tác giả cố ý chơi chữ nên dùng như vậy.]

Dạy dỗ đối phương làm thế nào để giữ cá trong tay sao cho thật chắc, thậm chí mở rộng phạm vi bức xạ, tranh thủ bắt thêm nhiều cá hơn nữa sao? Ha ha, nếu như anh ta lấy khẩu giác làm tiêu chuẩn chọn người an ủi cô, vậy anh đã chọn đúng rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ở trước mặt “thanh mai trúc mã” của mình cũng có một điểm tốt. Đó chính là có thể tự do giải tỏa mọi vấn đề tâm lý. Những chuyện như không cần thể diện, mặt dày vô sỉ, ý đồ bán thù, nói bóng nói gió..., cô đều dám kể ra. Thế là, cô nhảy qua đoạn sự tích vớ vẩn của Huỳnh Nhất Nhị kia, bắt đầu kể thẳng tới đoạn vô duyên vô cớ đi xem mặt cùng Trác Duy Mặc.

Tà Gian Lăng thư thái vừa mở hộp thư đến trong chiếc điện thoại, vừa nghe người bên cạnh cô ta huyền thuyên kể tội Trác Duy Mặc. Nào là người con trai kia ngang ngược thế nào, vô vị thế nào, không hiểu tình cảm như thế nào, nào là tính khí trẻ con, vừa bạo lực lại vừa không nhẫn nại... Thêm vào đó là cuộc sống riêng tư phức tạp rối rắm, cuối cùng là anh ta bị ồ ồ vô sỉ lợi dụng cô để đối đầu với mẹ mình, không chịu dùng trái tim để mà suy nghĩ, đối với tiền đồ của mình thì một chữ cũng không nhắc đến, căn bản chỉ là trêu đùa cô.

“Trác Duy Mặc? Chính là cái kẻ thường cùng tên đàn ông tăng trên phông xe máy khắp nơi gây rối loạn trị an đấy hả?” Mắt Tà Gian Lăng vẫn không rời khỏi màn hình điện thoại, “Là cái người thích nhử mày đánh giá người khác, phụ nữ bên cạnh thì thay như thay áo đấy hả?”.

“Chẳng lẽ cậu chưa từng gặp anh ta sao?” Hồ Bất Động chớp chớp mắt, ngỡ ngác trước câu hỏi của Tà Gian Lăng.

“Không quen!” Tà Gian Lăng hừ một tiếng lạnh lùng bằng giọng mũi, bắt chéo chân, vẻ khinh bỉ: “Hừ! Dù gì thì mình cũng quen với sự thiên vị của cái người trên lầu kia rồi”.

“Thiên vị cái gì?”

“Bạn tốt của anh ấy cậu đều gặp qua rồi phải không?”

“Gần... gần như vậy. Cậu chưa gặp mặt bọn họ sao?” Cái đám đua xe ấy cứ coi như không quen lắm, nhưng anh thường không quên kéo cô đi chơi cùng. Khi đó cô cảm thấy anh có khuynh hướng trở thành một kẻ biến thái thì phải. Anh đặc biệt thích nhìn cô dùng chiếc xe cà tàng chậm rè rè đuổi theo sau xe của mình. Tuy anh đã giảm tốc độ để phối hợp với cô, nhưng Trác Duy Mặc kia lúc nào cũng chạy đầu tiên mà mỗi lần chạy qua cô đều trừng

mắt nói cô vương chân. Khốn kiếp! Cô đâu có đòi đi theo bọn họ chứ.

“Từ phi là bắt gặp một cách ngẫu nhiên, chứ anh ấy thì từ trước đến nay chưa từng đưa mình tới gặp đám bạn chó má của anh ấy.” Tà Gian Lăng trừng mắt lườm người trên lầu.

“... Đây...”

“Cậu lại định dùng mấy lời lẽ tâm lý dò hỏi trong đồng tiểu thuyết ngôn tình vớ vẩn kia an ủi mình đấy à. Nói cái gì mà mong muốn được độc chiếm người mình yêu, cảm thấy người đó quá tuyệt vời, mang ra ngoài sợ bị người khác cướp mất... Cái người trên tầng kia ấy à, không có cái sợi dây thần kinh đó đâu, từ nhỏ đã không có rồi.” Tà Gian Lăng khoanh hai tay trước ngực, tiếp tục trừng mắt lườm, sau đó dường như nhớ ra chuyện gì, nhướn mày lên, nhìn đáng vẻ bối rối của Hồ Bất Động: “Anh ta có thường gặp xui xẻo không?”

Vấn đề này chính là vấn đề trọng tâm, vấn đề nòng cốt.

“À?”

“Trác Duy Mặc.”

“Có!” Chỉ là không biết anh ta bây giờ có còn xui xẻo nữa không.

“Ồ, chẳng trách!” Tà Gian Lăng thốt lên thứ ngữ điệu mang ý nghĩa sâu xa.

“Ý cậu là gì vậy?”

“Không có gì, đây chính là sự tích thất tình của cậu?” Tà Gian Lăng chống cằm, trông như đang thèm ngáp một cái, “Đúng là cậu chẳng khác gì trước đây, vẫn không có trình độ gì cả”.

“...” Cô mím chặt môi, im lặng một hồi, đứng dậy khỏi sô pha, đi đến bên máy nước một cách tự nhiên như ở nhà mình vậy. Cô lấy hai chiếc cốc giấy rót nước rồi đặt lên bàn, sau đó ngồi lại xuống sô pha, cời giày ra rồi khoanh chân nhìn Tà Gian Lăng đang không ngừng nhẩn tin. “Mình vẫn chưa được ăn thứ bánh rán ngọt ngào mà mình muốn.”

“Chính là cái thứ bánh rán mà cậu thề nhất định phải tìm bạn trai mua cho chứ gì?” Lời nói của Hồ Bất Động đã khiến ngón tay trái của Tà Gian Lăng hơi dừng lại. Tà Gian Lăng quay đầu, nhìn cô chăm chú: “Mình thật không hiểu vì sao cậu luôn khẳng khái chỉ muốn ăn bánh rán, Trác Duy Mặc có mua cho cậu ăn chưa?”

Cô lắc lắc đầu, nhướn mày nghi hoặc: “Nhưng mà, rất kì lạ, anh ấy hoàn toàn không xui xẻo. Dù cho trái tim mình có đập nhanh hơn nữa, anh ấy cũng sẽ không gặp xui xẻo. Cậu nói xem có phải trái tim của mình có vấn đề không?”. Cô chỉ chỉ vào trái tim nhỏ bé của mình, lông mày nhướn lại càng lúc càng chặt.

Tà Gian Lăng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gấp điện thoại lại, uống một ngụm nước từ chiếc cốc trên bàn rồi tiếp tục nghe cô kể lể.

“Có phải là mình căn bản không thích anh ấy không? Hay là vẫn chưa đủ thích, hay là anh ấy thật sự sống ở trên núi lâu quá rồi, không thể dùng tiêu chuẩn của người bình thường để đánh giá? Nhưng mà, bố mình cũng từng ở trên núi mà, chẳng phải là vẫn sống như những người bình thường đó sao. Ăn uống, chơi bời, nói năng linh tinh, cảm cúm, ốm đau... chẳng có gì không bình thường cả.”

“Cho nên mình mới nói, cậu vẫn là kẻ không có trình độ.” Tà Gian Lăng lại chống cằm, nhìn ánh mặt trời đang chiếu xiên vào qua cửa sổ, “Cậu rốt cuộc là thích anh ta, hay là thích sự xui xẻo của anh ta?”

“Mình chẳng nguyên rủa ai xui xẻo, chỉ là bởi vì số mệnh của mình vừa hay...”

“Số mệnh? Cậu chỉ cần có một người xui xẻo là được rồi, đúng không?” Tà Gian Lăng khinh bỉ lắc đầu, không nén lại được tiếng “hừ” lạnh lùng từ mũi phát ra: “Mình sớm đã muốn hỏi cậu câu này. Loại người như cậu, chỉ muốn tìm một người xui xẻo là được rồi, phải không? Đó chính là tiêu chuẩn của cậu. Dù là người thế nào đi nữa, chỉ cần khoác lên cái vỏ xui xẻo thôi, ai cậu cũng đều có thể chấp nhận. Người đó là ai đối với cậu mà nói căn bản không quan trọng, cậu chỉ cần một người xui xẻo mà thôi, dù người đó là Huỳnh Nhất Nhị hay Trác Duy Mặc cũng được, thậm chí cũng có thể là một người nào đó không phù hợp với tính cách vô vị của cậu, đối với cậu mà nói, cũng đều không quan trọng. Đúng không?”

“...”

“Làm gì mà phải trợn mắt nhìn mình như vậy, có người nhìn thấu tâm lý của cậu khiến cậu không thoải mái hay sao?” Tà Gian Lăng đặt chiếc cốc giấy trong tay xuống: “Mình nói thật, chỉ có quý mới muốn đi an ủi cậu. Huỳnh Nhất Nhị ở trên lầu kia đã phối hợp cùng cậu diễn cái vở kịch ngớ ngẩn này lâu như vậy, lẽ nào anh ấy không biết tính cách quý quái của cậu hay sao. Xui xẻo ư? Vậy mà cậu cũng tin anh ấy sao? Anh ấy không hề xui xẻo, nhưng nếu anh ấy không phối hợp với cái tiêu chuẩn vớ vẩn của cậu, cậu căn bản sẽ chẳng thèm nhìn anh ấy thêm một cái. Cậu cho rằng anh ấy đột nhiên muốn qua lại với mình là vì cái gì? Chính là vì mình cảm thấy cuộc sống quá nhàm chán, vì mình bị ối muốn ép anh ấy qua lại với mình, mình sợ bị hai người các cậu ném qua một bên, không có bạn bè. Cho nên, mình đã dọa anh ấy, nếu như anh ấy không ở cạnh mình, mình sẽ đem điểm yếu của anh ấy mà nói cho cậu”.

“...”

“Anh ấy cho rằng, qua nhiều năm như vậy rồi, cậu ít nhiều cũng sẽ có tiến bộ, sẽ không còn lúc nào cũng tin vào cái số mệnh quý quái kia. Nhưng anh ấy đâu có ngờ, cậu cũng thật có bản lĩnh. Thời gian qua lâu như vậy, nhưng trong lòng cậu, anh ấy vẫn chỉ là một Huỳnh Nhất Nhị biết đón nhận xui xẻo. Ngoại trừ xui xẻo ra, anh ấy còn để lại được gì trong lòng cậu không?”

“Minh, mình không hiểu cậu đang nói cái gì, mình không muốn thảo luận về Huỳnh Nhất Nhị, bây giờ mình chỉ muốn nói với cậu về...”

“Nói tới ai cũng đều như nhau cả, dù sao thì cậu cũng chỉ cần một người xui xẻo. Người cậu đang để ý kia không gặp xui xẻo, thì cậu liền nghi thần ngờ quỷ, liền cảm thấy cậu không thích anh ta đủ nhiều, liền cảm thấy anh ta cũng không phải là người cậu thực sự muốn có. Mình thường thấy người ta tìm người có tiền, tìm người đẹp trai, chứ thực sự chưa bao giờ thấy người nào như cậu, chỉ muốn tìm người xui xẻo. Hơn nữa còn vô trách nhiệm tới mức chỉ cần là người xui xẻo, bất luận là ai cũng đều chấp nhận, đúng không! Còn cái kẻ ở trên lầu kia”, Tả Gian Lăng chỉ tay lên trần nhà, “cái gì cũng chiều theo cậu, đến trò chơi vô vị như thế này cũng chịu chơi cùng cậu. Lần này thì tốt rồi, chơi đến phát hỏa rồi, không chơi nổi nữa, cậu đã thấy vui chưa? Chơi đến mức chán ghét cả chính bản thân mình, đáng đời! Nhìn thấy hai người các cậu, mình chỉ muốn lên sao hỏa luôn cho khuất mắt. Công ty nhà anh ấy sắp phá sản rồi, bây giờ anh ấy cũng coi như rất xui xẻo, cậu có phải đang rất động lòng không? Bây giờ anh ấy thực sự rất xui xẻo đó, hoàn toàn không phải là giả vờ. Anh ấy không hề giống như trước đây vì không muốn kế thừa công ty nên mới cố ý chạy ra ngoài gây tai nạn xe. Anh ấy cũng không phải đang diễn trò để chơi cùng với cậu. Giờ cậu có thể thoải mái mà động lòng rồi đấy”.

Cô cắn chặt môi dưới, siết chặt hơn chiếc gối ôm trên sofa, ngón tay bắt đầu vô thức cào nghịch những sợi ren rủ hai bên đệm gối. Chẳng trách sự thúc dục nhân phải dùng giọng điệu châm biếm để nói với cô, muốn cô ôm cái số mệnh vớ vẩn của mình đi mà sống cả đời. Chẳng trách anh cũng cảm ghét khi phải nghe cô hỏi anh có xui xẻo hay không. Chẳng trách anh mãi mãi không muốn chiều theo mà phối hợp với cô để cùng xui xẻo.

Câu nói của anh có thâm ý như vậy, trước đó cô cứ mơ hồ không hiểu, vậy mà bây giờ anh không nói thì cô lại bất chợt hiểu ra...

Huỳnh Nhất Nhị vừa nói, muốn cô đừng lấy những quy định của cô mà áp đặt lên anh ấy.

Còn sự thúc của cô cũng đã từng nói, có phải nếu anh xui xẻo thêm mấy phần, cô sẽ vui hơn chút không.

Rồi chính cô đã từng nói với Trác Duy Mặc, nếu không phải vì anh ta xui xẻo đến vậy, cô cũng sẽ không để ý đến anh ta.

Ông bố ăn nói linh tinh của cô bảo rằng, người ta sống trên đời, có đến tám, chín phần là không được như ý. Cho nên, người ta luôn quy mọi việc thành xui xẻo. Nhưng cô không chịu nghe đến nơi đến chốn. Bố của cô còn nói qua nhiều thứ khác, nói về số mệnh, trong hư có ảo, trong ảo có thực, nhưng cô nghe không hiểu. Cô chỉ nhớ cái câu đầu tiên mà thôi. Người cô thích sẽ phải gặp nhiều xui xẻo. Cho nên, cái người kia mới luôn nhạo báng cô, nói số mệnh của cô cả đời cũng không thể khá hơn được, nói cô hết thuốc chữa. Không sai, cô đúng là hết thuốc chữa rồi. Cái bệnh của cô mãi mãi sẽ không khỏi được. Lúc đầu cô muốn tìm một người có nụ cười dịu dàng, sau này, cô lại thích một người gặp nhiều xui xẻo, cô thật hết thuốc chữa. Thôi thì cứ để cô chết mục trong đầm lầy của cô là được rồi, anh sao lại muốn kéo cô lên làm gì. Cô không muốn anh tự làm vậy bản thân mình, không muốn anh cũng không có tiền đồ giống như cô. Anh cứ tiếp tục chuyện phiêu diêu tu tiên của anh đi, cô hoàn toàn có thể xa rời anh, không đeo bám, dựa dẫm vào anh nữa.

Cô tin tưởng vào khế ước nhân duyên hư ảo kia, cho nên mới khiến Nhất Nhị nổi giận đến như vậy. Cho nên, anh mới chỉ nói với cô một câu “tùy em”, rồi cúi đầu đi luôn. Bởi vì anh cũng cảm thấy, với cô, ai cũng đều có thể chấp nhận, chỉ cần người đó xui xẻo mà thôi. Cô đúng là loại người như vậy sao?

Đúng như vậy sao?

“Ting tang tang...”, một hồi nhạc chuông uyển chuyển như nước chảy phát ra từ chiếc điện thoại di động trong tay Tả Gian Lăng, Tả Gian Lăng không muốn nhận điện thoại, liền ấn ngay vào nút từ chối, không để ý đến Bất Động đang ngáy ra nhìn sàn nhà. Tả Gian Lăng đứng dậy khỏi sofa, đi ra phòng khách, bước đến cầu thang lên lầu hai, cũng không gõ cửa, một tay đẩy thẳng cánh cửa thư phòng.

“Này, anh vẫn còn sống chứ?”

Huỳnh Nhất Nhị hơi ngược đời mắt đang nhìn những biểu đồ giá cả trong máy tính về phía cửa, sau đó lại quay trở về màn hình. Anh chỉ khẽ nhếch môi: “Hai người nói xong rồi sao?”.

“Coi như nói xong rồi, có lẽ cô ấy cũng không muốn nói thêm với em nữa.”

“Ừ, cảm ơn em!” Anh thân nhiên buông ra một câu cảm ơn, “Mấy chuyện an ủi người thất tình này, anh làm không tốt lắm”.

“Nếu không phải là anh dùng cái giọng nói đáng thương như vậy gọi điện cầu cứu em, em cũng sẽ không tới để an ủi người ta đâu.” Tả Gian Lăng lườm anh một cái, thật sự nên đem cái giọng nói khàn khàn yếu đuối đó ghi âm lại, mở lại để nghe, tránh việc lúc nào cũng phải nghe cái giọng nói bất cần muốn ăn đánh của anh. “Thất tình? Hừ, thực sự là không biết anh muốn phối hợp với cô ấy đến khi nào nữa. Này, em còn có hẹn, đi trước nhé!”

“Được, cô ấy còn ngồi dưới nhà đúng không?” Anh cho rằng đã tới lúc cô nên đi.

“Không biết! Có lẽ đang muốn tìm cái hồ nào đó để chui xuống.” Cô nói như có ý ám chỉ gì đó.

“Thất tình thôi mà, không đến nỗi phải chui xuống hồ chứ, chẳng phải như vậy rất mất mặt sao?” Anh không hiểu ý Tả Gian Lăng nên hỏi lại.

“Hừ hừ! Cũng chỉ mất mặt giống như anh thôi.”

Anh chẳng muốn so đo thêm, lại tiếp tục cúi đầu, nhìn đồng hồ giấy tờ trước mặt, khẽ khẽ buông ra một câu: “Nói với cô ấy khi nào đi giúp anh đóng cửa lại

là được”.

“Anh không xuống nhà sao?”

“Xuống làm gì?”

“Không muốn nhìn thấy người ta sao?”

“...”

“Nhưng mà, nói thật lòng, bây giờ bộ mặt của cô ấy trông rất dễ ghét. Được rồi, em đi trước đây.”

“Ừ!” Anh đáp lại một tiếng.

“Còn nữa, hiệu quả cách âm của tường nhà anh rất tốt đấy.” Cô gian xảo cười một tiếng, sau đó khép cửa lại.

Anh nhú mảy lại, không hiểu cô nói gì, mặc cho cánh cửa thư phòng khép lại, cũng không suy nghĩ gì nhiều, rút ra một bản báo cáo tài chính, chống tay lên cầm tiếp tục nghiên cứu. Cổ phiếu nhà anh đang sụt giá rất thê thảm, thê thảm đến mức khiến gia đình anh có chút mất mặt. Nhưng lần này, anh một chút cũng không muốn tiếp tục cái xui xẻo theo mệnh trời như vậy nữa.

Nếu như trước đây có kẻ nào đó dám nói với Huỳnh Nhất Nhị rằng, sẽ có một ngày anh phải ngồi trước bàn làm việc mà đọc tài liệu, đọc đến tối tăm mặt mũi, quên ăn quên ngủ, hoa mắt chóng mặt... Anh chắc chắn sẽ mỉm cười mà buông ra một câu “Cút đi, khốn kiếp!” để đáp trả lại kẻ kia. Nhưng giờ khi anh nâng đồng hồ lên, phát hiện mình đã rúc ở cái bàn làm việc này cả một ngày rồi, câu “Cút đi, khốn kiếp!” kia cũng bị anh nuốt xuống toàn bộ. Anh chỉ buông một tiếng cười nhạt, tự cười chính mình. Thực chỉ dám trách người anh rể cũ của anh đã không nể mặt bỏ mình mà thôn tính đồng cổ phiếu giống như một thần thực tử. Bức chị anh đến mức ngày ngày phải chỉ vào hình ảnh ta trong phòng làm việc mà chửi rủa.

Anh không thể không thừa nhận, gian thương, thực sự là nghề nghiệp cần có trình độ rất cao. Anh rể cũ của anh thật xứng với chức danh đó. Còn anh thì... tương đối kém! Vẫn là anh có sở trường hơn với nghề thiếu gia phá gia chi tử không cần có chút trình độ gì. Đột nhiên anh cảm thấy mình thật đáng cười. Trước đây ít nhiều gì anh vẫn cho rằng mình cũng có mấy phần cá tính. Có ý mang bộ dạng của một kẻ chẳng có chút tiền đồ, chính vì không muốn tranh giành quyền kế thừa tài sản vớ vẩn gì đó với chị mình. Cho đến bây giờ anh mới hiểu, anh thật ngu ngốc, muốn làm một tên phá gia chi tử đơn giản hơn làm một gian thương. Ai cần cái sự nhường nhịn vớ vẩn của anh chứ? Anh căn bản chẳng có năng lực để nắm giữ cả gia nghiệp, anh luôn chỉ lựa chọn những con đường quá đơn giản cho mình, để hòng mong sẽ đường hoàng được làm quán quân.

Xui xẻo cũng được, phá gia cũng tốt... xí... thật không có tiền đồ. Khốn kiếp!

Uể oải vron vai một cái, anh rướn cái cổ có chút tê mỏi, đứng dậy khỏi ghế, muốn đi xuống nhà bếp pha bát mì. Cũng vì việc dự đoán xu thế của thị trường cổ phiếu, hôm nay chị gái anh lại phải ở phòng làm việc thắp đèn chiến đấu thâu đêm. Anh xoa bụng đi xuống nhà, vào phòng khách, liếc nhìn bầu trời đã sẫm tối ngoài cửa sổ, bật đèn lên.

Một tiếng rên rỉ do bị ánh đèn làm chói mắt vang lên từ chiếc ghế sofa. Anh hơi sững lại, nhìn cái người lờ ra sau khi trả xong áo khoác phải ngay lập tức trốn anh đi thật xa rồi. Cô dụi đôi mắt mọng đỏ, thò đầu ra khỏi sofa, dùng mu bàn tay che chắn thứ ánh sáng chói lòa đang chiếu thẳng vào mắt. Đường như cô đã ngủ hơi lâu, cổ họng khàn khàn hỏi: “Mấy giờ rồi?”.

Anh như vừa kéo lại được hòn phách: “Gần sáu giờ rồi!”.

“Muộn như vậy rồi sao!”

“Ừ, em ngủ quên à?”

“Ừm, em không cẩn thận ngủ quên mất. Lãng đâu rồi? Đi rồi à?”

“Ừ, đi lâu rồi.”

“Ồ... anh đang muốn ra ngoài sao?” Cô nhìn anh đang tiện tay cầm cái áo khoác ngoài để sẵn trong phòng khách, một chiếc áo khoác sạch sẽ.

Anh đi ra phía cửa, nhẹ nhàng hỏi cô: “Bụng em không đói sao, anh đưa em đi kiếm gì ăn nhé”.

Anh hủy kế hoạch ăn mì, mặc áo khoác vào, khởi động xe và bật đèn pha. Nhìn chiếc xe đồ của cô nằm gọn trong kính chiếu hậu, một tay chỉnh vô lăng, anh hỏi cô đang ngồi bên ghế lái: “Muốn ăn gì? Nhưng chớ có làm bộ dạng sư tử há to miệng với anh, anh không phải thỏ đâu”.

Cô không nói gì, nhìn ra ngoài xe.

Anh đạp ga, khẽ cười một tiếng: “Xem ra Lăng thực sự còn không biết an ủi người khác bằng anh, được cô ấy an ủi khó chịu như vậy sao?”.

“Công ty nhà anh vẫn tốt chứ?” Cô mở miệng hỏi nhưng lại là hỏi cái vấn đề chẳng phù hợp chút nào.

Anh chẳng thèm để ý, đáp bằng quơ: “Là sống là chết, bây giờ chắc chỉ phụ thuộc vào một câu nói của lão anh rể mà thôi. Thực ra, anh đột nhiên cảm thấy, như vậy cũng chẳng có gì không tốt. Chính ra cái công ty này đã là của anh ta. Bản thân mình là người như thế nào, trong lòng anh ta có đáp án.

Anh ta là người như vậy, thứ đưa đến tận tay thì anh ta không thèm, lại cứ muốn phải tự mình cướp lấy”.

Cô im lặng nghe. Anh dường như muốn tìm một chủ đề để phá vỡ bầu không khí trầm lặng giữa hai người. Nhưng chủ đề đó lại từng là điều cấm kỵ mà trước đây anh luôn cố gắng không đụng đến.

“Ít nhất, chị của anh bây giờ, mỗi khi nghe nhắc đến anh ta liền cảm thấy bối rối, muốn quên cũng không quên nổi. Hai người bọn họ dường như cũng rất thích hợp với loại quan hệ suốt ngày cãi cọ thế này.” Anh bật xi nhan xin đường, ánh nhìn vẫn hướng thẳng về phía trước, cảm thấy cô đang nhử mày nhìn mình chăm chú, anh nói: “Làm gì vậy? Gia đình không hòa hợp có được coi là rất xui xẻo không?”.

“...”

“Này, anh cho em biết thêm một tin xấu nữa, anh quên đồ xăng rồi. Hy vọng xăng trong bình còn đủ để đến được quán ăn phía trước. Nếu không thì, đây mới thực sự gọi là xui xẻo.”

“Làm gì mà anh cứ liên tục nhắc đến xui xẻo với em thế! Em biết em rất quá đáng, rất vô vị, rất không có tiền đồ. Đúng vậy, em chính là người như thế, chính là một kẻ biến thái đấy. Ai cũng được, em chỉ muốn nhìn thấy người ta xui xẻo, được chưa nào! Đủ vô sỉ rồi chứ? Có bản lĩnh thì anh hãy đá em một cái văng xuống xe đi, đừng có vòng vo bóng gió chửi em nữa!” Cô thở hồng hộc, gằm thét một tràng với người lái xe bên cạnh. Là cô lấy lòng tiểu nhân mà hoài nghi anh lợi dụng số mệnh xui xẻo của mình để chuộc lỗi với chị anh. Là cô nghi thần ngờ quỷ lấy cái thứ xui xẻo đó để gán cho bản thân mình và tình cảm của người khác. Rõ ràng là cô không đúng, nhưng không biết vì sao cô vẫn có thể hùng hổ đến thế này. Là cô, là cô, đều là cô!

Anh nghe cô cao giọng quát ở bên cạnh, im lặng điều khiển tay lái. Đột nhiên anh hít một hơi thật sâu, quay ngoắt tay lái về bên trái, tấp cả chiếc xe vào vệ đường. Cô không kịp phản ứng với sự chuyển hướng đột ngột, cả người đổ nhào khỏi ghế, đầu cũng bổ đến phía trước. Cô xoa đầu, dựng người dậy, miệng đang há ra, muốn tiếp tục nói, lại nghe thấy giọng anh buồn buồn: “Nếu như anh nói, anh không để ý nữa?”. Anh nắm chặt vô lăng, nhưng không nhìn sang cô, ánh mắt vẫn hướng về phía trước, miếng ngọc phi thủy trên cổ vì sự chuyển hướng đột ngột vừa rồi vẫn còn đang lắc lư.

“...”

“Cứ coi như những gì em muốn chỉ là đáp ứng được cái tiêu chuẩn kia, cứ coi như em chỉ muốn có một người xui xẻo. Có lẽ, anh làm được!” Dung túng cho thói quen xấu của cô ư, dù gì đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên, anh cứ cố gắng tiếp tục như vậy, có thể sẽ dễ dàng hơn chăng?

“...”

“Anh không muốn giận dữ nữa.” Bởi vì, tự mình giận dữ với chính mình, tự mình không vượt qua được chính mình là điều rất đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Kí túc xá trai bao

“Còn về phòng 312 bên phải phòng cậu, tôi nghĩ không lâu nữa sẽ có người muốn vào ở thôi.”

Kí túc xá nhân viên của câu lạc bộ trai bao là một nơi trong mấy trăm dặm vuông xua phụ nữ như xua vịt. Chỉ bởi chỗ này là nơi cất giấu các loại cực phẩm mà bà chủ câu lạc bộ tình anh đã lựa chọn cẩn thận. Gọi nó là hậu cung của tổ hợp đàn ông cũng không có gì là quá đáng.

Thực ra, bà chủ của câu lạc bộ vốn không có tư tưởng vĩ đại để làm nên cái hậu cung hoa mỹ này. Nhưng vì muốn bảo vệ tốt hơn cho các cực phẩm của mình, tránh để đám phụ nữ vớ vẩn đến làm phiền, nên đối với bà việc xây dựng một hậu cung thực sự trở nên rất cần thiết. Và thế là, kí túc xá nhân viên này được dựng lên với một hệ thống an toàn tối tân.

Đã là hậu cung của phụ nữ thì không thể có động vật đực nào xuất hiện, khu hậu cung của đàn ông này đương nhiên cũng từ chối tất cả sự phiền nhiễu từ những động vật giống cái. Ngay đến con mèo cái Tần Vĩnh Thi nuôi trước khi dọn đến, cũng bị bà chủ câu lạc bộ đá văng ra ngoài. Trong kí túc xá này, trên dưới, trái phải tốt nhất chỉ nên có bà ta là động vật giống cái duy nhất tồn tại mà thôi.

Nhưng mà, cũng giống như hậu cung của phụ nữ cần có thái giám, khu hậu cung của đàn ông kia cũng cần có ai đó dọn dẹp. Những mỹ nam có ngoại hình hoa lệ ở đây, ngoại trừ mấy người có bệnh sạch sẽ, số còn lại đều là đàn ông đích thực với thói lười nhác, thể hiện tới đa thái độ không thích sạch sẽ. Muốn bọn họ tự dọn dẹp vệ sinh, tự giải quyết vấn đề của cái dạ dày? Chuyện này căn bản là không có khả năng.

Thế là...

“Khốn kiếp! Đây là cái kí túc xá chó má gì vậy?” Trác Duy Mặc đánh giá một lượt tòa nhà có thể coi là xa hoa lộng lẫy. Nhưng khung cảnh lộng lẫy này kết hợp với một đồng quần áo bẩn, hộp mỳ ăn liền, dầu mẩu thuốc lá, thì cũng chẳng khác mấy so với bãi rác. Nhiều nhất cũng chỉ là một bãi rác tương đối hoa lệ mà thôi. Mà một bãi rác có hoa lệ hơn nữa vẫn chẳng có gì khác so với bản chất của một bãi rác cả.

Trác Duy Mặc neho neho mắt, xách hành lý của mình lên, quay người chuẩn bị cắt đứt quan hệ với cái bãi rác: “So với cái ổ chó của bản thiếu gia có

khác nhau gì chứ?”. Có câu “Ổ vàng ổ bạc không bằng cái ổ chó của mình”, vậy còn đem ổ chó của người khác và ổ chó của mình ra so sánh làm gì, thật chẳng có chút thuyết phục nào cả. Huống hồ, cái ổ chó của anh đã từng được kẻ khốn nạn nào đó dọn dẹp, bây giờ cũng có thể cho người ở được. Cứ coi như có bóng dáng của người nào đó cứ dật dờ trong phòng anh giống như u hồn lẫn khuất, không siêu thoát, anh cũng không đến nỗi vì tránh “tà” mà nghìn dặm xa xôi chuyển đến cái chỗ dờ hơi này.

“Mày chẳng phải đã nói rằng, nếu tao đuổi nha đầu kia ra khỏi câu lạc bộ, thì mày sẽ nghe theo mọi sự sắp xếp của tao hay sao?” Bà chủ câu lạc bộ kiễng chân lên, kéo cổ áo sau của con trai mình, thất vọng nhìn mớ hỗn độn trước mặt. Ngay cả bản thân bà ta cũng rất khó thuyết phục con trai mình ở lại cái chỗ bừa bộn, bẩn thỉu như thế này. Liếc mắt nhìn Tần Vinh Thi đang cười giễu cợt: “Này! Thế này là thế nào? Các cậu gây bão ở đây đấy à?”

Tần Vinh Thi ấn nút thang máy, nhún nhún vai: “Chẳng còn cách nào, bà thím dọn dẹp vệ sinh trước đây nằm viện rồi, đã mấy ngày chỗ này không có người quét dọn. Bà nên thấy may mắn, là bà còn có thể chen vào được, chứ không phải là bị đồng rác tống ra ngoài mới phải”.

“... Các, các, các cậu toàn là lũ phá gia chi tử, tôi giúp các cậu tìm bao nhiêu thím quét dọn rồi, các cậu đến phụ nữ già năm sáu mươi tuổi cũng không tha hay sao? Không khiến cho người ta tăng huyết áp, nhịp tim tăng cao thì không được à?”

“Bà chủ, nói chuyện phải dựa vào lương tâm chứ.” Tần Vinh Thi lườm mắt nhìn bà ta một cái, “Chúng tôi cũng chỉ là được sự chăm sóc của người khác thì mỉm cười một cái, cảm ơn một câu thôi mà, có gì không đúng chứ?”.

“... Cậu cho rằng cái mỉm cười của các cậu có thể tùy tiện để người khác nhìn hay sao? Cái đó phải dùng tiền mua, các cậu cười bừa bãi dẫn đến người ta phải nằm viện đấy, ví dụ cũng đã có cả đồng rồi!!!” Bà chủ câu lạc bộ trừng mắt lườm Tần Vinh Thi một cái dữ dội rồi bước vào thang máy. Tiếp đó lại kéo lấy cổ áo cậu con trai đang sống chết đòi chạy trốn, lôi vào trong thang máy, nhìn cánh cửa từ từ khép lại: “Vây lần này là vì chuyện gì? Lão nương còn nhớ, đại thẩm quét dọn lần này đã làm tạp vụ đến mấy năm rồi, tim mạch rất khỏe, có khả năng miễn dịch với khuôn mặt của đám các cậu cơ mà?”.

“He!” Tần Vinh Thi cười nhạt một tiếng, “Bà quên mất mấy ngày trước mới đưa ai đến đây sao?”.

“... Thiên... Thiên Lưu?”

“Cái gì? Tên đó cũng sống ở đây? Khốn kiếp, buông tay tôi ra, đúng là cái loại âm hồn bất tán mà.” Trác Duy Mặc vốn dĩ tâm trạng đã không tốt, giờ lại nghe thấy sự tồn tại của người nào đó khiến anh càng không vui, rút một điều thuốc ra muốn châm lửa.

“Này, tiểu tử thôi! Mày không nhìn thấy tám biển cấm hút thuốc trong thang máy hay sao?”

“Lão thái bà, bà không nhìn thấy đồng đầu mẩu thuốc dưới đất sao?”, anh chỉ vào đồng đầu mẩu thuốc lá chất lên như ngọn núi nhỏ trong thang máy, ngón tay dài kẹp điều thuốc, hút một hơi dài. Cảm thấy điều tốt đẹp duy nhất ở đây, chính là “thuốc lá”, ở bất kì chỗ nào cũng đều có thể khiến anh khơi lên điều mình mong muốn.

“...” Bà chủ nhìn xuống dưới chân mình một cái, tự cảm thấy không còn quyền phát ngôn, quay thẳng sang Tần Vinh Thi: “Thiên Lưu vào ở có quen không?”.

“Cậu ta? Cậu ta có gì mà không quen, ngược lại là bọn tôi rất không quen đấy.”

“Các cậu có gì không quen chứ?” Chẳng phải là sống ở đây mấy năm rồi sao?

“Ngày đầu tiên Thiên Lưu dọn vào, bà biết rồi đó, đáng thương lắm lắm, chẳng mang theo cái gì cả, ngoại trừ đồng sách chẳng ai đọc hiểu, thì là một chiếc ô hồng. Dường như cậu ta rất ghét cái mùi thuốc lá ngập ngụa ở đây, cứ cau mày lại ngồi trong phòng khách, ai cũng chẳng thèm để ý. Thím kia vừa nhìn thấy cậu ta tim đã mềm nhũn ra, sợ cậu ta đói bụng, hỏi cậu ta muốn ăn gì.”

“Này, cậu ta tốt xấu gì cũng là VIP của tôi, cậu đem cậu ấy miêu tả giống như con chó nhỏ không có người nào muốn nuôi vậy à?” Bà chủ trừng mắt lườm một cái, “Sau đó thì sao?”.

“Bánh rán!”

“Hả?”

“VIP nhà bà, chính xác là đã đòi một thứ đồ ăn chẳng có giá trị như vậy đấy.”

“...” Khẩu vị của cậu ta so với khuôn mặt chênh lệch nhiều quá, bà ta đưa ra một nhận xét sâu sắc.

“Đây vẫn chưa phải điều bất ngờ nhất đâu, bất ngờ hơn là, cậu ta nhìn thấy cái bánh rán trong tay thím kia...” Tần Vinh Thi hơi dừng lại một chút.

“Thì sao?”

“Cười khở một cái.”

“... Khở... cười khở à?”

“Ừ! Cậu ta chính xác là đã nhếch miệng thế này cười khở một cái, khiến cho thím kia liên huyết áp tăng cao, căng thẳng đến mức phải vào viện. Chúng

tôi phải ăn mỳ gói liên tục ba ngày nay rồi, quần áo bẩn cũng không có người giặt. Máy cung cấp bao cao su tự động trong phòng khách hết bao cao su rồi cũng không có người thay.”

“...” Trác Duy Mặc nhìn đèn thang máy bật sáng, lấy chân đi cái đầu mẩu thuốc mới ném xuống đất. Chẳng trách từ lúc bước vào cửa, đã có không ít người quen anh, kéo anh lại một bên mà hỏi mượn đồ, mượn mấy loại hàng phục vụ sinh lý. Hóa ra là tại cái máy cung cấp kia hết bao cao su rồi. Khốn kiếp! Mượn đi, mượn đi! Anh cũng đang buồn chán vì gần đây tiêu thụ cái thứ đó với tốc độ quá chậm. So với tốc độ một tháng một hộp như trước kia, bây giờ đối với anh mà nói không thể bắt kịp nữa rồi. Khốn nạn! Cơ thể của anh rốt cuộc là có vấn đề ở chỗ nào?

Một tiếng “ting” vang lên, cửa thang máy mở ra, Trác Duy Mặc nhặt hành lý lên, bước ra khỏi thang máy, nhìn cái số viết trong lòng bàn tay mà cứ thế đi thẳng tới cánh cửa phòng mình. Nghe thấy hai người phía sau vẫn đang thảo luận, phải đi đâu tìm một thím quét dọn có trái tim giống như hỗn hợp xi măng sắt thép để về dọn dẹp trước khi cái kí túc xá này biến thành địa bàn cư trú của một đám cầm thú, trước khi cái ô này biến thành một bãi rác.

“Không phải có một người rất thích hợp làm công việc này hay sao?” Thu dọn đồ đạc nhanh vô địch, đến thùng rác cũng cuốn đăng ten xung quanh. Hôn nữa anh phát hiện phạm là những thứ được cô ta thu dọn đều không cánh mà bay, lúc nào cần đến cũng không thấy xuất hiện, khi không cần nữa thì tự nhiên trung ra trước mắt. Phạm là những chỗ bị cô chạm vào, đều trở thành không còn thuộc về anh nữa. Xí! Nếu không vì thế, anh đâu phải nghe theo lời lão thái bà dọn đến đây sống chứ.

“Ai vậy?” Bà chủ câu lạc bộ đang sầu não cùng với Tần Vĩnh Thi, thấy con trai mình có người muốn tiến cử, liền quay đầu nhìn anh.

Anh cũng không ngờ rằng mình lại đem những suy nghĩ trong lòng mà buột miệng nói ra, càng không ngờ rằng đã ở nơi đây rồi mà mình còn nghĩ đến người ấy, thật là mất mặt...

Anh cau mày, thấp giọng quát: “Ai cái gì! Cái việc vợ vẫn này ai làm mà chẳng được, bản thiếu gia không quan tâm!”.

“... Lão nương giờ chỉ muốn chọn một người dọn dẹp, không phải là chọn một người để lên giường với mày. Ai cần biết mày có quan tâm hay không chứ!” Bà chủ lờm anh một cái, nhìn cái bộ dạng khó chịu cảm hành lý xông ra khỏi thang máy của anh rồi cũng cùng bước ra phía ngoài. Bà ta liếc nhìn Tần Vĩnh Thi đang đứng trong thang máy: “Cậu đi làm trước đi, chọn ai là người thu dọn phòng, trong lòng tôi đã có đáp án rồi. Thực ra tiểu tử thói nhà tôi nhiều lúc cũng có những chủ ý không tồi”.

“Bà lại nghĩ ra chuyện xấu nào rồi? Duy Mặc không thể chịu đựng nổi sự dằn vặt của bà giành cho cậu ta nữa đâu.”

“Nó ấy à, luôn tự cho mình là đúng, cho rằng bất cứ thứ gì cũng đều ở trong tay mình, mỗi con đường đều ở dưới chân mình, vậy làm sao mà được chứ? Đối với tính cách ngang tàng của những đứa trẻ như nó, tôi muốn làm giảm bớt một chút bản tính thiếu gia, có gì không đúng?”

“...”

“Để nó biết được rằng, trên thế giới này, có những thứ không phải cứ nỗ lực là có thể đạt được, có những con đường không phải nó muốn là có thể đi qua, không phải ai cũng đều bụng dạ thẳng tuột giống như nó. Trên đời này toàn những kẻ đạo đức giả, những kẻ lừa dối người khác, dùng thủ đoạn để ức hiếp người khác. Toàn những kẻ bên ngoài thì đối tốt với nó, nhưng bên trong lại cố tình làm nó bị tổn thương, khiến cho nó đau đớn đến phát điên phát cuồng, khiến cho nó phải lần trốn. Cậu cảm thấy nó cứ mãi như thế này liệu có ổn không?”

“...”

“Lão nương ta dạy cho nó, chỉ là một bài học đơn giản nhất, nếu nó cứ tiếp tục như vậy, sau này nó sẽ chỉ nhận được đau khổ mà thôi.” Bà chủ câu lạc bộ khoanh tay trước ngực, nhìn Tần Vĩnh Thi chỉ cười mà không lên tiếng, ấn nút điều khiển thang máy, biến mất trước mắt bà ta. Bà ta quay người lại, nhìn chiếc ghế sofa nhỏ trong phòng cầu thang, thân hình nghiêng nghiêng nằm ngủ ở đó hình như là của Hạ Thiên Lư. Cuốn sách trên tay đã được lật đến một nửa rồi được kẹp lại bởi một ngón tay, phủ lên hai chiếc đầu gối đang xếp lên nhau. Một khuôn mặt thuần khiết đến chết người, ngay đến cặp lông mày thường xuyên nhíu lại giữa trán cũng rất khó có thể bỏ qua, khoe miệng hơi hé mở, hơi thở thoát ra cũng mang mùi vị rất hấp dẫn. Đây chẳng phải là mấy tiểu trai bao trong câu lạc bộ của bà ta hay sao? Họ bị mê hoặc đến nỗi chỉ biết ngồi xung quanh khuôn mặt đang ngủ kia mà ngây dại.

Bà háng giọng một tiếng tỏ vẻ không hài lòng, coi như để cảnh cáo mấy kẻ làm công kia, để bọn họ biết rằng bà chủ của họ đã đến rồi, đừng có để bà ta thấy bọn họ ngồi chảy nước miếng như thế. Thật chẳng chuyên nghiệp chút nào, chẳng có chút thẩm mỹ gì cả. Bọn họ là dùng để khiến cho người khác chảy nước miếng, chứ không phải chính họ là những kẻ phải chảy nước miếng thế kia. Cho dù là chảy nước miếng với VIP của bà cũng không được!

Mấy cậu kia nhận được sự cảnh cáo, liền nhún vai, dáng vẻ lưu luyến khó rời, liếc nhìn sắc đẹp của chàng VIP vừa mới chuyển đến đã chinh phục hơn một nửa số nhân khẩu, vội vàng tản mát ra.

Bà chủ khom người, chẳng chút ý tứ, ngồi xuống bên cạnh anh. Anh cảm thấy phần ghế sofa bên cạnh mình lún xuống, mấy sợi tóc rũ xuống trước mặt hơi rung rung. Anh thả lỏng đôi lông mày vốn quen nhíu lại, nhưng ư ờai không muốn mở mắt ra.

“Sao vậy? Tôi qua ngủ không ngon sao? Lại giường à?” Giọng điệu đùa cợt của bà chủ câu lạc bộ xuyên vào tai anh.

Anh hơi nín thở.

“Thực ra không phải cậu là kẻ luôn luôn xui xẻo sao. Lại giường này, lại đường này, tóc tai thì rối như tổ quạ, lão nương hạ lệnh một tiếng thì liền bị “tạch tạch” cắt đi. Lúc mới bắt đầu tiếp khách thì luôn bị khách hàng bắt nạt, đi giày da cũng không quen khiến cho chân sưng phồng cả lên, đến cả vạt cũng bị thắt tới mức đỏ hồng cả cổ. Tôi còn nhớ lúc mới đầu khi cậu mặc vest, cậu vẫn còn tưởng sẽ mặc cùng cái váy như trên núi kia, thường quên không đóng cửa, bị tôi và Tần Vĩnh Thi chế giễu. Những điều đó đều là chuyện xui xẻo mà? Tại sao không cho cô ta biết?” Những chuyện vừa kể ra đó đều là

những chuyện rất xui xẻo, rất cực nhọc, đến bà ta nói ra cũng cảm thấy rất đau lòng. Nha đầu chết tiệt kia làm sao có thể không chút cảm động? Vì muốn phối hợp với cô ta, vì muốn cô ta được vui vẻ, VIP của bà đã chịu thỏa hiệp đến bước này rồi!

Ngón tay kẹp trong cuốn sách của anh mơn trớn trên bìa da của cuốn sách một lượt, nhưng mắt vẫn không chịu rời ra.

“Hay là cậu coi những thứ đó đều là chuyện may mắn? Tuy tôi không biết là vì sao, nhưng khi cậu bắt đầu chịu vào câu lạc bộ trai bao cùng tôi, chẳng phải chính là nhờ cô ta để mắt trông chừng nên tôi mới có thể từ đây dễ dàng cậu hay sao? Mấy sợi dây thần kinh trong não của cậu sao lại không biết linh hoạt thêm một chút? Dù gì cũng đã vòng vo đến bước này rồi, may mắn cũng tốt, xui xẻo cũng tốt, cứ thuận theo ý cô ta, kiểu gì cũng tốt hơn so với việc đáng thương ngồi ở đây phải không? Cậu cảm thấy bây giờ cô ta có đau lòng vì cậu không?” Nha đầu thối đó đã tu luyện đến mức không có lòng dạ rồi, đến bước tâu hòa nhập mà rồi!

Anh im lặng rất lâu, nhắm mắt khẽ hé môi: “Tiếng khóc của cô ấy rất phiền người khác”. Anh đã lĩnh giáo cái tiếng khóc rên rỉ đó mấy lần. Rõ ràng là cô luôn trông đợi người khác xui xẻo, tại làm sao mà sau khi người đó xui xẻo cô lại khóc đến xé ruột xé gan như vậy. Anh sớm đã nói với cô, đã muốn ích kỉ, vì sao không ích kỉ triệt để một chút. Cái tiếng khóc khó nghe đó, anh không bao giờ muốn nghe lại lần nữa.

“Cậu đau lòng ư? Cho nên, cậu cứ để cho cô ta đoán già đoán non cũng không chịu xui xẻo một lần cho cô ta xem đúng không? Sợ cô ta nhìn thấy như vậy lại muốn tự trách mình? Haizzz, rốt cuộc nha đầu này yêu cái gì vậy. Phải nhìn thấy người khác xui xẻo mới cảm thấy đó là tình yêu thực sự, nhìn thấy người khác xui xẻo rồi, thì lại buồn khổ, lại muốn rời bỏ người đó thật xa. Chẳng trách, bỏ cô ta nói cô ta là Thiên Sát Cô Tinh, đúng là rất chuẩn, hơn nữa lại là chính cô ta tự mình chuốc lấy!”

Anh nâng cuốn sách che lên mắt, ngăn ánh mắt trời bên ngoài đang chiếu xuyên qua cửa sổ, khẽ rọi tới khuôn mặt của anh.

“Tôi nói này Thiên Lưu, chiều thức lùi để tiến mà cậu đang đi này cũng có chút nguy hiểm đấy.” Bà chủ câu lạc bộ ngáp một cái, lấy mấy tấm hình trong túi xách tay ra: “Cậu muốn để nha đầu thối kia hiểu ra tất cả, muốn xóa bỏ thói quen tin vào số mệnh của cô ta, muốn cô ta đem cái cảm giác không an toàn, muốn chạy trốn, muốn đa tình mà xóa bỏ hết ư? Nhưng vạn nhất, lại có một người luôn tự nguyện dung túng cho những thói quen xấu đó của cô ta thì sao?”

Mắt anh hơi nheo lại, nâng tay bỏ cuốn sách ra, nhìn những tấm hình xộc ra như chiếc quạt trong tay của bà chủ, thần nhiên không nói.

“Bằng chứng sắt đá thiếu gia nhà họ Huỳnh yêu thương người khác, hẹn hò trai gái, chụp không tôi phải không? Nguyễn tiểu thư tìm người chụp đó, nhờ vào những tấm hình này, hôn ước của cô ta và thiếu gia nhà họ Huỳnh sẽ không thể tiến hành nữa. Cũng nhờ nha đầu thối đó, chuyện đính hôn của Nguyễn đại tiểu thư cô ta cũng có cơ hội để hủy bỏ rồi. Tài chính của tập đoàn nhà họ Huỳnh chính thức tuyên bố bị người ta thu mua, thiếu gia nhà họ Huỳnh sắp không có nhà để về nữa rồi, thật là họa vô đơn chí. Như vậy đã coi là đủ xui xẻo chưa? Để cô ta ôm cái mệnh dở hơi của mình mà tiếp tục sống là được rồi, cậu còn muốn quản nữa hay không?”

“... Tôi rất mệt, muốn ngủ!” Anh bỏ tay ra, khiến cho cuốn sách trên trán lại rơi xuống chắn lên mắt anh.

“Ồ, đúng rồi! Thiên Lưu à, thằng tiểu tử thối nhà tôi ở bên trái phòng của cậu nhé, còn về phòng 312 bên phải phòng cậu, tôi nghĩ không lâu nữa sẽ có người muốn vào ở thôi. He he!”

“...”

“Tìm ai đến dọn dẹp vệ sinh đây? Hừ hừ!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Phong lưu hạ lưu

“Em muốn hạ lưu không?”

Tục ngữ nói rất hay, “thà phá mười ngôi miếu còn hơn hủy một cuộc hôn nhân”.

Đạo lí này Hồ Bất Động cô hiểu, hơn nữa còn hiểu rất sâu sắc, và cô cũng nghiêm túc tán đồng bằng cả hai chân hai tay. Cứ coi như đem phá bỏ hết toàn bộ chùa, miếu trên thế giới này, cô cũng sẽ tuyệt đối không cau mày lấy một cái. Đối với cái nơi đã chôn vùi những tháng năm niên thiếu đẹp đẽ của cô, cô cũng luôn ý thức sâu sắc cái được gọi là “vì đại nghĩa diệt thân”.

Tục ngữ nói rất đúng, “đàn ông đa tình là phong lưu, còn phụ nữ đa tình là hạ lưu”.

Đạo lí này Hồ Bất Động cô cũng hiểu, hơn nữa cũng hiểu rất sâu sắc, và cô cũng vô cùng nghiêm túc... Ý! Được thôi, cô đành miễn cưỡng chấp nhận và tuân thủ theo quy tắc này. Cứ coi như da mặt cô đủ dày đi nữa thì cô cũng phải chú ý đến thể diện của đồng bào nữ giới nữa chứ. Nhưng nói thật lòng, đối với khái niệm “phong lưu” và “hạ lưu” cô vẫn còn rất mơ hồ. Nếu có một ai đó chỉ vào mũi cô mà chửi là “hạ lưu”, rồi lại sờ vào đầu mình mà khoác lác với cô “tôi là kẻ phong lưu”, cô cũng không có ý kiến. Bản thân cô chỉ cần nghe mấy lời nói kiểu dạng như câu thổ lộ của Huỳnh Nhất Nhị thôi, thì

trái tim bỏ đi kia đã lại nhảy dựng lên rồi. Con người dù có là “phong lưu” hay “hạ lưu” thì cũng đều có chữ “lưu” ở phía sau, đối với cô mà nói chẳng vấn đề gì cả, chỉ cần không phải là “Thiên Lưu”, cô sẽ không chột dạ.

Thế là, cô ôm lấy hai câu tục ngữ này và chút lương tâm còn sót lại. Cô không định dùng lý luận xui xẻo của mình để tiếp tục hại mình, hại người, cũng không muốn tiếp tục giúp Nguyễn Ly kia giải quyết cái hôn ước bị ép buộc của cô ta. Sử dụng toàn bộ lòng quyết tâm mà ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy nhỏ bé, cô bước xuống khỏi xe của Huỳnh Nhất Nhị, lầu bầu một câu: “Sau này tránh xa em ra một chút”. Cô tự cho rằng đó là một câu kết vĩ đại, đến mặt đối phương cũng chẳng dám nhìn một cái, liền chạy thẳng về nhà.

Cắm chìa khóa vào ổ, cô vặn cửa ra, nhìn chiếc đồng hồ treo ở phòng khách đã chỉ sang mười một giờ đêm. Đang chuẩn bị tắm rửa để leo lên giường ngủ, cô lại nghe thấy tiếng cánh cửa phòng Phạn Đoàn đột nhiên bị ai đó mở ra từ bên trong.

Trái tim của cô cảm thấy rất bất ngờ.

“Con về rồi à?”

“... Xì!” Trái tim của cô khôi phục lại bình tĩnh, nhìn người đi từ trong ra một cái. “Cảm giác được mĩ nam đợi cửa và bỏ cửa quả nhiên khác nhau một trời một vực.” Dọa cô giật thót tim, trong chốc lát, còn cho rằng cái người từng đợi cửa cô mấy lần kia đã hết giận dữ mà quay về rồi. Cô còn đang định khinh bỉ nhìn anh, chế giễu anh không có nguyên tắc hơn cả cô, thật là đồ không có khí chất, không có tiết tháo, không biết tự lượng sức mình.

“Ai thêm quan tâm nha đầu con sống hay chết chứ, lớn như thế này rồi chẳng lẽ còn bị người khác gạt đi được hay sao.” Hồ Thuốc thể hiện rõ ràng sự bất mãn đối với việc mình không sánh được với sự đệ, thò đầu hướng đến phía cô nhìn nhìn, nhưng phát hiện xung quanh chẳng có ai, mới cau mày lại: “Nha đầu, con về nhà một mình sao?”

“Làm gì vậy, nửa đêm rồi còn nói chuyện ma quỷ dọa tôi? Lẽ nào ông cảm thấy sau lưng tôi nên có một người nữa sao?” Cô đi thẳng tới cái bàn, tu đầy nước vào miệng, áp chế đi cái cảm giác khát cháy cổ vừa rồi khi ở trên xe cứ phải căng tai ra nghe những từ ngữ tràn đầy dục niệm, cô rút cuộc đã phong lưu đến cảnh giới nào rồi.

“Ai nói chuyện ma quỷ với con chứ, bố tưởng tiểu quỷ Phạn Đoàn kia chơi ở bên ngoài cùng con, nó không đi cùng con sao?”

“Hả? Ai? Phạn Đoàn?” Lúc này cô mới cảm thấy kì quặc, vội vàng bỏ cốc nước xuống, mở cửa phòng Phạn Đoàn, bật đèn lên thò đầu vào trong nhòm: “Nó chưa về nhà sao?”

“Chưa về, qua giờ tan học lâu rồi mà vẫn chưa thấy về, ta lại tưởng nó đi cùng con...”

“Chết tôi mất!!!” Tiểu quỷ chết tiệt kia không phải là di truyền cái gene mù đường của bố nó để hành hạ cô chứ? Cô oán thán than lên một tiếng rồi bùng tỉnh, lập tức quay người lại xô gậy. Cô vừa mới hơi chệch quỹ đạo một chút, liền bị trừng phạt độc ác thế này? Ông Trời rốt cuộc có bao nhiêu con mắt, cứ như luôn dành một con mắt để chuyên nhìn cô, theo dõi cô, tóm lấy điểm yếu của cô vậy?

“Con gái à, con đừng nói cho sư thúc biết con trai bảo bối của cậu ta đi mất rồi. Cậu ta yêu thương thằng tiểu tử Phạn Đoàn đến chết đi được, cậu ta mới đi một ngày con trai đã không thấy đâu, hai người chúng ta rất khó trả lời đó, cẩn thận cậu ta nổi giận sẽ ném chúng ta ra đường đấy!”

Bàn tay xô gậy của cô hơi ngừng lại, ngẩng đầu lườm bố mình một cái: “Tôi muốn nói cũng không có cách nào để nói, tôi không có số điện thoại của anh ấy”.

“Con không có số điện thoại của cậu ta sao? Con ngày ngày đầu mày cuối mắt với sư thúc trước mặt ta, mà con lại nói với ta là không có số điện thoại của cậu ta ư? Con cho rằng người làm bố như ta đây đã quá hồ đồ rồi phải không?”

“Người làm bố như ông cùng nên nhắc nhở con gái ông một lần, để cô ta biết cô ta khổ nạn như thế nào, là kẻ biến thái như thế nào. Ông có biết cô ta đang đùa giỡn trái tim của một thiếu niên thuần khiết hay không?”

“Cái... cái gì? Con đùa giỡn à?”

“Sư đệ của ông! Sư thúc của tôi!”

“Hả?”

“Rầm!”

Cô sập cửa một cái, bước kếp hai ba bậc một, chạy xuống cầu thang, lại thấy chiếc xe vừa mới chở cô về kia vẫn chưa rời đi. Vị tài xế đại nhân kia còn đang nhún vai, dứt tay vào túi quần, nhân nhả dựa vào cửa xe mà hút thuốc. Bộ dạng thong thả nhìn cô chạy từ trên lầu xuống, ngay đến độ cong nơi khoe mẽ cũng cong thêm mấy phần lộ ra vẻ châm biếm. Này, này, này, đây chính là cô gái mấy phút trước mới hùng hổ đưa ra quyết định với anh, vì muốn tốt cho anh mà yêu cầu anh “tránh xa em ra một chút” sao? Anh chỉ vừa mới châm một điếu thuốc, chuẩn bị tiêu sầu, cô đã tắt tui xuất hiện trước mặt. Lời nói ra từ miệng cô rốt cuộc không một câu nào đáng tin sáo.

“Đã muộn thế này rồi, đừng nói với anh là em muốn đi dạo mát nhé?” Anh cầm điếu thuốc mới hút được mấy hơi, vút xuống đất, rồi giẫm chân lên.

Cô nhìn điếu thuốc bị anh dụi tắt, đã quen với việc không thích hút thuốc trước mặt mình của anh. Nói thực lòng, thói quen này thật sự là một cử chỉ thừa thãi, mùi thuốc lá trên người anh còn nồng nặc kinh khủng, không cần phải có cái mũi quá thính giống như sư thúc, cô chỉ cần ngửi qua cũng cảm nhận

được anh đã hút bao nhiêu cái thứ độc hại như để tự sát từ từ này. Lẽ nào cô không biết anh chẳng phải đứa trẻ ngoan ngoãn gì sao? Giả vờ là thiếu niên tốt trước mặt cô để làm gì, những việc chiều theo sở thích của cô, anh thực sự thành thạo như vậy sao?

“Phạm Đoàn, tiểu quỷ nhà em không thấy đâu cả! Muộn thế này vẫn chưa về nhà, chết rồi!”

“Chính là cái thằng tiểu quỷ khẩu vị gần giống em đó sao?”

“Khẩu vị cái gì?”

“Là anh nói, khẩu vị đọc sách!” Anh cười khẩy một cái, liền tưởng tới đồng sách cô thích đọc kia, không biết là loại tiểu thuyết ngôn tình hay tiểu thuyết khiêu dâm nữa. Nhưng cũng không muốn so đo thêm, anh liền móc chìa khóa trong túi ra, mở cửa một cách thành thạo, hạ cửa kính xuống: “Lên xe đi chứ!”.

“Cái gì, em vừa mới nói...”

“Tránh xa em ra một chút đúng không? Thái độ của em vẫn rất kiên quyết nhì. Cho nên...” Anh nhướn mày lên, chẳng chút do dự chiều theo ý cô lần này: “Em ngồi xuống ghế sau đi”.

“...” Cô nhìn ngón tay cái của anh đang chỉ về phía ghế sau, mở nắp điện thoại của mình ra, nhìn thấy kim đồng hồ đã sắp chỉ qua mốc mười hai giờ. Cô cố gắng thả lỏng nhịp tim, lẩm nhẩm khẩu hiệu “Phong lưu nhưng không hạ lưu, hạ lưu nhưng không hạ tiện”, rồi trào vào ghế sau.

“Đi đâu tìm đây?” Ạm quay đầu lại hỏi cô.

“Khi bảy tuổi anh đưa bạn gái tới đâu để phong lưu?” Cô cân nhắc đến tính cách cổ quái của Phạm Đoàn, cô hoàn toàn không lo cậu ta bị lừa bắt mất, ngược lại, cô thực sự rất lo cậu ra sẽ đi dụ dỗ người khác...

“... Cảnh giới của anh vẫn chưa cao được như vậy.” Khi bảy tuổi, anh đang bận làm mối cho chị gái và cậu mình, không có thời gian để đi quản việc của các cô gái khác.

“Em cũng không có”, cô vò đầu, “ai biết được tiểu quỷ mới bảy tuổi, có thể hẹn hò ở đâu vào mười hai giờ đêm cơ chứ! Lại còn bắt cá hai tay nữa!”.

“Tiểu quỷ nhà em sớm đã thành thạo như vậy sao?” Trình độ thật cao như vậy thật ư?

“... Cũng có thứ nó rất vụng về.” Cô đưa ra ví dụ. “Thằng nhóc Phạm Đoàn đó không chỉ chậm phản ứng, mà rõ ràng đến ‘đạp chân hai thuyền’ cũng không biết làm thế nào. Chỉ mới bắt đầu có ý đồ không tốt, đã liền bị đám ‘thuyền’ kia cách mạng lật đổ, khiến cho bị ngã xuống hồ ôm một bụng nước.” [Đạp chân hai thuyền: Người Trung Quốc dùng cụm từ này với ý nghĩa tương đương với cụm từ “bắt cá hai tay” của người Việt.]

“Vậy thì cứ kìm nén đau thương mà thuận theo biến cố thôi!” Câu an ủi của anh xem ra thật là vô cùng nhẫn tâm.

“Này! Anh muốn lái đi đâu?” Cô ưỡn lưng lên, quán triệt tư tưởng: “Đi đến trường học xem trước đi, trong tiểu thuyết chẳng phải viết như vậy sao, một nam một nữ sau khi tan học bị giáo viên không cẩn thận nhốt lại trong phòng học, sau đó thiên thời địa lợi, thiên lôi địa hỏa...”. Anh hơi nhếch khóe môi lên, điều khiển thành thạo chiếc xe: “Anh cảm thấy rất buồn đấy, tại sao những chuyện như vậy lại không xảy ra với anh nhỉ”.

“... Bởi vì căn bản anh chẳng bao giờ học mấy cái tiết đó.” Cô quay lại vị trí của mình lườm anh một cái, cảm thấy việc cô từng đem sách của mình cho anh xem, là một quyết định thật không sáng suốt. Thầy giáo lên lớp, thấy anh xuất hiện trong phòng học liền bị sốc ngay, vậy mà một vật thể không lồ như anh còn muốn bị người ta không cẩn thận khóa lại trong phòng học ư? Anh không nhảy qua cửa sổ trốn học đã là tốt rồi!

“Sai!” Tay trái của anh giờ lên phía sau, khua khua trước mặt cô: “Đó là bởi vì chúng ta không học cùng một phòng học”.

“Động cơ lên lớp của anh chẳng lẽ không thể là cái gì khác ngoài...”

“Dục vọng?”

“...”

“Đàn ông mà!” Anh không thêm đề ý nét mặt cô, nhún nhún vai.

“Đúng vậy, đàn ông mà, cho nên, bắt cá hai tay cũng được, đa tình cũng được, tự gán cho mình là phong lưu, và gán cho em là hạ lưu.”

“Em muốn hạ lưu không?” Anh nhìn liếc về phía sau một cái.

“Anh có ý đồ gì sao, em muốn đấy, sao nào?” Hừ hừ! Cứ giữ lấy ý đồ đó đi, cái đồ dám nghĩ không dám làm.

“Em không có cái ‘tổ chất’ này đâu, yên tâm đi.” Anh lý luận: “Một người vừa mới bảo anh tránh xa cô ấy một chút lại nói với anh cô ấy muốn hạ lưu, em cảm thấy thế nào?”.

“Đó là chút lương cuối cùng của em còn sót lại đang đấu tranh mà thôi!”

“Trái tim ngực ghéch đến cực điểm kia của em, chỉ cần được người ta tùy tiện khơi gợi một chút liền đập vui vẻ như vậy, em cảm thấy em có thể hạ lưu nổi không?” Mang thêm mấy vỉ thuốc trợ tim đi, em nhất định sẽ cần dùng đến.

“Huỳnh Nhất Nhị, anh đừng có ép em...” Định dùng chiêu khích tướng ư? Đây có phải chính là chiêu khích tướng trong truyền thuyết không?

“Ép em thì làm sai?”

“... Hình như là đến trường rồi đúng không?” Ép cô, cô liền... nhận thua, được chưa nào?

Anh cười mĩa mai, đẩy cửa và xuống xe. Thấy cánh cổng lớn của trường đã khóa chặt, anh gọi anh bảo vệ qua cửa sổ nhỏ, nói vài câu với anh ta rồi quay lại xe.

“Thế nào?” Cô vội vàng nhảy xuống xe, chuẩn bị mạo hiểm đi vào trường học lúc nửa đêm. Tuy trường học là cái nơi có nhiều chuyện đen tối lúc nửa đêm nhất, nhưng vì cứu vớt tiểu quý kia, cô cũng chẳng cần để ý nhiều như vậy.

Huỳnh Nhất Nhị lắc lắc đầu, ngăn bước chân đang muốn thử thăm dò của cô: “Bảo vệ nói, mỗi ngày sau khi tan học anh ta đều đi xác nhận một lượt các phòng học xem có người hay không, xem ra cái loại chuyện thiên thời địa lợi như thế này, vẫn cần phải có nhân hòa mới được, đây chính là nguyên nhân anh không muốn đi học.”

“Không ở trường học, vậy thì ở đâu nhỉ?”

“Công viên giải trí?”

“Nửa đêm ai đến công viên giải trí chơi chứ!” Cô khẳng khái phủ định.

“Cũng chỉ có một lý do thôi.” Anh mở cửa xe, ngồi vào trong.

“Anh muốn nói, cái gì mà một nam một nữ quên mất thời gian công viên đóng cửa, lại không bị nhân viên quản lý phát hiện, sau đó liền bị nhốt ở bên trong. Cũng là thiên thời địa lợi, thiên lợi địa hòa...” Xem ra tiểu thuyết ngôn tình quả nhiên chỉ thích hợp với con gái, còn con trai thì chỉ biết chú ý đến hai thành ngữ phía sau mà thôi. “Anh nói thẳng ra đi, còn có bao nhiêu địa điểm có thể hợp với thiên thời địa lợi, thiên lợi địa hòa”

Anh khởi động xe, nhướn mày lên cô làm ra vẻ cao thâm: “Đích xác là có không ít, trong thang máy, trong công ty, trong bách hóa...”

“...” Không, không phải chứ? Còn nhiều nơi như vậy phải tìm sao?

Phạm Đoàn, tiểu quý chết tiệt, rốt cuộc cậu ta chạy đi đâu làm trò ma quỷ rồi. Nếu để cho cô bắt được cậu ta ở những chỗ khốn nạn mà Huỳnh Nhất Nhị nói kia, cô chắc chắn sẽ tận dụng ưu thế chiều cao của mình, tạt quần cậu ta ra mà đánh một trận vào cái mông trắng nõn của cậu ta. Bây giờ không có bố cậu ta đứng ra bảo vệ, cứ coi như để bà mẹ kế vừa bị vứt bỏ này ngược đãi cậu ta một trận!!! Hừ!!!

Nhưng kết quả đã chứng minh, sự khác nhau của những con người không cùng một thể hệ thực sự là một điều bí ẩn. Tuy mỗi người đều được trải qua những năm tháng khi ta bảy, tám tuổi, nhưng ai có thể đoán được rằng những người sinh sau mình cách mấy năm lại có thể trải qua thời gian bảy, tám tuổi như thế nào.

Khi bảy, tám tuổi, Hồ Bất Động buồn bã lo lắng sống qua ngày vì cái số mệnh Thiên Sát Cô Tinh của mình. Quảng thời gian bảy, tám tuổi đã phải gánh vác nỗi phiền muộn to lớn là đến bảy tám mươi tuổi mình sẽ vẫn chưa gả đi được. Huỳnh Nhất Nhị bảy, tám tuổi vẫn còn đang dùng khuôn mặt thuần khiết để lừa được kẹo rồi hồn nhiên tự hào về mình. Còn việc đối với phụ nữ - cái loại mà trước ngực không có cơ thịt thì cũng có cả đồng hồ, cái giống mà đã không có lý thì lại càng lớn tiếng hơn người có lý - cậu tuyệt đối không lùi bước, giữ nguyên chính kiến ban đầu.

Bọn họ tự cho rằng mình đạo hạnh đã rất uyên thâm, đi tìm kiếm ở những nơi “thiên thời địa lợi, thiên lợi địa hòa”, nhưng tới khi chẳng thu hoạch được gì, thì họ không thể không tâm phục khẩu phục đối với cái tuổi bảy, tám “ngây thơ” của cậu bạn nhỏ Hạ Phạm Đoàn. Đèn trong công viên giải trí tối om, loại bỏ luôn cái ý đồ nửa đêm vượt tường trèo vào của mấy kẻ biến thái, lãng mạn tới mức không cần quan tâm giờ này người ta đã ngủ hết rồi. Tấm bảng gỗ treo trên cửa lắc lư trong gió. Có điều mấy chữ viết trên tấm bảng gỗ lại khiến người ta đọc xong thì làm thế nào cũng lắc lư không nổi: “Sau khi công viên đóng cửa, những người theo chủ nghĩa yêu đương chí thượng hoặc cầu nam nữ tuyệt đối không được vào trong! Nếu không thì, hậu quả tự chịu!”.

Nuốt nước bọt một cách khó khăn, ý đồ vượt tường của bọn họ cũng vì mấy tiếng chó sủa từ bên trong công mà tiêu tan hoàn toàn. Căn cứ theo những gì nghe thấy, mấy con chó này có lẽ đã bị bỏ đói đến mấy ngày, chỉ đợi những kẻ “theo chủ nghĩa yêu đương chí thượng” như bọn họ bắt chấp sống chết trèo vào là có được một bữa no.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, bọn họ nhanh chóng rời khỏi công viên giải trí để “lo trước nỗi lo của thiên hạ”, liền đi thẳng tới rạp chiếu phim đêm. Vừa mới tới cửa, cô liền cảm thấy suy luận của Huỳnh Nhất Nhị thật quá đơn giản và ngu ngốc.

“Bây giờ là nửa đêm, các phim được chiếu đều là phim trên H, cứ coi như có một bộ phim mẫu mực thì cũng là phim ma, ai sẽ để cho mấy đứa tiểu quý còn chưa cao bằng thanh chắn cửa soát vé vào chứ?”

Huỳnh Nhất Nhị không nói gì, chỉ nhướn nhướn mày lên, khinh khinh nhìn cái kẻ hoàn toàn không có kinh nghiệm trải qua cuộc sống ban đêm, ánh mắt từ từ nhìn sang phía cửa, cô cũng thuận theo ánh nhìn của anh dời mắt về hướng đó. Chỉ nhìn thấy một đám thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi còn mặc đồng phục học sinh, tụ tập thành nhóm, nam nam nữ nữ quàng vai bá cổ nhau đi ra.

“... Chúng, chúng ta đang đi tìm người, chứ không phải đang điều tra những góc tối trong xã hội. Anh nói rõ xem ta tới đây để làm gì?” Nói thật lòng, đối với việc giáo dục trẻ con nhà người khác cô chẳng có hứng thú chút nào, nhưng bây giờ cô càng lúc càng lo lắng cho Phan Đoàn, sợ nó sẽ bị những thứ hỗn tạp này nuốt chửng mất!

Đoàn quân hư hỏng không giữ luân lý, đạo đức kia từ từ đi hết, đèn trước cửa rạp cũng tắt, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Hạ Phan Đoàn đâu.

Huỳnh Nhất Nhị cau mày lại, chậm chậm ngẩng đầu, nhìn công trình kiến trúc trước mắt một cái như rất thú vị.

“Anh nhìn cái gì vậy? Nhìn cái khách sạn bên đó làm gì! Sao anh nhìn cái khách sạn đó với ánh mắt giống như đang hoài nghi sự trong sáng của thằng tiểu quý nhà em vậy chứ?”

“Anh mắt của anh là đang nghi ngờ những điều nói trong sách sinh vật khi học Trung học phổ thông.” Anh đẩy cửa xe ra, nhét cô vào ghế sau, tay tì vào cái cửa xe đang mở một nửa, “Bây, tám tuổi, có chắc là không làm ‘chuyện đó’ được không?”

“Em... em... em chẳng phải là con trai, làm sao mà biết được!” Thật không thể trách bọn họ hoài nghi tiết tháo của Phan Đoàn như vậy, biểu hiện của cậu ta thực sự phải chờ được khảo chứng mới hiểu rõ được. Chẳng lẽ là do tiết tháo của bố cậu ta vững chắc tới mức lãnh cảm, nên tất cả những nhân tố cảm tính sinh lý đều được truyền hết lên người cậu con trai, khiến cho cậu ta phát dục trước tuổi?

“... Cứ coi như nó có thể thì cũng không xảy ra chuyện đó được! Nhà em không thừa tiền đến mức có thể cho riêng một thằng tiểu quý đi thuê phòng!”

Anh cười buồn một tiếng: “Cũng đúng, dù cho là tuổi trẻ thì cũng không phải cái gì cũng thuận lợi”.

“...” Lời nói thật nhiều tà ý.

Cứ như vậy, xe của Huỳnh Nhất Nhị chạy qua chạy lại trong thành phố rất lâu, tuy chẳng thu hoạch được gì, nhưng cũng khiến cho kim xăng giảm dần và đã chỉ tới vạch báo động. Anh bật xi nhan, quay vô lăng, cho xe tạt vào một cây xăng. Anh xuống xe, đóng cửa lại, mở bình xăng, để nhân viên phục vụ bơm xăng vào bình, bắt đầu bổ sung năng lượng cho cái xe rỗng không của anh. Nhân viên trạm xăng nửa đem bị đánh thức, ngáp dài ngáp ngắn, vừa làm việc vừa bắt chuyện với anh.

“Nửa đêm đưa bạn gái đi hóng gió à?”

Anh đứng một bên xe vừa nghịch bật lửa, vừa cười đáp lại một câu: “Anh nhìn kĩ xem, có bạn gái của ai lại ngồi ghế sau không?”.

Nói xong, cách qua lớp kính xe, anh nhìn ai kia đã không chút lịch sự trải nghiệm cuộc sống về đêm, không thích ứng nổi sự chênh lệch thời gian mà đã ngủ như chết ở ghế sau. Anh mở cửa xe, cởi áo khoác ngoài ném vào ghế sau, rất không may lại đập vào người cô. Cô vừa mới trả lại anh một cái áo khoác, anh lại vội vàng như vậy hi sinh thêm một cái khác, thật là xui xẻo.

Cô bị một chiếc áo khoác ngoài phủ mạnh lên đầu liền động đậy xoay người, vừa ngủ rất là ngon vừa gạt chiếc áo xuống, không để nó cản trở việc hô hấp của mình, đập chiếc áo rơi xuống sàn xe, rồi cuộn người lại úp mặt vào chỗ ngồi bằng da.

Cô đúng là luôn có khả năng phá hỏng sự quan tâm không mấy nhẹ nhàng của anh, phải khiến anh khó chịu mới được sao? Anh cúi tay nhặt chiếc áo khoác dưới sàn, hơi dựng người cô dậy, nhét cả người cô vào trong chiếc áo khoác, tiện tay gạt luôn mấy sợi tóc xòa xuống trước mặt cô, chống cằm nhìn cô thật lâu. Đường như quen nhau lâu như vậy rồi, anh vẫn chưa nhìn cô đủ kĩ, ai bảo cô lúc nào cũng cúi đầu trước mặt anh, dùng ngữ điệu đáng ghét mà nói những điều không có trong lòng.

Anh khề ho một tiếng, cúi thấp người xuống, đến khi chỉ còn cách gò má cô không phải mấy milimet mới khẽ gọi: “Không muốn xảy ra những điều ở trên, thì lập tức tỉnh dậy là tốt nhất, nếu không thì... anh cũng lắm cũng chỉ mang tiếng phong lưu mà thôi, chẳng sao cả, còn em thì thật sự sẽ phải hạ lưu một lần đấy”. Thiếu gia nhà giàu đang trong thời gian xem mặt tìm hiểu, lại nhân lúc đêm khuya lén hẹn hò với thanh mai trúc mã, nhìn thế nào cũng đều là một đề tài rất khiêu khích.

“Mm... đừng ồn, tránh ra!” Cô đưa tay tóm tóm cổ chiếc áo khoác ngoài của anh đang làm cô ngứa ngáy. Những lời thuyết phục của anh, lại chỉ đổi được một câu ghét bỏ chẳng rõ lý lẽ.

“Tách, tách, tách, tách!”

Mấy tiếng động ngoài cửa vang lên, anh không quay người lại, cũng chẳng buồn để ý là kẻ nào đang liên tục bấm máy. Dáng vẻ anh giống như một người đàn ông đang trầm tư nhìn người nào đó vẫn còn trong địa bàn hoạt động của mình mà công khai ngo ngoáy.

“Anh đã nhắc nhở em rồi, là em không biết tốt xấu. Lần này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng chẳng thể gột sạch được.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Phạn Đoàn (thượng)

“Ai muốn quản chuyện vợ vắn nhà cô chứ, tôi muốn đến đưa Phạn Đoàn về, chẳng hiểu gì cả!”

Sự thể rất nghiêm trọng.

Còn nghiêm trọng hơn so với việc Phạn Đoàn li kì mất tích mấy ngày, bởi vì việc này liên quan đến sự trong sạch của Hồ Bất Động.

Cô tự cho rằng mình chưa nổi tiếng đến mức bị đám chó săn theo đuổi, cũng không cảm thấy đám cuồng nghe trộm biến thái kia sẽ xuống tay với thứ quá không hợp khẩu vị như cô làm gì. Thêm nữa, qua một lớp kính xe, cô chắc cũng được liệt vào loại thể chất

dị thường, dung nhan bị hủy hoại. Khuôn mặt không ăn hình đó thực sự chẳng có lý do gì để xuất hiện trên mấy trang báo ảnh phẳng lý.

“Chụp không tồi phải không?” Nguyễn Ly vừa nói vừa đắc ý xoa cằm, nhìn kiệt tác của mình đầy đến trên bàn uống nước trong phòng khách nhà Hồ Bất Động.

“Không tồi cái con khi ý!” Đúng là loại con gái xấu xa, bất chấp thủ đoạn, lợi dụng lương tri và tình yêu đối với trẻ nhỏ của cô để đạt được mục đích đen tối của mình là rũ bỏ chuyện đính ước.

Cô giằng lấy mấy tấm hình xem xét cẩn thận, khốn kiếp, dám chụp cô xấu như thế này, lại còn huyênh hoang nói với cô là chụp cũng không tồi, hừ hừ hừ! Nhưng đó không phải là điểm quan trọng! Điểm quan trọng là...

Tấm hình đầu tiên, trước cửa công viên giải trí, cô còn nhớ rất rõ, bọn họ rõ ràng là chỉ trùng mắt nhìn nhau, nhưng mà...

“Tôi lúc nào lại lộ ra cái vẻ mặt đa tình, lại còn tràn đầy tình yêu thâm lặng thế này? Trên tấm hình này, cái kẻ thần kinh nháy mắt đưa tình kia là ai chứ?”

Tấm hình thứ hai, chụp trước cửa rạp chiếu phim, cô còn nhớ rõ rằng cô đút hai tay trong túi quần, từ đầu đến cuối đều không bỏ ra, nhưng mà...

“Tôi làm cái động tác buồn nôn thế này khi nào chứ? Người con gái đút tay trong túi áo khoác ngoài của người con trai kia là ai chứ?”

Đồng hình còn lại không cần xem nữa, xem rồi chỉ càng khiến cô thêm kích động mà càng nhanh chạy vào bếp tìm dao!

“Cô chụp hình tôi mấy ngày vẫn không đủ hả, lại còn dám PS tôi?” [PS: photoshop]

Nguyễn Ly đứng đưa cái chân, thờ ơ nói: “Tăng thêm tính chân thực và độ minh bạch mà, tôi chỉ là bảo người khác đem những cảm nhận nội tâm của cô mà PS ra bên ngoài mà thôi, cô cảm thấy tà rất thực đúng không?”

“Ai bảo cô lôi cái nội tâm của tôi ra mà nhào nặn mấy cái cử chỉ trong hình chứ, tôi nắm tay anh ấy khi nào chứ, giữ vai anh ấy nữa? Khốn kiếp! Tấm này càng quá đáng, cứ coi như tôi coi đối khát hơn nữa cùng sẽ không treo người lên cổ anh ấy như vậy, rốt cuộc là kẻ điên nào PS hả!”

“Là bạn trai Mạn Đồn Đồn của bạn tiểu thư, rất lợi hại nhỉ?” Cô ta nhướn mày lên, lướt qua mấy tấm hình Bất Động vừa vò mạnh, cảm thấy vẫn cần thiết phải nhắc nhở cô một tiếng. “Đúng rồi, tấm hình cô cầm ở trên tay, là bức duy nhất không bị PS, cũng là công thần trực tiếp là hồng chuyện của tôi và Huỳnh Nhất Nhị! Chúc mừng, chúc mừng!”

“Cô... Cô nói cái gì?” Cô liếc mắt nhìn tấm hình duy nhất không bị PS trong tay, tấm hình chụp cô trông còn khá giống người. Rồi thì cô lại trừng mắt lên nhìn ngạc, gi sát tấm hình vào mắt mà nhìn chăm chú.

“Đúng! Chính là tấm này. Tấm hình chụp khi cô đang ngủ, tận dụng lúc người ta có lòng tốt đắp áo khoác cho cô, cô đã choàng một tay lên cổ người ta, còn dám mặt dày vô sỉ cười rất thỏa mãn. Bỏ tôi nói, ông không muốn thấy tôi nhả tâm cướp đi tình yêu của người khác, bảo tôi phải cách xa thiếu gia nhà họ Huỳnh một chút, cô hài lòng rồi chứ?”

“... Tôi là vì muốn đi tìm...”

“Tìm tiểu quý kia nhà cô?” Nguyễn Ly nâng ngón trỏ điểm điểm vào môi nói: “Tên... Hạ Phạn Đoàn? Đúng chứ?”

“Làm sao mà cô biết được?”

“Bởi vì tôi đã gặp cậu ta.”

“Cô? Cô nhìn thấy Phạn Đoàn?” Cô ta và Phạn Đoàn lại có mối quan hệ vợ vắn gì hay sao?

“Dựa vào việc cô giúp bản tiểu thư giải quyết một vấn đề khó khăn, cũng có thể chiếu cố bán cho cô tin tức này. Nhưng mà, cô đừng nói cho ai là tôi nói đó.” Nguyễn Ly chớp chớp mắt.

“Chắc không phải...chắc không phải hai cô bạn gái nhỏ của Phạn Đoàn nhà tôi... là..., cô...”

“Nguyễn Di Phấn và Nguyễn Di Tô? Là em họ của tôi!”

“Tôi đã biết họ Nguyễn chẳng phải là thứ tốt đẹp gì mà.” Cô bĩu môi, hỏi thẳng vào vấn đề trọng tâm: “Tiểu quý kia ở đâu? Cậu ta đã mấy ngày không về nhà, tôi đã định đi báo cảnh sát rồi”.

“Ở bệnh viện!”

“Cái gì? Bệnh viện?”

“Không phải là cậu ta có chuyện gì, cậu ta đang ở với cô của tôi, chính là mẹ của Di Phần và Di Tô, mẹ vợ tương lai của cậu ta. Sức khỏe của bà ấy vốn cũng không tốt. Khi còn nhỏ, tôi thấy bà ấy hầu như ở bệnh viện sống qua ngày. Nhưng mà tiểu quý nhà cô cũng quá đáng quá cơ? Bảo cậu ta chọn trúng một người rồi hãy hành động chứ, lại dám bắt cả hai tay với cả hai đứa em họ tôi, hừ! Đúng thật là trên bất chính thì dưới ắt làm loạn!”

“Này! Trên của cậu ta không phải là tôi! Tôi có chính hay không chính cũng chẳng liên quan gì, được chưa nào!”

“Sao lại không liên quan? Tiếp xúc nhiều thì lối sống sẽ thấm vào tai, thấm vào mắt chứ sao. Gần mực thì đen gần đèn thì rạng, ở cùng với cô lâu ngày như vậy, cơ hội để cậu ta học hỏi cái sự đa tình của cô cũng giống như cơm bữa hàng ngày vậy!” Nguyễn Ly không quên tặng thêm cho cô cái lườm “kính điển” của dòng họ Nguyễn.

“Thấm vào tai, thấm vào mắt à, câu nói này đúng là sự thật, tôi phát hiện ra cô nói chuyện càng lúc càng giống một người.”

“Ai chứ?”

“Bà chủ câu lạc bộ!” Giống đến mức khiến người ta phát sợ.

“Nói đến bà chủ câu lạc bộ, bà ấy đã thể hiện sự hài lòng sâu sắc đối với mấy tấm hình của cô, còn bảo tôi nói với cô một tiếng, yên tâm, bà ta sẽ nhanh chóng lo liệu ổn thỏa, giúp cô giải quyết ‘phiền phức’, để cô lại được tiếp tục ăn no ngủ kĩ.”

“...” Cô ngây người, dường như đã hiểu tất cả những ám chỉ trong câu nói của bà chủ câu lạc bộ, liền giật giật khoe môi.

“Nghe bà chủ nói, cô cũng tin cái thứ đồ chơi số mệnh đó?” Nguyễn Ly nheo nheo mắt nhìn cô chẳng có vẻ gì tốt đẹp: “Nói thật lòng, bản tiểu thư thật sự rất ghét cái gọi là số mệnh. Thứ đồ chơi vớ vẩn đi, tại sao tất cả những người xung quanh tôi đều tin vào nó cơ chứ. Mạn Đồn Đồn cũng coi như bỏ đi, ngay đến người nhà tôi cũng tin vào nó, tin một cách quá đáng”.

“Hừ, chẳng phải rất tốt sao? Như vậy chúng tôi mới có cơ hội để gặp gỡ nhau một chút.” Cô tiện miệng đáp một câu, vội đem những tấm hình xếp thành một đồng, vo viên hết lại để hủy hoại chứng cứ.

“Cô có tin cái thứ đồ chơi vớ vẩn đó đến mức, có thể đem cả con trai ruột của mình giao cho người khác nuôi không?” Nguyễn Ly cất lên một tiếng cười khinh bỉ.

Cô chợt dừng những động tác trên tay, quay đầu nhìn vị đại tiểu thư từ trước đến nay không tin tưởng vào số mệnh này. Thực ra, rất kì lạ, một cô gái mới có mười mấy tuổi như cô ta, ít nhiều cũng phải thích chơi cái trò xem chòm sao đoán số mệnh gì đó, hoặc là những thứ như trắc nghiệm tâm lý chứ. Vậy tại sao cô ta lại chẳng buồn nhìn lấy một cái những thứ đồ chơi này, khinh bỉ nó đến mức như vậy? Có lúc cô cảm thấy, thực ra Nguyễn Ly còn thích hợp với cái chốn thanh tu lục căn trong sạch kia hơn cả cô.

“Đứa trẻ vừa mới được sinh ra, liền bị phán cho số mệnh cái gì mà khắc cha, khắc mẹ, khắc gia tộc. Còn chưa bập bẹ nói được lời nào, đã liền bị đem cho người khác mang lên núi, lại nói là mời người tiêu trừ nghiệp chướng rồi mới có thể về với gia đình. Cô còn muốn cùng nhóm với đám người này không? Nhưng mà, bạn trai của tôi đầu sao cũng không thể để các người khinh nhờn, cậu ấy vẫn có thể coi là còn cứu được.”

Khắc cha, khắc mẹ... luận điệu này khá quen thuộc, cô nghe những lời nói của Nguyễn Ly, đôi mày nhíu lại, càng lúc càng sâu, dần dần nhớ ra chuyện gì đó...

“Cứ coi như ‘Hồ Thuyết’ là bố của tôi, tôi cũng chẳng thân thiết gì với ông ta. Tôi không biết ông ta đã làm những chuyện tồi tệ gì với cha con các cậu, đại khái nói cha cậu khắc vợ, nói cậu khắc mẹ, sau đó khiến gia đình cậu li tán. Xong chuyện, ông ta phải mông bỏ đi, những chuyện thất đức như thế, chẳng có gì bất ngờ cả!”

Lần đầu tiên gặp mặt, cô đang ở trong hiệu sách đã hét lên như vậy với Phạn Đoàn.

“Mẹ em vẫn còn sống rất khỏe mạnh, chị đừng nguyên rủa bà ấy nhé, lần này em xuống núi chính là để tìm người nhà của bà ấy.”

Cậu ta cười đáp lại, mắt còn chớp chớp với cô.

“Phạn Đoàn có phải vốn mang họ ‘Nguyễn’ không?”

“Nguyễn*? Sao con có thể họ Nguyễn được, vậy chẳng phải thành Nguyễn Phạn Đoàn** sao, hehe.” [* Nguyễn: nghĩa là mềm, trong tiếng Trung từ này đồng âm đọc với họ Nguyễn; **: Cơm nắm nát.]

Phạn Đoàn và bố của cô vô tình đã đối thoại với nhau hai câu này, lúc đó cô nghe cảm thấy có chút hồ đồ, nhưng vào giờ phút này, cô đột nhiên hiểu ra điều gì...

“Bệnh viện nào!” Cô nhảy dựng lên khỏi sô pha, “phập” một tiếng, cắn môi, rít ra mấy chữ từ kẽ răng.

“Hả? Cô làm gì mà đột nhiên trông như muốn giết người vậy?” Nguyễn Ly chẳng thèm để ý, xua xua tay: “Muốn đến nhà tôi giúp thằng nhỏ đó đòi lại chính nghĩa hay sao? Làm vậy liệu có được không, đã cho đi nhiều năm như vậy rồi, ai còn nhớ đến nó chứ. Nó là điều tối kỵ trong nhà tôi, ở nhà không ai được tùy tiện nhắc đến, nếu không chắc chắn sẽ bị bố tôi mắng chết”.

“Tôi hỏi cô là bệnh viện nào!”

“... Cô... làm gì vậy???”

“Ai muốn quản chuyện vợ vẫn nhà cô chứ, tôi muốn đến đưa Phan Đoàn về, chẳng hiểu gì cả!”

“... Chính là... tầng chín... chín khu Điều trị, bệnh viện Số Ba thành phố...” Nguyễn Ly dường như bị thứ âm lượng vừa đột nhiên tăng cao của cô hù dọa, ngay ra, liền đem địa chỉ kia báo cáo rõ ràng đầy đủ.

Cô nghe xong liền xỏ giày, hất cửa mà đi ra ngoài, chẳng buồn để ý rằng Nguyễn Ly vẫn còn ở trong nhà mình.

Hóa ra là như vậy. Cô luôn cảm thấy rất kì lạ. Vì sao với tính cách lạnh băng, sự thúc đại nhân lại vẫn quan tâm đến mấy chuyện rối rai của cô; vì sao với cái đạo hạnh chẳng thèm nhìn người đến một cái, anh vẫn đối với cô vẫn phải “lau mắt mà nhìn” như vậy. Cứ luôn phải để ý tới cô, cái kẻ trên núi đã nấp trong đám cỏ, nhìn trộm anh tắm, cái kẻ đối xử với anh hoàn toàn chẳng ra làm sao, cái kẻ coi anh là “phiên phức”, cái kẻ lúc nào cũng mong anh xui xẻo? Đã vậy, anh lại còn muốn thay cô rồi đổi số mệnh nữa?

Xế bò cái khế ước vợ vẫn của cô, cười nhạo cái mê tín cổ hủ của cô, anh làm vậy để cho ai xem chứ? Vì muốn vứt bỏ cái gọi là số mệnh, anh đã không chịu làm kẻ xui xẻo, không muốn phối hợp với cô, không muốn hiểu những sở thích của cô. Hay là vì anh không để ý, anh đã không để ý cô nhìn anh như thế nào. Thực ra mục đích của anh rất đơn giản, chỉ là anh muốn bảo cho “con trai” của anh, xem cái chuyện cực ngu ngốc này thì liền biết rằng, số mệnh là cái thứ không thể tin tưởng được, đó chỉ là cái rắm thối mà thôi!

Hay cho một sự giáo dục sâu sắc, hay cho một tình yêu thương sâu đậm, dám đem cô ra làm tài liệu giáo dục phản diện. Hóa ra, không phải chỉ có cô đang trêu đùa anh, hai người bọn họ, kẻ tâm lạng người nỡ tâm, nhiều nhất cũng chỉ là trêu đùa nhau mà thôi.

Vậy cô sao còn phải dằn vặt áy náy trong lòng rồi lại phải hối lỗi làm gì, sao phải vì sự ảo tưởng của mình mà vội chạy đi tìm thằng nhóc đó, sao lại phải chạy đến cái bệnh viện kia làm gì. Cô nên rất tức giận mới phải, nên ích kỉ mà đóng cửa lại, chuyện của hai bố con bọn họ, một chút xíu cũng chẳng có quan hệ gì với cô. Cô chính là thích ôm cái số mệnh thối nát của mình mà sống cả đời đấy, ai cần anh đến quản chuyện rối rai chứ. Anh muốn dạy dỗ con anh, thì cứ tìm ai đó giúp anh là được. Đứng rồi, tìm luôn cái cô gái biết ba chữ “Hạ Thiên Lưu” kia đi, cô ta là tài liệu chính diện, không phải là tốt hơn rất nhiều so với cái tài liệu phản diện không hợp tác là cô đây sao?

Thích?

Bánh rán?

Toàn bộ đều đem ném hết vào thùng rác đi, kĩ năng diễn kịch tồi tệ của anh, ai muốn tin anh chứ!

Cô chỉ cảm thấy rất áy náy mà thôi, chắc chắn là những lời nói rắm thối của ông bố kia đã hại Phan Đoàn, cho nên, cô tới bệnh viện, đưa thằng nhóc về nhà, vậy thôi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Phan Đoàn (hạ)

“Bố em đúng là một ông bố tốt!”

Lần đầu tiên Hồ Bất Động phải hối hận vì đã đem bán chiếc xe cà tàng của mình đi, là khi cô đang trên đường đến bệnh viện Số Ba thành phố. Đúng vào lúc cao điểm của giờ tan tầm, dòng xe hơi nối nhau dài như cả con rồng vậy. Trên xe bus, cô không tìm được chỗ ngồi, đành đứng ở giữa, không dựa được vào cửa chính, cũng chẳng dựa được vào cửa sổ, ngẩng đầu kéo cái tay nắm đã bị người ta chiếm hữu tập thể, rồi lại cúi đầu nhìn chiếc giày của mình đã bị người khác giẫm cho mấy cái. Chén nhau trên xe bus, hóa ra lại khó chịu đến thế này, hôm nay đúng là lần đầu tiên cô được lĩnh giáo.

Lần đầu tiên Hồ Bất Động nghĩ lại mà thấy sợ thang máy của bệnh viện, là khi thấy một người đang ngồi thang lên tầng chín. Số lần cô đến bệnh viện không nhiều, nếu không phải bởi vì người nào đó thường xuyên chạy ra ngoài đánh nhau, có lẽ số lần ít ỏi cô đến bệnh viện kia có thể cũng chẳng cần tính nữa.

“Em không cảm thấy thang máy bệnh viện rất chật sao?” Huỳnh Nhất Nhị thường khó chịu nói.

“Đầu có chặt đầu! Chẳng phải chỉ có hai người chúng ta sao?”

“Không phải chứ, còn có rất nhiều người, rất ồn ào, em không nhìn thấy sao?”

“Này, anh không phải vào cái lúc thiên thời địa lợi như thế này muốn kể chuyện ma chứ?”

Nhớ lại câu nói của người nào đó, cô chuyên chú, không ngừng nhát vào nút tăng chín, đến đầu cũng không dám quay lại, chỉ cầu khẩn có thể nhanh chóng đến được nơi cần đến. Chỉ có vào lúc này, cô mới đặc biệt hận mình sao lại mê tín như vậy, những việc tội lỗi cô làm cũng hơi nhiều rồi, thực sự không dám đảm bảo sẽ không bị những con ma chính nghĩa đuổi đánh như kẻ thù.

“Ting!”

Tiếng chuông báo truyền vào, cô khẽ than một tiếng “A di đà phật!”, đầu vẫn không dám quay lại, chuồn ra khỏi thang máy, một hơi chạy thẳng đến chỗ quầy y tá của tầng chín. Vừa há miệng định hỏi, cô lại phát hiện mình chẳng biết phải hỏi cái gì. Người nằm viện không phải là Phan Đoàn, chẳng lẽ lại hỏi cô y tá là nhà người ta có cậu nhóc nào tên là Phan Đoàn không à? Mà người tới thăm bệnh như Phan Đoàn lại đâu có thuốc phạm vi chăm sóc của bọn họ.

Ngoại trừ một vài manh mối ngắt quãng không rõ ràng mà cô có thể đoán được, những hiểu biết của cô về đứa trẻ này, chỉ là sự ngang bướng và sớm phát triển của cậu ta, cũng giống như những hiểu biết về bố của cậu ta, chỉ còn lại là đầu óc có vấn đề và anh ta là sư thúc đại nhân mà thôi. Từ trước đến nay cô chưa hề quan tâm tới việc cậu ta xuống núi làm gì, cái gọi là tìm mẹ, có lẽ cũng chỉ là truyện cười mà thôi. Thứ mà cô để ý, chỉ là phần của chính mình...

Mặt dày vô sỉ bảo người ta giúp mình thay đổi số mệnh, thay đổi không được thì liền giờ trò xấu xa, chẳng trách bị người ta đem ra làm tài liệu giáo dục phản diện, cô cũng chẳng có mặt mũi để biện minh cho mình điều gì.

“Xin hỏi, có một bà họ Nguyễn nào đó đang nằm ở tầng này phải không?” Cô hỏi cô y tá, ngữ điệu không chắc chắn cho lắm, ngẫm nghĩ rồi lại thấy không đúng, “Hoặc có lẽ là chồng bà ấy họ Nguyễn”.

“Họ Nguyễn à?” Một cô y tá lật tư liệu bệnh nhân, nhưng lại bị một cô y tá khác ngăn lại.

“Chính là cái phòng mà Phan Đoàn ở đó mà.”

“Ồ, phòng Phan Đoàn ở, phòng 905. Nói đến Phan Đoàn, hôm nay cậu ấy không ăn đồ ăn mà chúng ta làm, gọi cũng chẳng thèm để ý. Lê nào kĩ thuật làm đồ ăn của chúng ta lại giảm sút rồi sao?”

“Một món ăn để lừa một cái hôn, cậu đến trẻ con cũng không bỏ qua.”

“Ai ya! Cậu biết gì chứ, môi Phan Đoàn mềm mềm mịn mịn, chạm lên miệng thật là mát hôn.”

Cô nghe hai cô y tá bàn luận, hơi có chút yên tâm, tiểu quý chết tiệt này ở bệnh viện còn không quên ga gối y tá, nhưng mà cũng tốt, kế thừa được khả năng chân truyền của bố cậu ta, biết dùng sắc đẹp để lừa cái ăn, không bị đói bụng.

Cô rảo bước dọc hành lang, nhìn số trên cửa phòng, bắt đầu tìm phòng bệnh 905, thuận theo số phòng đang giảm dần, bước tới chỗ rẽ phải, chỉ còn lại mấy phòng cô đang chuẩn bị quay người rời đi...

“Sau này mày đừng có đến đây nữa!” Một giọng đàn ông trầm, có lực bay đến, trong âm lượng vừa phát, có thái độ bài xích cực kì nghiêm túc, khiến cô phải ý thức mà đứng dãn vào tường, không dám đi qua.

Cô đang định thò đầu vào thám thính, muốn ngó chút rồi đi qua, nhưng lại nghe thấy một giọng nói rất quen vang lên.

“Tôi không thể đến thăm mẹ sao?”

Đó là thứ giọng điệu mà cô chưa từng nghe thấy Phan Đoàn nói bao giờ. Giọng nói non nớt mang một chút khàn khàn không tự nhiên, còn có chút gì đó không giống như khi cậu ta làm nũng bố mình, không giống như khi cậu ta giờ trò xấu, gây sự với cô.

“Mày cảm thấy thế nào?” Giọng đàn ông kia lại vang lên lần nữa.

“Tôi muốn đợi cho mẹ khỏi bệnh rồi mới...”

“Mới làm gì nữa? Nhận mặt nhau à? Không cần thiết! Bây giờ, trong cái nhà này đã không có chỗ của mày nữa rồi, dù mày có cố tình tiếp cận Di Tô cũng chẳng có tác dụng gì đâu.”

“... Tôi không phải cố ý tiếp cận, bởi vì đó là em gái của tôi, cho nên tôi mới...”

“Di Tô là con gái của tao, tao không muốn nó vì mày mà xảy ra chuyện gì.”

“Không phải vậy đâu. Di Tô em ấy...”

“Vậy vì sao nó lại bị ốm?” Người đàn ông có chút kích động cắt lời Phan Đoàn, rõ ràng không có hứng thú nghe cậu ta dài dòng thêm: “Sức khỏe của Di Tô vốn đã được điều trị tốt rồi, vì sao khi mày xuất hiện lại liền bị ốm? Bố của mày vì sao khi mày mới sinh ra chưa được bao lâu đã gặp tai nạn mà mất? Bệnh của mẹ mày tuy có lúc khỏe lúc yếu, nhưng khi bà ấy kết hôn lần nữa và sinh ra Di Tô liền không còn phát bệnh. Tao không phải bố của mày, không có nhiều sự nhẫn nại với mày như vậy, tao chỉ muốn nói với mày một câu, bảo mày biến mất trước mặt vợ của tao và con gái của tao, ngay bây giờ!”

“...”

Cô nghe thấy một tràng tiếng khịt mũi yếu ớt, dùng sức chặt môi dưới lại.

Người đàn ông im lặng một hồi, lại tiếp tục nói: “Mẹ của mày... bà ấy không phải là người ác độc, mày đừng có hận bà ấy. Lúc đầu không phải là bà ấy muốn vứt bỏ mày, mà là người trong nhà này nhân lúc bà ấy bị bệnh nặng mà bắt mày đem đi. Bà ấy sa sút mất một thời gian dài, cho đến khi nhận nuôi Di Phần cùng tuổi với mày. Mày hà tất phải quay về để khơi lại vết thương cũ của bà ấy. Để bà ấy quen đi chẳng phải càng tốt sao? Chúng ta bây giờ có một gia đình rất hoàn chỉnh, có được hai đứa con gái, như thế đối với bà ấy cũng đủ rồi”.

“... Bố tôi nói, tôi không phải là nghiệp chướng, là các người làm sai mà thôi. Bố tôi nói, tôi sẽ không hại người, bố tôi nói...”

“Thế thì đã sao? Mày cảm thấy bà ấy sẽ vui vẻ khi nhìn thấy mày ư?”

“...”

“Được rồi, mày về đi, nếu như muốn tiền hoặc là thứ gì khác, mày cứ bảo người nuôi mày đến nói chuyện với tao. Tóm lại, tao không muốn nhìn thấy mày xuất hiện trước mặt vợ và con gái tao nữa.”

Một tiếng đóng cửa vang đến, cô nghe thấy những tiếng thút thút yếu ớt, tiếng khóc rất nhỏ nhưng vẫn có thể cảm nhận được do phòng bệnh quá yên tĩnh.

Cậu ta khóc ầm ức như vậy, khiến cho hàm răng đang cắn chặt môi của cô lại cắn sâu vào da thịt thêm mấy phần. Từ đầu tới giờ, chân cô vẫn không bước nổi. Đột nhiên cô cảm thấy mình rất mất mặt, ai bảo cô là một tấm gương phản diện cơ chứ. Làm cho cô không dám kích động xông vào, chỉ thẳng mặt người đàn ông kia, mà chửi to tống mưòi tám đời nhà ông ta. Bệnh thần kinh, mê tín dị đoan gì chứ, tội nghiệt cái đầu ông ta đó. Ông ta mới là nghiệp chướng, ông ta đã gặp qua nghiệt chướng nào đáng yêu như vậy chưa? Mắt to, mũi thẳng, môi mọng... Tự đi mà khắc cha khắc mẹ của ông ta, đi mà hại người nhà của ông ta, đi mà lo cái số mệnh của ông ta đi...

Những lời này, cô đều không có tư cách nói, cô cũng giống như cái người kia, suốt ngày nghi thần ngờ quỷ, lúc nào cũng hoang mang sợ hãi. Nếu như nói, những người thế này là những kẻ phạm pháp, có lẽ cô là người đầu tiên nên bị bắt đi xử bắn rồi.

Cô như vậy, căn bản không có tư cách đi nói giúp Phan Đoàn... một câu cũng nói không được.

“Chị Hồ?” Giọng nói hơi khàn khàn vang lên, kèm theo đó là tiếng sụt sịt: “Chị ngồi xỏm ở đây làm gì vậy?”.

“...” Cô đang ngồi xỏm, cúi đầu xuống, lắc lắc, không dám nhìn cậu ta.

“Ồ, chắc chắn là do em đã lâu chưa về nhà, chị đến tìm em đúng không?”

“...”

“Thật may, vẫn có người đến đón Phan Đoàn về nhà. Em không phải là đứa trẻ không có ai cần, bọn họ không cần em, bọn họ sẽ hối hận.”

“...” Cô từ từ đưa mắt lên nhìn thẳng nhóc, đã khóc nhom nhem cả mặt, lại đột nhiên nở một nụ cười: “Đương nhiên phải hối hận chứ, em lớn lên rồi, chắc chắn sẽ nghiêng nước nghiêng thành”.

“Nhưng mà làm thế nào đây, em vẫn rất muốn khóc, vì sao lại không cần em, vì sao lại quên em, vì sao lại tìm người khác thay thế vị trí của em? Sự bá lann nào cũng đều nói với em, mẹ rất là nhớ em, đang đợi em xuống núi để cùng gia đình đoàn viên, nói em không phải là đứa trẻ không ai cần, chỉ cần em với bố tu luyện thật trong sạch, đem những nghiệp chướng tiêu trừ đi hết, thì sẽ có thể xuống núi.”

Cô không biết phải giải thích như thế nào với một đứa trẻ mà chuyện đời của nó còn phức tạp hơn cả số mệnh. Số mệnh là hư ảo, nhưng cảm giác của con người lại là thực. Thứ bọn họ không cần, không phải là cậu, thứ bọn họ phải quên đi, cũng chẳng phải là cậu. Thứ mà họ không cần, họ phải quên chỉ là cái hồi ức khi cậu vừa mới xuất hiện. Đó mới là thứ khiến người ta không mong muốn, khiến người ta muốn gạt bỏ, muốn quên đi. Thế nên, bọn họ đã đem toàn bộ những thứ không vui liên quan đến cậu mà xóa sạch đi. Cậu không phải là nguyên nhân, không phải là kết quả, chỉ là một thứ đã tồn tại trong đó. Mẹ cậu cần một khởi đầu mới, cần quên đi người chồng quá cố, cần quên đi đứa con đã mất. Cho nên, cậu mới bị người khác thay thế, không có bất cứ quyền lựa chọn nào khác.

An ủi một đứa trẻ mới bảy tuổi đầu, cô cũng làm không được. Cô chẳng hề biết, sự thúc đại nhân an ủi đứa trẻ này như thế nào. Cô chỉ mới gặp tình huống này một ngày, còn anh thì đã có cả mấy năm để thực hành. Cô choàng tay lên bờ vai nhỏ bé của cậu ta, kéo cậu ta vào trong lòng, đưa tay lau khuôn mặt đầy nước mắt nước mũi của cậu ta: “Chị không có mùi thơm như bố ngực cũng không phẳng, không tiện để cho em dựa. Nhưng em cứ cố gắng, cứ cố gắng dựa vào chị, được không nào?”.

Thằng nhóc dựa vào ngực cô, hơi ngáy ra, ghì sát hơn nữa, ôm chặt lấy cô: “Chị Hồ”.

‘Ừ?’”

“Bố không phải là cố ý.”

“Chuyện gì?”

“Bố không phải là cố ý không xui xẻo cho chị em.”

“...”

“Bố chính là vì Phan Đoàn nên mới...”

“Chị biết rồi!” Cô vội vàng cắt lời, không muốn nghe cậu nói tiếp.

“Bố cũng rất muốn xui xẻo, nhưng ông không muốn để cho Phan Đoàn nhìn thấy.” Nếu như ông thuận theo yêu cầu của chị Hồ, có lẽ sẽ khiến cho Phan Đoàn nhớ lại cái số mệnh vớ vẩn gì đó, cái lời lẽ quỷ quái nghiệp chướng gì đó.

“Bố em đúng là một ông bố tốt!” Đối với cậu ta mà nói.

“Vâng!”

“...” Nhưng không phải là một sự thúc tốt, đối với cô mà nói.

Cổng Phan Đoàn khóc một hồi ngủ mất, cô đem những lời cảnh cáo của bà chủ câu lạc bộ mà chuyển qua não sau, đứng trước cửa câu lạc bộ trai bao, cúi đầu giải phóng bớt chút áp lực. Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt như thấy người ngoài hành tinh để nhìn cô. Ngay đến cả Tần Vinh Thi ra ngoài tiếp khách mấy lần cũng thấy không vừa mắt, chỉ đành cười bắt chuyện với cô: “Tiểu thư à, cô cũng một đứa trẻ, cứ như thần giữ cửa đứng ở đây đã rất lâu rồi, bắt luận người cô đang đợi là ai, đều rất dễ ảnh hưởng đến việc làm ăn của anh ta đấy”.

Cô ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, mím chặt môi, không muốn thừa lời.

“Cô chẳng thèm để ý đến tôi ư? Vậy là Thiên Lư lại cho rằng cô thích loại hình như tôi cơ đấy. Hại tôi lần nào cũng đều bị cậu ta nhìn thật lạnh lùng, thật oan uổng.”

Tần Vinh Thi nhún nhún vai, quyết định không hỏi thăm cô có cần người phục vụ không nữa. Chẳng có người phụ nữ nào sau khi khóc lợ lem mặt mũi, công theo một đứa trẻ, lại chạy tìm đến hoan lạc cả.

Một chiếc xe màu bạc hào hoa lái đến bãi đỗ xe của câu lạc bộ trai bao. Chiếc xe dừng trước cửa lớn của câu lạc bộ. Cô từ từ quay đầu, nhìn cái người cô đã đợi cả buổi tối kia ra khỏi chiếc xe. Anh nâng tay nhìn đồng hồ, rõ ràng đang kiểm tra thời gian tan làm của mình, mà người khách kia rõ ràng ăn “đậu phụ”^{*} của anh vẫn còn chưa đủ, từ chỗ ghế lái bước tới, đang định lợi dụng chút thời gian thân thiết cuối cùng. [* Đậu phụ: từ lóng trong tiếng Trung, ý chỉ tiếp xúc thân mật giữa nam và nữ.]

Bức tranh này cô nhìn có chút quen thuộc. Điểm không giống đó là, lần trước, cô trốn ở phía sau nhìn, lần này thì cô công một đứa trẻ trên lưng, đi vòng lên phía trước, một tay kéo cô gái kia ra.

“Cô làm cái gì vậy?” Có người rõ ràng không thoải mái vì việc truy hoan của mình bị gián đoạn. Chiếc giày cao gót lùi về phía sau hai bước, phát ra tiếng “Loẹt quẹt!”.

“Trà con cho anh ấy!” Cô nghiêng người một chút, lộ ra đứa trẻ đang mút ngón tay ngủ trên lưng mình.

“Thiên Lư, anh... anh có con rồi sao?”

“Đã bảy tuổi rồi.” Cô trùng mắt với cô nàng khách hàng ít thấy chuyện lạ kia một cái, không thèm nhìn cái người vẫn im lặng đứng đối diện kia, chỉ chìa lưng, ra hiệu cho anh đón lấy.

Anh đón lấy tiểu quý đang bám trên lưng cô, ôm vào lòng mình, để cậu ta tìm được một vị trí thoải mái, theo thói quen dụi dụi vào ngực anh mà tiếp tục ngủ ngon lành.

“Em biết quy tắc của anh, anh vẫn đang trong giờ làm, không thể nói chuyện với em, anh nghe em nói là được rồi.” Cô cúi đầu, nói với anh.

Anh không nói gì, sự im lặng tối tăm trời đất đang phủ đến.

“Nó khóc lâu rồi, mệt quá nên ngủ mất.” Cô vẫn cúi đầu nói.

Anh cũng vẫn im lặng.

“Em không biết an ủi nó thế nào, chỉ đành đến tìm anh.” Cô nhìn đôi giày đen sáng bóng của anh, khoảng cách từ đó tới chỗ cô cũng không coi là xa lắm. Cô hít một hơi thật sâu: “Được rồi, em đi đây!”. Cô nói xong liền quay người, dửng dưng nhìn người khách nữ đang há miệng kinh ngạc nhìn Thiên Lư.

Khuôn mặt đỏ méo mó khủng khiếp, khiến cô thực sự hiểu kì không biết sau lưng mình có kì quan thế giới gì.

Kết quả, cô còn chưa kịp phản ứng, thì nghe thấy một tiếng nói yếu ớt từ phía sau bay đến.

“Em không dám nhìn anh?”

Cô như bị mấy tiếng ai oán và khinh bỉ này giữ chân tại chỗ, cắn chặt răng và chuẩn bị bỏ đi.

“Em đã làm việc gì đó sao? Sao lại không dám nhìn anh?”

“Em sợ bà chủ câu lạc bộ sẽ sai người tới đuổi em.” Cô rụt rè trả lời anh.

“Anh muốn em quay lại nhìn anh.”

“Em không muốn nhìn anh! Nhìn thấy anh rồi em sẽ muốn đập cho anh một trận, đập cho anh một trận cũng chính là cái có để bà chủ sẽ không bỏ qua cho em. Em không muốn không vượt qua được chính mình nữa!” Cô quay lưng về phía anh, uốn thẳng người, cao giọng nói. “Dù gì em đã từng là tài liệu giáo dục phản diện rồi, đã là kẻ hết thuốc chữa, chuẩn bị ôm cái số mệnh thối nát kia sống cả đời rồi. Thay em rồi đổi cái số mệnh, khiến em phải động lòng, đều là việc anh sắp xếp rồi đúng không? Vì muốn bà chủ câu lạc bộ giúp anh trở thành mẫu người mà em thích, cho nên, anh mới vào đây, đúng chứ?”

“...”

“... Anh tại sao lại không phủ nhận.”

“...”

“Tại sao anh không nói, anh bị trúng tiếng sét ái tình với em ở trên núi, xuống núi nhìn thấy liền yêu em? Xi, em đã nói rồi, em đâu có chỗ nào khiến cho người ta yêu thích chứ. Em không biết viết ‘Hạ Thiên Lưu’, chỉ biết ngày ngày nguyên rửa anh xui xẻo, chỉ biết chạy ra ngoài đào hoa, chỉ biết mắng anh là phiền phức... Loại người này, anh vẫn muốn thích, cũng là việc rất khó.” Cô vò vò đầu, cảm thấy mình thật sự rất mất mặt, không thể tìm ra mình có điểm nào khiến cho anh thích.

“Anh thích em!”

Anh nghe xong một đoạn lăm nhăm dài lê thê của cô thì tiếp lời rất tự nhiên. Anh hoàn toàn không phải bị trúng tiếng sét ái tình, hoàn toàn không phải nhìn thấy liền yêu. Cứ coi như đây là một việc rất khó, cứ coi như vốn dĩ không phải là mong muốn của anh, cứ coi như không nằm trong sự sắp xếp của anh, nhưng mà anh vẫn làm được rồi, lại rất nhẹ nhàng, thậm chí cũng không phải phí chút sức lực nào. Khi anh còn chưa kịp phản ứng, chẳng hiểu sao lại liền làm được điều đó.

“Thích, thích!”

Trái tim nhỏ bé của cô vì sao đến bây giờ vẫn không học được cách ngoan ngoãn thế này?

“Anh bây giờ không có tay để kéo em lại, em rút cuộc có muốn quay đầu lại nhìn anh không?” Anh nói ra chỗ khó của mình.

Đầu cô hơi ngoảnh lại, nhưng lập tức lại như bị bản thân níu lấy cứng đờ. Cô không muốn bị mắc lừa, không thể bị mắc lừa nữa. Cái loại người giống như những lời cô mô tả, sẽ không thể có ai thích. Cứ coi như có người thích, thì người đó cũng sẽ không phải là cái người đang ở phía sau cô, cái người cứ nhất nhất căm ghét số mệnh kia, cái người nở lấy cô ra làm mồi nhử, cái người tuyệt đối sẽ không bao giờ chịu xui xẻo vì cô. Cô ý à, cái loại như cô và những người ức hiếp Phạn Đoàn kia đã cùng đứng trong đám người cận bã, cùng với một số kẻ khổ nạn mê tín dị đoan để thống nhất một chiến tuyến rác rưởi, cùng với những kẻ thần kinh, nghi thần ngờ quỷ, không có lý trí, gặp phải chuyện gì là đổ lỗi bừa bãi cho người khác, đứng cùng trên một con thuyền giặc. Đến cô cũng muốn khinh bỉ chính mình, thì anh có lý do gì mà thích cô chứ? Điên rồi? Điên rồi? Bị cửa kẹp đầu rồi sao?

Hay là... anh lại muốn đem cô ra làm tài liệu giáo dục phản diện?

Là anh lừa cô, anh đùa cợt cô trước, cho nên, phải là anh không có mặt mũi gặp cô mới đúng. Vì sao, anh lại vẫn có lý lẽ để bắt cô quay lại nhìn anh? Cô là loại người không tốt, cô không dám, không dám, không dám!

“Phạn Đoàn, giao cho anh. Nếu như nó muốn về nhà, em sẽ đến đón nó. Bye bye!”

Cô đột nhiên bỏ chạy, vẫn cố quay đầu nhìn thoáng qua anh.

Ánh mắt cô trong phút chốc nhìn anh, biểu hiện của anh dường như khiến cô cảm thấy, anh chỉ muốn nói với cô, anh thực sự nhớ cô, rất nhớ, rất nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Hồ Thuyết (thượng)

“Làm gì vậy, tự nhiên lại khách sáo đến mức bản thân mình cũng không quen nổi, thật đáng chết.”

Như một con gió, chạy ào ra khỏi câu lạc bộ trai bao, Hồ Bất Động dùng hết tốc lực mà chạy, muốn nhanh chóng được cuộn chặt mình trên chiếc giường nhỏ ấm áp. Cô quyết định dùng tiết mục buổi tối ngày hôm nay để quên hết cái cảnh tượng cuối cùng khi cô chạy đi. Cô muốn chui vào trong chăn, ăn vặt, đọc tiểu thuyết, đặc biệt chọn cái loại truyện ngược* mà xem cho no nê, hơn nữa chỉ đọc chín chương trước phần ngược, chương cuối cùng đại đoàn viên thì bỏ qua hết. [* Truyện ngược là một thể loại truyện, trong đó các nhân vật thường bị dẫn dắt bởi yêu hận tình thù do hiểu lầm những nguyên nhân khác. Thông thường, những truyện thuộc thể loại này sẽ mang đến cho độc giả những day dứt, ám ảnh, bi thương...]

Đầu mày cuối mắt?

Đầu mày cuối mắt thì có tác dụng gì chứ! Nếu như đầu mày cuối mắt có tác dụng, thì đã không cần phải ép nam nhân vật chính đến tận chương cuối cùng mới dùng miệng nói những lời quý giá như: “Anh yêu em. Anh hối hận lắm rồi”.

“Két!”, một tiếng phanh xe chói tai vang lên, kèm theo đó là âm thanh va chạm tại góc rẽ ko nhỏ bay đến chỗ cô.

Cô bị đâm một cái, không kịp phản ứng, lao đảo, ngã phịch xuống đất, cho rằng sự kiện tai nạn xe cộ nghiêm trọng nhất vừa xảy ra trên người mình, nhưng suy nghĩ đầu tiên lóe lên lại là: “Tôi xin đó, ông Trời ơi, xin ông hãy để tôi mất hết ký ức tôi tệ đi”.

Như đã chấp nhận, cô nghiêng nghiêng người, khốn khổ nằm trên mặt đất, chăm chú chờ đợi viên chuẩn bị giáng xuống.

“... Đây... em nằm trên đất già chết làm gì?”

“Đừng òn! Em đang mất trí nhớ, em không cần anh chịu trách nhiệm, lái xe của anh rút ra xa đi!” Cô vô cùng khẳng khái nói, tự mình nhận là người bị đâm, anh ta là thủ phạm của vụ này mà còn dám chính nghĩa, khí khái như vậy sao.

“Mất ký ức vào nửa đêm à? Sao em có sở thích hay vậy?”

“Lẽ nào em mất đi kí ức còn phải chọn thời gian sao?” Cô nhắm mắt lại, cau mày, nghiêng đầu sang một bên, còn không quên mặc cả với tên thủ phạm đáng chết kia.

“Vậy, anh là ai, em còn nhớ không?”

“Huỳnh Nhất Nhị, anh có thể rút đi xa một chút không?”

“Anh thực sự không hề biết trên thế giới này có người bị xe đạp đâm cho mất trí nhớ đấy.” Anh ngừng lại một chút, nghịch nghịch bàn đạp, phát ra một chuỗi tiếng xích xe: “Chắc không đến nỗi xui xẻo như vậy chứ?”.

“Xe... xe đạp?” Cô lật người, lồm cồm bò dậy, ngồi trên đất mà nhìn chiếc xe đạp mỏng manh kia bị Huỳnh Nhất Nhị đạp qua đạp lại ngay trước mặt mình. Nhìn bộ dạng yếu ớt, hoàn toàn không có năng lực của tên hung thủ, “Anh... anh sao lại ở đây? Còn... còn đạp cái thứ đồ chơi này nữa?”.

Huỳnh Nhất Nhị chống chân xuống đất, gác cánh tay lên ghi đông chiếc xe đạp, cười cười nhìn cô: “Em tốt nhất đừng nói với anh em quên mất chuyện em khiến gia đình anh phá sản như thế nào nhé?”. Xe hơi đã đem đi bán, bây giờ thiếu gia nhà họ Huỳnh anh sa sút đến mức phải đạp xe đạp rồi.

“...” Mấy tấm hình vớ vẩn đó... cô cũng là người bị hại cơ mà, “Vậy, vậy anh ở đây làm gì?”.

“Thực tập!”

“Ồ!” Cô vẫn chưa kịp phản ứng lại câu trước của anh, đang cố gắng bò dậy khỏi mặt đất, muốn đứng thẳng lên, mới chợt nhận ra mình nghe thấy hai chữ gì đó. Đột nhiên hai đồng tử của cô mở to, xông đến trước mặt thiếu gia phá gia chi tử nhân nhâ vừa mới phá sản kia, một tay tóm lấy cổ áo của anh: “Thực... thực tập? Anh... anh... anh...”

“Thực tập đó.” Anh bị tóm lấy, rướn người cao thêm mấy centimet, không chút né tránh, nhìn thẳng vào cô: “Công ty bị anh rề của anh lấy đi rồi. Anh ta nói, anh ta có thể nuôi chị gái và bố mẹ anh, nhưng anh ta không muốn nuôi một thứ khiến người ta chán ghét là anh đây. Ngoài chiếc xe đạp này ra, anh ta chẳng cho anh cái gì hết”. Lời của anh rề còn đọng lại trong tai, ý nghĩa rất rõ ràng, nếu như anh vẫn muốn tiếp tục phá gia, đàn độn, không biết mình muốn làm gì, và có thể làm được gì, anh ta liền dùng phương pháp rất “anh rề” để giúp anh tỉnh ra. Phương pháp hiệu quả nhất chính là để anh chết đói. Cho nên, vì cái ăn, anh mới phải hạ thấp bản thân đến thế này. Không có gì là không thể cả, mắt của cô mở trừng trừng như vậy để làm gì chứ?

“Anh... Bà chủ câu lạc bộ... bà ta...”

“Em nói mẹ của Trác Duy Mặc?”

Hồ Bất Động gật đầu thật mạnh, gật đầu một cách vô cùng lo lắng, sợ hãi.

“Bà ấy rất tốt, rất thân thiện!”

“... Trác Duy Mặc có mấy người mẹ?” Chẳng lẽ người bọn họ gặp không phải là cùng một người sao?

“Ừ?” Chuyện này, em trực tiếp hỏi cậu ta là được rồi.” Anh dựng thẳng ngón tay cái, chỉ ra phía sau.

Cô hít một hơi, nhìn qua vai Huỳnh Nhất Nhị, hướng đến phía bức tường sau lưng anh, chỉ thấy người nào đó vừa bị nhắc đến, đang ngậm điều thuốc, dựa lưng vào tường như nín thở, hướng về phía cô lộ ra ánh mắt rất không hữu hảo. Bộ âu phục trên người anh ta bị phanh ra, áo sơ mi chỉ đóng một khuy, vết son đỏ trên cổ áo rất khiêu khích lác lác theo gió, thoát ẩn thoát hiện. Bộ dạng như thế “chớ có lại gần, nếu không sẽ bị cắn”.

Hồ Bất Động nuốt nước bọt, xem ra, cô không nhận quen biết bọn họ thì sẽ tốt hơn.

“Anh... anh đừng có nói với em, bà chủ bảo anh cùng với... anh ta...”, ngón tay không nên chỉ về phía đó, cô hạ tay xuống, nhìn lướt một cái, “cùng với anh ta thực tập?”.

“Khốn kiếp! Thực tập cùng bản thiếu gia thì làm sao nào?” Ngừ khí không vui từ phía sau truyền đến: “Cùng với tôi, so với cái cô ni cô nào đó rõ ràng đạo hạnh rất thấp lại tự cho rằng mình cao siêu thì không tốt hơn sao?”. Khốn kiếp, không phải đã bảo cô đừng có xuất hiện tùy tiện trước mặt bản thiếu gia sao? Tôi đã nói với lão thái bà bảo cô tránh xa nơi này một chút rồi cơ mà. Chẳng lẽ cô lại thích cái chốn khói hoa này đến thế?

“...” Đúng vậy, là đạo hạnh của cô thấp, lại tự cho rằng mình cao, nhưng mà, rất muốn nhắc nhở anh một tiếng, những thứ hooc môn anh phát ra trên người kia vẫn là do cô thiết kế, đáng về uế oải, chán chường cũng rất đẹp mà.

“He! Nhưng mẹ cậu nói, cậu chỉ có thể chịu trách nhiệm chỉ đạo công việc ở trên giường thôi mà.” Huỳnh Nhất Nhị vừa cười vừa quay lại buông ra một câu, huynh đệ dùng để làm gì chứ? Đồ phá đám!

“Đúng là hiểu con không ai bằng mẹ!” Ni cô nào đó lập tức gạt đầu tán thưởng. Bà chủ câu lạc bộ còn đáng sợ hơn cả đáng sợ, đối với việc giám sát con trai mình thì vẫn phải là kinh thiên địa, khóc quỷ thần.

“Khốn kiếp! Cô dám gạt đầu bừa bãi tiếp xem, bản thiếu gia...”

Cái cốc đầu của Trác Duy Mặc đã giờ qua đỉnh đầu cô liền muốn làm động tác giáng xuống, cô neho mắt lại, rụt cổ, chờ đợi hành động bạo lực tiếp theo.

Anh thu hồi cái động tác trừng phạt hơi tự nhiên thái quá lại, mặc cho nó ngượng ngùng dừng lại giữa không trung, chỉ cau mày lại, nhìn người nào đó không chút phản kháng, mặc cho anh xử phạt. Dường như nếu cái cốc này hạ xuống, thì tức là cô đã chịu trách nhiệm với lời bừa bãi nói về anh. Nếu như cô xin lỗi rồi, biết sai rồi, thì anh cũng sẽ không nên nhỏ mọn tức giận nữa. Chẳng lẽ hai người bọn họ sẽ kết thúc vậy sao? Vậy có phải tốt nhất vẫn là khôi phục lại trạng thái quan hệ như trước đây, cái loại quan hệ nửa xa lạ, gặp nhau thì chào hỏi một câu, có khi lại thấy phiền phức khi lướt qua nhau? Bản thiếu gia khi nào lại dễ bị xua đi như thế? Nếu muốn xin lỗi, Hồ Bất Động, cô chỉ có thành ý đến thế này thôi sao?

Hít một hơi thật sâu, anh miễn cưỡng hạ tay xuống, rút điều thuốc trong miệng ra, tiện tay ấn lên trên tường, lẩm bẩm nói với Huỳnh Nhất Nhị một câu: “Ngày mai cậu tự chuyển đến, bản thiếu gia đi trước đây”.

Trác Duy Mặc nhét hai tay vào túi quần, rào chân bước đi, chẳng muốn nhìn cái người đang rúm ró chờ đợi kia một cái.

Huỳnh Nhất Nhị nhìn Hồ Bất Động vẫn đứng ngây ra tại chỗ, ngẫm nghĩ xem mình có thể được cốc cô thêm cái nữa không. Dù gì, cả người này mỗi khi làm chuyện có lỗi với anh cũng luôn bị trừng phạt như vậy, chẳng phải hiếm hoi gì. Chỉ cần cái người đó tùy tiện suy nghĩ lung tung, anh luôn có quyền cốc đầu cô ta một cái.

“Em nhân lúc không có anh, ức hiếp Duy Mặc sao?” Một câu nói về như giễu cợt bay ra từ miệng Huỳnh Nhất Nhị.

Cô ngây ra, từ từ mở mắt, phát hiện người nào đó muốn tính sổ với mình đã đi xa rồi, nhếch nhếch khóe môi: “Em có hối lỗi mà”.

“Em có sao?” Anh dùng ngữ điệu bình thản như để thể hiện rõ ràng sự không tin tưởng của mình.

“Hối lỗi... em đã bị báo thù rồi, còn không coi là đang hối lỗi sao?”, cô cắn cắn khóe môi.

“...”

Cô chán nản nhún vai, cười cười, vỗ vào vai anh: “Em nói với anh nỗi đau cắt da cắt thịt của em nhé. Sau này nhất định không được bắt nạt người khác, nếu không thì chắc chắn sẽ bị báo thù ngược lại. Em đã biết là em không nên nói với anh ta rằng, nếu như anh ta không gặp xui xẻo, em đã không để ý tới anh ta”.

Câu nói này tệ hại thế nào, đến bây giờ cô mới thể nghiệm được.

“Bố từng nói nhân quả báo ứng, nhất định chính là chuyện này! Nếu không phải là em xui xẻo, nếu không vì Phan Đoàn, anh ấy cũng sẽ không để ý đến em, anh ấy cũng sẽ không chọn đúng em làm tài liệu giáo dục phản diện. Điều anh ấy muốn chỉ là một người vừa hay có số mệnh Thiên Sát Cô Tinh, lại rất tin tưởng vào nó. Em là ai, là mèo, là chó, là kẻ thối nát thế nào, căn bản không quan trọng.” Những lời này có phải là rất quen tai không? Cô rất muốn nghe Lăng nói lại lần nữa, nói cô đối xử như vậy với Nhất Nhị. Hóa ra cảm giác bị đối xử như vậy lại tệ hại đến như thế, sao anh có thể nói không để ý được chứ?

Vì sao cô lại rất dễ ý, một nghìn lần dễ ý, một vạn lần dễ ý? Lẽ nào lòng dạ của con gái thật sự nhỏ hơn của con trai sao?

Huỳnh Nhất nhị yên lặng nghe cô kể lể, cho đến khi nhìn thấy hai bờ vai cô run run, lúc này mới hé miệng: “Lên xe chứ!”.

Cô nhìn yên sau chiếc xe đạp của anh, ánh mắt có chút ngập ngừng.

“Vội tốc độ của xe đạp, anh dám chờ em.” Tốc độ của xe máy nhanh như vậy, anh có muốn rò ga một cái, cũng thực sự không yên tâm, lại cứ phải lo lắng cho một người ở phía sau.

Cô hơi ngây người, nghĩ lại trước đây cô thường hay trách móc, người ngồi ghế sau xe máy của anh từ trước đến nay đều không phải là cô. Chiếc xe cà tàng của cô rất hay hỏng, anh luôn để cô chạy phía sau anh. Cô chưa từng nghĩ tới lý do, chỉ cảm thấy anh đối xử với cô thật không tốt, không muốn đuổi theo nữa. Sự thực cũng chứng minh, tốc độ chuyển mục tiêu của cô cũng rất nhanh. Cô luôn không thể có biện pháp khiến mình tốt hơn lên trong thời gian ngắn nhất, cái sức khắc phục nhược điểm của cô chỉ giống như con gián vậy.

Bây giờ, cô lại than thở với anh những ảm ức trong lòng mình, vì sao anh vẫn không chịu than phiền với cô một câu. Những thứ này đều không liên quan đến anh, sao lại đem những chuyện của cô đến để làm phiền anh. Mớ bòng bong của chính mình anh đã không kịp xử lý rồi, quan hệ trong nhà thì linh tinh lộn xộn, công ty thì phá sản, anh bị ném ra khỏi nhà... Những chuyện này, anh luôn dùng giọng điệu nhẹ nhàng, thân thiện không chút dễ ý để nói với cô. Vốn dĩ, cô sẽ cho rằng, anh chỉ muốn bảo cô đừng đi lo những việc vớ vẩn của người khác. Vậy mà bây giờ...

Anh đang muốn bảo cô đừng lo lắng sao?

Cô trèo lên phía sau chiếc xe đạp một cách khó khăn, ngồi lệch trên yên sau, hai tay tóm lấy vạt áo sơ mi của anh, chân phải của anh bắt đầu đạp, chiếc xe lăn bánh trên đường theo động tác chân nhịp nhàng.

Một cơn gió lạnh thổi qua tai, cô dường như cảm thấy tình nguyện trốn sau lưng anh. Phong cảnh trước mặt, cô chẳng muốn xem một chút nào.

“Này...” Qua một lúc rất lâu, anh mới lên tiếng.

“Hả?” Cô đáp lại.

“Sau này, đừng có chuyện gì cũng đều nói với anh nhé.”

“... Vì sao?”

“Em không dễ ý rằng, khi em như vậy sẽ khiến anh cảm thấy...”

“Cái gì?”

“Em dường như coi anh là bạn bè rồi.”

“...”

“Là bạn bè thì không có chuyện gì là không thể nói, hử?” Anh hơi quay đầu nhìn cô.

“...” Cô cúi đầu cứng đờ, nhìn mặt đường lùi dần về phía sau, không nhanh, không chậm.

“Tiểu quý nhà em, tìm thấy chưa?” Anh đổi chủ đề.

“Vâng, tìm thấy rồi!”

“Sự trong sạch vẫn còn chứ? Vẫn chưa bị người khác cướp đi chứ?”

“... Chắc chắn là bị người xấu bắt nạt rồi, bố của nó an ủi một chút thì sẽ ổn thôi.”

“Tình yêu của bố thật vĩ đại, vì sao bố anh lại không an ủi anh nhỉ? Tốt xấu gì anh bây giờ cũng coi là bị hót ra khỏi cửa rồi.”

Tay cô ghi lên sống lưng anh, vẽ chữ gì trên đó, khiến cho anh phải kháng nghị.

“Oa, em viết cái gì thế? Nhiều nét như vậy, anh chẳng đoán được là chữ gì.”

“Không đoán ra được thì thôi.”

“Ngày mai anh phải chuyển nhà.”

“Chuyển nhà?”

“Anh chẳng phải đã nói với em, anh bị hót cổ ra khỏi cửa rồi sao? Anh rề anh nói, anh ta không có hứng thú nuôi một đứa ăn bám”

“Anh ta và chị Nhất Nhất hòa hợp rồi sao?” Cái chuyện sợi dây nhân duyên gì đó, chắc chắn không phải là trở ngại giữa bọn họ, cô bây giờ còn rõ hơn bất cứ người nào khác.

“Hòa hợp? Ai biết được, có lẽ sẽ có một ngày nhĩ.”

“Anh muốn chuyển đi đâu?”

“Kí túc xá của câu lạc bộ trai bao.”

“Hả? Từ khi nào còn có cả cái thứ đó nữa? Anh thực sự muốn đi làm trai bao?”

“Chưa từng làm qua, thử xem sao.”

“Cái thứ này cũng có thể thử sao...”

“Em không thích như vậy ư?” Ngữ khí thăm dò.

“Phải rồi, đương nhiên là em thích!” Ngữ khí châm biếm.

“Anh cũng cảm thấy vậy, phải rồi, hàng xóm phòng anh chính là VIP đó, mẹ Duy Mặc dường như rất mong anh chuyển đến đó thì phải.”

“...”

“Sao vậy?”

“Không, đột nhiên cảm thấy hơi lạnh lạnh.”

“Két!” Tiếng phanh xe vang lên.

Cô ngẩng đầu, phát hiện mình đã đến dưới nhà. Cô nhảy xuống khỏi xe, muốn nói điều gì, nhưng lại mím môi lại. Một lát sau, cô nói: “Chuyển nhà có cần em giúp gì không?”.

Môi anh cong lên mấy phần, nhưng cũng không phải quá vui vẻ: “Không cần, đồ của anh cũng không nhiều mà”.

“Vậy, em lên trước đây?” Cô chỉ chỉ lên lầu, hỏi anh.

Anh mỉm cười, gật gật đầu, nhìn cô đi lên, cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng của cô nữa, mới móc bao thuốc trong túi quần ra, châm một điếu. Một lúc lâu sau, anh mới cất lên một tiếng, cười nhạt chính mình: “Làm gì vậy, tự nhiên lại khách sáo đến mức bản thân mình cũng không quen nổi, thật đáng chết”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Hồ Thuyết (hạ)

“Tin thì có, không tin thì không có.”

Cô mở cửa nhà, cởi giày ra, đang định đi vào bên trong, thì thấy bố mình đang nhận điện thoại trong phòng khách đột nhiên hét lớn: “Quay về rồi, quay về rồi! Cậu tìm nó có chuyện gì sao? Có hay không có, cậu cũng nói với tôi đi, cái gì cũng không nói là có ý gì chứ?”.

Cô vừa nghe thấy, liền cau mày lại, từ từ cởi giày.

“Bất Động, con nhận điện thoại đi!” Ông bố sáng nắng chiều mưa định vứt bỏ nhiệm vụ vĩ đại phi nhân loại là giao tiếp với vị sư đệ có một không hai của ông ta, cứ hướng ra phía cô ở ngoài cửa nhìn liên tục.

“Tôi còn đang cởi giày.” Cô phui bụi ở chiếc quần, tiếp tục gỡ chiếc giày còn lại ra khỏi chân.

“Vậy bố để điện thoại ở đây, con cởi giày xong thì nhận nhé, bố đi tắm đây.” Để rũ sạch trách nhiệm với cái điện thoại, ông ta đặc biệt phóng to âm lượng lên đến mấy lần, từ trên sofa chạy đến bên cửa, lén lút báo cáo với con gái: “Con lại làm chuyện có lỗi gì với sư thúc nhà ta rồi hả. Con chẳng phải nói đã đưa Phan Đoàn tới chỗ cậu ta rồi sao? Cậu ta làm gì mà từ một giờ trước cứ liên tục gọi điện về nhà, mỗi lần đều chỉ vút cho bố năm chữ ‘cô ấy về nhà chưa’. Sau đó, đến năm chữ đó cũng tỉnh lược đi, dùng ngữ điệu như đòi nợ hỏi ‘về chưa’. Bố đối phó không nổi nữa rồi, phải đi tắm lấy lại sinh khí đây. Lạnh băng băng thế này, chết cóng bố rồi”.

Ông bố oán trách xong, liền chạy thẳng vào phòng tắm.

Cô nhìn chiếc điện thoại đặt trên bàn, tiếp tục những động tác cời giày chậm rãi. Cởi xong giày, cô đi vào phòng khách, rót một cốc nước ấm rồi chậm chậm uống. Uống xong nước, cô lại quay vào phòng, chậm chậm thay quần áo. Sau đó cô ngáp một cái, chậm chậm đi đến bên ghế sofa, ngồi xuống, cầm chiếc điều khiển bắt đầu chọn kênh tivi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, cô đã mở tất cả các kênh một lượt từ đầu đến cuối, còn dừng lại ở mấy tiết mục giải trí là cái một lúc, sau đó ánh nhìn của cô mới chuyển đến chiếc điện thoại bị vứt ở một bên. Cô nhăn mày lại, dùng chân đá nó ra xa. Mãi đến khi bố cô từ trong phòng tắm lau đầu đi ra, nhìn chiếc điện thoại đặt ở một bên, vẫn chưa được nhắc lên: “Con gọi xong điện thoại rồi sao không chịu đặt lại cho tử tế?”.

“Á? Con quên mất!” Cô nhìn chiếc điện thoại một cái, lập tức nhắc ông nghe, áp vào tai.

Không có tiếng nhạc chờ kéo dài cuộc gọi, không có tiếng tút tút ngắt cuộc gọi, cô cắn chặt môi dưới, ép giọng nói của mình nghe có vẻ bình thường như không có chuyện gì: “A lô?”.

Không có người đáp.

“A lô!”

Đầu kia vẫn trống trải, dường như không có thứ gì cả.

“A lô!!!” Cô cau mày lại, xem ra cô suyt chút nữa lại nghĩ nhiều rồi, còn cho rằng anh sẽ đợi máy cho tới khi cô hết giận dỗi. Cũng đúng thôi, cô là một người chẳng có ý nghĩa gì cả!

“...” Một tiếng hô hấp nhịp nhàng từ trong ống nghe bay đến, sau đó, là một tiếng rên rỉ nghe rất khó chịu, “Mm... ừm”.

Anh lại ngủ quên ư? Nửa đêm nửa hôm gọi cô đến nghe tiếng rên rỉ trong giấc mộng của anh sao? Nghe hay thì sao chứ, đầu phải là đặc biệt phát ra cho cô nghe, xì!

“... Em về nhà rồi?” Lại im lặng một hồi lâu, anh dường như đang tìm lại ý thức. Sau đó, anh dùng cái ngữ điệu siêu nhiên mà mơ màng hỏi.

“Về từ lâu rồi!” Cô đã về đến nhà từ lâu, nhưng mà... nghĩ ra rồi, anh không có số điện thoại của cô, đây cũng là lần đầu tiên, cô nghe thấy tiếng của anh trong điện thoại. Thật là bay, bay, bay, bay!

“Ừ! Ngủ nhé!” Anh dường như không nhớ chút gì đối với khoảng thời gian chờ đợi trống trải kia.

“Cạch, cạch!” Xác nhận xong vấn đề, anh nhanh chóng dập luôn điện thoại.

Cô kinh ngạc nhìn chiếc điện thoại đã bị ngắt máy, chửi rủa một tràng tục tũn, và nhìn bố mình đang đứng bên cạnh há hốc mồm: “Làm gì vậy! Chưa từng thấy tôi chửi bậy à! Khốn kiếp!”.

Đối với sự nghiệp giáo dục con gái, ông ta đã không còn bất cứ hy vọng nào nữa: “Không phải chuyện đó. Con đừng nói là khi này sư đệ đang ngủ mà vẫn nói chuyện với con đấy nhé?”. Lẽ nào thói quen xấu của sư đệ, ngủ rồi đến sấm đánh cũng không tỉnh, không nhận thân quen, lại thay đổi rồi ư?

“Vậy thì sao chứ, anh ấy vẫn chẳng phải là ngủ chết rồi hay sao!” Cô lăm bằm dập điện thoại, quay đầu trừng mắt nhìn bố mình, lúc này mới nhớ ra một vấn đề quan trọng: “Phạm Đoàn, là do ông mang lên núi sao?”.

“Hả?” Nhắc đến chuyện này, Hồ Thước dùng cánh tay đang lau đầu lại: “Ừ, là bố sau khi phán mệnh cho nó, đưa nó lên núi, để Thiên Lư nuôi dưỡng nó”.

“Sao bố phải hại người ta như vậy chứ?”

Hồ Thước im lặng một hồi, thu lại khuôn mặt te tòn quen thuộc thường ngày.

“Nó mới chỉ là một đứa trẻ, đã bị ông nói năng lung tung, định ra cái số mệnh đó! Cái gì mà khắc cha mẹ, ông có biết là ông hại Phạm Đoàn nhìn thấy mẹ cũng không dám nhận, còn bị bố dượng của nó ghét bỏ. Nó bị thay thế bằng một đứa trẻ khác không có quan hệ máu mủ, ngay đến tư cách muốn chăm sóc em gái của mình, người khác cũng không cho nó! Chính là bởi vì ông, đều là do ông! Ông nhất thời nói năng không suy nghĩ, hại nó...”

“Cứ coi như bố không nói, không có nghĩa là người khác cũng sẽ không nói!”

“...”

“Đầu phải chỉ có mình bố làm nghề phán mệnh, không có bố, lẽ nào sẽ không có người khác sao? Chỉ cần gia đình nó tin vào cái thứ đồ chơi đó, nó cuối cùng vẫn phải bị cho đi thôi.”

“...”

“Cho nên, bố mới đưa nó lên núi, vốn nghĩ đợi nó lớn một chút, rồi sẽ nói những chuyện này cho nó, ai ngờ được Thiên Lư lại chiều nó như vậy, lại

thuận theo ý nó mà cho xuống núi.”

“Nó không xuống núi thì ông định giấu nó đến bao giờ? Ông thật sự coi nó là nghiệp chướng, muốn giữ nó ở trên núi cả đời sao?”

“Xuống núi biết được những chuyện này rồi thì sao chứ? Nó có phải là nghiệp chướng hay không căn bản không quan trọng. Quan trọng là, mẹ của nó đã không cần nó, gia đình đó vốn dĩ không dành vị trí cho nó, nó mãi mãi sẽ không chen được vào, chỉ uống công mà thôi.”

“...” Cậu ta đích xác là đã thử chen vào đó, ấy thế lại thất bại rồi khóc lóc tùm lum trong lòng cô. Cô nhớ lại lần đầu tiên khi cô gặp thẳng nhóc, nó hưng phấn hò hét muốn tìm mẹ. Cũng coi như đã hiểu rõ, vì sao bọn họ hết lần này đến lần khác lặp liếm chuyện Phạm Đoàn tìm mẹ. Rõ ràng đã biết sẽ thất bại, vậy vì sao còn đưa nó xuống núi?

“Bất Động!” Bó cô khẽ gọi.

“Hả?” Cô đáp lại có chút uể oải.

“Cách Thiên Lưu xa ra một chút.”

“...”

“Chắc là con biết chứ? Cậu ta chỉ là muốn...”

“Tôi biết, anh ấy muốn chứng minh cho Phạm Đoàn, nó không phải là nghiệp chướng, đúng không?”

“Bố biết, cái người đó khi biết chuyện của con sẽ không có lòng tốt, đã cố tình ức hiếp con gái bố thế này!” Cho nên ông ta có chết cũng không muốn để cậu ta tiếp cận con gái mình, cố sức lấy cái vai vế gì đó ra để ngăn cản. Nực cười! Con gái của ông ta mà, làm sao có thể tùy tiện bị cái người lạnh như băng kia động đến chứ, lại còn đòi loạn luân nữa, hừ!

“Bố, số mệnh, cái thứ vớ vẩn đó, thực sự có không?”

“Tin thì có, không tin thì không có.” Một câu trả lời rất thô, nhưng lại rất thực tế. Có người tin rồi, cho nên, ông ta chỉ có thể thuận nước đẩy thuyền, đưa Phạm Đoàn lên núi. Cũng có người không tin, cho nên, ông ta mới bị thua cuộc, phải cam tâm tình nguyện bị bà chủ câu lạc bộ chỉ vào mũi mà chửi rủa, phải mang con gái của mình ra mà làm cô dâu đợi ngày của con nhà người ta.

Ông ta là một người xem số, nhưng nếu hỏi bản thân ông ta tin hay không, có thể đến ông ta cũng không rõ. Ông ta chỉ có nghĩa vụ đem kết quả ông ta tính được ra báo cho người khác. Chuyện sau đó thế nào, đều do mỗi người tự tạo nghiệp cho cá nhân mình. Nhưng mà, có vài người rất không biết lý lẽ, rõ ràng muốn người ta tính, nhưng lại chỉ muốn nghe những điều tốt lành, mặc dù những lời tốt lành này là giả, nhưng lại rất thuận để lọt vào tai.

Ông ta lần đầu xuất thế, cũng coi là hiểu được chuyện nhân tình thế thái, biết đem những lời sư phụ dặn dò “không được nói dối, không lộ thiên cơ” mà gọt sang một bên. Có lẽ là những lời cát tường giả dối lúc đầu nói nhiều quá rồi, cho nên hại vợ mắc bệnh nặng qua đời cũng chẳng dám nói, còn hại cả con gái có cái quái mệnh như thế này mà được sinh ra.

Chẳng trách từ sau khi sư phụ qua đời, sư đệ cứ thấy người lên núi cầu xin xem mệnh là cau mày, khuôn mặt lạnh lùng, không mời trà, không rót nước, chỉ ném ra một chữ “cút”. Cho nên mới nói, cái Huyền Phái của bọn họ, nếu được giao vào trong tay của sư đệ, có lẽ cũng “huong tiêu ngọc vẫn”* như vậy. Làm gì có thầy số nào từ chối xem số mệnh cho người ta chứ. Ngày ngày chỉ ở trên núi vui thú cùng các loại thảo dược, nhàn nhả sống qua ngày tháng, những học thuyết lý luận của sư phụ kia cũng bị cậu ta gọt sang một bên. Có một lần, ông ta còn thấy sư đệ lấy sách của sư phụ để kê góc bàn, thể diện của lão tổ tông đều bị cậu ta làm mất sạch rồi. [* Là câu nói để chỉ người con gái đẹp bị chết.]

Ông ta cho rằng trong đầu óc sư đệ chắc là thiếu sợi dây thần kinh nào đó, khiến cho cậu ta đối với cái gọi là số mệnh không thể nào thông suốt được. Kết quả, người này khi nhìn thấy ông ta ôm Phạm Đoàn lên núi, chỉ nhìn thẳng nhóc một cái, không nói lời nào, liền giữ nó lại. Chỉ trách ông ta khi đó nhất thời kích động, lỡ mồm nói một câu.

“Tôi nói này sư đệ, số mệnh đó của con gái tôi, cậu xem còn có thể cứu được không?”

Lúc đó sư đệ nhìn ông ta một cái: “Có quan hệ gì tới tôi chứ?”

“Tốt xấu gì nó cũng là sư đệ của cậu mà, cậu giúp tôi lục tìm trong đồng sách của sư phụ có cách gì có thể thay đổi số mệnh không nhé! Sư phụ chẳng chịu cho tôi xem, cũng đủ biết ông ấy thiên vị cậu!”

Cậu ta đưa ánh nhìn lạnh lùng rồi đi, nhìn tới chỗ sách kê dưới chân, ra hiệu ông ta không cần thừa lời thêm nữa, có thể cút đi được rồi.

“Đừng có như vậy mà, sư đệ, cậu tốt xấu gì cũng nên giúp tôi đưa ra chủ ý chứ. Tôi biết cậu chắc chắn học trộm được không ít tuyệt chiêu của sư phụ!”

“Hừ! Vậy ông cứ đưa cô ấy đến am ni cô mà ở trước mấy năm đi.”

“Am... am ni cô? Cậu muốn chết à! Tôi bảo cậu giúp con gái tôi thay đổi số mệnh, cậu lại đi đem nó vào am ni cô ở? Vậy chẳng phải là càng không gặp được đàn ông sao, thế mới thực là Thiên Sát Cô Tinh đấy!”

“Đưa hay không đưa, ông tự mình quyết định. Cút!”

“Vây... vậy... vậy... nếu như tôi đưa nó vào am rồi, khi nào thì cậu giúp nó...”

“Rầm!” Cánh cửa sập lại, ông ta bị tổng cổ ra ngoài.

“Đợi khi tôi rảnh!” Bên trong truyền ra một tiếng nói rất không có thành ý.

Thế là, dựa vào nguyên tắc tấm lòng yêu thương con cái của cha mẹ trong trời đất, ôm niềm tin có thể cứu ngựa chết thành ngựa sống, ông ta nhẫn tâm đạp khuê nữ nhà mình lên am ni cô trên núi, bắt cô ngâm nước mắt mà đi. Kết quả Hạ Thiên Lư kia lại thực sự rất “bận”. Sự rảnh rỗi của cậu ta đến hai năm cũng chẳng lối ra nổi. Nhưng con gái của ông ta cũng không phải là ngọn đèn thiếu dầu. Cuối cùng sau hai năm, cô ta cũng giậm chân hết lớn “tôi phải ăn thịt”, rồi lập tức lăn xuống núi. Ông ta thờ dài một cái, coi như chấp nhận. Nếu như thực sự có thể thay đổi số mệnh dễ dàng như vậy, thì lúc đầu đã không phải đưa Phạn Đoàn lên núi rồi. Số mệnh, cái thứ này, vẫn nên để nó “không tin thì không có” đi.

Nào biết được rằng, mấy năm sau, Hạ Thiên Lư cậu ta đột nhiên lại rảnh rỗi? Mà phương thức để thay đổi số mệnh của cậu ta cũng thực sự quá khác người, lại đi tìm con gái ông ta để loạn luân? Được rồi, ông ta thừa nhận ông ta bị dọa cho sợ rồi. Ông ta nhìn thấy cái kẻ lạnh lùng đó lại giúp con gái mình gấp rau, đắp chăn; nhìn thấy cậu ta lại biết cầm ô chạy đi tìm con gái mình; nhìn thấy ánh mắt thường ngày ra đến mấy giờ đồng hồ để ngắm cảnh của cậu ta lại có thể dõi theo con gái mình mà chạy loạn lên khắp nơi. Đáng khủng bố nhất đó là lời của bà chủ câu lạc bộ... Hạ Thiên Lư là sư đệ của nhà ông? Ông hỏi cậu ấy ở chỗ tôi đây làm gì? He, lúc mới bắt đầu cậu ấy nói muốn để cho một người chẳng ra làm sao nhìn thẳng vào mình, nhưng mà sau này, cậu ấy nói với tôi...”

“Nói, nói, nói cái gì?”

“Cậu ấy muốn học yêu đương như thế nào.”

“Hả? Yêu đương? Nghĩa là sao chứ?”

“Yêu đương? Quá trình rất phức tạp, một tiếng rưỡi cũng nói không rõ hết được, nhưng kết quả thì tôi có thể nói cho ông.”

“Kết quả?” Vừa nghe đã biết là chẳng phải kết quả tốt đẹp gì.

“Đại khái chính là, nhà ông sẽ bớt đi một tiểu xử nam và một tiểu xử nữ đó.”

“Phụt!”

Lúc đó ông ta chắc là bị thiếu hồng mắt sợi dây thần kinh nào đó, mới đi đề cập đến chuyện thay đổi số mệnh của con gái mình với tên hồn thể ma vương kia. A đi đã phật! Bây giờ ông ta chỉ mong cái ông phật lớn đó mau mau quay lại trên núi mà thôi.

Tục ngữ nói rất hay, “mời thần thì dễ tiễn thần thì khó”. Tới giờ, ông ta mới thể nghiệm được sâu sắc nỗi khổ sở ẩn chứa trong câu nói này.

“Bố! Bố! Bố đang nghĩ cái gì đó? Sao cứ trợn mắt lên như vậy? Mặt mũi trông rất khổ sở, dờ cười dờ khóc, méu méu máo máo cái gì đó?” Cô vừa kéo ý thức của người nào đã bay đi rất xa trở lại, nhìn một cái chiếc ti vi đã chẳng còn chương trình gì, chuẩn bị lên giường đi ngủ. Kế hoạch tiểu thuyết ngôn tình của cô vẫn chưa được thực hiện.

“Bất Động!” Hồ Thước gọi con gái mình lại.

“Gi vậy?” Cô quay đầu, ngược nhìn khuôn mặt vô cùng chán thành nhưng lại khiến cô cảm thấy thật đáng sợ: “Bố không thích hợp với cái biểu cảm này đâu”.

“Con đừng để ý bố có hợp hay không, con đồng ý với bố nhé, nhất thiết không thể...”

“Không thể làm gì?”

“Không thể cùng cậu ta...”

“Ai chứ?”

“Bất luận là như thế nào, cũng phải làm tốt biện pháp an toàn! Đây là giới hạn chịu đựng lớn nhất của bố rồi! Hu hu!” Nói xong, ông ta liền nhảy xuống khỏi sofa, lao vào trong phòng.

“Này! Bố! Những lời lẽ nghiêm túc thế này cũng không thích hợp với bố đâu!” Cô nhìn bố mình đột nhiên òa khóc chạy vào trong phòng, bĩu bĩu môi: “Biện pháp an toàn à? Là thứ gì chứ? Chẳng hiểu gì cả!”. Suy nghĩ của cô rõ ràng vẫn rất nghiêm túc dừng lại ở cái chủ đề về số mệnh gì đó. Nhưng sự thực trước mắt cô lại chứng minh... vấn đề này hoàn toàn không thể cùng trao đổi với một người có tư duy nhảy cóc như bố cô.

Có lẽ trong đầu đang có quá nhiều vấn đề lộn xộn, rối rắm, hoặc cũng có thể do những cuốn truyện ngược trong tay cô chưa đạt tới mức độ “ngược luyện tình thâm”? Thực đúng là “có ở trên giường mới thấy chuyện thật”, chẳng trách ngay từ đầu, Phạn Đoàn sau khi xem xong loại sách này thì cứ gắng sức tiến cử, bắt cô phải đọc cho cẩn thận, nhưng cô đối nhưng thứ tình cảm quyến luyện dạng thực vật kia, rõ ràng không có hứng thú sâu sắc như Phạn Đoàn. Cuối cùng đầu không nổi với con buồn ngủ mẫn liệt, cô ngọe đầu ngủ mất.

Phạm Đoàn không ở nhà, cô không cần phải giúp nó chuẩn bị bữa sáng, thế là cô ngủ say như chết. Mãi cho đến khi tiếng chuông điện thoại ồn ào làm cô thức giấc, cô mới neho neho mắt, móc điện thoại từ dưới gối ra, ấn vào phím nhận cuộc gọi, ghé điện thoại vào bên tai: “Mm... ai đó?”

“Cô vẫn còn đang ngủ sao? Cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

“Mm...? Mấy giờ rồi?”

“Cô mở mắt ra mà nhìn xem, bên ngoài trời đã tối hay chưa!”

“Ha!” Cô ngáp dài một cái: “Tối qua tôi bị ‘ngược’ muộn quá. Ý! Bà là ai vậy?”

“Hừ! Giờ mới biết hỏi lão nương là ai à?”

“... Được rồi, bà không cần trả lời tôi nữa. Bye bye! Tạm biệt! Vĩnh biệt!”

“Cô dám thì cứ thử dập điện thoại của lão nương xem.” Trong ống nghe phát ra tiếng hét đáng sợ của bà chủ câu lạc bộ: “Tối qua chẳng phải gan cô rất to sao? Trong thời gian Thiên Lư tiếp khách mà lại dám xông đến kéo khách hàng của lão nương ra”.

“...” Đó là hôm qua cô cũng có chút dũng khí, lại cộng thêm kết quả lên men của tinh thần chính nghĩa đối với chuyện của Phạm Đoàn.

“Lại còn dám trước mặt khách hàng của lão nương liếc mắt đưa tình với Thiên Lư?”

“...” Liếc mắt đưa tình? Chuyện này cô phải kháng nghị: “Đưa, đưa cái con khi ý, tôi còn chẳng nhìn anh ấy lấy một cái!”

“Cô không có sao? Cô có dám thề rằng, cô không hề thấy ánh mắt dạt dào tình cảm, u sầu tới nao lòng mà vẫn ngập tràn xuân sắc của Thiên Lư không?”

“... Sao mà so với những thứ tôi nhìn thấy lại hơn nhiều như vậy.” Cô nhiều nhất cũng chỉ nhìn thấy ba chữ mà thôi, làm sao một người không có mặt tại hiện trường, lại có thể đưa ra được nhiều hình dung từ mỹ miều như thế nhỉ?

“Cô còn dám nói là cô không nhìn thấy!”

“Được thôi, tôi thừa nhận tôi có liếc qua một cái. Nhưng vậy thì sao chứ?”

“Vậy thì sao chứ? Người khách đó chạy đến khiếu nại với tôi, cô nói tôi có thể nói ‘vậy thì sao chứ’ không?”

“Nhỏ mọn vậy sao? Cô ta, cô ta muốn thế nào?”

“Cô ta bảo Thiên Lư sau này khi tiếp cô ta đều phải thể hiện cái biểu cảm như vậy cho cô ta xem.”

“Phù!” Cô thở phào một cái: “Việc đó đâu phải là việc tôi có thể giúp được, bà cứ bảo anh ấy lộ cái biểu cảm đó cho cô ta xem chẳng phải là được rồi sao. Kể cả là thể hiện vẻ mặt tươi cười như hoa, anh ấy cũng không phải là chưa từng diễn qua”.

“Vấn đề là Thiên Lư nói...”

“Cái gì?”

“Không muốn.” Bà chủ câu lạc bộ lạnh lùng đáp: “Cậu ấy nói cậu ấy không muốn thể hiện thứ tình cảm đó cho cô ta xem”.

“... Nếu như bà muốn tìm người đánh anh ấy, chuyện này tôi có thể giúp được.” Luôn tùy tiện làm theo ý mình, chẳng để ý đến suy nghĩ của người khác, anh chính xác là rất cần có người cho một trận “giáo dục tình yêu”.

“Giáo dục Thiên Lư không cần phiền đến cô. Cậu ấy, tôi tự có cách dạy. Nhưng, cô vừa hại tôi phải bồi thường người khách kia một khoản tiền lớn. Khoản này vẫn là phải phiền cô trả.”

“Bà lại muốn tôi giúp bà làm cái việc tổn hại đạo lý gì đây!” Rõ ràng biết cô không có tiền, còn nhắc đến mấy chữ tệ hại này với cô.

“Lần này là một việc rất có đạo lý! Rất tốt! Nhưng tôi lại đồng ý với tiểu tử thối kia không cho cô vào câu lạc bộ rồi, phải làm thế nào đây? Ừm...” Bà chủ câu lạc bộ kéo dài giọng điệu, làm bộ suy nghĩ: “Thế này đi, nhân viên trong kí túc xá của lão nương còn thiếu một thím dọn vệ sinh, cô đến thay thế nhé”.

“Bà nói cái gì?” Nhân... nhân viên vệ sinh, bà ta muốn cô gái băng thanh ngọc khiết như cô đây xông vào hang sói làm nhân viên vệ sinh sao? Dám hỏi, cô còn có thể giữ được sự “trong trắng” của mình nữa hay không?

“Sao nào? Lần trước giúp tôi dọn phòng cho tiểu tử thối kia, cô chẳng phải làm rất tốt sao. Ai ya! Thật hiếm có đấy. Tôi phát hiện cô còn có một chút tác dụng. Dọn dẹp một phòng và dọn dẹp mấy phòng có gì khác nhau chứ. Tôi gửi địa chỉ vào tin nhắn cho cô rồi, hôm nay nhớ đến làm việc nhé. Bye bye!” Đang định ngắt điện thoại, lại dường như cảm thấy chầm chọc như vậy vẫn chưa đủ, đột nhiên bà ta cất lên một câu đùa cợt thâm ý: “Tôi nói này, nha đầu thối, cô biết Thiên Lư vì sao muốn chuyển nhà không? Hi hi hi hi!”

“Không! Bà chủ à, tôi muốn thương lượng với bà một chút, liên quan đến chuyện dọn dẹp vệ sinh kia!” Anh ấy dọn nhà nào có cần đến lý do chứ. Bây giờ, điều cô lo lắng là, nếu như tối hôm qua cô không nghe nhầm thì hình như Nhất Nhị cũng đã dọn đến kí túc xá rồi, mà VIP lại ở phòng bên cạnh anh ấy, vậy tức là...

Thượng đế ơi! Phật tổ ơi! Đúng là những hang hùm, hang sói đạt tiêu chuẩn, một bên trái, một bên phải, dường như chỉ cách nhau một khoảng lớn “sợi dây”, liên tục thay nhau công kích cô. Hơn nữa, bất cứ lúc nào cô cũng có thể rơi vào cục diện bị kẹp ở giữa. Cô có thể nhìn thấy trước tất cả, cô không muốn đi, không muốn đi, không muốn đi!!!

“Này, tôi đang nói với cô lý do Thiên Lưu chuyển nhà đấy, cô không thể thuận theo ý của lão nương hỏi một câu sao cho liên quan được à?”

“... Tôi hỏi rồi bà sẽ nói cho tôi biết sao?” Quá hiểu một người cũng là một tội ác lớn.

“Vậy cũng đúng, dù gì lão nương cũng sẽ không nói cho cô, nhưng mà, thực sự lý do đó rất đáng yêu! Hi hi hi hi!”

“... Cảm giác khi khiêu khích sự thèm muốn của người khác lại thú vị như vậy sao?”

“Thú vị chết đi được! Hừ, nhớ đến làm việc đấy. Bye bye!”

“Cạch!”

“Tút...”

Những điều con người không được như ý, có đến tám chín phần mười, chấp nhận đi! Haizzz...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Cãi nhau

“Em tìm anh để cãi nhau sao?”

Túi đựng rác, từng túi từng túi được ném ra bãi xử lý rác bên ngoài. Mỹ gói xếp chồng, từng hộp từng hộp được cho vào tủ cất trữ đồ ăn. Quần áo bẩn chất đống, từng chiếc từng chiếc được ném vào lồng máy giặt. Năm chiếc máy giặt được khởi động cùng lúc phát ra những tiếng rầm rầm, ục ục, đinh cả tai, nhức cả óc. Lau những giọt mồ hôi trên trán, cô tiếp tục dùng chổi lau nhà lau cọ những vết chân in trên nền gạch, nhân tiện thề với lòng mình. Cả đời này, cô sẽ không thích mấy gã trai bao nữa. Thật nên để cho những cô gái quen tiêu tiền kia đến mà xem thói ăn ở bẩn thỉu của những “bach mã hoàng tử” của bọn họ, một đám bề ngoài như vàng như ngọc mà bên trong thì lại vô cùng thối nát. Để họ biết đằng sau những khuôn mặt tươi cười đón khách đẹp đẽ kia, cất giấu sự thực kinh khủng như thế nào. Người ta nói “phía sau một người đàn ông thành công, luôn có một người phụ nữ tuyệt vời”, vậy thì phía sau đám đàn ông “thành công” này, chắc chắn là một thím dọn vệ sinh tuyệt vời, dốc sức tận lực đến gãy cả lưng!

Nhưng mà hứng thú của cô đối với việc trở thành một thím dọn vệ sinh tuyệt vời thì chẳng nồng nàn gì, chỉ hy vọng trước khi đám cảm thú kia tan làm, sẽ làm xong hết mọi việc, sau đó nhanh chóng rời khỏi đây. Đúng là nực cười, cứ coi như cô thần kinh có vấn đề đi nữa, cũng biết rằng bà chủ đang cô ý chính cô. Nếu cùng lúc, ba người đàn ông có quan hệ rồi rắm với cô xuất hiện ngay trước mặt, cô nên lấy cái chết để tạ tội thì sẽ dễ dàng hơn, hay là cứ cố gắng chào hỏi như với mấy người quen, cười đến mức mặt dày vô sỉ thì sẽ tốt hơn?

“Chị Hồ, từ trước đến nay em chưa từng thấy chị dọn dẹp vệ sinh chăm chỉ như thế này. Chị thích chỗ này như vậy sao?” Phan Đoàn vừa ăn bánh vừa ngồi tựa lưng vào chiếc ghế sofa dài trong phòng khách bắt chuyện với cô, không biết ông bố thần thông quảng đại kia đã dùng thứ gì để an ủi trái tim nhỏ bé yểu ớt của cậu ta. Cô nhìn cái bộ dạng thoải mái của cậu ta, không biết hôm nay cậu ta có phải đi học không nữa.

“Toàn mùi hôi, ai mà thích chỗ này được chứ!” Cô cắn răng thật chặt, tay dùng lực mạnh hơn nữa, phát ra mấy tiếng lau sàn “kin kít”.

“Mùi hôi?” Phan Đoàn khịt khịt mũi: “Phan Đoàn chẳng ngửi thấy gì cả?”.

“Em đương nhiên không ngửi thấy rồi, bởi vì tương lai trên người em cũng có cái mùi hôi này!” Cô hừ một tiếng lạnh lùng, mùi vị đàn ông hôi muốn chết đi được, khắp nơi đều là mùi hooc môn lên men bay tứ tung.

“Chị đừng dọa em, chị Hồ, Phan Đoàn rất thích mùi hương trên người bố, không muốn ngửi cái mùi nước hoa hỗn độn giống như của mấy anh cảm thú ở đây.”

“Em hy vọng ở trong cái xào huyết của đám cảm thú như thế này mà vẫn giữ được mùi hương tự nhiên thuần khiết sao? Suy nghĩ hết sức kì cục!” Đứng có ở trước mặt cô mà thể hiện mấy thứ nghĩa nặng tình sâu, thật chướng mắt!

“Vậy cũng đúng, bố cũng cảm thấy vẫn là không khí tự nhiên trong lành trên núi tốt hơn.” Phan Đoàn cắn miếng bánh, phát ra mấy tiếng nhai “lép lép”:

“Cho nên, chị Hồ, chị phải cố lên đó”.

“Cố lên? Lẽ nào chị còn chưa đủ nỗ lực sao?” Cô nhìn một lượt gian phòng khách đã được lau gần sạch, cảm thấy rất hài lòng với thành quả lao động của mình. Nếu đem đối chiếu với mấy cảnh lúc cô bắt đầu bước chân vào, trạng thái gian phòng như bây giờ thực sự có thể gọi là tiên cảnh chốn trần gian!

“Phạm Đoàn bây giờ chẳng thể mượn cớ để trì hoãn nữa rồi.” Cậu ta bỏ qua, không trả lời câu hỏi của cô, liền đi thẳng vào vấn đề chính: “Bố có thể sẽ quay về núi bất cứ lúc nào”.

Cô dừng động tác lau nhà lại, nhìn những vệt nước bắn chậm chậm lăn ra trên sàn nhà, trưng ra một nụ cười phô diễn: “Em đừng ngốc nữa, bố em đi đâu được chứ, anh ấy đã bán mình cho bà chủ câu lạc bộ rồi, bà chủ sẽ không để bố em đi đâu, người ta có hợp đồng đó, ông bố của em không thể không thanh toán mà đi như vậy đâu. Này, giúp chị nhìn điện thoại xem, bà chủ còn dặn làm gì nữa”.

Chuyển đề tài?

Phạm Đoàn lăm bắm trong miệng, liếc mắt nhìn bóng người ngoài cửa kính đang quẹt thẻ đi vào, bĩu bĩu môi, dựa lưng vào sofa: “Chị Hồ! Chị thừa nhận đi, chị rất thích bố em phải không? Hử?”.

“Con mắt nào của em thấy vậy chứ?” Sự phủ định không chút bất ngờ khiến Phạm Đoàn cười híp mắt lại.

“Hai con mắt của em đều thấy. Bởi vì, chị đang ghen với em”

“Cái gì?” Cô liền buông cây lau nhà xuống, chống hai tay vào hông, đứng trước mặt tên tiểu quý chẳng biết tốt xấu: “Em nói chị ghen với em sao? Một tiểu quý ngực không ra ngực, mông không ra mông, vạt mũi chưa sạch, lần đầu tiên phát dục còn chưa xong, chị ghen gì với em chứ!”. Làm người, chịu oan uổng còn có thể, chứ không thể hạ thấp phẩm vị của mình!

“Bởi vì chị cảm thấy so với chị, bố thích em hơn, cho nên chị bị mất thăng bằng, đúng không? Hử?”

“Chị bị mất thăng bằng à? Ha! Chẳng phải chị chỉ là bị lợi dụng sao, có gì mà phải mất thăng bằng chứ, mà đây đâu phải là lần đầu tiên, chị bị lợi dụng nhiều rồi.” Cô dựng thẳng cổ, còn nhớ rất rõ, khi còn nhỏ thì người ta lợi dụng để bố tính ra “thiên cơ”; khi người khác xem mặt, thì bị người ta lợi dụng lời ra để khuấy động không khí; còn có lần bị người ta coi là người truyền tin, nhờ đem đưa mấy bức thư tình cho Huỳnh Nhất Nhị; đến bây giờ lại thêm một lần nữa, bị người ta lợi dụng là tài liệu giáo dục phản diện.

“Dù gì cũng là con người mà, không phải lợi dụng người khác, thì là bị người khác lợi dụng, như thế này ít nhất cũng chứng minh chị còn có giá trị lợi dụng, chẳng phải rất tốt sao.”

Phạm Đoàn im lặng, nghe cô tiếp tục than phiền.

“Chỉ là, cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể bị ai đó thay thế mất, thực sự không tốt lắm.” Cô giảm nhẹ lực lau, lăm bắm một câu không thoải mái lắm.

“Bố! Bố đã nghe rõ điểm then chốt của vấn đề rồi chứ, phần còn lại, là chuyện của bố, con không quan nữa, con còn muốn tiếp tục làm một đứa trẻ bình thường.”

Một câu không phải là nói với cô, khiến cô thở ra một luồng khí lạnh, sợ hãi nhìn bóng người không biết đã xuất hiện từ khi nào đang phản chiếu dưới nền nhà, rồi lại nhìn sang Phạm Đoàn đang rút đầu, thè lưỡi, nhảy xuống khỏi chiếc sofa, định chạy lên lầu. Cô vội vàng mở miệng muốn giữ cậu ta lại, nhưng khi thấy bước chân nhanh nhẹn bội tín không có nghĩa khí, vui vẻ chạy mất, thì cô biết không có hy vọng nữa rồi, tốt nhất là nên tiếp tục lau nhà. Cô vừa rồi hình như không có nói lời nào không nên nói nhỉ?

Bóng dáng sau lưng khẽ chuyển động, nhưng từ đầu chí cuối chẳng nói câu nào. Cô cúi đầu lau sàn nhà, đợi anh lên tiếng trước, nhưng lại thấy anh khẽ chuyển bước chân, đi thẳng đến chiếc sofa trong phòng khác, ngồi xuống, chiếc áo vest rất thẳng trong thoáng chốc đã nhăn lại.

Độ cao vừa hạ xuống, ánh nhìn của cô từ từ thấp dần, lại thấy anh đang dùng một cặp mắt phong trần đánh giá mình, hai tay đan vào nhau chặn trước môi, cau mày lại dường như đang nghĩ cái gì đó. Cô bị nhìn đến mức tê dại đầu óc, hoàn toàn không thể đoán được anh đang hỏi tưởng lại chuyện quái dị gì, lại đang tính toán cái gì với cô. Cô khó khăn kéo cây chổi đến bên cạnh anh, làm phiền những suy nghĩ quái dị của anh.

“Chân trái!”

Cô kéo cây chổi chọc vào gầy da của anh, anh bị gián đoạn suy nghĩ, nhìn cô một cái rồi nhấc chân lên.

“Chân còn lại!” Cô đang tìm cơ hội, rất rõ ràng.

Anh lại rất nghe lời, nhẹ nhàng nhấc cả hai chân lên, để cô làm công việc vệ sinh xung quanh anh.

“Đứng dậy!” Cô ngoắc ngoắc ngón tay với anh, nhưng hoàn toàn không có ý dẫn dụ, chỉ đơn giản: “Em phải lau sofa!”.

Anh vẫn ngồi nguyên tại chỗ, lần này không nghe lời như trước, chỉ hé môi: “Em không nói qua với anh”.

“Em nói rồi, em phải lau sofa!” Âm lượng tăng cao.

“Em cũng sẽ để ý...”

Cái từ “cũng” đó là ý gì chứ? Cô không bỏ qua bất kỳ từ nào của anh, âm lượng đột nhiên càng tăng cao hơn, khí thế như nước triều lên: “Thừa lời, anh ngồi trên đó, em không cách nào lau sô pha cả, em đương nhiên là để ý rồi!”.

Anh nheo mắt lại, dựa vào sau sô pha, hai tay thản nhiên khoanh trước ngực, ánh nhìn thuận theo thứ vũ khí trong tay cô – chổi lau nhà - kéo dần lên đến chỗ hàm răng đang cắn chặt lại trên khuôn mặt của cô, môi mím lại, rồi lại hơi hé ra, đưa ra một kiến giải chính xác, thấu triệt nhưng rõ ràng là bất ngờ nhận ra: “Em tìm anh để cãi nhau sao?”.

Em tìm anh để cãi nhau.

Sau khi giọng nói của cô tăng cao, tiếp cận đến mức tạp âm tiếng ồn, sau khi sắc mặt cô đã cách xa cái vẻ “bạn tốt” cả nghìn núi vạn sông, sau khi chiếc chổi lau nhà của cô đã sắp chạm vào người anh, sau khi khẩu khí của cô đã giảm sút đến mức sắp bùng nổ những lời thô tục, anh lại “mới” đột ngột lĩnh hội, bỗng nhiên bừng tỉnh, bất ngờ nhận ra, cô chính là đang tìm anh để cãi nhau.

Được! Rất tốt! Rất mạnh mẽ! Tri độn, nhưng mạnh mẽ!

Cô cuối cùng cũng biết vì sao, bất luận là mỗi lần cô gây sự vô lý, sinh chuyện vớ vẩn, anh đều có thể dùng ánh mắt rất bình thản để nhìn cô. Bây giờ cô hiểu rồi, biểu hiện đó phiên dịch lại chính là... “Em nhảy dựng lên phát cuồng như thế rốt cuộc là vì sao, anh hoàn toàn không hiểu”.

Cô thấy rất kì lạ, rõ ràng tính cách của anh rất kì quái, tính cách của cô rất tồi tệ, vậy mà làm sao bọn họ lại chưa từng cãi nhau lần nào, hóa ra trong đầu óc của anh vốn dĩ thiếu mất cái sợi dây thần kinh “cãi nhau” này. Nói chuyện cùng một người không biết cãi nhau thì có gì tốt đây? Trong mắt anh, dù có có đám ngực, găm bàn, ném bình sứ vào đầu anh, anh có lẽ cũng chỉ cảm thấy “con sư tử này thật không nghe lời” mà thôi!

Tê dai...

Cô nhận thua rồi, cô quyết định từ bỏ việc giao tiếp với anh, anh hoàn toàn không biết cô đang tức giận hay đang không vui vì chuyện gì. Anh hoàn toàn không cảm thấy việc anh lợi dụng cô như vậy, không coi tình cảm của cô là thuần khiết như vậy, không cảm nhận được cô đối với anh thật lòng như vậy... khiến cô rất khó chịu. Cứ coi như là nhân quả báo ứng, cũng nên để ý đến cảm nhận của người bị quả báo là cô một chút chứ. Kẻ muốn lợi dụng cô dù là ai cũng được, thế nào cũng không nên là anh.

Cô tê dai kéo cây chổi lau nhà, quay người đang muốn rời đi, nhưng cảm thấy chiếc chổi lau nhà trong tay mình cùng với tâm trạng cũng trở nên nặng nề hơn, kéo thế nào cũng không suy chuyển. Cúi đầu nhìn xuống, cô mới phát hiện ra nó đã bị chiếc giày da đen bóng găm lên.

“Bỏ chân ra!”

“Ít giả bộ đáng thương trước mặt anh đi, lấy anh làm vật thay thế thì tốt ở đâu chứ? Em cảm thấy em có tư cách nổi giận trước mặt anh sao?” Giọng nói của Hạ Thiên Lưu nghe có vẻ mãi mãi lạnh buốt, không có chút nhịp nhàng hay trầm bổng réo rắt gì cả. Sự than trách của anh và câu anh hỏi người khác “đã ăn sáng chưa”, giọng điệu cũng chẳng có gì khác nhau. Cả khi anh yếu ớt nói với cô “cùng anh loạn luân” và khi anh bình thản nói với cô “thích cô”, cũng vẫn đồng nhất là thứ giọng điệu đó. Thế nhưng cái thứ giọng điệu lạnh lùng đó lại không thể khiến cô mỗi lần đều có những phản ứng giống nhau.

Anh hỏi cô ăn sáng chưa, cô sẽ trả lời “đói quá, muốn ăn bánh rán”.

Anh yếu ớt hỏi cô, cùng loạn luân với anh được không, cô sẽ nhìn trái ngó phải, chọn một phương pháp an toàn nhất, không để mình phải trả giá một chút xíu nào, và tham lam nghĩ rằng mình sẽ nhận được nhiều thứ tốt.

Anh bình thản nói với cô rằng anh thích cô, cô sẽ hoài nghi. Cô thật giả dối, thực sự rất giả dối, cô giả dối như vậy, anh sẽ không thích, cho nên, cô không muốn tin, cô muốn chạy trốn.

Anh không làm theo những thứ đã sắp xếp, cô sẽ có biện pháp ứng phó. Ứng phó không kịp với anh, cô sẽ quay lại oán trách vô lý. Vậy sao cô phải há hốc miệng ngạc nhiên nhìn anh? Đường như từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ qua, anh, Hạ Thiên Lưu, cái người cơ bản không có tư duy của người bình thường kia, cũng sẽ biết oán trách, cũng sẽ có lúc không chịu nổi, cũng sẽ có lúc muốn chất vấn cô. Trước đây cô đều chắc chắn anh là như vậy, cảm thấy anh thật dễ bắt nạt, dù phải chịu áp lực cũng sẽ không nói ra, nuốt hết lại trong lòng, đứng trước mặt cô, nhiều nhất cũng chỉ mím chặt môi lại, dùng ánh mắt mềm mại như nước, như có như không, nhìn cô. Đây dường như là biểu hiện uất ức nhất của anh rồi.

Ít ở trước mặt anh giả vờ đáng thương đi, tạo ra bộ dạng thất tình, tạo ra dáng vẻ bị số mệnh hại cho thê thảm.

Cô coi anh làm vật thay thế thì tốt ở chỗ nào chứ, cô không chỉ chạy đi trêu đùa anh, còn ép anh học bộ dạng của Nhất Nhị cười cho mình xem. Không phải là anh cười như gió mát, thì cô sẽ không cần, không phải là anh cố ý dụ dỗ quan tâm, cô sẽ không cần, không phải là anh ngầm phối hợp với cô, cô sẽ không cần, không phải là anh xui xẻo, cô cũng sẽ không cần. Cô cần không phải là Hạ Thiên Lưu, cô cần chính là một người phù hợp với những quy định trong lòng cô, người đó nếu không phải là anh thì cũng có thể là những người khác, là ai đều được.

Cho nên, cô không có tư cách đứng trước mặt anh mà nổi giận, anh chẳng qua chỉ đem những chuyện xấu cô đối với anh mà đối xử lại như vậy với cô mà thôi. Cô bây giờ thấy không thoải mái bao nhiêu, anh lúc đầu, chính là khó chịu bấy nhiêu.

Cô cần môi đem câu phản vấn của anh phiên dịch thành lời lẽ cô có thể tiêu hóa được, kẹt lại trong cổ họng, sau đó nhỏ tiếng buông ra một câu vừa yếu ớt vừa không có lực: “Em...”.

“Còn nói anh phiền phức, bản thân em mới chính là người phiền phức nhất. Trong đầu có chuyện nghĩ không thông suốt, không biết nói với anh sao? Ở trước mặt anh giận dữ cái gì chứ, khó chịu cái gì chứ.” Là cô đến tìm anh cãi nhau, cô lẽ nào lại không nhìn ra, anh đang miễn cưỡng phối hợp với cô, cô đứng trước mặt anh lấp lửng cái gì chứ? Đến câu nói hoàn chỉnh cũng không nói ra được. Khí thế thẳng thừng, lời lẽ đánh đá vừa rồi chạy đi đâu rồi? Chẳng phải là muốn cãi nhau sao?

“Em...” Cô bị một câu oán trách của anh dọa cho hồn bay phách lạc, anh lại dường như đang đắc thừa thắng xông lên.

Cô khẳng định là bị dọa cho phát bệnh thần kinh rồi, cái giọng nói lạnh như băng đó phối hợp với biểu cảm không chút thay đổi nào của anh, lại khiến cô cảm thấy anh yêu thương cô rất nhiều. Anh có phải là đang muốn nói, hy vọng cô đừng giận dữ khó chịu với anh nữa, có chuyện gì hãy trực tiếp nói với anh. Còn những chuyện nghĩ ngợi lung tung, trốn vào vỏ tường vờ vòng tròn, đếm kiến, anh hoàn toàn có thể mời người khác làm.

Anh rốt cuộc là đang khinh thường cô, chửi cô, hay là đang yêu thương cô, an ủi cô? Cô đã không còn hiểu rõ cục diện nữa rồi.

Vậy cô nên làm thế nào, cứ tiếp tục trợn trừng con ngươi ra, khổng chế suối nước mắt đang trào lên, duy trì tư thế ngẩng mặt nhìn trần nhà, hay là ôm lấy cái cổ trắng nõn nà của anh, dùng nó để lau nước mắt? Cô chưa từng ôm anh, cái cổ đó cũng chưa từng được chạm vào. Trong cái thời khắc này, sao lại đặc biệt muốn ôm như thế. Không biết khi đang cãi nhau, tự dưng cô lại xông lên, dính lấy anh thì có bị thổi bay đi không.

“Không phải muốn nhìn thấy anh xui xẻo sao? Nhìn thấy rồi chứ?” Anh nhìn cánh tay đang chần chừ muốn động đậy kia của cô sắp duỗi tới gần cánh tay mình, bị cái tốc độ chậm chạp đó gây vò đến không kiên nhẫn nổi. Ánh mắt trở nên quyết liệt, anh hé môi: “Chuyện xui xẻo nhất của anh, chính là mong muốn một người vô tâm vô tính như em nhìn anh”.

“Thịch, thịch!”, trái tim nhỏ bé của cô vừa nghe thấy hai chữ “xui xẻo” liền bắt đầu có phản xạ, mà cái tay đang chần chừ muốn động đậy của cô lại vì câu nói này mà rụt lại.

Cô cảm thấy, nếu như bây giờ nhào đến ôm lấy cổ anh, chắc chắn sẽ nhận được sự đả ngộ khác người. Trong hoàn cảnh bây giờ là ai đang giáo huấn cô, đang giảng đạo lý với cô, đang dạy dỗ cô người với người phải lấy lòng so với lòng, phải đối xử hòa mục, đừng có lúc nào cũng trả thù cá nhân, nhỏ mọn, ích kỉ, khó chịu. Thế mà cô đứng trước mặt anh lại có ý đồ với anh, muốn thế này thế kia với cái cổ anh, lại muốn thế này thế kia với cái tai bị những sợi tóc mềm mại che lấp của anh, sao mà nhìn thế nào cũng chẳng giống như bộ dạng đang hối hận vậy.

Thờ dãi một cái, nâng tay lau những giọt nước mắt sắp trào ra, cô không dám nhìn anh, sợ mình không khống chế được cảm xúc lại làm ra chuyện gì đó không thích hợp trong lúc đang hối lỗi. Cô cúi người với lấy cái túi rác lớn, liên tục gật đầu cong lưng với anh: “Em sai rồi, em xin lỗi, em sẽ về nhà tự vấn, tất cả đều là em sai!”.

“Bụp!”

Cửa lớn đóng lại, người nào đó vội vã chạy ra, chỉ còn lại một người chỉ vì đôi tay chần chừ của cô cứ trì hoãn không chịu hành động mà buồn bã trong lòng. Anh cau mày lại, tự mình đánh giá. Đây không phải là kết quả anh muốn. Kết quả này, vì sao lại kém nhiều đến thế so với những gì anh nghĩ, so với những thứ đọc được trong sách, so với những lời của Phạm Đoàn?

Anh không phải là đang cãi nhau với cô sao, cô làm gì mà bộ dạng giống như đang khiêm tốn nhận dạy dỗ vậy? Đôi bàn tay kia nữa, cứ ôm siết lại, không phải là xong sao? Do do dự dự một hồi lâu, cuối cùng lại đeo lấy cái túi rác, rồi chạy mất dạng trước mặt anh là sao?

“Bố!” Một giọng trẻ con nghe có vẻ đang tiếc nuối từ phía cầu thang truyền đến, anh quay đầu nhìn Phạm Đoàn không biết đã ngồi ở giữa cầu thang từ bao giờ, hai bàn tay nhỏ chống cằm, lắc đầu thờ dãi, biểu cảm như “bố nhà tôi hết thuốc chữa rồi”.

“Con bắt đầu hối hận vì đã ép bố xem tiểu thuyết ngôn tình quý báu của con.”

“Bố cũng hối hận vì xem rồi.” Anh liếc mắt, nhìn lạnh lùng. Những chữ kia, từng chữ từng chữ, anh đọc đều hiểu, nhưng khi xếp chúng lại với nhau lại khiến anh vô cùng mơ hồ. Những chữ đó hoàn toàn không biết là đang thể hiện điều gì, chỉ mỗi chuyện hai nhân vật nam nữ cứ vừa khóc lại vừa cười, thế mà Phạm Đoàn dám nói với anh, những thứ này rất có tác dụng với tình yêu. Hừ! Tốt ở chỗ nào chứ? Anh đã học cãi nhau rồi, nỗ lực sửa soạn lên giống như kẻ thần kinh ở trong sách. Kết quả lại sửa ra được kết cục này. Nhân vật nữ chính khoác túi rác chạy đi mất. Là tên khốn nào mỗi lần sau khi để cho nam nữ chính cãi nhau xong liền sắp xếp mây mưa đầy mấy chục trang phía sau chứ!

“Con gái là phải đuối, chứ không phải ép.”

“... Có gì khác nhau chứ?”

“Khác nhau rất nhiều, được chưa nào.” Hai động tác đều là chạy ở phía sau, không sai, nhưng, động tác của bố lại quá không có kĩ thuật và độ mềm dẻo, bộ dáng cứng đờ đờ như “ngoài anh ra, em cho rằng trên thế giới này còn có người nào có thể chịu được em nữa sao” là có ý gì chứ, đem mình ra mà hình dung giống như là bài xử lý thu hồi rác vậy, như thế liệu có tốt không?

“Còn nữa, bố, cứ coi như cãi nhau có thể kéo gần tình cảm, cứ coi như bố không có kinh nghiệm cãi nhau đi nữa thì bố cũng nên biết, cá tính của bố rất dễ khiến cho người khác phải phát điên.” Đã là cãi nhau, chính là hai bên không biết lý lẽ cần qua cãi lại, không cần bất cứ điều kiện lý tính nào cả. Thế mà bố cứ cố tình túm đầu túm đuôi, nói thẳng vào vấn đề, chỉ đúng vào điểm mấu chốt, khiến cho người ta đến mảnh giáp cũng chẳng còn, chết không toàn thây như vậy là có ý gì chứ.

“Bố! Bố cứ không chịu quay về, chính là vì muốn thuyết giáo để một cô gái phải kéo bao rác chạy đi, úp mặt vào tường mà hối lỗi sao?” Mục đích chính

bây giờ là muốn sau khi kết thúc tranh chấp, những chuyện hiểu lầm trước kia sẽ đều được hóa giải, sau đó hai người nước mắt lưng tròng nhìn nhau, ôm hôn thắm thiết, lại cùng nhau quây quần sum họp. Nhưng mà phương thức cãi nhau của bố, chỉ có thể ép cho đối tượng tự thẹn không bằng người, buông vũ khí đầu hàng, chủ động nhận mình sai, sau đó, ba bước quỳ một lần, năm bước lạy một vái, ôm đầu trốn vào góc tường mà vẽ vòng tròn. Nhìn xem, chị Hồ đang khoác cái túi rác, khóc lóc chạy về, úp mặt vào tường phản tỉnh kia kìa. Haizzz...

“...” Người con gái đó làm sao có thể tự biết phản tỉnh cơ chứ. Hừ, nhìn đôi tay suýt chút nữa đã tóm lấy cổ anh kia! Khi anh không cần cô phản tỉnh, cô lại đi lo lắng, phản tỉnh cái gì chứ! Muốn phản tỉnh thì cứ đứng trước mặt anh mà phản tỉnh cho anh xem là được rồi, cô chạy về phản tỉnh cho ai xem chứ? Tường nhà của cô sẽ không nghiêng đón những cừu chỉ dư thừa của cô đâu! Huống hồ nhà bên cạnh chỉ cách một bức tường, còn có ai kia đã từng sống qua, cô tốt nhất đừng có mà nhảm phương hướng, đem toàn bộ sự phản tỉnh của mình cho người khác xem.

“Cãi nhau với phụ nữ, phải nắm vững mục tiêu mà! Ở trong sách, người ta nói mỗi lần nam nữ nhân vật chính cãi nhau xong, thì có thể lập tức lăn lên giường, cũng không phải là không có lý.”

“Hừ!” Anh hừ một tiếng lạnh lùng, nhìn thẳng nhóc một cái. Cái người khoác túi rác chạy vào trong màn đêm kia, chẳng phải đã lấy hành động thực tế để châm chọc những tác giả khôn nạn lấy việc cãi nhau để làm nền cho chuyện mây mưa kia hay sao.

“Là do kĩ xảo của bố chưa đạt, bố cần phải để cho chị ấy chỉ vào ngực bố mà găng sức chửi rủa, khinh bỉ, quở trách. Cho tới khi chị ấy ép bố lùi đến bên cạnh giường trong phòng. Lúc này, bố mới chuyển bại thành thắng chứ!” Tiếp sau đó, chị ấy sẽ không có thêm cơ hội để sửa loạn lên nữa, mà bố của cậu lại có được cơ hội trả thù, sự trả thù của đàn ông nên lăn lên trên giường, dùng thực lực mà nói mới đúng chứ!

Nhưng bây giờ, đừng nói là giường, đến phòng vẫn còn chưa vào được. Ông bố nhà cậu đúng là phản tướng, hô quân, truy sát người ta đến không còn gì, vậy người ta không ôm túi rác bỏ chạy, lẽ nào còn tự động chạy vào phòng, nhảy lên giường, coi quần áo, đợi ông ấy xong đến hay sao? Thực sự không có khí khái mà! Bố, làm trai bao lâu như vậy rồi, được sự dạy dỗ lâu như vậy rồi, vì sao một chút tiến bộ cũng không có chứ. Dụ dỗ người phụ nữ khác thì cứ như lửa bốc ngàn ngọn, lái mãi thì quen. Mà sao vừa nhìn thấy người mình muốn dụ dỗ nhất, lại hiện nguyên hình như vậy. Chân tình cũng bị lộ ra, khiến bản thân không thể tự điều chỉnh nữa? Có thể nào mong ông thỉnh thoảng giống như những người đàn ông bình thường khác được không, chỉ cần dùng nửa thân dưới để suy nghĩ một chút, chẳng phải là được rồi sao.

“...”

“Bố! Bố muốn làm gì vậy?”

“Về phòng.”

“Bố muốn đi ngủ sao? Cãi nhau tiêu hao thể lực như vậy sao?” Còn tiêu hao hơn cả mây mưa nữa?

“Xé sách.”

“Hà? Đó là sách con cất giữ chứ!” Ông tự mình không học được, sao lại đổ lỗi cho tiểu thuyết nhà người ta chứ! Vốn dĩ, người đọc tiểu thuyết ngôn tình không nhất định đều là những người biết yêu đương, câu nói này hóa ra lại là chân lý!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Khen ngợi

“Trước đây em luôn nói anh xấu xí, hóa ra em thích bộ dạng này.”

Cãi nhau.

Cô cãi nhau với Hạ Thiên Lưu rồi.

Cùng với vị sự thúc không tùy tiện nói cười, chỉ biết nhìn người với ánh mắt lạnh lùng, biểu hiện nhiều nhất cũng chỉ là mím môi, đem ba phần tư sinh mệnh cống hiến cho việc ngủ kia cãi nhau rồi.

Toàn bộ quá trình đều là anh chỉ vào mũi của cô, xem thường cô, quở trách cô, thuyết giáo cô một lượt, cô căn bản không có chỗ để đáp trả, chỉ có thể thẳng thốt kinh ngạc đứng đối diện, nhìn anh nghiêm nét mặt như hoa như nguyệt, nhếch cái môi xem ra giống như rất muốn dụ dỗ người ta hôn, ngay ngắn gọn gàng đem những chỗ cô không đứng mà bày ra. Nhưng mà, cô đang nhảy lên vì vui mừng cái gì chứ? Từ trái tim cho đến bước chân toàn bộ đều nhảy nhót nhót, đến cái túi rác to siêu cấp ở phía sau lưng cũng không thể cản trở việc nhảy nhót của bước chân.

Như thế này mới đúng chứ. Miệng, ngoài dùng để ăn cơm và hôn ra còn lại chính là dùng để cãi nhau.

Cãi nhau, luôn tốt hơn nhiều so với việc anh đem tất cả những điều không vui giấu hết trong lòng, lãnh lẽo vút vào một góc, chờ đợi thời cơ để trả thù cô. Hết cách rồi, cô chính là người tiểu nhân như vậy. Cho nên, cô tất biết lấy lòng đo lòng, đem anh mà kéo vào nước đồng minh của mình. Bị anh mắng

cho một hồi, cô lại có cảm giác trút được gánh nặng. Phàm là oán khí thì nên phát tiết ra ngoài, quân tử như anh, đương nhiên nên thẳng thắn, không được tiểu nhân như cô, chỉ biết suốt ngày tàng tâm kè.

Hơn nữa, đừng có cho cô là kẻ biến thái. Tự nhiên cô lại thấy cái vị sự thúc lúc nào cũng bay lượn trên đầu cô, bất cứ lúc nào đều có thể thăng thiên trở thành thần tiên, tu thành chính quả, mặc dù thân thể đang ở chốn hồng trần, những cũng không bị lung lạc ý chí kia, đột nhiên từ giữa không trung bay xuống, không còn bồng bồng bệch bệch nữa, có thể tóm lấy được, tiếp cận được, nằm trong tầm tay của cô rồi. Bởi vì, anh đã biết cái nhau

“Em phải khoác túi rác để biểu lộ niềm hạnh phúc mới được sao?”

“Mm... oa!”

Cô bị tiếng nói đột nhiên bay đến của Huỳnh Nhất Nhị dọa cho lùi vội về phía sau hai bước, trọng lượng cái túi rác sau lưng khiến cô mất thăng bằng, ngã phịch xuống đất, hoàn toàn không hiểu mình rơi vào hoàn cảnh gì. Ngược mắt lên nhìn cuộc họp mặt gia tộc gần như quái dị trước mặt.

Một chiếc xe hơi màu đen đỗ ở bên đường, người đàn ông ngồi trên ghế lái nửa cười nửa không, chiếc áo sơ mi mỏng để mở mấy cúc, miệng ngậm một điếu thuốc, bộ dạng gian thương, xu nịnh hôi tanh, anh ta liếc nhìn sang chị em nhà họ Huỳnh đang đứng bên cạnh xe, sắc mặt không vui lắm. Đối với cái không khí có chút chuyên chế huyền hoang không thể phụ nhận này, người đó lại ngồi ngoài cuộc, chỉ coi mình là người lái xe đơn thuần. Cô gần như lập tức suy xét được, đây chính là vị anh rể đại nhân rồng thần thấy đâu không thấy đuôi của Huỳnh Nhất Nhị, kẻ đã khiến cho nhà vợ mình bị phá sản để thừa cơ cướp lấy, rồi lại hót cô em vợ ra khỏi nhà.

Đã khá lâu rồi không gặp Huỳnh Nhất Nhất, cô đang nghiêm mặt nhìn em trai mình, trên người khoác một chiếc áo kiểu âu phục hơi thoải mái, tóc rõ ràng có dấu tích được tu sửa, từng lọn tóc mang một vẻ vừa tự nhiên lại vừa phong trần. Chỉ nhìn qua cũng biết, người đàn ông trước mặt đã trải qua bàn tay dạy dỗ mà quý của bà chủ câu lạc bộ, anh ta giờ tay, đưa chân cũng khiến người ta phải nghỉ ngơi.

Nhưng quan niệm thẩm mỹ của phụ nữ rất dễ vì quan hệ thân thiết mà trở nên sai lệch. Thế là, Huỳnh Nhất Nhất đối với cái tạo hình dụ dỗ của em trai mình, chỉ có một câu bình phẩm tuyệt đối không thể chấp nhận: “Xấu chết đi được! Bộ dạng này của em là gì vậy?”

“Rất xấu sao?” Huỳnh Nhất Nhị ngược mắt lên, nghịch nghịch mấy sợi tóc mái không dài không ngắn trước trán: “Nhưng anh rể nói, bộ dạng này rất thích hợp với em”.

Người đàn ông ngồi trong xe không nói lời nào, chỉ lộ ra một cái cười nhạt khinh bỉ, ngón tay nhẹ gõ lên vô lăng.

“Thừa lời, đây là nghề nghiệp trong mơ khi anh ấy học Cao trung, đương nhiên anh ấy thích. Trai bao! Hừ! Nghề nghiệp hèn kém đó, chị không đồng ý để em làm đâu. Em mau cùng chị về nhà!”

Người đàn ông trong xe nhún nhún mày lên, chỉnh lại cần gạt nước mưa, chẳng chút để ý đối với việc vợ cũ tiết lộ chuyện của mình.

“Anh rể đã đuổi em ra khỏi nhà rồi. Trước khi tự nuôi sống được mình, sẽ không được về nhà.” Huỳnh Nhất Nhị trần thuật lại. Khi thôn tính công ty, đây là điều kiện để anh rể giữ lại bộ phận quyền lợi công ty nhà họ Huỳnh. Anh còn nhớ, sau khi mở đại hội cổ đông, anh rể nhà anh đi vào phòng làm việc, chỉ nói một câu duy nhất: “Công ty của tôi không cần đồ bỏ đi, muốn ngồi ở vị trí của người quản lý, đợi đến khi cậu có thể nuôi sống được bản thân mình rồi hãy xuất hiện trước mặt tôi”.

Huỳnh Nhất Nhất lập tức quay đầu nhìn người đàn ông ngồi trong xe. Anh ta không hề né tránh ánh nhìn của cô, cổ họng phát ra một tiếng cười nhẹ: “Đây chính là nguyên nhân anh ghét cậu ta nhất, em chưa từng dạy cậu ta nói dối thế nào sao?”. Người đàn ông, có những điều nên nói, có những điều không nên nói. Trong khái niệm của anh ta, em vợ vẫn chỉ là cái thứ lang thang lớn vồn giữa trẻ con và đàn ông mà thôi.

“Đúng vậy, tôi vẫn chưa dạy dỗ nó làm gian thương thế nào, thật xin lỗi, điểm này không có ai thắng được anh, bây giờ tôi muốn đưa Nhất Nhị về nhà, anh nếu như không thoải mái, có thể tránh ra xa một chút là được!” Rất rõ ràng, Huỳnh Nhất Nhất là người phụ nữ không có khả năng điều đình mâu thuẫn giữa những người đàn ông.

Người đàn ông trên xe nhún nhún vai: “Anh chẳng vấn đề gì, cũng chỉ là nhiều thêm một miếng ăn mà thôi, đối với anh mà nói cũng chẳng có gì khác biệt”. Không thể không nói, đối với công việc dạy dỗ bé trai, vẫn là đàn ông đảm nhiệm thì thích hợp hơn, lòng trắc ẩn của phụ nữ luôn xuất hiện vào những lúc không thích đáng. Thế nhưng, công việc dạy dỗ em vợ tương lai lại hoàn toàn không nên do anh rể phụ trách, hưởng hờ, anh ta cũng không muốn có thêm một người nữa cản trở, khiến cho con đường khôi phục cuộc hôn nhân của anh ta lại một lần nữa bị gián đoạn.

“Cái gì gọi là nhiều thêm một miếng ăn mà thôi?” Có người không hài lòng hỏi.

“Chính là, cửa lớn của công ty, cậu ta tốt nhất đừng có bước vào.”

“Đó là công ty nhà em, tương lai sớm muộn gì cũng sẽ là của Nhất Nhị.”

“Bây giờ không như vậy nữa, anh không để cậu ta bước vào, cậu ta đừng có hòng vào, đơn giản như vậy đó.”

“Anh từng nói anh muốn giúp em!” Anh rõ ràng đã nói muốn giúp cô dạy dỗ cậu em trai, kế thừa sự nghiệp, anh làm thế này là cách dạy dỗ gì chứ.

“Anh cũng từng nói, muốn em đừng nhúng tay vào.” Phương thức dạy dỗ của đàn ông, cô không hiểu thì không cần quản chuyện rồi hỏi.

Hồ Bất Động nuốt nước bọt nhìn ân oán giữa chị gái, anh rể và em vợ ở trước mặt, xem ra quan hệ ba góc này sẽ còn phức tạp rối rắm hơn nữa, nhưng

chuyện này từ đầu đến cuối, không phải chuyện mà người ngoài như cô có thể nhúng tay vào. Làm không được thì nên tránh đi, đạo lý nhân sinh này luôn được phát quang rạng rỡ trên người cô. Nhưng thái độ của Huỳnh Nhất Nhị đối với đạo lý nhân sinh của cô lại luôn không tán đồng. Cô chỉnh túi rác sau lưng, lắc lắc đầu, đang định bỏ dậy khỏi mặt đất, lại thấy cái người kia hoàn toàn không quan tâm chuyện chị gái và anh rể đang vì mình mà cãi lộn, ngồi xồm xuổng, hướng về phía cô, mồm mím ngón tay.

“Anh như thế này thực sự rất xấu sao?” Anh chỉ chỉ vào đầu mình.

“...” Bây giờ đâu phải là lúc quan tâm đến vấn đề này: “Vẫn, vẫn rất đẹp trai”.

“Lời thật lòng chứ?” Anh nhướn nhướn mày lên như chỉ cái gì đó.

“...” Đàn ông gì mà lại để ý đến ngoại hình của mình như vậy chứ: “Ừ, à...”. Mấy câu khẳng định mơ hồ.

“Chẳng trách!”

“Chẳng trách cái gì?”

“Trước đây em luôn nói anh xấu xí, hóa ra em thích bộ dạng này.” Anh chỉ chỉ vào những thứ giá không rẻ trên người mình.

“... Con gái đều thích bộ dạng này mà.”

“Chị anh nói không thích.” Anh giơ tay ra sau chỉ chỉ vào hai người đang tranh luận vì chuyện anh có muốn kế thừa công ty không, nói một cách chính xác, là chị gái anh đang tranh luận, anh rể anh thì chẳng nói lời nào.

“À! Đó là vì chị Nhất Nhất rất quan tâm đến anh.”

“Thằng em phá gia thế này, không muốn quan tâm cũng rất là khó.”

“Bởi vì chị ấy quan tâm, nên có lẽ đức hạnh của anh thế nào cũng chẳng quan trọng, chỉ cần là anh, đẹp trai cũng được, xấu xí cũng được, cứ coi như anh là kẻ phiền phức, cũng chỉ cần anh ở bên cạnh chị ấy, mỗi ngày bình an là tốt rồi.” Hướng hồ, đâu phải ai cũng đều là thành viên của “hội thích đàn ông đẹp” chứ.

“...” Anh nghe cô nói, im lặng hồi lâu, ánh mắt hơi tối lại: “Em biết em vừa nói gì không?”

“Hả?” Chẳng phải chính là đang bảo cho anh, chị của anh rất quan tâm đến anh sao?

Cô cũng chưa từng để ý tới phong cách của anh, anh đẹp trai cũng được, xấu xí cũng được, cứ coi như anh là kẻ hay gây phiền phức cũng được, cô cũng luôn hy vọng anh hàng ngày được bình an. Nhưng mà, cô bây giờ cuối cùng đã phát hiện phong cách của anh rồi.

Anh nhìn về mặt đang dần ra của cô, cười khan một tiếng, đứng bật dậy, bước những bước dài tới sau lưng cô, mặc cho chị gái vẫn đang huyền thuyên không ngừng nghỉ, gõ gõ vào cửa kính xe đang kéo lên một nửa: “Anh rể, tiện đường giúp em đưa cái người cống túi rác này về nhé?”.

Người đàn ông ngồi trong xe nhìn lướt qua cái người nào đó vẫn đang trong trạng thái dính liền với túi rác, mát mẻ mở miệng, giọng điệu nói chuyện không được nhiệt tình lắm: “Người, tôi có thể cho đi, rác, cậu phụ trách xử lý”.

“Làm phiền anh rể rồi!” Anh cũng đáp lại một câu với giọng điệu nghe chẳng có gì là quan hệ thân thích.

“Cậu vẫn luôn làm phiền tôi mà.” Nếu không thì anh ta cũng không cần nửa đêm lái xe cùng với cái người không biết tốt xấu kia đi tìm em trai.

“Nhưng chẳng phải anh vẫn rất vui về đó sao.”

“...”

Cửa xe mở ra, cô bị lôi từ dưới đất lên, bị ép phải chia tay với túi rác của mình, cùng với Huỳnh Nhất Nhất vẫn chưa hiểu rõ tình hình ra sao đã bị nhét vào trong chiếc xe hơi màu đen. Đương nhiên, Nhất Nhất bị nhét lên ghế trước, còn cô thì bị nhét vào ghế sau, cô quả nhiên có duyên với ghế sau hơn.

“Em có phải là nói sai điều gì không?”

Trước khi xe khởi động, cô chỉ chỉ vào mũi mình nói với Huỳnh Nhất Nhất đang kéo túi rác, trang phục kiểu phong trần của anh và chiếc túi đựng rác thật sự rất không tương xứng.

“Không!” Anh lắc lắc đầu, “Chị là, lần đầu tiên em nói anh rất đẹp trai”.

“...” Được khen chẳng phải nên rất vui về sao.

“Sau đó, em lại nói, nếu như quan tâm, thì sẽ không để ý bộ dạng của anh như thế nào.”

“...” Hai câu này có liên hệ gì với nhau sao?

Anh cười mà không đáp, quay đầu nhìn anh rể ngồi trên ghế lái: “Chiếc xe đạp kia có lớp dự phòng không?”.

“Hỏi chị cậu đó, sau khi tôi tặng cô ấy, đều là do cô ấy tàn phá chiếc xe đó.”

“Cái gì gọi là tàn phá, khi anh tặng tôi đã cũ không đi nổi rồi, đúng chưa nào, bây giờ còn dùng được, đã là kì tích rồi đó!”

“Được rồi, coi như em chưa hỏi qua, em còn phải đi vớt rác.” Huỳnh Nhất Nhị giờ hai tay như đầu hàng, nhìn cái người nào đó vẫn mơ màng ngồi ở ghế sau, lùi lại một bước, nhìn chiếc xe khởi động, lướt qua trước mặt anh.

Hồ Bất Động ngồi trong chiếc xe xa lạ, ngửi mùi thật của chiếc ghế, cảm nhận cái không khí im lặng bao trùm khắp trong xe, nhìn cặp vợ chồng đã li hôn ngồi ghế trước có chút quái dị, người đàn ông lái xe không phát ra tiếng nào, Huỳnh Nhất Nhị thì chỉ nhìn ra cửa sổ, nhưng biểu cảm rất rõ ràng là đang giận dữ.

Cô không biết nên tìm đề tài nào để nói, kì thực cô cảm thấy rất cần thiết phải tự giới thiệu một chút, cô chính là đầu sỏ của thứ mê tín dị đoan đã hại hai người bọn họ li dị, nhưng cân nhắc đến cảm nhận của người đàn ông đang lái xe, cô chỉ mấp máy môi, đem những lời đáng đánh nuốt vào trong bụng. Kết quả, người phá vỡ sự im lặng, lại là anh rể đại nhân với anh mắt luôn lạnh lùng bàng quan. Anh ta dùng một câu rất vô tâm vô tính kéo lại sự chú ý đã tản mát đi đâu của tất cả mọi người.

“Em trai em bị bỏ rồi.”

“Anh mới bị bỏ đó!” Huỳnh Nhất Nhị không thoải mái lắm, tiếp thêm một câu: “Bất Động và Nhất Nhị chỉ là chuyện sớm muộn!”.

“Chuyện sớm muộn?” Anh ta châm biếm: “Em không nghe thấy cô ấy nói, cô ấy không quan tâm chuyện của em trai em sao?”.

“Cô ấy nói như vậy khi nào?” Huỳnh Nhất Nhị mở trừng mắt, quay đầu nhìn ra ghế sau: “Bất Động, vừa rồi em có nói câu này sao?”.

“...” Cô ngẩn người ra, cắn cắn môi...

“Chỉ là, lần đầu tiên em nói anh rất đẹp trai.”

“Sau đó, em lại nói, nếu như quan tâm, thì sẽ không để ý bộ dạng của anh như thế nào.”

Hai câu này của Huỳnh Nhất Nhị kết hợp lại với nhau, cô dường như thực sự có nói câu nào đó không nên nói rồi, cô chỉ là đứng dưới góc độ tán thưởng của một cô gái bình thường để nhìn anh, không phải là soi mói anh, không phải yêu cầu anh phối hợp với mình, không phải đang nói những lời không có trong lòng để che giấu điều gì, cũng không phải lo sợ vì khen anh một câu thì sẽ bị lộ tâm lý tế nhị của mình.

“Em trai em không thích hợp với việc yêu sớm.” Những lời giáo điều thế này tuy không phù hợp với cái khẩu khí khinh mạn coi thường của anh ta, nhưng vẫn khiến cho lửa giận của Huỳnh Nhất Nhị bốc cao.

“Cái gì gọi là yêu sớm chứ? Đã hai mấy tuổi rồi, còn gọi là yêu sớm sao? Bản thân anh chẳng phải là mười mấy tuổi đã...”

“Khi anh mười mấy tuổi, anh đã biết mình đang làm gì, còn cậu ấy? Hừ?”

“Anh hừ cái gì chứ?”

“Cậu ấy chỉ là một tiểu quý bị gia đình em chiều chuộng mà thôi.”

“...”

“Anh sớm đã nói, tiểu quý do gia đình em giáo dục rất đáng ghét.”

“Anh căn bản là đang chỉ gà mắng chó chứ gì!” Cô cũng là tiểu quý thoắt được chiều chuộng từ nhỏ.

“Đúng thế!” Vô lăng vẫn từ từ quay, anh ta nhìn vào gương chiếu hậu, phóng khoáng thừa nhận. “Em nên sớm khuyên cậu ấy thay đổi một chút thái độ đối với phụ nữ.”

“Ý của anh là gì?”

“Chỉ là lấy kinh nghiệm đã trải qua của anh để dạy dỗ cậu ta, có những cô gái không nên chiều chuộng, chiều chuộng quá mức chính là gieo gió gặt bão.”

“...”

“Em chẳng phải cũng thích phương thức giáo dục này của anh sao?” Anh nhìn liếc sang Huỳnh Nhất Nhị đang ngồi cạnh ghế lái, cười nhạt: “Cần chiều chuộng, anh một phen cũng sẽ không thiếu, nhưng mà dung túng em? Anh làm không được?”.

“... Nay, phía sau có người đó.” Ít nhiều cũng phải giữ cho cô chút thể diện chứ.

“Anh cũng không định động vào em đâu.” Anh nhìn về phía ghế sau một cái, buông ra một câu đối với Hồ Bất Động vẫn còn đang mơ màng: “Cho nên, người kia bây giờ không còn thích hợp với cô”.

“Này, anh không cần thiết phải phá đám em vợ mình vậy chứ? Cánh tay quặt ra ngoài vậy sao!”

“Cánh tay của anh luôn quặt vào trong, nhưng là ‘lý’ trong ‘đạo lý’” [* Trong tiếng Trung quặt vào bên trong có âm đọc đồng âm với ‘lý’ trong đạo lý.]

“Cứ coi như Nhất Nhị bây giờ còn nhỏ quá, vậy đợi thêm vài năm nữa...”

“Dựa vào cái gì mà người ta phải đợi em em?”

“Nhưng, tốt xấu gì cũng là tình yêu đầu...”

“Em tốt nhất đừng có nhắc tới cái chuyện vợ vẫn như tình yêu đầu này với anh.” Nhất Nhất chính là luôn nghĩ không thông cái đạo lý “tình yêu đầu với không phải tình yêu đầu”, chỉ luôn cảm thấy người mình thích vẫn là ông cậu tình yêu đầu kia, mới dám luôn khó chịu ở trước mặt anh ta.

“Tình yêu đầu! Xì! Là cái thứ không có tiền đồ, lại chẳng có tương lai đầu tư nhất!”

“Này! Anh không thể không đem những thứ lãng mạn như thế đặt cạnh cái đạo lý gian thương của anh để so sánh đánh giá được sao?”

“...” Anh ta trừng mắt, nhìn lạnh lùng, thể hiện rằng anh ta đang rất giận. Nếu không muốn có cái hậu quả là một xe ba mạng người do anh ta không phân biệt được đâu là chân phanh, đâu là chân ga, thì tốt nhất cô nên im miệng đi.

“...”

Hồ Bất Động nhìn Huỳnh Nhất Nhất đang nhũn lông mày lại mà nhìn, làm cử chỉ uy hiếp, biểu thị sự không hài lòng đối với chồng cũ của mình, nhưng lại bị anh ta nâng bàn tay phải nhàn rỗi lên giữ lấy cằm, đưa gần đến mức khiến cô kêu oa oa. Không biết có nên nhắc nhở bọn họ không, khi lái xe không nên làm những động tác khó coi như tán tỉnh, gọi tình thế này. Dù gì, sinh mệnh bé nhỏ của cô vẫn nằm trên chiếc vô lăng đang được anh rể đại nhân điều khiển bằng một tay kia.

Người phụ nữ kia bị người ta lạnh lùng trừng mắt, đành phải im miệng mà dùng biểu cảm để kháng nghị, lại bị lôi sang một bên, nhấn tâm dầy dổ, dường như học không cần dùng lời nào để giao tiếp, lại có thể đẹp yên được cái cục diện âm ỉ, rồi rầm trước đó. Cảnh tượng này nhìn thế nào cũng thấy rất quen mắt, khiến cô bất giác nhớ tới người nào đó. Cần chiều chuộng, anh một phần cũng không thiếu cho cô, lại mua cho cô cả đồng bánh rán. Rõ ràng anh không thích xem phim nhưng vẫn đưa cô đi xem phim tình cảm. Nửa đêm còn đắp chăn giúp cô, nghe cô kể về những câu chuyện anh hoàn toàn chẳng có chút hứng thú cũng chẳng hiểu gì, chỉ im lặng đọc sách của anh, mặc cho cô tiếp tục kể lể. Nhưng nói đến dung túng, anh thực sự là một chút cũng không cho cô. Muốn anh xui xẻo cho cô xem ư? Không có cửa đâu! Ngay từ lúc bắt đầu, cô muốn thấy nụ cười khuyên nước khuyên thành của anh, anh cũng không nhượng bộ lấy nửa phút. Từ đầu đến cuối, lúc nào cũng nghiêm túc khi nói chuyện với cô. Đứng rồi, anh còn ép cô phải quỳ xuống mà kính trà cho anh uống, đẩy về trường bối, trong lòng cô vẫn còn trào lên một khối cảm hờn. Xì, nghĩ đi nghĩ lại, cô thực ra cũng rất hợp tác đấy chứ, đối với anh hoàn toàn không dám đòi hỏi gì mà.

“Này, cô thích xem vợ chồng nhà người ta cãi nhau như vậy sao?”

Người đàn ông giữ vô lăng bị luồng nhiệt từ ánh mắt phía sau truyền đến khiến cho cô chút không tự nhiên, không thể không mở miệng hạ chỉ thị với vị khách ngồi ghế sau. Đừng có hai tay chống cằm, nhào người về phía trước, bộ dạng thích thú chờ đợi tận hưởng cảnh xuân như vậy. Anh ta vẫn chưa làm gì cả, càng không định diễn phim gì đó cho người khác xem đâu. Ánh mắt trông ngóng của cái người kia, khiến anh ta cảm thấy việc phụ lòng mong đợi của người khác là chuyện rất áy náy.

“Em, em có thể hỏi một câu không?” Cô gợn tay lên, thể hiện thành ý của mình.

Người đàn ông lái xe nhướn mày tò mò về đồng ý.

“Nếu, nếu như một người luôn chiều chuộng người khác, đột nhiên không chiều chuộng nữa, phải làm thế nào?”

“...” Người đàn ông ngồi trước vô lăng lại im lặng, bỗng nhiên một tiếng cười từ trong cổ họng anh ta phát ra, như có ý gì đó nhìn Huỳnh Nhất Nhất đang nghiêng đầu ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ về như không có chuyện gì: “Cô hỏi cô ấy đi. Tình huống này, cô ấy rất giỏi ứng phó”.

“Sao lại hỏi em chứ, em ứng phó việc đó khi nào chứ!” Giọng nói cao vút căn bản là đang lấp liếm cho qua, “Bất Động, em không phải là thích người khác rồi chứ? Thực ra, Nhất Nhị nó chỉ là vẫn chưa đủ chín chắn, con trai mà, luôn phải trải qua một chút chuyện kiểu như biến cố gia đình, bước ngoặt cuộc đời, bị người ta vứt bỏ, vứt bỏ người ta gì đó, sau đó mới trưởng thành được. Em nên cho nó thêm một cơ hội, chị đảm bảo là Nhất Nhị nó...”.

“Nếu muốn thì cứ theo đuổi lại là được rồi.” Người đàn ông cắt ngang hành vi quảng cáo cho em trai mình của người nào đó, đưa ra phương án hữu hiệu nhất cho câu hỏi của Bất Động, nhân tiện khẳng định luôn cái phương thức chỉ gạ mắng chửi, trải nghiệm cuộc sống của anh ta không phải là để cô dùng quảng cáo cho em trai mình. “Người này mỗi lần đều dùng chiêu thức đó để đối phó với tôi, tương đối hiệu quả.” Đánh giá khách quan của người đàn ông đã có nhiều trải nghiệm.

“Em dùng những chiêu thức này để đối phó với anh khi nào chứ, em chỉ là...”

“Tốt nhất là em nên phủ định, mỗi lần khi anh muốn dạy dỗ em, em liền dùng chiêu thức hèn kém là giả bộ đáng thương trước mặt anh.” Giọng anh ta khinh bỉ mắt mẹ.

“...” Hào hán sẽ không vì cái lợi trước mắt, đây chỉ là giáo điều nhân sinh, làm sao có thể nói là chiêu thức hèn kém chứ. Trong ba mươi sáu kế cũng nói chạy là thượng sách đấy thôi. Dù cho chiêu thức này có hèn kém đến đâu, thì nó cũng là chiêu thức đã được lưu truyền nghìn năm, cổ kim thông dụng, không có lý gì người khác có thể dùng, còn cô thì không thể dùng.

“Xem ra thật sự là rất hiệu quả.” Giả vờ đáng thương chính là sở trường của cô, nhưng mà, cái việc có độ khó cao như theo đuổi thế này, cũng không thể không thỉnh giáo cao nhân một chút: “Chị Nhất Nhất, rốt cuộc theo đuổi người khác thế nào thì tốt hơn?”

“Tại sao lại muốn hỏi chị vấn đề này chứ!”

“Bởi vì chị chẳng phải theo đuổi được rồi sao?”

“Hừ, điểm đó của cô ấy tốt nhất đừng học, nếu như cô vẫn còn có mắt, muốn theo đuổi đàn ông, thì sẽ không học theo cách của cô ấy.”

“... Anh là đang chửi mình không có mắt đúng không?”

“...” Tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói, anh ta đúng là như vậy.

Phải nói rằng, lần đầu tiên Hạ Thiên Lưu chú ý tới người hàng xóm của mình, là bắt đầu từ khi nhìn thấy cái túi rác rất quen mắt. Thuận theo cái túi rác chường mắt từ khi mất tích lại lần nữa xuất hiện, anh nhìn thấy một khuôn mặt khiến anh rất khó chịu.

Bà chủ đã từng nói, đàn ông quan trọng nhất là có phong độ, nhưng mà, phong độ là cái thứ quý giá gì chứ, Hạ Thiên Lưu anh từ trước đến nay chưa từng để ý, cũng không định tìm hiểu cho rõ ràng. Anh chỉ biết anh bây giờ đang rất muốn tóm lấy cái túi rác kia, đập lên đầu người nào đó. Nhưng cái người chường mắt đáng bị đập lại đang không có mặt tại hiện trường. Anh lựa chọn cách không nhìn cái túi rác kia và cái người đang ung dung kéo chúng tới trước mặt mình.

“Anh hình như rất thích cái túi này?” Huỳnh Nhất Nhị nhìn cái túi bên chân mình, kéo kéo chiếc quần âu phục bằng vải tơ, khom người ngồi xuống sô pha đối diện với anh, khuôn mặt vẫn mỉm cười, nhìn anh, rút ra một điều thuốc, không hề quan tâm người trước mặt có thuộc loại đàn ông bình thường không, chỉ dùng phương thức giao tiếp của đàn ông để giao tiếp: “Hút không?”

Anh gấp cuốn sách đọc được một nửa, cúi đầu nhìn điều thuốc được đẩy đến cho mình, cầm lấy điều thuốc dài và thon, đưa tới trước cặp mắt mờ hồ mà đánh giá, rồi lịch sự từ chối đối với cái thứ đồ chơi phát tán mùi hôi quen thuộc kia.

“Anh không biết hút thuốc?” Huỳnh Nhất Nhị có chút hiếu kỳ, chống cằm nhìn anh. Có lẽ là bên cạnh anh, loài cặn bã đã có quá nhiều, mọi vật thường sẽ tự tập theo đúng loại của nó, anh tin tưởng tuyệt đối cái quan niệm giống như giáo điều đó, cứ gặp đàn ông là liền rút thuốc ra mời. Vậy mà, cách chào hỏi của đàn ông đối với anh chàng kia lại hoàn toàn không cần thiết, còn khiến anh ta bùng cả khuôn mặt mờ mịt mà nhìn mình. Quan nhiên anh ta rất khó giao tiếp. Vậy anh ta đã dùng thứ phương thức gì để giao tiếp với cái túi rác này cơ chứ?

“Vị ca ca này, khí chất đàn ông của bố em không phải là dùng thuốc là để biểu đạt đâu!” Tiếng trẻ con làm gián đoạn ánh mắt đang giao lưu của hai người đàn ông, mỗi người đều đang có những suy nghĩ riêng trong lòng. Hạ Phan Đoàn bò lên sô pha, vênh cằm, chu cái miệng nhỏ: “Mùi của bố rất hấp dẫn, lại hấp dẫn nhất, ghét nhất là mùi thuốc lá”.

Huỳnh Nhất Nhị nhìn thẳng nhóc một cái đầy cảnh giác, cười lớn: “Hấp dẫn à? Nè, nói rõ chút đi, anh vẫn chưa hiểu cho lắm”.

“Bởi vì bố có thiên tư cao mà. Cứ coi như có thứ gì bố không hiểu thì cũng chỉ cần tìm hiểu thêm một chút là có thể đạt đến cực điểm rồi.” Chuyện tình yêu cũng vậy, tuy phương thức của bố có chút quái dị, nhưng kết quả mới là quan trọng nhất mà.

“Tiểu quý, tốt xấu gì thì anh cũng đã lái xe đi tìm ‘chú’ mấy đêm, ‘chú’ cứ nhất thiết phải tiêu diệt anh như vậy sao?” Anh nhướn mày lên, cảm thấy thẳng tiểu quý này có chút chướng mắt. Mà cái sự “chướng mắt” của nó lại rất quen. Phải chăng khi còn nhỏ, anh cũng thích dùng biểu cảm giả vờ thuần khiết ngây thơ như thế này để quấy rối chuyện yêu đương của chị và anh rể, cho nên bây giờ bị trừng phạt, bị báo ứng không nhỉ?

“Em sợ anh bắt nạt bố em mà.” Hơn nữa anh ta lái xe trong đêm đi tìm cậu cũng đâu phải là vì cậu. Đúng là người say chẳng phải do rượu, trong lòng anh ta có mục đích khác lại còn dám lấy cậu ta ra làm cái cớ.

“Nhìn cho rõ đi, là bố em đang ức hiếp anh đấy chứ.” Anh còn rất phong độ, từ nãy đến giờ đều không thêm phản kháng, nên nói là anh không có thời gian hay là không chú ý đến đây? Chẳng trách anh rể nói với anh, tự tin quá mức không sớm thì muộn cũng sẽ bị người khác “đào tường*”. Hóa ra đây không phải chỉ là đạo lý trong kinh doanh, nếu áp dụng đạo lý này trong những trường hợp khác cũng vẫn rất khả thi. [* Đào tường: Từ lóng trong tiếng Trung, ám chỉ hành động lợi dụng sự chủ quan, sơ hở của người khác để cướp đoạt điều gì đó, có thể là thành công, lợi ích, những điều tốt đẹp... và cũng có thể là người yêu.]

“Bố em tiền lễ hậu binh, đã là cho anh cơ hội rồi đó.” Là anh ta tự mình chơi trội, dám trêu đùa với chị Hồ một câu: “Tùy em!”. Vậy anh ta đã “tùy em” như thế rồi, thì bố cũng đâu cần phải khách sáo nữa, cứ vô tư mà tiến công thôi.

“Anh ta dám không?” Huỳnh Nhất Nhị nhướn nhướn mày lên. Bà chủ câu lạc bộ, chuyện đồn thổi gì cũng đều kể hết với anh rồi. Người ngồi đối diện với anh kia, từ lúc bắt đầu đã luôn nhắm vào cô gái ở bên cạnh anh, mục tiêu chính là thu phục cô ấy. Đây gọi là tiền lễ hậu binh ư? Vậy còn anh thì được coi là gì? Vật vế chủ cũ? Được rồi, dù không coi là vật vế chủ cũ dĩ nữa, ít nhất miệng của cô, anh cũng chạm qua rồi.

“Ai bảo thái độ đối với phụ nữ của anh lại kém đến nỗi không qua được cửa chứ?” Hạ Phan Đoàn nhẹ hàm răng trắng muốt, liếc nhìn ông bố vẫn mơ hồ, hoàn toàn không biết lửa chiến đang từ bốn phía nổi lên rừng rực. Ông bố khác người kia đã lại bắt đầu nhìn ra cửa sổ, chuẩn bị xuất thần, bổ sung thêm một loại công cụ giao tiếp tâm linh cho những người đàn ông.

“Cho nên, anh mới tới lớp huấn luyện đặc biệt này.” Trai bao, xem ra là nghề nghiệp tương đối thú vị. “Hơn nữa, hai người chẳng phải đang muốn nhanh chóng quay về núi sao?” Anh rõ đã nói cái gì nhỉ? À, tự tin quá mức, không sớm thì muộn sẽ bị người khác “đào tường”. Cứ coi như là VIP đi nữa thì cũng không nên quá ngông cuồng chứ.

“Ừm? Anh làm sao mà biết? Bố, bố sao lại cung cấp thông tin cho kẻ địch vậy?” Phan Đoàn từ sô pha nhảy bật dậy, nhìn ông bố vẫn cứ ngậm chặt miệng không nói.

“Bà chủ câu lạc bộ nói, thật hối hận khi lúc đầu vì muốn giữ anh ta, cái hợp đồng gì đó cũng không bắt anh ta kí. Bây giờ mục đích đã đạt được, anh ta lại qua cầu rút ván, cho nên bà ta đang muốn xử lý anh ta đấy.” Thân là cái cây hái ra tiền, lại định rút lui, trốn lằm, chẳng trách bà chủ nổi giận đến như vậy. Công thành rồi, rút thân cũng là chuyện tốt, nhưng mà, bây giờ đâu chắc là đã thành công? Đầu óc anh ta có vấn đề hay sao?

Hạ Thiên Lưu gấp cuốn sách lại, tiện tay vứt xuống bàn, đứng dậy, thản nhiên nhìn Huỳnh Nhất Nhị vẫn ngồi trên sô pha cười như kẻ vô hại, tiến gần về phía anh hai bước.

“Bố, bố muốn làm gì?”

“... Đồ rác!” Tiện chân đá hai cái vào túi rác kia, tính lược đi những lời phía sau, Hạ Thiên Lưu liền kéo cái túi rác chường mắt ra ngoài. Anh nhún vai, chẳng thèm để ý chuyện Huỳnh Nhất Nhị đang nói anh là kẻ qua cầu rút ván.

“Tiểu quý, bố em không thích nói chuyện đến thế này sao?”

“Không phải đâu, đối với người ông ấy thích, ông ấy nói rất là nhiều. Người đó hỏi là ông phải đáp, người đó bảo ông cãi nhau, ông cũng sẽ làm theo.”

“Vậy... chẳng lẽ bố em rất ghét anh?” Huỳnh Nhất Nhị ra vẻ vô tội, chỉ vào mình.

“Thừa lời, anh cũng chẳng ưa gì bố em mà.”

Anh cứng họng, tiếp đó trưng ra một nụ cười nhạt nhẽo: “Thì cũng không ghét!”

“Hả?” Phan Đoàn hơi ngẩn ra, nhìn người đang ngồi chống cằm cười nhạt trước mặt.

“Ít nhất, từ một phương diện nào đó mà nói, anh còn rất hâm mộ bố em.” Ví dụ như anh không thể tùy tiện nói ra, anh cần cái gì, nghĩ cái gì, muốn làm gì, nhưng Hạ Thiên Lưu lại hoàn toàn có thể. Nghe nói anh ta là một kẻ mù đường, vậy đem so sánh với anh một chút. Cứ coi khả năng nhận biết phương hướng của Huỳnh Nhất Nhị có tốt hơn người kia, từ trước đến nay lái xe chưa bao giờ lạc đường, thế nhưng, khi anh rẽ hỏi, anh rút cuộc dự định cái gì, con đường tương lai muốn đi thế nào, thì anh lại rất mơ hồ. Anh dường như chỉ luôn thỏa hiệp, thỏa hiệp với thân phận thiếu gia nhà họ Huỳnh, thỏa hiệp với những khúc mắc chôn kín trong lòng người anh yêu thương. Từ trước đến nay, anh dường như chưa từng cố gắng giải quyết một vấn đề gì, chỉ mặc kệ để nó thuận theo dòng nước mà trôi.

Mơ màng lạc lối trên con đường xi măng, luôn tốt hơn là mơ màng lạc lối trên con đường đời.

Cho nên khi anh hiểu kì hỏi bà chủ câu lạc bộ, cái người tên Hạ Thiên Lưu kia vì sao lại chạy đến đây làm trai bao, câu trả lời của bà chủ khiến cho anh cười không nổi:

“Cậu ấy? Chẳng qua cũng chỉ đang muốn ‘đào tường’ của cậu thôi.”

“Muốn ‘đào tường’ của tôi?”

“Chẳng qua, chỉ là muốn nha đầu kia chịu nhìn nhận cậu ấy mà thôi.”

“...”

“Không phải là nhìn thấy sự xui xẻo của của cậu ấy, mà là nhìn thẳng vào con người thật của cậu ấy.”

“Thật sao?” Thực ra chỉ cần cô nhìn anh, bất luận là thế nào cũng được, nụ cười hay sự xui xẻo, đều là của anh, không phải của người khác, như vậy vẫn chưa đủ sao?

“Cậu cho rằng, thích một người thì nên dung túng cho người đó hay sao?”

“... Điều đó không nên sao?”

“Cậu chỉnh sửa ngay cái quan niệm tình yêu sai lầm đó đi, lão nương không cho phép người đàn ông dưới chướng của lão nương có loại suy nghĩ không tiền đồ như thế. Ai dạy cậu như vậy hả?”

“Cậu tôi.”

“VẬY CẬU CỦA CẬU CHẮC CHẴN LÀ THẬT TÌNH RỒI.”

“ÔNG ẤY THẬT TÌNH MỘT LẦN RỒI, SAU ĐÓ CHẴNG YÊU ĐƯƠNG GÌ NỮA.”

“Thấy chưa, lão nương biết mà. Phụ nữ, có thể chiều chuộng, nhưng không thể dung túng. Khi cô ta không ngoan ngoãn, không nghe lời, không hiểu rõ hoàn cảnh, giận dữ vô cớ, phải dạy dỗ cô ta thật tốt. Còn những lúc khác, cậu muốn chiều chuộng cô ta thế nào cũng được. Thực ra...”

“...” Đúng, có những vấn đề không phải không nhìn thấy thì có thể coi như nó không tồn tại, nếu không cố gắng giải quyết, cuối cùng chỉ mắc kẹt lại trong cớ hòng mà thôi.

“Thực ra, Thiên Lưu cũng không phải ngay từ đầu đã có hứng thú với nha đầu thối kia. Vốn dĩ cũng chỉ vì đứa con trai của cậu ấy, nên cậu ấy mới muốn giáo huấn cô ta một chút. Với cái đức hạnh đó của cô ta, cộng thêm cái tính mê tín dị đoan, chỉ tin vào số phận, thực sự không có khả năng khiến người ta bị tiếng sét ái tình.” Lúc đó bà chủ câu lạc bộ đưa mắt nhìn anh như có ý gì đó. “Nếu không phải vì cậu, Thiên Lưu của tôi đã không bị ức hiếp đến mức đáng thương như vậy.”

“Tôi?”

“Cậu ấy nói, con nha đầu kia, mỗi lần thấy người nào đó xui xẻo lại khóc đến mức khiến người ta cảm thấy chán ghét, tiếng khóc của cô ta rất khó nghe.”

“...” Đây chính là kết quả sự dung túng của anh. Sự dung túng của anh không hề khiến cô cảm thấy hạnh phúc, cũng không khiến cô có cảm giác được nuông chiều, chỉ khiến cô cảm thấy không tìm được lý do để mở miệng, càng khiến cô hoảng loạn hơn. Anh không muốn tìm đường ra, cho nên anh kéo theo cô mơ màng cùng anh. Anh cảm thấy anh tận tâm tận lực chiều theo cô là điều tốt, anh tốt đến mức có thể nói ra cả hai chữ “tùy cô”. Thế nhưng, trên thực tế, hóa ra lại chẳng phải là như vậy.

Anh khiến cho cô phải trốn vào góc phòng mà khóc, còn khóc đến mức khiến người ta cảm thấy đáng ghét, vừa chói tai, vừa khó nghe. Khi đó người đau lòng cho cô, đầu phải là anh. Anh chỉ là dùng “xui xẻo” để cô tin rằng cô thực sự đã thích anh rất nhiều. Nếu như anh thực sự đau lòng cho cô, thì làm sao nỡ lòng khiến cô phải dằn vặt, tự trách bản thân, phải trốn vào góc phòng mà khóc lóc thảm thiết.

Dung túng, hóa ra lại là cách làm không có hiệu quả nhất trên thế giới.

“Này, hai người có thể đứng ở trước mặt lão nương mà cứ một điều, hai điều ân hận, tiếc nuối cho con nha đầu kia được không. Cậu cũng vậy, Thiên Lưu cũng thế, nhưng vẫn may là cậu còn hiểu một chút, không giống Thiên Lưu kia. Lão nương hỏi cậu ấy có phải là thích nha đầu kia rồi không. Cậu ấy còn cau mày lại, vẻ mặt vô cùng đáng thương, ra chiều không biết, rõ ràng nhịp tim thì vẫn bình thường, chỉ là thấy trong lòng buồn buồn, không thoải mái... Rõ ràng là đang đau lòng mà, xì!”

“Vâng, sau đó thì sao?”

“Sau đó? Tình yêu mà, chính là loại tình cảm đơn giản nhất trên thế giới. Chỉ một câu hỏi thôi là có thể làm rõ được rồi. Chính là phải hỏi ‘nhớ cô ta không’.”

“...”

“Ngày hôm sau, cậu ấy liền gật đầu nói với lão nương, cậu ấy muốn học yêu như thế nào. Đây chính là toàn bộ quá trình Thiên Lưu vào nghề, cậu còn muốn biết chi tiết hơn nữa không?”

“Như thế này là rất tốt rồi, tôi cũng không chắc trái tim của tôi khỏe đến mức có thể nghe hết toàn bộ.”

“Chỉ vậy thôi à? Tôi còn chuẩn bị rất nhiều bản thêm mắm thêm muối, còn muốn xem sắc mặt của cậu biến đổi ra sao.”

Anh đóng cửa phòng làm việc của bà chủ lại, tự mình khẳng định, Hạ Thiên Lưu thực sự rất khó khiến người ta ghét bỏ, nhưng rõ ràng anh ta hoàn toàn không giống anh, không có lòng khoan dung đại lượng giống như anh.

“Anh ơi, tuy bố em là quốc sắc thiên hương, nhưng mà, anh cũng không cần phải có những suy nghĩ không an phận như vậy với ông ấy đâu.” Tiếng trẻ con kéo anh từ trong mộng tưởng quay lại hiện thực.

“Trông anh giống như đang suy nghĩ bậy bạ hay sao?” Có suy nghĩ không an phận với Hạ Thiên Lưu ư? Với kẻ tình địch của anh sao?

“Anh vừa nói là không ghét ông ấy, đàn ông nói không ghét với đàn ông, thêm vào đó là quan hệ kị cục của hai người, nghe thế nào cũng thấy có vấn đề. Bố em rất đơn giản, ông căn bản không biết đàn ông có thể ‘thế nào thế nào’ với đàn ông, anh đừng có dạy hư ông ấy.”

“Ồ, đàn ông có thể ‘thế nào thế nào’ với đàn ông sao?” Anh đang chống tay dưới cằm, chờ đợi đứa trẻ bảy tuổi kia mở mang tri thức cho mình, nhưng lại nghe thấy tiếng thang máy “ting tang” vang lên.

“Khốn kiếp! Bản thiếu gia ở câu lạc bộ bận chết đi được, cậu và cái kẻ không biết nói chuyện kia lại trốn làm mà ngồi ở đây.” Giọng nói gắt gỏng của Trác Duy Mặc vang lên trong kí ức xá. “Cậu đang làm gì vậy? Nói chuyện với tiểu quý thối này à? So với trai bao, làm bảo mẫu thú vị hơn sao?”

“Nếu như không phải vì cậu chạy vào phá đám, tiểu quý này đã định nói cho tôi, đàn ông và đàn ông có thể phát triển mối quan hệ như thế nào.” Huỳnh Nhất Nhị đưa mắt nhìn Trác Duy Mặc một cái.

Trác Duy Mặc trừng mắt nhìn tên tiểu quý suốt ngày lên vào phòng, xem tạp chí H của anh ta, cũng không định tiếp tục làm phiền cuộc nói chuyện về chủ đề đàn ông của bọn họ. Anh chuẩn bị vào phòng, tắm rửa rồi đi ngủ, nhưng lại bị Huỳnh Nhất Nhị tóm lại từ phía sau.

“Này đi uống một cốc nhé.”

“Uống nữa làm gì?” Ở câu lạc bộ uống vẫn chưa đủ sao, lúc này rồi còn muốn chạy ra ngoài uống rượu?

“Không có gì, chỉ là thất tình thôi.”

“...”

“Đợi một chút, mình muốn nói một câu với tiểu quý kia.” Anh vỗ vai Trác Duy Mặc một cái, khom người xuống bên tai Phạn Đoàn, nói nhỏ: “Em nói bố em lúc này muốn quay lại núi, có phải là có ý thả cửa cho anh không nhỉ? Như thế này, xem ra, anh ta cũng không ghét anh lắm? Hừ?”

Phạn Đoàn cau mày, nhìn Huỳnh Nhất Nhị đang cười xảo trá mà đứng dậy, cùng Trác Duy Mặc bước ra bên ngoài.

“Cậu nói với tiểu quý đó cái gì thế?” Trác Duy Mặc tiện miệng hỏi.

“Không có gì, mình không phong độ bằng cậu, cuối cùng, cũng chỉ đùa một chút mà thôi.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Hẹn hò

“Cùng với thiếu chủ chương môn nhà ông đi hẹn hò.”

Trường dạy nghề chẳng có tiền đồ và trường Tiểu học nổi tiếng chỉ cách nhau một con đường. Học sinh của trường dạy nghề vẫn như ngày thường, ăn mặc cô quái lập dị, còn học sinh trường Tiểu học nổi tiếng thì luôn giữ cái khuôn mặt thuần khiết, được đưa đón bởi những chiếc xe hơi cao cấp.

Vốn dĩ nước sông không phạm nước giếng, cũng như con đường lớn và cầu độc mộc vậy. Quan hệ đẹp đẽ đó, đột nhiên bị phá hoại hoàn toàn khi có hai đứa học sinh khác loại đứng hai bên đường lớn, như những cái gai, tính toán ân oán với nhau.

“Em mặc kệ là chị với cái anh Nhất Nhị Tam Tứ Ngũ cười rất đen tối kia là tình cũ khó quên hay là tình thừa chưa dứt, hay là chết rồi sống lại. Chị đều phải rửa tai sạch sẽ mà nghe kĩ cho em, tính nhân nại của em chỉ đến thế này mà thôi, đừng có ép em phải treo ngược chị lên tra tấn một trận, chị nếu như dám cùng với anh ta ở trước mặt em mà làm trò xằng bậy, lén lút trao nhận, đầu mày cuối mắt, em sẽ...”

“Dừng, dừng, dừng! Hạ Phạn Đoàn, em dừng lại ngay cho chị!” Hồ Bất Động đeo túi xách chéo sang một bên, đưa tay bịt cái miệng chẳng chút kiêng nể kia. Đùa à, trước cổng trường học của mình, bị một học sinh Tiểu học chỉ vào mũi chửi cho tới mặt còn dám học lại trường này nữa không, cô chỉ hỏi thăm một chút thôi mà. Hôm qua sau khi cãi nhau không biết tâm trạng của sư thúc nhà cô có phải đã tốt hơn rồi không. Phạn Đoàn này, sao mà lại nhiều lời thế chứ. “Em bớt thêm mắm thêm muối đi được không, chị hỏi em là thật lòng đó!”

“Em nói cũng là thật lòng đó, tuy bố em một chữ cũng không nói, nhưng biểu cảm của ông chính là muốn em truyền đạt đến chị.” Hạ Phạn Đoàn đeo ba lô nhìn cô một cái: “Chị Hồ, rốt cuộc chị có thích bố em không?”

“Chị...”, cô ấp úng nói một câu, lúng búng mãi trong miệng.

“Chị ấp a ấp úng nói gì vậy?”

“Chị thích...” Lắm bầm, lắm bầm.

“Chị thích thì mau theo đuổi đi!”

“Nhưng chuyện này không nằm trong kế hoạch!”

“Chị kế hoạch cái gì chứ? Đi tìm bố em cãi nhau một trận, cãi không thắng thì chạy mất hút, sau đó lại tìm bạn trai cũ, bảo anh ta đến ‘nói chuyện tâm tình’ với bố em, cuối cùng thì vứt bố em một mình trong phòng đến phát mốc ra?” Một kế hoạch ngớ ngẩn, đừng có nói với cậu, đây chính là cái kiểu

muốn bắt thì cố tình thả, ngăn cản trước, khuyến khích sau, phá trước, lập sau trong truyền thuyết đấy nhé.

“Chỉ có thể giải thích, hôm qua là chị không cẩn thận đụng phải Nhất Nhị, sau đó anh ấy nói tiện đường, nên muốn giúp chị đổ rác, thế nên chị cũng tiện đường đi nhờ xe của anh về nhà, vậy... Em có nhất thiết phải dùng anh mất ‘nhìn người lạ’ đó nhìn chị không?” Cái lý do của cô tệ hại đến thế hay sao? Nhưng mà, cũng nh được ngồi trên chiếc xe ngày hôm qua, cô mới hiểu rõ được một số chuyện, cũng không thể coi cô là hoàn toàn không hối lỗi.

“...”

“Được... được rồi, chị sai rồi, chị thừa nhận lỗi lầm, chị thực sự đang rất nỗ lực mà. Tối qua vừa về đến nhà, chị đã lật lại toàn bộ đồng tiểu thuyết ngôn tình quý báu, đặc biệt chọn những cuốn tiểu thuyết nữ phải theo đuổi nam để xem.” Quyết tâm rất lớn phải không?

“Ừm! Có thu hoạch gì không?”

“Chẳng có thu hoạch gì!” Cô thả lỏng vai, thở dài một cái.

“Hả? Sao lại một chút thu hoạch cũng không có?”

“Bởi vì, chẳng có cuốn tiểu thuyết nào dạy người ta theo đuổi sự thúc nhà mình cả. Thông thường, loại tiểu thuyết như thế sẽ bị xếp vào loại bị cấm, không được lưu hành.”

“Chị cứ tiếp tục nói những lời thừa như vậy làm gì.”

“Chị là nói thật lòng mà! Em lại chẳng phải không biết, nữ theo đuổi nam trong tiểu thuyết ngôn tình đều là nữ sinh thầm yêu nam sinh trong khoảng hai chương đầu, trong hai chương tiếp theo thì nữ sinh lại tình sâu đật dào âm thầm dâng hiến, đợi kết thúc bốn chương rồi, nữ chính mới bắt đầu tức giận, đơn giản là vứt bỏ tất cả, đột nhiên mất tích, khiến nam chính hoảng hốt nhận ra tình cảm của mình, quay lại theo đuổi nữ chính. Sáu chương còn lại chỉ toàn là dạy nam theo đuổi nữ, căn bản chẳng có tác dụng gì với chị cả!” Hồ Bất Động chán nản, thông vai xuống. Những tiểu thuyết ngôn tình thời đại công nghiệp này, dạy toàn là thứ vớ vẩn, khổ cho cô không thể học rồi áp dụng được những thứ như thế.

“Vậy chị chỉ xem bốn chương trước chẳng phải được rồi sao!”

“Muốn làm theo những gì trong bốn chương đầu thì cũng phải mất đến hai năm trở lên, mười năm trở xuống. Em định phán chị bị phạt vô thời hạn hay sao? Cứ coi như chị có lỗi với bố em hơn nữa, cũng không cần phải theo đuổi lâu như vậy chứ! Chị không muốn đâu! Chị đang tìm phương pháp tốc chiến tốc thắng!” Hơn nữa những nữ chính yêu đuổi kia, ngoài liếc mắt đưa tình, lấy thân dâng hiến thì chẳng có thêm chiêu thức nào khác. Mà những chiêu thức này đem áp dụng với một tiên nhân như thế, xem ra sẽ chỉ nhận được ánh nhìn khinh bỉ và liền bị vứt bỏ mà thôi. Cho nên, chưa đến lúc bắt đầu, cô nhất định phải vượt qua người đi trước, sáng tạo ra một chiêu thức theo đuổi đàn ông độc nhất vô nhị!

“Vậy cũng đúng, cũng không có thời gian cho chị theo đuổi đến mấy năm, nhiều nhất cũng chỉ có thời gian mấy ngày cho chị mà thôi.” Hạ Phạn Đoàn lẩm bẩm trong miệng, như có ý gì đó.

“Cái gì mà chỉ có mấy ngày?” Người nào đó nắm bắt được ngay điểm lạ lùng trong lời nói của tiểu quý: “Mấy ngày sau thì anh ấy định làm gì? Bán thân? Bà chủ cuối cùng cũng quyết định ép anh ấy bán đêm đầu tiên của mình rồi sao? Chị biết ngay là nữ ma đầu đó sẽ không bỏ qua dễ dàng cho chị thế mà”.

“Không phải đâu!” Phạn Đoàn xua xua tay: “Em đã sớm nói với chị rồi, bố và em sẽ quay lại trên núi”.

“... Quay, quay lại núi là sao?”

“Chính là về nhà đó.”

Gay rồi, cô quên mất, anh còn có một ngọn núi có thể quay lại, còn có sở thích tiên nữ tắm rửa nữa. Cô đã nghĩ rằng anh sẽ luôn ở một chỗ mà đợi cô theo đuổi, vậy mà anh lại muốn quay về trên núi để làm tiên nhân. Hồng trần thì không tốt sao? Tuy gặp phải cái thứ như cô, đích xác chẳng phải là chuyện gì tốt, nhưng, cô ít nhất cũng khiến cho cuộc sống của anh có nhiều thay đổi, có thêm nhiều màu sắc, tốt hơn nhiều so với việc ở trên núi thanh tâm quả dục, ngây ngậy ngô ngô. Hơn nữa dòng suối ấm áp đó đã bị khai thác, biến thành khu du lịch rồi còn đâu. Anh cứ ở trong nhà cô miễn cưỡng làm “tiên nam tắm rửa”, tạm tạm như vậy cũng được mà. Ô, đúng rồi, anh vì muốn cho cô biết, anh không phải là người dễ bị ức hiếp, nên đã dọn ra ngoài rồi, lần này đến tiên nam tắm rửa cũng không có nữa.

“Nhất định phải quay về sao? Trên núi đó không có kem, không có tiểu thuyết ngôn tình, không có con gái đâu. Em hãy nũng nịu bố em, nắn nỉ bố em đi, bảo ông ấy... ừm... ở lại đây cùng với em” Những câu như “tinh đạo vô tình người có tình”, “chỉ muốn được là uyên ương không cần làm thân tiên”, lẽ nào anh đều chưa từng nghe qua sao? Đây là đạo lý cả mấy nghìn năm, người ta không muốn làm thân tiên, chỉ nguyện làm uyên ương để được bên nhau thôi!

“Em đã đem tất cả ‘nũng nịu’ có thể làm cả đời để nắn nỉ ông ấy, mới được xuống núi tìm mẹ đấy.” Giọng nói của Phạn Đoàn vì nhắc đến mẹ mà thấp xuống một chút, “Hơn nữa, bây giờ em cũng tìm được mẹ rồi, cho nên, em không có lý do gì để ở lại đây nữa, nhất định phải cùng bố em trở lại trên núi thôi”.

“Vậy nếu bố em không quay về được thì sao?”

“Chị Hồ, chị coi bố em là tên gốc sao, bà chủ muốn níu giữ bố em, đó căn bản là điều không thể, bố em vốn dĩ chẳng kí với bà ấy cái hợp đồng nào cả. Chẳng qua là vì...” Đầu ngón tay Phan Đoàn chọc chọc vào mũi cô. “Vì muốn ‘đào bức tường’ này của chị nên mới chạy đến câu lạc bộ trai bao, học cái cách khiến cho phụ nữ vui lòng!”

“...” Người nào đó bị chỉ vào mũi liền nheo nheo mắt lại: “Vậy bây giờ anh ấy vừa mới đào được một nửa, đã định vút xéng chạy lên núi là ý gì chứ?” “Loại trước bỏ sau”, chính là ý này sao?

“Ai bảo chị cứ như hổ phân bằng đá vậy, vừa thối vừa cứng, thật là khó đào. Hơn thế nữa, bố vẫn còn rất nhiều việc phải làm ở trên núi.” Bố tốt xấu gì cũng cố gắng đào liên tục, nhưng ai bảo chị đáng chết lại tên là Bất Động chứ? Xì, đào mãi mà vẫn cứ “bất động”, đào đến bây giờ cũng vẫn không được mà!

“Nhiều việc ư! Anh ấy nhiều việc cái gì chứ? Việc của anh ấy là mỗi ngày phải chạy chơi lung tung trên núi hay sao? Hay là phải suốt ngày tìm kiếm thảo dược, hoặc ngày đại lấy sách đi kê chân bàn?”

“Ông ấy đúng là rất nhiều việc. Chẳng lẽ bố chị, sư bá của em, chưa hề cho chị biết, bố là thiếu chủ chương môn Huyền Phái của bọn họ sao?”

“Có nhắc qua, chị biết sư phụ của bọn họ đem cái vị trí dờ hơi đó truyền lại cho anh ấy, nhưng vậy thì sao chứ? Thời đại nào rồi, ai còn để ý chuyện anh ấy là chương môn chạy từ trên núi nào xuống chứ! Cái gì mà phái của bọn họ? Chẳng phải chỉ có hai người là bố chị với bố em và vài ba con mèo nhỏ hay sao? Lại còn cái gì mà thiếu chủ chương môn nữa, chị thấy chỉ bằng làm VIP của câu lạc bộ trai bao còn có sức ảnh hưởng hơn.”

“...”

“Em há miệng to như vậy là có ý gì chứ?”

“Bố chị chính xác là nói với chị như vậy à? Huyền Phái của bố em tốt xấu gì cũng là đại phái xem số mệnh lớn số một số hai. Cứ đến cuối năm, chỉ riêng đại biểu của các nhánh phái ở các nơi lên núi gặp bố em đã có đến mấy trăm người, làm sao qua miệng của bố chị lại biến thành vài ba con mèo thế?”

“Cái... cái gì? Mấy trăm người?” Còn, còn chỉ là đại biểu mà thôi? Làm gì vậy, sao mà càng nghe càng giống như đại hội cổ đông chia lợi nhuận vào cuối năm của một công ty lớn vậy? Vì sao bố cô khi nói cho cô, lại dùng giọng điệu rất khinh miệt, còn nói, thời đại nào rồi, chương môn của phái có vài ba con mèo nhỏ, ông ta chẳng thèm.

Ông Trời ơi, sự đồ kị của đàn ông thật đáng sợ, hai cô luôn cho rằng cái bang phái gì đó của bố cô chắc chắn là rất mất mặt, cái danh sư thúc kia, đại khái cũng chỉ là cái danh xưng thôi tự phong mà thôi, cô có muốn đùa cũng không dám đùa với cái đại bang phái số một số hai kia của bọn họ.

“Đúng rồi, hơn nữa vùng đất từ đỉnh Thanh Loan ở lưng chừng núi trở lên đều thuộc sở hữu của Huỳnh Phái, điểm này chị biết rồi chứ.” Phan Đoàn hùng hân, đầy lý lẽ, tiếp tục nói. Vào mỗi dịp cuối năm, các vị sư thúc bá đều đến đó, nhưng mỗi lần đều không có Hồ Thước, bố của Hồ Bất Động. Xem ra việc này chính là nguyên nhân trực tiếp khiến tiểu sư muội của cậu hoàn toàn không biết sư thúc đại nhân của chị ấy là nhân vật như thế nào. “Chỉ có vào mỗi dịp cuối năm, Huyền Phái mới mở cửa núi để người bên dưới đi lên, chuyện này chị cũng không biết sao?”

“Biết chứ, chỗ cửa núi đó chẳng phải luôn có lớp sương khói dày đặc không biết ai giăng ra sao, nghe nói là đi thế nào đều vẫn sẽ quay lại vị trí cũ, chỉ đến cuối năm, lớp sương khói dày đặc kia mới biến mất trong khoảng nửa tháng, để người ta lên núi bái kiến cao nhân.” Khi làm ni cô, cô đã từng nghe thấy tin đồn này. Quả nhiên tin đồn này mang màu sắc rất huyền bí, nhưng cô đâu phải là người ưa mấy thứ huyền bí cơ chứ, vì thế những chuyện dờ hơi này cô nghe xong là quên luôn, căn bản là lười chẳng buồn truy cứu, chỉ bấm ngón tay, đợi ngày được ăn thịt trở lại.

“Lớp sương khói dày đặc gì đó kia đều là do bố em, sư thúc của chị giăng ra đó.” Chính là không muốn để những người kia vài ba ngày lại chạy lên núi làm phiền đến sự thanh tịnh của ông.

“Phụt!”

“Những người lên núi bái cao nhân kia đều là người trong phái.” Mỗi người đều là sư thúc, sư bá của cô, người có thân phận lớn hơn một chút chính là sư thúc tổ của cô.

“Phụt!”

“Cao nhân kia, thì không cần em giới thiệu nhiều chứ? Chính là ‘tiên nữ tắm gội’ mà chị nhìn lên được đó.” Chính là sư thúc đại nhân sống ở nhà chị mấy tháng trời, bị chị đùa bỡn, ức hiếp suốt mấy tháng trời đó. Tối qua lại còn cãi nhau với chị một trận nữa. Haizzz, nói thật lòng, hình ảnh của bố trước mặt chị, nhìn thế nào cũng thấy còn kém cao nhân rất xa.

“Phụt!”

“Bố rất ghét việc cuối mỗi năm bọn họ lại muốn lên núi làm phiền ông, phá hoại sự yên tĩnh thanh tịnh của ông. Nhưng thật đáng ghét, đây lại là quy định của sư tổ để lại, bố cũng chỉ đành nhẫn nại làm theo. Cuối mỗi năm, bố lại phối hợp phổ diễn một lần, nghe bọn họ lái nhái về những thứ thiên lý luân thường, còn đề cập về vấn đề lợi tức của các chi môn phái. Cũng còn may là bố em có thể bước vào trạng thái ngày đại bất cứ lúc nào, có bản lĩnh chuyển sang trạng thái trống rỗng, như vậy mới không bị bọn họ niệm chết. Nhưng mà, sau đó bố đều lấy mấy thứ thiên lý luân thường đi làm đồ kê bàn hết, những con số báo cáo tài chính kia, phía sau bất luận là có bao nhiêu số không, bố cũng chẳng buồn nhìn lấy một cái. Thực không thể hiểu, các sư thúc, sư bá làm sao vẫn còn nhiệt tình để báo cáo với vị chương môn lục căn trong sạch như vậy chứ. Đây đều là những vấn đề ngoài lề, tóm lại là, lần này bố nhất định muốn quay... Này! Chị Hồ, chị muốn đi ư?” Phan Đoàn nhìn người nào đó đột nhiên sắc mặt tối sầm, nhét toàn bộ những cuốn tiểu thuyết ngôn tình nữ theo đuôi nam vào trong túi, lễ bước nặng nề, chuẩn bị bỏ đi.

“Không, chị chỉ là đột nhiên cảm thấy mình giống như một con cóc ghè muốn ăn thịt thiên nga.” Cô máy móc quay cổ lại, khoe môi giật giật, cô cuối cùng cũng hiểu thứ mình muốn theo đuổi là món hàng gì, có tiền, có thể, có nhân duyên. Thương đế ơi! Trước đây cô ngược đãi anh như vậy, cô tuyệt đối không muốn bị những người liên quan đến anh phát hiện anh từng bị cô ngược đãi tàn nhẫn.

“...”

“Người và tiên khác xa nhau quá, chị thấy chị vẫn là...”

“Khác cái gì mà khác chứ, em đã giúp chị sắp xếp rồi, ngày mai, chúng ta sẽ hẹn hò!”

“Hẹn hò? Ai? Em và chị?”

“Ờ, cụ thể có ai chị không phải lo, dù gì, đây cũng là lần cuối cùng em giúp chị, nếu như chị còn không cố gắng tranh đấu, chị và bố em mãi mãi cũng chỉ có thể người - tiên xa cách, đơn giản vậy thôi!”

“Ý gì chứ?”

“Chị cẩn thận ‘cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt *!’” [* Chỉ những chỗ có lợi thế như gần, tiện lợi mà nhận được những điều ưu tiên.]

“Cái gì cận thủy lâu đài?”

“Chẳng phải đang nhắc tới đối tượng trước kia của chị sao, em dám khẳng định, anh ta đang muốn bỏ em!”

“Ai? Em nói Nhất Nhị? Không... không phải chứ?”

“Anh ta dùng cái ánh mắt rất quái dị đánh giá bố em, tối qua anh ta còn nói nhỏ bên tai em...”

“Nói cái gì?”

“Anh ấy nói anh ấy rất hâm mộ bố em, bố em cũng không ghét anh ấy, Nói như vậy là muốn chứng tỏ điều gì?”

“...” Chứng tỏ đây là quan hệ nam nữ của thế giới hiện đại, có thể trong một đêm, xuất thay đổi long trời lở đất...

Ví dụ như đối tượng trước đây đã từng là người yêu của mình, bỗng nhiên sau một đêm lại biến thành...

Tình địch!

Trời ơi...

Thế là, căn cứ theo chi thị đã được võ trang hoàn tất của Phạn Đoàn đại thần, Hồ Bất Động siết chặt bàn tay, một chân đá tung cửa phòng, chẳng thèm để ý đến ông bố vẫn đang ngồi trên bàn căn quẩy ăn sáng sắp sửa rơi ra ngoài, cứ thế đi thẳng ra cửa, khom người xò giày.

“Bất Động, con như thế này là đi dọa ai vậy?” Hồ Thước nuốt nửa cái quẩy trong cổ họng, hỏi vật thể ngoài hành tinh vừa lướt qua bên cạnh mình, ông ta bắt đầu già đi rồi sao? Con gái của ông ta, con gái của ông ta, đứa con gái sau khi nghe lời ông ta nói linh tinh mà xuất gia, thì đã không còn chút gì gọi là nữ tính nữa. Vậy mà hôm nay, ngoại trừ chiếc áo quây trên người cô ra thì không có vật thể nào giống như loại cho con người dùng cả. Lại con mặc một chiếc váy ngắn sẫm màu gắn thêm mấy sợi đăng ten hoa rù xuồng, kết hợp với áo sơ mi trắng có đăng ten hai bên, cổ áo còn đính hai dải ruy băng bay bay. Bên ngoài khoác chiếc áo lễ phục tối màu, tay lỡ, không thêm cài khuy, phần thắt lưng được xử lý khá tốt. Mái tóc buông xõa được vuốt lệch sang vai phải, những lọn tóc như cổ tình được thả rơi, xõa trên vai. Những sợi tóc ngắn lòa xòa trước trán, rõ ràng đã bị một chiếc kẹp màu bạc kẹp lại gọn gàng. Đáng sợ nhất chính là, cái miệng bóng loáng màu hồng phấn kia, còn bóng sáng hơn cả cái người ăn mấy chiếc quẩy là ông ta.

Đôi môi màu hồng phấn bĩu lên, là bởi vì không muốn làm hỏng toàn bộ tạo hình không thích hợp với những lời mắng chửi này. Cô chỉ có thể phát ra giọng nói mang chút khó chịu: “Cái gì gọi là dọa người chứ! Con gái ông ta đang muốn ra ngoài hẹn hò. Khốn kiếp, rõ ràng tạo hình thế này rất trong sáng thuần khiết mà!”

“Con muốn hẹn hò cùng ai? Con không phải là bị Duy Mặc trả hàng rồi sao?”

“Cùng với thiếu chủ chương môn nhà ông đi hẹn hò.”

“Phụt!”

Cô ném lại một câu hùng hổ, hất cửa “rầm” một tiếng, bỏ lại Hồ Thước vẫn đang trong trạng thái co giật, con gái ông ta mặc thành ra như vậy đi tìm tên sư đệ lạnh như băng kia để hẹn hò? Ông ta rất khó tưởng tượng được biểu hiện của tiểu sư đệ khi nhìn thấy vật thể trước mặt. Không biết có phải chịu kích thích quá độ không, liệu có phải vừa chạy vừa khóc, hay là khổ sở ngồi xõm xuống đất khóc rống lên không? Bởi vì, mới qua một chút vừa rồi thôi, ông ta đã kích động đến mức rất muốn khóc rồi, thực sự cảm thấy con gái ông ta trông rất khủng bố.

Thôi chết! Ông ta quên không nhắc nhở con gái mình phải dùng biện pháp an toàn rồi. Cứ coi như con gái nhà ông ta chẳng ra làm sao đi nữa, nhưng con gái đang trong giai đoạn hoàng kim xuân sắc lại lộ ra cặp chân trần đẹp để trơn láng cũng là tội lỗi. Hôn nữa, sư đệ nhà ông ta không ăn đồ ăn chín

nhân gian, nhưng ngộ nhờ cái đầu óc bị cửa kẹp kia của cậu ta vừa hay lại có hứng thú với tạo hình sinh vật ngoài hành tinh này của nó thì sao?

Nhà ông ta thiếu một tiểu xử nam, vấn đề đó cũng không lớn, nhưng mà thiếu đi một tiểu xử nữ thì lại là vấn đề rất lớn!

Kết quả, một tiểu xử nam nhàn nhai lại không hề sáng mắt lên vì sinh vật ngoài hành tinh chậm chạp, đang ra vẻ thực nữ, đi từng bước nhỏ đến trước mặt mình. Anh vẫn đứng ở đầu đường đối diện, ngán ngẩm chờ đợi. Vô tình khi nghiêng người tựa vào cột đèn, anh không cẩn thận lại rơi vào trạng thái thần thờ sờ trường của mình. Không hề chú ý sinh vật ngoài hành tinh trang điểm cẩn thận kia đang làm cách nào để lẩn được đến trước mặt mình. Chỉ khi anh tập trung nhìn lại, mới phát hiện cách mình ba bước chân có một chiếc váy ngắn đang tiến tới. Cái người đang hướng đến phải anh hé môi ra, để lộ nụ cười thân thiện, cái miệng sáng bóng kia trông thật chói mắt.

“Ngại quá, để anh đợi rất lâu rồi phải không?” Con gái trong buổi hẹn hò đặc biệt, thường dùng câu mở đầu này, đợi người con trai nói một câu khiến không khí trở nên tốt đẹp, “Không đâu, anh cũng vừa mới đến”.

Nhưng mà rất rõ ràng, sự thúc đại nhân của cô đọc hết cả đồng sách nhưng lại bỏ qua những cuốn tiểu thuyết ngôn tình, xem nhiều những bộ phim nghệ thuật cơ thể nhưng lại thiếu quan tâm đến những bộ phim thần tượng.

Anh thấy cặp mắt kia cứ chớp chớp nháy nháy, không biết đang ra ám hiệu gì với mình, liền cau mày lại, neho mắt, mơ màng đánh giá cách ăn mặc mang tính thời đại rất mạnh mẽ trên người cô, từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên. Không thấy có gì là đặc biệt thuận mắt. Chỉ là cảm thấy cô từ đỉnh đầu đến gót chân, không có một chỗ nào thuộc trạng thái bình thường, ngoại trừ cái miệng hồng hồng bóng loáng nhìn rất quen mắt. Thế là cặp môi vẫn mím lại của anh hơi hé ra: “Em ăn xong, không lau miệng, chạy đến đây làm gì?”. Sao cô lại thích ăn những thứ nhiều dầu mỡ như vậy? Bánh rán cũng thích, bắp rang bơ cũng thích?

“...” Nụ cười hóa đá, cái miệng màu hồng phấn sáng bóng bắt đầu co giật không ngừng.

“Đứng yên, đừng động đấy!” Tiểu xử nam chẳng nói thêm nữa, nâng tay trái lên giữ lấy cằm cô, kéo cô lại gần mình, áp lưng cô vào cột đèn, giữ lấy gáy cô rồi sử dụng một loạt các tư thế tiêu chuẩn đã từng dùng để cưỡng hôn. Anh nâng tay áo vest không biết đáng giá bao nhiêu lên, kéo phần ống tay, ép vào miệng cô, sau đó dịu dàng cử động, ép cô phát ra những tiếng “mm” mờ ám. Rõ ràng trước buổi hẹn hò năm phút, mối quan hệ giữa hai người họ vẫn còn đang ở mức hạn chế cơ mà. Thực ra, những âm thanh mà cô phát ra và cả tư thế của anh thì đều đạt chuẩn, thế nhưng, cái thứ đang thân mật trên cặp môi hồng bóng của cô lại là tay áo của anh. Ống tay áo có mùi hương dịu dịu phủ lên cặp môi bóng hồng kia của cô, dùng lực chà lên chà xuống chẳng chút nương tình, dùng hết tâm lực chăm sóc môi cô một cách thái quá, cố gắng giúp cô lau sạch vết dầu mỡ bám bản trên môi mình.

Thế là, sau khi trải qua một đợt chăm sóc tận tình, cùng với những nỗ lực giãy giụa, tóc của cô rũ ra, mặt loang lổ, phần trắng ở một nửa khuôn mặt đã chạy đầu mắt cùng với bàn tay ngọc ngà của sư thúc đại nhân, vết son bóng trên môi đã biến thành vệt phong cánh đẹp mắt trên tay áo sư thúc đại nhân. Là tên khốn nạn nào đã nói với cô, vị chương môn sư thúc này của cô là một người mắc bệnh sạch sẽ, có người mắc bệnh sạch sẽ nào lại dùng tay áo của mình đi lau miệng cho người khác hay không?

Tóm lại, chiêu thứ nhất của cô “nữ vi duyệt kì giả dung*”, thất bại thảm hại! [* Câu này có xuất xứ từ sách chiến quốc, giải thích ra có thể hiểu được theo 5 nghĩa: 1. Cô gái vì thích bản thân mình mà trang điểm cẩn thận; 2. Cô gái vì người mình thích mà trang điểm cẩn thận; 3. Cô gái vì để mình được vui mà trang điểm cẩn thận; 4. Người phụ nữ vì được yêu mà dung mạo thay đổi rạng rỡ; 5. Người phụ nữ được người yêu bao dung.]

Sư thúc đại nhân đối với chữ “dung” của cô không chỉ không có chút rung động, ngược lại còn có thái độ chỉ trích hành vi mất vệ sinh ăn xong không lau miệng của cô. Ý! Như thế này, xem ra, anh vẫn là chút bệnh sạch sẽ. Xí! Bệnh sạch sẽ đang chết, khi cần đến thì không đến, khi không cần đến thì lại cố tình báo cáo tích cực như vậy!

Lớp trang điểm cẩn thận vừa bị lau hết sạch, cô cuồng loạn vô đầu tự giải tỏa tức giận, chép chép cái miệng mới bị anh lau đến khô cả đi, nhìn anh vừa nâng tay trái một cách rất thẩm mỹ, chỉnh lại cổ tay áo bên phải, vừa đi về phía cuối đường. Cô vội vã bước nhanh phía sau anh, bàn tay trong túi áo ngoài cứ thò ra thụt vào, trong lòng đang tìm một cái cơ để con cóc ghè là mình có thể ăn thịt được thiên nga. Nhưng cuối cùng, cô phát hiện ra mình không có bất cứ lý do gì có thể khiến cho cóc và thiên nga hình thành mối quan hệ tốt đẹp. Thế là cô quyết định quay lưng lại với tất cả thiên lý luân thường, đành để hai loại động vật này hy sinh cho sự ích kỉ của cô. Đầu óc bắt đầu có những suy nghĩ đen tối, tay của cô từ trong túi động đây, đang thườn duỗi ra thì phát hiện thiên nga trước mặt mình đã bay đầu mất. Ở chỗ của thiên nga tự dung lại thừa ra hai tên tiểu quỷ rất chướng mắt, đứng như trời trồng trước mặt cô.

Một tên tiểu quỷ là Hạ Phan Đoàn đang cười rạng rỡ như nắng xuân. Tiểu quỷ này không cần phải tính tới, tốt xấu gì buổi hẹn hò này cũng là do một tay cậu ta sắp xếp, cứ coi như phải mang theo con kì đà như cậu ta, cô cũng miễn cưỡng có thể chịu đựng được. Nhưng bên cạnh cậu ta còn có thêm Nguyễn Di Phấn, vẻ mặt không cam tâm, đang chu cái miệng ngó, nhăn mũi lên là ý gì chứ?

“Nè, con bé ấy, đây là chuyện gì chứ? Hạ Phan Đoàn, em giải thích rõ cho chị đi!” Cô vội vàng đem tên tiểu quỷ câu kết làm chuyện xấu với mình kéo sang một bên, tiến hành đối thoại ngầm.

“Hẹn hò đôi ả! Như vậy mới thêm náo nhiệt mà!” Phan Đoàn chớp chớp mắt. “Lại chẳng phải chỉ có chị muốn tranh thủ thời gian, em cũng phải thúc cương ngựa mới được, chúng ta thì đấu xem ai sẽ thổ lộ thành công trước nhé! Cô ấy vẫn chưa tin tưởng em một lòng với cô ấy, haizz, con gái thật là phiền phức!”

“...” Quỷ mới muốn thi đấu tốc độ thổ lộ với một tiểu quỷ bảy tuổi. “Em lo một con kì đà cản mũi uy lực như em còn chưa đủ sao, lại gọi thêm một người nữa đến phối hợp với em cho đủ số!” Gọi ai không gọi, lại đi gọi một tiểu cô nương có quan hệ phức tạp như thế này đến để phối hợp với cậu ta, thật là tội lỗi!

“Hả? Kì đà cản mũi? Còn không biết ai là kì đà cản mũi của ai đấy. Có bản lĩnh, chị cũng thân thiết như bọn em đi?” Nói xong, một bàn tay nhỏ bé liền

khoác lên vai cô bé đứng cạnh, kéo cô bé vào lòng.

Cô bé ngo nguẩy một chút, cuối cùng không giãy giụa nữa, dịu dàng dựa vào trong lòng của cậu bạn nhỏ Hạ Phạn Đoàn, mũi phát ra tiếng “hừ” khe khẽ.

Sự thúc đại nhân vĩ đại của cô vẫn đang khoanh tay trước ngực, hoàn toàn để mặc tất cả, nhìn cậu con trai tương đối có tiền đồ đang tán tỉnh bạn gái ngay trước mặt mình. Anh nhìn ba người bọn họ, thái độ thờ ơ như thể mọi chuyện chẳng có liên quan đến mình. Hy vọng anh nghiêm túc dạy dỗ thể hệ sau là hoàn toàn không thể. Mấy tên tiểu quý tộc đáng chết, lại chạy đến trước mặt cô mà thể hiện yêu thương, xem ra chỉ có cô mới có thể dạy dỗ được bọn chúng. Ai mới là tiểu quý, ai mới là người trưởng thành H!

“Em cho rằng khi thấy em thân mật thế này, thì bọn chị cũng...” Một tràng tiếng thở gấp phát ra, cô quay người muốn kéo kẻ đồng minh H lại để so sánh với nhóm tiểu quý bảy tuổi, xem ai mới là kì đà cản mũi. Nhưng tay cô mới vừa giờ về phía cái cổ trắng nõn của người ta liền bị ánh mắt lạnh lùng khiến cho đông cứng, dính lại trên vai anh. Xem ra, anh rất ghét cái kiểu bá vai bá cổ như anh em này.

“Bố bây giờ vẫn đang trong trạng thái mới ngủ dậy. Nếu không phải là vì chuyện hẹn hò hôm nay, ông đã rất lâu chưa ngủ dậy trước khi mặt trời chiếu đến đỉnh đầu. Thêm vào đó, mấy ngày trước, khi chị kết hợp việc vứt rác để làm chuyện tốt, chẳng phải chị đã cầu lấy nhiều phiền phức hay sao?” Tiếng cảnh cáo nhỏ nhẹ bay đến bên tai, bàn tay đang hóa đá của cô lập tức trượt xuống khỏi vai sự thúc đại nhân, thu lại vào trong túi áo của mình mà run rẩy. Lạnh quá lạnh quá! Chẳng trách vừa rồi khi lau miệng cho cô, anh lại dùng lực mạnh như vậy, mặt không chút lưu tình, bạo lực ngược đãi cô như vậy. Cứ như cái miệng của cô đã làm chuyện gì đó không phải, chuyện gì có lỗi với anh. Anh nhất định phải mạnh tay như vậy để thanh toán với nó hay sao?

“... He he! Chúng ta cũng không cần thiết phải giống như tụi trẻ con, chúng ta phải quang minh chính đại mới đúng, phải làm một tấm gương tốt cho chúng nó noi theo, he he!”

Bảo chữa cho mình xong, cô nhìn Hạ Phạn Đoàn đang nhún nhún mày lên, nắm lấy tay Nguyễn Di Phấn, huyền hoang khu khu trước mặt mình, sau đó hai tên tiểu quý bắt đầu ngẩng cao đầu cất bước dạo phố. Hai tên tiểu quý này đến tuổi tác còn chưa nổi hai con số, thế mà đã thân mật hơn cả bọn họ. Trong khi đó thì cô và anh vẫn cứ duy trì khoảng cách “tương kính như khách”, đi ở phía sau. Đây là hẹn hò cái con khi gì chứ! Cô đột nhiên hiểu ra, ai mới thực sự là kì đà cản mũi của ai.

Hết hứng thú đi dạo, hai tiểu quý kia lại đi vào một cửa hàng bán các món đồ tinh xảo. Cô hận đến mức tê cả chân răng với hai tiểu quý đang chọn quà tặng kia. Dứt khoát không để ý đến chúng nữa, cô cố mở to mắt để tìm thứ đồ mình hứng thú. Trên tủ kính cao cao đẳng này có đặt một đôi hộp tạo hình hai chú chim nhỏ rất dễ thương, được treo ở hai đầu trên chiếc giá bằng bạc, miệng hai chú chim chạm vào nhau, treo lủng lẳng, xem ra giống như hộp đựng muối và đường. Cô kiễng chân lên, muốn sờ vào đôi hộp hình chim bằng sứ kia, nhưng phát hiện mình không đủ cao.

Lúc này, nam nhân vật chính luôn được coi là có đất để phát huy một chút vai trò của mình, liền cầm món đồ cô thích trên tủ kính xuống, nhét vào tay cô.

“Em thích?”

Một câu hỏi bình thường, không lạnh lùng cũng không nhiệt tình, phát ra từ miệng Hạ Thiên Lưu. Anh tùy ý nhìn một cái món đồ được cô để ý, anh không có khái niệm gì đối với những món đồ trong nhà bếp, đối với những thứ cô thích càng không có khái niệm.

Nói một cách chính xác, đối với những thứ hồng trần loạn xạ bát nháo, rắc rối phức tạp, cắt cũng không đứt, xử lý xong vẫn loạn từ đầu đến cuối, anh đều không có khái niệm gì. Bởi vì hệ thống các sợi dây thần kinh trong đầu anh hoàn toàn không giống với cái người đang đứng trước mặt anh, chúng luôn phẳng phiu và được sắp xếp theo thứ tự, ngay ngắn gọn gàng đến mức thần và người cũng phải phần nộ, tuyệt đối không thể hòa nhập được với cái thế giới hồng trần này. Quả thực, những ưu điểm như mục tiêu rõ ràng, thói quen sống tốt, thái độ đoan chính... không phải là ưu thế để gia nhập chốn hồng trần. Trái lại, người nào đó tâm địa mờ ám, đức hạnh thì mãi mãi chẳng có gì biến chuyển thì lại nhận được sự chào đón nhiệt tình. Đây chính là nguyên nhân anh không muốn xuống núi, không muốn phải đối phó với một đám người mà anh chẳng hiểu gì.

“Ừm! Xem xem có đất không, em muốn mua để tặng người ta.” Món đồ tương đối thiết thực, còn phải xem giá cả, cô thực sự không có chút khái niệm gì về phong hoa tuyết nguyệt.

“Tặng ai?”

“Chính là đôi vợ chồng lần trước cho em mượn nhân duyên đó.” Cô kiểm tra cẩn thận xem trên người của chú chim có dị tật gì không, ngoài cái lỗ trên miệng, ngộ nhờ ở những chỗ khác cũng có lỗ thì hồng mắt. May mà lần trước khi đưa cô về nhà, hai người bọn họ đã giúp cô nghĩ thông một số chuyện, cũng nên có gì đó để cảm ơn người ta. “Em thấy bọn họ sắp tái hôn rồi, đến lúc đó em sẽ đem tặng, có chút lễ thì người ta sẽ không có gì để trách, tặng cái này được không?” Cô hỏi ý kiến của anh.

Anh hơi ngần ra, nhìn cô tro vào món đồ sứ, đợi anh lên tiếng. Hiếm khi cô lại hỏi ý kiến anh trước khi làm chuyện gì đó, để ý đến thái độ của anh, quan tâm đến suy nghĩ của anh.

“Ừ!” Anh đáp lại một tiếng, dịu dàng đến mức ngay cả anh cũng tự mình cảm thấy như vậy. “Vợ chồng vốn là chim cùng rừng”.

“Đừng rồi! Còn có ngụ ý này nữa, đó là sự may mắn thuận lợi. Người làm món đồ này đúng là rất có đầu óc, mua luôn nhé!” Cô được anh khẽ nhắc nhở, trong thoáng chốc quên luôn việc phải xem giá tiền, nhanh chóng đi đến quầy, móc ví ra trả tiền. Đợi món đồ được bọc lại xong, cô cười vô cùng hài lòng, anh đưa tay đến định giúp cô xách túi, lại nghe cô lầm bầm: “Nhưng hai chiếc hộp này giống nhau như vậy, chị Nhất Nhất sẽ nhầm đường và muối mất thôi, đến lúc đó không biết lại là ai phải nhận xui xẻo đây”.

“...” Cánh tay phải quan tâm của anh trở nên cứng đờ bên chiếc túi. Anh nhún mày lên, liếc mắt nhìn người nào đó đang không chút cảnh giác: “Chị

Nhất Nhất?”. Đây là người bạn nào của cô? Nghe tên rất quen tai, và mấy chữ này cũng chối tai rất giống tên người nào đó.

“Chẳng phải là Nhất Nhị...” Lập tức bật mồm, ngẩng đầu nhìn lên. Hình như đã bị anh nghe thấy rồi, quan hệ vừa mới hòa dịu được một chút... hu hu...

“Vợ chồng vốn là chim cùng rừng’, em biết tiếp phía sau là gì không?” Anh lạnh tanh lặp lại câu mình vừa mới nói, quyết định không ngừng lại sự quan tâm hiểm cò của mình, cũng không cho cô bất kì cơ hội nào để hỏi hặn. Anh đưa trả cái túi trong tay, cười với người nào đó nụ cười âm mưu mấy độ: “Đại nạn đồ đầu tự mình bay”. Nói xong, quay người đi thẳng ra cửa.

“Phụt!” Hu hu... Anh đang trừng phạt cô, anh chắc chắn là đang trừng phạt cô! Đại cô trả tiền rồi, anh mới nói cho cô, thực ra người thiết kế món đồ sứ này là một kẻ đần độn, ngu ngốc, ngớ ngẩn. Đây là cái ngụ ý vớ vẩn gì chứ, đây không phải rõ ràng là đang rửa người ta sao. Cái vật không may mắn cát tường này làm sao mà mang đi tặng cho người ta được chứ!

Tóm lại, chiều thứ hai của cô, mượn có bắt chuyện, thất bại!

Sự thúc đại nhân của cô không chỉ không có bất cứ rung động nào đối với việc khổ công tìm cơ hội bắt chuyện của cô, trái lại còn căm ghét ghê ghớm đối tượng cô đưa ra để tạo chủ đề. Tuy nhiên, đánh bữa mà trúng, dù sao cô cũng đã dụ dỗ được một nụ cười mỹ miều của anh dù cho có phần lạnh nhạt. Nhưng tiếng nghiêng răng cô nghe thấy sau cái câu “đại nạn đồ đầu tự mình bay” kia, nó dường như đang nói với cô, đại nạn của cô cũng không còn cách xa nữa đâu.

“Tôi nói này, Hạ Phạn Đoàn, lần trước tôi với Di Tô đến nhà cậu ăn cơm là cách đây bao lâu rồi? Bọn họ vẫn chưa phân rõ được thật lòng ở đâu à?” Nguyễn Di Phấn rất khó hiểu nhũ nhũ mảy, nhìn khinh bỉ không chút nương tình với cái người vẫn đứng bên quầy thương xót cho chiếc ví tiền của mình, lại nhìn ông bố của Phạn Đoàn đứng ở trước cửa, chán đến mức chẳng buồn nói thêm câu nào nữa mà chỉ lắc lắc đầu.

“Những việc dài dòng này, sau này mình sẽ nói cho cậu nghe. Nhưng mà bây giờ, xem ra với công lực chẳng có chút tiền đồ nào của chị ấy, thì sẽ chẳng có cách nào khiến cho bố mình tình dạt dào như nước được đâu. Chúng mình giúp đỡ chị ấy nhé?” Hạ Phạn Đoàn chớp chớp cặp mắt như nước hồ thu chưa hết về non nốt nhưng gần đến thì rặng kia.

“Giúp chị ta? Bản tiểu thư sao lại phải giúp chị ta, chị ta rất là ngu ngốc.”

“Cậu thì hơn chị ấy chỗ nào chứ, đến bây giờ còn không chịu thổ lộ với mình.”

“Hạ Phạn Đoàn, bản tiểu thư cảnh cáo cậu, không được dụ dỗ tôi yêu sớm!”

“Được rồi, vậy bây giờ cậu có muốn giúp chị ấy không? Tuy chị ấy trông có vẻ hơi ngốc, có chút trì độn, có khi còn thích tự cho mình thông minh, suốt ngày oán trời trách người, rồi lại tự chuốc lấy phiền toái cho mình, thế nhưng chị ấy vẫn là rất có tiền đồ đó.”

“... Nhìn thế nào cũng không cảm thấy người cậu đang nói là một người có tiền đồ. Nếu không phải vì cậu sắp phải đi, tôi cũng chẳng muốn cùng cậu làm những chuyện vô vị thế này.” Bàn tay nhỏ bé của Nguyễn Di Phấn hất ra, trừng mắt lên lườm, “Hai người bọn họ căn bản chính là không hiểu đối phương, cho nên mới giận đối thế này. Vậy cứ để họ kiếm chỗ nào thích hợp mà tìm hiểu nhau một chút là được rồi”.

“Khách sạn?”

“Bản tiểu thư không nói là phải tìm hiểu về thân thể, sao lúc đầu tôi không phát hiện ra cậu là một đứa con trai mặt người dạ thú như thế này nhì!”

“Hi hi, chỉ là mình vừa đọc được trên một cuốn sách, tìm hiểu đối phương, phải bắt đầu từ thân thể mà. Nhưng mà, hai người bọn họ đã ‘lĩnh tinh’ lâu vậy rồi, bây giờ mới bắt đầu tìm hiểu, có phải là muộn quá không?”

“Cậu có muốn làm hay không, bản tiểu thư chẳng thêm quản. Họ có thân mật hay cãi nhau tung trời, cũng là chuyện nhà cậu.”

“Được rồi, được rồi, tìm hiểu, tìm hiểu, không bắt đầu từ tìm hiểu phương diện thân thể thì sẽ rất khó đó.” Phương thức tư duy của phụ nữ và cậu ta quả nhiên vẫn còn cách biệt.

Lắc lắc cái đầu nhỏ, Phạn Đoàn như đã quyết định. Thế là, chiều thứ ba của Hồ Bất Động còn chưa xuất mã đã tạm thời chết trong chiều thứ đầu tiên của Hạ Phạn Đoàn. Mọi người tìm một quán cà phê ngoài trời để tìm hiểu một chút về hai bên. Một cuộc hẹn hò vốn đã rất quái dị, lại vội vàng chuyển thành buổi tiệc gặp mặt. Phía người đàn ông có thêm con trai và con dâu tương lai xuất hiện, ngồi trước mặt Hồ Bất Động, bắt đầu tìm hiểu sâu sắc về cô. Kết quả, người đàn ông thì không hề có hứng thú gì, trái lại toàn là hai kẻ ăn bám kia, người hát người xướng, khuấy động cho hai người bọn họ nổ tung.

“Anh ấy (chị ấy) sinh vào ngày nào, chòm sao, nhóm máu, sở thích là gì?” Nguyễn Di Phấn buồn chán gõ xuống mặt bàn, hỏi mấy vấn đề thông thường nhất, sau đó ngược mắt lên, hỏi hai người lớn từ nãy tới giờ chẳng nói lời nào: “Hai người có biết không?”.

Hai người trưởng thành bị hỏi thì từ từ rút lại, Hạ Thiên Lưu nhũ mảy, như đang nghĩ gì đó rồi cụp mắt xuống, người còn lại càng chột dạ hơn, cúi gằm đầu xuống gần sát tận ngực.

“Không phải chứ? Hai người đều không biết sao?”

Phạn Đoàn chán nản hắng giọng một tiếng, di chuyển ánh nhìn. Hai người không có thuốc chữa này, thật làm mất mặt cậu. Ở cùng nhau lâu như vậy, nhưng ngay đến những vấn đề xem mặt cơ bản nhất cũng chưa từng tìm hiểu về nhau.

“Thích màu gì?”

“...”

“Thích ăn gì?”

“Anh ấy không ăn cà tím.” Cuối cùng cũng có một câu hỏi có thể trả lời được.

“Cô ấy thích ăn thứ nhiều dầu mỡ.” Phạm là những thứ anh không thích, nhìn không thuận mắt, cô ấy đều rất là thích. Hôm nay lại càng khẳng định cho đáp án của câu hỏi này.

“Đáp án kiểu gì vậy? Anh ấy không ăn cà tím, lần trước ăn cơm, bản tiểu thư cũng biết rồi!

“...” Tiểu quý chết tiệt, bắt buộc phải đem mối quan hệ nhiều khúc mắc nhưng cũng không đến nổi nhặt nhều giữa bọn họ ra để nói cho người xa lạ biết sao? Cô bé kia là đang muốn giúp cô, hay là hại cô?

“Còn cả bố Phạm Đoàn, cái gì mà đồ đầy dầu mỡ chứ, đưa ra cái loại đáp án này, đã không biết xấu hổ lại còn kiêu ngạo trả lời.”

Sự thúc đại nhân nhủ mảy, rõ ràng rất không hài lòng đối với tên tiểu quý dám mạo phạm anh. Xem ra mắt nhìn con gái của con trai anh cũng chẳng đến đâu cả.

“Là con gái nên chắc phải có mấy loại đồ ăn vặt cô ấy thích chứ? Nhãn hiệu quần áo cô ấy thích nhất? Khi đi bộ cô ấy có thích nắm tay? Trong thời khóa biểu của cô ấy, một tuần có mấy tiết học? Khi hát karaoke cô ấy thích chọn bài hát nào?... Những điều này anh đều không biết sao?”

Biểu cảm của Hồ Bất Động đã có thay đổi, dường như cô đang dùng một loại ánh mắt cảm động chờ mong nhìn Nguyễn Di Phán. Tiểu quý này mới nửa giây trước còn huyênh hoang bạo ngược, đột nhiên đã biến thành tiểu thiên sứ trong lòng cô, gào thét những âm ức của cô, thay mặt cô chủ trương chính nghĩa. Hóa ra, sự kiện trọng đại với phong cách đặc biệt thế này, ít nhiều cũng có chút ưu điểm. Giọng nói lớn của tên tiểu quý không có chút quan hệ thân thuộc kia, cuối cùng cũng hết hồng mông nhĩ của vị sư thúc đại nhân bảo thủ, khiến anh phải nhận ra, bản thân anh kém ở chỗ nào.

Nhưng, việc gào thét và tâm lý con gái, hai thứ này trong tư duy của Hạ Thiên Lưu hoàn toàn không đứng cạnh nhau. Anh chỉ cảm thấy tiểu quý đang gây ồn ào bên tai anh, càng nhìn càng không vừa mắt, mặc dù những chuyện chẳng ra sao mà nó nói, anh chính xác là một chút cũng không biết. Mà anh có cần thiết phải biết những thứ đó không?

“Anh thử nói đi, anh biết những gì chứ, bố Phạm Đoàn!”

Những gì anh biết ư? Hừ, thực ra cũng không coi là ít.

“32B, bộ phận mẫn cảm là cổ.” Giọng nói thản nhiên không trầm bổng, không du dương trần thuật lại sự thực.

“Phụt!”

“Loại đàn ông cô ấy thích, là loại phải biết cười cho cô ấy xem bất cứ lúc nào.” Nói rồi, đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn sang người nào đó, “Hừ, không phải cười nhạt, không phải cười mỉa, phải là nụ cười dịu dàng không chút thù hận. Nói chuyện nhất định phải uyển chuyển, giọng nói nhất định phải nhẹ nhàng...”

“Phụt! Hừ hừ! Đừng... đừng... đừng có thuật lại nữa, hu hu, coi như em sai rồi, xin anh đừng nhắc lại nữa.” Ông Trời ơi, anh ấy làm gì mà đem tư liệu cô viết ở câu lạc bộ trai bao vạch trần ra hết, cứ coi như là không hiểu cô, cô cũng chấp nhận, không cần phải phân tích cô từ góc độ mờ ám như vậy chứ?

“Phạm Đoàn, như vậy xem ra, bố cậu rất hiểu chị ấy, tính xấu gì cũng đều hiểu hết.”

“Hiểu? Hừ, họ vẫn còn cách nhau rất xa. Cậu hỏi bọn họ xem họ biết nụ hôn đầu của đối phương là cho ai không?”

“Phụt! Vấn... vấn đề này, đều là chuyện đã qua rồi, không cần truy cứu nữa chứ?” Người nào đó chợt dạ lập tức gượng tay lên kháng nghị. Vấn đề này đối phương không nên biết, thực sự là can thiệp quá sâu vào chuyện riêng tư của người ta rồi. Nhưng mà, ừm, nói thật lòng, cô cũng rất muốn biết, cái cặp môi mềm mại kia của sư thúc đại nhân là do ai khởi động đầu tiên. Chắc chắn là nữ khách hàng nào đó của câu lạc bộ trai bao rồi?

Lông mi khẽ chuyển động, cô lên nhìn sang phía sư thúc đại nhân vẫn đang chống cằm trước mặt tỏ vẻ không thích buổi xem mặt hiện tại. Cô lại lướt mắt qua cặp môi vẫn đang mím lại, nuốt nước bọt một cái. Anh không nói gì mà cứ nhìn cô chăm chú, dường như đang cảnh cáo cô, nụ hôn đầu của anh, cô tốt nhất đừng có mà quên. Chính vào cái buổi tối đáng chết nào đó, chính lúc dưới lầu nhà cái người nào đó, chính vào cái ngày người nào đó chẳng biết tốt xấu khiến anh phải làm một bản mím cười lậu. Lúc đó, anh đã cười lậu, nếu như cô dám không thừa nhận, anh chắc chắn sẽ đánh cô đến mức phải bới đất mà tìm răng.

“Không... không phải chứ?” Cô không biết đó là nụ hôn đầu của anh, ai bảo nụ hôn đầu của anh lại thành thực linh hoạt và lưu manh như vậy chứ. Hại cô cho rằng cái đức hạnh không cam phận của anh, nếu không bị phụ nữ ở câu lạc bộ trai bao ăn sạch sẽ, thì cũng bị những phụ nữ dọc đường xuống núi đẩy vào bụi cỏ bên đường mà xử lý rồi. Chết rồi, đột nhiên cô có cảm giác tội lỗi, một thiếu niên trong sáng thuần khiết lại bị hủy diệt trong tay cô...

“Nụ hôn đầu của em?” Hạ Thiên Lưu rõ ràng đã biết còn cố hỏi, lại còn toát ra khí lạnh như băng, khiến toàn thân cô co giật. Ai mà biết được, màn kịch

gay cần anh từ trên ban công nhìn thấy hôm đó, có phải là lần đầu tiên của cô và cái tên Nhất Nhị Tam Tứ Ngũ kia không. Cứ dựa vào sự thuận thực của hai diễn viên đó mà xem, có quý mới tin đó là lần đầu.

Hạ Phạn Đoàn, cậu ta chắc chắn là cố ý, cố ý để cô biết, bỏ cậu ta thuần khiết đơn giản như thế nào. Sau đó, lại đem so sánh với cô. Chết rồi! Cô chắc chắn được hình dung như một con cóc ghè tội lỗi.

“Nói... nói dối và nói thật, cách nào sẽ chết thảm hơn?”

“Chỉ nói đi?” Đầu rất thảm, nhưng nếu nói thật thì khi chết sẽ dễ chịu hơn một chút, chỉ nhấc tay lên, hạ một đao, thế là được giải thoát.

“Trước lần đó cũng có, ý... chờ chị tính một chút...” cúi đầu xuống nắm ngón tay, này, vì sao mỗi đốt ngón tay lại cảm thấy càng lúc càng lạnh hơn một chút.

“...” Cười lạnh lùng khiến cho nhiệt độ giảm một phát từ âm mười mấy độ xuống âm mấy chục độ.

“Phạn Đoàn, sắc mặt của bố cậu thật khiến cho người ta sợ đó. Cậu thực sự muốn giúp bọn họ sao? Sao mà mình cảm thấy cậu chỉ là đang muốn chinh chị ấy?” Nguyễn Di Phấn lườm Phạn Đoàn một cái, cái người này chỉ nói đúng một câu, liền khiến cho đôi nam nữ trước mặt chuyển sang hai bên chiến tuyến.

“Hi, ai bảo chị ấy dám ức hiếp bố mình lâu như vậy. Báo ứng, báo ứng! Không phải là không báo, mà là chưa báo mà thôi. Minh sớm đã nói với chị ấy, đừng bắt nạt bố mình.” Phạn Đoàn nhìn hai người trước mặt, tiện thể kiểm tra những hồ sơ trước đây của họ.

Nguyễn Di Phấn nhỏ tiếng nói: “Tuy không biết chị ấy có điểm nào tốt, ngoại trừ làm cơm cũng khá được, nhưng xem ra, bố cậu thực sự rất thích chị ấy”.

“Ừm! Bố tuy có là làm chút chuyện không bình thường, và nghĩ những vấn đề hoàn toàn không bình thường, nhưng vẫn là thằng thần siêu cấp, thích là thích, không vòng vo. Nào có giống như mấy cái người vô vị kia, còn phải nghĩ đồng nghĩ tây cả buổi.”

“Cho nên, cậu sẽ không quay lại núi, đúng chứ? Cậu lừa mình?” Nguyễn Di Phấn khoanh hai tay trước ngực, bộ dạng không dễ nói chuyện: “Cậu chẳng phải nói, cậu phải xuống núi tìm mẹ sao? Chưa tìm thấy sao có thể quay lại núi...”

“Từ sau hôm gặp bố tôi, cậu liền kì kì quái quái. Hôm nay đến tìm tôi cũng thế, nói cái gì mà phải đi rồi, nói không có gì đừng có đưa Di Tô đến, rốt cuộc là cậu đang làm gì vậy.”

“Mình chẳng phải nói rồi sao, mình muốn tìm cậu để thổ lộ, cậu đưa em gái theo, mình làm sao mà xuống tay chứ.”

“Ai muốn tin cậu chứ, bắt đầu từ hôm đó cậu liền lẩn tránh Di Tô không gặp nó, cũng không tới thăm mẹ tôi nữa. Nhất định có chuyện gì đó xảy ra đúng không?”

“... Bởi vì, nếu mình không tới bệnh viện nữa, mẹ cậu chẳng phải sẽ sớm được xuất viện sao?”

“Cậu đang nói cái gì vậy? Mẹ tôi xuất viện có liên quan gì với việc cậu không tới bệnh viện chứ?”

“Làm không tốt, thì vừa hay có một chút liên quan như vậy đấy.” Cậu ta nhìn sàn nhà chậm rãi nói, nhưng bởi không khí xung quanh đột nhiên chùng xuống, cậu ta lại ngẩng đầu lên: “Ừm! Chị Hồ, chị đã đếm xong những việc làm có lỗi với bố em chưa? Di Phấn, cậu muốn ăn kem không?”.

“Sao lại lỗi kem ra đây?” Nguyễn Di Phấn không hiểu liền chớp chớp mắt nhìn Phạn Đoàn đã nhảy khỏi chỗ ngồi, mau chân chạy đến bên tủ kem

Số người đứng trước tủ kem không hề vì khí lạnh toát ra từ chiếc tủ mà giảm đi, cơ thể nhỏ bé chẳng mấy chốc đã bị chìm lấp giữa đám người. Hồ Bất Động dừng động tác đếm lại, kéo ghế, định đi tới lỗi cậu ta ra khỏi đám người trước khi bị chen bẹp thành miếng bánh. Bước chân của cô vừa chuyển hướng, lại nhìn thấy sự thúc đại nhân đã nhanh hơn một bước, rời khỏi chiếc ghế, đi về phía đám đông trước tủ kem.

Cô hơi yên tâm một chút, đang muốn ngồi xuống, nhưng bóng hình kia đi được hai bước lại dừng lại, quay người, đi đến trước mặt cô, cặp môi mím chặt lại như đường chỉ.

“Vị gì?”

“Hả?” Cô vẫn còn chưa hiểu rõ tình huống.

“... Anh không biết, em thích ăn vị gì.”

“Anh nói kem sao?”

“...” Nheo mắt gật đầu với câu hỏi thừa thãi của cô.

“Anh muốn mua kem cho em ăn?” Mờ tròng mắt lên.

Tuy vẫn là một câu hỏi thừa thãi, anh vẫn gật đầu.

“Ồ ồ, vậy... vậy... vậy em muốn... ý... sô cô la.”

“...” Vị ngọt chết đi được, may mà có hòi cô ấy.

“Nhưng mà, vị vani cũng không tồi.”

“...” Được voi đòi tiên.

“Khoai môn hình như cũng rất ngon, hoặc là...”

“...” Đắc ý quên điêm dừng.

“Ý, hay là coi như em chưa nói gì, tùy ý anh, mua gì cũng được, he he.” Gay to, vừa không cẩn thận đã bay lên tận trời, lần này lại bị người ta thấy mình rơi xuống đất rồi.

Anh chẳng muốn tiếp tục thừa lời, quay người đi về phía tủ kem. Cô lại lấy hai tay đỡ cằm, chông lên bàn nhìn anh đang lướt đến, tiến sát vào đám người. Anh gần như không phí nhiều sức lực để đến được bên quầy, ôm lấy thằng bé vì không đủ cao, không với được tới mặt quầy vào trong lòng, mặc cho nó ôm lấy cổ anh, dụi dụi trong lòng anh, chỉ chỉ trỏ trỏ muốn ăn gì.

“Di Phấn, mẹ em đã xuất viện chưa?” Cô nghe thấy giọng nói của mình hỏi cô bé bên cạnh như vậy.

“Hử? Đúng rồi, đã xuất viện rồi.”

“Mẹ em rất yêu em phải không?”

“Hả? Mẹ đương nhiên rất yêu em. Cứ coi như em chỉ là một đứa trẻ được nhận nuôi, mẹ cũng đối xử với em tốt giống như Di Tô vậy!”

“Thật không, vậy còn bố em thì sao?”

“Bố? Ông cũng rất tốt, đợi thời tiết ấm áp rồi, sức khỏe của mẹ em sẽ tốt lên, ông nói sẽ đưa bọn em đi công viên giải trí. Di Tô còn làm loạn lên đòi Phạn Đoàn cùng đi, nhưng mà, nói thế nào cậu ấy cũng không đồng ý, nói phải quay về núi. Này, nhờ chị cố lên một chút, thu phục bố Phạn Đoàn, cậu ấy mới không cần phải quay lại núi nữa!”

“...”

“Chị sống cùng với Phạn Đoàn nhì? Cậu ấy gần đây có xảy ra chuyện gì không?” Đôi tay nhỏ lắc lắc vai cô, mắt vẫn nhìn cậu nhóc đang dựa vào lòng bố mình để trừu chị bán hàng, không biết cậu ấy lại nói cái gì hay ho để người ta cười liên tục như vậy. Mà cái người làm bố kia mãi mãi chỉ đứng trên bờ xem lửa cháy, thỉnh thoảng còn lộ ra nụ cười nhạt có vẻ tán đồng. “Phạn Đoàn, trước đây cậu ấy rất thích Di Tô, không biết vì sao bây giờ nhìn thấy em ấy là tránh, còn lúc nào cũng nói những lời kì kì quái quái. Cái gì mà cậu ấy làm không được, muốn em làm thay cậu ấy, cậu ấy không thể có, muốn em thay cậu ấy có, toàn những lời lộn xộn vớ vẩn em nghe không hiểu. Giống như dặn dò di chúc vậy, cái gì cũng đều muốn em thay cậu ấy làm.”

“...”

“Này? Chị, chị cứ cúi đầu mãi, có nghe người ta nói chuyện không vậy?” Nguyễn Di Phấn lắc lắc Hồ Bất Động, hỏi cô sao cứ im lặng mãi, ngẩng đầu lên thì thấy hai người một lớn một nhỏ mua xong kem đã quay trở lại.

Cô cúi đầu nhìn sản nhà, cho đến khi một chiếc kem màu sắc rất quái dị nhét vào trong tầm mắt của cô. Cái màu tím không ra tím, xanh không ra xanh, nâu không ra nâu, hỗn tạp trộn lại với nhau, rất rất rất xấu, xấu đến mức gần như ảnh hưởng đến cả khẩu vị của người ăn. Cô ngẩng ra, ngẩng đầu nhìn anh.

“Những thứ em muốn đều có trong đó.”

“Màu sắc xấu quá, em không muốn ăn.” Cô nâng tay lên, bỏ qua chiếc kem xấu xí bị thảm nhất trần gian, du thẳng đến trước mặt anh, thò vào trong túi áo khoác ngoài của anh: “Em nói là em muốn ăn một trong ba loại đó, tùy anh chọn. Anh làm gì mà lại nhét toàn bộ vào một cái cho em như thế, em làm sao tiêu hóa được”. Những thứ cô thích, anh luôn muốn mang tới cho cô thật nhiều, nhiều hơn rất nhiều số lượng cô có thể tiêu thụ, chẳng chút mềm mỏng, cũng chẳng chút kì bí, chỉ dùng cách trực tiếp nhất mà đẩy đến trước mặt cô, bánh rán cũng thế, kem cũng vậy, cũng chẳng cần biết trái tim nhỏ bé của cô có chịu đựng được không.

Chẳng trách anh rõ ràng là dựa vào sắc đẹp để chen vào giữa đám người, thế mà vẫn phải đợi lâu như vậy. Chẳng trách Phạn Đoàn phải điều khiển chị nhân viên bán hàng, anh còn phải lộ ra nụ cười mỉm với chị nhân viên đó. Chẳng trách chị nhân viên bán hàng lại chịu giúp anh làm cái thứ đồ khó khăn thế này cho cô ăn. Cầm món kem khó ăn không có trên menu thế này, cô nên khóc hay nên cười đây?

Anh cảm thấy chiếc áo khoác của mình lại đeo thêm mấy phần trọng lượng vốn không thuộc về nó. Hai cánh tay kia đang dồn lực, giữ lấy eo của anh. Anh nhìn chiếc kem màu sắc quái dị, nhún mày lên suy nghĩ, thực sự không nghĩ cái thứ xấu xí này lại có thực lực khiến người ta dám dựa vào mình gần như vậy.

“Di Phấn, cậu nói chuyện gì với chị Hồ vậy? Sao mà cứ như vừa đàm phán xong hợp đồng lớn thế?”

“...”

Kết quả, cái kem xấu muốn chết kia vẫn bị Hồ Bất Động gặm một miếng hết sạch. Mùi vị quái dị chiếm cứ toàn bộ vị giác của cô, vị ngọt của sô cô la, vị tươi mát của vani và vị thơm của khoai môn, nhưng khi chúng hòa trộn lại với nhau thì chưa chắc sẽ ngon lành. Cô thè chiếc lưỡi tê cứng ra, tay phải không ngừng quạt quạt vào miệng, nhưng thực sự cô chưa từng nuốt một miếng kem lạnh đến như vậy, lạnh tới mức như thấy cả hoa tuyết bay vào mũi. Cô lại liếc nhìn bàn tay từ lúc rời xa khỏi túi áo khoác của sư thúc đại nhân, liền bị giữ trong lòng bàn tay anh như chuyện rất hiển nhiên. Tốt xấu gì thì cô cũng vì mối quan hệ đẹp đẽ giữa cóc và thiên nga mà đã cống hiến một chút. Ừm! Bàn tay rất mềm, so với đôi tay của nhân dân lao động làm việc nhà quá lâu đây mới thực sự là ngọc mềm hương nhu chân chính. Số lần bọn họ cắn môi nhau rõ ràng đã đạt đến một hạn định nào đó, vậy mà sao bây giờ mới thể nghiệm được cảm giác sung sướng khi nắm bàn tay mềm mại của anh nhỉ. Trước đây cô đền bạn làm những chuyện lưu manh gì, mà lại quên đi cái phương thức giao tiếp vừa trong sáng lại vừa thoải mái này!

Cả đoạn đường anh chẳng nói gì nhiều, chỉ dùng tay phải của mình nắm lấy tay trái của cô rất tự nhiên, cùng với con trai đưa cô bạn gái nhỏ của cậu ta về nhà, cũng tiện đường giải phóng cho chú kì đà cần mũi. Ngược lại tay của cô tương đối không an phận, cứ ngo ngoáy trong lòng bàn tay anh. Lúc thì cọ vào bàn tay, lúc lại đàn vào kẽ ngón tay, tò mò như thể tay anh rất có giá trị nghiên cứu.

Sau đó, đột nhiên, tay anh siết chặt lại, cô cố ý buông chậm bước chân, kéo giãn một chút khoảng cách với hải tiểu quý còn đang thân mật hơn cả bọn họ ở trước mặt.

“Anh thực sự muốn quay lại trên núi sao?” Đây là câu đầu tiên cô nói từ sau khi ăn xong chiếc kem, đầu lưỡi còn run run, kháng nghị với hành động tàn nhẫn “rõ ràng biết núi có hồ còn đi về phía hồ, chỉ bởi vì người đẹp” của cô.

“Ừ!” Câu trả lời của anh cho cô một khẳng định không hề cân nhắc.

“Nhất định phải về sao?”

“Ừ!”

“Ồ, vậy, khi nào lại xuống núi chơi?”

“...”

“Em chỉ nghĩ, khi anh lo xong chuyện lớn nhỏ trong môn phái, vừa hay nhàn rồi không có việc gì, thì có thể đưa Phan Đoàn xuống núi... chơi... chơi...”

“Anh không rảnh xuống núi chơi”, chính xác mà nói, trừ tắm rửa ra, anh là một người đến sườn núi cũng lưỡi không muốn xuống.

“Ồ!”

“Anh đã nói rồi, trong đầu em có thắc mắc điều gì thì cứ nói với anh, đừng có giận dỗi với anh.”

“... Không có đâu!” Cô bĩu bĩu môi, rụt rụt cổ, bộ dạng không hợp tác lắm. Thứ cô nghĩ không thông thì có quá nhiều, lẽ nào anh có thể giúp cô giải quyết từng chuyện từng chuyện một sao? Vì sao cô không đi học liền bị thầy giáo điểm danh? Vì sao những thứ trong bài học đều quên mất không nhớ, những thứ nhớ được thì lại không thi? Vì sao tiền trong ví lúc nào cũng không đủ tiêu, tiêu hết rồi lại có cảm giác tội lỗi? Sao khi không trang điểm thì bị người ta nói không nữ tính, trang điểm rồi lại bị người ta chê là không tự nhiên? Sao khi không chú ý đến anh, anh luôn lượn lờ trước mặt, còn khi cô để ý đến anh rồi, anh lại muốn quay lại trên núi kia? Lúc mới bắt đầu, hai người đều không ưa nhau. Anh lại đi nhìn trộm cái số mệnh xui xẻo kia của cô, cô dứt khoát phải báo thù để anh xui xẻo. Thế như bây giờ thì có được coi là hai người đang yêu nhau rồi không?

Bọn họ bắt đầu khi nào chứ? Hai người bọn họ chưa từng mở miệng xác nhận lại mối quan hệ của mình. Quan hệ của họ bây giờ là quan hệ vui chơi giữa khách hàng và trai bao, quan hệ kì quái giữa sư thúc và sư đệ, hay là quan hệ nam nữ sau khi đùa cợt nhau xong lại hòa hợp? Nhưng bất luận là loại quan hệ dở hơi nào, dường như cũng đều khiến cô không tìm được cớ để nói một câu, “Nếu không thì, anh hãy vì một con cóc là em đây, đừng đi nữa, có được không?”.

Hơn thế nữa, ai biết được trong khái niệm của anh, đây có được coi là dung túng cô không.

Cô đánh giá quá cao sức ảnh hưởng của cô trong lòng anh. Cô dựa vào cái gì mà không cho anh đi? Từ đầu chí cuối anh đều không thích nơi này. Nơi này đã không yên tĩnh, không sạch sẽ, không tao nhã, lại còn có cả đồng những thứ tâm lý rối rắm lạ lùng, nhìn đâu cũng không thấy những đạo lý của con người đơn giản. Thực ra, anh vẫn luôn cố gắng chịu đựng, phối hợp với cô rồi.

Bị từ chối thật mất mặt, cô không muốn tiếp tục mở miệng.

Không ở lại thì không ở lại, anh thích quay lại trên núi để suốt ngày ngáy ra, cô thì thích lăn lộn trong chôn hồng trần để làm một người phạm tục. Mỗi người đều có thể giới của mình, ai đi đường này.

“Cộc!”

“Anh làm gì mà tự nhiên cóc đầu em vậy?” Cô ôm lấy đầu, ầm ừc nhìn sư thúc đại nhân thì hành bạo lực với mình.

“Vì sao à, chỉ là anh cảm thấy em chắc chắn đang nghĩ chuyện gì đó anh không thích.”

“... Anh bắt buộc phải dùng phương thức quái dị như thế này sao?” Cô thừa nhận đầu của cô lại đang không khống chế được, đem những chuyện bẽ tắc ra mà nghĩ ngợi lung tung, kết luận đưa ra thì không chỉ hại người hại mình, mà còn rất không có trách nhiệm. Cô cũng thừa nhận cái đầu luôn nghĩ ra những dự định đáng chết của cô rất đáng đánh. Nhưng mà anh hoàn toàn có thể dùng biện pháp dịu dàng hơn để nhắc nhở cô mà. Trong khung cảnh lãng mạn như thế này, dù trong lòng không có cách đối xử nào khôn ngoan hơn, thì anh cũng nên chịu khó nhập gia tùy tục một chút chứ? Lại đi cộc đầu người khác, còn cộc chẳng chút nương tình, hại cô quên sạch hết những gì đang nghĩ.

Cô đang chờ cho tư duy của mình phục hồi trở lại, thì ánh đèn pha của một chiếc ô tô chiếu đến, làm nhiễu loạn dòng suy nghĩ của cô. Chiếc xe kia trong lúc bọn họ không đề ý đã tiến tới và dừng lại trước cửa lớn nhà họ Nguyễn, tắt đèn rồi ngừng động cơ. Từ trên xe bước xuống là một người đàn ông cô chẳng biết tên nhưng lại khiến cô nhút nhát dậy. Cô nuốt nước bọt, chẳng nói lời nào, kéo tay Hạ Thiên Lưu đi nhanh về phía trước.

“Anh biết cãi nhau chứ?” Cô rõ ràng còn nhớ anh đã cãi nhau với cô một lần, cô còn bái phục chịu thua, cho nên, cô tin tưởng rằng, thực lực của sư thúc đại nhân rất hùng hậu.

“Học qua.”

“Được, đợi chút nữa chúng sẽ mắng cho người đàn ông kia phải tối tăm mặt mũi!”

Người đàn ông kia, ông ta đã ức hiếp Phạn Đoàn. Lúc đó, cô rất nhút nhát, không có lập trường, không dám giúp Phạn Đoàn nói một câu. Nhưng mà, bây giờ có sư thúc ở đây rồi, anh chính là người có tư cách nói giúp Phạn Đoàn nhất trên thế gian này. Mau đi chửi chết cái lão đàn ông mê tín dị đoan kia đi!

“Tao cho rằng, lần trước ở bệnh viện đã đem tất cả suy nghĩ của tao nói rất rõ ràng rồi, mày sao lại vẫn còn ở đây?” Lòng mày của người đàn ông kia cau lại, anh mắt cay nghiệt nhìn Phạn Đoàn.

“Tôi vẫn ở đây nhưng không có gặp ‘người nhà’ của tôi, nên chắc không có vấn đề gì chứ?” Cậu chỉ gặp một người không có quan hệ huyết thống với mình mà thôi, cứ coi như cậu ta là nghiệp chướng, cũng sẽ không gây hại gì đối với bọn họ, cậu cho rằng như vậy.

“Xem ra mày vẫn chưa hiểu rõ ý của tao, tao chẳng quan tâm mày là cái gì, tóm lại là mày tránh xa gia đình tao rásó mệnh của mày thế nào cũng được, mày có là nghiệp chướng cũng được, tao không quan tâm. Nếu mày muốn chứng minh cái gì đó, được thôi, nhưng đừng đến tìm người nhà tao, tao không có khả năng gánh bất kì cái vạ nhất nào đâu.”

“Tôi... tôi không phải là muốn chứng minh cái gì cả, tôi chỉ là vì...”

“Muốn tiền?”

“...”

“Có thể, mày muốn bao nhiêu?”

“...”

“Di Phấn, đến đây với bố, chúng ta cùng về nhà.”

Người đàn ông vẫy vẫy tay với Di Phấn đang đứng bên cạnh Phạn Đoàn, dùng giọng điệu nhỏ nhẹ khác biệt hoàn toàn so với lúc trước, mang một chút thương xót, cần trọng. Nguyễn Di Phấn không hiểu gì, chỉ nhìn bố mình một cái, rồi lại quay sang nhìn Phạn Đoàn, cúi gục đầu chẳng nói lời nào nữa. Trong chốc lát, cô bé đứng ở giữa không biết phải làm gì. Lúc sau, cô bé duỗi tay muốn vỗ vỗ cậu bạn Phạn Đoàn vốn luôn cười kia, vậy mà lúc này lại không thể nhìn thấy bất kì biểu cảm nào trên khuôn mặt. Nhưng Phạn Đoàn gạt tay cô bé ra, khiến cô bé sững lại, dường như vừa bị dọa bởi hành động chưa bao giờ thấy này của cậu.

“Phạn Đoàn, cậu và bố đang nói gì vậy, sao mà mình chẳng hiểu câu nào cả.”

“Không có gì, cậu đi đi, mình và bố phải về nhà rồi.”

“Nhưng mà, cậu...”

“Mặc kệ mình. Cách mình xa ra một chút, nếu không thì, cậu sẽ xui xẻo đó.”

“...”

Thực ra, nếu như có thể, nếu như không phải bị dồn đến đường cùng, nếu như không phải đang sợ hãi thực sự có cái số mệnh gì đó gắn trên mình, người mà Hạ Phạn Đoàn không muốn gặp nhất, có lẽ chỉ là Nguyễn Di Phấn. Đó là người thay thế vị trí của cậu, ở bên cạnh mẹ cậu, bên cạnh em gái cậu, ở trong cái gia đình thuộc về cậu, nhưng lại là người được công nhận hơn cậu. Cậu ghét cô bé, ghét cô bé chưa được sự cho phép của cậu đã thay thế cậu; ghét cô bé đã xua sạch đi nỗi nhớ nhung của mẹ đối với cậu; ghét cô bé có thể tự nhiên thoải mái chăm sóc em gái cậu; ghét cô bé khiến cho tất cả mọi người quên đi sự tồn tại của cậu; ghét cô bé có thể đạt được những thứ cậu không có; ghét cô bé lúc này đứng ở đây, chẳng biết bất cứ chuyện gì, lại kéo tay cậu, mong muốn an ủi cậu; ghét cô bé lập tức có thể đi vào ngôi nhà kia mà cậu chỉ có thể đứng ở bên ngoài.

Cậu cũng có nhà, cậu cũng có bố, bố của cậu cũng rất yêu thương cậu. Cho nên, cậu cũng nên rộng rãi một chút, đem tất cả những thứ ở đây tặng cho

cô bé. Nhưng mà, đứng ở đây, cậu vẫn còn keo kiệt, cậu vẫn còn đồ kị.

“Di Phấn, đến đây, tránh xa nó ra một chút bệnh của mẹ con mới tốt được. Đừng có vì nó mà để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Chuyện tiền, bảo người nuôi dưỡng mày đến tìm tao nói chuyện, chắc không phải vì cái số mệnh của mày, mà đến hẳn ta cũng không cần mày chứ?”

“Khốn kiếp! Ai nói với ông là Phan Đoàn không có ai cần chứ! Bảo sao sức khỏe của vợ ông không tốt chút nào, chẳng phải là do bản thân ông chiều chuộng quá mức nên như vậy sao, lại còn dám đi trách cứ đồ lên đầu người khác. Thiên kim thiếu phu nhân nhà ông đến đón con gái cũng phải có xe đưa đón, có lẽ giày cũng sạch sẽ đến mức chưa chạm vào nền đất bao giờ. Bà ta ngày ngày ăn rồi thì ngủ, ngủ rồi lại ăn, không làm việc nhà, không vận động, cứ coi như ngày ngày rúc trong nhà găm nhân sâm cũng sẽ sinh bệnh. Ông cho rằng ông đang nuôi Lâm Đại Ngọc* hiện đại hay sao?” Một tràng tiếng mắng chửi bay ra từ miệng Hồ Bất Động - kẻ đã bàng quan từ rất lâu. [* Nhân vật trong truyện “*Hồng Lâu Mộng*”, là một cô gái đẹp, đa sầu, đa cảm.]

“...” Người đàn ông bị tiếng mắng chửi không rõ nguyên do khiến cho im bật, điều chỉnh lại ánh mắt, nhìn một cặp nam nữ không biết đã đứng gần đó từ bao giờ. Lúc này ông ta mới biết, luồng khí lạnh thấu xương từ này tới giờ là phát ra từ đồng tử của người đàn ông lạnh băng kia.

“Anh nhìn ông ta thì có tác dụng gì chứ, anh nhìn ông ta quá đáng với con trai anh làm gì, xông đến đánh ông ta đi, ông ta đang ức hiếp con trai của anh đấy!” Cô kéo cánh tay của Hạ Thiên Lưu đang phát tán khí lạnh, lắc lắc, nhưng thấy anh chỉ nhìn người đàn ông kia, không có chút phản ứng gì. Cô quay đầu lại, giờ tay kéo tiểu quỷ bị tiếng nói to quá mức của cô làm cho gây ra tại chỗ: “Phan Đoàn, đến đây, chúng ta đi, khốn kiếp, họ này không được đâu. Mang họ gì chẳng được, sao cứ phải là họ ‘*Nhuyễn*’ chứ, ‘*Nhuyễn*’ Phan Đoàn chẳng hay chút nào. Vẫn là họ của bố em tao nhã hơn, hơn nữa em đi tìm ở đâu được ông bố đẹp hơn bố em chứ. Đừng có đứng núi này trông núi nọ, lòng tham vô đáy, bắt cả hai tay giống như chị thì không tốt đâu!”

“...” Mấy câu thành ngữ rất có tính khái quát con người của cô, Hạ Thiên Lưu nhún nhún mày lên, không thể tin được.

“Còn nữa!” Cô ôm lấy Phan Đoàn đang khịt khịt mũi, gần như sắp khóc, trừng mắt nhìn người đàn ông đứng bên cạnh chiếc xe đắt tiền: “Ông vừa mới nói muốn bàn chuyện phi nuôi dưỡng phải không?”

“Sao nào? Cô là người nhận nuôi nó?” Người đàn ông kia cười khinh miệt.

“Tôi không phải, nhưng sư thúc đại nhân nhà tôi thì đúng. Tiểu sư thúc, nói với ông ta đi, người ta cái gì cũng không có, chỉ có mỗi tiền thôi. Tiền, sao lại không cần chứ, lấy lại một chút tương đối để làm của hồi môn cho Phan Đoàn cũng được mà! Xem xem trong mắt ông ta, tình cảm cha con đáng giá bao nhiêu tiền!”

“...”

“Trừng mắt nhìn tôi làm gì, Phan Đoàn nhà tôi tương lai chưa biết chừng sẽ là thiếu chủ chương môn của Huyền Phái, tam thê tứ thiếp, tiểu ngạo giang hồ, ông cho rằng làm một thiếu gia ăn bám, cậu ta sẽ mong muốn sao! Đúng chứ, tiểu sư thúc?”

Người đàn ông chẳng hiểu làm sao lại được nâng tầm thêm mấy vai vế kia, đối với cái gọi là “tam thê tứ thiếp”, rõ ràng rất không có khái niệm, cứ mơ màng suy nghĩ, không biết thiếu chủ chương môn mình đây quan hệ thế nào với cái thành ngữ này.

“Cuối cùng, vị đại thúc này”, cô mím mím môi, dùng biểu cảm đến bản thân cô cũng cảm thấy không chấp nhận được, nhìn người đàn ông ngạo mạn kia, “số mệnh, cái thứ vớ vẩn này, tin thì có, không tin thì không có. Không phải ai cũng nhận ra điều này, có một điểm mà con người ai cũng giống nhau, không cần người dạy, không cần phải học mà vẫn biết, ông biết đó là thứ gì không?”

“...”

“Ích ki.”

“...”

“Ông hôm nay là vì sợ hãi số mệnh của Phan Đoàn, mới không cho cậu ấy nhận mẹ và em gái, hay là vì trong lòng ông luôn lo lắng, sợ vợ mình vì đứa con trai này mà nhớ người chồng trước? Điều đó trong lòng ông hiểu rõ nhất.” Khi muốn đem mình ra để mình chứng cho những điều vĩ đại, trước tiên nên soi gương nhìn lại bản thân mình, rốt cuộc cô có vĩ đại như vậy hay không.

“...”

“Nếu như ông nói, vì muốn duy trì sự yên ổn của gia đình mình, ông phải xóa bỏ hết những hồi ức của vợ ông, nếu thực sự chỉ có thế thôi, thì đó là chuyện của ông. Nhưng nếu ông muốn dùng số mệnh của Phan Đoàn để làm lý do hợp lý, xin lỗi, Phan Đoàn nhà tôi không phải để ông bắt nạt!” Chạy trốn nỗi đau, là chuyện mỗi người đều biết làm. Nhưng mà, dùng cái cơ sở số mệnh vớ vẩn này để đem nỗi đau của mình trút hết lên người khác, để người khác phải đau, để người khác tưởng rằng bản thân họ đã làm những chuyện mà chỉ kẻ hèn nhát mới làm. Loại chuyện dơ bẩn này, cô đã làm rồi, cho nên, cô mới càng hiểu, hèn nhát là loại cảm giác như thế nào.

Cô nói xong, liền lòi Phan Đoàn còn chưa hết kinh ngạc bỏ đi, chẳng buồn nhìn người đàn ông khốn nạn kia lần nữa. Không biết vì sao, sau khi hét ra những lời này, đột nhiên cô cảm thấy thoải mái vô cùng, dường như những phiền muộn từ trước tới giờ đột nhiên tìm được lối tuôn ra. Hóa ra, cô là đang giận đối với chính mình, giận đối chính mình không chịu thừa nhận mình là kẻ hèn nhát.

“Chị Hồ...”

“Chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy chị...”

“Hà?”

“Có chút vĩ đại!” Rõ ràng chuyện gì chị cũng đều hiểu rõ, nhưng lại luôn luôn nghĩ không thông. Haizzz...

“... Em có thể đem cái ‘có chút’ kia bỏ đi được đấy.”

“Lúc đó, em nhìn thấy bố cười.” Rất lâu rồi không nhìn thấy bố cười cam tâm tình nguyện như vậy.

“Hà? Cái gì?” Vấn đề này rất lớn, “Ai ya, đúng rồi, chị vừa mới thể hiện sự vĩ đại xong, không để ý, bố em đâu rồi”. Sau khi kéo Phan Đoàn đi được một đoạn dài, cô mới phát hiện sự thúc đại nhân vừa mới đứng im lặng không nói gì bên cạnh, đợi cô bạo phát xong đã biến mất.

“Chị kéo em đi như thế, em không kịp gọi bố. Em thấy bố nói gì đó với người đàn ông kia. Thôi chết! Không phải bố nghe lời chị, đánh nhau với người ta chứ?”

“Không, không phải chứ? Hà? Sao em còn kéo theo cô bé?” Cô dừng bước chân vĩ đại, quay người lại, nhìn cẩn thận, mới phát hiện cô kéo đi không phải chỉ một mà là tận hai đứa tiểu quỷ. Nguyễn Di Phần tại sao cũng chạy theo cô, còn giữ khư khư lấy Phan Đoàn nữa.

“Xem ra, em còn phải giải thích một số chuyện mới có thể quay về làm thiếu chủ chương môn của em rồi.” Phan Đoàn nghe rằng ra, khôi phục lại nụ cười, những giọt nước mắt sắp rơi ra lại bị ép sâu vào bên trong. “Chị Hồ, ân oán còn lại của trẻ con bảy tuổi, bọn em đến chỗ kia giải quyết một chút, ân oán của sự thúc đại nhân chị cũng nên giải quyết đi thôi”.

“Này, tiểu quỷ, chị mới giúp em xong, em liền thấy sắc quên nghĩa chạy mất sao?”

“Vâng! Bởi vì em có di truyền từ bố mà!” Phan Đoàn vừa nói, vừa kéo Di Phần chạy đi xa, chỉ còn lại cô, một người “có chút vĩ đại”, đứng như trời trồng trong con ngõ, phát ra mấy tiếng lẩm bẩm chỉ cô mới có thể nghe thấy được.

“Anh ấy đâu phải là thấy sắc quên nghĩa chứ, chẳng lẽ em không biết anh ấy đối xử với em tốt thế nào sao, vì sợ em cứ chờ đợi ở đây lại phải đau lòng, nên mới vội vàng muốn quay lại trên núi đó. Xí! Sao mình lại phải hiểu anh ấy như thế chứ. Như thế đâu có được. Thực ra từ đầu chí cuối, mình chính là tài liệu phản diện anh ấy lấy ra để dạy dỗ con trai. Có lẽ vì ý nghĩa giáo dục phản diện đột nhiên lại biến thân chính diện quá nhanh, cho nên anh ấy mới chỉ biết đứng yên, nhìn mình bạo phát. Haizzz, bỏ đi, tốt xấu gì cũng là vun đắp cho thế hệ tương lai của Tổ quốc. Bây giờ, thành công rồi thì rút lui thôi!”

Cô nói vậy, vờn vai một cái uể oải, thờ dãi thườn thượt, quyết định không đợi sự thúc đại nhân của mình nữa. Phan Đoàn có nói một câu rất đúng, cô chính là đang ghen, đang ghen với cậu ta. Con gái mà, làm gì có ai không hy vọng ngay từ lúc bắt đầu đã được coi là đối tượng không thể thay thế chứ. Kết quả, nếu không phải nhờ chuyện của Phan Đoàn, có lẽ cả đời này cô cũng không thể nào lọt được vào cặp mắt dịu dàng đẹp đẽ kia của sự thúc đại nhân. Chỉ cần dựa vào việc cô đợi ở trong am ni cô mấy năm trời, cũng chẳng đổi lấy được một cái nhìn thoáng qua của anh là đủ biết rồi. Bây giờ, anh muốn quay lại núi, cũng chẳng thêm cân nhắc một chút đến cảm nhận của cô.

Cô thừa nhận cô lớn hơn Phan Đoàn rất nhiều, nên phải hiểu chuyện một chút. Hơn nữa Phan Đoàn ở lại đây luôn nhớ tới mẹ cũng thực sự không tốt. Nhưng mà, cô vẫn là có quyền được không vui một chút chứ?

Cô đang nén lại những cảm xúc tiêu cực của mình, đưa chân hướng về phía trước, bước thật sáng khoái. Bất chợt phía sau thò tới một cánh tay mạnh mẽ, quay mạnh người cô lại, giữ chắc lấy cô, không cho cô cự tuyệt, ép cô vào lồng ngực của người đó. Một bên mặt của cô áp lên bức tường thịt ấm nóng kia, mùi hương dịu nhẹ phủ lên mặt liền khiến cho cô nhận ra anh. Cô quả nhiên không có khả năng để hấp dẫn mấy tên háo sắc bên đường, người có thể kéo cô không nói lời nào ép vào trong lòng, còn hiểu rõ chiếc cổ mảnh cảm của cô, thực sự chỉ có anh.

“Mm... anh đừng có liên tục thổi hơi vào cổ em nữa!” Cô yếu ớt kháng nghị,

Thế là anh nghe lời, không chạm vào cổ cô nữa.

“Tai, tai cũng không thể!” Sẽ xảy ra chuyện đó mất thôi.

Chiếc cổ cứng ngắc, cô từ từ ngẩng lên khỏi lồng ngực anh, bất chợt lại vì một cảnh đẹp đã từ rất lâu chưa nhìn thấy mà bị dọa cho há hốc cả miệng: “Anh... anh lộ ra biểu cảm kinh doanh như thế là định dụ dỗ ai phạm tội sao?”.

Phan Đoàn đúng là không nhìn sai, anh thực sự đang cười, mắt hơi nheo lại, khóe miệng khẽ nhếch lên, không phải cười tươi quá mức, nhưng đối với Hạ Thiên Lưu anh mà nói, thực sự là rất hiếm có. Nhưng mà, anh cười mê hoặc như vậy thực ra để làm gì? Lại muốn tiếp khách hay sao? Anh không phải là không muốn cười cho cô xem sao?

“Anh là đang thưởng em sao?” Giúp con trai anh xả giận, cho nên anh mới thưởng cho cô?

“Thích không?” Thường cho cô, cái đầu bất động này cuối cùng cũng nghĩ thông được một số chuyện rồi.

“Ừm... cũng, cũng không tồi, chỉ là cảm thấy rất khủng bố.”

“Khủng bố?” Anh cười rất khủng bố sao?

“Anh lại có âm mưu gì hả?”

“Không, chỉ là có một câu muốn hỏi em.”

“... Em có thể từ chối trả lời không?”

“Em có thể thử xem.”

“...” Khi mỉm cười thì dường có uy hiếp người khác nữa, rất tổn hại đến chất lượng nụ cười đó, “Câu... câu hỏi gì?”.

“Thích anh cười, hay là thích anh khi cười?”

“Hả? Đây có thể coi là loại câu hỏi gì chứ? Anh muốn nghiên cứu thứ thiền đạo gì trên người em sao?”

“...” Nụ cười nói rộng thêm mấy phần.

Người nào đó lập tức mềm nhũn: “Anh cảm thấy đáp án này chưa được sao?” Rõ ràng là anh vẫn đang cười.

Anh gật đầu, nhấn mạnh rằng vấn đề này rất nghiêm túc.

Anh cười, trọng điểm chính là anh, không phải là cười. Cái cô thích chính là anh, cười chỉ là tăng thêm giá trị của cảm giác vui sướng. Mà nụ cười của anh ấy thì không phải lúc nào cũng giống nhau. Cô lúc này tốt nhất nên có thái độ tỉnh ngộ giống như lúc cô hét lên khi nãy. Anh cười với cô thế nào cũng được, dù có cười như chó với mèo cho cô xem thì cô cũng vẫn có thể vì anh mà quấy đảo, cách mạng làm phản.

“...” Ánh nhìn của cô lướt qua một vòng trên khuôn mặt như hoa như nguyệt kia, khuôn mặt anh rõ ràng, đang muốn làm ảnh hưởng đến tư duy của cô trong hoàn cảnh hiểm ác thế này, “Anh... cười”.

“Thêm mấy chữ vào phía trước đi.” Anh không chấp nhận cái đáp án ăn bớt cắn xén như vậy.

“... Thích anh cười đó, anh khóc cũng được, cười cũng được, nghiêm mặt cũng được, mặt lạnh như băng cũng được, muốn phát khí lạnh cũng được, cười nhạt cũng được, cười mỉa cũng được, xui xẻo cũng được. Em không có tiền đồ, không có bản lĩnh, anh có khéo léo chiều chuộng em hay không, em đều thích!” Thừa nhận thứ khẩu vị quái dị của mình đúng là cũng rất cần dũng khí.

“Miệng thì có thể không?”

“Hả? Cái gì có thể không?” Mô thức tư duy của anh không thể không nhảy cóc như vậy sao? Cô bây giờ giống như là đang thổ lộ hay sao? Anh đột nhiên hỏi miệng có thể không? Thế là muốn hỏi cái gì?

“Chính là thế này.” Cô không thể cắn, tai không thể cắn, miệng chắc có thể.

Anh nói xong, liền khiến cô ở cự li gần, cảm nhận được khoe môi anh cong lên một góc cực đẹp. Cô vẫn còn chưa hết kinh ngạc, miệng vẫn chưa kịp khép lại, anh đã liền nhanh chóng giúp cô giảm bớt đi động tác “đóng miệng” dư thừa đó.

“Mm!!!”

Cô vẫn còn chưa nói có thể, động tác của anh đã nhanh như vậy làm gì chứ?

Nhưng mà lúc này, có thể coi như anh đã nếm được mùi vị của chiếc kem anh mua cho cô khó ăn như thế nào không nhỉ? Nghĩ đến điều này, cô như muốn báo thù, ghì chặt lấy anh. Đôi tay vẫn luôn khuôn phép cũng thuận theo tâm ý của mình mà quấn lấy cổ anh, cô ngẩng đầu lên, muốn để anh biết cái mùi vị khó chịu quá mức của chiếc kem kia, phá hoại vị giác của anh, xâm chiếm vị giác của anh. Thế là, cô dùng hết khí lực như thể đang hút sữa để thâm nhập, thâm nhập thêm nữa, mạnh mẽ tiến vào bên trong miệng anh, dạy dỗ anh từ tế, hoàn toàn quên mất đây là đang hôn hay đang làm cuộc chiến môi lưỡi.

“Phù, phù, phù, mệt chết em rồi, nếm được rồi chứ! Có phải là rất khó ăn không?”

Cô lau miệng một cái, tận hưởng cảm giác sung sướng của việc phục thù, nhưng thấy người đàn ông bị trả thù kia lại đang liếm liếm môi rồi mỉm cười lại giống như vừa thưởng thức cái gì đó. Anh nheo mắt rồi kéo tay cô đi về phía chợ đêm trước mặt.

“Anh muốn làm gì?” Người ta sau khi hôn xong thì đều nhìn nhau không biết chán, vì sao đến lượt cô thì lại chẳng giống gì cả.

“Mua đồ cho em ăn.” Anh nói rất thần nhiên.

“Anh lại muốn mua thứ đồ ăn đáng sợ gì cho em nữa đây.”

“Xem ra em chỉ có ăn no rồi, mới chịu bán mạng.” Bán mạng giống như sự cuồng nhiệt vừa rồi, chứ không giống như những lần trước, cứ sau mỗi cái

hôn là lại ngủ như chết trước mặt anh. Nếu là như thế, thì anh sẽ cho cô ăn no, nhồi chết cô, nhét chết cô!

Thế là, cô lần lượt ăn hết những thứ đồ ăn mà anh liên tục nhét vào trong lòng cô, miễn nguyện vô cùng, còn không hiểu vì sao sự đái ngộ mình nhận được trong chốc lát lại được nâng cao nhiều như vậy. Xem ra, thế giới quả nhiên vẫn là vùng đất luôn trọng hậu chính nghĩa. Cô chẳng qua cũng chỉ là giữa đường thấy chuyện bất bình, ra tay trượng nghĩa, giúp đỡ trẻ nhỏ một chút. Vậy mà ít nhất giờ đây sự thúc của cô cũng đang cười với cô rất tự nhiên.

“Tâm trạng của anh rất tốt phải không?” Không sai, cô rất thích khuôn mặt tươi cười của anh, nhưng cũng không cần thiết phải một hơi cho cô ăn no đến mức như thế này chứ? Từ lúc đó tới giờ, anh luôn mặt dày vô sỉ cười cho cô xem, cũng chẳng để ý cô có tiêu hóa được hay không. Ừm, cô đúng là rất xấu xa, đột nhiên lại cảm thấy rất nhớ... Cô quen rồi cái khuôn mặt nhăn nhó khó chịu, nhưng ít nhất trước khuôn mặt lạnh lùng đó, cô có thể vô lại, có thể giận dỗi, có thể tức giận. Nhưng còn đối với khuôn mặt tươi cười bây giờ của anh, cô thực sự chỉ có thể mềm nhũn ra mà thôi.

“Tiểu sư thúc!” Vị khoái cảm loạn luân, cô kiên trì gọi anh như thế này. Thực ra cách xưng hô này nghe giống giống mấy kiểu xưng hô như tiểu khả ái (tiểu đáng yêu), tiểu thân thân (tiểu thân thiết), tiểu tâm can (tiểu yêu thương). Cô cũng muốn thử dùng mấy kiểu xưng hô đó với anh, nhưng sau khi cân nhắc đến thái độ đáp lại của ai, cô chỉ đành bỏ qua.

“Hừ?” Anh đang bận nhét đồ ăn vào trong miệng cô, đối với cách xưng hô của cô cũng không có bất kì phản đối nào, trái lại, anh chính là người bảo cô loạn luân cùng anh, thế nên, trên cái phương diện này, bọn họ đều làm tốt như nhau.

“Em có một câu muốn hỏi anh.” Cô quyết định học thói quen nói ra những điều thắc mắc trong lòng.

Anh hát cảm lên, rất hào phóng cho cô hỏi.

“Tại sao anh muốn chuyển đi?” Được rồi, cô thừa nhận cô rất hóng chuyện. Bà chủ câu lạc bộ đã treo miệng cô lên đến tận bây giờ rồi. Cô thực sự đang rất nghiêm túc, rất khẩn thiết muốn điều đó. Cô cảm giác có một ẩn ý gì đó rất lớn bên trong chuyện này.

“...” Anh nhướn mày lên, lặng lẽ rời ánh nhìn, đưa mắt sang chỗ khác, qua một lúc rất lâu mới cúi đầu nhìn cô, “Em ăn no chưa?”.

“Ừm! Bụng em từ nãy giờ đã rất căng rồi.”

“Ăn no rồi thì qua đây bán mạng!” Anh vẫn cho rằng không nên nói nhiều những lời thừa thì sẽ tốt hơn.

“...” Anh vừa trả lời câu hỏi của cô sao? Hình như không phải? Anh muốn kéo cô đi đâu mà bán mạng đây. Dù anh muốn “ăn miệng” của người khác, thì cũng không cần nhanh như vậy chứ?

“Này, bọn họ định đi đâu đó, cậu kéo tôi đến chỗ này, chính là muốn tôi giúp cậu bám đuôi họ sao?” Nguyễn Di Phấn lờm Hạ Phạn Đoàn đang cười rất quái dị một cái. Tuy những lời bọn họ nói với bố, cô bé nghe không hiểu lắm, nhưng cô bé vẫn theo cậu ta chạy đến đây. Hơn nữa, bây giờ cô bé cũng đang rất muốn biết: “Bố cậu rốt cuộc vì sao muốn chuyển nhà vậy?”.

Phạn Đoàn ngồi bên cạnh chiếc bàn nhỏ, tay chống cằm, chân lắc lư: “Cậu muốn nghe lý do sinh lý hay lý do tâm lý?”.

“Tôi muốn nghe lý do bình thường!”

“Thứ nhất bố tôi không phải là Liễu Hạ Huệ*, thứ hai bố tôi lại chẳng phải là anh hàng xóm nhà chị Hồ.” [* Liễu Hạ Huệ tên thật là Triền Cầm, tự là Quý, người đất Liễu Hạ thuộc nước lỗ thời Xuân Thu, nổi tiếng là người chính nhân quân tử. Tương truyền rằng Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo khoác mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.]

“Hà?”

“Nghe không hiểu ư?” Cậu không thể nói rõ hơn được nữa, bố biết rằng chị ấy đã không thể chiều chuộng được nữa rồi, nhưng mà, nếu cứ tiếp tục ở bên cạnh chị ấy, nhìn chị ấy dao dao động động, có lẽ ông ấy sợ không chế không được, sẽ muốn xui xẻo cho chị ấy xem. Hơn nữa, sống chung trong một mái nhà, hi hi, đàn ông mà, chắc chắn là, khụ!

“Hôm nay tôi đã nghe quá nhiều thứ khó hiểu rồi, vậy mà cậu còn nói những lời lung tung loạn xạ này cho tôi nghe.”

“Nghe không hiểu cũng chẳng sao, hai ngày nữa mình phải lên tàu rồi, muốn đến tiền mình không?”

“Chẳng biết vừa rồi là ai nói, không muốn bán tiểu thư quân, hừ!”

“Cậu có hiểu cái gì gọi là ‘muốn cự tuyệt còn ngênh đón’, ‘muốn nói lại thôi’, ‘muốn...’”

“Được rồi, tôi biết điểm vắn của cậu được mười rồi, nhưng mà điểm toán của cậu cũng chỉ được hai mà thôi.”

“Hi hi, nhìn bố tôi là biết, làm thiếu chủ chương môn thì không cần dùng toán.” Toán của bố còn tệ hơn cậu nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Tiễn biệt

“Chị Hồ! Có cuốn tiểu thuyết ngôn tình nào kết thúc không phải là đại đoàn viên không?”

“Kết thúc không phải là đại đoàn viên? Vậy còn gọi gì là tiểu thuyết ngôn tình nữa!”

Hai ngày sau, tại sân ga...

Gần cuối năm rồi nên người tới sân ga nhiều như kiến, dáng vẻ nào cũng đều có, cho nên, cứ coi như trong phòng đợi có hai người một lớn một nhỏ mặc áo choàng trắng dài như đạo sĩ, cũng không có gì là kì quái cả. Thế nhưng nếu như vị đạo sĩ đại nhân kia đừng có phong trần giống như một trai bao thì việc anh ăn mặc thế này sẽ tăng thêm được một chút tin cậy rồi. Với cái bộ dạng mê hoặc như thế, làm sao người ta tin được anh có thể thu yêu trừ tà cơ chứ? Bản thân anh giống như một yêu vật vậy, lại còn là cái loài yêu vật mê hoặc lòng người.

Còn vị đạo sĩ nhỏ kia thì càng khỏi phải nói, lại đang bắt cá hai tay, dụ dỗ hai chị em đáng yêu như hoa, tươi cười rạng rỡ như mùa xuân: “Lần sau hai người lên núi chơi nhé, Phan Đoàn ca ca đưa hai người đi tắm tiên”. Nói xong, liếc sang ông bố lòng dạ đang đề đầu đầu: “Bố, con đã bảo bố lời chị ấy ra khỏi giường đi. Thế mà, bố cứ đứng bên cạnh giường, khuôn mặt chiều chuộng nói để cho chị ấy ngủ. Lần này bố thấy chị ấy ngủ quá đà rồi chứ? Người cũng chẳng thấy đau”.

“Phan Đoàn ca ca, tâm trạng bố chồng hình như rất không tốt đó.”

“Ừ! Bởi vì tôi qua ông ấy bị người ta uy hiếp nên bây giờ tâm trạng rất không tốt.”

Nhớ lại tối hôm qua khi biết tin bọn họ muốn đi, bà chủ câu lạc bộ cắn khấn tay rất mãnh liệt, yêu cầu ông khi không có việc gì nhất định phải xuống núi giúp bà ta đứng quầy. Cứ coi như ông không muốn tiếp khách, chỉ cần ngồi trên sofa xem sách mà phát tán hoóc môn là được, nếu ông không đồng ý, bà ta sẽ ngược đãi chết Hồ Bất Động, người hiện tại đang là nhân viên làm thêm ở câu lạc bộ trai bao.

Câu lạc bộ trai bao đó, bố cậu thật sự rất không yên tâm để cái quả bom có thể thay lòng đổi dạ, phát nổ bất cứ lúc nào kia ở lại. Ở cái chỗ mãnh liệt, lại đầy những thứ bất ổn như thế, sợ rằng bất cứ lúc nào quả bom đó cũng có thể nổ tung. Chưa biết chừng, khi ông xuống núi lần nữa, vừa hay cũng là đến uống rượu mừng của chị Hồ. Cái vị chương môn sư thúc là ông đây còn có thể ngồi trên vị trí cao đường nhận lấy một lạy, ha ha!

Kết quả, Hồ Bất Động kia không hiểu rõ hoàn cảnh, lại tiếp tục nhặt rác, còn ở đó cùng với đối tượng mờ ám trước đây kéo đồng kéo tây. Cậu chỉ nhìn thấy cái anh hàng xóm kia khua lưỡi gì đó bên tai chị ấy, rồi được nhận lấy một tiếng hét lớn siêu cấp của chị Hồ.

“Anh dám!”

“Anh hàng xóm nhún nhún vai, đi đến trước khuôn mặt xám xịt của bố, hoàn toàn không để ý anh mắt khinh ghét của người đối diện. Anh ta quàng tay qua cổ bố, làm như thể huynh đệ thân thiết, buông ra một câu: “Đi cẩn thận, không tiễn. Tôi sẽ nỗ lực thêm cho cả phần của anh. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn”.

Cái gì gọi là nỗ lực thêm cho cả phần của anh, cái gì gọi là quân tử báo thù mười năm chưa muộn, càng nghe càng chói tai.

Mà phòng bên kia, anh Trác thò đầu từ trong bếp ra, quát người nhân viên dọn dẹp nào đó không kịp thời bổ sung mỹ phẩm gội đầu thật thiếu trách nhiệm. Anh ta gào lên muốn chiến mực chị Hồ. Chị Hồ vò lấy đầu, lập tức vứt giẻ lau nhà chạy đi mua mỹ phẩm gội. Vị thiếu gia kia lại nhanh tay tóm lấy chiếc áo khoác ngoài rồi buông ra một câu: “Nhìn gì mà nhìn, cô cho rằng nhiều mỹ phẩm gội như vậy một người có thể khuôn hết được sao? Còn nhìn nữa à, bụng bà thiếu gia đói rồi, đi nhanh về nhanh!” Nói xong, tóm lấy cổ áo người nào đó ngay lập tức mất tích khỏi phòng khách của câu lạc bộ trai bao.

Cái gì gọi là bụng bà thiếu gia đói rồi, nghe thế nào cũng cảm thấy câu này rất khiêu khích. Xem ra lần sau bố xuống núi, có lẽ không kịp lúc chị Hồ bãi đường rồi. Lúc đó, có thể sẽ nhảy lương đến đoạn nhìn thấy cái bụng phình to của chị ấy đứng trước mặt mình.

Hoàn cảnh nguy hiểm rình rập tứ phía thế này, ông lại dám từ bỏ nhân gian? Ừm, thật không Hồ là bố.

Nhưng mà, điều thần kì nhất chính là, không biết bố đã xử lý bố của Di Phấn và Di Tô thế nào mà ông ta lại để cho bọn họ tới sân ga tiễn cậu hoàn toàn không gặp trở ngại nào, còn phải xe đợi hai vị tiểu thư này ở bên ngoài nữa. Sở trường nhất của bố chính là mỹ nam kế nhĩ, nhưng mà với bố bọn họ, chắc là bố không dùng chứ.

“Bố, rốt cuộc bố nói với người kia cái gì vậy?”

Người đàn ông cúi đầu đọc sách ngồi trên ghế trong phòng đợi tàu, chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi lông mày nhăn lại, như thể anh đã xua hết hình ảnh người đàn ông đó ra khỏi đầu óc của mình rồi. Anh từ trước đến nay không thích nhét những thứ khiến người khác căm ghét vào trong đầu. Ánh mắt anh chuyển động, hơi có lại một chút ấn tượng, anh hình như chỉ nói với người kia một câu.

“Con trai tôi họ Hạ, từ trước đến nay đều không mang họ Nguyễn.”

Lúc đầu khi anh đặt cho cậu cái tên này, chính là đặc biệt muốn tránh xa họ của cậu ta, “Nguyễn Phan Đoàn”? Hừ, cái tên này có thể nghe được không?

Có lẽ biểu cảm của anh khi đó không chút hơi ấm nên đã khiến cho ông ta bị dọa rồi.

“Bố, phải lên tàu thôi, xem ra chị ấy ngủ say như chết rồi. Dù gì khi nào nghỉ đông, bố cũng sẽ dùng uy lực của chương môn, ép sư bá đưa chị Hồ lên núi chúc mừng năm mới mà.” Đến lúc đó, bụng chị ấy có lẽ vẫn chưa to ra đâu, sẽ không khiến cho bố tức chết đâu. Mà những trưởng lão kia lên núi chúc mừng năm mới trước, rất có khả năng sẽ bị tạo hình tóc mái phóng khoáng tự nhiên của bố cùng khí chất trai bao toát ra từ tất cả các cử chỉ hành động, khiến cho tức chết trước. Bố của cậu đã bị hồng trần làm vậy bản rồi! Haizzz!

“Lên tàu thôi!” Anh cầm chỗ hành lý chẳng nhiều nhận gì, dắt tay Phan Đoàn bước lên khoang tàu.

“Vâng!” Thăng nhóc vẫy vẫy tay với hai cô bạn gái nhỏ, lật đật cùng ông bố tiền nhân của mình quay lại rừng núi, dẹp bỏ hết những chuyện hồng trần ra khỏi đầu. Nhưng mà, nói gì thì nói, làm gì thì làm, “Bố, chiếc ô giấy của bố đâu?”.

“...”

“Đề lại cho chị Hồ rồi sao?” Xem ra bố gạt đi không đủ triệt để rồi.

“...”

“Còn nữa, sáng hôm nay bố quay về nhà sư bá chính là muốn lấy chiếc lò hương chị Hồ giúp bố xác định đường về nhà sao?” Căn bản bố không ngờ gạt đi mà. Kết quả còn nhìn thấy người nào đó ngủ trên giường rất ngon lành, một chút ý thức về chuyện bạn trai hôm nay phải ra đi, gạt hết chuyện thế tục cũng không có. Thật là! May mà bố còn có thể đứng ở bên cạnh giường yêu thương dạt dào nhìn chị ấy một lúc. Đồi lại là cậu, cậu sớm đã đá cho chị ấy một cái rồi.

Hạ Thiên Lưu im lặng xách hành lý, ngồi xuống chỗ ngồi, rút một cuốn sách ra, chống cằm đang muốn tiếp tục nghiên cứu, khước mắt lại nhìn thấy một người vừa chạy đến sân ga liên tục nhòm ngó. Tạo hình của anh hôm nay cũng thực sự không khó tìm, cô vừa nhìn thấy anh thì chạy gấp gấp hai ba bước một đến, sau đó, bỏ người lên chỗ cửa sổ bên cạnh anh, gắng sức gõ, chỉ chỉ vào cửa ra bên phải, ra hiệu bảo anh đi đến chỗ cửa toa tàu. Anh đứng dậy, bỏ cuốn sách xuống, đang muốn đi ra cửa toa.

“Từ nhà chị Hồ chạy đến ga tàu phải rất lâu đó. Bố, bố nói xem là ai đưa chị ấy đến vậy?” Hạ Phan Đoàn nhướn nhướn mày lên, nhắc nhở bố phải phát hiện ra điểm mờ ám này.

Bước chân của anh dừng lại một hồi, sau đó lại cất bước đi về phía cửa toa.

Cô đứng trên sân ga, tay xách một thứ đồ anh nhìn có chút quen mắt, chợt lại nghe thấy tiếng xe lửa đã bắt đầu phun khói. Thực là muốn chết, tởm qua vì cô trần trọc không ngủ được mà hôm nay mới ngủ quá giấc như vậy. Kết quả vừa tỉnh dậy, nghe thấy bố nói, sáng sớm anh đã đứng bên cạnh giường cô, nhìn cô đến hai giờ đồng hồ, nhìn dáng vẻ cô ngủ như chết, xem ra rất muốn bóp chết cô. Không, bây giờ không phải lúc nói chuyện này, có một chuyện rất quan trọng, cô còn phải làm.

“Số điện thoại!” Cô lắc chiếc điện thoại trong tay hét lên với anh: “Anh nói số điện thoại của anh cho em!”.

“...” Anh có chút sững sờ nhìn cô, dường như không ngờ được câu đầu tiên cô nói lại là câu này.

“Em không muốn sau này sẽ không tìm lại được anh, trên núi đó chắc vẫn có sóng chứ? Em mặc kệ, em muốn làm phiền việc tu luyện của anh bất cứ lúc nào!” Thực ra với tạo hình của anh bây giờ, vẫn là hoàn tục luôn thì tốt hơn.

“...”

“Còn có bánh mì của cái tiệm bánh khó ăn mà anh thích đây. Thực ra em nghĩ vẫn còn đủ thời gian để cho anh ăn no, nhưng nào ngờ em lại ngủ quên mất. Bánh mì cho anh đây, anh ăn no rồi thì đừng tùy tiện tìm người khác mà bán mạng nhé!” Cô bây giờ đã thể nghiệm sâu sắc hàm ý của “bán mạng” rồi.

Cô gơ tay đưa bánh mì cho anh, anh lại từ từ khom người xuống, vượt qua chiếc bánh mì kia, giữ chặt lấy tay cô.

“Anh làm gì vậy? Em tuyệt đối không muốn giống trong tiểu thuyết ngôn tình, diễn cái vở kịch vỡ vụn kéo tay đuổi theo tàu hỏa gì đó đâu!” Cô đã nghe thấy tiếng ống khói rú u u, nhân viên phục vụ của toa này còn làm gì vậy, không đến đóng cửa lớn đi.

Anh vẫn không thay đổi sắc mặt, mím môi lại thành một đường con không thể tự nhiên hơn. Sự phối hợp giữa vẻ thuần khiết tự nhiên trời phú và khí chất phong trần phát ra sau này, khiến trái tim nhỏ bé của cô co thắt lại rồi không có bản lĩnh, bắt đầu đập loạn trong lồng ngực.

“Thịch, thịch, thịch!”

“Vẫn chưa đủ!”

“Vẫn chưa đủ?” Cái thứ gì vẫn chưa đủ, bánh mì ư? Cô mua rất nhiều đó, đủ để nhồi chết anh, tin cô đi!

Anh lắc lắc đầu, đứng ở bên cạnh cửa tàu, kéo chiếc áo choàng, thoải mái ngồi xõm xuống, nắm lấy tay cô đặt lên trên đầu gối một cách buông thả, lại rẻ rúng cười lớn hơn. “Nhanh hơn chút nữa!”

“Thích, thích, thích, thích, thích!”

“... Anh đang nói lời thoại kinh điển trong bộ phim A gì sao?” Có hàm nghĩa gì đó rất khiêu gợi đúng không? Nếu không thì sẽ không lộ ra cái biểu cảm mong muốn không được thỏa mãn thế này cho cô xem.

“Nhanh nữa!”

“Thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích!”

Tại sao tư duy của đàn ông và phụ nữ lại khác biệt nhiều như vậy nhỉ? Vì sao khi đầu óc của cô còn đang hoang tưởng đến những tình tiết lãng mạn trong tiểu thuyết ngôn tình, thì đầu óc của anh lại là những lời thoại khiêm nhã trong những bộ phim A? Thời điểm then chốt giữa chốn công cộng đông người, xe lửa sắp chạy, có nhất thiết phải trêu ghẹo, vuốt ve bàn tay cô như thế này không? Cái gì mà nhanh chút nữa, nhanh chút nữa, tàu sắp chạy rồi đó. Đừng nói là cái động tác trong đầu anh kia không phải là cái gì trong tiểu thuyết ngôn tình, cũng không phải là cái gì không trong sáng của phim A, mà lại là những hành động kích thích mạo hiểm nhé? Định kéo cô chạy theo tàu hỏa sao? Hay là, hay là đem cô treo lên cửa tàu làm lạp xường phoi? Ủm, anh không phải là nhỏ mọn đến mức đó chứ? Chỉ là ngủ quên thôi mà, không cần thiết phải bị đối xử tàn độc với cô thế này chứ?

“Thich, thich, thich, thich, thich, thich, thich, thich, thich, thich!”

“Rất tốt, coi như em đạt tiêu chuẩn rồi!”

“Cái gì đạt tiêu chuẩn rồi?”

Anh không trả lời cô, anh chỉ đang tiến hành trải nghiệm kiểm tra nhịp tim đối với cô mà thôi. Cô rất mạo hiểm đột phá khỏi mức giới hạn mà anh định ra, cho nên như vậy là đạt tiêu chuẩn rồi. Chỉ là anh đã dùng tay, hết sức kéo cả cô và bánh mỳ cùng lên toa tàu.

Cô bị lực kéo quá lớn khiến cho cả người đập mạnh vào lồng anh, trái tim nhỏ bé nhảy ra khỏi lồng ngực, đập lên trên ngực anh, rồi quay trở lại khoang ngực đáng thương của cô. Đợi khi bắt đầu có phản ứng trở lại, dựng thẳng sống lưng, quay đầu nhìn xung quanh, cô mới hoảng hốt phát hiện mình đã ở trên tàu mất rồi

Chiếc tàu chuyển bánh, phát ra một tràng tiếng “u u”. Cô bị lắc lư một hồi, bắt đầu cử động, thân người về phía trước. Ôi Trời! Cô vừa mới thực sự thể hiện một động tác mạo hiểm đầy kích thích. Hu oa oa! Ý... vì sao khi cô diễn xong một màn kích thích như thế, lại không có nổi nửa tiếng vỗ tay khen ngợi của hành khách, ngược lại, bọn họ dường như còn dùng thái độ thù địch, khinh bỉ, coi thường để nhìn cô?

“Mm.. um..”

Ừm? Dưới thân của cô làm sao lại có người phát ra tiếng “hừ” khàn mờ ám không rõ ràng, khiến người ta phạm tội, muốn bỏ không được thế này? Đầu của cô bắt đầu có lại chút ý thức, cúi xuống, lúc này mới biết, vì sao mình lại bị mọi người nhìn thù địch đến thế. Bởi vì cô đang mặt dày vô sỉ, cười lên một thân hình mềm mại, hấp dẫn, xem ra không có chút năng lực phản kháng nào. Hay tay cô chống lên người anh, còn sắp chạm đến chỗ không thể chạm rồi.

“Thich, thich, thich, thich, thich, thich, thich, thich, thich, thich, thich!”

“Cười trên người anh thoải mái như vậy sao?” Cánh tay anh chống dưới sàn tàu, nâng nửa người dậy nhìn cô, không chút để ý đến tư thế nói chuyện và những lời nói buông ra vừa tăng thêm hai lần duỗi.

Cô hồ nghi hạ thấp giọng, hai tay túm lấy chiếc váy của anh, dùng tư thế ác bá kéo anh gần lại mình một chút. “Thực ra, anh đã lừa em đúng không?”

“Nói thế nào đây?” Anh đề² mặc cho cô làm bừa.

“Anh trước đây đã nói anh không thích cười.” Hai cô cứ muốn nhìn anh lộ ra nụ cười, còn phải tiêu tiền, đến chỗ bà chủ câu lạc bộ để mua.

“Anh đúng là không thích.”

“Khi nói những lời này, không được cười đến mức điên đảo chúng sinh như vậy!” Thật không có sức thuyết phục.

Anh nâng tay phải lên giữ lấy gáy cô, kéo cô lại thêm một chút, dùng trán của mình phối hợp với biểu cảm tương đối đáng yêu, giữ chặt lấy trán cô, để nụ cười hoa nhường nguyệt then của mình phóng to đến N lần trong mắt cô: “Nhưng em thích”.

“ ”
...

Bởi vì cô thích, cho nên dù anh không thích cười cũng chẳng sao cả, bởi vì cô thích, cho nên anh sẽ cười cho cô xem, bởi vì cô thích cho nên anh phải hợp với cô làm việc anh không thích.

[illegible]

Nếu như nói, vừa rồi trái tim của cô đang mập mé ở mức đạt tiêu chuẩn, còn có vài phần kinh sợ ở bên trong, thì bây giờ trái tim nhỏ bé này đã vận động quá mức chịu đựng rồi, chỉ còn thiếu mỗi nước là nhảy ra ngoài, ôm chặt anh, để anh xuống, giờ tắm biển “người ta sau này đều là của anh” rồi nhảy múa tung tăng trong lòng bàn tay anh. Trái tim nhỏ bé của cô đang đùa vui ồn ào như vậy, cô chắc chắn sẽ mắc bệnh rối loạn nhịp tim, thuốc trợ tim ở đâu rồi? Ai nói cô là hòn đá trong hồ phân vừa thối vừa cứng, đào mãi vẫn bất động chứ. Bây giờ cô động lòng đến thế này, đây phải coi là gì chứ!

“Cảm động không?” Anh hỏi cô, dường như biết chắc đáp án sẽ làm mình tương đối hài lòng.

Cô nhìn anh. Anh không thấy cô ôm lấy ngực, bộ dạng rất là vât và sao?

“Là cảm động hay là động lòng?”

Lời nói thật lòng của Hạ sư thúc lúc này lại là một bài kiểm tra ngẫu nhiên.

Lại là kiểu câu hỏi quái dị này! Lúc này rồi mà còn muốn cùng cô thảo luận sự khác biệt giữa chủ động và bị động nữa sao. Cảm động là người khác đối tốt với cô, cô sẽ chẳng có khí chất mà biểu hiện vầy vầy đâu. Còn động lòng là khi anh đối tốt với cô, cô sẽ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, không biết phải biểu hiện thế nào. Anh cứ hỏi cô những câu hỏi như vậy, rốt cuộc anh cảm thấy cô ngốc như vậy sao?

“Cái gì mà cảm động với động lòng, em chỉ biết trái tim nhỏ bé của em đập rất là vât và, nếu như mất mạng, anh phải chịu trách nhiệm đó!”

“...” Anh bị đáp án của cô làm cho giật mình, hơi sững lại. Tiếp đó anh nhú mày, cánh tay phải vẫn giữ chặt gáy cô, ép đến, đập vào ngực trái của anh, lấy hành động thực tế để biểu thị cho cô biết người phải chịu trách nhiệm không chỉ có mình anh. Làm thế nào mà miệng lưỡi của cô lại càng lúc càng biết ứng phó với mô thức tư duy nổi tiếng không có bài bản của anh như vậy.

“Như thế này xem ra, hình như em cũng không quá e dè với anh.” Cô cười lên người anh, hai tay ôm trước ngực. Mặc dù tư thế này thực sự không thích hợp là e dè lắm, nhưng cô thấy thoải mái thực sự, không muốn cử động nhiều. Dù gì, “Hoàng đế” nằm dưới đất bị cô đè lên kia cũng không hề có chút phản kháng, nên những “thái giám” muốn anh hùng cứu mỹ nhân bên cạnh kia, cô cũng không thèm để mắt tới.

“Lại nói thế nào đây?” Lòng mày anh nhướn lên, hơi gập đầu gối lại, chống đỡ sống lưng cô, để tránh cô bị khoang tàu lửa lắc lư khiến cho ngã xuống. Một động tác vô cùng thuần khiết và không có suy nghĩ quá đà nhưng khiến cho toàn bộ bức tranh không trong sáng biến thành tư thế “có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được”.

Cô nuốt nước bọt: “Yêu cầu của em rất đơn giản, anh chỉ cần hé miệng ra, cười một chút là được rồi. Còn yêu cầu của anh thì...”

“...” Anh có yêu cầu cô cái gì sao? Bảo cô nhìn thẳng vào Hạ Thiên Lưu anh, một yêu cầu đơn giản thế này, cô cũng do dự rất lâu, mới cho anh một đáp án miễn cưỡng có thể chấp nhận được, anh còn có thể có kì vọng gì khác với cô chứ.

“Tiên nữ tắm gội, yêu cầu này khó quá, em không cùng anh làm nổi!” Hơn nữa, như thế xem ra quảng đại quần chúng sẽ vì cô đã phá hoại bức tranh đẹp mà ném cà chua, trứng thối vào người cô, làm tổn thương thân tâm cô. Việc có độ khó cao như vậy, cô thực sự không thể chơi đùa với tính mạng mà làm cùng anh được.

“...”

“Anh tắm em xem, còn có thể cân nhắc.” Hi hi, như thế này xem ra, dường như vẫn là cô có lợi hơn.

“...” Thu lại nụ cười, nhiệt độ giảm xuống, máy phát không khí lạnh bắt đầu khởi động.

“Oa! Dù gì anh cũng tắm cho đám du khách kia xem rồi, tắm thêm một lần nữa cho em xem có vấn đề gì chứ. Anh muốn làm gì? Anh không phải là không có nhân tính, ném em xuống tàu chứ? Em không muốn diễn phim hành động mạo hiểm nữa đâu. Nhân viên phụ trách, nhân viên phụ trách, ở đây có người muốn mưu sát! Phạn Đoàn, mau đến cứu chị!”

“Bố, dạy dỗ chị ấy cẩn thận một trận đi, để sau này chị ấy đừng có khi đàn ông tỏ lộ thâm tình lại phá hỏng khung cảnh như vậy là được rồi. Nhưng mà đừng có làm đến mức mất mạng người đấy ạ.” Tiểu quý bị điểm danh ngồi trên ghế của mình, vạch ranh giới rõ ràng với hai người đang diễn màn kịch kích thích ở cửa toa tàu, chẳng có ý định giúp đỡ chút nào, cắn ngón tay trỏ, đọc cuốn tiểu thuyết ngôn tình tràn ngập thất tình lục dục, “Còn nữa, chị Hồ chưa mua vé tàu, phải làm thế nào đây?”

Dựa vào đầu óc của người nào đó, Hạ Thiên Lưu đứng ở cửa tàu toa ra khí lạnh, nhú nhú lông mày, ném cho con trai mình một ánh mắt vô cùng “chẳng thành vấn đề”, khước miệng buông ra một câu rất xem nhẹ đạo đức giáo dục đối với thế hệ sau.

“Lên xe trước bù vé sau.”

“Phụt! Lên... lên xe trước bù vé sau? Anh... anh... anh bắt buộc phải dùng cái biểu cảm không hiểu biết gì, không màng thế sự để nói câu này sao?” Cái câu lên xe trước bù vé sau của Hạ Thiên Lưu anh và khái niệm trong đầu Hồ Bất Động cô có lẽ có cách biệt rất lớn, anh rốt cuộc có biết là anh đang nói cái gì không chứ! Lẽ nào... anh thực sự chuẩn bị đưa cô lên núi để gạo nấu thành cơm rồi mới nói tiếp?

“Lên xe trước bù vé sau!” Hạ Phạn Đoàn ngây ra, không thể không ngược đầu lên khỏi cuốn sách. Hóa ra bố vẫn còn chiêu thức cuối cùng này, lên xe trước bù vé sau, ừm, chiêu thức cao, nhưng mà, “Bố, trong những điều luật sư tổ đề lại, có luật chương môn không được gần nữ sắc, điều luật này phải làm thế nào đây?”. Muốn bù vé cũng phải xem xem cơ quan bù vé có cho ông bù không chứ!

Đây là điều luật mà Hạ Phạn Đoàn cậu tương đối không ưa, vì tương lai đẹp đẽ nhỏ bé của mình, cậu đã từng mãnh liệt kháng nghị với bố rằng điều luật này rất không nhân đạo. Kết quả, ông lại ở bên cạnh, đập bàn nghiêm mặt với cậu. Ông bố nhà cậu chỉ mãi uống trà, không thêm quan tâm gì đến cậu. Có lẽ lúc đó, ông cảm thấy điều luật này đối với ông có hay không cũng chẳng có gì khác nhau. Nhưng mà, lúc này, hiện tại bây giờ, ông có phải là cũng nên giải quyết một chút cái điều luật không nhân đạo này rồi không?

“Có điều luật này sao?” Người nào đó thường lấy bảo điển của sư phụ mình đi kê chân bàn rõ ràng đang rất mơ hồ.

“Có ại!” Tuy bộ dạng của chị Hồ cách hai chữ “nữ sắc” kia còn tương đối xa, nhưng thật khéo trùng hợp, cái thứ mà “nữ sắc” nên có, chị ấy cũng có, cho nên không thể không coi chị ấy cũng là một phần của “nữ sắc”.

“Vậy loại bỏ thứ đó đi là được.” Khẩu khí so với trước đó càng thờ ơ, càng không có trách nhiệm.

“Phụt! Loại... loại bỏ?” Hồ Bất Động quay đầu lại, nhìn anh kinh ngạc. Những lời anh vừa nói, giống như đang ở trong câu lạc bộ trai bao vậy. Chẳng lẽ chỉ cần cảm bút lông lên, đem điều luật đó đặt lên bàn, rồi trên cái điều luật “không gần nữ sắc” đó, vẽ một dấu X thật lớn sao? Liên tưởng đó khiến cô kinh hãi thờ dài. Tội lỗi! Cô còn chưa kịp kêu than những lời vớ vẩn như hai người bọn họ thế tục ngăn cách gì đó, vai vế không hợp gì đó, duyên phận mỏng manh gì đó, có duyên không phận gì đó, thì anh liền mạnh mẽ xuống tay trước? Tốt xấu gì cũng là điều luật đòi nợ truyền đời kia trong môn phái, tuy cô hoàn toàn không có ấn tượng gì với cái môn phái đó, nhưng, anh như vậy thì cũng quá dứt khoát mà.

“Không loại bỏ thì làm thế nào?” Anh quay đầu cô lại, hỏi rất thân nhiên.

Cũng nên để cho cô cảm động một chút, ý của anh đã rất rõ ràng, anh từ trước tới giờ đều chưa từng nghĩ tới những chuyện khác ngoài cô. Ngoài cô và Phạn Đoàn ra, tất cả mọi chuyện trong mắt anh có lẽ đều không đáng để gọi là “chuyện”. Sư tổ đáng thương, ai bảo ông tay một tay dạy dỗ ra cao đồ cần thận tỉ mỉ như vậy. Dù gì bây giờ anh là lớn nhất, muốn giải phóng mình, lệnh của anh tự khắc có lý. Anh đã nói loại bỏ điều luật đó rồi, vậy cô cứ yên tâm ngồi một bên, đợi bị chửi là “hồng nhan họa thủy” là được. Không ngờ rằng đến tuổi này rồi, còn có thể được người ta gọi bằng cái xưng hô cô đã mong muốn từ rất lâu. Nếu như không phải sợ bị sư thúc đại nhân ném xuống tàu, cô thật muốn phá hồng không khí mà hỏi thêm một câu. Không biết lên cửa núi của bọn họ, cô có phải trai giới, không được ăn thịt một lần nữa không? Nếu là như vậy, bây giờ cái điều luật này cũng có thể loại đi được không? Dù gì loại đi một điều cũng là loại rồi, loại thêm vài điều luật nữa chắc cũng không khó lắm, chắc cũng không cần để ý chứ? Cô bị ám ảnh tương đối nghiêm trọng về cuộc sống của một ni cô!

“Ừm ừm! Bố anh minh, bố muốn loại bỏ điều luật này, Phạn Đoàn giúp bố làm là được rồi. Sau khi quay lại núi, bố còn có việc quan trọng hơn phải làm nữa!” Giống như là đập cửa xông vào phòng, vác cái “xe” không thích động đậy mà ném đi, đem môn quy kia ra mà phá bỏ triệt để. Chẳng lẽ cứ phải trai giới, ba ngày ba đêm không ra khỏi phòng hay sao? Chẳng lẽ không có cách nào khác? Cứ cấm dục lâu quá như vậy, cũng sẽ rất không tốt. Sau khi cấm dục xong, bước ra bên ngoài, lại càng phải thận trọng hơn rất nhiều. Bởi vì dục vọng lúc này so với lúc bình thường còn nhiều hơn gấp bội.

Mà cậu ta, chính là con gánh vác trách nhiệm thay cha, làm quen với công việc của chương môn trước một chút, đem cái luật định không cho phép tiếp cận động vật giống cái trong bán kính một mét xóa bỏ đi nhanh chóng, đợi cuối năm khi các vị trưởng lão lên núi, để bố thông báo lại một tiếng là xong. Một điều luật mới thường được sinh ra như thế này mà!

Chị Hồ, sự tồn tại của chị thực sự đã tạo phúc cho các chương môn đời sau rất nhiều đó. Bây giờ càng lúc càng cảm thấy chị vĩ đại hơn!

Cái gì mà sao Hồng Loan bất động, cái gì mà Thiên Sát Cô Tinh, cái gì mà suốt đời cô độc, đều là những lời nói vớ vẩn. Chẳng trách bố mang những thứ đồ đó đi kê chân bàn. Cậu sớm đã nói, bố có thể giúp chị ấy trái ý trời thay đổi số mệnh, đúng không? Chỉ là, cậu không ngờ rằng bố cậu sẽ lấy chính mình ra làm thuốc dẫn. Nhưng mà, hiệu quả của loại thuốc dẫn này thật quá rõ ràng.

Dù gì, cậu vốn dĩ xuống núi là để tìm mẹ. Kết cục như thế này, xem ra, lần xuống hồng trần chơi này của cậu cũng coi như không uổng phí, công đức viên mãn rồi!

Gấp cuốn tiểu thuyết ngôn tình trong tay lại, cậu nâng đầu lên hỏi Hồ Bất Động vẫn đang khiến bố mình nhủ mảy.

“Chị Hồ! Có cuốn tiểu thuyết ngôn tình nào kết thúc không phải là đại đoàn viên không?”

“Kết thúc không phải là đại đoàn viên? Vậy còn gọi gì là tiểu thuyết ngôn tình nữa!”

“Vậy chị và bố cũng dự định sống cái cuộc sống ‘tù này bên nhau hạnh phúc, mãi mãi về sau’ như thế này sao?” Nghe ra có chút hơi vô vị.

“Tù này bên nhau hạnh phúc? Còn đến mãi mãi về sau?” Một con ớn lạnh phát ra từ bên trong, Hồ Bất Động nhìn Hạ Thiên Lư, biết anh rõ ràng không có chút khái niệm gì đối với mấy chữ này. Cứ mãi ở bên cái cuộc sống băng đá kia của anh, là may hay không may, thực sự rất là khó nói. “Vấn đề mãi mãi thì sau này hằng nói, trước mắt có một vấn đề nghiêm trọng hơn. Trên người hai người có tiền không?”

“Ừm, trên người bố từ trước đến nay đều không một xu dính túi. Còn em cũng thay áo khoác rồi, bây giờ cũng là không một đồng cắc. Chị định sẽ làm gì? Chị tưởng mình được gả vào nhà giàu có, bây giờ liền muốn nhân cơ hội để vơ vét sao!”

“Không một đồng cắc? Tốt thôi! Vậy khỏi cần hạnh phúc đến mãi mãi nữa rồi.” Cô kiễ mũi chân lên, nhìn một cái vị sư thúc đại nhân kia, sau khi kéo cô lên xe thì liền không có trách nhiệm gì. Cô đứng sang một bên, đem toàn bộ các túi trên người mình lộn hết ra ngoài cho anh xem: “Bây giờ nên thảo luận vấn đề, ai có thể giúp chị bù vế đây.”

“...”

“...”

Cho nên mới nói, tiểu thuyết ngôn tình, quả nhiên là thứ lừa người...

Cho nên mới nói, lãng mạn, là cần phải trả bằng cái giá rất thê thảm...

Đến ga tiếp theo, lẽ nào muốn cô chạy đuổi theo sau tàu hỏa sao, còn định viết thành cái thứ kì quái, kiểu như là chạy đuổi theo hạnh phúc sao?

Hạnh phúc bên nhau mãi mãi? Ha ha! Hành động có độ khó cao thế này, tìm người khác để làm có được không! Cô không muốn tới một sân ga khi gió nào đó lại bị người ta đá xuống tàu!

Hu hu!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Ngoại truyện 1

Một mùa hạ nữa lại đến.

Ve sầu đang kêu, ếch nhái đang kêu, đến cả con chó to của sở cảnh vệ cũng đang sủa. Đúng là một mùa thật ồn ào.

Cái mùa này đã ồn ào như vậy, tại sao mấy cô nữ sinh ở bàn bên cạnh còn muốn gia nhập vào phạm vi hoạt động của giống cầm thú không có lý tính kia, cùng với bọn chúng kêu la ầm ĩ bên tai cô. Sao bọn họ không thể cân nhắc một chút đến cảm nhận của một người bình thường không ngồi đọc sách là cô, muốn cô trước kỳ thi cuối cùng, sẽ phải chạy đến ôm chân phật hay sao?

So với việc phải thi bù, cô muốn ngày đầu tiên của kỳ nghỉ hè được chạy lên núi tìm vị sư thúc đại nhân đẹp trai như thần tiên để giải phóng nỗi khổ tương tư hơn. Cái loại động vật không hiểu được nỗi khổ sở khi phải xa cách của những người đang yêu kia, không thể tránh sang một bên hay đi chỗ khác hóng gió sao?

Cô ong hết cả tai, hai tay chống lên bàn, nhắm chặt mắt lại, thỉnh thoảng lại hé ra nhìn cuốn sách trên bàn: “Căn cứ theo quy định thứ mười chín của Luật Kinh tế, có một trong những tình huống dưới đây, người yêu cầu không được thu...”.

“Ai ya? Sao có thể như thế nhỉ, thật chuẩn xác!”

Tiếng một nữ sinh cất cao giọng, xuyên thủng bàn tay đang ngăn cách cô với thế giới bên ngoài, tiến thẳng vào bộ não dung lượng vốn đã không đủ dùng của cô.

“... Hồi một: Người yêu cầu xác nhận đồng ý làm hợp đồng có thời hạn hoặc những hình thức hợp đồng khác, đều không được thu...”

Lục căn trong sạch! Lục căn trong sạch! Cô không nghe thấy, không nghe thấy, tiếp tục đọc sách.

“Cái hình thức trải nghiệm này đúng là của mấy kẻ xấu xa. Trước đây mình cũng giúp người chị đang yêu đương khoảng cách xa thử qua rồi, nói bạn trai của chị ấy ăn vụng ở bên ngoài, chị ấy còn không tin, kết quả, sau một tuần lễ, liền đột ngột chia tay.”

Yêu... yêu đương khoảng cách xa? Chia tay?

Phụt... không thể nào, nghĩ lại lúc đầu, khi biết cô muốn dây máu ăn phần với thiếu chủ chương môn băng thanh ngọc khiết của bọn họ, cái nhóm trưởng lão của bang phái tu đạo niệm kinh đó như sắp tàu hỏa nhập ma, xem chút nữa thì đã đem cô ném từ trên đỉnh núi xuống. Bọn họ căn bản không muốn loại động vật giống cái có bất cứ cơ hội nào tiếp cận với vị chương môn thuần khiết của họ, còn ghen tuông kinh khủng hơn cả cô nữa. Thêm vào đó, cái loại động vật giống cái trên núi kia, một năm trở lại đây đều được cô thu mua gần hết rồi, tài nguyên trên núi khan hiếm như vậy, sư thúc nhà cô cứ coi như muốn ăn vụng, cũng chẳng có cửa đâu... đâu... đâu... a, a, a, cô đang nghĩ cái gì! Đọc... đọc... đọc sách, cô vừa mới đọc đến đâu rồi...

“... Hồi hai: Người tiếp nhận yêu cầu có lý do cho rằng yêu cầu là không thể thu...”

“Yêu đương khoảng cách xa vốn dĩ không có nhiều khả năng thành công mà, những thứ trong tiểu thuyết kia đều là lừa người, đúng không, Bất Động?”

“Hu... nguyện vọng học của mình thực sự rất nhỏ nhoi, có thể nào cho mình đọc được hết hai chữ ‘thu hồi’ này được một lần, không bị gián đoạn, không bị ngắt quãng hay không...”

Cô thất bại rồi!

Hồ Bất Động cô, quả nhiên không có năng lực để ngồi yên bất động, tâm tĩnh như nước, thần trí yên tĩnh, nhìn bốn phía mà coi như không, thực sự không cần thiết bọn họ phải thử cô một lần như vậy nữa đâu!

“Mọi người đều không cần ôn tập sao? Sắp thi đến nơi rồi.” Lễ nào chỉ có cái người như cô là phải ôn tập sao? Chẳng lẽ trong lúc cô bị sư thúc đại nhân giầy vò một cách ngọt ngào thì tất cả bạn học của cô đã học thuộc lòng như cháo chảy, ôm đầy một bụng kinh luân rồi sao? Đừng.. đừng thế mà! Cứ coi như phải học bù, cô cũng không muốn phải cùng thầy giáo môn Luật kinh tế một thầy một trò, trải qua cả kì nghỉ hè đâu. Viễn cảnh này thật là quá tàn khốc!

“Học cái gì, mình chắc chắn thi rớt, đừng tranh luận nữa.” Một nữ sinh nào đó hào sảng cự tuyệt đấu tranh với cái thế giới tàn khốc này.

“Đúng vậy, dù gì nghỉ hè cũng chẳng có việc gì, đến gặp thầy giáo dạy Luật kinh tế cũng tốt mà. Mình nghe nói ông ấy có một chiếc BMW đó, cậu nói xem nếu như sau khi học bù, có thể đi nhờ xe thầy thì tốt thế nào.”

“... Mình muốn phát biểu!” Hồ Bất Động giơ tay, “Chiếc BMW đó không phải của thầy giáo, mà là của bạn gái thầy đó, ông ấy chỉ mượn lái thôi, hôm qua mình còn không may nhìn thấy trận ‘xe chấn’ ở trong trường...”

“Trời nóng như thế này, cậu phải nói mấy thứ chuyện cười nhạt nhẽo như vậy cậu mới hài lòng sao?”

“Vậy các cậu tha cho mình nhé, mình còn muốn học thuộc các điều khoản của luật, mình không muốn nhìn thấy thầy giáo dạy Luật kinh tế biểu diễn xe chấn trong kì nghỉ hè, hu...”

“Bạn học Hồ, xem ra kì nghỉ hè của bạn chắc hẳn rất bận? Hử?”

“Cũng... cũng bình thường.” Nói một cách chính xác một năm nay cô không chỉ bận vào kì nghỉ hè, nghỉ đông cũng bận. Chỉ cần có kì nghỉ, lúc nào không có tiết học cũng đều bận. Bởi vì cô còn bận bắt xe lửa, leo lên đỉnh núi, ngây ra cùng với... sư thúc nhà cô giữa rừng núi xanh biếc. Nói chính xác, là cô ngồi một bên ngây ra, còn anh thì ngồi xỏm chơi với mấy thứ hoa hoa cỏ cỏ, đun một cái bát thuốc đắng ngắt, nheo mày lại ép cô uống. Anh còn nói thuốc này rất tốt, rất hữu hiệu, có bệnh trị bệnh, không bệnh khỏe người. Được rồi, cô thừa nhận, uống xong cái vật thể đen như cà phê đó, cô không còn giống như lần đầu tiên bò lên núi, thờ hồng học, ghẹo đầu sang một bên, lười nhác nằm lăn trên bãi cỏ, bẹp dí trên giường đúng một tuần lễ mới động dậy được đám cơ thịt đang đình chỉ hoạt động vì bị làm việc quá sức của cô. Bây giờ cô lên núi quen đường thuộc lối, đi xuống núi người nhẹ như bay, cũng coi như đạt đến cảnh giới tu luyện mới.

“Bạn học Hồ, có phải cậu đang có bạn trai không?”

“... Coi.. coi như vậy đi.” Yêu đương với sư thúc, có thể coi là có bạn trai không, cái logic này vẫn rất kì quái.

“Tại sao từ trước đến nay không thấy anh ta đến đón cậu? Yêu khoảng cách xa à?”

“... Không... không được sao?” Một người trên núi, một người dưới núi, người ta xa nhau khoảng cách chỉ là mặt biển, bọn họ xa nhau, khoảng cách là cả mực nước biển; người ta là vấn đề chênh lệch thời gian, xa cách về chiều dài, còn bọn họ lại là vấn đề tín hiệu liên lạc, xa cách về độ cao; thêm vào đó còn là vấn đề mấy vị trưởng lão cổ hủ không cho phép sư thúc của cô hạ lạc phạm trần. Nhưng mà, tóm lại cũng là có vấn đề, cô cũng miễn cưỡng được coi như một phần tử, nhập vào nhóm yêu đương khoảng cách xa kia.

“Làm qua trắc nghiệm này chưa?”

“Trắc... nghiệm gì?”

Cô nuốt nước bọt, cảm cuốn tạp chí do cô gái nào đó đưa đến, mấy dòng chữ đỏ như máu bay nhảy trên trang giấy: “Bạn đang yêu đương khoảng cách xa, anh ta có thật lòng hay không?”

Thật lòng... Đây, dòng chữ thật chướng mắt. Trái tim nhỏ bé của cô đã được công cụ chuẩn xác nhất kiểm tra, trải qua thời kì chột dạ quá độ kia, trái tim nhỏ bé của cô bây giờ vô cùng thuần lương, hoàn toàn có thể ngay lập tức moi ra hai chữ thật lòng để chứng minh cho anh xem.

“Ha, những thứ vớ vẩn thế này đâu cần phải xem chứ, tình cảm giữa chúng mình đạt được đến cực điểm rồi, ai muốn làm cái thứ vô vị này chứ. Lượn ra chỗ khác đi, mình muốn học bài. Mình vừa mới học đến đâu rồi, này... hời, đúng đúng, chính là đến chỗ hời này...”

“Nói như vậy, cậu chắc chắn biết sinh nhật của anh ta chứ?”

“Sinh... sinh nhật? Không... không coi là rõ lắm.” Anh đã từng dùng cái cách lạc hậu để tính sinh nhật lịch âm, nhưng nếu đổi sang lịch dương thì thực sự cô không rõ lắm, cô rất mơ hồ.

“Xùy, xùy, xùy!” Mấy cô nữ sinh lắc đầu.

“Anh ta đã từng nói, anh yêu em chưa?”

“...” Liếc mắt, ngẩng đầu, “... Lòi, lòi lẽ buồn nôn thế này, ai lại nhàn rỗi mở miệng ra nói chứ”.

“Một lần cũng không có sao?”

“... Sao, sao nào! Không được sao!”

“Haizzz, haizzz, haizzz!” Máy cô nàng kia đồng loạt thờ dài.

“Người nhà anh ta có thích cậu không?”

“Người... người nhà anh ấy? Có một người vẫn rất là thích mình.” Hạ Phan Đoàn, con trai anh ta tuyệt đối đứng về phía cô!

“Vậy những người còn lại?”

“... Còn... còn lại à...” Máy cái vị trưởng lão trong bang phái đó ngày nào cũng nhón nháo vì chuyện quy củ không thể loạn, luân lý đạo đức không thể trái và không để cho chương môn của mình gần nữ sắc. “... Không... không thích lắm.” Hoặc nói đúng ra cho phải là họ ghét bỏ cô, khinh bỉ cô, phi nhổ cô. Chỉ hận không thể đập cho cái đồng rác phẩm trần muốn tiếp cận thân tiền một cái từ trên đỉnh núi văng lại hồng trần, mãi mãi không bao giờ gặp lại nữa.

“Xùy, xùy, xùy!” Máy cô nữ sinh lại tiếp tục lắc đầu.

“Anh ta có đưa cậu đi gặp bạn của anh ta không?”

“...?” Đây là cái câu hỏi quỷ quái gì chứ, bạn của Hạ Thiên Lưu? Miễn cưỡng cũng có thể cho là anh có bạn. Sau khi anh xuống núi, trong một năm này, ai... cái anh gọi là bạn chỉ có mấy trai bao trong câu lạc bộ trai bao mà thôi. Bọn Huỳnh Nhất Nhị, Trác Duy Mặc, Tần Vĩnh Thi? Anh mang cô đi trốn bọn họ còn không kịp nữa là!

“Làm sao có thể đưa mình đi gặp bạn của anh ấy được!” Cô dường như vừa nuốt cả một tên khổng, cổ họng tắc nghẹn.

“Haizzz, haizzz, haizzz!” Máy cô nữ sinh tiếp tục thờ dài.

“Vậy thì câu hỏi cuối cùng, mỗi lần gặp nhau, các cậu đều lên giường chứ?”

“...” Một năm trước, trong một đêm trăng tối, gió cao, vào lúc đó, sau khi vô thanh thắng hữu thanh, cũng có một hai lần... Cái nơi đỉnh núi này, tháng tháng năm năm, lúc nào cũng thế, hoạt động vui chơi giải trí trên núi rất nghèo nàn, ngoại trừ việc anh lật sách, cô xem tiểu thuyết, anh nấu thuốc, cô ngồi đếm kiến, thì việc còn lại không phải là... khụ, vận động nguyên thủy một chút thì có làm sao. Haizzz... thực không biết hai mươi năm trước anh sống như thế nào nữa.

“Được rồi, không cần nói nữa, nhìn cái vẻ mặt cảm xúc dâng trào của cậu, bọn mình liền biết hết rồi. Đáp án là... ý...” Nữ sinh nào đó chỉ vào bìa của cuốn tạp chí, lật qua một trang, hăng hăng giọng, cố ý tỏ ra nghiêm túc, “Đáp án chính là... anh ta chỉ yêu cậu...”

Cô ấy chính là nói, cái trái tim nhỏ bé không phong trần nào thổi vào được của anh chỉ thuộc về một mình cô, từ đầu đến cuối, từ trong ra ngoài, từ huyết quản đến tâm can, căn bản đều đập vì cô!

“Phù!” yên tâm thờ phào một cái.

“Cơ thể cậu mà thôi!” Cậu tiếp theo!

“Ý!” Tên khổng nạn nào lại học cô phân câu ra thành hai phần! Khốn khiếp!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Ngoại truyện 2

Hạ Thiên Lưu đặt cuốn sách mới xem được một nửa trên tay xuống, thả lỏng cặp mày nhăn nhó, mặc cho một cơn gió lạnh lùa vào từ phần cổ áo sơ mi bị cởi ra của anh, ánh nhìn lướt trên cuốn sách, từ từ đưa mắt lên, lạnh lùng nhìn chiếc điều hòa lớn đang tỏa khí lạnh vào người ngồi trên sofa là mình. Đây chính là nguyên nhân anh ghét mùa hè ở thành phố. Anh nheo nheo mắt, lười nhác kéo lại phần cổ áo vest ngoài, nhìn chiếc đồng hồ đeo trên tay, lập tức đưa tay đặt lên môi, nhìn cửa lớn của câu lạc bộ trai bao rồi bắt đầu ngáy ra.

“Này, bà chủ, VIP của bà lại bắt đầu không tập trung trước giờ tan làm mười phút rồi.” Từ chỗ bảng điều khiển, Tần Vĩnh Thi chỉ tay lên màn hình camera giám sát: “Như thế này mà bà cũng không để ý, cứ coi như là đến để làm thêm thôi, cũng không nên nhân nhượng vô nguyên tắc như vậy. Thật là phân biệt đối xử thái quá”. Anh ta cả đời này vẫn chưa gặp qua một người chỉ đi làm vào ban ngày như Hạ Thiên Lưu, cái người ngồi trên ghế sofa lớn trong phòng khách hoa lệ của câu lạc bộ, cúi mặt xuống lật sách xem, hai chân vắt lên nhau, không cho người khác động vào, nói năng cũng không giống như những người khác, chỉ ngồi ở đó để thu hút khách. Nói thật lòng, anh ta đến một tự giác của vật triển lãm cũng không có. Anh ta hoàn toàn không để ý đến ánh mắt xung quanh đang chiếu trên người mình, những ánh mắt đó dường như chỉ muốn mau chóng đem anh ta ra mà coi sạch, lột sạch, chơi đùa, giày vò anh ta.

“Cậu nói đi, có phải Thiên Lư thay đổi rồi không?” Con mắt sáng suốt của bà chủ câu lạc bộ nhìn thẳng vào cơ thể Hạ Thiên Lư trên màn hình.

Không giống, chính là không giống, sao mà nhìn mãi cũng vẫn thấy không giống, tuy mỗi lần nghỉ hè, nghỉ đông cậu ấy đều xuống đón nha đầu thối kia lên núi, đều sẽ vì ân tình bà dạy dỗ tuyệt kỹ “đào tường” mà bị ép đến chỗ bà để đón khách. Tạo hình tóc vẫn là được cắt sửa theo ý bà, tóc mái phong trần, trang phục cũng vẫn là theo sự lựa chọn cẩn thận của bà, cắt vừa khít ôm lấy người, nhưng mà...

“Trước đây lão nương dạy cậu ấy bộc lộ cái biểu hiện ‘xuân’ như thế này sao?” Lòng mi như tơ, ánh mắt mơ màng, hóa ra cái khoe môi cứ luôn mím chặt kia lại có thể bất giác mềm mại như thế. Khí chất rất “xuân”, đến cả động tác cũng “xuân” như vậy, buông thả đưa tay khẽ sờ khoe môi. Không còn thấy ánh mắt cậu ấy khẽ nhìn ra xung quanh nữa. Cũng không còn thấy cậu ấy ngồi ngẫm nghĩ cái gì nữa. Thiên Lư của bà từng thuần khiết trong sáng, vô tư, toàn thân tỏa sáng, mơ màng lại siêu nhiên, đối với chuyện nam nữ căn bản là trong sáng như tờ giấy trắng, chắc chắn là bị làm ô nhiễm mất rồi!

“Xuân?” Bây giờ là mùa hạ, đợt lát nữa phải nhớ chỉnh điều hòa nhỏ một chút, Thiên Lư xem ra chịu không nổi khí lạnh như vậy.

“Chắc chắn là cậu ấy ‘làm’ sau lưng tôi rồi.” Cái biểu hiện đòi khát “rất là muốn” này của cậu ấy rõ ràng chiếm được sự thích thú của phần lớn khách hàng, nếu không thì doanh số tháng này đã không cao như vậy. Lúc đầu bà cố sức nhét phim A cho cậu ấy xem, chính vì cảm thấy cậu ấy quá thuần khiết, không thích hợp với nghề nghiệp. Cho nên, bà phải bồi dưỡng cho cậu ấy phát lộ ra cái biểu hiện “xuân ý dạt dào” cho phù hợp với nghề nghiệp này. Kết quả, lần này cậu ấy lại “toàn thân xuân sắc che không được, tùy tiện tán phát ra”. Việc này bà ta phí tâm huyết lâu như vậy cũng không thành công, lại bị con nha đầu thối kia giải quyết đơn giản như thế, thật lòng bà không can tâm!

“‘Làm’ rồi?” Không phải là cái chữ “làm” như trong đầu anh ta đang nghĩ chứ? Anh ta đột nhiên có thể giải thích được sự khác biệt của Thiên Lư trong lần gặp lại này. Ở Thiên Lư vẫn là cái khí chất lạnh lùng cổ hữu, nhưng từ đầu đến chân lại toát ra vẻ hấp dẫn người ta, nhìn thấu tâm can người ta. Vậy là thế nào? Cậu ta bị “ăn” rồi sao? Nhìn bộ dạng cậu ta, hình như còn bị “ăn” rất triệt để, đến xương cũng chẳng còn. Lẽ nào toàn thân đang toát ra vẻ mê mị mà bản thân cậu ta lại không cảm thấy.

“Lại còn bị nha đầu thối đó ‘ăn’ nữa. Lão nương càng lúc càng không thoải mái rồi!” Người đàn ông cực phẩm, sau khi trải qua sự dạy dỗ của bà, tận tay bà bồi dưỡng, lại bị chiếm đoạt như vậy.

“Vậy bà hãy phát huy sở trường của mình, chia rẽ nội bộ người ta đi, không ai có thể đấu lại sự phá hoại từ bên trong của bà cả.” Trác Duy Mặc thiếu gia chẳng phải là một ví dụ điển hình sao. Đứa con ngoan ngoãn bị mẫu thân của mình làm cho rối tung cả lên. Lẽ nào bà không cảm động với thứ tình yêu ngây thơ, thanh mai trúc mã, hai người yêu nhau mà không hề nhận ra? Chắc bà có cảm tình với cái loại tình yêu ngoại tình, loạn luân kích thích hơn nhì? Cho nên, bà mới bỏ mặc đứa con của mình, mà đi chăm chút cho chàng VIP trong câu lạc bộ của bà kia. Cái gọi là đại nghĩa diệt thân, chẳng qua cũng như vậy mà thôi.

Viên mắt màu tím nhạt lên: “Phá hoại? Hừ, cậu lại muốn nhắc nhở lão nương sao. Đúng vậy, ban đầu không phải vì giữ Thiên Lư lại, với tính cách của ta, ta đã không tác hợp cho cậu ta với con nha đầu kia rồi”. Hại con trai lão nương đến bây giờ vẫn còn ghi hận với cái “người mẹ độc ác” là bà đây. Ai bảo Thiên Lư nhà người ta đánh nhanh thắng nhanh, lại có mục tiêu rõ ràng như vậy. Làm người luôn phải có nguyên tắc, lúc đầu bà đã đồng ý giúp Thiên Lư, không thể không giữ đạo lý, vì tình mẫu tử mà thay lòng đổi dạ được.

Tình yêu chính là chiến trường, thật tàn khốc!

“Bà chủ, hãy nghe tôi, phải phá bọn họ thì chúng ta mới được vui vẻ chút, VIP của bà đã sắp bị ô nhiễm đến thân xác cũng không còn nguyên vẹn rồi.” Giơ ngón tay cái lên, Tần Vinh Thi chỉ vào màn hình giám sát. “Cậu ấy mà còn ‘xuân’ thế này nữa, thì có muốn giữ nguyên tắc bán nụ cười không bán thân cũng khó rồi.”

“Hừ yên tâm đi, nha đầu thối kia, cứ coi như lão nương không gây thêm rắc rối cho cô ta, thì cái đầu óc quái gở của cô ta cũng có thể tự nghĩ ra cả đồng vấn đề rắc rối.”

“Vậy bà định xử lý làm sao với một đồng yêu cầu của khách hàng muốn có sự ‘thất thân’ của Thiên Lư đang đặt trên bàn làm việc của bà kia?”

“... Đầu tiên ép cậu ta đi ra phòng khách.”

“Gọi thêm con trai bà, Duy Mặc thiếu gia đi cùng tôi có được không? Một mình tôi, sợ ăn không nổi!” Phát huy sở trường, thời khắc cơ hội phát huy sở trường của người nào đó đến rồi.

“Gần đây cậu đặc biệt có hứng thú với cái câu thành ngữ ‘đi hạ phạm thượng’ vậy sao?”

“Đầu dăm, đầu dăm!” Tần Vinh Thi cười chẳng chút thành ý, uể oải vờn vai một cái: “Thiên Lư sắp hết giờ rồi, tôi cũng nên vào làm thôi. Tôi xuống dưới tiếp khách đây”. Nói xong, Tần Vinh Thi đẩy cửa bước mau ra bên ngoài, tiếp đó lại như nhớ ra chuyện gì, quay đầu lại nhìn bà chủ vẫn ngập trong một đồng văn kiện, khoe môi khẽ nhếch lên.

“Cuối tuần này bà có rảnh không? Cùng đi uống trà nhé?”

“Không rảnh! Lão nương không có hứng thú với cậu.” Bà ngẩng đầu lên, lờ mờ người nào đó một cái

“Vậy tôi có hứng thú với bà thì làm thế nào?”

“Tự mình giải quyết đi.” Có hứng thú với một người phụ nữ mà con trai bà ta chỉ nhỏ hơn anh ta năm tuổi, không phải là đầu óc anh ta có vấn đề, mà chính là đang có ý đồ khác. Mặc kệ vì cái gì, bà không có hứng thú.

“Tự mình giải quyết à.” Nghe xong những câu như thế này, bộ dạng người ta liền rất thê thảm, nhưng mà đối với anh ta thì lại quá quen rồi. Tần Tĩnh Thi chẳng để ý, nhún nhún vai, khoác lên nụ cười công việc, đẩy cửa đi ra, đi thang máy xuống phòng khách. Việc đầu tiên, đương nhiên là giúp Hạ Thiên Lưu chỉnh lại điều hòa. Nhưng động tác quan tâm này của Tần Tĩnh Thi, cũng hoàn toàn không thể khiến Hạ Thiên Lưu có ý định tăng ca.

Vừa hết giờ làm, anh liền gấp sách lại, đưa tay nói lỏng cả vạt, chẳng buồn chào hỏi bất cứ ai, nghiêm nhiên như một đứa trẻ ngoan, nghiêm túc tuân thủ thời gian biểu, tan làm là bay ngay về nhà.

Thế là, khi Hồ Bất Động đứng trước cửa cầu lạc bộ trai bao, túi xách đeo lệch, trong tay cầm một cuốn sách, cổ tỏ vẻ như đang xem bài ngày mai thì, thì bỗng nhiên cảm thấy có một vật thể nào đó mang theo đủ mọi mùi nước hoa đứng bên cạnh mình. Ánh mắt cô khẽ liếc sang bên cạnh, trong thoáng chốc, cả cái lưng đang thoáng dựa vào tường kia cũng bắt đầu run rẩy.

Chiếc áo vest được cắt may vừa với người bị cời ra một nửa, cả vạt thì bị tháo ra hết, treo xộc xệch trên cổ, khuy áo sơ mi của anh cũng bị tuột ra đến gần bụng, lộ ra làn da mềm mại xuân sắc vô biên bị ánh tà dương chiếu vào càng làm tăng thêm mấy phần ngọt ngào. Tay anh giơ lên, chắn ánh mặt trời đang rọi xuống một cách tự nhiên, cặp mắt nhỏ dài nheo lại, khóe miệng được bóng râm của bàn tay che phủ, hơi lóe lên một vệt sáng. Anh lại khẽ mỉm môi, tạo thành một đường cong tuyệt đẹp.

Chẳng phải người ta vẫn nói, nữ sinh càng “làm” thì sẽ càng đẹp hay sao? Tại sao đến lượt cô, người càng “làm” càng đẹp kia không phải là cô? Tư chất của anh vốn đã cao rồi, tại sao còn đến cướp đi cái phần tăng giá trị đáng thương ít ỏi của cô nữa?

Cô nuốt nước bọt, dùng cái cổ họng khô khốc lắm bậm một câu khiêu nại: “Anh là đang lấy âm bổ dương phải không?”.

“Hả?” Anh nhướn mày lên với câu lắm bậm phát ra từ cổ họng của cô, dường như nghe thấy một câu thuật ngữ chuyên nghiệp về âm dương học, cảm giác không được đúng cho lắm.

“Trường em hôm nay thì nên tan học sớm, cho nên, em nhân tiện, tiện đường, đến đón anh về nhà”. Cô kéo mình ra khỏi bức tường, giải thích vô cùng dài dòng về hành vi cổ tình kiểm tra đột xuất của mình. Trong cái chốn xập xình, đèn xanh đèn đỏ nhấp nháy này, ai mà biết được anh có phản bội cô, làm những việc khuất tất, ăn vụng sau lưng hay không. Toàn thân anh đều là mùi nước hoa nồng nặc, cái thứ mùi kích thích mũi, ngửi còn khó chịu hơn cả mùi thảo mộc mang từ trên núi xuống.

Á, á, á!

Đều tại cuốn tạp chí đáng chết đó, trắc nghiệm ra cái kết quả dở hơi, hại cô hoang mang cả một ngày, làm thế nào bây giờ? Lẽ nào trực tiếp hỏi anh, có phải anh chỉ yêu cơ thể của em không?

Một câu hỏi rất đáng đánh.

Vậy... anh có yêu em không?

Hỏi câu đó ngay trước cái nơi chẳng có chút không khí, chẳng có chút phẩm vị này hay sao?

“Anh... anh... anh có muốn thứ gì đó không?” Đúng đúng! Đầu tiên để anh ấy buông lỏng cảnh giác trước, sau đó sẽ tuần tự tìm hiểu, thả sợi dây dài bắt con cá lớn, rồi ngồi làm ngư ông đắc lợi, rồi...

“...” Anh lại nhướn mày lên, đối với cái câu hỏi muôn thuở này, vừa yêu vừa hận.

Cô lại thế rồi, lần trước cô hỏi câu này là cách đây chưa đầy một tuần lễ, mà lúc đó anh đã đáp lại cho cô một đáp án chân thực nhất.

“Bức thi họa hoàng tử triều đại trước đích thân viết.”

Lại là thứ rác rưởi gì nữa đây? Người nào đó hoàn toàn không lý giải nổi, khoác lên mình cái mũ danh lăng mạn - hiến thân, bay qua tiệm đồ cổ giúp anh tìm bức tranh thi họa. Khốn khổ thay, cô lại phát hiện, cái thứ đồ chơi đó đang bị nhốt trong Cốc cung mất rồi. Nếu như cô có gan mong muốn vụ lợi, xem ra cả đời này sẽ bị nhốt lại trong lồng cho người ta tham quan, làm không tốt có khi còn bị cho một phát đạn tiễn lên Tây Thiên cũng chưa biết chừng. Suy xét giữa lợi và hại, cô quyết định kiếm hàng nhái cho anh. Tuy nhiên, khi đưa món hàng giả này, ý... không, là đưa món hàng nhái này cho bạn trai, cô sẽ đặc biệt giảm giá. Ai bảo anh chọn đồ chơi khó như vậy, hết cách rồi, đành phải làm thế thôi!

Nhưng những thứ đồ của hoàng tử, cứ coi là cái bộ cũng có thể ghi lên cái kí hiệu “cao quý”. Giá của hàng nhái cũng khiến cô muốn khóc không ra nước mắt. Trong cái thế giới này, làm chuyện gì thì có thể kiếm tiền nhanh nhất đây?

Ngoài làm việc phạm pháp ra thì chỉ còn lại là đánh bạc.

Nhưng mà, không có tiền đánh bạc, cô lấy cái gì mà đánh.

“Cô dám sao?” Giọng nói ác ma của bà chủ câu lạc bộ có chút dụ dỗ cô, ánh nhìn lướt qua sự thúc đại nhân đang đứng bên cạnh chẳng màng chuyện đời: “Lão nương thua rồi, tiền cô cần, hãy mang đi, cô mà thua thì Thiên Lưu ở lại với tôi!”.

“... Đi đâu?”

“Đi đánh mặt chược.”

“...”

Thế là... Hạ Thiên Lưu không những chẳng nhận được thứ quà tặng nào, còn bị kéo về câu lạc bộ trai bao làm nghề cũ. Mặc dù anh chỉ phải ngồi ở phòng khách làm vật triển lãm, nhưng cũng khiến tâm trạng của cô cực kì không tốt. Vẫn không có tính mục đích như trước kia, không có tinh thần tích cực làm việc, anh phải ngồi trong đó, hoàn toàn là tại người nào đó đã đem anh ra đánh bạc, cô lại còn dám hỏi anh: “Có muốn thứ gì không?”.

Anh đã nói rồi, anh muốn bị kéo lại câu lạc bộ trai bao, muốn bị người khác khinh bạc sao?

Đối với cái người suốt ngày bị vạ miệng kia, anh vẫn chọn cách bốt nói đi là hơn.

Nhưồn nhưồn mày lên, anh gât gât đầu.

“Thứ gì?”

“Em”. Là thứ mà chỉ cần mất một chút sức lực, không cần tiền, vẫn có thể tặng cho anh.

“...” Trong đầu anh chắc là hoàn toàn không có mấy cái dây thần kinh lằng mạn, “Em có thể làm gì cho anh?”.

Anh kéo tay cô, bắt đầu đi về nhà, trong đầu hồi tưởng lại những việc cô có thể làm cho anh. Đơn giản nhất, không nguy hiểm nhất, an toàn nhất, chỉ có một việc cô có thể làm. Anh quay đầu lại nói với cô một cách vô cùng thẳng thắn: “Lấy âm bồ dương sao?”.

“Ý!”

Anh.. anh... anh ấy quả nhiên chỉ yêu cơ thể của cô. Ông trời ơi, trắc nghiệm tâm lí thực sự là quá chuẩn rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Ngoại truyện 3

Vấn đề bây giờ rất lớn, đây là lúc hai người phải đưa ra chọn lựa cuối cùng giữa thể xác và tâm hồn. Cho nên hai người bọn họ nên quay về nhà, ngồi trên ghế sofa để nói chuyện một cách nghiêm túc.

Hồ Bất Động cô, tuyệt đối không phải là loại con gái thích xác thịt như vậy. Cô không muốn trong tình huống thế này, thế kia, lại phải đáp ứng đầy đủ nhu cầu xác thịt cho tiểu sư thúc nhà mình. Cô là một người con gái rất bảo thủ, rất truyền thống, rất lý trí, cô là một...

“Thêm một lần nữa.” Giọng khàn khàn phát ra từ người bên cạnh cô.

“Ý! Chúng ta đã ‘làm’ xong một lần rồi sao?” Việc xảy ra khi nào vậy?

“Ừ!”

“Hu...”

Trong hoàn cảnh như thế này, cô còn chưa rõ tình huống cho lắm? Tình huống cô nghĩ trong đầu, thực sự là cô hoàn toàn không muốn. Lý trí cô ở đâu? Còn sự truyền thống, sự bảo thủ của cô nữa. Cô làm sao có thể thụ tiện bị sắc đẹp dụ dỗ lên giường, bị sắc đẹp vuốt ve, không còn biết sáng tối ngày đêm gì nữa. Đã thế lại còn bị sắc đẹp kích thích tới toàn bộ các dây thần kinh trên người, đùa giỡn với mỗi tế bào của cô, khiến cơ thể cô phải cùng phối hợp nhịp nhàng với sự vận động của anh. Cứ coi như động tác còi thất lưng của anh có thừa gợi cảm, động tác kéo quần của anh cũng có thừa mê lực, thì cô cũng không nên có bất cứ phản ứng gì, tâm trạng lạng như nước mới đúng chứ!

Ồ, nhớ ra rồi, cái người vừa rồi hét lên rất to kia, hình như... là cô, cái người vừa bị anh đẩy nhẹ đã liền nằm dưới anh kia, vẫn... là cô, cái người trước đó bay lên thiên đường, mãn nguyện nhìn mấy thiên sứ bay vòng quanh đầu kia... hu... sao mà vẫn lại là cô... Trời ơi, có cần phải mỗi lần đều là cô đến trước như vậy không!

Bây giờ, rốt cuộc là ai yêu thể xác của ai, cô hoàn toàn không phân rõ nổi nữa. Bởi vì, dường như cũng chẳng tốt hơn anh chỗ nào cả. Anh yêu thân thể, còn cô yêu sắc đẹp. Á, á... đúng là một đôi tòi tệ!

“Đội... đội... đội một chút!” Bọn họ bây giờ nên ngồi lại nói chuyện một lát, triết lý nhân sinh này, về vấn đề tâm linh này, chứ không phải là chòng lén nhau để làm cái việc “không có ý nghĩa” như vậy!

“Được!” Anh đồng ý.

“Sao anh nói được rồi mà vẫn không ngừng lại thế?” Tay đã đặt đến chỗ nên đặt, không cần phải đưa vào trong nữa đâu. Ồ, lý trí của cô đang rời xa, di chuyển, lơ lửng, là tên khốn nào nói đây là việc không có ý nghĩa chứ. Hu hu, tại sao không có ý nghĩa này lại luôn khiến cô cảm thấy thoải mái hơn cả mấy chuyện có ý nghĩa.

“Không phải em nói nhanh một chút sao?” Anh liếm liếm cổ của người nào đó.

“Ai ya! Vừa rồi em nói là nhanh một chút sao?”

“Ừ!” Lại di chuyển đến vành tai.

“Ồ... vậy, nhanh hơn một chút nữa...”, mềm nhũn...

“Được!”

“Ồ... em, em hình như quên mất chuyện gì rất quan trọng?”

“Ừ?” Có phải là cái này?” Thăng eo ra.

“Ồ... hình như, hình như... hình như không phải...”, rên rỉ, rên rỉ.

Lý trí... lý trí đừng có đi, đừng có vứt bỏ cô, đừng có rời xa cô...

“Vậy là cái này?” Chuyển động vào sâu hơn.

“Ừm...”, rên rỉ, rên rỉ.

Lý trí... lý trí... lý trí là thứ gì?

Thứ có thể ăn sao? Đi, cút đi đi!

“Ồ, vẫn muốn cái kia!”

“Đợi chút rồi cho em.” Bây giờ anh rất bận.

“Còn có cái kia, cái kia!”

“...Được!”

“Còn muốn cái kia, cái kia, cái kia!”

“...Ừ!”

“Cuối cùng, muốn cái kia, cái kia, cái kia, cái kia!”

“...”

Ngày mai bị đau eo, đừng có tìm anh.

Ồ, thật mất ngủ, lại lên thiên đường, cùng chơi với tiểu thiên sứ rồi. Toàn thân cô tê dại nằm trên bộ ngực ấm áp mềm như lụa của sư thúc nhà mình mà xoa xoa, hoàn toàn quên mất đang muốn hỏi vấn đề gì, chỉ cảm thấy toàn thân bị hương mờ hôi của sư thúc nhà mình thấm qua, toát lên một làn hương nhàn nhạt. Cô đưa tay hướng đến cô anh, đùa nghịch những sợi tóc vương trên đó. Sư thúc đại nhân phục vụ cô xong, thì khe khẽ nhắm mắt lại, mím chặt môi, ngả đầu vào gối nghỉ ngơi, không thờ dốt, không ngắt lịm, chỉ bình thản thờ đều đều, gò má rõ ràng đã hồng lên. Đó là hiển nhiên, hàng ngày anh đi bộ lên núi, xuống núi, nên thể lực rất tốt, đương nhiên không thể giống cô, mỗi ngày “làm” xong đều thờ hồng học nằm bên cạnh, hoặc lên thiên đường xong thì liền hôn mê đi gặp Chu Công.

Mm, rõ ràng đã phá bỏ sự trong sáng, lục căn đã không còn trong sạch nữa rồi, vậy mà sao khi anh nhắm mắt lại, cái tiên khí kia vẫn cứ toát ra ngàn ngạt? Đặc biệt là trong lòng anh còn ôm một cô gái khóa thân mất hết lý trí, bản thân anh cũng không mạnh vải che thân, thế giới thật không công bằng, cô chỉ muốn duy trì một chút lý trí nhỏ bé của cái kẻ “thần là con người” mà cũng khó như vậy. Hành động của cô đối với người nằm dưới kia, chẳng phải là không có gì khác biệt so với cảm thú sao?

“Em thích màu gì?”

“Hả?”

“Màu sắc.” Anh không mở mắt ra, chỉ khẽ hé môi hỏi.

“Hồng... màu hồng phấn.”

“Hồng phấn?” Anh nheo mắt, nhìn người đang nằm trong lòng mình, nâng cằm cô lên, nhìn chăm chú, “Biết rồi.” Nói xong, anh áp chặt môi mình vào cặp môi không tính là hồng phấn kia, mở ra, cắn chặt cái đầu lưỡi có thể coi là màu hồng phấn, cuốn chặt, giữ chặt chỗ 32B tạm thời coi là màu hồng phấn, sờ lên quả đầu nhỏ chắc chắn là màu hồng phấn được ban tặng trên cổ anh, vuốt ve, ừ, bắt đầu một lần nữa.

“Mn... anh, anh nghe em nói xong... em... mn...” Cô thừa nhận cái màu sắc này tương đối khiêu gợi, nhưng mà cô tuyệt đối không ngấm ám thị gì ở bên trong. Vì sao không tin cô, anh đang nghĩ sai lệch cái gì vậy, vì sao cô nói cái gì anh đều coi là ám thị tình dục, cô rõ ràng là thân thể trong sạch, tư tưởng thần khiết...

“Chỗ đó, chỗ đó... chính là chỗ đó...”

“...”

Xem ra, anh không có đoán sai, cô chính xác là muốn một lần nữa.

Dưới cách nhìn của Hạ Thiên Lưu, bất cứ câu nào phát ra từ miệng Hồ Bất Động đều không thể tin tưởng được, và cũng không nên tin. Những lời thừa của cô có thể không nghe, thì tốt nhất là đừng có nghe. Những lời vòng vo, quanh co của cô, nghe nhiều rồi sẽ chỉ khiến anh càng muốn kéo cô lên giường mà thôi. Bởi vì, sau khi trải qua những điều tra nghiêm túc và cẩn thận, anh phát hiện, cô gái này chỉ có khi bị vật ra giường, say đắm đến mức mất hết tư duy, bộ não và chức năng ngữ âm hoàn toàn bị cách li, lời nói không còn thông qua bộ não, và khi toàn bộ cơ thể rơi vào trạng thái xác thịt, thì mới có thể thốt ra những lời thật lòng một chút.

Cũng chỉ có lúc này, anh mới cảm thấy, miệng của cô có thể phát ra những âm thanh anh muốn nghe, cũng có thể miễn cưỡng coi là có tồn tại chút ý nghĩa.

Nhưng mà, cô gái này rõ ràng ở trên thiên đường vẫn còn chưa thỏa mãn. Cho nên, mỗi lần sau khi từ trên thiên đường rơi lại xuống trần gian, lời đầu tiên thốt ra khỏi miệng vẫn khiến người ta không thoải mái.

“Mn, mệt quá, lại phải giặt chăn, ngày mai mưa thì làm thế nào?”

“...”

“Anh có nhìn thấy hóa đơn điện nước ngày hôm qua không? Con số thật đáng sợ.”

“...”

“Anh nhớ nhé, nếu như người khác hỏi, tiền điện nước nhà anh sao lại cao như vậy, nhất định phải nói là nhà chúng ta mở điều hòa cả ngày. Tuyệt đối không được để người khác biết những con số này toàn là do máy giặt và nước tắm rửa sinh ra. Nếu không thì, chúng ta chắc chắn sẽ bị lôi ra đường để thị chúng đó!”

“...” Nheo mắt, tóm lấy sinh vật đang riu riu rít rít kia, đề xuống, anh quyết định dùng phương thức của mình để khiến trí não và cơ thể cô phải phân li: “Thêm một lần nữa.”

“Ý! Haizzz? Lại nữa? Tại sao mỗi lần em và anh nói đến phí điện nước, anh liền muốn thêm một lần nữa.”

“...” Chẳng phải là lỗi của cô sao.

“Tuy thất lưng vẫn còn hơi mỏi, nhưng mà, dù gì ga giường vẫn phải giặt, thêm một lần nữa, dứt khoát cho xong để tránh việc lãng phí tiền tắm giặt, ân ân ân!” Anh hoàn toàn không để ý đến việc mình nói thừa một số lời rất đúng khẩu vị của đàn ông. Hai móng vuốt kia bắt đầu bò lên ngực anh.

“...” Đột nhiên không muốn nữa.

“Mn? Sao anh lại bất động thế này, mau hoạt động đi, mau lên! Hôm nay em còn phải đi học nữa, thầy giáo rất nghiêm khắc, em không thể đến muộn đâu!” Bò trên người anh, xoay qua xoay lại, người tên “Bất Động” là cô cơ mà, chẳng lẽ anh lại thích tên của cô như vậy sao, cứ ngồi ngây ra đó làm gì vậy?

“...” Rất tốt, anh chẳng muốn chút nào nữa.

Gỡ móng vuốt của người nào đó trên người mình ra, anh ngồi dậy, mặc quần, kéo khóa, mang thất lưng, lướt ra khỏi phòng, đi tắm.

“... Sao anh lại xuống giường nhanh như vậy chứ?” Cô nghiêm túc thất vọng, đáng thương bò dậy, nhìn anh đang đứng bên giường như trên người, đã mặc xong quần kéo xong khóa, đeo xong thất lưng, bộ dạng được vũ trang đầy đủ. “Đi tắm thôi mà, anh đóng khuy chặt như vậy làm gì chứ!”

Anh cau mày, nheo mắt, nhìn cô hoàn toàn không cảm nhận thấy anh đang không vui, đang muốn trừng phạt cô. Cho nên, anh mới dứt khoát không để lộ một chút cảnh xuân nào cho cô nhìn, với ý nghĩ này, anh đã đi đến cửa phòng lại đột nhiên dừng bước, mang nụ cười có mấy phần lạnh lẽo, quay lại giường, khom người xuống, nhìn thẳng vào cô.

Cô lập tức nhận được tín hiệu phát tình, nhắm mắt lại, chu miệng lên, vô cùng hợp tác hướng đến anh: “Muốn thì nhanh một chút. Ở trước mặt em còn cố làm ra vẻ mất tự nhiên gì chứ, trên dưới toàn thân anh, em chỗ nào không có...”

“Bụp!”

“Ai ya! Anh làm gì mà lại đá em từ trên giường xuống thế!”

“Rầm!”

Trả lời cô là một tiếng đập cửa như phát tiết.

Cô mở mắt ra, nằm trên nền đất mát mẻ, cuộn người trong chăn, mơ màng chớp mắt nhìn thế giới nghiêng đổ. Haizzz, cô bây giờ chẳng phải là nên khí thế hùng hực, đề anh xuống giường, nghe tiếng rên rỉ khó nhằn nài được của anh phát ra sao? Tại sao thứ cô nghe thấy lại là âm thanh tắm rửa róc rách truyền ra từ phòng tắm ra? Lòng mày càng lúc càng nhũn nhũn, đầu óc càng nghĩ quay cuồng, cuối cùng rút ra được kết luận.

“Buổi sáng vừa tỉnh giấc, khí còn nặng như vậy, làm gì mà mỗi ngày đầu đá em xuống đất. Ừm, quả nhiên anh chỉ yêu cơ thể em, “làm” xong thì trở mặt không nhận người nữa, còn ngược đãi em như thế này, hu...”

Lật người một cái bò dậy khỏi mặt đất, cô đột nhiên nhớ lại chuyện gì, vội vàng kéo chăn, mở cửa, xông vào phòng tắm “Tắm cùng nhau! Tắm cùng nhau!”

Dù gì lần này anh xuống núi đón cô, Phan Đoàn không theo xuống cùng, bố cô lại chẳng biết đã chạy đi vào cõi thần tiên nào rồi. Cả căn phòng chỉ còn một đứ một cái là anh và cô, cần gì phải quần cái vai vế, loạn luân gì đó làm gì chứ, cô muốn dâm loạn thì có thể dâm loạn thoải mái! Ừ ừ ừ! Hơn nữa, động tác mặc quần vừa rồi của anh quá nhanh, hại cô vẫn chưa kiểm soát được gì. Như vậy cả ngày hôm nay của cô sẽ rất không có tinh thần. Com sáng phải ăn đủ mới có sức lực suy nghĩ chứ!

“...” Anh không đáp lại lời nào, cũng không phản đối, nhìn cô kéo chăn, lao vào phòng tắm, mở cái cửa anh không khóa, vội vàng đứng dưới vòi hoa sen.

“Trời nóng như vậy, anh còn tắm nước nóng làm gì!” Hu hu, hơi nước mờ mờ, bay bay lãng đãng, ngoài mấy sợi tóc mái mềm mại đang cùng với những giọt nước trên ghẹo thần kinh thì giấc của cô, và những đường còn hút hôn thấp thoáng có thể nhìn thấy ở khoảng cách không xa đang đùa giỡn những cảm giác ngoại thần kinh thị giác của cô, những thứ còn lại cái gì cũng mơ mơ hồ hồ. Hừ, không nhìn thấy, cô cũng có thể sờ mà: “Bảo anh đừng dùng nước nóng mà, anh không biết nước nóng rất lãng phí điện sao!”

“...” Cục bông tắm nắm chặt trong tay, gắng sức, dù chết cũng không chạm đến người cô.

“Anh đến đây một chút, đến đây một chút, tắm cùng nhau đỡ phí nước hơn. Còn nữa, còn nữa, nhân tiện cho cái chăn trên người em được giặt luôn cùng một lúc. Nhất cử tam đắc (làm một lần mà được cả ba việc) em thật là rất...”

“Cút ra ngoài!”

“Bịch!”

Vẫn còn chưa hiểu hết tình cảnh của mình, cái kẻ tham lam kia, sau một hồi đầu óc choáng váng, người ướt lướt thướt kéo chăn đã ướt một nửa, liền bị vứt ra khỏi phòng tắm. Cô đứng trong phòng khách, nước chảy ròng ròng, hoàn toàn không hiểu sao mình lại bị ném ra ngoài. Cô thề, lúc mới vào, rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt của anh ửng hồng lên, kèm theo đó là dục vọng, vẻ tươi đẹp của anh muốn phô ra, đợi người ta ngắt, bộ dạng của anh giống như thể “muốn cự tuyệt còn chào đón” vậy. Nhưng...sự cự tuyệt này sao lại triệt để như thế, hại cô không biết tiếp theo sẽ được chào đón thế nào...

“Hu... em...” Cô không bỏ cuộc, dùng phương thức giả bộ đáng thương để thu hút sự đồng tình, móng vuốt lại một lần nữa sờ lên cửa phòng tắm.

“Cạch!” Đáp lại cô là tiếng vang lên của chiếc cửa đã bị khóa.

“...”

Được rồi, bây giờ cô hiểu, anh không phải là đang “muốn cự tuyệt còn chào đón”, cũng không phải là cố làm ra vẻ mất tự nhiên, anh rất là nghiêm túc, thẳng thừng bảo cô cút ra xa một chút, tốt nhất đừng có lại gần anh trong bán kính một mét, càng không muốn cô quấy rầy anh hưởng thụ cảm giác tiên nhân tắm rửa một mình yên tĩnh.

Ngủ gà ngủ gật, mơ màng ăn xong cơm sáng, anh nhìn người nào đó vì không được tắm cùng mình mà bỏ lỡ thời gian, hoảng hốt kêu lên: “Sắp muộn rồi!”, vội vàng đánh răng, rửa mặt, tắm táp, sau đó bỏ đến bàn ăn sáng, đeo túi xách xông ra ngoài. Anh cảm thấy rất cần thiết phải hỏi một câu.

“Khi nào về?” Anh đã đợi ở dưới núi chờ cô lâu rồi.

“Mn, đợi em thì xong!” Nhân tiện ở dưới núi chơi một trận, rồi mới cùng anh ăn chay niệm phật, ý... không, là uống thuốc niệm đạo.

“Thì xong thì quay về!” Anh rất không thích mùa hè ở dưới núi, không khí trong thành phố quá ngọt ngào, khắp nơi đều nóng bức khiến anh phiền não, càng lúc càng nhớ không khí mát mẻ trên núi.

“Tốt nhất là anh nên cầu cho em không bị thi lại!” Mỗi ngày anh đều kéo cô đi lãng phí điện nước, hại cô đến bây giờ một chữ cũng chưa xem qua, “Nói đến thi lại, em sắp đi muộn rồi, anh ngoan ngoãn đi làm nhé! Bye bye!”

“Rầm!”

Cuối cùng cũng đến lượt cô đập cửa, cô tự nhiên muốn phát huy một chút thực lực đã âm mưu từ lâu, dùng khí thế và phong cách mà bộc phát ra. Cô hoàn toàn không tự kiểm điểm, rốt cuộc là ai đã hại anh. Trong cái trời nóng muốn chết như thế này lại còn phải nghìn dặm xa xôi bay xuống núi, chờ đợi ở nơi thành phố ngựa xe như nước. Cô cũng hoàn toàn quên mất, rốt cuộc là ai đã hại anh, khiến anh bị ép đến tiệm trai bao làm trả nợ, để anh bị người ta khinh bạc giễu cợt.

Anh nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, cũng đến lúc xe của bà chủ đến dưới lầu rồi, rút một cuốn sách, anh đứng dậy đóng cửa lại, đi xuống nhà. Con ngõ nhỏ vắng vẻ, ánh mặt trời chói chang khiến anh neho neho mắt lại, bả vai bị ai đó vỗ từ phía sau, anh thân nhiên quay đầu, nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười rất khiến người ta ngửa mắt.

“Ê, bà chủ bảo tôi hôm nay tiện đường, chở anh đi làm.” Huỳnh Nhất Nhị còn khoe môi lên, phát ra tuyên ngôn kiểu “tôi là người yêu hòa bình”, nhưng giọng điệu phát ra lại hoàn toàn không như vậy. “Một kẻ như anh lại dám nghênh ngang đi từ khuê phòng của nữ sinh ra, thật muốn lôi anh đến góc tường nói chuyện một chút đấy.” Dùng nắm đấm “nói chuyện”.

“...” Người đang cất bước hoàn toàn không muốn lưu lại đâu, dù anh có lạc đường cũng thấy dễ chịu hơn nhiều so với việc phải ngồi cùng một không gian với tên này.

“Này, này, này, đây là thái độ đối đãi với bạn bè sao? Lúc trước, khi anh nhờ vả tôi mua cái thứ kia, thái độ cũng tệ như vậy. Này, chỗ đó rẽ phải, không phải rẽ trái đâu.”

“...”

“Sao anh vẫn không thích nói chuyện như thế này chứ, cẩn thận cô ấy ở bên cạnh anh sẽ cảm thấy buồn chán đó.” Tăng thêm vẻ ác ý, sau khi cô ấy buồn chán, rất có khả năng sẽ nhân tiện “trèo tường”, nhà anh vừa hay lại ở rất gần, tường cũng rất tiện trèo.

“...” Bước chân dừng lại, lông mày nhíu chặt.

“Ai ya! Chẳng lẽ lời của tôi lại trùng hợp như thế sao? Cuối cùng cô ấy đã ghét bỏ sự vô vị của anh rồi sao? Vừa rồi khi tôi chào hỏi, cô ấy còn cười rất vô tư nữa.”

“...” Quay người, nhìn thẳng vào anh ta.

“Có thể nhẫn nại với anh được lâu như thế, đối với cô ấy mà nói đã là kỳ tích rồi. Yêu cầu đối với phụ nữ không thể quá cao.” Huỳnh Nhất Nhị nói giọng cười cợt, thực hiện cuộc đối thoại mang tính đàn ông đơn thuần với người có vẻ mặt lạnh lùng trước mắt.

“...” Hạ Thiên Lưu cất bước đi đến phía anh ta.

“Này, muốn đánh nhau sao?” Huỳnh Nhất Nhị nhìn người nào đó đang hướng đến chỗ mình, thực sự không tìm ra lý do gì để hai người đàn ông tính tình tốt như họ lại đánh nhau giữa trời nắng thế này.

“...” Dừng bước chân, anh hé miệng, rồi lại không nói gì. Dường như anh vừa muốn hé răng nhưng lại phải nuốt lời vào trong vây. Anh mím môi lại, bộ dạng khó xử.

“...” Anh dừng có lộ ra cái biểu cảm mà chỉ có mấy nữ sinh khi tỏ lộ mới dùng thể này cho tôi xem được không?”

Nếu như giao tình tốt hơn cái giới hạn tình bạn nguy hiểm kia, chỉ sợ là người đầu tiên sẽ không tha cho cái bọn không phải là Bất Động, mà là bà chủ câu lạc bộ, bà ta sẽ lập tức lái xe đến, chen vào giữa hai người bọn họ, sau đó bắt đầu mắng chửi, làm công tác giáo dục tư tưởng sâu sắc.

“... Cái thứ kia...” Cuối cùng, Hạ Thiên Lưu cũng mở được miệng, biểu hiện như đang cố gắng hết sức, phớt lờ chính lời nói của mình.

“Cái gì?” Huỳnh Nhất Nhị thực sự không hiểu sao mình lại có thể mềm lòng đến thế. Anh ta lại có thể mặt không đổi sắc, nghe những lời gièm pha phá hoại của kẻ tình địch như mình sao? Cái gene “bạn tốt” trên người anh ta vẫn đang phát tán sao? Anh hoàn toàn chưa từng nghĩ tới chuyện làm một người bạn tốt với người đàn ông lạnh lùng kia.

“Cái thứ đó, có màu hồng phấn không?”

“...Màu hồng phấn?” Màu sắc người nào đó thích, cái màu sắc vừa khiêu dâm vừa thuần tình, thỉnh thoảng còn có thể “quê mùa” treo làm khẩu hiệu, “Cái loại anh cần xem ra không có.” Ai bảo anh ta yêu cầu cao như vậy chứ.

“...” Cau mày.

“Nhất định phải là màu hồng phấn sao?”

“...” Gật đầu.

Huỳnh Nhất Nhị vỗ vỗ đầu có chút hoang mang, rốt cuộc là ai đã thề thốt sẽ dạy dỗ anh, phụ nữ là không thể dung túng. Bây giờ anh ta lại làm hoàn toàn

ngược trái ngược với những lời anh ta nói. Rõ ràng còn tệ hại hơn cả anh nữa. “Con người anh thực sự rất phiền phức, lại khiến người ta chán ghét. Mà sao tôi phải giúp anh chứ?”

“...” Không một tiếng cảm ơn, anh quay người đi.

“Này! Đã nói với anh là rẽ phải rồi, sao anh lại rẽ trái?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Ngoại truyện 4

Trong phòng khách của câu lạc bộ trai bao, tiếng người huyền não âm ỉ, Huỳnh Nhất Nhị ngáp dài ngồi trong phòng làm việc của bà chủ. Nếu như không phải nhận được điện thoại của bà chủ, phải đưa người nào đó đi làm, thì sau ca làm đêm, bây giờ anh vẫn còn nằm bò trong ký túc cùng Trác Duy Mặc ngủ sùng sững. Bà chủ cũng thực không có đạo đức, con trai mình là nô dịch thân sinh thì bà ta không nỡ sai khiến, lại nỡ sai khiến chính nô dịch con riêng là anh đây, người đã gọi bà ta một tiếng “ma ma tang*”. [* Từ dùng để gọi bà chủ của quán rượu, kĩ viện.]

“Tên tiểu tử thôi đó? Đến bây giờ vẫn không vừa mắt với Thiên Lư, cậu bảo nó tới đón Thiên Lư đi làm ư? Chẳng thả, bảo nó một tháng không được động vào bất cứ động vật cái nào còn dễ dàng hơn.” Hơn nữa, không cần thận, nó sẽ lôi Thiên Lư vào ngõ nhỏ mà chăm sóc một trận mắt. Thế nhưng càng tiếp xúc lâu càng phát hiện ra, Hạ Thiên Lư cũng là một sinh vật rất nguy hiểm. Vạn nhất, cậu ta hiện nay tay rắc cái thuốc bột gì đó sẽ khiến bà không có người đưa tiền, bà phải tìm ai khóc cho mình đây?

“Tôi cũng không vừa mắt với anh ta.” Anh chỉ vào Hạ Thiên Lư trên màn hình giám sát, tay cầm cuốn sách chẳng ai đọc hiểu, xem rất chăm chú. Người này, nhân lúc gia đình anh có chính kiến, nhân lúc anh không ứng phó xuể, liền cướp mất người của anh, đào góc tường của anh, còn dùng cách nói rất đẹp đẽ là, giúp cô thay đổi số mệnh. Huỳnh Nhất Nhị anh cứ coi như có tri độn hơn nữa, cũng biết được hành động của Hạ Thiên Lư không phải là vì nghĩ cho hạnh phúc của anh, hoặc có thể nói, anh ta căn bản không ngần ngại đem Huỳnh Nhất Nhị anh vào trong cái kế hoạch vĩ đại của anh ta. Anh ta thực sự là thứ khiến cho người ta không vừa mắt.

“Không phải chứ, cậu và cậu ấy chẳng phải đã hóa giải hết hiểm khích rồi sao? Vì một đứa con gái mà không ưa nhau thật không đáng. Con gái mà, tiện tay tóm một đứa thôi, trên mặt đất có cả đồng, đúng không?” Bà chủ chống tay lên cằm, tiện miệng trả lời.

“Trên mặt đất có cả đồng, tiện tay tóm lấy, sao anh ta lại tóm đúng người của tôi?”

“... Tôi làm sao mà biết được, có lẽ sở thích tôi tệ của các cậu giống nhau? Khẩu vị của mấy người đều chẳng ra làm sao cả. Hay là cậu cũng đừng giúp cậu ấy đi đặt cái thứ đồ chẳng ra làm sao kia nữa.”

“Là anh ta cứ đòi màu hồng phấn, chẳng có bất kì tương đồng gì với sở thích của tôi cả.”

“Đổi với khẩu vị của Thiên Lư, lão nương đã không còn bất cứ kì vọng nào nữa rồi, haizz! Nhưng mà, cậu ấy ở trên núi nhiều năm như vậy, đột nhiên muốn cái đồ chơi hiện đại kia làm gì chứ? Lão nương không cảm thấy cậu ấy có hứng thú gì với đồ hiện đại đó cả.”

“Mua chuộc lòng người đó.”

“Ai ya! Không phải chứ? Đề tặng con nha đầu thôi đó sao?”

“Nếu thế thì sao?” Huỳnh Nhất Nhị hừ mũi lạnh lùng.

“Giúp tình địch đối xử tốt với bạn gái trước à, đột nhiên cảm thấy cậu phong độ hơn con trai tôi rất nhiều, được, có tiền đồ! Lão nương tán dương cậu!”

“...” Huỳnh Nhất Nhị chuyển ánh nhìn, bản thân cũng không muốn giải thích quá nhiều cho hành vi của mình. Nhìn Hạ Thiên Lư đáng say sưa đọc sách, anh băng quơ hỏi một câu, “Anh ta đang đọc cái quái gì thế nhỉ?” Tại sao tất cả mọi người, từ khách nữ đến tiểu trai bao đi qua anh ta mặt đều hồng lên, tim đều đập nhanh, mắt đều chớp chớp lia lịa?

“Ừ? Cậu không biết cậu ấy đang đọc gì sao?” Bà chủ ngẩng đầu nhìn Hạ Thiên Lư đang lật sách, lông mày nhíu chặt lại, biểu hiện nghiêm túc, chống má cười lạnh lùng nói: “Chính là thứ sẽ khiến cậu muốn xông vào xử lý cậu ấy đấy.”

“...”

“Biết cái gì không?”

“Tôi đi xuống xử lý anh ta trước, sau đó lại lên nghe đáp án của bà thế nào?” Anh trưng ra nụ cười mỉm không thoải mái sau khi bị chọc tức.

“Xùy, xùy, xùy! Cậu đúng là không làm trò cười được, tiểu Thiên Lư mỗi lần bị tôi bắt nạt, đều chỉ mím chặt môi, sau đó nhìn tôi âm ỉ. Còn cậu lại

chẳng hề biết giả vờ đáng yêu như thế nào phải không?”

Huỳnh Nhất Nhị cười nhạt một tiếng, quyết định không dài dòng với bà chủ nữa, đứng dậy cất bước đi thẳng đến phòng khách câu lạc bộ trai bao, anh quyết định tự mình xem kết quả như thế nào.

Bà chủ câu lạc bộ lên cười trên sự đau khổ của người khác, nhìn Huỳnh Nhất Nhị trên màn hình, đi thẳng đến gần Hạ Thiên Lư, rút cuốn sách trên tay cậu ta, lật hai trang, sau đó bắt đầu bôi rồi hít sâu, trợn trừng mắt. Biểu hiện của Huỳnh Nhất Nhị xem ra đang rất muốn ném cuốn sách kia xuống đất, rồi giẫm lên nó mấy cái. Bà ta thực sự là rất có cảm giác thành công, lại nhìn sang Thiên Lư bị người ta cắt ngang nghiên cứu nghiêm túc của mình, bộ dạng đáng yêu đang rất không thoải mái như muốn nói “Tôi tuyệt đối sẽ không cho cậu mượn sách của tôi.” Đối với chàng VIP do chính bà bồi dưỡng này, bà chỉ có thể buồn bã thở dài một tiếng:

“Thiên Lư à, cậu không thể nào mang cái tư thế xem loại ‘Xuân cung đồ’ Tôi tuyệt đối sẽ không cho cậu mượn sách của tôi’ chẳng ra làm sao thế này mà ngồi trong câu lạc bộ trai bao nghiên cứu được đâu. Suốt ngày khiến cho nữ sinh nhà người ta mệt mỏi, nên nói cậu tốt như thế nào đây, haizzz!”

Cùng vào lúc đó.

Nữ sinh quay thành một đồng trong giảng đường, một nữ sinh nào đó đưa cuốn tạp chí mới tinh lên, bắt đầu mở ra, ánh mắt chẳng tốt đẹp gì nhìn vật thử nghiệm Hồ Bất Động, đập sách lên bàn một cái.

“Trắc nghiệm tâm lý!”

“Lại nữa rồi?” Trắc nghiệm lần trước cô còn chưa tiêu hóa hết, vẫn canh cánh cất đầy trong bụng, không phải nhanh như vậy, lại muốn khiêu khích sức chịu đựng của cô nữa chứ? Sự thúc ép cô đang thay đổi phương pháp giãy vò cô trên giường, bây giờ linh hồn và thể xác cô đang phân li rất dữ dội, cơ thể vận động quá sức lập tức dẫn đến não bộ thiếu đường khí!

“Chủ đề hôm nay là: Bạn và anh ta, có ngoại tình không?”

“Ngoại tình à?” Trong đầu cô căn bản không có cái sợi dây thần kinh đó!

“Hừ hừ hừ! Xem ra cậu chẳng hiểu đàn ông mấy.”

“Tin mình đi, mình cảm thấy mình đã sâu sắc lắm rồi, đã tìm hiểu từ nhiều góc độ, nhiều phương diện. Hơn nữa, sau mỗi lần tìm hiểu, mình đều phải tiêu tốn rất nhiều thời gian và tiền bạc để đi giải quyết hậu quả.”

Nữ sinh kia như hoàn toàn chẳng nghe hiểu lời cô, liền phát ngôn luận đạo: “Cho nên đàn ông, giống như chó đực vậy, nhìn thấy cột điện sẽ chạy đến tè, tè xong rồi thì hiển nhiên coi đó là địa bàn của anh ta. Cậu đã nhìn thấy con chó nào chưa tè vào cột điện chưa?”

“... Cậu nhìn thấy cái cột điện nào sau khi bị tè vào, còn phải rất đáng thương ngồi đây học bài chưa?”

“Không phải chính là cậu sao?”

“...” Xem ra bạn học của cô hoàn toàn không hiểu câu phản vấn của cô không phải là câu nghi vấn.

“Câu hỏi một, trên người anh ta thường xuyên có mùi thơm sau khi tắm rửa không?”

“Có!” Bởi vì anh ấy yêu tắm rửa siêu cấp mà.

“Xùy, xùy, xùy!” Hà? Sao lại bắt đầu lắc đầu rồi?

“Câu hỏi hai, anh ta có thân mật với bạn trước mặt người ngoài không?”

“Anh ấy sao lại phải thân mật với mình trước mặt người khác chứ!” Thái độ của anh ấy khi đã chiến với cô, còn ôm sự sùng kính mà không dám động thủ nữa là.

“Haizzz, haizzz, haizzz!” Đây, đúng như thế có được không, bọn họ đang nghĩ gì vậy?

“Câu hỏi ba, anh ta đã chạm vào người con gái khác chưa?”

“Thưa lời!” Anh ta làm trong cái ngành này, lẽ nào không để cho người khác chạm vào? Cái gọi là bán tài không bán thân kia, trong thời đại này đã không còn tồn tại nữa rồi, thể xác mới là vương đạo.

“Câu hỏi bốn, anh ta đã từng vì người con gái khác, vứt bỏ bạn chưa?”

“Đó là điều đương nhiên” Cứ có người khác gọi điện đến, anh ta liền tự động mất tích luôn trước mặt cô. Nếu là đang trong lúc hẹn hò, thì cô sẽ phải tự mình đi về nhà. Còn chuyện thổ lộ được một nửa thì anh đi mất lại là chuyện rất bình thường. Á, á, á! Đột nhiên lại nhớ ra cái người con gái yêu thật lòng chỉ biết viết ba chữ tên anh kia, cô thật cảm thấy không thoải mái!

“Câu hỏi năm, bạn cảm thấy có cần hỏi tiếp không?”

“... Đây là câu hỏi gì chứ?”

“Bởi vì người đàn ông của bạn rõ ràng là đang ngoại tình mà.”

“Anh... anh... anh ấy có từng không tốt một lần, nhưng bây giờ anh ấy biểu hiện rất tốt.”

“Tốt ở đâu?”

Tốt ở đâu? Mỗi ngày anh sẽ lăn cùng cô trên chiếc giường đơn? Xác thịt? Anh sẽ giúp cô thu dọn hàng, giúp cô trả nợ cho bà chủ câu lạc bộ? Căn bản là công việc của anh, người khác muốn câu cũng chẳng được, mỗi ngày tinh thần sáng khoái chạy đến phòng điều hòa ngồi xem sách. Nếu là cô, cô cũng tự nguyện ngồi trong điều hòa miễn phí!

“Anh ta... này...”

“Đợi một chút, giấy không gói được lửa, người đàn ông của cậu nhất định sẽ ngoại tình! Hô hô hô hô!”

“... Cái này có gì đáng để cậu hô hô hô cười như vậy hả?” Cười trên sự đau khổ của người khác như vậy sao? Cô có nên đánh người này không chứ?

Kết quả, cô ấp ủ mấy ngày kế hoạch báo thù cô nữ sinh kia. Nên biết, nội tâm của con gái giống như mũi kim vậy, nhỏ mọn đến đáng sợ. Nhưng cô vẫn chưa quyết định rốt cuộc nên dùng túi chụp lên đầu rồi lôi cô ta đến góc tường đâm đá, hay là cầm cô ta xuống đường làm cột điện cho chó tè vào. Người đàn ông của cô, không, nói một cách chính xác là sư thúc nhà cô, lại thật sự dám ngoại tình hay sao?

Trong ngày hè nóng nực, phải giải quyết một đồng môn thi, Hồ Bất Động muốn cùng bạn học đi giải stress một chút. Thế là bọn họ chui vào một quán đồ uống để giải khát. Khi đang mãi bỏ lên quầy gọi một cốc chanh đá, áo của cô bị một nữ sinh đi cùng kéo kéo.

“Này, Bất Động, chỗ kia có một người đàn ông tuyệt đẹp. Trời ơi, đẹp quá đi mất, chưa từng nhìn thấy động vật giống đực nào lại đẹp đến như vậy, chết mất, cậu nhanh nhìn đi, mi cong, mũi cao, môi mông.”

“Ông chủ, cho đá nhỏ một chút, cái loại mịn mịn ấy!” Ừm, cái cách miêu tả không giống như miêu tả đàn ông đó dường như rất quen thuộc.

“Đã là lúc nào rồi chứ, cậu còn có tâm trạng gọi đồ uống, anh ta sắp đi rồi, cậu mà không nhìn là hết cơ hội đó, nhanh lên nhanh lên! Đang cười, đang cười kia! Anh ta cười lên nhìn đẹp quá, siêu dịu dàng, siêu tao nhã, cậu mau nhìn đi!”

“Minh không có tiền lẻ, cho mình vay tiền.” Cười? Còn dịu dàng tao nhã? Ừm, đó không phải là đồ cảm thú cô quen kia.

“Được, được đó, còn giúp bạn gái của anh ta lau miệng nữa, dùng tay áo lau, ồ, á!” Tiếng cuối cùng kích động đến mức họ không thể tự mình uống nước đá được nữa.

Cô cầm cốc nước lạnh đã được pha xong, uống một ngụm lớn, quay người lại chuẩn bị thưởng thức mỹ nam bên đường. Phải nói là thẩm mỹ của cô bạn học này cũng tương đối cao, hàng tốt đến mấy cũng vẫn chưa lọt được vào mắt của cô ấy. Đã mấy năm rồi, chưa từng nghe thấy cô ấy khen bất kỳ người đàn ông nào đẹp trai, chứ đừng nói là tuyệt đẹp. Ngày ngày cô ấy chỉ biết kêu mọi người tránh xa đàn ông một chút. Người có thể lọt vào mắt cô ấy, đương nhiên phải là một giống vật cực kỳ đặc biệt rồi.

Cô thưởng thức cái vị chua đầy trong miệng, quay đầu nhìn về hướng người đàn ông tuyệt đẹp ngoài cửa kính lớn kia, anh ta đang khom người giúp bạn gái lau miệng. Đối với cái động tác lau miệng này, cô khá là yêu thích, khá là... yêu.. cái đầu anh ta đó!!!

Người kia là ai, tên khốn nạn cười như mùa xuân tỏa nắng kia là ai? Cả bộ dạng cười dâm dăng thế kia, còn đang thu cái tay vừa mới lau miệng cho bạn gái, đặt lên trên môi mình, tùy tiện liếm một cái, hơi nhăn mày lại, bộ dạng cứ như đang giận giữ kia là ai?

Ai đến nói cho cô biết, cái khuôn mặt trước mắt cô kia không phải là Hạ Thiên Lư, cái người cứ sau khi “làm” xong là đá cô xuống giường, để cô tắm được một nửa thì vứt cô ra ngoài. Đó không phải là sư thúc đại nhân nụ cười hiểm hoi như vàng, khi ở bên cô thì chỉ biết nấu thuốc, xem sách rồi lại ngây ra chứ. Anh ta đâu phải VIP gì nữa, cô chỉ cho câu lạc bộ trai bao mượn anh dùng tạm mấy ngày thôi mà. Anh chỉ cần ngồi yên trên sofa đọc sách, bán bản mặt, căn bản không cần ra ngoài tiếp khách mà!

Bây giờ, anh ấy đang làm gì thế kia? Lương tâm trời dậy lại muốn tăng ca hay sao? Đối với sự nghiệp trai bao, rõ ràng anh đã quá say đắm mất rồi? Hay cô gái bên cạnh kia vừa hay hợp khẩu vị anh ấy, là loại mà anh ấy muốn tiếp?

Đúng rồi, anh ấy chỉ tiếp những khách mà anh muốn, vốn không người nào có thể sai khiến được anh. Anh căn bản cũng chẳng muốn cho cô biết việc anh muốn ra ngoài tiếp khách. Chắc là anh đã quá buồn chán, thần kinh của anh cũng đang ngứa ngáy muốn hoạt động rồi. Như vậy có nghĩa là, anh đang ngoại tình!

Đưa tay kéo cửa quán đồ uống, ánh mắt Hạ Thiên Lư từ đầu tới cuối không nhìn cô lấy một cái. Cô giống như người qua đường đứng bên cạnh anh vậy. Tay phải của cô bị người bạn học giữ chặt. Cô bạn ấy dường như vì thời khắc này, có thể được cùng đứng trong một không gian với mỹ nam mà toát ra màu hồng phấn cuộn trào. Cô cũng đang cuộn trào, nhưng mà là cuộn trào ghen tuông.

“Nước dưa hấu được không?”

Anh quay đầu hỏi cô gái bên cạnh, nụ cười nơi khóe miệng vẫn chưa hạ xuống, cũng không vì gặp phải người nào đó mà có chút thay đổi,

“Em muốn uống hai cốc.” Cô nữ sinh bên cạnh trả lời, “Thời tiết nóng quá!”

“Một cốc, em đồng ý với anh, nhé?” Anh cường điệu nói.

“...” Cô nữ sinh kia dường như bị sự từ chối của anh khiến cho mặt hơi hồng lên, “Ừm, chuyện này anh cũng nhớ rõ nữa.”

Anh cười như chẳng có chuyện gì, nhận cốc nước từ tay chủ quán, trả tiền, nhét cốc nước vào tay cô gái, đưa tay giúp cô lau lau cái trán đang toát mồ hôi, nắm tay cô đi ra ngoài.

“Anh ta đang làm gì vậy?” Cẩn chặt môi, Hồ Bất Động cảm thấy sự tu luyện của cô thực sự đạt đến cảnh giới rồi. Có lẽ vì trước đây quen với nghề nghiệp của anh, cô mới có thể duy trì được phong độ tốt như hiện tại. Nhưng mà trước đây là trước đây, trước đây quan hệ của hai người vẫn chưa đầu vào đâu, vẫn rất mơ hồ, vẫn không rõ ràng, cô không có lý do hay cớ gì để ghen tuông cả. Nhưng mà, bây giờ cô tốt xấu gì cũng có quyền được hỏi một câu chứ?

Chỉ cần anh nói với cô, anh đang làm việc, thì dù anh cứ giữ nguyên khuôn mặt đó nói với cô cũng chẳng sao cả.

Bảo cô đừng phiền anh làm việc cũng được, tự cô sẽ biết phải làm gì, cô chắc chắn sẽ không nhiều lời, ngoan ngoãn cất bước chuẩn đi.

“Ồ? Minh đang nghiền đá!” Cô nữ sinh bên cạnh chọc chọc cái ống hút, trả lời.

Còn cái người nên trả lời câu hỏi của cô kia lại xem cô như không khí vậy, kéo một cô gái khác đi ngay trước mặt cô, chuyên nghiệp đến mức, một mắt, anh cũng không thèm nhìn cô.

“Người đàn ông đó tuyệt quá, chắc chắn biết bạn gái mình đến ngày rồi, cho nên chỉ cho cô ấy uống một cốc, vừa đẹp trai lại vừa chu đáo, tuyệt vời!”

“Đúng vậy, anh ta khi nữ sinh đến ngày, còn có thói quen biến thái là sắc thuốc bắc cho người ta uống nữa!” Nói cái khi gì là bổ huyết dưỡng khí chứ. Là giúp cô bổ sung đủ máu để nhìn cho rõ, dưỡng đủ oán khí để chuẩn bị phát cuồng lên với anh thì có.

“Cậu đang nói gì vậy? Bất Động?”

“Không có gì, mình đang nói, nam sinh kia tối nay sẽ bị cấm vận, phải ngủ dưới đất, sáng mai sẽ không được ăn cơm, ngoài ra còn phải tự mình giặt quần áo!”

“Cái gì?”

“Còn nữa, bạn gái của nam sinh kia, cũng sẽ chuẩn bị đi ngoại tình!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Ngoại truyện 5

“Thiên Lưu sư thúc không bằng loài cầm thú.”

Một tờ giấy A4 tiêu chuẩn được thêm vào một dòng chữ lớn viết bằng bút bi nghịch ngoạc của Hồ Bất Động, được dán lên phòng người nào đó bằng băng dính hai mặt, bay phất phơ theo gió. Cái tờ giấy A4 đó, nhìn thế nào cũng không khí thế bằng anh tiện tay vẽ bậy lên, nhưng lại khiến cho anh vừa mới tan làm về phải nhíu chặt mày lại. Đi đến trước cửa phòng cô, đang muốn đưa tay gõ cửa.

“Anh đứng ở ngoài cho tôi! Đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu giúp hồ ly tinh lau miệng kia chạm vào cửa phòng của tôi!”

“...” Anh cúi đầu, mơ màng nhìn bàn tay ngọc ngà không chút dị trạng nào của mình. Không biết cái cô ghét là ngón tay nào của anh? Một cô gái tối qua còn bay lên thiên đường với bàn tay của anh, giờ lại nói ghét bàn tay đó là vì sao?

“Ngoài mấy trăm dặm còn ngửi thấy mùi hôi thối kia trên người anh bay loạn xạ đó. Người đàn ông ăn vụng không biết chùi mēp còn khiến người ta khinh bỉ hơn cả kẻ cường hiếp chưa thỏa mãn nữa kia!” Cường hiếp chưa thỏa mãn, là tội ác khiến Hồ Bất Động cô khinh bỉ nhất.

“...” Cường hiếp? Cô ấy đang nói ai cường hiếp ai? Cái người mấy lần không thỏa mãn kia chẳng phải là cô hay sao?

Trong phòng đột nhiên im lặng một hồi, anh đứng ngoài cửa cân nhắc xem phải xử lý tình huống trước mắt thế nào. Tình huống này anh chưa gặp bao giờ, trong đầu anh căn bản không có sợi dây thần kinh nào biết xử lý người con gái đang phát cuồng kia.

“Bố, đối với chị Hồ bố chỉ cần ghi nhớ một điểm, là có thể thiên biến vạn hóa, nhất cử lưỡng tiện, không có gì bất lợi. Điều này chính là, khi bố không hiểu tình huống trước mắt là gì, thì hãy áp dụng theo phương pháp của nhân vật nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình mà làm. Tin con đi, lúc đó bố “làm” một lần, đảm bảo chị ấy chẳng còn chút sức lực nào mà chống trả.”

Đây là lời dặn dò tha thiết của Phan Đoàn dành cho anh trước khi xuống núi. Khi đó, phản ứng của anh là nhướn mày lên, kèm theo đó là thái độ khinh miệt, chống cằm tiếp tục nghiền cứu cuốn sách mình đang quan tâm. Nhưng trong tình huống hiện giờ, muốn bắt chước nhân vật nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình thì phải xử lý như thế nào?

“Đối với việc phụ nữ phát cuồng, chỉ có một biện pháp, đó chính là áp đảo, phải đưa cô ta lên thiên đường. Bố đừng thừa lời vô ích, là đàn ông thì nên dùng thân thể để xử lý!”

Con trai của anh đã dạy dỗ anh như vậy.

Thế là, anh mở miệng.

“Em ra ngoài trước đi.” Sau đó anh đưa em lên thiên đường.

Anh vừa gỡ cà vạt, vừa đem tỉnh lược bớt cái về sau của câu đi.

“Anh... anh... anh hiểu cái gì gọi là giải thích không hả!” Trong não của anh có sợi dây thần kinh giải thích không thể! Giọng nói ở bên trong tuy xa mà gần, xem ra, cô đang đứng ngay sau cửa, tiến hành cuộc đối thoại sâu sắc với anh.

“Em ra ngoài trước đi.” Sau đó, anh lại dùng thân thể để giải thích.

Cởi khuy áo sơ mi ra, cởi đến cái thứ ba, lộ ra chút phong cảnh đẹp, đợi người nào đó ngoan ngoãn đi ra, anh sẽ miễn phí tặng “đậu phụ” để bù đắp cho cô.

“Em việc gì phải ra chứ, anh chắc chắn muốn đợi em đi ra liền trị em, rồi đưa em lên thiên đường, dùng thân thể để giải thích chứ gì?”

“...” Mặc nhiên thừa nhận... còn có cách nào tốt hơn sao? Anh hoàn toàn không biết.

“Anh! Quả nhiên anh chỉ...”

“...” Câu lẩm bẩm phía sau anh không nghe rõ, chỉ nghe thấy cô im lặng một hồi, sau đó giọng điệu như thể đang thăm vấn mà hỏi anh.

“Nghỉ hè năm nay em có thể không lên núi với anh được không?”

Bàn tay đang cởi đồ của anh dừng lại, nhìn hai chữ cảm thú trên cửa phòng, lông mày nhíu chặt: “Em lại muốn giận dỗi với anh sao?”

“Em không phải là giận dỗi!”

“Vậy tại sao?” Anh mặc kệ cho chiếc áo bung ra, phô bày thứ phong cảnh đẹp đẽ. Ánh mắt anh tối lại.

“Dù gì em cũng không muốn lên núi nữa. Em thấy anh cũng rất muốn hưởng thụ cuộc sống đô thị này mà, còn giả vờ quay lại niệm đạo làm gì nữa, he he!”

“... Em ghét sự vô vị?” Là ghét trên núi vô vị, hay là ghét anh vô vị?

“... Đúng vậy, vốn dĩ tất cả đều rất vô vị. Lẽ nào anh còn muốn em giả vờ vui vẻ nữa sao! Khi anh ôm sách thuốc cần lung tung, em liền phải ngồi dưới đất chơi với kiến, nếu không thì phải cùng anh chạy khắp cả núi tìm thảo dược, anh cảm thấy như thế là lãng mạn lắm sao? Còn suốt ngày bị mấy vị trưởng lão nhà anh bắt nạt, nói em gây rắc rối, phiền phức cho thiếu chủ, còn đưa chân đá em mấy cái. Căn bản tất cả bọn họ đều không thích em, em quay lại đó làm gì chứ!”

“...”

“Em muốn uống nước đá thì anh lại ép em uống thuốc bắc! Em muốn đọc tiểu thuyết, trong tủ của anh lại toàn là sách võ vắn. Sau hai tháng xuống núi, em chẳng biết cái gì cả. Trên lớp, bạn bè nói cái gì em cũng đều không hiểu, chỉ biết nhìn ra cửa ngây ngây dại dại. Vì sao em phải lên núi cùng anh chứ!”

“...”

“Còn anh thì sao, anh chẳng phải cũng rất vui vẻ ở dưới núi sao. Anh ở đây thì như cá gặp nước vậy. Phong phú nhiều màu sắc, phong phú về cơ thể, dưới núi có nhiều chỗ để vui chơi hơn trên núi phải không? Hôm nay, anh lại đi đâu uống cà phê, xem phim vậy? Vừa được vui chơi, lại còn được tiền nữa, anh hạnh phúc thật đấy. Em thấy chúng ta tốt nhất không cần quay về nữa!”

“...”

Ngoài cửa im lặng một hồi, khiến người nào đó nói một hơi thốt ra nhiều lời như vậy bắt đầu bồn chồn căng thẳng. Cãi nhau với Hạ Thiên Lưu, cho dù đã cách một lần cửa, cô cũng không tìm được cảm giác an toàn.

Cô rón rén bò lên, áp tai vào cánh cửa, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Quái lạ! Một chút động tĩnh cũng không có. Cô bấu môi, có lẽ anh đã dùng “Lăng ba di bộ” bay đi mất tiêu rồi. Dù gì thì anh cũng nên giải thích với cô một chút chứ, ngoại tình cũng được, thân thể cũng tốt, dù gì...

“Cách, tách!”

Tiếng gì vậy? Cô giật thót mình, quay đầu lại, thấy anh cầm chìa khóa chọc mạnh, mở cửa đi vào phòng chẳng chút trở ngại. Anh u ám nhìn cái kẻ bị dọa cho bò lỏm ngòm dưới đất, hoàn toàn không còn cái khí thế oai phong lẫm liệt vừa rồi khi cô nạt nộ anh.

Thực ra, căn cứ vào tâm trạng của anh lúc đó mà nói, anh vô cùng muốn lựa chọn cách giống như trong tiểu thuyết, lập tức đập cửa xông vào, lôi người nào đó từ dưới đất lên, kéo ra khỏi phòng, ấn xuống sofa mà dạy dỗ. Nhưng nghĩ đến chùm chìa khóa còn ở trong túi, anh quyết định tiết kiệm chút sức lực còn lại, dành để giáo huấn cô!

“Rất vô vị phải không?” Anh cong khóe môi lên cười cho cô xem, đứng trước mặt cô, bộ dạng nhìn từ trên cao xuống, hai tay anh đút trong túi quần, áo thì phanh hết cúc, phỏ ra thân thể đẹp để nỏn nà trước mặt cô.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, bắt đầu trưng ra nụ cười nhạt nhẽo trông rất khó coi. Cô đúng là kẻ ngu ngốc, đúng là đồ bã đậu! Coi như muốn cãi nhau, thì cũng phải đứng cho có tư thế một chút, muốn khóa cửa thì cũng nên xác nhận lại xem đôi phương có chìa khóa hay không chứ.

“Không, em... vừa rồi chỉ là đùa... đùa thôi, hôm nay em vẫn chưa thi xong, cho nên, em... em, em chỉ phát tiết một chút. Bây giờ phát tiết xong rồi, không sao rồi, hi hi, em đi làm cơm tối đây. Anh... sư thúc đại nhân, anh đã ăn cơm tối chưa?”

“Em phát tiết xong rồi?” Anh từ từ khom người xuống, nụ cười trên khóe miệng lại kéo dài hơn. Nhưng mà, nhưng mà cô lại chẳng có một chút cảm giác muốn hưởng thụ nào.

“Vâng... vâng ạ.” Cô rất thành khẩn, gật mạnh đầu nói.

“Được!” Anh bắt đầu chậm rãi cời thất lưng ra, động tác rất thú tính. Vì sao khi anh làm, cô lại cảm thấy động tác này khiêu gợi người khác đến như vậy.

“Giờ thì đến lượt anh phát tiết!”

“... Anh... anh muốn làm gì?” Phát... phát... phát tiết, cái loại từ ngữ này, đàn ông không được dùng bừa bãi!

“Dù gì em cũng đang cảm thấy vô vị, vậy tối nay anh sẽ cho em cảm thấy không vô vị nữa.” Anh nheo nheo mắt, rõ ràng là ánh mắt dụ dỗ người khác, nhìn hướng đến cô.

“... Em... em, giờ em không có một chút hứng thú nào đối với chuyện đó nữa!”

“Bây giờ cho em lựa chọn.” Anh rất khẳng khái cho cô cơ hội lựa chọn.

“Em muốn ra ngoài ăn cơm! Đói bụng quá rồi!”

“Trên giường hay là dưới đất?” Hoàn toàn không có thứ cô muốn.

“... Em... em...”

Anh nhìn người nào đó đang ngây ra không thể động đậy, cười mát mẻ một tiếng: “Xem ra em chọn là trên mặt đất rồi?”

“Em chọn trên mặt đất lúc nào chứ!” Nụ cười dâm dăng tà ác kia của anh là có ý gì!

“Vậy tự mình leo lên giường đi.”

“...” Đây tuyệt đối không phải là yêu thật lòng, không phải là yêu thật lòng phải là yêu thật lòng! Oa!!!

“Em thật sự rất cần bị xử lý!” Anh quyết định dùng thân thể mình để “yêu thật lòng” cô một chút!

“Á! Cứu mạng! Oa!!!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Ngoại truyện 6

Hừ hừ!

Đầu tiên, xin đem âm điệu của hai tiếng này đọc thành tiếng cười nhạt. Đương nhiên, đây không phải là cách cười nhạt của vị Hạ sư thúc vĩ đại, bằng thanh ngọc khiết, khí chất siêu nhiên của cô, cũng không phải cái cách cười lạnh lùng nghe không ra hỷ nộ ai lạc của anh. Đây là kiểu cười nhạt tiêu chuẩn của Hồ Bất Động cô. Tình cảm trỗi dậy, biểu đạt đến mức tinh tế sâu sắc, bởi vì cô đang rất không thoải mái, đang rất phẫn nộ, cuồng hận, cô đang phát điên!

Nếu như, một người đàn ông sau khi “làm” xong với bạn, liền đá bạn ra xa anh ta. Vậy thì, người đàn ông này chỉ yêu thân thể của bạn.

Nếu như, một người đàn ông vừa mới “làm” xong với bạn, liền xuống giường mặc quần, đeo thắt lưng, một khắc cũng chẳng lưu lại chút ảm áp cho bạn. Vậy thì, người đàn ông đó chỉ yêu thân thể của bạn, đối với việc bạn là thứ gì, anh ta một chút cũng không có hứng thú.

Nếu như, một người đàn ông vừa mới “làm” xong với bạn, liền lạnh mặt, đứng bên cạnh giường, nói với bạn, tự biết lo cho mình là tốt hơn, đừng có nghĩ cái gì có, cái gì không. Vậy thì, người đàn ông đó chỉ yêu thân thể của bạn, anh ta đang nói với bạn rằng đừng có vọng tưởng về tương lai của bạn với anh ta.

Nếu như, một người đàn ông vừa mới “làm” xong, liền nhận điện thoại của người con gái khác, kéo cửa ra, tiếp tục đi hẹn hò, đầu cũng không thèm ngoảnh lại, lúc sắp đi, còn nhặt chỗ quần áo rơi bừa bãi dưới đất vứt lên người bạn, bảo bạn mặc vào. Vậy, người đàn ông đó chỉ yêu cơ thể của bạn, bạn đừng có cho rằng anh ta lo cho bạn sẽ bị lạnh, anh ta chỉ là đang nói cho bạn biết, phát tiết xong rồi, thì nên mặc quần áo vào, ngoài trên giường ra, khi đi ngoài đường, hai người tốt nhất nên coi như không quen biết nhau.

Nếu như, trong những điều kiện nêu trên, bạn phù hợp một đến hai điều, thật bất hạnh, bạn gặp phải chuyện tình một đêm, đơn thuần chỉ là muốn quan hệ xác thịt, quên đi là tốt hơn.

Phù hợp hai đến ba điều, thật đáng buồn, bạn gặp phải người đàn ông xấu, xin nhanh chóng chia tay.

Cái gì?! Cả bốn điều đều phù hợp tất?

Chúc mừng! Bạn gặp phải cảm thú rồi! Đến như vậy mà vẫn có thể chịu đựng, bạn chắc cũng chẳng phải là thứ tốt đẹp gì?

“Xí! Đây là cái tạp chí vớ vẩn gì chứ! Lại chửi mình!”

Người nào đó lửa giận bùng bùng, đạt đến giới hạn, thô lỗ phun nước bọt trên trang giấy, túm chặt cuốn tạp chí, mạnh tay kéo rộng sang hai bên, rớt cuộc, bị câu kết luận cuối cùng của cuốn tạp chí ép cho đến mức mắt đi lí trí.

“Roạt!”

Cùng với âm thanh vừa rồi, cuốn tạp chí vô tội bị phân thành hai mảnh. Tình cảm mới một thời gian đã lung lay sắp đổ, một dao cũng đủ chém đứt làm hai! Ông chủ sập báo này giờ đứng bên cạnh cô ngủ gật, nhưng dường như bộ não ông ta vẫn luôn chống mắt lên xem. Bất chợt nhảy ra từ góc tối, ông ta hình như đã chờ đợi giây phút này lâu lắm rồi.

Rất rõ ràng, không trả tiền đừng hòng mà đi. Xem ra, đối phó với loại khách hàng muốn xem sách quýt, biện pháp tốt nhất chính là đem chất lượng của sách làm kém đi một chút, dễ dàng bị hủy trong tay bọn họ, bọn họ đừng nghĩ đến chuyện không thanh toán, hừ hừ!

Vì phải đền tiền cho cuốn tạp chí đã hủy diệt hoàn toàn niềm tin đối với tình yêu của cô, cô lẩm nhẩm chửi mấy câu, tóm lấy cuốn tạp chí đã bị phanh thây, lê bước chân nặng nhọc chuyển hướng về nhà.

Cảm thú, lại còn là cảm thú cấp độ cao nhất...

Hồi tưởng lại những ngày bị sư thúc nhà mình “dạy dỗ”, cô ra ra vào vào thiên đường mấy lần, mỗi lần lại dừng lại rất lâu, dẫn đến đầu óc bị thiếu đường khí, căn bản không có bất kì năng lực phản kháng gì. Nhưng mà, tất cả hành động của anh, khôn khéo, đều phù hợp một cách vô cùng chính xác với những trần thuật trong cuốn tạp chí vớ vẩn này.

Anh sau khi “làm” xong, cũng liền đá cô đi, mặt lạnh lùng, nhanh chóng bước ra khỏi giường. Anh sau khi “làm” xong cũng thường nói với cô, bảo cô tự biết lo cho mình là tốt hơn, đừng có nghĩ cái gì có, cái gì không. Cũng chính anh, sau khi “làm” xong lập tức cầm điện thoại đi ra phòng khách.

Mấy ngày tiếp theo, cô bộc lộ rõ cốt cách của mình, không sợ sự áp bức của dâm uy, và sự dụ dỗ của xác thịt, quyết chiến tranh lạnh với anh đến hơi thở cuối cùng, thậm chí còn chuẩn bị xong cả việc lên giường nằm như cá chết. Nhưng sư thúc nhà cô thì luôn cao mình hơn, hôm đó sau khi nhần tâm “bất nạt” cô, lúc tương đối thỏa mãn, còn không đợi cho cô nhiều lời, liền lạnh lùng, tự mình chia khoảng cách với cô, thanh tâm quả dục, đi về phòng của bố cô ngủ, dùng hành động thực tế để chứng minh với cô, anh không có hứng thú với cá chết.

Không có hứng thú thì không có hứng thú, ai cần chứ, cô còn đang bận thi nữa. Mặc xác anh, hàng ngày ra ngoài mà tiếp khách, tiếp chết anh đi! Mặc xác anh, mỗi ngày ra ngoài mà bán “đậu phụ”, bán chết anh đi! Mặc xác, cứ để cho anh vầy vùng trong chốn hồng trần này, cứ để cho anh sa đọa chết luôn đi! Dù gì, chỉ cần tới thời hạn, cô sẽ liền đem vé xe lửa vứt cho anh, đập anh một mình cút lên đỉnh núi kia mà chuyên tâm sám hối. Cô sẽ dùng kì nghỉ hè này ở trong nhà ngủ nướng, đọc tiểu thuyết, cùng bạn bè đi KTV*, rồi vào trong quán mở điều hòa lạnh ăn lẩu nóng, đi ra biển, đem làn da của mình phơi nắng thành màu nâu... Lịch trình của cô đã dày đặc rồi, đều là những thứ anh không thích, cũng không có một chỗ nào trống để dành cho anh, hừ! [* KTV: Karaoke vì tính.]

Còn kế hoạch ngoại tình của cô nữa, cô còn chưa quên kế hoạch vĩ đại này. Mấy ngày nay, chỉ là chưa thấy mệnh đào hoa tốt mà thôi, nếu như để cô nhìn thấy một cái, cô nhất định phải...

“Đợi em lâu như vậy, sao đến lúc này mới quay lại? Hử?”

Huỳnh Nhất Nhị nói theo thói quen mỗi khi gặp người nào đó, ném điều thuốc vừa mới ngậm trên môi xuống, dùng chân dẫm dẫm dập tắt nó: “Cả người em dán lên tường làm gì vậy?”

“...” Làm cái gì, đương nhiên là đang sợ hãi, anh đang làm gì vậy? Nhân rồi đến phát sợ, chạy đến đây làm “điện tâm cảm ứng” cùng cô à? Khi cô vừa mới có ý đồ ngoại tình, anh lại xuất hiện một cách quá trùng hợp thế này?

Dán chặt người vào tường, di chuyển về phía căn nhà, lương tri của cô như đang vẫy gọi, phụ nữ, là rất yếu đuối, khi yếu đuối là rất khó chống lại sự dụ dỗ.

“Anh còn sợ em cô đơn, đặc biệt dành thời gian đến ở cùng em, em lại đối xử với anh như vậy sao?” Huỳnh Nhất Nhị cười như ám chỉ cái gì đó, “Rầm rầm rộ rộ chiến tranh lạnh?”

“Ai ya! Sao anh biết?” Người nào đó vừa nhảy ra khỏi tường, đáp lời. Cô còn cho rằng đây là chuyện riêng tư gia đình, hóa ra kẻ kia đã chạy đi khắp nơi, tung tin bất lợi về cô, để thu hút sự đồng tình của mọi người, muốn dùng dư luận để chìm chết cô?

“Muốn không biết cũng rất khó.” Huỳnh Nhất Nhị nhún nhún vai, thật thà mà nói, anh hoàn toàn không muốn biết cái chuyện hai người bọn họ như băng như keo, lại vẫn còn xa cách như khách. Chỉ là cấp trên của anh đang phát hỏa vì bị khách hàng khiếu nại, đem người vô tội là anh đẩy đến đối diện với vết thương cũ, hoàn toàn không cho anh bất cứ cơ hội điều chỉnh tâm lý nào, chỉ ném cho anh một chỉ thị.

“Đi thu phục đứa con gái đó cho lão nương!”

“Thu phục cách nào?” Dụ dỗ phụ nữ có rất nhiều cách thức, trình độ và loại hình khác nhau, anh không biết bà ấy nói đến cách “thu phục” nào trên phương diện kỹ thuật.

“Bảo cô ta đừng làm khó dễ VIP của lão nương!”

“... Vậy sao bà không để cho anh ta tự mình thu phục đi?”

“Nếu như cậu ta có thể thu phục được, thì đã không lưu luyến đến mức mất tập trung, gọi nhầm tên khách thành tên cô ta, hại lão nương bị người ta khiếu nại! Đáng giận nhất chính là cậu ta, rõ ràng cậu ta làm sai cơ mà, sao dám khách nữ kia lại không mắng cậu ta, còn cười hi hi đem cậu ta trả lại câu lạc bộ, sau đó thì gọi điện đến để trách cứ lão nương!”

“...” Gọi nhầm tên khách? Khi đi hẹn hò cùng khách hàng nữ, lại gọi tên của người khác? Lỗi lầm khủng khiếp đến như vậy, sao bọn họ không lập tức răn luôn con cá tươi anh ta đi cho rồi, như thế chẳng phải tốt hơn không.

“Bảo cậu ấy dùng một chiêu trong số những chiêu học được từ chỗ lão nương để giải quyết con nha đầu thói đó, cậu ấy lại dám lạnh lùng nhìn ta một cái, nói với lão nương là không muốn làm như thế.”

“Luôn luôn là chính mình, rất có tính cách!” Thái độ sống như vậy rất cần thiết cho những người có nội tâm quá phóng khoáng.

“Với cái tính cách ngu ngốc đó của cậu ấy, không sớm thì muộn cũng sẽ bị kẻ kia chơi chết! Cậu ấy đâu phải không biết, thỉnh thoảng nên giả vờ giả vịt một chút chứ. Cậu ấy rõ ràng rất giỏi đối phó với phụ nữ, sao mà đối với nha đầu thói kia, lại nhút nhát, vụng về như thế chứ. Cái bản chất tiểu nam sinh đơn thuần của cậu ấy, lại không an phận, dám bộc lộ ra toàn thân rồi?”

“...” Anh trừng mắt lườm một cái, đối với một hiện tượng sinh lý quái dị như thế, hoàn toàn không có cách nào lý giải. Anh chỉ có thể chuyển chủ đề đến vấn đề trọng điểm “Nếu để tôi đi, tôi cũng không chắc có thể công đức viên mãn trở về đâu”.

“Lão nương tin tưởng ở cậu, tình trường của cậu, tuyệt đối có thể khiến nha đầu thói kia bị lãng nhục mà vẫn đắm chìm trong hân hoan. Hãy làm cho thật tốt, không cần khách sáo với lão nương, lão nương sẽ hậu thuẫn cho cậu ở phía sau

“Thực sự tin tưởng vào tình trường của tôi ư? Nếu vậy, lúc đầu bà không nên để cho VIP nhà bà ‘đào tường’ của tôi mới đúng, không phải sao?”

“... Đây... chuyện đã lâu như vậy, cậu còn nhớ sao?”

“Đổi lại là bà thì bà có thể quên không?” Mím cười, mím cười.

“...”

“Tôi có thể giúp, nhưng không đảm bảo sẽ không hỏng chuyện đâu.” Lại mím cười.

“...”

Không thèm nhìn khuôn mặt đang co giật của bà chủ, anh đạp xe đến trước cửa nhà mình, rút một điều thuốc. Vừa ngoảnh lại, đã thấy có người đang

dán vào tường, cười với mình rất khó coi rồi.

Sau đó, rõ ràng anh phát hiện, mắt cô ấy nhìn mình không có ý gì tốt lắm. Mấy giây sau, anh liền bị nhét vào tay một cuốn tạp chí đã rách ở giữa. Hai chữ “xác thịt” to tướng treo ngay trên đầu trang cô vừa lật ra.

“Đây là cái gì?” Đừng có nói với anh, đề tài luận văn tốt nghiệp của cô là báo cáo liên quan đến vấn đề “xác thịt” nhé, bây giờ cô đã bước vào giai đoạn tiến hành điều tra rồi sao?

“Anh phù hợp với mấy điều?” Cô dùng cặp mắt tràn đầy mong mỏi, nhìn đến mức toàn thân anh cảm thấy mất tự nhiên

Anh phờ phảnh lướt qua trang sách một lượt, lông mày nhướn hết cả lên, đang sắp phun ra tiếng cười thì tự nhiên lại sượng sùng, xẹp ngực xuống: “Ừm.. anh hình như đều không có trong mấy điều này”.

“...”

“Ánh mắt hoài nghi của em đó là có ý gì?” Anh liếc mắt lườm người nào đó một cái, quyết định tránh xa khỏi cái đề tài này: “Nhưng mà, Duy Mặc ngược lại rất phù hợp. Ừ, ít nhất là ba điều trong đó. Điều thứ tư thì anh cũng không rõ anh ta có hay không”.

“... Đó đâu phải là tin mới chứ.” Phương thức Trác Duy Mặc dùng để giải phóng trời buộc thân thể thực sự quá bạo lực, quần áo đều bị xé thành từng mảnh, đến đạo cụ cũng chẳng còn. Điều thứ tư rõ ràng là không phù hợp rồi.

“Vậy sự thúc nhà em phù hợp mấy điều?”

“...” Giơ bốn ngón tay lên, rất mờ ám nhìn anh, “Anh muốn cười thì cứ việc cười, anh cứ cố nhịn thế này, em nhìn rất khó chịu”.

“Xin lỗi, xin lỗi, thực sự là... ừ... ha ha ha ha!”

“Anh nhất thiết phải cười đến mức đâm thùm thụp vào tường thế sao!” Chuyện cô bị đối đãi như cảm thụ thế này, đáng cười như vậy sao? Sự thúc nhà cô là thay anh báo thù hay sao, sao lại khiến anh cười lẫn lộn vậy chứ. Cô hoàn toàn chẳng thấy cái đó đáng cười ở đâu cả?

Cô thờ dài một cái, u ám hỏi: “Đàn ông các anh, có phải ai cũng đều như vậy không?”.

Anh thu lại nụ cười, quay người đáp: “Như vậy, là như thế nào?”

“Chỉ biết đem hai chữ chăm sóc, giải thích, biến hết thành tiếp xúc thân thể.”

“... Mm, đây mới là người đàn ông bình thường mà.”

“Hoàn toàn không cần cân nhắc đến cảm nhận của đối phương sao.”

“... Ừ, đây mới là khí chất đàn ông đó.”

“Căn bản không cần biết trong lòng đối phương nghĩ cái gì, còn chạy ra ngoài tìm người con gái khác để quan hệ bất minh. Như thế cũng được à?”

“... Ừ, đây mới...” Anh ngừng lại một chút, hơi sững người nhìn cô: “Lẽ nào anh ta không nói cho em... cái thứ màu hồng phấn kia...”

“Hả? Nói cho em cái gì? Chuyện anh ấy ra ngoài tiếp khách à? Nói đến đây, em lại rất thắc mắc. Ban đầu, em đánh mặt chược thua, đem anh ấy gán cho câu lạc bộ, điều đó là em không đúng. Nhưng mà, bà chủ chẳng phải đã nói, anh ấy không cần tiếp khách, chỉ cần ngồi ở phòng khách làm biển quảng cáo sống cho bà ấy hay sao?”

“... Xem ra, anh ta thực sự không nói cho em.” Anh cười giễu cợt một tiếng, chán nản lắc lắc đầu, “Cái kẻ đó, thật là”.

“Chẳng phải như vậy hay sao! Anh ấy ra ngoài tiếp khách, hoàn toàn không nói với em một tiếng. Cũng may, mấy ngày trước em bắt gặp anh ấy và cô gái kia đi cùng nhau, khi đó mới biết, thì ra anh ấy là người như vậy. Cái bản chất không chịu an phận của anh ấy đã nổi dậy rồi!”

Huỳnh Nhất Nhị chỉ im lặng, nhướn nhướn mày lên. Rất lâu sau, anh mới khẽ ho một tiếng: “Em trách móc anh ta với anh, là định chia tay với anh ta sao?”. Cho đến lúc này, anh mới đột nhiên nhớ ra, anh chẳng có lý do gì phải nói đỡ cho Hạ Thiên Lưu. Cho nên, anh quyết định đưa cô đi xem một màn kịch hay.

“Haizz!” Cô chỉ là có suy nghĩ muốn ngoại tình, còn chưa muốn tăng đến cảnh giới chia tay.

Anh tiếp tục trung ra nụ cười mỉm cao thâm không thể đoán: “Em biết Hạ Thiên Lưu bây giờ đang làm gì không?”

“...” Cô đột nhiên cảm thấy, tìm Huỳnh Nhất Nhị để ngoại tình, là hành động có độ khó tương đối cao, hơn nữa hệ số nguy hiểm cũng rất lớn.

“Lên xe đi, anh đưa em đến câu lạc bộ.” Anh vừa nói vừa vỗ vào chiếc xe đạp, cứ như thể đây là chiếc xe cao cấp vậy.

“Đi đến đó làm gì?”

“Bất gian!”

Những chuyện phá hoại thể này, anh làm được!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ngoại truyện 7

Phòng khách câu lạc bộ trai bao thật là một nơi hoan lạc, mỹ lệ. Giai điệu một bài hát tiếng Anh tao nhã cô không biết tên đang bay khắp căn phòng. Trong sàn nhảy có rất đông người, nhưng số người cô quen thì lại rất ít. Ánh mắt cô cứ chăm chăm, nhìn vào cặp đôi nam nữ, đang toát ra cái vẻ vô cùng chói mắt trong căn phòng.

Bước nhảy tiêu chuẩn, dáng người tao nhã, so với việc ôm ấp mờ ám thì cách khoảng mấy phần. Dưới sự dịu dặt hài hòa của bản nhạc, chiếc váy đang đưa lướt qua chiếc quần âu, tay chàng trai nhẹ nhàng nâng lên, mặc cho người bạn gái di chuyển nhẹ nhàng dưới sự dẫn dắt của anh. Cặp đôi đó khiêu vũ rất nhịp nhàng. Sao lại có người có thể nhảy một vũ điệu không thoát ý mà vẫn đẹp tới như vậy?

Người con gái kia, cô hoàn toàn không biết, chỉ thấy những móng vuốt của cô ta đang đặt lên vai người đàn ông, cả người dựa sát vào cái cổ trắng nõn nà của anh.

Người đàn ông, lại là người cô không thể quen thuộc hơn, mấy ngày trước còn nhìn thấy cơ thể phong nhã của anh thoát ẩn thoát hiện.

“Nhảy cũng không tồi nhì!” Huỳnh Nhất Nhị dựa vào cột đá lớn bên cạnh, khéo léo cự tuyệt lời mời khiêu vũ thứ ba, chỉ khoanh tay trước ngực, chẳng chút giấu diếm biểu hiện cười trên sự đau khổ của người khác. Anh quan sát Hồ Bất Động đang đứng bên cạnh, vẫn chăm chú nhìn đôi gian phu dâm phụ trên sàn nhảy.

“Anh ấy học nhảy như vậy từ khi nào?” Cô hoàn toàn không biết, một người ăn chay niệm phật lại biết nhảy thứ hiện đại hóa như thế này. Anh nhảy còn rất là trang nhã gọi cảm nữa chứ, mỗi cái nhấc tay, đưa chân còn mang mấy phần cao quý. Anh vẫn thật là biết cách kín đáo tạo bất ngờ cho cô. Không biết mấy vị trưởng lão trên núi có phải khóc lóc đi nhảy vực tập thể không, nếu họ biết được, thiếu chủ chương môn của bọn họ lúc này đang uyển chuyển khiêu vũ trong chốn hồng trần đầy bụi bặm.

“Lần trước, khi ở trong kí túc, bà chủ đã đích thân dạy dỗ, ép anh ta luyện tập rất lâu. Lúc đó, anh cực kì không thích khiêu vũ, thế mà bà chủ tập cho anh ta không được, lại bắt anh phải đích thân dẫn anh ta nhảy. Bà ta nói làm như vậy mới ép anh ta phát huy được hết tiềm năng. Có mấy buổi tối thôi mà từ điệu Waltz đến Fox-trot, toàn bộ anh ta đều học được hết. Điệu Waltz của anh ta rất tuyệt. Thực ra anh ta chính là thích nhảy loại đó nhất, bạn nhảy thì cứ gắng sức mà xoay, còn anh ta thì chỉ cần giữ nguyên bước nhảy. Tốt nhất khi nhảy điệu nhảy đó, nên chuyển một chiếc ghế đến cho anh ta ngồi ở giữa. anh ta chưa từng dẫn em nhảy hay sao?”

“...” Liếc nhìn người nào đó, rõ ràng là biết rồi còn hỏi, “Em không biết nhảy!”.

“Ồ, là em không biết nhảy mà. Anh còn cho rằng anh ta không muốn dẫn em nhảy.”

“Ai muốn nhảy mấy cái kiểu tóm lên cổ người ta kia chứ, đứng cũng đứng không vững, không thể đỡ lên ngực người ta được à? Đúng là mấy thứ khiêu vũ vớ vẩn, cứ xoay đi xoay lại chóng cả mặt!” Cô ta, cái người cứ đang chà chà cọ cọ vào người sư thúc nhà cô kia, rất hút hồn. Mặc quần áo mà cọ xát thì có gì là giỏi chứ. Có bản lĩnh thì giống như cô đây này, lột sạch quần áo cũng chà xát, cũng rất hút hồn!

“À? Anh còn đang định mời em nhảy cái điệu không thể tóm vào người khác để xoay thế này đấy.” Anh lướt qua ánh nhìn lạnh lùng vẫn chiếu vào người anh từ lúc bước vào phòng nhảy đến giờ. Trong khi còn sờn tóc gáy, anh tiếp tục nói những lời chẳng màng sống chết.

“...”

“Muốn nhảy không?” Anh giơ tay ra trước mặt cô, tính lược động tác khom người, chỉ đợi cô đưa các ngón tay đặt vào lòng bàn tay a

“Em không biết xoay.” Cô không thể không thừa nhận, xoay như thế nào, cũng là thứ cần phải học.

“Xoay tùy ý là được rồi.”

“... Vậy thì tùy tiện quá.”

“Cái kẻ từ trên núi xuống kia còn có thể nhảy, sao em không dám?” Biện pháp khích tướng.

“Khốn khiếp! Ai không dám chứ, chẳng phải chỉ là xoay thôi sao!”

Các móng vuốt đặt lên tay người nào đó, một khắc sau, phần thắt lưng cô liền bị anh giữ lại. Cô còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì, thì cả người đã lăn vào trong sàn nhảy, đương đầu với những ánh đèn lập lòe khiến cô không mở nổi mắt ra. Cô vội vàng cúi đầu xuống nhìn bước chân, nghe thấy tiếng cười chán nản từ trên đầu truyền xuống.

“Tay trái phải đặt lên vai anh.”

“Ồ!” Cô ngậy người, ngẩng đầu lên.

“... Là để lên vai anh, không phải là bảo em ghì lấy cổ anh.” Bá vai bá cổ kiểu huynh đệ thế này, anh có thể nhờ Duy Mặc làm, không cần phiền đến cô. Anh trừng mắt lườm cô một cái, cầm lấy cánh tay cô, để lên vai phải của mình.

“... Ồ...” Uồn ngực, hóp bụng, vểnh mông, như thế này rất có tư thế khiêu vũ nhỉ? Cô lườm anh

“Này!” Anh đá nhẹ vào chân cô, “Lúc này mà em đứng dạng chân như thế là có ý gì?”.

“...” Cô căng thẳng thì sẽ đứng dạng hai chân ra, đâu phải là cô sai, thật đáng ghét.

“Anh không muốn khiêu vũ xoáy tóc cùng một người đứng dạng chân ra thế này.”

“... Xoáy... xoáy tóc?”

“Bảo em ngẩng đầu lên cơ mà.”

“Nhưng mà em không nhìn thì sẽ giẫm lên chân anh đó.”

“Không sao cả, bình thường bị giày cao gót giẫm vào anh vẫn cười rất chuyên nghiệp. Đôi giày đế bằng này của em, anh chẳng để tâm đâu.”

“... Hay là em đi đôi giày cao gót?” Nghe anh nhắc đến, cô lại đánh giá bộ đồ mình mặc, trông rất đạt tiêu chuẩn nhân viên vệ sinh, khí chất khiêu vũ thì không có chút nào. Nhìn qua một cái, cô thực sự giống loại phụ nữ khuynh gia bại sản, tán tận lương tâm, vứt bỏ người đàn ông cùng chung sống, lấy hết tiền lương, quyết đi hưởng thụ trai bao phục vụ một lần.

Nhưng mà, người đàn ông bị lấy hết tiền lương kia, nhìn cũng chẳng thèm nhìn cô lấy một cái, dường như anh biết trai bao bên cạnh cô là kẻ tự nguyện, phục vụ miễn phí, hoàn toàn không cần quan tâm khách hàng chẳng một xu dính túi.

“Trên núi chơi vui không?”

“Hả?”

Cô đang bận nhìn bước chân của mình, không để ý vấn đề Huỳnh Nhất Nhị vừa đột ngột đưa ra, ngẩng đầu lên, ngậy ra nhìn anh một hồi. Lúc này, cô mới ý thức được vấn đề anh đang hỏi: “Ý... vắng, không tồi, không khí rất trong lành”.

“Ngoại trừ không khí trong lành ra?”

“Tắm rửa rất thuận tiện.” Có thể tùy ý nhảy xuống hồ bất cứ lúc nào, đặc biệt là vào buổi tối, nhưng mà muỗi hơi nhiều một chút, lúc nào cũng cắn khắp người cô. Sau đó, sẽ bị người nào đó nhấn mạnh lên giường, đồ thảo dược vào miệng, khiến Phan Đoàn cứ đứng ở cửa, nhìn cô cười.

Anh nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, đột nhiên hé miệng nói: “Trên núi rất không vui, em không quen ở đó. Nó hoàn toàn khác với chỗ em đang sống. Em không vui, em không muốn tới đó nữa”.

Cô mở to đồng tử nhìn anh.

Anh khẽ cười một tiếng: “Biểu hiện của em vừa rồi là nói như vậy đó”.

“...”

“Em đang cảm động vì anh rất hiểu em, phải không?”

“...”

Môi cô run rẩy, ánh đèn chiếu trên người Huỳnh Nhất Nhị, khiến nụ cười của anh đột nhiên lộ rõ mấy phần thoải mái. Cô như lấy lại ý thức, quay đầu tìm cái người trên núi lúc nào trên người cũng đầy mùi thảo mộc kia. Nhưng cô phát hiện, mùi nước hoa đang tràn ngập khắp sàn nhảy này dễ dàng vùi lấp đi tất cả. Đầu cô mới quay được một nửa, lại chợt dạ dừng lại. Cô không dám đối diện với ánh mắt của người đàn ông đang nhìn thấu mình ở trước mặt, cũng không dám quay đầu tìm cứu viện. Ngoại tình, đối với cô mà nói, thực sự là hành động có độ khó rất cao.

“Phịch!”

Cô dồn sức vào hai tay, đẩy mạnh bạn nhảy Huỳnh Nhất Nhị ra xa, cau mày lại, há miệng thở hồng hộc, nhìn anh chẳng chút để ý, lao đảo lù về phía sau hai bước, cố gắng che giấu lòng ích kỉ và sự hối hận của mình.

Anh không phải muốn đến ngoại tình cùng cô chứ? Sao cô lại cảm thấy, những gì xảy ra trên thế giới đều là chuyện tốt như vậy? Khi cô chán nản, cô đơn, đều luôn có người đến bên chia sẻ. Ngay cả khi cô muốn phát điên, cũng liền có người đến phát điên cùng cô. Sao cô lại có cái suy nghĩ vừa ngu ngốc, vừa đơn giản như thế? Khi không muốn tự mình gánh vác trách nhiệm, liền có người tự nguyện, không tính toán chuyện cũ mà đối tốt với cô. Khi cô chịu ảm ức, cô cũng có thể lập tức đổ toàn bộ lên đầu người ấy.

Cô cúi đầu, không nói lời nào, quay người bỏ chạy, nhắm mắt lại, xông ra cửa lớn của câu lạc bộ. Bộ dạng của cô bây giờ chắc chắn rất giống một kẻ dằn dặt, kẻ dằn dặt này còn đang cảm thấy rất hân hoan.

Huỳnh Nhất Nhị vỗ vỗ lên bả vai bị đẩy rất mạnh của mình, bước hai bước đến bên cạnh Hạ Thiên Lưu không biết đã đứng ở góc khuất từ lúc nào lạnh lùng nhìn mình.

“Tôi tưởng rằng anh sẽ đuổi theo. Xem ra, anh vẫn rất chuyên nghiệp đó.”

“...”

“Anh đoán xem, sau khi cô ấy bị tôi bắt nạt, có khóc chạy về nhà không? Anh thực sự không đuổi theo sao?”

“...”

“He, cũng đúng, bây giờ đuổi theo, cũng chưa chắc đã tốt.”

“...”

“Anh đoán xem cô ấy có chia tay với anh không? Dù gì, sống với anh chắc chắn rất vô vị.”

“...”

“Là anh nói đó, đối với cô ấy không thể nuông chiều quá, đúng không?”

“Anh là anh, tôi là tôi!”

Từ đầu đến cuối, anh chỉ nói đúng một câu, chỉ nói ra một câu đúng sáu chữ, còn mang ý nghĩa nước đôi, nhưng lại khiến cho Huỳnh Nhất Nhị cảm thấy rất sâu sắc.

Một câu rất hay, trả lời kiểu “chỉ cho phép quan phóng hỏa, không cho phép dân châm đèn”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Ngoại truyện 8

Thời gian biểu của Hạ Thiên Lưu.

Cô cũng không biết, có phải sau chuyện khiêu vũ kia, anh có gì thay đổi không. Cô chỉ cảm thấy, thời gian biểu của anh tự dừng lại biến thành rất không rõ ràng, ngày về, đêm đi, hoàn toàn đạt tiêu chuẩn phục vụ của nghề trai bao.

Ban ngày, cô mở cửa định đi học, anh lại cầm chìa khóa đứng ở cửa, đang muốn vào nhà. Sau đó, biểu hiện của anh giống như là khinh bỉ cái người không muốn mà gặp, lạnh tanh nhìn cô một cái, im lặng bước qua cô, đi vào phòng ngủ. Sầm tối, cô tan học về nhà, đang muốn rút chìa khóa mở cửa thì anh lại nho nhả đóng khuy áo đi ra ngoài, thản nhiên nhìn cô một cái, vẫn chẳng nói lời nào, lướt qua cô rồi đóng cửa lại.

Tình trạng của cô bây giờ rất mơ hồ, cô không biết rốt cuộc là ai có lỗi với ai nhiều hơn. Rõ ràng anh chưa bao giờ biết hai chữ chăm sóc viết như thế nào, lại còn thích chạy ra ngoài tiếp khách, thêm vào đó là cái “lý luận xác thật” trên tạp chí. Sao nhìn thế nào cũng thấy cô thiệt thòi hơn một chút. Nhưng cô luôn kìm nén trong lòng cái tư tưởng ích kỷ muốn mà không được kia, không dám tùy tiện chạy đi dụ dỗ người khác. Khôn khiếp, nếu như tất cả tội lỗi đều là do cô thì thật đơn giản, chỉ cần đến bên anh, xuống nước năn nỉ: “Đều là em sai, anh bỏ qua cho em đi!”, cứ nói cho gãy gọn lưu loát là được rồi. Nhưng bây giờ, cô đang trong một hoàn cảnh vô vắn gì thế này, rõ ràng đâu phải một mình cô sai, muốn mở miệng đối tốt với anh, cô không cam tâm.

Xin lỗi? Không xin lỗi?

Vấn đề này cứ luẩn quẩn mãi trong đầu cô, cô lờ mờ cái cô bạn học A đang cầm tờ tạp chí trên tay, dụ dỗ cô, bắt cô nghe cái lý luận dờ hoi của cô ta, cái lý luận gọi là “yêu nhau thì dễ, ở cùng mới khó”. Cô ta lại vỗ vai một bạn học đang khóc lóc vì gần đây bị thất tình, chỉ bảo cô ấy: “Hai người ở cùng nhau, thói quen sống, bối cảnh sống hoàn toàn không giống nhau, căn bản không có kết quả, đơn giản là gây vò nhau mà thôi, sớm chia tay sẽ sớm đã

siêu sinh”.

“Minh không muốn chia tay mà! Minh có thể sửa, có thể thỏa hiệp, anh ấy sao lại không cần mình, hu hu, oa oa!” Cô bạn học thất tình hét xong, bắt đầu nằm bò ra bàn nước nờ, làm cho Hồ Bất Động nghe cũng cảm thấy được một trận đau lòng.

“Xí, xí, xí, đàn ông làm sao có thể thuận theo trái tim cậu mà thay đổi thói quen sống của anh ta chứ. Anh ta sẽ không bao giờ chú ý đến sở thích của cậu. Nếu thực sự có loại động vật đực biết chăm sóc như vậy, thì đó tuyệt đối không phải là đàn ông!”

Đúng, tuyệt đối không phải là đàn ông, nhưng có khả năng là trai bao, bởi vì đây là nghề nghiệp của bọn họ, cầm tiền thì làm việc, đó là điều hiển nhiên.

“Anh ấy chỉ cần thay đổi một chút xíu là được mà!” Cô bạn học thất tình kia nhận tờ giấy do cô bạn học A đưa đến để lau nước mắt nước mũi.

“Quên anh ta đi, mình thấy anh ta căn bản chỉ là muốn lên giường với cậu mà thôi, lại là một gã đàn ông yêu cơ thể.”

Cô như bị chiếc gai sắc nhọn, lạnh buốt đâm thẳng vào sống lưng, lừ mắt nhìn bạn học A một cái. Cái chữ “lại” kia của cô ta có ý gì? Bản thân cô ta chẳng phải vừa nhìn thấy tiểu sư thúc nhà cô, liền ôm lấy cốc nước lạnh mà chảy nước miếng ra sao. Thêm muốn xác thịt, cũng đâu chỉ có đàn ông mà thôi.

“Nhìn mình làm gì, có bản lĩnh thì cậu đi xin lỗi anh ta đi, nói với anh ta, em sai rồi, anh bỏ qua cho em nhé, em không để ý đến việc anh chỉ yêu cơ thể em, không để ý đến việc anh có người con gái khác, chỉ cần cuối cùng anh quay về bên cạnh em là rồi!”

“Phần phía sau của câu đó, mình vẫn chưa định nói.” Cô cường điệu sự trong sạch của mình, mấy câu nói đối thoại rất “tình nhân” này tuyệt đối sẽ chẳng dẫn tới điều gì tốt đẹp hơn.

“Cậu mà dám nói mấy câu đó thì thật khiến phụ nữ mất mặt, hai người các cậu mang ngẩng đầu lên mà nghe cho rõ đây, đừng có một người thì khóc khóc lóc lóc, một người thì lờm lờm nguyệt nguyệt như thế. Không có đàn ông thì chết à! Cứ kiên nhẫn hai tháng đi, rồi lại nói tiếp.”

“...”

“...”

Kết quả, cô và cô bạn học thất tình kia cùng im lặng, không biết phải dạy dỗ cô bạn học A nhiệt tình khuyên người ta chia tay này thế nào. Đàn ông, cái thứ đồ này, khiến bọn họ làm thế nào cũng không thể kiên nhẫn được. Bởi vì, trên thế giới có một thứ gọi là “dục vọng”.

Trả lại cho bạn học A cái câu “em sai rồi, anh bỏ qua cho em đi” kia, bọn họ nhất định sẽ không nói ra khỏi miệng, sẽ nuốt lại trong lòng, không để nó thoát ra ngoài, làm mất mặt phụ nữ.

Cô không biết câu phía sau của bạn học thất tình kia sẽ là thế nào, cô chỉ biết rằng cô và sư thúc nhà cô thật là đen đủi. Trước đó, dù có thế nào, ra khỏi cửa hay đi về nhà, anh vẫn có thể nhìn cô một cái bằng cặp mắt mềm dịu như nước. Còn bây giờ, đã mấy ngày nay, cô đều không biết anh có về nhà hay không. Lư hương đốt ở cạnh phòng khách, bị cô đá lật mấy lần, rồi lại không có bản lĩnh, đem dựng nó lên, đổ tàn hương vào thùng rác. Cô thực sự càng lúc càng không có thuốc chữa nữa rồi. Điểm này tuyệt đối không thể để cho bạn học A biết.

Cho đến tận ngày thi cuối cùng, khi cô khoác ba lô đi ra khỏi phòng, đang muốn xỏ giày tới trường, lại nhìn thấy anh đang tựa nghiêng vào sofa mà ngủ. Cặp chân dài của anh duỗi thẳng trên đất, tay phải gác trên trán, chắn ánh nắng trời từ cửa sổ chiếu vào, khuy áo sơ mi mới được cởi ra một nửa. Hình như anh đang muốn đi tắm, nhưng lại mệt đến mức không nhấc nổi chân, liền ngủ như vậy.

“Anh rốt cuộc đang gắng sức cái gì chứ?” Cô nhìn anh bộ dạng rất mệt mỏi, “Tốt nhất đừng nói với em, có người khác đã qua mặt anh, làm việc còn tốt hơn anh, anh vì coi trọng cái tôn nghiêm đàn ông chó má gì đó, muốn làm việc tốt hơn nữa, giành lại vị trí VIP của anh”.

Giọng nói của cô rất nhỏ, anh nhắm mắt càng chặt hơn, môi hơi hé ra, đều đều thở. Cô quay người, lấy chân từ trong phòng ra, tiện tay vút lên người anh. Đến khi cô chuẩn bị ra ngoài, lại vẫn thấy anh ngồi ngủ đẹp đẽ như vậy, chẳng động đậy chút nào. Cô chỉ đành quay trở lại, kéo tấm chăn trên người anh phủ rộng ra, che lên phần ngực vô ý lộ ra của anh. Cô chậm rãi, nhìn lướt cả người anh, cuối cùng dừng lại ở nơi khuôn mặt hình như đang đỏ hồng.

Cô khịt khịt mũi, thứ mùi hoàn toàn không phải mùi hương vốn có của anh xộc vào mũi cô: “Anh... uống rượu?”

Người nằm trên sofa không trả lời, chỉ khe khẽ động đậy thân người, nghiêng đầu dựa sát vào sofa, miệng không thoải mái, mím chặt lại, phát ra mấy tiếng rên rỉ không rõ nghĩa, lại thêm mấy phần quyến rũ người ta.

“Này! Anh không say chứ!” Cô gạt bàn tay để trên trán của anh xuống, hiện rõ trước mắt cô một khuôn mặt đỏ hồng, đôi lông mi, cặp môi mỏng, tất cả đều nói cho cô, anh đang rất khó chịu.

“Có nhầm không vậy, từ trước tới giờ anh đâu có uống rượu. Rốt cuộc anh đang làm gì vậy? Bà chủ câu lạc bộ chẳng phải biết anh không uống được

“Ừ...”

“Ai chúc rượu cho anh? Này, anh ngồi dậy làm gì?” Tấm chăn tuột xuống khỏi ngực anh, rơi xuống đất.

“... Ừ?”

“Em đang hỏi anh, anh ép em lên sô pha làm gì!” Tư thế này chẳng thích hợp chút nào khi đang nói chuyện cả.

“... Ừ...”

“Có đau đầu không? Có nhìn thấy em không? Có thấy em vậy?” Ngón tay vẫy vẫy trước cặp mắt dài hơi nheo lại của anh.

“Ừ...”

“Chết rồi, anh chắc chắn không biết gì nữa rồi, em đi pha cho anh ấm trà đặc, anh uống xong rồi thì vào giường ngủ, hôm nay không được đi tiếp khách, nghe thấy chưa!” Cô đưa tay vỗ vỗ vào khuôn mặt đầy vẻ xuân sắc của anh, sau đó dừng lại trước trán anh, kiểm tra nhiệt độ. Tối qua, không biết anh đã bán rở cho bao nhiêu phụ nữ rồi, còn muốn giữ cái bộ dạng này để đi tiếp khách sao? Phi nHổ vào!

“... Ừ...”

“Anh say đến phát ngốc rồi à, ngoài từ “ừ” ra anh không biết nói từ nào khác sao?” Anh làm gì mà say khướt như vậy, đưa cái khuôn mặt đỏ ửng chạm vào tay cô, anh đang rất nóng. Bàn tay cô rút lại, chuẩn bị chạy đi pha trà.

“Em không được đi!”

“Hả? Em là muốn đi giúp anh...”

“Không được đi, anh sẽ sửa.”

“...”

“Anh vô vị, anh sẽ sửa.”

“...” Trái tim nhỏ bé của cô đột nhiên đập loạn, khoe mắt bỗng cay cay, miệng há hốc ra, sững sờ nhìn khuôn mặt mơ màng của sư thúc đại nhân. Chắc rằng anh đang chẳng hiểu gì cả, khuôn mặt đó cứ cạ vào lòng bàn tay cô, hoàn toàn không biết câu mình nói ra có sức sát thương mạnh mẽ như thế nào. Cô lại nghe thấy một tiếng “ừ” buồn bã. Sau đó...

“Anh sửa thì sửa, cởi quần áo làm gì?” Anh không thấy cô đang cảm động sao, làm gì mà nhanh như vậy đã muốn chuyển sang mô thức thể xác rồi?

“Anh muốn ‘làm’...”

“Làm? Làm cái gì chứ? Em, em hôm nay phải thi...”

“Yêu.” Không phải là lấy âm bổ dương, không phải là điều hòa âm dương, không phải là mây mưa, chỉ là một tờ đơn giản này sao.

Anh muốn yêu...

Cùng cô.

Bây giờ, ngay lập tức.

“Ý... trên... trên... trên sô pha? Mm...”

“Em cùng anh chứ?”

“... Vâng...”

Cô đầu hàng, hoàn toàn đầu hàng, mềm yếu dính lên người anh. Kiên cữ, cái thứ việc không có tiền đồ này, tìm người khác mà làm đi nhé.

Chữ “vâng” của cô vừa bay ra khỏi miệng, liền bị anh tiêu diệt sạch sẽ, ăn tận vào trong cái miệng đẹp đẽ. Hơi rượu còn đọng lại chậm chậm phủ đến, sau đó cô cảm thấy trong hơi thở kia rõ ràng là hương vị của rượu nho, không biết là loại rượu nho sản xuất năm nào.

Anh rõ ràng không chút thoải mái, cũng không có thời gian để thảo luận vấn đề tao nhã là rượu nho sản xuất năm nào, vội vã cởi chiếc áo sơ mi trên người một cách khó khăn. Tay trái còn lại, anh vẫn giữ chặt lấy cổ cô, dường như sợ cô hối hận, nhòm vội người khỏi sô pha mà chạy đi mất. Cô nâng tay hướng về phía anh, tốt bụng muốn giúp anh một chút, nhưng lại thấy anh nheo nheo mắt. Anh mắt có phần hoảng hốt, anh phủ người xuống, đôi môi trực tiếp đặt lên cổ cô, bắt đầu di chuyển, lưu lại những vết dấu tấy. Cô vội vàng thở gấp, sau đó lại thấy tiếng hai chiếc khuy áo bị rơi xuống đất, lúc này cô mới sực tỉnh, thì ra động tác giờ tay ra của cô đã bị anh hiểu thành tín hiệu phát tình “rất mong muốn”. Thế là, áo sơ mi của anh cũng bị bung ra hết.

Đối với người một giọt rượu cũng không động vào như anh mà nói, động tác phủ người vừa rồi dường như khiến anh có chút choáng v. Anh quỳ trên sô pha, một nửa trang phục đã tháo tung, còn treo lại trên người, khiến cho cô nhìn mà nuốt nước bọt ừng ực. Anh lại vờ như không để ý, dùng mu bàn tay chà chà lên bờ môi, thở ra một làn hơi ấm nóng mang theo men rượu.

Anh nhìn chăm chú vào cô và đám quần áo đang gập gờn trên người cô.

Cau mày.

Sau đó, muốn gọi là còi cũng được, giăng cũng được, mà xé cũng được, quần áo của cô dưới những động tác khoa chân múa tay của anh, đã bị ném xuống đất. Cô vẫn muốn kháng nghị một chút, vì sao trong khi toàn thân cô đã bị anh xử lý khiến cho trống trơn thế này, còn anh thì mới chỉ để hở có nửa phần trang phục, chỉ lộ ra một vòm ngực trắng như ngọc cho cô nhìn. Mức độ hở hang của anh rõ ràng chưa đủ. Cô đang muốn khua khoắng chân tay, lột trần anh ra sạch sẽ, lại bị anh ép lên chiếc ghế sofa mềm mại một lần nữa. Anh nâng lưng cô lên, cắn giữ bả vai cô, thẳng người tiến vào cô, nghiêng mặt nhìn biểu hiện cần mẫn chịu đựng của cô, dựng cô dậy khỏi sofa, lại khiến cho cơ thể cô thả tuột lên người anh.

Tiếng rên rỉ kìm nén của cô thoát ra, lộn vồn bên tai anh. Tiếng rên rỉ kia không thể coi là âm thanh, cái thứ ồn ào bên tai đó, khiến anh phải quay mặt lại, cọ cọ vào cái miệng đang rất vất vả của cô. Cánh tay giữ trên cổ anh bởi vì nụ hôn mới tới mà càng tóm chặt hơn. Tiếng rên rỉ kia bị vỡ vụn, bay vào tai anh, khiến cho động tác của anh mỗi lúc một sâu hơn. Tiếng rên rỉ lại càng lớn hơn, cô không thể không thấp người xuống, cắn lấy cái bả vai trắng như ngọc của anh.

Tay của anh lại lần nữa giữ chặt lấy gáy cô, không cho cô được tự do hành động. Dung túng cho mấy chiếc răng nhỏ trắng đang cắm sâu trên bả vai, anh chỉ quay môi lại, đùa nghịch vành tai cô, phát ra mấy tiếng “hử” buồn bã không rõ ý nghĩa. Động tác nhỏ nhặt này, không ngờ lại khiến tiếng rên rỉ của cô biến thành tiếng khóc. Cuối cùng, chỉ còn lại rất nhiều những sợi lông mềm mượt dính trên người anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Ngoại truyện 9

Khi Hạ Thiên Lưu đầu đau như búa bổ, tỉnh dậy khỏi sofa, phát hiện ra trên người mình chỉ đắp một chiếc chăn, áo sơ mi hào phóng phanh rộng ra như váy, xung quanh quần áo bị vứt thành một đống bừa bộn, chiếc sofa bị chà đạp không thương tiếc, có chút biến dạng. Trước tất cả chứng tích còn sót lại, đang chinh phục trước mặt, anh khẳng định được việc vừa xảy ra, nhưng cái người cùng “làm” với anh kia, sao lại không cánh mà bay rồi.

Giống như bình thường, khi vừa tỉnh ngủ, anh sẽ mất rất lâu mới có thể tỉnh táo lại. Bây giờ cũng thế, anh ngồi trên sofa ngẫm ra một hồi lâu, lúc này mới khẳng định được, mình chắc chắn là bị người con gái vừa mới “làm xong” vứt bỏ rồi. Chiếc áo sơ mi sau khi ướt sũng mồ hôi lại được gió hong khô, nhăn nhúm lại, đáng thương treo trên người, anh ngồi dậy đi vào phòng tắm. Dấu vết để lại cho thấy phòng tắm rõ ràng đã bị dùng qua. Mấy sợi tóc không dài, không ngắn của cô không chui được vào đường thoát nước, còn sót lại trên sàn, lại lần nữa nhắc nhở anh, anh thực sự đã bị vứt bỏ rồi.

“Anh đoán xem cô ấy có chia tay với anh không? Dù gì, sống với anh chắc chắn rất vô vị.”

Câu nói chối tai của Huỳnh Nhất Nhị khiến anh cau mày lại, cũng là câu nói này đã khiến anh phải điều chỉnh thời gian biểu. Chỉ cần không đụng mặt anh, cô sẽ không có cơ hội để nói với anh, anh và ngọn núi kia đều vô vị, khiến cô không muốn chịu đựng nữa.

Anh rõ ràng không phân biệt được, cô chính xác là ghét bỏ anh, hay là ghét bỏ cuộc sống của anh, càng không biết, rốt cục thì cô tức giận cái gì. Anh thực sự rất ghét cái khẩu khí của đám người trong thế giới của cô, mấy kiểu câu như “không hợp được, đừng nên miễn cưỡng, hãy duy trì khoảng cách”, thật là vô văn.

Mọi thứ cảm giác khi mới tỉnh dậy của anh đột nhiên biến mất trong thoáng chốc, anh đang muốn mở vòi nước, thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại truyền đến từ phòng khách. Tiếng chuông điện thoại bàn này dường như chưa từng vang lên làm phiền đến sự yên tĩnh của anh. Anh mím môi, ra khỏi phòng tắm, nhận điện thoại. Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói hoàn toàn xa lạ.

“A lô! Xin hỏi, có phải Hồ Bất Động không ạ?”

Anh im lặng một lát, suy xét cái giọng đàn ông xa lạ này, nhướn mày lên, “Ài?”.

“À, là thế này, tôi là chủ nhiệm lớp của bạn Hồ.”

“Chủ nhiệm lớp?” Là thứ gì, chưa từng nghe qua.

“Đúng rồi, tôi họ Phù, anh có thể gọi tôi là thầy giáo Phù.”

Anh không có hứng thú gọi bất kì người nào là thầy giáo.

“... À...” Đối phương dường như cảm thấy có chút lạnh nhạt, không thể không hỏi lại: “Xin hỏi bố của bạn Hồ có nhà không?”.

“Không có!”

“À, xin hỏi khi nào ông ấy về nhà vậy?”

“Không biết!” Ai có hứng thú đi quán cái thứ kia khi nào về nhà chứ.

“Thế này nhé, bạn Hồ còn có phụ huynh nào khác không?”

“Phụ huynh?”

“Đúng rồi, không có phụ huynh nào khác của bạn Hồ ở nhà sao?”

“Là tôi!”

“À? Anh... anh là...”

“Ừ”

“Nghe, nghe giọng nói dường như rất... rất trẻ, xin hỏi anh là như thế nào với bạn Hồ vậy?”

“Sự thúc của cô ấy.”

“Sự thúc? Ồ, vậy cũng được, cũng được.”

“...”

“Vâng, chuyện là thế này, tối nay mời anh bắt buộc phải có mặt tại buổi họp phụ huynh cuối kì.”

“Họp phụ huynh?” Hoàn toàn chưa từng nghe qua cụm từ này.

“Thực ra sau mỗi học kì, chúng tôi đều phải tổ chức buổi họp phụ huynh này. Nhưng mà, phụ huynh của bạn Hồ chưa từng tham gia. Mấy lần họp phụ huynh cũng đều là bạn ấy một mình đến, chúng tôi rất lo lắng cho tiền đồ của bạn Hồ. Hơn nữa, bài thi của bạn ấy... á, cái này tạm thời không nói được. Lần này, vô cùng hy vọng anh có thể đến nói chuyện một chút về vấn đề tâm tư, chí hướng cùng người sư tôn này... còn về vấn đề sức khỏe, tâm lý, sau này về nhà, anh cũng nên chịu khó chỉ bảo bạn ấy một chút.”

“... Mấy giờ?”

“Bảy rưỡi tối, tại phòng học của bạn Hồ, chúng tôi sẽ đem thành tích của học sinh đưa cho các phụ huynh xem. Học sinh bây giờ rất phức tạp, nếu như không thể này, chúng ta căn bản sẽ không...”

“Cạch, xoạch... tút...”

“...? Tôi... tôi còn chưa nói xong mà!”

“Cạch, tách!”

Cửa phòng học bị Hồ Bất Động kéo mạnh ra, cô thờ hồng hộc, lau mồ hôi ướt đầm trên trán, phát hiện giám thị đang dùng ánh mắt vô cùng không thoải mái. Ánh mắt cô lướt qua đám học sinh trong phòng đang chăm chú nhìn về phía cửa. Đặc biệt là mấy đứa đang chuyền giấy cho nhau, bị cô xông vào bất ngờ khiến cho giật thót tim vội vàng nhét luôn vào mồm rồi nuốt xuống bụng, bộ mặt vừa đau khổ vừa phẫn nộ, khinh bỉ nhìn cô.

Cô cười khan một tiếng, bực bội cất bước đi về phía chỗ ngồi của mình. Vừa đặt mông xuống ghế thờ phào một cái, đang định viết đáp án lên bài thi, liền cảm thấy bạn học A bên cạnh cứ nhìn chòng chọc vào cổ mình, ánh mắt cực kì mờ ám.

Cô hồ nghi sờ sờ cổ mình, không hiểu chuyện gì.

Bạn học A tốt bụng, vươn cổ đến gần bả vai với cô một câu: “Cổ”.

“Cái gì vậy?”

“Vết hôn!”

“Ý!” Cô hoảng loạn, làm rơi cây bút trong tay xuống đất. Chẳng trách trên xe bus cô bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy. Sao mấy vết dấu tây này lại lâu mờ đi như vậy chứ.

Một tay cô che cổ, một tay khom người nhặt chiếc bút lên, lại thấy bạn học A thêm vào một câu kinh khủng hơn: “Trên ngực cũng có?”.

“Xuy!” Xùy xong một tiếng, cô vội vàng dựng thẳng cổ áo, che đi gò cụt nhỏ trên ngực mình, sợ hãi nhìn bạn học A, lại thấy cô ta lắc lắc đầu, dùng ánh mắt “cậu hết thuốc chữa” nhìn cô, chán nản vứt ra hai chữ: “Cầm thú!”.

“...”

Cô thực sự rất muốn phản bác, nhưng tự biết mình đuối lý. Cũng vì cái loại việc kia, nên cô mới đi thi muộn như vậy. Có nói thế nào, cũng đều là giống

người rất thích xác thịt mới làm ra được cái loại việc đó. Haizzz, bây giờ cô chỉ có thể ngâm đắng nuốt cay, tay trái ôm lấy cổ, tay còn lại bắt đầu viết đáp án lên bài thi mà thôi.

Trong suốt hai giờ thi, cô duy trì cái tư thế không tự nhiên này. Cho đến khi chuông hết giờ vang lên, tay của cô đã tê dại không còn cảm giác. Cô che cổ đứng dậy, vớ lấy túi xách của mình, định chạy ngay vào nhà vệ sinh thì lại bị bạn học A kéo lại.

“Bất Động, tôi nay họp phụ huynh, cậu có đến không?”

Cô che cổ, chớp chớp mắt: “Minh đến làm gì, bố mình không có nhà mà. Haizzz, lão Phù cũng quen rồi, không có chuyện gì thì ông ấy sẽ chẳng dỗi hoi phát huy lòng yêu giáo dục đâu. Mà có lần nào ông ấy tìm được bố mình đâu chứ”.

“Cậu thì tốt rồi, không phải lo lão Phù lắm chuyện nhiều lời nói thế nọ thế kia với phụ huynh của mình, về nhà cũng sẽ chẳng bị giáo huấn.” Bạn học A tiếp tục thờ dài, Cậu còn không đi xử lý vết dẫu tây trên cổ đi, che cổ như vậy đứng ở đây thật là chướng mắt”.

“... Chẳng phải chính cậu giữ mình lại sao.” Cô lẩm bẩm một câu, lập tức chạy vào nhà vệ sinh nữ, lấy băng urgo ra, soi vào gương dán linh tinh. Sau khi bị mấy cô gái khóa dưới chỉ chỉ trỏ trỏ một hồi, cô ngẩng cao cái cổ có cả nghìn vết sẹo đi ra cổng trường.

“Cổ em bị tay của tiên nhân ngược đãi sao?” Tiếng của Huỳnh Nhất Nhị từ bên cạnh cô truyền đến, anh nghịch ngợm, vỗ vào đầu cô: “Thi thế nào?”.

“Dù gì cũng sẽ không đội sổ.” Cô chẳng vui vẻ gì, lườm anh một cái, rõ ràng vẫn còn ghi nhớ trong lòng, chuyện khiêu vũ lần trước, anh đã cố ý dùng lời lẽ châm chọc cô.

“Muốn đội sổ ở lớp em, cũng không phải chuyện người thường có thể làm được.” Huỳnh Nhất Nhị cười cười, lớp của cô và Trác Duy Mặc là lớp nổi tiếng không có điểm thấp nhất trường, cái tên nào đứng cuối cùng cũng sẽ khó tìm như “hoa rơi nhà ai” vậy, còn phải qua một cuộc cạnh tranh thâm khốc thì mới xác định được. “Thi xong hết rồi, định đi đâu xa hơi?”

“Buổi tối em còn phải tới lớp, có họp phụ huynh.”

“Vẫn còn sớm lắm.” Anh giơ đồng hồ đeo tay lên nhìn, cười một cái: “Dù gì, bây giờ em về nhà, trong nhà cũng sẽ không gặp một người. Hay là... đi hẹn hò cùng anh nhé?”.

“Bọn anh thông đồng với nhau đúng không?” Còn muốn kéo cô vào làm cái gì? Cô đã nhìn thấu rồi, cái người gọi là thanh mai trúc mã này, đã hoàn toàn trở thành người cùng phái với sư thúc rồi. Chính xác là anh đang thông đồng với sư thúc để trêu đùa cô. Anh cố tình làm cho thói quen xấu của cô hoàn toàn không vì đã trở thành “bạn nữ giới” của anh mà sửa đổi, trái lại, càng ngày càng khiến cho nó trở nên tồi tệ hơn. Sắc đẹp của bọn đàn ông quả nhiên là thứ hại người.

“Thông đồng? Em là nói anh cùng Hạ Thiên Lưu thông đồng ư?”

“Nếu không thì ai vào đây!”

“À, em cảm thấy giao tình của anh và anh ta tốt đến vậy sao, có thể tốt đến mức bí mật thông đồng với nhau sao? Hôm qua, anh còn chuốc rượu cho anh ta đó. Thật không ngờ anh ta thực sự không thể uống, chỉ mấy ngụm rượu vang thôi, đã say đến mức nói hết lời thật lòng. Từu lượng của anh ta thật đúng là!”

“Anh ấy đã nói gì?” Uống rượu xong, nói thật lòng? Cô cho rằng những câu nói cụt lùn của anh, cô vừa mới nghe đã thấy rất run rẩy rồi, thế mà vẫn còn có những câu nói cô chưa từng được nghe.

“Muốn biết?” Anh nhướn mày lên, cố ý vờ vịt gì chứ, anh không nói thì cô cũng rõ mà.

“Vậy...”, anh giơ ngón tay cái chỉ về phía cổng trường.

“... Em có thể cùng anh ra ngoài đi dạo.” Chỉ là đi bộ loang quanh đây thôi mà, có gì là quá đáng đâu, phụ nữ hiện đại có thể vô tư làm những chuyện này mà.

Anh cười tỏ vẻ hài lòng, nhưng lại như vừa nhớ ra điều gì: “Em có mang theo thẻ không?”.

“Thẻ gì?”

“Đương nhiên là thẻ ngân hàng.”

“...”

Cô còn cho rằng, anh còn chút tình cảm với mình. Thì ra nói tới nói lui cả nửa ngày, anh vẫn là đến để bàn chuyện làm ăn, lại còn đặc biệt đòi cô “bao” anh nữa chứ.

“Đi thôi, anh có một chỗ, hôm nay nhất định phải đưa em đi”

“...” Có nói lằng mạn hơn nữa, cô cũng chẳng hào hứng chút nào đâu, dù gì, có đi đến đâu, vẫn chẳng phải là cô phải trả tiền sao.

“Còn nữa, cứ coi như đối với chuyện của anh ta, em cực kì có hứng thú đi nữa, thì ở trước mặt anh, cũng cố gắng che giấu chút đi? Được không hả?”

“...” Có nói ngọt ngào hơn nữa, cô cũng sẽ không tin, anh căn bản là đang trong trạng thái phục vụ, lời nói của anh đều là giả dối, không có câu nào là thật cả.

Xi!

Kết quả, Huỳnh Nhất Nhị đưa cô đến một nơi chẳng lẽ mạn chút nào so với những lời anh nói, đã không có không khí, thêm vào đó lại chẳng có ý nghĩa gì. Cô Hồ nghi nhìn anh kéo cô vào trong toà nhà. Không phải quán cà phê, cũng không phải quán kem, càng không phải là “HOTEL”, mà là...

“Đi vào đi!”

Huỳnh Nhất Nhị đứng ngoài cửa một cửa hàng, cứ đẩy đẩy phía sau lưng cô.

“Anh đưa em đến đây làm gì?” Cô thực sự không cảm thấy sự tồn tại của mình và cửa hàng này có bất kì quan hệ gì với nhau.

“Nhận sự ủy thác của người ta” Anh cười, rút một điếu thuốc ra, đặt lên môi, “Chủ của chỗ này là bạn anh, rất thân, em tự mình vào đi, anh không muốn đi cùng”.

“Nhưng mà em...” Cô biết rất rõ về đám bạn bè vớ vẩn của anh, trái một thằng, phải một thằng, ngành nghề nào cũng đều có cả. Nhưng mà, dẫn cô đi gặp bạn anh, anh lại không vào cùng, anh đang có ý gì chứ? Muốn giới thiệu đối tượng cho cô hay sao?

“Ồ đây cầm hút thuốc, anh ra ngoài hút một điếu, xong việc thì ra cửa tìm anh.”

Nói xong, anh phẩy phẩy tay, xỏ ngón tay vào túi quần bỏ rồi thông thả đi mất, vứt cô lại một mình, đứng ngầy ra như trời trồng trước cửa hàng, mở mắt nhìn tám biển giới thiệu.

Cửa hàng máy tính XXX.

Cô cau mày lại, bước nhanh vào bên trong, chỉ nhìn thấy chủ cửa hàng đang ngồi nghe điện thoại trong quầy. Thấy cô đi vào, người đó chỉ cười một cái, ra hiệu cho cô ngồi tự nhiên. Cô gật gật đầu, cũng không muốn làm phiền người ta nói chuyện, tìm một cái ghế tự mình ngồi xuống, nhìn những chiếc máy tính được bày ở xung quanh. Nào là màn hình tinh thể lỏng, nào là máy laptop, còn có cả webcam với nhiều hình thù độc đáo.

“Ừ, cô ấy đến rồi, được, được.”

Chủ quán nói với cái điện thoại, khiến cô thực sự hơi ngạc nhiên một chút, làm gì vậy, bán người giữa ban ngày à?

Chủ quán tắt máy, tươi cười đi về phía cô, khiến cô giật giật khóe miệng, đứng dậy muốn bỏ đi. Ông ta liền gọi cô lại: “Tiểu thư, đồ của cô vẫn chưa cầm mà”.

Cô đứng sững người, cố cân nhắc xem có nên quay lại hay không. Tình huống này thật là quái dị, dường như cô rất giống một chú cừ non vừa sa vào miệng sói, chuyện này trên ti vi đã chiếu rất nhiều. Lần này, hễ quay đầu lại chắc chắn sẽ có chuyện không tốt. Ví dụ như cô sẽ bị đánh ngất ngay tại hiện trường, hoặc là bị loại thuốc mê nào đó làm cho mất hết ý thức...

“Cô xem xem, kiểu dáng này có được không, nếu như chức năng của máy vẫn chưa đủ, tôi có thể trả lại xưởng sản xuất, bảo họ thêm vào những chức năng mà cô yêu cầu.

“...” Kiểu dáng gì chứ? Nghe có vẻ rất khiêu dâm.

“Màu hồng phấn, đúng rồi! Vốn dĩ kiểu dáng này không có màu hồng phấn, nhưng mà bạn của cô nói, nhất định phải là màu hồng phấn, cho nên tôi đã đặc biệt đặt nhà máy làm”

“...” Đến màu hồng phấn cũng nhắc tới một cách khiêu dâm như vậy?

“Kiểu dáng của chiếc máy này rất mới, chức năng có lẽ đã rất đầy đủ rồi, dung lượng bộ nhớ cũng rất lớn. Còn có cả mic và camera kèm theo nữa. Những chức năng chưa giới thiệu ra thị trường cũng được cài đặt cho nó rồi. Cô đến trung tâm Internet đăng kí là có thể lên mạng bất kì chỗ nào.”

“...”

“Còn hệ điều hành, tôi đã chỉnh hết rồi, không khó sử dụng lắm đâu. Những phần mềm đơn giản thường dùng, tôi cũng đã giúp cô cài đặt rồi, cô xem xem, có còn cần gì nữa không, tôi sẽ thêm vào giúp cô.”

“...”

Cô cẩn trọng quay đầu lại, cố gắng nhìn, di chuyển từng chút một, không rõ sau lưng mình là quái vật gì đang khua môi múa mép. Cho đến khi xác định được, thứ được bày trên quầy kia không phải là loại vũ khí tối tân, không phải là thuốc mê, không phải là quái vật, càng không phải là đồ chơi khiêu dâm gì. Trước mắt cô chỉ là một chiếc laptop màu hồng phấn, ngay đến mỗi bộ phận thiết kế kèm theo cũng là màu hồng phấn mà cô thích.

“Em thích màu gì?”

“Hả?”

“Màu sắc.”

“Hồng... màu hồng phấn.”

“Hồng phấn? Biết rồi.”

Anh biết rồi? Cô hoàn toàn không hiểu lúc đó anh muốn hỏi cái gì. Cô ngốc nghếch nói xong đáp án, rồi liền quên luôn cái câu hỏi nhỏ xíu không đủ để thành vấn đề này. Cũng giống như cô luôn cho rằng anh không hề biết cô buồn chán nhiều thế nào vậy. Đây là cái có để cô giận dữ, cô đã nghĩ rằng, những gì cô muốn, những gì cô thích, anh hoàn toàn không chút quan tâm.

Lần đầu tiên lên núi, sau khi cảm giác tươi mới bị tiêu tan hết, cô chỉ có thể ngồi bên cạnh ngăn ngo, thần thờ, còn anh lại chẳng có bất kì phản ứng gì cả. Cô thực sự không hiểu, anh làm thế nào để có thể sống như thế hết ngày này qua ngày khác. Cô không thích loại cảm giác này, cũng không có cái khả năng tiếp tục duy trì nó. Cô ghét việc khi xuống núi, bạn học nói gì cô cũng không hiểu, không biết phải tiếp tục nói chuyện như thế nào. Cô ghét việc bị cách li với thế giới, ghét việc phải sống cuộc sống khác biệt hoàn toàn cùng với mấy người trên núi kia.

Lần thứ hai lên núi, cô đã ôm theo một đồng tiểu thuyết ngôn tình, nặng đến mức cô lên đến lưng chừng núi thì mệt quá, không leo tiếp được nữa, cuối cùng vẫn là anh giúp cô đeo cái giỏ đựng sách lên trên núi. Nhưng chỉ mấy ngày sau, cô đã xem hết sạch, sau đó cô lại bắt đầu ngày ra, chống cằm ngồi chơi với kiến.

“Hai người ở cùng nhau, thói quen sống, bối cảnh sống hoàn toàn không giống nhau, căn bản không có kết quả, đơn giản là giày vò nhau mà thôi, sớm chia tay sẽ sớm được siêu sinh.”

Lời nói của bạn học A cứ lờn vờn trong đầu cô. Cô đã từng cân nhắc đến đổi sách nếu không hợp thì chia tay. Ngọn núi đó, cô không muốn lên, anh không chịu xuống. Cứ vừa bước vào ngõ cụt, cô đã liền ngồi xuống ôm đầu, không dám nhìn về phía trước. Đây chính là thói quen xấu của cô.

“Không được đi, anh sẽ sửa.”

“Anh vô vị, anh sửa.”

Sao cô lại đem câu nói này của anh mà coi như câu nói ngọt ngào, rủ rì của người đàn ông khi ở trên giường chứ. Anh đã sửa rồi, sửa rất nhiều. Rõ ràng anh biết, việc suốt ngày loay quanh luẩn quẩn một chỗ khiến cho cô buồn chán đến thế nào. Nhưng vì anh hoàn toàn không hiểu về cái thứ đồ điện tử xa lạ chẳng có chút dính líu gì đến cuộc sống của mình, cho nên, anh đã nhờ người khác. Anh từ trước đến nay đều cảm thấy mình xuất hiện trước mặt cô chỉ như một làn gió, vì vậy, anh đã cố gắng đánh cược tiền để mua thứ đồ chơi dờ hơi này cho cô.

Còn có bao nhiêu chuyện, anh đang nghĩ cho cô, nhưng cô lại không biết. Số lượng những lo âu của anh, cô không chắc chắn, chỉ biết nó đang tích lũy mỗi ngày lại nhiều hơn. Trái tim của cô cứ phải vất vả như vậy làm gì, cô đang nghi ngờ cái gì? Cô đang nghi ngờ những thứ linh tinh vớ vẩn gì chứ? Chỉ vì mấy câu nói của người bên cạnh, chỉ vì mấy cuốn tạp chí hoàn toàn không đáng xem, cô lại ở đây mà giận dữ anh. Thật khó coi! Thực sự rất khó coi...

Ánh mắt lạnh lùng của anh vút lại cho cô rõ ràng muốn nhắc nhở, muốn cô đừng có nghĩ quá nhiều.

Anh tiện tay vút quần áo lên người cô, thực sự là sợ cô bị lạnh.

Anh nhận điện thoại rồi đi làm luôn, là vì muốn mua cho cô cái thứ đồ này, để cô không còn bị buồn chán, để cô có thể liên lạc với người khác bất cứ lúc nào, để cô không bị cách biệt với thế giới, cũng không cần một muốn chết khi phải tha một đồng sách lên núi.

“Có hài lòng không?”

Giọng nói của ông chủ xen vào, làm gián đoạn dòng suy nghĩ của cô. Cô chỉ ngây người nhìn chiếc máy tính trước mặt, cố kìm nén cái cảm giác chua xót đang trào lên trong mũi. Càng lúc càng không thể kiềm chế, cô phát ra mấy tiếng “khịt khịt” loạn nhịp.

“Hài lòng là được rồi! Ổ cứng của chiếc máy này rất lớn, cô muốn lưu phim truyền hình, hoạt hình, truyện tranh, tiểu thuyết gì đều không thành vấn đề. Bạn của cô hình như không hiểu về máy tính lắm, có đến đây cùng Nhất Nhị mấy lần. Mỗi lần hỏi cậu ta phải cài đặt gì, cậu ta đều nhăn mặt lại, hoàn toàn không hiểu gì nhìn tôi. Cậu ta chỉ nói, cài đặt thứ gì đó có thể khiến cô bớt buồn chán là được. Cứ như thể cậu ta chưa dùng máy tính bao giờ vậy. Thời buổi này làm gì có thanh niên nào chưa từng dùng qua máy tính cơ chứ. Đúng không? He he.”

“...”

Anh chưa từng dùng qua máy tính, có lẽ cả đời này cũng sẽ không có hứng thú dùng lại mua cho cô cái thứ đồ mà cả đời anh cũng sẽ không động vào.

Bối cảnh không giống nhau thì sao chứ? Thói quen sống không giống nhau thì sao chứ? Những chuyện căn bản không quan trọng đó sao lại có thể khiến cô dằn vặt như vậy? Rốt cuộc là cô đang làm cái gì chứ?

Móc thẻ ngân hàng ra, quẹt mạnh xuống, cô không biết trong chiếc thẻ kia, vì sự lao động cần mẫn của anh nên đã lại có thêm mấy con số đáng sợ. Đó

cũng là lần đầu tiên cô chẳng quan tâm đến giá tiền của món đồ mình thích, ôm chiếc máy được bọc cẩn thận chạy ra bên ngoài.

Khi Huỳnh Nhất Nhị hút đến điều thuốc thứ tư, cô ôm máy tính chạy đến, đôi mắt đỏ hoe.

“Biết ngay em sẽ biến thành thế này mà.” Anh trêu chọc, chẳng chút bất ngờ với bộ dạng của cô.

“Em đang cố kìm nén đây, anh đừng có dụ em rơi nước mắt nữa.”

“Được, kể một câu chuyện cười cho em nghe nhé.” Anh nhếch môi lên.

“Anh ta đã bị bà chủ ức hiếp rất thảm. Bởi vì làm việc bán thời gian, cho nên, phần lớn số tiền anh ta kiếm được đều rơi vào túi bà chủ. Anh ta đã kiếm tiền rất vất vả, còn sợ là không kịp mua quà cho em trước lúc tính khí của em bộc phát, chỉ vào mũi anh ta mà nói muốn chia tay với anh ta.”

“... Anh... anh cố ý, anh cố tình!” Cô không thể tin được, lấy tay bịt miệng, không né tránh những lời châm chọc của anh, nước mắt bắt đầu rơi lã chã.

Anh nhìn cô khóc đến là khó chịu, nhướn nhướn mày lên, tiếp tục quở trách: “Là anh cố ý đấy, thì sao nào? Có bản lĩnh thì cố nhịn đi, đừng khóc trước mặt anh nữa. Có kẻ nào đó chẳng biết phải trái, đã cầm một cuốn tạp chí đến hỏi anh, đàn ông có phải là đều thích thân thể hơn không. Còn nói anh ta rất là cảm thú, cả bốn điều này đều đúng. Cái kẻ đó chẳng phải là em sao?”

“...” Cô cố hít thở thật sâu, run rẩy trừng mắt nhìn anh.

“Sau đó, người nào đó bắt đầu ghét bỏ anh ta, không biết suy trước nghĩ sau, lại cùng anh đi bắt gian, cố tình tỏ ra với anh ta là chia tay cũng chẳng vấn đề gì, cố tình tỏ ra rằng mình đã chán ghét sự vô vị của anh ta, chán ghét cả những người thân vô vị của anh ta nữa.”

“...”

“Em biết bản thân mình xấu như thế nào không?”

“...”

“Xấu đến mức, đến anh cũng chẳng thể tiếp tục nhìn em được nữa.” Anh cảm thấy rất tự hào vì tinh thần chính nghĩa hiếm khi bộc lộ của bản thân mình. Anh không thể không thừa nhận, cái kiểu sùng ái độc đáo như của Hạ Thiên Lư, cả đời anh có lẽ cũng không học được.

“Em muốn đến câu lạc bộ” Ngay bây giờ nếu cô không tìm thấy anh, cô sẽ hối hận, dẫn vật đến vỡ mạch máu mắt.

“Hôm nay bà chủ không đến, cũng không biết anh ta đi tiếp vị khách nào, ở đâu rồi.” Anh cười cười, cầm điện thoại bấm số liên lạc của bà chủ rồi áp vào tai cô.

Bà chủ câu lạc bộ không đợi cô mở miệng, đã nói một tràng dài: “Tiểu tử thôi, gọi điện thoại cho lão nương làm gì? Lão nương đang phải đi họp phụ huynh cho cái kẻ bất hiếu nào đó. Thiên Lư cũng phải đi họp phụ huynh cho con nhà đầu thối kia rồi. Bên câu lạc bộ không có người, cậu lập tức qua đó chăm nom giúp lão nương đi, như vậy nhé. Tut...”

“...”

“Bà chủ nói gì vậy?” Anh nhìn cô đang há hốc miệng toàn thân ngậy đại, hỏi một câu.

“... Hix! Anh ấy đi họp phụ huynh cho em!!!”

“Ai? Hạ Thiên Lư?”

“Đúng vậy!”

“... Thứ bậc nhà em còn rắc rối hơn cả nhà anh đấy.”

“Bây giờ không phải lúc để tranh cãi xem thứ bậc nhà ai rắc rối hơn. Em phải quay lại trường. Lập tức, ngay bây giờ, NOW!!! Tuyệt đối không thể để anh ấy vào trường, thật tàn khốc quá, bài thi của em, cái tập bài thi đó của em!!!”

“Thành tích của em rất mất mặt sao?”

“Chuyện này so với thành tích, còn mất mặt hơn cả triệu lần!”

“... Mặt của em đúng là thứ không đáng một xu.”

Nhưng mà, việc bị mất mặt cũng như cốc nước đổ đi vậy. Nước đổ đi rồi thì khó mà thu lại được. Thế là khi Hồ Bất Động ôm cái máy tính chạy đến cửa lớp, nhìn thấy sư thúc nhà mình đang thư thái tự nhiên, ngồi giữa một đám phụ huynh trong phòng học, cảm giác khó xử của cô đơn giản là không cách nào có thể hình dung bằng ngôn ngữ được. Anh làm sao có thể ngồi ở cái vị trí kia, mặt không đổi sắc nghe bài giảng của thầy giáo? Anh không nhìn thấy ánh mắt tò mò chú ý của tất cả các vị cha mẹ khác đang ngồi quanh anh sao? Làm gì có vị sư thúc nào hai mươi tuổi, đến họp phụ huynh cho đứa cháu hai mươi tuổi chứ, lại còn họp ngay khi bọn họ vừa mới mưa với nhau xong?

“Bất Động, hóa ra mỹ nam kia là phụ huynh của cậu?” Bạn học A giữ lấy cổ áo cô, rất bất mãn với thái độ có ơn không đáp của cô.

“Coi... coi như vậy cũng được.” Coi như phụ huynh mà cũng được sao, làm gì có vị phụ huynh nào đem cô ấn lên sô pha, rồi làm thế này thế kia với cô chứ.

“Bất Động, anh ta có bạn gái chưa! Mình cảm thấy trái tim thất tình của mình lại được hồi sinh rồi! Người đàn ông xinh đẹp quá! Tinh xảo đẹp đẽ đến mức chẳng còn lời nào để nói nữa!” Bạn học mới thất tình lúc trước quỳ xuống bên cạnh cô.

“Anh... anh... anh ấy có bạn gái rồi! Tuy bạn gái anh ấy có chút thiếu sót, ngoài ra còn được voi đòi tiên, không được đạo mạo trang nghiêm, đầu hoẵng mắt chuột, vô tâm vô tính, nhưng người ta đã được chọn rồi!”

“Á? Chính là cái cô gái mình và cậu gặp ở quán nước hôm trước sao? Cô ấy không giống như những hình dung xấu xí cậu vừa miêu tả, trông rất là xinh, thần hình cũng OK, rất dịu dàng. Sao cậu lại miêu tả người ta giống như... chính cậu thế chứ.” Cô bạn học A lên tiếng.

“...” Hóa ra hình ảnh của cô rất là “đi vào lòng người”.

“Làm sao thế được, Bất Động là hậu bối của anh ấy mà, hai người bọn họ ở cùng nhau, vậy chẳng phải là loạn luân sao!” Cô bạn gái thất tình cười bắt chuyện nói.

Thật ngại quá đi mất, bọn họ chính xác là đang loạn luân mà, hơn nữa, còn loạn đến mức khá là sâu.

“Này! Bất Động, bình thường mình có đối xử tốt với cậu không?” Bạn học A ấn vai cô, “Chuyện tình cảm của cậu với người đàn ông xấu kia, cũng may là có mình giúp cậu chỉ ra chỗ mù quáng, đúng không?”

“...” Không nhắc đến chuyện này, cô còn chưa muốn đánh cô ta, cô ta lại dám tự mình nhắc đến!

“Cậu làm gì mà nhìn mình phần nộ như vậy? Mình thương lượng một chút nhé. Khi nào họp phụ huynh xong, cậu hãy đưa phụ huynh của cậu tới đây, để chúng mình rút ngắn khoảng cách, tận hưởng một chút nhé.”

“... Các cậu coi anh ấy là vật triển lãm à!” Chỉ có cô mới được ức hiếp anh thôi! Hừ!

“Vật triển lãm cũng không đẹp như thế, cậu xem cặp mắt kia, cái mũi kia, đôi môi kia, ô, ô, ô, còn cái thần thái kia, cái tư thế kia nữa, hoàn toàn phớt lờ chủ nhiệm lớp ta. Cậu không cảm thấy ở anh ấy còn có cái cảm giác ‘ở chốn phong trần mà không nhiễm phong trần’ sao? Cứ coi như anh ấy đã có bạn gái, cùng với anh ấy nói vài ba câu cũng không được sao?”

“... các cậu làm gì mà hình dung được chính xác khí chất của anh ấy như vậy?” Lừ mắt, dám bình phẩm người đàn ông của cô ngay trước mặt cô. Coi cô là đầu lộn à?

Anh không phải là không thêm đề ý đến thầy chủ nhiệm, anh chỉ là thấy khó chịu trong người, cho nên đang ngủ gật. Anh cũng thật quá không nể mặt chủ nhiệm của cô. Trước mặt nhiều người thế này, quang minh chính đại, ngồi gác chân ngủ gật, trông rất mê hoặc lòng người.

“Những lời nói vớ vẩn, chủ nhiệm đã nói xong rồi. Tiếp theo, ông ấy sẽ là gọi từng học sinh và phụ huynh đến bàn làm việc để nói chuyện riêng.” Bạn học A thuật lại trình tự thông thường của mỗi lần họp phụ huynh. Nhưng mà lần này có thêm tiết mục đặc biệt, là gặp riêng để đặt câu hỏi cho học sinh, ví dụ chính là Hồ Bất Động bên cạnh cô ta, “Chúng mình sẽ ở công trường đợi cậu giải quyết xong lão Phù. Tản ra thôi!”

Cô nhìn chủ nhiệm lớp đang nói mấy câu vớ vẩn, không thể không cứng đầu, đi tới gần chỗ sư thúc nhà cô. Anh nhìn cô không biết là xuất hiện ở bên cạnh mình từ lúc nào, trong tay cầm thứ đồ anh không thể quen thuộc hơn, chỉ mím mím môi, không nói tiếng nào, nắm lấy bàn tay còn lại của cô trong lòng bàn tay mình một cách rất tự nhiên, không để ý đến những tiếng lao xao truyền đến liên tục từ xung quanh, ánh mắt tiếp tục chìm trong trạng thái phiêu du tận đầu đầu.

Cho đến lúc tất cả các phụ huynh khác đều lần lượt về gần hết, chủ nhiệm lớp mới cười nói với Hạ Thiên Lưu:

“Vị này, phụ huynh của Hồ Bất Động, he he, có thể nào mời anh đến trước bàn làm việc của tôi đợi một chút không, tôi phải gặp mặt người xếp cuối số lần này trước, Trác Duy Mặc và phụ huynh của cậu ấy”

“Khốn kiếp, lão Phù, ông đặc biệt nhấn mạnh việc tôi đợi số với anh ta là có ý gì?” Giọng nói của Trác Duy Mặc vô cùng không tho truyền đến từ phía sau, tiếp đó liền bị tiếng của bà chủ câu lạc bộ lấn át.

“Tiểu tử thôi, con lại đợi số nữa rồi!” Nói xong vô cùng có tư thế của phụ huynh, bà ta véo tai đứa con bất hiếu, “Con lại dám ôm một đồng trứng ngỗng về nhà nữa sao? Chỉ cần tùy ý viết lên mấy chữ ABCD thôi mà, ít ra con cũng phải có một vị trí trung bình chứ?”

“Khốn kiếp, ngày đi thi, người bắt bán thiếu gia đi tiếp khách là ai?” Anh tròn mắt, nhìn người mẹ nào đó đang trách oan con trai mình.

“Á? Hôm đó con đi tiếp khách sao?” Bà chủ hoảng hốt vỗ vào đầu, sững sờ nhớ ra cái gì đó, “Đúng, đúng, đúng, trách nhầm con rồi. Thôi thì cũng là vì hạnh phúc của phụ nữ, có bỏ lỡ một lần thì cử cũng không sao”.

“Cái... cái gì?” Chủ nhiệm lớp kinh ngạc, nhìn phương thức giáo dục hoàn toàn bị yêu ma hóa đang chinh phục ở ngay trước mặt mình. Ông không thể

không cất lên mấy lời chính nghĩa: “Phụ huynh của bạn Trác, bà dạy dỗ con mình thế này là không đúng, con trai của bà, cậu ấy không...”

“Nó là con trai của lão nương, lão nương nói được là được! Con trai, rất tốt, vì tiếp khách mà bất chấp tất cả, thứ mẹ muốn chính là tinh thần đạo nghĩa, không chịu chùn bước thế này!”

“Phụ huynh của bạn Trác, bà...”

“Nói đến tiếp khách”, bà chủ câu lạc bộ đưa tay lên nhìn đồng hồ, thôi chết, không thể ở đây dài dòng được rồi, phải nhanh chóng quay lại câu lạc bộ. Tiểu tử thôi, tối nay con còn phải làm việc. Lão nương đang nói chuyện với con, con nhìn người ta ở bên kia tay nắm tay làm gì? Đi thôi!”

“... Hừ!”

“Thầy giáo Phù, đây là danh thiếp của lão nương, à... không là danh thiếp của tôi, nếu như anh có nhu cầu gì, lão nương... à, tôi có thể đặc biệt giảm giá cho anh. Sau này con trai tôi còn phải nhờ và anh chăm sóc nhiều. Lần này thời gian không nhiều, nếu như lần sau thuận tiện, anh có thể đến phòng làm việc tìm tôi. He he, cứ vậy nhé! Tiểu tử thôi, bảo con đừng có nhìn, con nhìn rồi, đi thôi!”

“Lão thái bà, bản thiếu gia cảnh cáo bà, không được kéo tai để nói chuyện!”

Ào một cái, bà chủ câu lạc bộ đã mang Trác Duy Mặc biến mất khỏi phòng học như gió cuốn mây trôi. Trong thoáng chốc, phòng học chỉ còn lại vị chủ nhiệm lớp đang cầm tấm danh thiếp, tay run run, há hốc miệng, giật giật khóe môi. Bên cạnh là tổ hợp hai người học sinh, phụ huynh đang tay trong tay. Trong đó một người còn đang ng gật, người còn lại thì vừa mới bị ánh nhìn của Trác Duy Mặc dọa cho tê dại cả da đầu.

Thầy chủ nhiệm hít sâu mấy cái, xác định mình đã điều hòa xong nhịp thở, lúc này mới cười khan, quay lại nhìn Hạ Thiên Lưu hoàn toàn đang ngoài cuộc: “Vị này, sao lại có một số phụ huynh không giống phụ huynh như thế này nhỉ? Phụ huynh của Hồ Bất Động! Mời ngồi, tôi cần nói chuyện với anh một chút, về vấn đề chỉ hướng của quý sư đệ đây”.

Anh cũng thật không khách khí, kéo ghế đến ngồi, nhưng vẫn nắm lấy tay của “quý sư đệ” xoa xoa. Khóe miệng thầy chủ nhiệm vừa mới bình phục, không tránh được lại tiếp tục lên con cò giật. Ông ta ngại ngùng, chỉ chỉ vào hai cái tay đang gắn chặt khó chia lìa của họ, ra hiệu bảo bọn họ cân nhắc một chút đến cảm nhận của người khác, thả lỏng tay ra cho ông ta dễ nhìn hơn.

Đối với ánh mắt ra hiệu của đối phương, anh vẫn coi như không hiểu, nhìn cô một cái: “Em muốn ngồi không?”. Anh kéo kéo cánh tay cô, ra hiệu cô có thể ngồi trực tiếp lên trên đùi anh. Bởi vì chủ nhiệm lớp của cô thực sự rất dài dòng, anh lo cô sẽ phải đứng một khoảng thời gian dài.

“Ý! Không... không... không, em đứng... đứng... đứng là được rồi.” Mồ hôi lạnh túa ra khắp người.

“Đứng đứng... đứng, cháu của anh vẫn là nên... nên... nên đứng... đứng... đứng thì tốt hơn!” Mắt thầy chủ nhiệm sáng long lanh.

“...” Cô đâu phải là thường xuyên thấy có ghế mà không chịu ngồi chứ. Đâu thể ngồi lên chân anh được, làm gì mà thầy phải lấp bấp như vậy chứ.

“Khụ khụ! Chúng ta nói về vấn đề chính. Là thế này, lần này tôi phải thảo luận với anh về thái độ rất không chú ý giữ gìn và hành vi không tốt của cháu anh.”

“Không chú ý giữ gìn?” Mấy từ nghe rất ngang tai, anh nheo nheo mắt, nhìn cô một cái. Cô gắng sức cắn chặt môi, lắc mạnh đầu. Cô thề, cô tuyệt đối không làm việc gì có lỗi với anh.

“Anh nhìn lên cổ bạn ấy đi, đây chính là chứng cứ. Người ít tuổi thế này, sao có thể làm ra cái việc bại hoại thuần phong mỹ tục như vậy!” Thầy chủ nhiệm chỉ vào vết thương trên cổ cô, có chỗ sau khi bị nỡ lời lạnh thấm ướt, bị băng urgo bong ra, để lộ rất rõ vết môi hồng đáng yêu.

Anh thuận theo ánh nhìn của thầy chủ nhiệm, hướng đến vết môi anh đích thân lưu lại trên cổ cô, ánh mắt từ từ đưa xuống: “Không được sao?”

“Đương nhiên không được!” Thầy chủ nhiệm đập bàn quát, “Con gái nhất định phải biết tự trọng. Không tự trọng, tương lai người bị thiệt sẽ là mình. Hành vi như thế này là không đúng đắn. Anh và người nhà anh nên quản bạn ấy tốt một chút!”

“... Ừ, sau này tôi sẽ chú ý.” Anh nói.

“Đúng rồi, con gái thì nên được gia đình bảo vệ tốt một chút...”

“Không ‘làm’ trên cổ nữa.” Anh nói tiếp câu trên của mình.

“Sao!”

“Anh... anh vừa mới nói gì?” Thầy chủ nhiệm rất không chắc chắn, không biết vừa rồi mình nghe thấy cái việc trái với luân lý gì, chỉ đành mặt dày hỏi lại lần nữa. Hồ Bất Động đứng bên cạnh, lập tức bịt chặt cặp môi mòng của sư thúc nhà mình.

“Anh... anh ấy nói là, sau này sẽ chú ý, sẽ không để em chạy lung tung nữa. He he he he....”

“...” Người bị bịt chặt miệng mơ màng nhìn cô.

“Phù... thì ra là thế” Sợ đến mức toàn thân ướt sũng mồ hôi, ông ta còn cho rằng vết môi trên cổ Hồ Bất Động là bị sự thúc nhà cô đích thân in lên chứ. Như vậy chẳng phải là quá loạn luân trái đạo rồi hay sao. “Còn nữa, anh hãy nhìn bài thi này xem”

“Bụp!” Một bài thi điểm số chẳng ra làm sao được thầy chủ nhiệm đập lên bàn ngay trước mặt Hạ Thiên Lư, khiến người nào đó hít đầy một mồm khí lạnh, nhất thời cảm thấy không thể đứng yên được.

“Câu hỏi cuối cùng, là câu hỏi khó tôi đưa ra, trên cơ bản học sinh lớp này không ai trả lời được. Bạn Hồ không trả lời được thì cũng không quá nghiêm trọng. Nhưng anh xem, cháu anh viết gì lên trên này!”

“...” Anh cầm lấy bài thi, lướt qua đến câu hỏi cuối cùng.

“Anh ấy yêu thân thể của em? Anh ấy yêu tâm hồn của em? Anh ấy yêu thân thể của em? Anh ấy yêu tâm hồn của em? Thầy giáo, thầy nói xem, anh ấy yêu thân thể em hay là yêu tâm hồn em? Hu... anh ấy chắc chắn chỉ yêu thân thể em!”

“... Em... Em chỉ là không để ý thời gian, lúc đó giám thị thu bài nhanh quá, em không kịp lấy bút để xóa đi, cho nên...” Cô ảm ức giải thích.

“... Cho nên, em chính là bởi vì cái vấn đề dở hơi này nên mới giận dữ?”

“... Em...”

“Bây giờ biết đáp án rồi chứ?” Anh nhìn về phía cô một cái.

Cô nâng chiếc máy tính trong tay lên, gắng hết sức gật đầu thật mạnh. Phức tạp gì, trắc nghiệm tâm lý gì, đều đi chết hết đi! Đúng là những thứ còn đáng ghét hơn cả số mệnh! Anh hài lòng nhún nhún mày lên, cảm thấy chẳng có lời nào để nói với thầy chủ nhiệm chẳng hiểu chuyện gì, đang ngồi trước mặt. Thế là anh đứng dậy, chuẩn bị cáo từ. “Đợi, đợi chút, phụ huynh bạn Hồ, vấn đề này vẫn chưa giải quyết xong mà!”

Anh không kiên nhẫn nữa, nhăn nhó: “Vấn đề vớ vẩn thế này, đến cô ấy cũng hiểu rồi, ông vẫn không hiểu sao?” Người ngu độn như thế này, làm gương cho người khác thế nào được. Chẳng qua cũng chỉ vì có những thầy giáo như ông ta, nên những vấn đề nhỏ nhặt, vớ vẩn mới bị làm loạn lên, rồi tung lên.

“Ai ya?” Sự... sự việc đơn giản vậy sao? Đây không phải là vấn đề vớ vẩn, chuyện liên quan đến sức khỏe, tâm lý của học sinh, là vấn đề lớn mà!

“Cơ thể cũng được, tâm hồn cũng được, anh đều yêu!”

Nói xong, anh kéo người nào đó đi luôn.

“Ý! Hai... hai người quả nhiên đang loạn luân! A, a, a!!!”

Biết cái bí mật mà mọi người đều biết này, có gì tài giỏi mà phải la lớn như vậy chứ?

“Cách, tách!”

Cửa phòng học bị kéo ra, tiếng thét thảm thiết của thầy chủ nhiệm bị vút lại trong phòng, những móng vuốt không an phận của cô sờ trên cánh tay anh, mặt dày vô si làm loạn trên đó.

“Tiểu sư thúc?” Chỉ khi nào tâm trạng cực tốt, cô mới gọi anh như vậy.

“Hử?” Anh cúi đầu nhìn cô.

“Em muốn ‘làm’!” Lần đầu tiên, cô thẳng thừng đưa ra yêu cầu thế này. Tuy là vừa mới hợp xong, cô đã lập tức kéo tay phụ huynh thế này thế kia, thực sự có chút quái dị, nhưng bây giờ cô lại muốn lập tức về nhà, tận tình đụng chạm vào anh, trêu ghẹo anh, ức hiếp anh, giày vò anh, đưa anh lên thiên đường.

“... Bây giờ?” Anh rõ ràng chưa kịp thích ứng với yêu cầu hoan lạc chủ động của người nào đó, nhìn cô chăm chăm.

“Vâng!” Cô gật mạnh đầu, nhân tiện khoe khoang: “Anh không cảm thấy, bây giờ thể lực của em tốt hơn trước rất nhiều sao! Không có vấn đề gì đâu! Đi thôi, đi thôi!”. Cô khí thế hào hùng, cổ sức mới mọc.

“...” So với thể lực của cô trước đây, mới một lần đã mềm nhũn ra mà nói, đúng là đã tốt lên không ít. Nhưng dù sao cô cũng vẫn nên tiếp tục ngâm mình trong thuốc bắc. Anh vẫn là sẽ không nương tay đâu, cái thầy cứ thờ phỉ phỉ như vừa leo núi kia còn cần được anh điều chỉnh thêm rất nhiều.

“Hơn nữa, bây giờ ‘làm’ xong còn không bị đau thắt lưng nữa.” Nghĩ kĩ lại, tư thế gần đây khiến cô hoàn toàn không bị mệt.

“...”

“Tiểu sư thúc?” Lẽ nào hai cuốn “Xuân cung đồ*” kia cũng là vì cô... không phải chứ? [* Sách mô tả các tư thế quan hệ nơi phòng the của thời xưa.]

“Về nhà!”

“Hả?”

Anh quả nhiên không đợi được tán đồng luôn với đề nghị của cô? Nhưng cái khẩu khí chặn họng người ta kia là có ý gì chứ?

Xin đó, anh rốt cuộc là có kiểu tư duy quái dị gì vậy?

Dù sao trong mắt anh, việc đối với cô rất quang minh chính đại, tình cảm êm dịu, hiển nhiên bình thường, lại biến thành việc khiến anh phải đỏ mặt, run tim hơn cả việc loạn luân thế này?

Xùy...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.